

Giới thiệu Chạy Đâu Cho Thoát

Truyện Chạy Đâu Cho Thoát của tác giả Minh Nguyệt Thỉnh Phong đã được các bạn trẻ rất phần khích khi tiếp xúc với bộ truyện này.

Tác giả đã xây dựng nên một bộ truyện ngôn tình đầy mê hoặc qua những tình tiết gay cấn, nhạy cảm. Cô nàng Trần Nhục Vũ và tình yêu của mình như mèo vờn chuột, khi thì anh làm cô thấy bị tổn thương, khi thì cô làm anh đau đớn.

Nhưng anh vẫn trên cơ, anh biết điều khiến mọi cảm xúc của mình khiến cô nàng mê mình như điều đồ. Vậy có phải là anh đã thắng trong trò chơi này?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tên dân đen không đáng thương hại

“Trần Nhục Vũ, tôi bị bệnh.”

“Chúc mừng anh, bác sĩ Mạnh.”

“Tôi đây giúp tôi nấu cơm.”

“Bác sĩ Mạnh, tạm biệt.”

Trần Nhục Vũ cúp điện thoại nhanh như bị ma đuổi, tâm trạng trở nên phần chán hơn rất nhiều. Tên bác sĩ Mông Cổ chết tiệt, quyết không để cho anh ta coi cô là kẻ dưới trướng, thích sai gì thì sai nấy được.

Trần Nhục Vũ ném điện thoại vào trong túi, chỉ hy vọng có thể khiến tên bác sĩ Mông Cổ kia ức đến nổ mắt, như thế tâm trạng cô sẽ vọt đến chín tầng mây.

Chuông di động lại kêu, màn hình hiện lên hai chữ Mạnh Cổ. Trần Nhục Vũ lấy điện thoại di động nhìn nhìn, do dự liệu có nên nghe hay không, để đến khi đồ chuông lần thứ hai, không nhấn nại được nữa đành nghe máy.

“Trần Nhục Vũ, em mau phi ngựa tới đây nấu cơm cho tôi ăn, nếu không em chờ nhật xác của tôi. Đương nhiên, em còn lựa chọn thứ hai, nếu số em bất hạnh, để tôi khỏe lại, tôi sẽ thay em nhật xác của em.”

Tôi sợ chết!

Nghe giọng oang oang như thế không giống kẻ cận kề cái chết. Thằng nhãi này, chắc chắn sẽ cố gắng sống sót để chờ ngày nhật xác của cô, đúng là tai họa ngàn năm có một!

Trần Nhục Vũ bỗng thấy rợn người.

Còn tại sao cô sợ, sợ cái gì cô cũng không biết. Tuy rằng, Mạnh Cổ không có khả năng biến cô thành xác chết, càng không dùng bạo lực với cô nhưng mỗi lần bị anh uy hiếp, cô lại sợ đến tái xanh cả mặt.

Trần Nhục Vũ thở dài, người có bệnh phải là cô mới đúng.

Có điều tinh thần tên Mạnh Cổ kia hoàn toàn không bình thường.

Uhm, nhất định là vậy. Nếu đúng anh mắc bệnh thần kinh, thì quả thực tên này là tai họa rất đáng sợ.

Trần Nhục Vũ xách túi thức ăn trong tay, cau mày nhăn mặt đi tới cửa nhà Mạnh Cổ bấm chuông. Đợi mãi không thấy anh ra mở cửa, lâu đến mức cô nghĩ đến khả năng mình phải nhật xác của Mạnh Cổ! Đang chìm trong suy nghĩ thì lúc đó cánh cửa được mở ra.

Mạnh Cổ cúi trần, anh mặc chiếc quần hình tam giác đứng ở trước cửa. Trần Nhục Vũ nhìn cơ thể của Mạnh Cổ, cũng có chút cơ bắp, bởi vì bị sốt nên khuôn mặt anh ửng hồng, có phần tiều tụy.

Đúng là anh bị bệnh rồi.

“Anh sao lại cháy sạch đến mức như này.” Trần Nhục Vũ bước vào nhà, đưa tay sờ trán của Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ nhân cơ hội cô đang sờ trán mình, ép sát người vào Trần Nhục Vũ, đem cả người mình đồ lên người cô, giọng nói thều thào: “Em nghĩ rằng tôi lừa em?”

“Vừa rồi trong điện thoại rõ ràng giọng nói anh còn rất tỉnh mà.”

“Tôi đã dùng nốt chỗ tinh thần còn sót lại để gọi điện cho em, còn không nhanh tạ chủ long ân.”

Tên dân đen này đúng là không đáng thương hại.

Trần Nhựt Vũ tức giận đẩy anh ra, đem nguyên liệu nấu ăn để trên bàn, sau đó dùng sức lôi Mạnh Cổ vào phòng ngủ.

“Nóng như vậy sao không mặc quần áo?.”

“Đi ngủ, toát mồ hôi, mặc quần áo làm gì? Nếu không vì mở cửa cho em, ngay cả quần lót tôi cũng không mặc.”

Câu trả lời đặc sắc thật! Vô cùng đặc sắc.

Khuôn mặt Trần Nhựt Vũ thoáng đỏ lên, oán hận nhét Mạnh Cổ vào trong chăn. Thầm nghĩ, làm thế nào để bịt kín cho hán chết?

“Tâm trạng dậy sóng vì tôi đúng không?” Mạnh Cổ vẫn còn sức để đùa giỡn: “Nhưng tôi phải cảnh cáo em, không nên suy nghĩ lung tung. Tuy rằng hôm nay tôi rất gọi cảm, sức hấp dẫn tràn trề nhưng thể lực lẫn tinh thần của tôi hôm nay không được khỏe.”

Trần Nhựt Vũ xém chút nữa hất anh ra khỏi giường. Cô kiểm chế lùi hai bước, cố gắng lắm mới không dùng gối đè chết tên đàn ông xấu xa này.

“Em cũng đừng quá thất vọng.” Mạnh Cổ vẫy vẫy tay: “Nhanh đi nấu cơm. Tôi uống thuốc rồi, ngủ một giấc dậy muốn ăn cơm, nói không chừng có thể ‘sử dụng’ được.”

Có thể ‘sử dụng’?

Trần Nhựt Vũ quay đầu đi ra ngoài, vùng vằng đi thẳng đến phòng bếp. Tự oán trách với bản thân, dấn thân vào chỗ này, đúng là sai lầm nghiêm trọng.

Nhưng, vì sao cô còn vo gạo nấu cháo cho anh?

Nên để anh bị bệnh chết, bệnh không chết thì đói chết, đói không chết thì cũng tức mà chết.

Kết quả? Sự thật là cô suýt chết vì bị anh chọc cho uất nghẹn họng.

Nghịch duyên! Đúng là nghịch duyên.

Trần Nhựt Vũ điên cuồng thái hành lá phẩm phạp trên thớt.

Sao cô lại gặp phải tên yêu nghiệt như này?

Cô đã sớm nhìn thấu thể cục, tự mình thức tỉnh nên tránh đi thật xa, nhưng cứ mỗi lần hạ quyết tâm lại thêm một lần dây dưa với tên Mông Cổ này?

Hon nữa, lại chẳng rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Năm bước đồn trai

Trần Nhựt Vũ quen biết Mạnh Cổ thông qua cô bạn tốt của Cao Ngữ Lam.

Mạnh Cổ là bạn chí cốt của Doãn Tắc – chồng của Cao Ngữ Lam.

Ngày đó, Doãn Tắc cùng với họ có vụ xích mích, hậu quả là dấn nhau tới bệnh viện nơi Mạnh Cổ làm việc, tìm bác sĩ ngoại khoa kiểm tra vết thương. Trần Nhựt Vũ đi theo sau, nhìn thấy tên bác sĩ trước mặt, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy tướng tá của một vị bác sĩ đáng kính.

Anh nói, cha anh họ Mạnh, mẹ anh họ Cổ, cho nên tên anh là Mạnh Cổ.

Khi đó, nghe tiểu sử về cái tên của anh, Trần Nhựt Vũ suýt bật cười. Cái người gọi là Mạnh Cổ làm nghề bác sĩ, rất thích hợp gọi là bác sĩ Mông Cổ*.

(*) Mông Cổ và Mạnh Cổ phát âm giống nhau.

Tên bác sĩ Mạnh Cổ này gây ấn tượng mạnh với Trần Nhược Vũ bởi bản tính khôi hài của anh ta.

Trần Nhược Vũ thích những tên đàn ông tính tình hoạt bát, khôi hài, bởi vì tính cách cô xuề xòa, nói trắng ra thì có phần thô lỗ. Cho nên dạng đàn ông tinh tế, dịu dàng mà lại mẫn cảm thì không hợp khẩu vị của cô.

Lúc đó cô đã bị vẻ ngoài của tên đàn ông này dẫn vào con đường tội lỗi. Cô không có mắt nhìn người, bị vẻ ngoài sáng sủa khôi ngô cùng cái miệng dẻo như kẹo kéo của anh làm cho mờ mắt.

Khi đó cô đang ở cái độ tuổi tìm kiếm một nửa còn lại, sống một mình cô đơn, ngày ngày đánh vật với công việc nên cô mong ngóng có một cuộc sống hôn nhân nhưng lại không có đối tượng kết hôn. Căn bệnh mà cô mắc phải, gọi là thiếu thốn tình yêu.

Quay đầu nhìn lại quá khứ, cô không thể không thừa nhận có đôi khi con gái rất dễ bị xúc động, khát vọng được yêu thương làm cho mờ mắt nhìn nhầm người mà không hay. Và cô chính là nạn nhân trong công cuộc tìm kiếm tình yêu này.

Cô sai khi đem lòng yêu thích một tên đàn ông khôi hài để rồi cuộc sống sau này thậm đến không thể kể hết.

Lúc ấy, Trần Nhược Vũ có hai mục tiêu lựa chọn, một là Lôi Phong – là cảnh sát cũng là bạn của Doãn Tắc. Một người đàn ông hào phóng tính tình trầm ổn, biết trên biết dưới. Người thứ hai là bác sĩ Mông Cổ - Mạnh Cổ.

Nói cho sĩ diện thì là có hai lựa chọn nhưng thực tế Trần Nhược Vũ đối với hai đối tượng này cũng không mặn mà cho lắm. Chẳng qua trong thời gian ngắn gặp được hai người đàn ông tốt, cô thấy nếu có phát sinh tình cảm với một trong hai ứng cử viên này cũng chẳng sao, cô đâu phải ni cô.

Cô thừa nhận, bản thân có nhiều tật xấu nhưng phụ nữ bình thường ai chả vậy.

Nói tóm lại, Trần Nhược Vũ nhất thời không biết chọn ai, nếu đã chọn thì không thể sai được. Cô liền tìm đến người bạn tốt Cao Ngữ Lam giúp mình dò hỏi từ chỗ Doãn Tắc, xem hai ứng cử viên kia thân thế ra sao, còn độc thân không. Vậy là Trần Nhược Vũ vui vẻ chờ đợi kết quả khảo sát từ Cao Ngữ Lam.

Làm một bảng điều tra ‘ mặt hàng ‘ là điều cần thiết, con gái thời đại này cũng nên biết tính toán cho mình. Trần Nhược Vũ nghĩ vậy thấy có vẻ ổn, chờ có kết quả điều tra xem ai tốt hơn cô sẽ xuống tay, tiến hành theo đuổi.

Đúng vậy, cô không ngại chủ động.

Cô không phải là người con gái bảo thủ, cũng không phải dạng ôm ấp tình cảm đơn phương. Cô muốn có mối quan hệ nam nữ tốt đẹp, một công việc ổn định, sống những ngày như thế thì còn gì bằng.

Trong cuộc sống, Trần Nhược Vũ đều nỗ lực hết mình, cố gắng làm việc. Trong công việc đã vậy, ngay cả chuyện tình cảm, cũng chẳng ngại mình là người chủ động.

Sau khi biết Lôi Phong đã có vợ chưa cưới, Trần Nhược Vũ dồn hết vào mục tiêu còn lại, Mạnh Cổ.

Và đây là lựa chọn sai lầm của đời cô.

Sai lầm nối tiếp sai lầm.

Sai lầm đầu tiên.

Trần Nhược Vũ không hề phát hiện được, bản chất thực của Mạnh Cổ là một tên đàn ông xấu xa đích thực, sau khi cô quyết định xuống tay cũng là tự mình chui đầu vào lưới. Cục diện đảo lộn bất ngờ.

Sai lầm tiếp theo, cô để cho Doãn Tắc biết mình có hứng thú với hai người bạn của anh ta, lẽ dĩ nhiên sẽ lọt tới tai Mạnh Cổ. Sau việc đó, thằng nhãi Mạnh Cổ này được đà, nhìn thấy cô là nhiệt tình trêu chọc, lấy tình cảm ra để làm trò cười.

Mà lỗi lầm lớn nhất, chính là cô đã chọn sai mục tiêu, đi sai phương hướng, để cho những ngày sau, muốn quay đầu cũng không kịp.

Trần Nhược Vũ trừng mắt với đồng hành lá nằm nát bét trên thớt, bấm chặt đã tay xong mới sực nhớ là chưa rửa hành. Bùn đất bắn đầy lên mặt cô.

Làm sao bây giờ?

Ăn bẩn sống lâu? Nhưng người bệnh ăn sẽ không sao chứ?

Trần Nhược Vũ có chút do dự. Hay đồ hết chỗ hành này đi?

Nhưng Mạnh Cổ thích ăn cháo thịt nạc với hành lá, cháo nhất định phải có hành mới thơm. Đồ không được mà đem nấu cũng không xong, Trần Nhược Vũ cảm thấy thật oái oăm, rõ ràng vấn đề không lớn nhưng sao cô cứ do dự mãi thế?

Đầu óc bắt đầu bốc khói, Trần Nhược Vũ đem tới bồn rửa rau, vẩy nước rồi trút đồng hành trên thớt vào bồn nước, dù sao cũng nhúng qua nước, coi như là đã rửa rồi. Ngoáy hành trong nước một vòng, thấy hành lắng xuống dưới đáy cô lại lấy tay khuấy nó lên.

Đúng là hành động ngu ngốc.

Trần Nhựt Vũ đem nước đổ vào rổ, hối hận sao lại nghe lời anh đến thế.

Cô còn đang bực mình với anh, muốn không để ý đến anh nữa, vậy mà chỉ vì cú điện thoại của anh, đã chạy như điên như dại tới.

Rốt cuộc chuyện này sao lại xảy ra? Tại sao cô không thể tự điều khiển bản thân của mình, hai mắt dờ dẩn nhìn chăm chăm vào nỗi cháo.

Ngày trước, cô quyết định theo đuổi Mạnh Cổ, còn lên hẳn kế hoạch đón đồ anh.

Bước đầu tiên, tạo ra tình huống không hẹn mà gặp, sau đó thúc đẩy lẫn nhau, tăng cường hiểu biết.

Bước thứ hai, cướp đoạt trái tim.

Bước thứ ba, duy trì cục diện, củng cố tình cảm.

Bước thứ tư, tiến đến hôn nhân, hạnh phúc qua ngày.

Nếu thuận lợi hơn nữa, sẽ có bước thứ năm, sinh con đẻ cái.

Xem xem, một cuộc sống đẹp như mơ!

Nhưng Trần Nhựt Vũ đã bỏ sót một điều, bước đầu tiên triển khai kế hoạch với Mạnh Cổ đã là một sai lầm, bởi cô thất bại từ vòng đầu.

Vào một ngày nọ, cô tới phòng khám của Mạnh Cổ để khám bệnh. Vì muốn cưa đổ anh, Trần Nhựt Vũ tính toán kỹ lưỡng, kế hoạch đã lên xong, bắt đầu triển khai bước thứ nhất. Ngày tiếp theo, cô mang một giỏ hoa quả tới định cảm ơn anh, còn nhờ Cao Ngữ Lam với Doãn Tắc thay cô hẹn anh ra ngoài.

Nói tóm lại, lúc đó Trần Nhựt Vũ ngu dốt mới chạy theo anh.

Dù gì Trần Nhựt Vũ cũng là con gái, cô cũng biết ngượng ngùng e ấp chứ, sao có thể đối diện anh ngả bài muốn theo đuổi Mạnh Cổ được. Nhưng thói đời rất quái gở, càng che dấu thì càng muốn bày tỏ, cô muốn nói hết suy nghĩ của mình với anh, muốn theo đuổi anh.

Rồi đến một ngày, trong bệnh viện, cô nghe được cuộc trò chuyện của nhóm y tá.

“Cô nói xem, cái cô Trần Nhựt Vũ sao lại không biết xấu hổ đến thế? Bác sĩ Mạnh Cổ đã không thèm để ý đến cô ta, mà vẫn bám lấy không buông.”

“Với điều kiện của cô ta sao tìm được đối tượng tốt. Bề ngoài cũng không phải xinh đẹp, chỉ là nhân viên bán bảo hiểm quèn, nói ra chỉ sợ dọa chết người. Tôi nghĩ, chỉ vì cô ta là bạn của bác sĩ Mạnh, nên anh ấy mới nhiệt tình chăm sóc, nếu không có nhìn thôi cũng không muốn, người như vậy đâu xứng với bác sĩ Mạnh.”

“Phải đấy, người bác sĩ Mạnh thích là y tá Điền. Tôi thấy, hai người ấy thường xuyên trò chuyện, cứ chỉ rất thân mật.”

“Đúng rồi. Ngày đó, y tá Điền còn ai oán không biết cái cô Trần Nhựt Vũ kia là ai, tại sao bác sĩ Mạnh quan tâm cô ta đến thế. Aiz, tôi hận không thể chặt đứt suy nghĩ mơ mộng của cô ta, nếu tôi là bạn của Trần Nhựt Vũ tôi sẽ nói cô ấy dừng đến đây nữa. Phụ nữ theo đuổi đàn ông, coi đàn ông như mặt mà hút, thật mất mặt. Phải hiểu rõ nhân tình thế thái, như vậy có phải đỡ mất mặt hơn không, cô nói đúng không?”

“Đúng vậy, đồ của cô ta tặng cho bác sĩ Mạnh anh ấy đều đem đi cho người khác. Tôi thấy, bó hoa kia là cho y tá Điền, còn sầu riêng đường thì chia cho các y tá. Nếu tôi là Trần Nhựt Vũ, tôi không dám vác mặt tới đây nữa.”

Trần Nhựt Vũ lui lại một góc, nghe mấy người kia bàn tán về mình, xấu hổ không dám đi qua đám người đó. Nhìn túi sầu riêng đường cầm trong tay lại thấy buồn tủi, đây là món cô thích ăn nhất, đến ngày thường dù có thèm đến mấy cũng không dám mua loại quả đắt đỏ này để ăn. Lúc Mạnh Cổ nhận quả sầu riêng đường còn cười tủm tỉm, cô nghĩ anh thích, hóa ra không phải.

Nếu anh không thích thì cứ nói thẳng ra, vì sao không nói? Nếu là muốn chừa lại cho cô chút mặt mũi biết khó mà lui, có thể uyển chuyển biểu đạt một chút cô cũng sẽ hiểu. Nhưng ngay cả thể diện anh cũng không cho cô, bây giờ nếu quay người rời đi sẽ chạm phải mặt đám người đó.

Đầu óc Trần Nhựt Vũ trở nên trống rỗng, khó xử cùng với nhục nhã khiến cô bất động một chỗ. Cô nghe được nhóm y tá đang nói chuyện bỗng nhiên ngừng lại, ngẩng đầu thấy họ đi tới chỗ mình.

Nhóm y tá tỏ vẻ ngạc nhiên, họ sao biết nhân vật chính trong câu chuyện đang nói tới lại trở thành khán giả. Trần Nhựt Vũ mở to đôi mắt nhìn nhóm y tá một hồi lâu, thấy họ đang định lên tiếng cô nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, nghĩ cách đánh bài chuẩn. Lúc này sắc mặt Trần Nhựt Vũ vô cùng thảm, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nâng mắt nhìn nhóm y tá ở trước mặt, gật đầu nói: “Cảm ơn.”

Sau đó quay người rời đi.

Cảm ơn!

Chương 3: Phí đăng kí ba tẽ rưởi, tời mời khách, thế nào?

Trên đời này có rất nhiều chuyện kì lạ.

Trong thời gian Trần Nhực Vũ theo đuổi Mạnh Cổ, cô cũng không rõ mình có thích anh hay không. Chỉ thấy đây là đối tượng tốt, là một mục tiêu chất lượng đáng để theo đuổi.

Cũng do áp lực tâm lí muốn trở thành kẻ thắng cuộc trong cuộc theo đuổi tình yêu này, hơn nữa cô là người xuất binh trước và cô nhất định phải thắng. Sự nôn nóng muốn sớm chốc leo lên đỉnh thành công đã khiến Trần Nhực Vũ quên đi cảm giác yêu hay không yêu của mình.

Cuối cùng, người thua cuộc là cô, người đau lòng cũng là cô, Trần Nhực Vũ quyết định không gượng ép bản thân nữa, không làm những chuyện chính bản thân mình cũng thấy kì lạ.

Cô nghĩ, trong thời gian ngắn cô sẽ chán ngấy Mạnh Cổ, bóng dáng của anh sẽ sớm bị xóa khỏi não bộ của mình.

Nhưng cô không làm được.

Cô nhớ anh, nhiều hơn so với lúc đầu theo đuổi anh, càng nhận thấy rõ hơn bản thân ngày càng lún sâu hơn.

Trần Nhực Vũ làm cuộc tổng kết tâm lí cho chính mình, từ lúc nào cô chú ý đến anh, bản thân đã ghi nhớ hình bóng của anh từ bao giờ, khi nào anh đã xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ của mình.

Cô nhớ tới nụ cười của anh, anh có nhiều kiểu cười. Nụ cười tươi, cười dịu dàng, đôi khi lại có chút lạnh lùng, nụ cười lơ đãng, những tràng cười không dứt, có lúc anh lại nở nụ cười bí hiểm, có nụ cười dối trá, có nụ cười kiêu ngạo ... Nụ cười của anh, phong phú đến vậy, đẹp để làm sao.

Cô không dám đi tìm anh, chỉ một mình ngồi đó, nhớ lại từng nụ cười của anh.

Nụ cười của anh rất tươi in lên trên khuôn mặt điển trai khiến trái tim cô nhảy tung tung trong lồng ngực chật hẹp.

Đáng tiếc, cô không nhớ được, khi bày tỏ tình cảm anh có cười hay không. Sợ dĩ nhớ không được bởi lúc đó cô đối với anh không phải là tình cảm chân thành, cho nên cô không nhớ được nụ cười của anh lúc đó ra sao.

Cảm xúc rối bời, chính bản thân Trần Nhực Vũ cũng không hiểu nổi chính mình. Cô chỉ biết, mỗi khi nhớ tới anh, cô lại thấy trái tim mình nhói đau. Cô nói với chính mình, cô đã quyết định sai, đem Mạnh Cổ trở thành mục tiêu theo đuổi là một sai lầm.

Tuy rằng, anh sở hữu một gương mặt tuấn tú, công việc ổn định, tính tình vui vẻ nhưng anh và cô không cùng một thế giới. Cho nên mới tạo thành cục diện thế thâm đến như này, cô không còn mặt mũi nào gặp anh, loại tình cảm hư vô mờ nhạt này cần nhanh chóng phải dứt bỏ, đứng dậy sống tiếp cuộc đời phía trước.

Cô cũng không còn trẻ nên cô phải tìm một người đàn ông cùng thân phận với mình, cùng một thế giới với cô, có thể cùng nhau sống đến hết cuộc đời.

Ngày nọ, Trần Nhực Vũ đi siêu thị, vô tình gặp lại Mạnh Cổ.

Thật đáng sợ! Ở khu chung cư này lâu như vậy, đến siêu thị như cơm bữa, cô chưa từng gặp được anh. Đến khi hạ quyết tâm không nghĩ tới nữa thì anh lại vô tình xuất hiện trước mặt cô. Sao lại xảy ra những chuyện lạ đời đến vậy?

Trần Nhực Vũ giả vờ như không thấy anh.

Quảng hai túi mì vào xe đẩy rồi nhanh chóng quay xe chạy nhanh về bàn thu ngân. Mặc dù chỉ thoáng nhìn qua chỗ anh, nhưng cô thấy anh đang chọn hộp thịt bò nhập khẩu, trong xe đẩy của anh còn có hai hộp trứng gà quê nổi tiếng.

Quả nhiên là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Cô chưa bao giờ mua trứng gà ở siêu thị. Giá một quả trứng ở đây có thể mua ba quả trứng gà ở chợ. Càng không nên nhắc tới chuyện mua thịt bò nhập khẩu về làm bít tết, nhìn một bữa ăn của anh đã bằng tiền cả tuần chợ của cô.

Cho nên, hôm nghe đám ‘chị em’ y tá nói về mình, đã cho thấy rõ sự chênh lệch giữa anh và cô, giống như tát cho cô một bạt tai, thức tỉnh cô thôi không lãng phí tuổi thanh xuân cùng với thời gian vào anh.

Đang trong đà suy nghĩ miên man, bỗng xe đẩy của cô đâm vào thứ gì đó đến ‘ rầm ‘ một cái, Trần Nhược Vũ há miệng nhìn núi giấy vệ sinh đang trút xuống đầu mình.

Quá mất mặt.

Phản ứng đầu tiên của Trần Nhược Vũ là quay ngoắt nhìn sang chỗ của Mạnh Cổ. Đúng như cô dự đoán, anh nghe thấy tiếng rơi đồ liền đưa mắt nhìn tới chỗ cô.

Trần Nhược Vũ vội chôn đầu vào kệ xếp giấy vệ sinh, vốn trong mắt anh đã là kẻ mặt dày như vậy quá đủ rồi, đừng thêm lần xấu hổ này nữa.

Mọi người xung quanh vội tới giúp cô nhặt từng túi giấy vệ sinh xếp lên kệ, Trần Nhược Vũ lẩn trong đám người đang giúp mình, chân tay luống cuống xếp nhanh lên kệ giấy, mắt mũi liếc ngang liếc dọc như đang ăn trộm. Cô thở phào nhẹ nhõm, xem ra anh không phát hiện kẻ gây chuyện là cô.

Xếp xong đồng giấy vệ sinh vào chỗ cũ, Trần Nhược Vũ nhanh chóng đẩy xe đi thanh toán. Bỗng thấy đứa trẻ vấp phải cuộn giấy vệ sinh còn sót lại, đầu đập mạnh vào thắt lưng của một bà cô đứng trước đó.

Không xảy ra thương tích gì lớn, nhưng lại gây sự chú ý!

Giọng nói bà cô này khá to, hai mắt trừng lớn nhìn đứa trẻ gây ra chuyện. Đứa trẻ cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên vì sợ hãi. Trần Nhược Vũ đẩy xe qua, vốn không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng thấy đứa trẻ bị mắng nhìn trông rất tội nghiệp mà không thấy cha mẹ của nó đâu, bà cô thì luôn miệng quát tháo không ngừng.

Trần Nhược Vũ đi được vài bước, nhịn không được quay đầu lại.

“ Cô có sao không ạ?..”

“ Hồi thưa, cô thử bị nó đụng vào xem. Không trông nó cẩn thận, mắt mũi để đi đâu vậy? Không hiểu người lớn dạy dỗ đứa nhỏ kiểu gì, làm thắt lưng tôi bị đau.”

“ Cô chăm sóc sức khỏe thật tốt, thắt lưng cũng rất dẻo dai.” Câu nịnh bợ của Trần Nhược Vũ khiến bà cô có vẻ ngạc nhiên.

“ Thắt lưng mềm thế này rất dễ bị tổn thương. Cô à, đừng so đo với đứa nhỏ, nên đến bệnh viện kiểm tra cho yên tâm. Phí đăng kí ba tệ rồi, cháu trả tiền.” Xem xem, cô chỉ là người qua đường cũng dừng cảm đến nhường này, còn chi trả cả tiền viện phí.

Mọi người xung quanh cũng kẻ tung người hứng, bà cô cũng không dám so đo với đứa trẻ. Lại thấy Trần Nhược Vũ móc tiền định trả tiền đăng kí phí khám, càng thấy ngượng ngùng, đành ‘ hừ ‘ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Trần Nhược Vũ thở phào một hơi, rồi ba chân bốn cẳng chạy tới quầy thu ngân. Nói thì anh hùng như vậy, chứ thực chất cô đâu có nhiều tiền, nếu bà cô nhất quyết đòi tới bệnh viện khác gì lấy mạng cô.

Đến chỗ thanh toán, Trần Nhược Vũ đứng xếp hàng chờ tới lượt. Đang nghĩ không biết bên kia Mạnh Cổ đang chọn loại sa lát loại nào thì cảm thấy ai đó đang chạm vào thắt lưng của mình.

Trần Nhược Vũ quay đầu, nhìn thấy Mạnh Cổ đang cười với cô.

“ Thật trùng hợp.”

Trần Nhược Vũ cố gắng kiềm chế cảm xúc, rặn ra nụ cười tươi rói: “ Trùng hợp quá, bác sĩ Mạnh đến mua đồ sao?..”

“ Đúng, đi mua đồ, không phải đến để đựng đồ giấy vệ sinh của người ta.”

Anh thấy rồi!

Nét mặt Trần Nhược Vũ bỗng cứng đờ không kịp ứng phó với tình huống này đành xoay người đưa lưng về phía anh, tìm cách lẩn tránh. Người xếp hàng sao lại nhiều đến vậy!

Thắt lưng cô lại bị ai đó chạm vào: “ Trần Nhược Vũ, thắt lưng của cô không được dẻo dai cho lắm.”

Cô không dám quay đầu lại: “ À, không dẻo không hề dẻo chút nào.”

“ Tôi thấy gần đây sức khỏe của cô hình như khá lên, lâu rồi không thấy tới bệnh viện.”

“ Đúng vậy. Kinh mạch thông suốt, sức khỏe dồi dào, không cần tới bệnh viện.”

“ Sao trước kia tôi không phát hiện ra cô là người hài hước đến vậy.”

Trần Nhược Vũ quay người lại ném cho anh một nụ cười gượng gạo, rất muốn hỏi thẳng vào mặt anh, anh có thể ngậm miệng lại được không? Nhưng cô không dám.

Được đà, Mạnh Cổ càng nói càng hăng, nói: “Nếu ngày nào đó sức khỏe xuống dốc, nhớ đến tìm tôi.”

“Không cần. Cho dù tôi đi bệnh viện nhưng không cần đến ngoại khoa, tôi tới não khoa.”

“Vì sao?.” Anh tỏ vẻ kinh ngạc.

“Mắc bệnh ngu dần, đương nhiên phải đi khám não.” Trần Nhựt Vũ lạnh lùng nói. Hừ, nếu cô còn đi tìm anh, thì đúng là đứa con gái ngu dần.

Mạnh Cổ cười haha, Trần Nhựt Vũ lườm anh một cái.

Lúc đến lượt cô thanh toán, cô chạy như bay tới quầy thu ngân, vừa chạy vừa nói: “Bác sĩ Mạnh, tạm biệt.”

Thanh toán xong, vừa lao ra đến cửa chính của siêu thị thì nghe thấy tiếng gọi của Mạnh Cổ.” Trần Nhựt Vũ.”

Cô giả vờ như không nghe thấy, nhưng hai chân lại phản chủ, càng bước càng chậm lại.

Mạnh Cổ chỉ tốn vài ba bước đã đứng bên cạnh cô, cười nói: “Trần Nhựt Vũ, tôi muốn nhắc nhở cô một chút. Não khoa cũng chia làm hai khoa, một là khoa ngoại thần kinh, hai là khoa nội thần kinh. Nhưng cô sai rồi, bệnh ngu dần không phải tới não khoa mà phải tới khoa thần kinh. Phí đăng kí ba tệ rồi, tôi mời khách? Thế nào?.”

Thế nào ư?

Cô muốn dùng mí sợi dằm thủng gương mặt đáng ghét của người đàn ông này, dùng sợi mì chà nát nụ cười tươi rói kia, để xem còn dám huênh hoang nữa không!

Tâm trạng hôm nay của Trần Nhựt Vũ được gói gọn trong hai chữ: Hỗn loạn!

Cả một ngày, Trần Nhựt Vũ dờ dẩn ngồi một chỗ, phân tích nụ cười đáng ghét của tên bác sĩ Mông Cổ. Trên đời này, cô không thể tìm được người đàn ông thứ hai, có thể nở nụ cười cợt nhả nhưng lại mê hồn đến thế!

Tám phía đây áp bức, thật sự cô muốn dằm vào mặt anh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bác sĩ Mông Cổ đã trở lại

Tình huống không hên mà gặp như này giống như ném đá vào mặt hồ yên ả, nhanh đến nhanh đi.

Và tảng đá được ném xuống kia, lại đè nặng lên cảm xúc của cô.

Nếu tảng đá kia là Mạnh Cổ thì Trần Nhựt Vũ chính là cái hồ nhỏ bé tội nghiệp, vẻ ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm cô không ngừng chấn động.

Còn tảng đá kia ư, ở trong lòng cô không phải không có cảm xúc.

Rõ ràng người coi thường cô là anh. Gặp cô, cái miệng độc địa của anh lại bám riết không tha, không chỉ cảm thấy mất mặt mà cô còn như bị anh điểm trúng vào tử huyệt.

Chột dạ cũng phải, bởi đúng là cô nhớ anh.

Nhớ cái con quỷ!

Cô ghét anh đến tận xương tủy, hề nhớ tới anh là muốn phi nhò khinh bỉ anh. Không sai, cô đã không biết lượng sức mình, chọc đúng vào ổ kiến lửa, còn đến địa bàn của anh gây hấn, khiến người khác dè bieu cô, trong lòng Trần Nhựt Vũ vô cùng khó chịu.

Cô phải hận anh mới đúng chứ! Hừ.

Cô phải sống tốt hơn anh! Hừ!

Cô muốn tìm đối tượng mới trong thời gian ngắn nhất, kết hôn rồi sinh con, nhất định phải cưới trước anh. Sau này, nếu trùng hợp gặp lại anh, cô sẽ nói: “A, bác sĩ Mạnh sao vẫn còn độc thân vậy? Có phải do yêu cầu quá cao không, như thế là không nên.”

Đúng, kiểu trả thù như này thấy hả hê làm sao! Trần Nhực Vũ tự biện bạch cho bản thân, dù sao cô cũng chỉ là người bình thường, đôi khi làm những chuyện tầm thường như này cũng chẳng sao.

Vì thế, Trần Nhực Vũ tìm kiếm lại sự yên bình trong suy nghĩ, thức tỉnh tự mình đứng lên. Cô tích cực nhờ vả đồng nghiệp giới thiệu cho mình đối tượng xem mắt càng nhanh càng tốt.

Cô muốn xem mắt!

Bạn cùng phòng của Trần Nhực Vũ là Lương Tư Tư, sau khi nghe tin cô tìm đối tượng xem mắt, liền giơ ngón tay cái tỏ vẻ rất hài lòng, chỉ có điều nếu đi xem mắt rất khó có thể tìm kiếm được tình yêu đích thực: “Nhực Vũ, mình nói với cậu, xem mắt rất khó tìm được tình yêu như ý.”

“Sao không thể chứ. Chỉ cần cậu biến đối tượng thành khách hàng cần phải tiếp đãi tử tế. Phân tích rõ ràng, nắm lấy trọng điểm, công kích trúng đích là được.”

“Bình thường, khi đi gặp khách cậu cũng đâu phân tích rõ ràng, đều là ăn nói mơ màng, cho nên xác suất thành công rất thấp.”

Trần Nhực Vũ không khỏi sửng sốt, nghe cô bạn cùng phòng nói, hình như tình cảnh này cô đã từng trải qua. Cô liền lắc đầu, giải thích: “Nhưng mỗi tháng mình vẫn hoàn thành nhiệm vụ. Việc xem mắt này, mình cũng coi như là một chiến lược, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.”

Lương Tư Tư xua tay: “No, no, như vậy không được. Tình cảm đâu có thể so sánh như vậy, nhất định phải tạo được cảm giác lãng mạn, ấn tượng nhất mới có thể nảy sinh. Cậu xem xem, vì sao mỗi lần mình yêu đều đến rất nhanh? Chính là dựa vào yếu tố cần thiết; thời gian, địa điểm, cảnh vật xung quanh còn có cả đối tượng nữa. Chỉ cần có đủ những yếu cầu này, cho dù chỉ lướt qua ánh mắt của nhau, nói một câu cả hai cũng nảy sinh cảm giác với đối phương, tình yêu tự nhiên sẽ tới.”

Lương Tư Tư là kiểu người lãng mạn điển hình, suốt ngày chỉ vui đầu vào khu rừng tiểu thuyết mơ mộng, tình yêu ngọt ngào trong tiểu thuyết ngôn tình được cô bạn cùng phòng này tôn sùng đến tận trời xanh.

“Mình nói cậu nghe, kiểu xem mắt như này rất không thích hợp, trò này xưa rồi. Lúc chưa gặp nhau, còn nghĩ ra đủ loại tình huống nhưng khi gặp rồi, cảm giác bỗng bay biến đi đâu hết. Còn nữa, xem mắt cũng cần đến duyên phận, như tình cờ gặp gỡ ở siêu thị chẳng hạn, anh ta vô tình chạm vào cậu, hoặc xe đẩy của anh ta không cẩn thận đụng vào cậu...”

Trần Nhực Vũ định giương nanh múa vuốt phản kháng, mà khoan, Tư Tư lén theo dõi cô tới siêu thị sao?

“Còn nữa, chẳng may trên đường sảy chân suýt ngã vừa hay có người tới đỡ cậu. Nếu không, khi trời mưa hai người cùng chạy tới trú mưa dưới cùng một mái hiên.”

“Tư Tư à.” Trần Nhực Vũ không chịu được nữa đành phải cắt lời cô bạn tôn thờ chủ nghĩa lãng mạn này: “Cuộc đời với tiểu thuyết khác nhau nhiều lắm, chất lượng hoàn toàn khác biệt.”

“Cậu đừng vội không tin. Gặp được nhau cũng là một định luật. Trong phim điện ảnh cũng thế, bỗng nhiên hai người phát hiện ra mình có tình cảm với đối phương đó thôi. Cậu xem xem, ba bốn cuộc tình của mình đều là ngẫu nhiên mà tới. Có phải hữu hiệu hơn chuyện đi xem mắt không?”

“Đến nhanh mà đi cũng nhanh.” Trần Nhực Vũ trả lời chân thành: “Hiện tại, mình cũng hiểu vì sao mỗi lần cậu yêu đều không kéo dài được lâu. Mình sẽ tiếp thu kinh nghiệm này, cảm ơn Tư Tư.”

“Aiz aiz.” Lương Tư Tư có vẻ không được hài lòng: “Nhực Vũ, mình có lòng tốt muốn giúp đỡ cậu, đừng dùng những lời cay độc này nói với mình. Nếu không, sau này cậu sẽ gặp được anh chàng cay độc như ý. Nồi nào thì úp vung này, biết chưa?..”

Chọc trúng chỗ đau!

Lần này, tới lượt Trần Nhực Vũ xua tay: “Mình không có ý đó, sẽ không nói lời cay độc nữa. Mình dịu dàng hiền lành, muốn tìm một người đàn ông hiền lành.”

Lương Tư Tư vỗ vai cô: “Cố lên, Nhực Vũ. Chỉ cần thực sự cố gắng, phương pháp thích hợp, người đàn ông dịu dàng hiền lành sẽ có. Cậu nghe mình, nếu nhận thấy không có cảm giác với đối phương hãy nhanh chóng thay đổi mục tiêu. Lấy mình làm ví dụ, sau khi tu luyện thông qua các bí kíp tình yêu trong tiểu thuyết ngôn tình, lấy kinh nghiệm yêu đương dài thườn thượt nói cho cậu biết, tình yêu luôn vượt ngoài dự đoán.”

Ngày hôm sau, Trần Nhực Vũ đi xem mắt.

Đối phương tên là Lý Kiện – làm trong một công ty cung cấp đồ trang điểm, do đồng nghiệp của cô giới thiệu, quan hệ có thể nói là bạn của bạn, cách hai tầng quan hệ.

Lương Tư Tư nói đúng, trong lần xem mắt này, Trần Nhực Vũ đặt rất nhiều kì vọng, vừa tưởng tượng lần đầu tiên gặp nhau sẽ ra sao, đối phương là người như thế nào, nhưng kết quả cô không có cảm giác gì với người đàn ông đang ngồi đối diện.

Không nên lãng phí thời gian, Trần Nhực Vũ liền giới thiệu các gói bảo hiểm. Lý Kiện cũng hiểu được hành động của đối phương, tỏ ra rất phối hợp, cũng giới thiệu cho Trần Nhực Vũ đồ trang điểm.

Buổi xem mắt biến thành cuộc hội đàm đầy mạnh tiêu thụ sản phẩm, một nam một nữ thi nhau giới thiệu sản phẩm của công ty mình, cuối cùng còn oán thán vì sao thời gian trôi nhanh đến thế.

“Nếu gặp sớm được cô thì tốt rồi, chắc cô cũng có nhiều đồng nghiệp nữ, nhớ giúp tôi giới thiệu sản phẩm trang điểm, tôi sẽ đưa cho cô nhiều hàng mẫu.”

“Các gói bảo hiểm anh cũng giúp tôi đề ý một chút, nếu có bạn bè muốn mua, nhất định phải giới thiệu cho tôi.”

Hai bên nói chuyện rất vui vẻ, Trần Nhượng Vũ vô cùng vui mừng, bỗng nhiên bên cạnh có tiếng ho nhẹ, giọng nói quen thuộc của người đàn ông nào đó vang lên: “Sao khéo thế này, ở đây mà cũng gặp được cô.”

Là Mạnh Cổ.

Cơ mặt Trần Nhượng Vũ bỗng đông cứng lại, lí luận của Lương Tư Tư đang lằm rằm bên tai cô.

Đáng tiếc, không hẹn mà gặp không phải là duyên phận, mà là oan gia.

“Có hẹn?.” Oan gia hỏi.

Trần Nhượng Vũ chỉ cười, không trả lời.

“À, hình như không phải. Đi xem mắt?.”

Lý Kiện nhìn Trần Nhượng Vũ, theo phép cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Mạnh Cổ cũng cười, anh nhìn thấy trên bàn có đồ trang điểm dùng thử cùng tư liệu của các gói bảo hiểm: “Buổi xem mắt của hai người cũng rất đặc biệt.”

Người này sao cứ mở mồm ra là đáng ghét đến thế! Cảm giác ân hận lại dâng lên trong suy nghĩ Trần Nhượng Vũ, ngày trước sao cô có thể theo đuổi con người như này cơ chứ!

“Đàn ông thì nên thanh toán.” Mạnh Cổ lơ đãng nhìn gương mặt biến sắc của Trần Nhượng Vũ, vở vai Lý Kiện cắn dạn nhiệt tình. Nói xong, vẫy vẫy tay rồi đi cùng người bạn của mình.

Lý Kiều bị người đàn ông không quen biết vở vai, liền quay sang hỏi cô: “Trần tiểu thư, người đó là ai?.”

“Một người bạn, bình thường.” Trần Nhượng Vũ bị Mạnh Cổ phát hiện trong buổi xem mắt lại nói về việc đẩy mạnh tiêu thụ bảo hiểm cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nếu anh không xuất hiện, cô cũng cảm thấy đây là chuyện bình thường, nhưng bị anh nhìn thấu toàn bộ, mặt mũi biết để đi đâu.

“Hình như điều kiện của anh ta rất tốt.” Lý Kiện lơ đãng nói ra, cảm thấy hơi đường đột.

Trần Nhượng Vũ gật đầu: “Uhm, đúng là vậy.” Ngẩng lên thấy không ổn: “Thật đáng ghét, hẹn hò thì cứ hẹn đi, sao lại quấy rầy người khác.”

‘Hẹn hò’? Lý Kiện nhớ lại ban nãy Mạnh Cổ ra vẻ với một người đàn ông, giống như thông suốt điều gì đó, ‘À’ một tiếng: “Hóa ra là như vậy?.”

Như vậy là sao? Trần Nhượng Vũ nhìn biểu cảm của Lý Kiện cũng hiểu được anh ta đang nghĩ đến điều gì. Cô thì, cô không biết chuyện gì đang xảy ra, chuyện xấu hổ sao cứ liên tiếp đến với cô. Cô căm ghét kiểu tình huống như thế, giống như gặp ma quỷ giữa ban ngày, con bực tức với Mạnh Cổ dâng lên tới huyệt: “Bị anh nhìn thấu rồi, anh ta đúng là như vậy đó.”

Lý Kiều gật mạnh đầu, giống như vừa đọc xong mẫu truyện cười, vô cùng hưng phấn: “Đã thấy, đã thấy.”

“Nhìn ra cái gì?.” Âm thanh thâm trầm ở phía sau người Trần Nhượng Vũ vang lên, cô cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Lại là anh.

Bác sĩ Mạnh Cổ đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bạn của tôi về rồi, hiện tôi đang cô đơn

Nói xấu sau lưng bị phát hiện, tình huống này nên giải quyết thế nào?

Trần Nhược Vũ không có kinh nghiệm dàn xếp những tình huống như này. Cô chỉ biết hóa thành tảng băng, cứng đờ đứng đó, sau một hồi đành phải lên tiếng giải thích: “Lý tiên sinh nói, bác sĩ Mạnh là người thành đạt, rất có tiền đồ.”

“Người có mắt nhìn như vậy, tôi rất dễ phải lòng.” Mạnh Cổ nhìn Lý Kiện rồi ngồi xuống bên cạnh anh ta, Trần Nhược Vũ vô cùng hải hùng.

“Bạn của tôi về rồi, hiện tôi đang cô đơn.” Mạnh Cổ nhìn Lý Kiện vừa nói vừa cười, cười đến Lý Kiện cảm thấy rợn cả xương sống.

Anh ta trở thành đối tượng của vị bác sĩ này ư? Anh ta không có phước lớn đến vậy.

Lý Kiện nhìn Trần Nhược Vũ, muốn cô nhờ giải vây cho mình.

Trần Nhược Vũ cũng là kẻ có tội, có chết cũng không dám lên tiếng.

Mạnh Cổ nhìn chằm chằm Lý Kiện nở nụ cười ma quỷ, tay còn sờ vào đùi của Lý Kiện: “Không biết nên xưng hô với Lý tiên sinh như nào?.”

“Lý ... Lý Kiện.”

“Kiện Kiện à.” Mạnh Cổ nhấn mạnh chữ cuối làm cho Trần Nhược Vũ rợn cả tóc gáy, còn Kiện Kiện, anh không phải có hứng thú với đồng giới chứ?

Lý Kiện nghe xong nổi cả da gà, không nói nên lời, chỉ nhanh chóng nghĩ cách chạy lấy thân.

Mạnh Cổ cũng không vội vàng bắt người lại, nhẹ nhàng khoát tay lên vai Lý Kiện: “Anh không cần phải xấu hổ, tôi làm bác sĩ, tương lai tươi sáng hơn.”

Trần Nhược Vũ nhin không được: “Bác sĩ Mạnh.”

Vừa mở miệng đã gặp ngay ánh mắt ra điều ‘trừng trị’ của anh, Trần Nhược Vũ co người lại, ngậm chặt lấy miệng.

“Kiện Kiện à, có phải anh không có kiến thức về vấn đề tình yêu đồng giới, cho nên cảm thấy ngỡ?.” Đây là ý gì?

Lý Kiện liều mạng lắc đầu. Anh ta không hề hiểu kì, cũng không muốn làm vật thí nghiệm cho vị bác sĩ có tương lai sáng lạn này.

“Nếu không phải có hứng thú thì nhân phẩm có vấn đề. Nếu không sao lại có thể sau lưng người khác phán đoán lung tung, phỉ báng người khác bằng vẻ mặt đắc ý như này? Người khác đi chung với bạn cùng giới thì liên quan cái rắm gì đến anh! Nhân phẩm không tốt, không sợ cô đơn thì nên ở trong nhà, xem phim tình yêu hay phim đánh đấm gì đó mà giết thời gian, đừng ra ngoài nói xấu bịa đặt về người khác.”

Cho dù anh không ra ngoài gieo mầm mống tai họa cho nhân loại, thì ở nhà phải chăm chỉ soi gương vào, nên dọn dẹp sạch sẽ bản thân rồi hãy ra ngoài gặp người khác. Anh xem xem, bộ quần áo anh mặc dính đầy dầu mỡ như này, thật mất mặt. Càng đừng nói đến việc đi xem mắt với người khác, khuôn mặt như này nói là bốn mươi tuổi là còn khiêm tốn, còn muốn đi làm quen với các cô gái trẻ, anh không thấy có lỗi với xã hội sao?.”

Giọng văn lưu loát, âm thanh trầm bổng liên mạch, không cần nói, gương mặt Mạnh Cổ quay ngoắt 180 độ khiến cho Lý Kiện chỉ biết trợn mắt há mồm.

Trần Nhược Vũ cảm thấy nóng rát cả một bên má, những lời nói này giống như một cái tát giáng mạnh xuống mặt cô.

Người bị trừng trị là Lý Kiện, anh ta chỉ biết nhìn Mạnh Cổ lắp bắp: “Anh ... Anh ...”

Nửa ngày nói cũng không tròn câu, trước mặt Trần Nhược Vũ không giữ được bình tĩnh thẹn quá hóa giận. Nhưng quan trọng, anh ta biết mình không phải đối thủ của bác sĩ Mạnh.

Nhìn thấy đối phương tinh thần sáng khoái, tự tin có thừa, Lý Kiện hết như đồng bùn nhão.

“Kiện Kiện, anh thấy tôi nói sai sao? Không đúng chỗ nào? Nếu anh có ý kiến, cứ nêu ra, chúng ta có thể từ từ thảo luận, đi sâu vào vấn đề cùng nhau phân tích. Tôi sẽ tiếp anh.”

Vị bác sĩ tràn trề tự tin nào đó lại sờ đùi của Lý Kiện.

Lý Kiện giật nảy mình đứng thẳng người, một câu cũng không dám nói, câu tạm biệt cũng không kịp nói với Trần Nhược Vũ, lòng bàn chân như được tra dầu chạy nhanh ra ngoài cửa.

Trần Nhược Vũ ngơ ngác nhìn theo bóng của Lý Kiện, bản thân hóa đá ngồi tại chỗ, không biết nên làm gì.

Lý Kiện đi rồi, Mạnh Cổ quay sang nhìn Trần Nhược Vũ, lưng cô theo bản năng đông cứng lại, cô biết người kế tiếp anh xử lí chính là cô.

“Vốn định quay lại là để nói cho cô biết, cuối tuần Doãn Tắc mời cơm, muốn hợp mặt bạn bè. Tôi muốn mời cô đi cùng tôi. Nhưng cô lại cùng loại người này ở sau lưng bịa đặt lung tung về tôi, tôi nghĩ cô không nên tới.”

Trần Nhược Vũ ngẩn người, khuôn mặt như đang đặt lên bếp lò nóng hầm hập.

“Cao Ngừ Lam chắc sẽ gọi điện mời cô, tôi hy vọng cô sẽ từ chối, lý do thì tự mình nghĩ, đừng khiến cho mọi người khó xử.” Giọng nói Mạnh Cổ trầm ấm, nhưng đối với Trần Nhược Vũ, mỗi câu nói của anh đều như đang nghiêm khắc trừng phạt cô.

Anh đang tức giận, cô biết.

Mạnh Cổ nói xong, xoay người rời đi. Trần Nhược Vũ vẫn ngơ ngác ngồi đó, tâm trạng rối bời.

Cô không phải là người như thế, nhưng sao cô lại nói như vậy, còn bị anh tóm gáy dù có giải thích cũng vô ích. Cô ở trong suy nghĩ của anh, là một kẻ chuyên đi nói xấu sau lưng, thật đau đớn.

Trần Nhược Vũ ngẩng người ngồi một chỗ, bóng dáng lẻ loi giống như du hồn phiêu lãng trên trần thế. Lúc ra về, cô cũng không gọi xe, chỉ cầm đầu đi về phía trước, không biết bản thân đang đi về đâu. Đến khi cảm giác hai đôi chân mỏi nhừ, bất chợt có giọt nước rơi xuống khuôn mặt của cô, ngẩng đầu mới biết hóa ra trời mưa.

Trần Nhược Vũ thở dài, xui xẻo cứ nối đuôi nhau đến với cô. Đang muốn tìm xe để trở về nhà thì trời lại mưa to hơn. Trần Nhược Vũ hai tay ôm lấy đầu, chạy tới cửa hàng tiện lợi gần đó.

Vừa chạy tới dưới mái hiên, đã thấy có người đi từ trong cửa hàng tiện lợi đi ra, một người đàn ông xách theo một cái túi lớn, một tay đẩy cửa một tay nghe điện thoại: “Mưa ... mưa ... mưa, các anh muốn mua cá mực sọc, thịt bò khô, khoai tây chiên, bia, đậu phộng? ... Cái gì? Muốn mua canh cay? Mấy người cút! Đánh mặt chược thôi sao nhiều yêu cầu thế, có biết bây giờ đang mưa to hay không, mua được gì thì ăn cái đó, đừng có hạch sách quá ...”

Người đàn ông vừa nói chuyện điện thoại vừa quay đầu lại nhìn Trần Nhược Vũ.

Khéo ghê, lại là anh.

Bác sĩ Mạnh Cổ.

Người khắp thế gian này không gặp, gặp ai không gặp, lại gặp ngay anh.

Trần Nhược Vũ thấy lúng túng, lại gặp người quen, giả như cô không nhìn thấy anh thì tốt.

Trong đầu Trần Nhược Vũ nhộn nhạo, cộng thêm biểu tình kinh ngạc của Mạnh Cổ, cô xoay người chạy trốn trong cơn mưa tầm tã. Thà rằng bị mưa dội cho chết chứ không muốn chết vì mất mặt.

Anh sẽ không nghĩ cô theo dõi anh chứ? Anh sẽ không nghĩ có cô tình gây rắc rối cho anh? Anh liệu có biết, anh ở trong lòng cô quan trọng thế nào không?

Trần Nhược Vũ chạy trốn trong mưa, vừa hay có chiếc xe bus chạy tới, không cần biết xe này vì sao lại xuất hiện ở đây, nhanh chóng chui lên xe. Chặt vật mới mới ngồi được xuống ghế.

Ngồi xuống, theo bản năng Trần Nhược Vũ quay đầu tìm kiếm bóng dáng Mạnh Cổ. Anh đứng cạnh chiếc xe oto đỗ ven đường. Trần Nhược Vũ nhận ra chiếc xe này là của anh.

Cô xoay người dựa lưng vào ghế, một người ngồi xe công cộng, một người lái xe riêng, quả nhiên là hai thế giới.

Khoan!

Đây không phải là nguyên nhân khiến cô trở nên bối rối trước mặt anh. Trọng điểm nằm ở chỗ khác, nó nằm ở chỗ anh là người bị nói xấu sau lưng và cô chính là thủ phạm trong mắt anh. Đây mới là hai thế giới.

Cảm giác coi thường lại xuất hiện.

Đây chính là kết quả.

Trần Nhược Vũ ngồi nhăm chuyển xe, phải đón tới ba chuyến xe, vượt mưa gió mới về được tới nhà.

Ở nhà, Lương Tư Tư đã chờ từ lâu, cô hưng phấn hỏi người bạn thân kết quả: “Buổi xem mắt thế nào? Người đàn ông đó có hợp khẩu vị hay không?”

Trần Nhược Vũ gật đầu.

“Có ngẫu nhiên gặp ai khác không, khiến trái tim cậu nhảy tung tung?”

Trần Nhược Vũ lại gật đầu, không chỉ nhảy tung tung, mà còn thiếu chút nữa nhảy đến chết.

“Ồ. Mình nói chỉ có chuẩn. Xem xem, trời đang mưa, có phải rất lãng mạn không?”

Trần Nhược Vũ quay đầu, cả người ướt sũng nước: “Tư Tư à, ngẫu nhiên gặp lại đâu hẳn là chuyện tốt, đôi khi gặp lại giống như ác mộng.”

Con ác mộng này khiến cô tổn thương nặng nề. Cô muốn đi tắm rửa, sau đó lên giường đổi một giấc mơ khác.

Cô nằm mơ thật.

Trong mơ, Mạnh Cổ mặc chiếc áo blouse trắng, dịu dàng nói với cô: “Xin lỗi, anh không nên nói chuyện về em với nhóm y tá, anh xấu miệng, em tha thứ cho anh được không?”

Quá kinh khủng! Bác sĩ Mạnh đang xin lỗi cô!

Càng kinh hãi hơn, cô không biết xấu hổ là gì, trưng ra bộ mặt đầy cảm động, nghẹn ngào đáp lại: “Không sao, em không ngại.”

Không đúng! Không đúng! Ai nói cô không ngại?. Cô sao có thể không để ý chứ, cô bị anh làm cho thương tích đầy mình cơ mà!

Nhưng Mạnh Cổ không nghe được mấy lời hò hét trong lòng của Trần Nhựt Vũ, anh tiếp tục dùng giọng dịu dàng nói với cô: “Nếu không ngại, vậy em cũng nên nói chuyện đó với anh?”

Muốn nói gì? Cô chớp mắt mấy cái, khuôn mặt dần ửng đỏ. Nhanh như vậy đã muốn cô nói, cô yêu anh sao?..”

Chờ một chút, anh biết cô yêu thầm anh?

Chẳng lẽ anh đang muốn cô bày tỏ?

Nói cái rắm, cô cùng anh đoạn tuyệt quan hệ từ đây.

Tự mình giãy dụa trong giấc mơ của mình, Trần Nhựt Vũ bắt đầu suy nghĩ miên man. Bỗng nhiên, khuôn mặt Mạnh Cổ trở nên dữ tợn, gào rít với cô: “Nói cho cô biết, ông đây mà phải đi xin lỗi với cô sao. Cô cùng tên đàn ông xấu xa kia nói ông đây là người đồng tình luyến ái, chẳng phải cô mới là người phải nói hàng trăm lần lời xin lỗi với tôi?”

Cô biết ông đây yêu đàn ông từ lúc nào? Bạn gái mà ông đây quen biết trải dài từ cửa bệnh viện cho đến nhà cô cũng còn chưa hết! Cô có muốn mở cuộc phỏng vấn có đúng ông đây yêu đàn ông hay không? Mau mau xin lỗi ông đây! Nếu không đừng hòng ông đây để yên chuyện này!..”

Trần Nhựt Vũ trừng mắt, tỉnh.

Má ơi, ác mộng!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cô cũng có cái ấy rồi

Ngày nghỉ nhiều, đêm nằm mơ.

Làm một cuộc tổng kết tâm lý, sau khi xảy ra sự việc phi báng động trời kia đã khiến Trần Nhựt Vũ chịu không ít áp lực, do vậy ban đêm cô đã nằm mơ về nó.

Trong giấc mơ anh nói rất nhiều, nhưng câu mà Trần Nhựt Vũ nhớ rất rõ chính là: “Bạn gái mà ông đây quen biết, trải dài từ cửa bệnh viện cho đến nhà cô vẫn còn chưa hết.” Anh thực sự quen biết nhiều phụ nữ đến thế sao?

Mặc dù đây không phải là vấn đề mà cô cần phải quan tâm nhưng Trần Nhựt Vũ không thể không nghĩ đến. Cô phát hiện, mặc dù Mạnh Cổ là mục tiêu cô theo đuổi, bám riết không tha nhưng kiến thức của cô đối với anh là con số 0.

Mạnh Cổ là người như thế nào?

Miệng quạ, lòng dạ thâm sâu khó lường. Chuyện này thì bạn bè của anh ai cũng biết.

Tại bệnh viện, anh dường như biến thành một người khác.

Và cô đã từng chứng kiến, người nào đó khi khoác lên mình chiếc áo blouse rất ra dáng một người đàn ông tài mạo song toàn.

Vì tính cách hài hước anh luôn đem lại cảm giác tươi mới sáng khoái cho người đối diện, còn nữa anh là một bác sĩ tay nghề cao bệnh nhân thường tới đăng kí khám chỗ anh rất đông, trong bệnh viện anh luôn là nhân vật đầu bảng được tìm kiếm nhiều nhất.

Vậy còn chuyện gì cô còn chưa biết? Cô phát hiện, cái gì cũng không biết. Ngoại trừ việc anh không có bạn gái ra. Hoàn cảnh gia đình của anh, những mối tình anh đã trải qua, anh thích những gì ... cô không hề biết tẹo nào.

Con gái ấy mà, đôi khi có mắt như mù không cần biết bản thân hiểu được đối phương bao nhiêu vậy mà cũng chạy đi theo đuổi, chuyện rồi cũng chẳng đến đâu.

Ừm, tổng kết lại, lại thêm một bài học mới, những chuyện ngu xuẩn như này tuyệt đối không thể tái phạm.

Mặt khác, vì muốn tâm trạng bình tĩnh trở lại, sau này dù có đối diện với anh cũng sẽ không còn cảm thấy lúng túng nữa. Vì thế, vào tối thứ Sáu, Trần Nhược Vũ cài đồng hồ báo thức, quyết tâm vào lúc bốn giờ sáng sẽ gọi điện thoại cho Mạnh Cổ.

Nghe tiếng tút tút chờ mấy, trái tim Trần Nhược Vũ lại nhảy tung tung.

Chờ một lúc lâu, đầu dây bên kia có người gào rít lên: “Trần Nhược Vũ, cô có biết bây giờ mấy giờ rồi không? Cô nên hy vọng đó là chuyện quan trọng!” Giọng nói Mạnh Cổ khàn khàn, thét lên trong điện thoại. Để hiểu, đang ngủ mà bị đánh thức vào lúc tờ mờ sáng ai mà chả điên.

Hung dữ đến thế cơ à? Trần Nhược Vũ thoáng run rẩy, áp lực biến thành động lực, đến lúc phản kích rồi!

“Là chuyện quan trọng. Tôi muốn xin lỗi anh vì hành động lần trước. Chuyện đó là tôi không đúng, tôi cũng không cố ý nói như vậy nhưng không hiểu sao lại nói ra như thế, dù sao đó cũng là tôi sai, tôi dám làm dám chịu, tôi xin lỗi anh.”

“Vào lúc này?.” Mạnh Cổ gào thét lớn hơn nữa. Định bôn mặt với anh sao?

“Uhm, tôi cố ý chọn vào lúc này, đánh thức anh vào lúc này thấy cũng rất thú vị đủ động lực để nói một hơi hết những gì cần nói. Nói đi cùng phải nói lại, anh đối với tôi cũng đâu có tốt đẹp gì, chúng ta không ai nợ ai, thanh toán sòng phẳng.”

Anh cũng không nên cảm thấy thua thiệt. Bản thân tôi cũng không vui khi nhìn thấy anh, cho nên về sau chẳng may có gặp nhau, mời anh quay mặt đi chỗ khác, coi như không biết tôi.”

“Trần Nhược Vũ.” Xem ra Mạnh Cổ đã tỉnh ngủ, giọng nói có chút ngạc nhiên pha lẫn vẻ tức giận: “Cô không có nỗi ba tệ rười rề đi khám bác sĩ sao? Sáng mai cô sẽ có. Tôi sẽ giúp cô chen lấn xếp hàng đăng kí, cô mau tới bệnh viện khám, bệnh tâm thần không đơn giản đâu, nên chữa trị sớm một chút, người còn sống là còn hy vọng.”

“Không cần khách sáo. Ngày mai thứ Bảy, tôi không phải đi làm, có thể ngủ nướng. Nhưng bác sĩ Mạnh lại vất vả rồi, ngày mai anh còn phải đi làm, cố gắng kiếm tiền nhiều một chút.”

“Ngày mai tôi không chỉ đi làm, tôi vừa làm xong cuộc phẫu thuật cấp cứu, ngủ chưa kịp sâu giấc cô lại dờ dề gọi điện thoại đánh thức tôi vào nửa đêm, cô cứ chờ đấy. Dám đùa với tôi, e rằng người đẩy trên đời này còn chưa sinh ra.”

À, hóa ra anh vừa có cuộc phẫu thuật cấp cứu, chắc sáng mai anh sẽ đi thăm khám các bệnh nhân. Aiz, anh thật vất vả. Trần Nhược Vũ cắn chặt răng nuốt hết những lo lắng của mình xuống bụng.

“Vấn đề nhân sinh thái thái trên đời này hẳn là bác sĩ Mạnh không chịu nghiền ngẫm triệt để, anh cứ từ từ mà nghiên cứu. Những gì muốn nói tôi đã nói xong, tóm lại anh cũng nên tự kiểm điểm bản thân mình đi, không hẹn gặp lại.”

“Tút tut.” Tiếng cúp điện thoại.

Không đoán được, Mạnh Cổ trả thù dòn dập như vũ bão, tiếng chuông điện thoại gọi tới khiến Trần Nhược Vũ giật nảy mình, cô đập máy anh lại gọi.

Haiz, sức chiến đấu của vị bác sĩ Mông Cổ này dai hơn địa đới, vừa làm xong cuộc phẫu thuật tốn không ít sức nên đi ngủ chứ gọi điện cho cô làm gì? Trần Nhược Vũ tắt máy, nhét điện thoại dưới gối. Thở hắt ra một hơi rồi vui vẻ chìm sâu vào giấc ngủ.

Quá hay, phụ nữ cũng phải có tôn nghiêm. Mặc dù cô chỉ là người phụ nữ bình thường, không phải dạng đi đến đâu tỏa sáng đến đấy, nhưng giữ lại cho mình chút tôn nghiêm, bản thân cũng thấy mình ‘phát sáng’ hơn.

Từ nay về sau, Trần Nhược Vũ sẽ không gặp lại Mạnh Cổ.

Cho dù sóng lớn cũng không sợ hãi, dùng tâm trạng bình tĩnh đối diện. Mỗi ngày cô đều chăm chỉ đi tìm khách hàng, chức vụ hiện tại của cô là nhân viên bán hàng kiêm đại lý bảo hiểm. Cô muốn kiếm tiền, tuy rằng không cần gởi tiền chợ về cho gia đình, nhưng mỗi tháng cô đều trích một khoản gởi về.

Cũng không có ý gì khác, là vì hai chữ mặt mũi.

Gia đình cô có mặt mũi, cũng chính là cô có mặt mũi.

Không phải cô đam mê hư vinh, chỉ vì ở quê hương – thành phố C, những bạn bè thân thích xung quanh đều có công việc khá giả. Đắt chặt người đông, chuyện gì cũng lan rất nhanh, hàng xóm láng giềng đều quen biết cô.

Đối với chuyện của người khác, Trần Nhược Vũ luôn tìm cách lẩn trốn, nhưng ba năm trước đây, cô bạn tốt Cao Ngừ Lam bị đổ oan là người bắt cá hai

tay, cô bị ép buộc phải diễn kịch cùng đám ‘ diễn viên ấy’. Vì thế, Cao Ngữ Lam bị bạn học coi thường, bạn trai lúc đó là Trịnh Đào cũng vứt bỏ.

Ở quê cô, chuyện con gái bắt cá hai tay rất được quan tâm, Cao Ngữ Lam bị coi là người phụ nữ không biết liêm sỉ. Hơn nữa, ả gây ra chuyện là Tề Na diễn kịch lại diễn đến cùng, còn anh chàng Trịnh Đào si tình đáng thương đang trong tình cảnh đau khổ day dứt vì mối tình dang dở, càng khiến Cao Ngữ Lam bị người khác căm ghét. Tuy rằng không chửi bới nặng nề nhưng lại cắt đứt quan hệ với Cao Ngữ Lam, quyết không thêm nhìn mặt.

Trần Nhượng Vũ là bạn cùng phòng với Cao Ngữ Lam, mà Tề Na cùng cô cũng là bạn học, cho nên những người xa lánh Cao Ngữ Lam cũng là bạn cô. Thời điểm câu chuyện bùng nổ, Trần Nhượng Vũ cũng có mặt, cô còn biết được sự thật trong đó.

Cao Ngữ Lam nói với Trần Nhượng Vũ cô không bắt cá hai tay, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Nhưng không ai tin những lời Cao Ngữ Lam nói, tuy trong lòng Trần Nhượng Vũ tin tưởng Cao Ngữ Lam nhưng khi mọi chuyện xảy ra cô lại không dám đứng lên nói ra sự thật. Cô giữ im lặng, một câu cũng không dám lên tiếng.

Trần Nhượng Vũ không dám. Cô sợ bị cô lập, bị coi thường. Quê nhà nhỏ xíu như hạt đậu khắp nơi đều là bạn bè.

Chỉ vì do dự mà sau này đã khiến cô hối hận vô cùng.

Cô giữ lại được đám gọi là bạn bè chính nghĩa nhưng lại mất đi người bạn tốt Cao Ngữ Lam. Cuối cùng, Cao Ngữ Lam cũng rời khỏi thành phố C tới thành phố A, rời khỏi đám bạn ‘ tốt ‘ này.

Đây là vết thương không bao giờ lành lại được của Trần Nhượng Vũ, cô cảm thấy mình là kẻ đồng lõa đã khiến Cao Ngữ Lam phải rời khỏi quê nhà. Cô thường xuyên bị dằn vặt bởi sai lầm khi ấy.

Rốt cuộc, cũng có một ngày Trần Nhượng Vũ đau đến mức không chịu nổi, cô đã đứng lên nói rằng cô tin tưởng Cao Ngữ Lam không phải là người như vậy, cô khẳng định chuyện này bên trong có hiểu lầm nào khác.

Nếu chuyện này là sự hiểu lầm, thì chỉ có cô ả Tề Na và Trịnh Đào giờ trở, Tề Na đương nhiên sẽ không cho những lời phản bác này của Trần Nhượng Vũ tồn tại trên cõi đời. Thân là người bị hại, Trịnh Đào và Tề Na luôn chiếm được cảm tình của chúng bạn. Cô đơn thân độc mã đưa ra lời phản bác, kết cục cũng bị mọi người xa lánh.

Bị xa lánh đã đành, cô còn trở thành mục tiêu công kích của nhiều người, lấy cô ra làm kẻ bình phẩm. Cô béo lên hai cân, ăn mặc quê mùa, công việc không ổn định, cô không có bạn trai ...

Những lời nói độc địa không ngừng cứa vào tâm trí của Trần Nhượng Vũ, cả người đầy thương tích. Vì thế cô giống như Cao Ngữ Lam, bỏ trốn tới thành phố A.

Cô và Cao Ngữ Lam tuy rằng có hiểu lầm nhưng rồi cả hai nhanh chóng trở thành bạn tốt khi gặp lại tại thành phố A. Cho dù chạy trốn cũng không thể thoát được tai mắt của chúng bạn ‘ tốt ‘ đang chực sẵn rình mò tin tức về cô để tiếp tục soi xét. Trần Nhượng Vũ cố gắng che giấu mọi tin tức của mình, không nói về công việc đang làm, chức vị, tiền lương hàng tháng, nếu để họ biết sẽ không biết thông qua những cái miệng độc địa đây cô sẽ biến thành dạng gì.

Đối với thành phố C, làm nghề bán bảo hiểm không phải là công việc hay ho gì. Cô đến thành phố A lập nghiệp, dốc sức làm việc, nhưng không được như ý, sau đó cô chuyển sang nghề bán bảo hiểm. Khi về quê ăn tết, gia đình hỏi về công việc một loạt ánh mắt tò mò chiếu thẳng vào Trần Nhượng Vũ, định khai báo nghề nghiệp là bán bảo hiểm đành phải nuốt xuống, nói dối rằng làm ở công ty thương mại.

Điều này khiến cha mẹ cô vô cùng mất mặt, họ hàng thân thích ưa buồn chuyện cũng không có đề tài để bóc mẽ. Đám bạn kia mỗi người một nơi nên cũng không nghe được tin đồn gì nhiều về cô. Trần Nhượng Vũ thờ dãi cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Nói dối một lần sẽ có lần thứ hai cho nên Trần Nhượng Vũ rất ít khi về quê lần gọi điện về gia đình.

Đối với công việc hiện tại, Trần Nhượng Vũ cảm thấy hài lòng. Thời gian thoải mái, có thể tự do đi lại, trình độ yêu cầu không quá cao, tiền lương cũng ổn, cuộc sống hàng ngày không thành vấn đề, càng khiến cô cảm thấy thỏa mãn. Cô không chỉ bán bảo hiểm mà cô còn cố gắng đem tới phục vụ tốt nhất cho khách hàng.

Hôm nay, một trong những khách hàng của Trần Nhượng Vũ nhập viện, sau khi nhận được điện thoại cô vội vàng chạy tới bệnh viện, hỏi thăm tình hình sự việc, chuẩn bị giúp khách hàng lấy phí bồi thường bảo hiểm.

Ấy quên, bệnh viện này không phải là nơi bác sĩ Mạnh hành nghề chứ? Khách hàng của cô không phải do bác sĩ Mạnh Cổ khám chứ?

Trần Nhượng Vũ không hề thích những cuộc gặp ngẫu nhiên này nhưng vị bác sĩ nào đó lại biết nắm đúng thời cơ, bác sĩ Mạnh Cổ lại xuất hiện.

“Trần Nhượng Vũ, cô còn có gan tới đây sao.”

“Bệnh viện là nơi công cộng vì sao tôi không thể tới. Ngược lại, phòng này hơi khuất chúng ta cô nam quả nữ đứng ở đây không thích hợp. Bác sĩ Mạnh, anh còn bận nhiều việc nhanh đi cứu người đi, thế giới này cần anh.”

“Lần đó cô lên con thần kinh gì vậy, nửa đêm gọi điện thoại tới máng tôi?.”

“Tôi đâu có máng, rõ ràng là tôi gọi đến xin lỗi.”

“Thế sao?.” Hai tay Mạnh Cổ khoanh trước ngực, tỏ ra vẻ ‘cô trình bày đi tôi nghe’.

Anh muốn tính sổ với cô sao? Trần Nhựt Vũ nhú mày, thả thuyền theo dòng trôi, cô cũng hai tay khoanh trước ngực, làm ra vẻ ‘anh muốn gì?’.

Mạnh Cổ nhú mi lại, giọng nói trong trẻo: “À, có tiến bộ. Tôi cho cô một cơ hội, cô nói xem, sai lầm cô phạm phải, cô cho rằng hợp tình hợp lý không?.”

Trần Nhựt Vũ không nói lời nào. Lời nói rất sắc bén, nói xong anh liền bày vẻ chờ đợi cho phản kháng, để cho anh ghen chết coi như là thắng.

Quả nhiên Mạnh Cổ mất hứng, lên tiếng: “Cô nói, tôi cũng có lỗi? Ý là gì? Hay bởi vì tôi không cho cô tham gia buổi liên hoan, bảo cô từ chối lời mời của Cao Ngự Lam? Chuyện khi đó cô làm, trong lòng cô rõ nhất, chẳng lẽ tôi còn phải tươi cười nói lời cảm ơn với người nhạo báng tôi? Tôi là đàn ông, không chịu nổi chuyện người khác có ý phỉ báng tôi. Người khác nói sao tôi không quan tâm, đó là tự do của người ta, nhưng cô bôi nhọ tôn nghiêm của tôi, đây là chuyện vô cùng nghiêm trọng.”

Nghiêm trọng sao? Vậy còn tôn nghiêm của cô thì sao? Anh cùng chị em y tá cười nói ngả ngón về cô thì sao? Cô cũng bị tổn thương!

“Cô còn không tỉnh táo, nửa đêm còn quấy rầy tôi. Sao? Muốn tôi chú ý tới cô?.”

Vừa nói vừa dùng ánh mắt laser nhìn Trần Nhựt Vũ.

“Thế nào? Sao không nói gì? Vậy khi đó cả ngày cô chạy tới chạy lui đến bệnh viện là có ý gì?.”

Lại còn cửa vào vết sẹo của cô. Khuôn mặt Trần Nhựt Vũ đỏ ửng lên, không thể chịu được nữa rồi.

Mạnh Cổ làm ngo, tiếp tục lên bài giảng: “Người phụ nữ như cô thay đổi cũng rất nhanh, rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì. Hay theo cô, lãng phí tài nguyên của bệnh viện là chuyện tốt? Hay cô ừ mưu biến tôi thành kẻ thù của cô? Đột nhiên biến mất sau đó quay lại còn muốn gây họa cho tôi. Đùa giỡn với tôi? Tôi nói cho cô biết, việc này là cô không đúng. Tôn nghiêm đàn ông cũng quan trọng như trình tiết của người phụ nữ, không thể đùa bỡn.”

Còn nói cô không đúng? Nói cô thay đổi nhanh chóng? Anh ở sau lưng nói xấu cô thì là đúng? Rõ mặt, luôn miệng nói chính mình là đàn ông!

Trần Nhựt Vũ bốc hỏa lên tới đỉnh đầu, cuối cùng cũng lên tiếng: “Bác sĩ Mạnh nói, đàn ông không thể tùy tiện đùa giỡn sao? Đúng là không biết lý lẽ. Đàn ông thì có gì đặc biệt hơn người? Đàn ông có tôn nghiêm còn phụ nữ thì không? Bác sĩ Mạnh đề cao mình như vậy, còn người khác đều là rác rưởi? Bác sĩ Mạnh là người có ăn học, chẳng lẽ đạo lý này cũng không biết? Tôi làm sai, tôi dám xin lỗi bác sĩ rồi, bác sĩ Mạnh dám sao? Dựa vào cái gì mà đi so sánh tôn nghiêm của đàn ông quan trọng hơn phụ nữ? Tôi nói cho anh biết, tôn nghiêm của phụ nữ so với đàn ông cũng quan trọng như ‘cái ấy’ của các người. Yêu đuối là đau đớn, kiên cường mới có thể mang lại kiêu hãnh.”

Trần Nhựt Vũ nói một hơi dài, giọng văn lưu loát âm vực lên xuống nhịp nhàng. Mạnh Cổ ngẩng người đứng đó, đến khi cô nói xong mới có phản ứng lại, sau đó anh kéo khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Cười cái gì mà cười, đáng ghét.

“Khá lắm. Trần Nhựt Vũ, cô thật lợi hại, cô cũng có ‘cái ấy’ rồi.”

Có cái gì? Cái gì? Đồ lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cô là người văn minh

Sắc mặt Trần Nhựt Vũ đỏ hệt như quả gấc chín, cô biết mình đã lỡ lời khi nói ra từ ‘cái ấy’.

Thật ra, cô muốn dùng từ khác để miêu tả văn minh hơn, ví dụ như ‘anh bạn nhỏ’, ‘cậu em út’, ‘em trai’.

Mặt cô nóng hầm hập như bếp lò vào độ lửa đỏ.

Cô đâu có muốn đem cái ‘vật’ đó ra để so sánh đâu! Tôn nghiêm của phụ nữ với cái chỗ ấy thì liên quan cái rắm gì, cô chỉ muốn lấy ví dụ thôi.

Thô tục, quá thô tục! Trần Nhựt Vũ bắt đầu cảm thấy hối hận, cô hận cái đầu óc đần độn của mình cộng thêm cái miệng nhanh nhẩu đã gây ra họa.

Ngẫm lại, đều là do anh sai trước. Ai bảo anh đi so sánh cái khi gió gì đó giữa tôn nghiêm của đàn ông với cơ thể của phụ nữ, hại cô hòa theo dẫn dắt của anh.

Đồ lưu manh! Khiến cô trở nên bại hoại như này. Cô là người văn minh, người nói những lời thô tục kia, tuyệt đối không phải là cô!

Trần Nhựt Vũ chớp nhanh lấy bình giữ nhiệt, đẩy Mạnh Cổ sang một bên chạy nhanh ra ngoài.

“Này, chúng ta còn chưa nói xong. Cô còn kiêu so sánh nào mới mẽ táo bạo như vậy không, nói cho tôi nghe.” Mạnh Cổ cười lớn tiếng.

Cười? Cười cái gì mà cười!

Nếu thân này của cô có thể hóa thành hạt mưa, để dòng nước cuốn đi, thì cô nguyện hóa thành hạt mưa, để cách xa cách rất rất rất xa anh.

Haiz, nhưng cuộc đời là thế, có đôi khi con người sợ gì sẽ gặp nấy!

Nếu không phải vì ép buộc phải chạm mặt với anh, Trần Nhựt Vũ nguyện cách xa anh hàng km. Lần này cũng thật khéo, bác sĩ chính chữa trị cho khách hàng của cô, có tên là Mạnh Cổ!

Vậy là câu chuyện cứ thế diễn ra.

Khách hàng của Trần Nhựt Vũ xảy ra tai nạn xe cộ, theo thường lệ khách hàng sẽ nhận được tiền bồi thường từ bên công ty bảo hiểm. Nhưng trong lúc điều tra tai nạn thì xảy ra chút vấn đề. Để lấy được tiền bồi thường có lẽ sẽ gặp chút khó khăn, bởi trong lúc điều tra đã có chuyện phát sinh.

Khách hàng của cô là người đàn ông độc thân nuôi con, người khách này đã tin nhiệm cô, mua gói bảo hiểm do cô giới thiệu nên Trần Nhựt Vũ cảm thấy bản thân cần có trách nhiệm giúp anh ta yêu cầu mức phí bảo hiểm thỏa đáng.

Vì thế cô bôn ba khắp nơi, tìm tới sở giao thông, đi tới các đơn vị liên quan, tận dụng mọi mối quan hệ, nhưng chuyện này vẫn không tiến triển theo hướng tích cực, bởi vì đương sự với người gây ra tai nạn khẩu cung không thống nhất, mà tại nơi xảy ra tai nạn không lắp đặt camera nên cảnh sát giao thông rất khó có thể đưa ra kết luận chính xác.

Giằng co gần một tháng, cuối cùng cũng tìm ra được điểm mấu chốt, nhưng đối phương kiên quyết không thừa nhận, quay ngược lại nói khách hàng của Trần Nhựt Vũ thi hành sai luật lệ giao thông dẫn đến gây ra tai nạn.

Trần Nhựt Vũ vì việc này khiến chạy vạy khắp nơi đến sứt đầu mẻ trán, vì muốn tìm ra chân tướng, muốn người trong cuộc nói ra sự thật cô đã chạy tứ phương đến nỗi hai chân sắp đứt rời ra. Đã thế, bà mẹ vĩ đại của Trần Nhựt Vũ mấy ngày nay thường xuyên gọi điện thăm hỏi cô, hỏi về tình hình công tác, sinh hoạt hàng ngày cô ra sao.

“Nhựt Vũ à, mẹ nghe bác con nói, các công ty lớn hàng năm đều tăng lương, công ty con lớn như vậy, chắc cũng sẽ tăng lương phải không? Con đi làm đã hơn một năm, có phải lương cũng cao hơn? Hàng xóm nhà chúng ta, A Yến đó, cũng không phải là người học rộng tài cao, nhưng đi làm có hai năm nghe nói bây giờ đã làm tới chức quản lý. Mẹ cũng nói với họ, con cũng làm quản lý tại công ty thương mại, đó là một công ty lớn, chức vụ của con là quản lý nghiệp vụ, đúng không?”

Trần Nhựt Vũ thầm thở dài trong lòng, nên nói với mẹ như thế nào đây? Ở cái xã hội này, mười người đi làm thì cả mười đều nói rằng mình làm quản lý, nhưng chỉ ba phần trong số đó là danh xứng với thực, còn lại chỉ là ước mơ trong tiềm thức. Danh hiệu quản lý này, thật sự không đáng một xu.

Rất nhiều người về ngoài xem ra rất thành đạt nhưng thực tế cũng chỉ ở trong căn phòng nhỏ nhai mì gói sống qua ngày, cô là một điển hình rõ ràng nhất.

Nhưng, cô không dám nói sự thật với bà mẹ vĩ đại của mình, cô sợ chết – sợ bị phiền chết! Bà mẹ vĩ đại của cô không bức chết được cô vì phiền toái thì sẽ còn cha cô, hết cha cô thì đến họ hàng thân thích, sau đó sẽ dẫn theo hàng loạt những người khác.

Vì thế, cô lại nói dối, cô không dám nói mình là nhân viên bán bảo hiểm, mà làm trong công ty thương mại, du nhập vào thế giới tri thức.

Những lần nói dối như này, khiến tâm trạng Trần Nhựt Vũ xuống dốc không phanh. Giải quyết xong bà mẹ vĩ đại, Trần Nhựt Vũ ôm bụng tức ngồi trước nhà kẻ gây ra tai nạn.

Trần Nhựt Vũ phẫn hận. Kẻ lừa đảo! Cuộc sống này rốt cuộc là thế nào? Cô tức giận vì hấn không dám đứng lên nhận trách nhiệm về mình, không nói ra sự thật, khiến cho người bị hại tiền mất tật mang, vậy hấn cũng có thể vui vẻ sống qua ngày sao?

Có thể do bị ánh nắng mặt trời hun nóng cái đầu bé nhỏ của Trần Nhựt Vũ đạt tới nhiệt độ cao, cũng có thể do cú điện thoại của bà mẹ vĩ đại kia đã đẩy lên cơn thịnh nộ của cô khiến cho cô cảm thấy như đang ở trong lò nướng, nóng bức khó chịu.

Quên đi, Trần Nhựt Vũ sớm có sắp xếp của riêng của mình, cô sẽ nói chuyện từ từ với kẻ gây ra tai nạn, sau đó âm thầm ghi lại đoạn đối thoại này rồi rút lui trong yên bình. Nhưng kế hoạch hoàn toàn phá sản, không những không thể ngồi xuống nói chuyện mà đôi bên còn xảy ra tranh chấp ác liệt.

Tên gây ra tai nạn trở về nhà cùng với một người bạn, vậy là có hai tên đàn ông nhìn dáng vẻ cũng biết không phải người văn minh, hiểu lý lẽ xô xô đẩy đẩy Trần Nhựt Vũ. Không những thế mà chúng còn mắng chửi cô, rồi định động tay chân. Trần Nhựt Vũ không giữ được bình tĩnh, cũng định phản kháng lại, đen rủi thế nào trong lúc xô đẩy máy ghi âm bị rớt ra, bị hai tên đàn ông kia nắm được gáy, thế này là toi rồi.

Thấy đối phương định cướp lấy máy ghi âm, Trần Nhựt Vũ sống chết giữ lấy. Vì thế, một cô gái đánh nhau cùng hai tên đàn ông thô lỗ.

Đúng là đánh nhau thật!

Nhưng là bị đánh!

Trần Nhựt Vũ nắm chặt chiếc máy MP3 ở trước ngực, cô ngã dúi dụi xuống mặt đất, người cong lại như con tôm luộc chín, hai tay che chắn trước ngực giống như bảo vệ thứ vô cùng quý giá.

Một tên kéo cánh tay của cô, đá vào bụng Trần Nhựt Vũ, rất đau, ở phía xa có người hô lên: “Các người đang làm gì? Dừng tay! Tôi báo cảnh sát!..”

Lúc này, tinh thần của Trần Nhựt Vũ mơ mơ màng màng, cô trong tình trạng hoảng sợ, chính xác là sợ chết khiếp! Cô lớn đến chừng này chưa bao giờ bị người khác đánh. Cô muốn khóc nhưng khóc không ra nước mắt, lại nghe được tiếng còi của xe cảnh sát, nghe được có người nói đưa cô tới bệnh viện, sau khi tỉnh lại, cô đang ở trong bệnh viện thật.

Trần Nhựt Vũ được đưa tới phòng cấp cứu sau đó đưa đi làm cuộc tổng kiểm tra, tiếp đến là băng bó, khâu, tiêm, nhưng chẳng đến nửa ngày cô mới chìm sâu vào giấc ngủ. Đến khi hoàn toàn tỉnh táo, cô phát hiện mình đang ở trong phòng của bệnh viện.

Cảnh sát đến cùng với đồng nghiệp cũng tới thăm cô, ngoài ra còn có những khách hàng mua bảo hiểm của cô cũng tới thăm Trần Nhựt Vũ. Đối với sự việc lần này, công ty bảo hiểm của Trần Nhựt Vũ chịu mọi trách nhiệm, còn khuyên cô nên theo hướng đó mà tích cực phát triển.

Hai tên đàn ông đánh cô đã bị bắt, máy MP3 của cô vẫn còn nguyên vẹn, đối phương vì muốn được nhẹ tội nên đã thừa nhận hành vi của mình, đồng ý bồi thường phí điều trị của Trần Nhựt Vũ và các tổn thất khác.

Từng chuyện từng chuyện xảy ra đều được kể lại. Thời điểm cô được đưa tới bệnh viện, đã rơi vào trạng thái mê man, lúc đó còn là ban đêm nữa. Theo người bệnh nằm cùng phòng, cả đêm cô mê sảng nói lung tung suốt đêm.

Trần Nhựt Vũ nghe xong thấy vô cùng xấu hổ, náo loạn cả đêm, khiến cho người khác không thể ngủ được.

Người bệnh cùng phòng của cô xua tay: “Không sao, không sao, ở bệnh viện như vậy là chuyện bình thường, sao có thể so sánh như khi ở nhà. Còn nữa, cô và vị bác sĩ đó hẳn là quen biết, tôi nằm ở đây mấy hôm chỉ thấy bóng dáng bác sĩ lúc đi khám bệnh, vậy mà đêm qua lúc cô được đưa tới đây, anh ta đều túc trực ở đây, còn thường xuyên đến thăm cô.”

“A, chắc do tôi sốt cao quá, bệnh tình nguy cấp, lại không có người thân ở bên, bác sĩ sợ tôi sẽ gặp chuyện không may.” Trần Nhựt Vũ sờ sờ đầu, bây giờ vẫn còn cảm thấy choáng váng. Đối với chuyện xảy ra đêm qua, cô không hề có ấn tượng, chỉ nhớ mang máng có người kéo tay cô, nói rất nhiều.

“Đúng là sốt rất cao. Nghe nói lên tới 39 độ, y tá phải chích cho cô hai mũi.”

Trần Nhựt Vũ lắc đầu: “Tôi không nhớ rõ.”

“Cô còn lôi kéo tay vị bác sĩ ấy nói rất nhiều.”

Quá mất mặt. Trần Nhựt Vũ thở dài. Người bệnh khi sốt nào có khác gì người tâm thần đâu, chắc vị bác sĩ kia sẽ không để bụng, kiến thức của người hành nghề y luôn rộng rãi quảng đại mà.

“Cô quen vị bác sĩ đó sao?” Người ở chung phòng bệnh vẫn còn ý định kéo dài câu chuyện: “Cách một tấm màn ngăn cấp cứu, tôi nghe không rõ, nhưng loáng thoáng thấy cô gọi bác sĩ Mông Cổ.”

Cái gì? Cô còn xúc phạm đến cả bác sĩ?

Trần Nhựt Vũ cứng miệng, có chút áy náy: “Vậy, vị bác sĩ kia không tỏ vẻ tức giận chứ?”

“Hoàn toàn không có. Tôi thấy anh ta vẫn rất bình thường, còn thấy anh ta tán dóc với cô. Cô gọi anh ta là bác sĩ Mạnh, sau đó bác sĩ Mạnh còn trả lời cô.”

Trần Nhựt Vũ há miệng to hơn nữa, lắp bắp: “Tôi gọi anh ta là bác sĩ Mạnh?”

Xong rồi, xong rồi, cô không biết mình đã kéo tay ai mà đi ăn nói linh tinh điên đảo như này, cô đã nói những gì? Coi người khác là Mạnh Cổ, muốn dọa chết người sao? Rốt cuộc cô đã nói những gì?

Trần Nhựt Vũ tí mi hơi lại, người nằm chung phòng cô nghe xong liền lắc đầu: “Nghe không rõ cô nói gì, lúc đó tôi cũng mơ hồ, nửa mơ nửa tỉnh. Cô có thể hỏi bác sĩ Mạnh, hôm nay anh ta kiểm tra phòng này.”

“Hỏi bác sĩ Mạnh?”

“Đúng vậy, bác sĩ Mạnh Cổ!”

Sấm sét đánh cái rầm giữa bầu trời trong xanh quang đãng! Lúc này, khẩu hình miệng của Trần Nhựt Vũ mở to tới mức có thể ngậm vừa quả trứng vịt.

“Tôi hôm qua tôi lờ kéo tay bác sĩ Mạnh Cổ để nói chuyện sao?.” Cô hỏi.

“Đúng. Nói linh ta linh tinh, nói mãi không dứt, tôi phải mở rộng màng nhĩ hết cỡ mới hiểu được cô đang nói cái gì!” Người trả lời đang đứng ở cửa phòng bệnh nhân.

Trần Nhựt Vũ quay ngoắt lại, bắt được ánh mắt của Mạnh Cổ.

Anh mặc chiếc áo dài màu trắng, đẹp trai gần chết.

Trần Nhựt Vũ muốn giả bộ bất tỉnh ngất lịm đi, nhớ lại lần nào đó kiên cường bắt khuất đề cao tôn nghiêm của phụ nữ, lại khiến cô trở nên mạnh mẽ hơn, duy trì nét mặt cố tỏ ra bình thường để nhìn anh. Cô không sợ, cô vô cùng bình tĩnh.

Đi sau Mạnh Cổ là hai bác sĩ khác, cùng anh kiểm tra bệnh tình của bệnh nhân.

Trần Nhựt Vũ nhắm mắt, thăm hiểu được hoàn cảnh éo le lúc này của mình.

Cô bị người khác lột sạch da mặt*, được đưa vào bệnh viện, nằm phòng bệnh cao cấp, được bác sĩ đẹp trai thăm khám, vị bác sĩ ấy tên là Mạnh Cổ.

(*) Ý ở đây là mất hết thể diện.

Trần Nhựt Vũ cắn cắn môi, loại tình huống này muốn chết quách đi cho xong, nào có ai thấu hiểu được tâm tư của cô. Rõ ràng đã một dao chém xuống, quyết tâm dứt khoát cả đời này sẽ không còn dây dưa với anh, vậy mà những tình huống gặp lại nhau trong tình cảnh xấu hổ như này vẫn đều đặn diễn ra.

Lòng tự trọng mỏng manh yếu đuối của cô bị người đàn ông nào đó một cước đá bay lên tới tận trời xanh. Ừm, không, cô là người văn minh, không thể cùng anh nói ra những lời thô tục, đưa ra những so sánh thô tục.

Cô là người văn minh.

Trần Nhựt Vũ mặt đỏ như quả cà chua chín, mở to đôi mắt nhìn Mạnh Cổ, anh đang cùng hai bác sĩ thực tập trao đổi về tình hình sức khỏe của bệnh nhân bỗng anh quay lại nhìn Trần Nhựt Vũ, cười mà như không liếc mắt nhìn cô.

Trần Nhựt Vũ nhanh nhẹn quay đầu sang chỗ khác, ở trong lòng tự nhủ, mình là người văn minh. Rồi lại nảy ra suy nghĩ, muốn cho anh hai đũa.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cô là đồ đầu heo

Đương nhiên, Trần Nhựt Vũ đâu có gan dám hành hung bác sĩ Mạnh Cổ.

Anh rất chuyên chú trong công việc, làm tròn trách nhiệm một bác sĩ đi thăm khám bệnh nhân, cẩn thận chỉ bảo các đàn em. Anh đối với bệnh nhân rất tận tình, có vấn đề gì đều giải đáp tỉ mỉ, trong câu nói của anh còn pha chút hài hước, lời nói đi dõm khiến người bệnh của anh ai cũng cười rất tươi.

Trong lúc anh làm việc cô không dám nói chuyện với anh. Cô cảm thấy, khi anh làm việc trông rất hấp dẫn, không hề có cảm giác chán ghét. Mà anh, ở trước mặt bệnh nhân cũng không làm phiền cô, chỉ trừ lúc anh nhìn về phía cô, đem lại cảm giác hơi mờ ám.

Không đúng, cô lại dùng sai từ. Đó không chỉ đơn thuần là mờ ám, tên đàn ông xấu xa này không chỉ coi thường cô mà còn tạo ra vẻ thần bí. Không đúng, phải nói là cô cảm thấy ghê rợn khi mình với anh có cái gì đó mờ ám.

Nói tóm lại, thân là bệnh nhân, Trần Nhựt Vũ và bác sĩ Mạnh Cổ sống yên bình lặng sống qua hai ngày, không khí hài hòa, cuộc sống bình an khiến Trần Nhựt Vũ có cảm giác không biết có phải do hai tên xấu xa kia đánh cho đầu bị hồng hóc, xuất hiện ảo giác hay không.

Nhưng đến ngày thứ ba, Trần Nhựt Vũ đã có đáp án, đầu óc cô hoạt động rất bình thường, cô là người khỏe mạnh có tư duy vô cùng bình thường.

Ngày đó, Trần Nhựt Vũ cảm thấy sức khỏe đã dần hồi phục, vì thế cô mặc bộ đồ bệnh nhân xuống vườn hoa ngồi phơi nắng. Trần Nhựt Vũ vừa phơi nắng vừa nhắm tính xem chi phí nằm viện hết bao nhiêu, cô có nên đi tìm y tá để hỏi xem có thể xuất viện được hay chưa.

Bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông nào đó, thân mặc chiếc áo trắng dài toát lên vẻ thanh tao nhã nhặn, đặt mông ngồi bên cạnh cô.

Trần Nhựt Vũ cảm thấy không được tự nhiên, theo bản năng cô dịch mông sang chỗ khác, ho hai tiếng rồi, luống cuống định đứng lên. Lúc này, Mạnh Cổ mới chịu mở miệng.

“Trần Nhựt Vũ, tôi biết cô đang nghĩ gì.”

Cô nghĩ gì? Cô chẳng nghĩ cái gì cả!

Mà nếu có nghĩ, thì cũng chỉ nghĩ rằng nếu cô và tên bác sĩ Mông Cổ này không quen biết nhau thì tốt biết mấy. Hoặc nghĩ rằng chờ xuất viện rồi coi như không quen biết anh. Nếu không, lại thắc mắc vì sao hai ngày qua anh lại đối xử hòa bình với cô như thế, lại định chờ thời cơ giờ trò gì nữa đây?

Lần này, cô quyết tâm đóng chặt cửa miệng, không thể lại lỡ mồm như lần trước được nữa. Cô còn nghĩ, vì sao mỗi lần hạ quyết tâm không gặp lại anh, nghĩ đủ mọi cách trốn anh càng xa càng tốt thì luôn có dịp ‘may mắn’ gặp lại anh. Nếu không, cô nghĩ...

“Muốn tôi gọi cho Cao Ngữ Lam tới thăm cô không?.”

“Hả?.” Trần Nhựt Vũ đang chìm trong suy nghĩ miên man bay bổng của mình bỗng nghe được câu hỏi của anh, chợt giật mình, tỉnh giấc: “Không cần, không cần.” Cả tay cả chân cùng nhau từ chối một lượt: “Đừng nói cho cô ấy biết.”

Bị người khác đánh cho tới mức phải nhập viện, không nên để người khác biết. Thêm vào đó, cô với tên bác sĩ Mông Cổ đang rơi vào tình trạng mờ ám tuyệt đối không nên để bạn bè biết được.

“Trần Nhựt Vũ, có thật là cô không quen biết tôi?.”

“Cái gì?.” Trần Nhựt Vũ hoài nghi, liệu có phải mình bị đánh đến não bị tổn thương, cho nên tai cô nảy sinh vấn đề về nghe? Nếu không, sao câu nói rõ ràng rành mạch của bác sĩ Mạnh cô đều nghe không rõ?

Anh nói, anh biết cô đang nghĩ gì, hết nhắc đến Cao Ngữ Lam rồi nhảy phắt sang nói về anh? Hình như ngay cả tính chất bác cầu cũng không có, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, quả thực là chủ đề đang nói đến chẳng có gì liên quan đến nhau.

Trần Nhựt Vũ nâng cánh tay bị thương lên ra hiệu cho anh: “Bác sĩ Mạnh, anh nói chậm một chút.”

Mạnh Cổ kéo khoe miệng lên, để lộ ra hàm răng trắng bóng: “Đêm đó, cô kéo tay tôi không chịu buông.”

Trần Nhựt Vũ mở to mắt nhìn anh, anh lại chuẩn biến cô thành trò cười rồi.

Mạnh Cổ tiếp tục cười: “Còn nói với tôi rất nhiều chuyện.”

Trần Nhựt Vũ đứng ngồi không yên: “Bác sĩ Mạnh, tạm biệt.”

Mạnh Cổ kéo ống tay áo của cô, ấn cô ngồi xuống bên cạnh mình, sắc mặt vẫn điềm nhiên không hề biến chuyển, nói tiếp: “Trần Nhựt Vũ, tôi là loại người nếu có khúc mắc với ai đó, không vừa mắt ai đó, nhất định sẽ đối thoại trực tiếp.”

Loại trò chuyện này thật đúng là dịu dàng, êm ái đi vào lòng người!

Không phải anh muốn mặt đối mặt để nói chuyện, mà anh muốn mặt đối mặt để chà đạp người khác, khiến đối phương phải khó xử, làm cho mặt người ta phải biến dạng, méo xẹo mới hài lòng. Tên đàn ông xấu xa này sẽ không bao giờ định nghĩa được kiểu ăn nói lễ phép là thế nào!

Trần Nhựt Vũ gật đầu: “Tôi là người từng trải.”

Về mặt thành khẩn của Trần Nhựt Vũ khiến anh bật cười, thấy anh đang cười mình, Trần Nhựt Vũ lại mở to mắt xoáy thẳng vào mặt tên đàn ông ngồi đối diện.

“Cho nên, ở sau lưng để nói xấu người khác, không phải là phong cách của tôi.”

“Bác sĩ Mạnh không cần phải chế giễu tôi, tôi biết lần đó là tôi xấu miệng, tôi cũng đã xin lỗi anh.”

“Tôi không phải nói cô.”

Không phải mới là lạ, Trần Nhựt Vũ quay mặt sang một bên.

“Ý tôi là ... Có một cô gái yêu thâm tôi, thường xuyên tới bệnh viện tìm tôi, không có bệnh cũng giả có bệnh để đến tìm tôi khám bệnh. Chưa hết, còn cố tình khời xương các lần tụ tập ăn uống vui chơi mời tôi tham gia, thường xuyên mua đồ ăn cho tôi. Nhưng có một ngày, cô ấy đột nhiên không tới nữa, vô tình tôi gặp lại cô ấy ở siêu thị, không ngờ cô ấy lại có thái độ như tôi nợ cô ấy hàng nghìn cái mạng, vô cùng lạnh nhạt.”

Trần Nhựt Vũ tròn mắt há mồm, tên đàn ông chết tiệt này, anh đúng là không muốn chữa cho cô chút mặt mũi nào để tiếp tục tồn tại trên cõi đời này.

“Tôi cảm thấy rất kì lạ, phải chăng cô gái này trời sinh đa nhân cách?.. Hoặc là dạng người có trăng quên đèn? Hai ngày trước tôi mới biết, thì ra cô ấy nghe được những tin đồn không tốt về mình, dẫn đến tâm lí tổn thương nặng nề.”

Trần Nhựt Vũ cắn chặt răng, nếu anh còn nói tiếp, cô cũng sẽ không nể nang gì.

“Bác sĩ Mạnh, chắc anh không biết, cô gái kia ấy, cô ấy bị mờ heo làm mờ mắt, không hiểu rõ nhân tình thế thái. Chưa hiểu rõ ngọn nguồn đã làm chuyện xằng bậy, bây giờ cô ấy rất hối hận.”

Về mặt của Trần Nhựt Vũ làm cho Mạnh Cổ cười hahaha không dứt.

Trần Nhựt Vũ cau mày khó hiểu, rốt cuộc thì có gì đáng để cười?

“Bị mờ heo làm mờ mắt là chuyện không nhỏ, điều trị không tốt sẽ dẫn đến mù lòa. Chỉ đi khám khoa thần kinh không là không đủ, còn phải đi tới khoa mắt. Xem kia, cô gái ấy thật đáng thương.”

“Bác sĩ Mạnh, tạm biệt.”

Bác sĩ Mạnh lại cười hahaha, túm chặt Trần Nhựt Vũ không buông.

“Trần Nhựt Vũ, tôi không quan tâm người khác nói gì về cô. Tuy rằng, tôi nói chuyện không thích chừa mặt mũi cho ai cả, nhưng cũng không thích ở sau lưng nói xấu người khác. Nếu có gì không hài lòng, tôi sẽ đứng trước mặt của cô mà nói.”

Giọng nói của Mạnh Cổ bỗng trở nên nghiêm túc, Trần Nhựt Vũ vênh cao tai để nghe rõ từng lời anh nói.

“Tôi với cô không thích hợp. Cô cũng không phải thật lòng với tôi. Tình huống ‘nhất kiến chung tình’ tuyệt đối sẽ không xảy ra, huống hồ ngay từ đầu cô cũng không biết nên xuống tay với tôi hay với Lôi Phong. Lôi Phong đã có vợ chưa cưới, nên cô mới chuyển hướng sang tôi.”

Cho nên, tôi mới không đáp lại tình cảm của cô, những chuyện cô làm cho tôi, tôi không biết nó có ý nghĩa gì. Cuộc sống của chúng ta vốn không tương đồng, tính cách cũng trái ngược nhau cho nên tôi không thể đáp lại cô. Nhưng vì cô là bạn của Cao Ngừ Lam, lúc đó tôi cũng không hẳn là quen biết cô, cho nên tôi nghĩ để cho cô thời gian tự mình suy nghĩ. Tôi nói như vậy, cô hiểu chứ?”

Trần Nhựt Vũ thần thờ gật đầu.

Mạnh Cổ tiếp tục nói: “Rồi có một ngày, đột nhiên cô không xuất hiện, tôi nghĩ cô đã thông suốt. Nhưng lần đó, gặp lại cô ở siêu thị, cô lại cố tình né tránh tôi, giống như tôi là kẻ địch không đội trời chung với cô, tôi cảm thấy có chút kì lạ. Sau khi gặp lại cô ở quán cafe, cô với tên kia lại nói tôi như vậy, quả thực tôi rất tức giận. Nhưng mà xem ra, tôi đối với cô cũng có hiểu lầm, cho nên chúng ta bỏ qua mọi chuyện trước đây, tiếp tục duy trì quan hệ bạn bè.”

Chỉ là bạn bè?

Trần Nhựt Vũ chớp mắt vài cái, tiếp tục thần thờ gật đầu.

Cô phát hiện, thì ra anh cũng biết nói tiếng người, chỉ là do cô hiểu lầm anh, nghĩ anh là kẻ xấu xa, nhưng sao cô lại cảm thấy có chút bi thương?

“Nếu chúng ta là bạn bè, thì tôi còn có chuyện muốn nói với cô.”

Còn muốn nói gì nữa?

Trần Nhựt Vũ nhìn chằm chằm Mạnh Cổ, đàn ông mà nhiều lời liệu có phải là ưu điểm không? Ở trong lòng, Trần Nhựt Vũ thầm châm chọc anh, chỉ có vậy cô mới thoải mái được một chút.

“Xuất phát điểm của cô là tốt, đáng tiếc đầu cô là đồ đầu heo. Cô cho rằng mình là người phụ nữ làm bằng kim cương, sức mạnh vô địch sao? Có bản lĩnh cùng hai tên đàn ông đánh nhau, chính xác là bị hai tên đó đánh, có phải cô không có nổi ba tề rưỡi?”

Định chửi thầm anh thì lại nghe thấy Mạnh Cổ đang mắng mình.

Trần Nhựt Vũ rùng mình, chớp mắt vài cái. Người đàn ông dịu dàng đứng đắn ban nãy chết ở xó xỉnh nào rồi?

“Cô có biết hay không, nếu không gặp được người tốt giúp cô báo công an, thì lúc này bộ dạng của cô sẽ vô cùng thảm, cô đã nghĩ tới hậu quả chưa? Cô thiếu tiền vị khách kia sao? Muốn cô xả thân vì nghĩa lấy tiền về cho anh ta sao? Cô là người bán bảo hiểm, sao lại muốn bán mạng? Cảnh sát đâu, còn có tòa án, bạn bè của vị khách kia nữa, bọn họ đều là những kẻ vô dụng? Cô nghĩ bọn họ đều chết hết sao?”

“À, người cứu tôi, là ai?” Cô đứng là sơ sót, cũng không cảm ơn người ta lấy một câu.

“Quan trọng sao? Tôi nói cho cô điều này mới là trọng điểm sao?” Mạnh Cổ càng nói càng cao giọng.

“Anh nói một đồng chuyện, ai biết được trọng điểm nằm ở đâu.”

“Trọng điểm là người phụ nữ này rất ngu ngốc.” Anh càng nói càng trở nên hung hăng.

“Ngu thì sao nào? Liên quan gì đến anh.” Cô cũng đến cực hạn của sự chịu đựng.

“Ngu ngốc như thế khiến người khác lo lắng, với tư cách là bạn của cô, tôi cần chỉ cô đi vào con đường đúng đắn, nếu không tôi sẽ cảm thấy áy náy.”

“Lúc anh mắng chửi, ché giễu người khác sao không thấy áy náy?..”

“Chỉ số thông minh thấp kém chỉ còn cách lấy sự chăm chỉ, cần cù bù lại.” Mạnh Cổ không quan tâm đến mấy lời phản bác của Trần Nhượng Vũ, tiếp tục giảng đạo: “Sau này, cô có làm chuyện gì cũng nên suy nghĩ cho bản thân trước, đừng làm chuyện đại dột. Như vậy, cuộc sống của cô mới còn hy vọng.”

Ôi trời, còn bàn đến chuyện cả đời người.

“Cô đừng cho rằng tôi yêu cô nên mới lo lắng cho cô, nếu không phải bạn cô, tôi cũng chẳng hơi đâu đi nói những điều này.” Bỏ ló ba la, bác sĩ Mạnh hành văn lưu loát, giảng đạo cho cô chừng mười phút.

Thấy anh quan tâm cô, trái tim Trần Nhượng Vũ lại nhảy tung tung.

Tim đập nhanh đến mức như muốn bật tung khỏi lồng ngực.

Cho dù không chết cũng khiến người khác trở nên đàn độn, ngu si, đánh mất chức năng soạn thảo ngôn ngữ. Dẫn tới việc Trần Nhượng Vũ tắt hẳn khả năng tranh luận, dỏng tai nghe bác sĩ Mông Cổ giảng đạo hơn mười phút. Cuối cùng, bác sĩ Mạnh cốc mạnh lên đầu Trần Nhượng Vũ một cái: “Tôi hết lòng khuyên nhủ cô, giảng đạo lý cho cô nghe, cô bày ra cái bộ mặt ngu ngốc này đáp lại tôi?..”

Trần Nhượng Vũ vẫn ngây ngốc nhìn anh. Hình như cô ngộ đạo rồi.

Cô thích anh rồi.

Khiếp sợ.

Chỉ có loại phụ nữ ngu ngốc mới có thể ở trong lúc bị mắng tới tấp phát hiện ra chân tình của mình.

Hơn nữa, lại ở trước mặt anh, sau khi nghe anh từ chối tình cảm của mình, cô mới phát hiện, cô rất thích anh.

Anh là kẻ hai mặt!

Một mặt là tên bác sĩ Mông Cổ miệng quạ, mặt còn lại là bác sĩ Mạnh Cổ phát sáng lấp lánh. Vậy sao cô lại thích anh?

Cô biết rõ, cô và anh có nhiều sự khác biệt, anh nhìn rõ tâm tư hành động của cô, nhưng cô lại phát hiện, cô rất thích anh.

Cô đúng là kẻ có bệnh! Bệnh này không hề nhẹ.

Trong lòng đầy một bụng ầm ục, đời này coi như hồng bét.

Chỉ có thể nói, thông minh thì dùng cần cù bù vào! Để tránh tình huống không áp chế được cảm xúc của mình, không nên cùng anh dây dưa mập mờ như này nữa, vì thế Trần Nhượng Vũ bỏ chạy lấy thân.

Lén lút, im lặng trốn khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chạy trốn

Rất lâu sau, Trần Nhượng Vũ không gặp lại Mạnh Cổ.

Ngay cả việc thanh toán viện phí cô cũng nhờ bạn thân Lương Tư Tư tới giải quyết. Nghe nói, sắc mặt Mạnh Cổ đen hơn cả thiên lôi, Trần Nhượng Vũ nghe xong sợ đến mức không dám bước chân ra khỏi cửa.

Tạm né một thời gian quả nhiên rất có hiệu quả, từ đó về sau mỗi lần bước chân ra khỏi cửa, Trần Nhượng Vũ không còn rơi vào cảnh ngộ “cuộc gặp gỡ lãng mạn đến chết người” nữa. Bệnh viện, siêu thị, còn cả quán cafe kia nữa cô cũng không bén mảng tới.

Ngẫm lại thấy cũng đúng, Trần Nhượng Vũ tán thành những câu nói của Mạnh Cổ, đúng là hai người họ không hợp.

Anh là người bình tĩnh, sáng suốt sớm đã nhìn rõ thế sự. Mà cô, mù quáng đầu óc mơ màng, chỉ lúc đắm đầu vào tường mới biết đau là gì.

Khoảng cách của hai người giống như đầu biển và cuối biển, xa xôi vô cùng. Không chỉ là cuộc sống không đồng nhất, không chỉ vì tính cách khác biệt,

mà còn bối trước mặt anh cô luôn phơi bày những hành vi xấu nhất của bản thân.

Anh biết rõ, cô không phải vì yêu anh mới theo đuổi anh, thậm chí anh còn biết mình không phải là lựa chọn số một của cô. Ban đầu, Trần Nhượng Vũ định xuống tay với Lôi Phong, nhưng sau khi biết anh ta đã có vợ chưa cưới, cô mới chọn anh để theo đuổi.

Nói như vậy cũng đủ biết, cô đang chạy theo xu hướng cuộc sống xã hội hiện đại ngày nay, đến chính bản thân Trần Nhượng Vũ khi nghĩ lại hành vi của mình lúc đó cũng giật mình.

Cô muốn giải thích, cô không phải là người thấy trắng quên đen, tính tình thay đổi thất thường. Không phải dạng con gái thích khoe mẽ sĩ diện, làm như mèo mửa, là loại bạc tình. Hy vọng tìm kiếm được một người đàn ông có điều kiện tốt để cùng sống bên nhau trọn đời, suy nghĩ này có gì là sai?

Mà đâu phải lúc nào cũng gặp được người đàn ông tốt để gởi gắm cả đời, cho nên khi gặp được phải nắm lấy thời cơ, tích cực công phá, hẳn cũng không có gì là sai.

Chuyện này cũng giống như việc đi xem mắt, gặp lần đầu tiên có lẽ chưa nảy sinh tình cảm, nhưng nếu thấy đối phương điều kiện tốt, nếu hai bên đều ưng ý thì có thể thử sống chung, cũng giống nhau cả thôi!

Cảm tình có thể từ từ bồi dưỡng.

Được rồi! Trần Nhượng Vũ thừa nhận, mặc dù biện minh như vậy cũng có chút đạo lý nhưng chưa đủ sức thuyết phục. Cũng giống như lần trước, cô bị anh tóm ngay tại trận khi đang cùng người khác nói xấu anh, cho dù giải thích thế nào cũng vô ích.

Tóm lại, cô trong ấn tượng của Mạnh Cổ là một cô gái không ra gì.

Cho nên anh mới một mực cự tuyệt cô, anh nói chỉ nên làm bạn bè.

Nhưng cô không muốn làm bạn với anh. Cô rất thích anh, cho nên không thể làm bạn với anh. Cô cũng không muốn như vậy, tự tay phá hủy hình tượng của mình sau khi bị đối phương vạch trần, bản thân gây ra những chuyện ngu xuẩn như vậy cô cũng đâu muốn xảy ra.

Nếu như chuyện này có xảy ra, cô cũng chỉ còn cách đối mặt. Cô muốn yên lặng chặt đứt mối tình này, tiêu diệt hoàn toàn ngọn lửa tình yêu do tự tay mình châm lên.

Vì vậy, Trần Nhượng Vũ không muốn gặp lại anh, cô muốn tiếp tục sống lại những ngày bình thường như trước đây, có lẽ sau này có sẽ tìm được một đối tượng thích hợp, nói chuyện yêu đương, tính toán tiến đến hôn nhân.

Nhưng những ngày gần đây, vận đen liên tiếp đến tìm cô. Mọi chuyện đã xấu nay còn xấu hơn.

Vận đen thứ nhất là hai tên đánh cô quỵt nợ, phí bồi thường như đã nói vẫn còn chưa thanh toán. Trần Nhượng Vũ tuy rằng sợ phiền phức nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua được. Cô đã nhờ và người làm trong cục cảnh sát, nhờ luật sư cố vấn, muốn kiện chết hai tên xấu xa kia.

Lương Tư Tư nhìn cô bốn ba ngày đêm, lo lắng đến thần cả người, bèn hỏi: “Liệu bọn chúng trả thù cậu không?..”

“Có thể.”

“Cậu có sợ không?..”

“Sợ.” Trần Nhượng Vũ vỗ vỗ vào túi xách: “Cho nên mình mua bình xịt hơi cay rồi.”

Cô nhìn Lương Tư Tư, rồi cảm tay cô bạn thân: “Nếu mình xảy ra chuyện, những chuyện sau này nhờ cả vào cậu. Cậu giúp mình báo với người nhà. Mình có mua một gói bảo hiểm, người được thừa hưởng là mẹ mình. Tài khoản ngân hàng cũng không cần phải lo tới, vì bên trong cũng không có tiền. Còn nữa, mình có cô bạn thân tên là Cao Ngữ Lam, nếu thực sự mình gặp chuyện bất trắc, người cuối cùng thông báo là cô ấy.”

“Được rồi, được rồi.” Lương Tư Tư cắt lời cô: “Loại trọng trách to lớn như này tuyệt đối đừng trông chờ vào mình. Cậu phải cân nhắc kỹ, ngộ nhỡ chẳng may chuyện ấy xảy ra, cậu mới phát hiện nhờ sai người, lúc đó chỉ biết oán có mắt như mù.”

“Cậu thật không có tiền đồ.”

“Cậu cũng đâu có tiền đồ. Việc này nên mau chóng kết thúc, hai tên kia không phải là người tử tế gì.”

Trần Nhượng Vũ gật đầu. Trong lòng có phần lo sợ, nhưng không cam lòng để chúng quỵt tiền bồi thường như vậy được. Cả đời này, cô luôn đóng vai kẻ nhất gan, lần này thử làm người hùng một phen, không phải vì tiền, mà vì chính bản thân của mình, nhất định phải kiên trì tới cùng.

Trong cái rủi cũng có cái may, vị khách kia của cô cuối cùng cũng lấy được phí bảo hiểm, điều này khiến Trần Nhượng Vũ cảm thấy phần nào được an ủi.

Có điều, trong công tác của Trần Nhượng Vũ có xảy ra chút vấn đề, công ty đối với hành động lần này của cô không mấy hài lòng. Mấy vị lãnh đạo cao cấp cho rằng hành động ấy của Trần Nhượng Vũ đã đem tới phiền phức cho công ty. Chẳng những phiền toái mà còn không đặt lợi ích công ty lên hàng đầu. Trong thời gian ấy cô không ngừng đi họp, làm cho Trần Nhượng Vũ lao lực quá độ.

Mạnh Cổ gọi cho Trần Nhựt Vũ hai lần nhưng cô không dám nghe máy. Hai mắt dán chặt vào màn hình điện thoại đang hiện lên hai chữ Mạnh Cổ, nhìn đến khi màn hình đen ngòm, tiếng chuông dứt hẳn mới thôi.

Người nhà Trần Nhựt Vũ gọi điện cho cô, nói rằng có người họ hàng tới thành phố A, muốn cô đón tiếp. Còn ngờ ý muốn ở nhà cô vài ngày rồi đến chỗ cô làm việc thăm quan.

Nghe xong mà Trần Nhựt Vũ muốn ồm ngay lập tức. Đừng nói là căn phòng bé xú của cô phải trở thành khách sạn tiếp đãi họ hàng mà ngay cả hai người ở còn thấy chật. Hai cô gái ở cùng với một người đàn ông, còn ra thể thống gì? Đôi khi, Trần Nhựt Vũ không hiểu nổi suy nghĩ của người nhà cô.

Còn muốn cô đưa tới công ty thăm quan, một nhân viên tép riu như cô còn dẫn người nhà tới công ty để ‘điều tra’, thử hỏi cô còn mặt mũi gì. Hơn nữa, công việc của Trần Nhựt Vũ không đưa ra ánh sáng, cô đâu dám nói mình bán bảo hiểm.

Trần Nhựt Vũ nghĩ nát óc ra có đề từ chối, đành nói rằng mình đi công tác. Nhưng cô không ngờ rằng, chuyện cô làm nhân viên bán bảo hiểm lại bị phát hiện.

Ngày đó, cô cùng với quản lý gặp gỡ khách hàng ở quán cafe, sau khi khách hàng ra về, người quản lý nói với cô vẫn còn non kinh nghiệm. Nhắc nhở cô nên chú ý nhiều hơn, lần trước cô giúp đỡ vị khách kia đã làm mọi chuyện rối tinh rối mù rồi, Trần Nhựt Vũ ngậm ngùi lắng nghe, không hề rằng nửa lời, cúi đầu nghe giảng đạo.

Chờ khi quản lý ra về, cô phát hiện người ngồi cách vách, là bạn của kẻ thù không đội trời chung với cô - Tề Na!

Cô nhận ra anh ta ta, anh ta đương nhiên cũng biết cô là ai, nhìn thấy bộ mắt vô cùng hứng khởi, dạt dào cảm xúc kia đủ để thấy ông ta đã biết cô đang làm nghề gì, một nhân viên bảo hiểm đang cúi gằm đầu nghe quản lý khiển trách vì hành vi thiếu suy nghĩ. Chứng kiến cảnh này, ông ta xem ra rất sáng khoái.

Trần Nhựt Vũ vội vàng rời đi, trong lòng giống như có tảng đá đè nặng.

Nhất định anh ta sẽ đem chuyện này nói cho Tề Na. Ân oán giữa cô và Tề Na, đảm bảo cô ta sẽ thêm mắm thêm muối thổi phồng câu chuyện này khắp thành phố C. Trần Nhựt Vũ còn lo sợ rằng liệu Tề Na có tới nhà cô nói cho cha mẹ cô không, rồi ra cái vẻ tiếc nuối cho sự thất bại của con gái ông bà.

Chuyện này còn chưa xong chuyện khác đã tới, Trần Nhựt Vũ lại bị đánh cho bầm dập.

Cô vừa thất tình, né tránh người mà cô đắc tội. Cô lừa gạt người trong nhà, kết quả là đã bị vạch trần. Cô bị người khác chê cười, chê giễu, rất nhanh sẽ trở thành chủ đề bàn tán ở cái thành phố C nhỏ bé kia. Cô bị người khác đánh, hung thủ còn chưa đến tội, mà ngay cả chính cô còn đang rơi vào tình trạng nguy hiểm. Công việc của cô đứng bên bờ vực bị sa thải, quản lý đã có thái độ không hài lòng với cô.

Mấy ngày nay, tinh thần Trần Nhựt Vũ vô cùng sa sút.

Điện thoại của cô không ngừng đổ chuông. Là hai kẻ ra tay đánh cô gọi tới, nói những lời thô tục, hết câu này đến câu khác, nói cô phải cẩn thận. Mẹ cô thì hỏi bao giờ cô đi công tác về, khi nào trở về thành phố A, họ hàng muốn qua chơi. Cô bạn Dương Dương trước đây không thường xuyên liên lạc nay cũng gọi điện cho cô, nói rằng Tề Na nói nhiều điều không hay về cô, nói cô nên chuẩn bị tâm lý.

Chuẩn bị? Cô còn phải chuẩn bị cái gì chứ?

Mỗi lần có tiếng chuông điện thoại, Trần Nhựt Vũ cảm thấy rất phiền.

Vì thế cô mặc kệ, vừa hay tiền điện thoại cô hết, cô cũng không nạp thẻ, để mặc cho nó bị cắt. Giả chết vài ngày, cuối cùng Trần Nhựt Vũ hạ quyết tâm, xóa hẳn số điện thoại cũ. Cô muốn rời xa những chuyện khiến tinh thần cô suy sụp, phá hỏng tương lai của cô, Trần Nhựt Vũ muốn bắt đầu lại từ đầu.

Cô không tin, cả đời này cô chỉ gặp vận xui, cô không tin mình sẽ còn gặp những chuyện tồi tệ hơn nữa.

Nhưng cô nhầm rồi!

Chuyện tồi tệ hơn, đã xảy ra với cô.

Cô được chẩn đoán là viêm dạ dày cấp tính, lại nằm viện!

Tâm trạng không tốt, tới quán uống một chai bia cùng với một bát canh cay, chỉ có vậy mà cũng bị viêm dạ dày còn đưa vào bệnh viện cấp cứu. Trần Nhựt Vũ ôm bụng nằm trên giường bệnh, khóc không ra nước mắt.

Điều may mắn duy nhất đến với cô lúc này, đó chính là sau khi tỉnh dậy, biết được bệnh viện cô đang nằm cách rất xa bệnh viện của Mạnh Cổ, cách rất xa những người cô quen biết.

Cô muốn yên tĩnh một mình.

Nhưng, ở một mình không khiến cho tâm trạng cô khá hơn mà còn tụt dốc không phanh, cô muốn trốn đi tới một nơi thật xa.

Trần Nhựt Vũ cũng không biết, trong khi cô nằm viện, ở một nơi nào đó, có đám bạn đang bàn tán về cô.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cô ngồi nhìn, tôi ăn!

Trần Nhựt Vũ mất tích!

Chuyện này, sau khi Cao Ngự Lam tìm được tung tích cô, mới nói cho cô biết mình bị thông báo là mất tích.

Thì ra ở quê nhà, cô à Tề Na đã thêm mắm thêm muối vào câu chuyện của cô, rồi khuai chiêng múa trống cho cả thiên hạ cùng biết.

Câu chuyện kể rằng, cô là nhân viên bảo hiểm hạng quèn, suốt ngày phải khúm núm trước người khác, nói chuyện phải nhìn sắc mặt của đối phương. Sau khi tin này lọt tới tai cha mẹ cô, khiến hai người vô cùng hoảng hốt, liền gọi điện cho cô, nhưng kết quả là mấy ngày liền điện thoại cô đều không liên lạc được. Vì thế, cha mẹ cô càng sợ hãi.

Hai ông bà tìm không được con gái, đành phải xin sự giúp đỡ từ bạn bè của cô. Vì thế, sau khi nghĩ đủ các biện pháp, cuối cùng đã tìm tới Cao Ngự Lam, sau khi hỏi được số điện thoại từ ông bà Cao, mới tìm được Cao Ngự Lam. Cha mẹ Trần Nhựt Vũ hy vọng, người bạn này sẽ tìm được cô.

Cao Ngự Lam nghe xong cũng không khỏi ngạc nhiên, một thời gian không gặp, sao Trần Nhựt Vũ lại có thể mất tích. Vì thế, Doãn Tắc, Lôi Phong còn cả Mạnh Cổ cũng bị làm cho hoảng hốt. Mọi người đổ xô đi tìm Trần Nhựt Vũ, rốt cuộc cũng tìm được tới bệnh viện mà Trần Nhựt Vũ đang điều trị.

“Mình mới đổi số điện thoại, chưa kịp thông báo cho mọi người.” Trần Nhựt Vũ có phần chột dạ.

Thực tế là việc đổi số điện thoại này cô đã kéo dài nhiều lần, tới lần cuối cùng mới hạ quyết tâm. Nhưng vì đặc thù công việc nên không thể không có di động, nếu không có di động sao có thể liên lạc được với khách hàng.

Cô sao có thể nói rằng mình bị mắc chứng bệnh sợ tiếng chuông điện thoại, không dám động tới điện thoại. Định thông suốt được mọi chuyện, rồi sóc lại tinh thần chuẩn bị quay lại với công việc. Nhưng ai ngờ được, khi đang ở cửa hàng bán sim điện thoại, căn bệnh viêm dạ dày tự nhiên ập tới, khiến cô ngất ngay tại chỗ.

Trần Nhựt Vũ có phần ngại ngùng, tuy rằng biết mình rất vô trách nhiệm khi không liên lạc với mọi người, càng không nghĩ tới việc mất liên lạc lại xảy ra chuyện lớn như thế này.

Chuyện bé xé ra to, còn lôi kéo cả Mạnh Cổ vào chuyện này, khiến cho cô thấy mất tự nhiên.

Hay rồi, cô lại tiếp tục thụt lùi một bậc trong lòng anh.

Thiếu suy nghĩ, gây rối, ngây thơ, bất hiểu, đàn độn ... Aiz!

Sắc mặt Mạnh Cổ vô cùng xấu, nhưng ở trước mặt Cao Ngự Lam và Doãn Tắc anh không hề lên tiếng, cũng không nói những câu khó nghe với cô, chủ động đi tìm bác sĩ điều trị Trần Nhựt Vũ hàn huyên tán gẫu, trở về thì anh lạnh lùng tuyên bố đồng ý: Trần Nhựt Vũ có thể xuất viện!

“Hả? Hôm nay tôi hỏi, bác sĩ bảo ngày mai tôi mới xuất viện được.”

“Cô là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?”

“Đương nhiên là anh.” Trần Nhựt Vũ bĩu môi, tuy rằng không cam lòng, nhưng cô là người gây ra chuyện, không dám đổ thêm dầu vào lửa.

“Bác sĩ cùng với bác sĩ điều trị vừa có trao đổi về vấn đề chuyên môn, kết luận rằng nếu cô còn tiếp tục nằm viện chỉ làm giàu cho bệnh viện, cho nên hôm nay cô có thể xuất viện, cô có muốn xuất viện hay không?”

“Muốn, muốn.” Đương nhiên muốn rồi, muốn đến có thể lẹ roi hai hàng, có thể tiết kiệm được đồng nào tốt đồng ấy.

Vì thế, Trần Nhựt Vũ xuất viện.

Mạnh Cổ lái xe, đưa Cao Ngự Lam và Doãn Tắc trở về trước, sau đó mới tới lượt Trần Nhựt Vũ.

Hành động này của bác sĩ Mạnh khiến cô vô cùng khâm trọng nhưng cô không dám đề nghị rằng đưa mình về đầu tiên. Bạn bè cô đã bốn ba ngày đêm để tìm ra tung tích cô, lo lắng cũng không ít, áy náy còn chẳng hết sao cô nỡ lên tiếng đòi hỏi, cho nên dọc đường trở về nhà, cô chỉ im lặng ngồi trên xe,

nửa câu cũng không dám hé răng.

May mắn, trên đường trở về Cao Ngữ Lam vẫn nói chuyện với cô, hai người con gái hứa hẹn đủ chuyện xa vời cho tương lai, cùng nhau quyết chí tự lập tự cường. Doãn Tắc ở bên cạnh bày tỏ quan điểm không đồng tình, nhiệt tình kháng nghị rằng Cao Ngữ Lam tuyệt đối không thể xem thường hẳn.

Cặp vợ chồng son này cùng nhau mở miệng, liếc mắt đưa tình, khiến Trần Nhượng Vũ cười thầm. Buồn cười thì buồn cười, chớp mắt cái đã bắt được ánh mắt của Mạnh Cổ, cô theo bản năng rụt cổ lại.

Mạnh Cổ vẫn im lặng không hề tỏ ra bất kì thái độ nào, nhanh chóng rời mắt đi chỗ khác. Nhưng cũng đủ để làm cho nhịp tim của Trần Nhượng Vũ vẫn nhảy tung tung.

Mạnh Cổ đưa cặp vợ chồng son nào đó về tới nhà, đỗ ở đó không lái xe đi luôn. Trần Nhượng Vũ định hỏi anh đang chờ ai, nghĩ thế nào lại thôi, cùng anh chờ vậy.

Đợi đến nửa ngày, Mạnh Cổ bỗng nhiên mở miệng: “Ngồi lên ghế lái phụ! Cô định biến tôi thành lái xe của cô sao?..”

Trần Nhượng Vũ bình tĩnh, mặt dần đỏ lên, cuống quýt mở cửa xe ngồi lên ghế lái phụ.

Ngồi vững, đợi một lúc lâu cũng không thấy đại gia Mạnh Cổ nổ máy.

Trần Nhượng Vũ thấp thỏm không yên, liếc trộm anh một cái. Vừa nâng mắt lên nhìn anh thì đã thấy ánh mắt của vị bác sĩ nào đó đang mở lớn nhìn chăm chăm cô: “Không thắt dây an toàn?..”

“À à.” Nhanh tay cài dây an toàn.

Nhưng Mạnh Cổ vẫn không nổ máy, anh lấy ra một chiếc di động đưa cho Trần Nhượng Vũ.

Trần Nhượng Vũ mơ màng nhìn anh, nhận cũng không phải, không nhận cũng không được, cuối cùng ngập ngừng nói: “Tôi có di động.”

Mạnh Cổ liếc nhìn cô một cái: “Tôi nói cho cô di động sao?..”

Trần Nhượng Vũ lại đỏ mặt, nói: “Di động của bác sĩ Mạnh thật thời trang.” Đưa cho cô di động không nói lấy một lời, có ma mới biết anh định làm cái gì. Đành xu nịnh vài câu cho hạ nhiệt, xin đừng khách sáo.

“Cảm ơn.” Mạnh Cổ tức giận: “Vậy hãy lưu số điện thoại mới của cô vào chiếc di động thời trang này.”

“Tôi sẽ không mất tích nữa.”

“Được rồi, việc không mất tích với chuyện cho tôi số điện thoại không có gì là mâu thuẫn.” Anh đặt điện thoại lên chân cô.

Trần Nhượng Vũ cắn môi, cúi đầu nhìn chăm chăm chiếc di động thời trang kia, hơn nửa ngày mới dám thừa nhận: “Số di động mới tôi còn chưa kịp đi đăng kí.”

“Rốt cuộc đầu cô chứa cái gì?..” Thái độ hung hăng của anh khiến Trần Nhượng Vũ cảm thấy bất mãn.

“Chứa não.”

Mạnh Cổ liếc nhìn cô một cái: “Còn tỏ ra hiểu biết?..”

“Cũng biết một chút.”

“Cô xử sự có suy nghĩ là được rồi.” Mạnh Cổ khởi động xe, lao nhanh như bay trên đường.

Trần Nhượng Vũ cắn chặt môi, nhin cục tức này xuống không dám cãi lại. Phải biết nhẫn nại, chịu đựng thì cuộc sống mới có hy vọng.

Mạnh Cổ lại liếc nhìn cô một cái, cô khao khát mình có thể đầu mắt lại với anh. Nhịn xuống, chịu đựng.

Mạnh Cổ lái xe tới cửa hàng làm sim thẻ, cô tròn tròn mắt, thì ra không phải cứ chịu đựng là xong mọi chuyện.

Đỗ xe xong, anh mở cửa xe nói: “Xuống đi, đi vào làm lại sim điện thoại. Đừng có lấy cớ, xuống xe.”

Cô xuống xe, nhưng anh vẫn còn định giảng đạo.

“Cắt đứt liên lạc với bạn bè, cô còn dám mắt luôn liên lạc với người nhà, cô có nghĩ tới cha mẹ mình không? Muốn chạy trốn hay né tránh ai đó, chỉ cần vứt bỏ điện thoại là xong sao? Cô lớn như vậy, không phải là đứa trẻ, rốt cuộc cô có suy nghĩ không? Chuyện ngây thơ như vậy cũng làm được. Không chỉ khiến người nhà lo lắng, mà còn có bạn bè cô nữa, cô làm cho mọi người sợ tới mức gà bay chó sủa, cô mới thấy hài lòng?..”

“Chính là vì áy náy nên mới đứng ở đây để cho anh mắng, nếu không tôi đã sớm bỏ chạy rồi.” Giọng nói của Trần Nhượng Vũ khe khẽ, không dám nói

lớn tiếng.

“Cô nói cái gì?.”

“Không nói gì cả.”

“Trần Nhựt Vũ!”

“Tôi nói, bác sĩ Mạnh Cổ là người tốt, lương y như từ mẫu, hiện tại tôi đã hiểu được rồi.” Mới có gần ba mươi tuổi, còn định làm cha mẹ cô chắc, lại nhải suốt ngày, không để người khác được yên thân.

Trần Nhựt Vũ không dám ngắt đầu, nhưng trên đỉnh đầu có thể cảm nhận được Mạnh Cổ đang nhìn thẳng vào cô. Chờ anh nhìn chán rồi, cô mới bước vào cửa hàng làm sim thẻ.

Trần Nhựt Vũ đứng ở trước quầy giao dịch, nghe Mạnh Cổ nói chuyện với nhân viên dịch vụ muốn làm sim mới cho cô, Trần Nhựt Vũ không lên tiếng, cô lấy ví tiền ra, dùng khuôn mặt tươi cười nhìn cô nhân viên dịch vụ, nhìn bên trong ví chỉ còn 21 tệ 5 xu.

Nhân viên dịch vụ sắc mặt đông cứng lại, theo bản năng nhìn về phía Mạnh Cổ. Anh cũng không lên tiếng, quay sang nhìn sắc mặt Trần Nhựt Vũ, rồi lấy ra chiếc thẻ tín dụng.

“Cô nợ tiền tôi.” Mạnh Cổ tuyên bố. Trần Nhựt Vũ không biết nên phản ứng thế nào, vì thế cũng không phản ứng.

Số máy mới rút cuộc cũng làm xong, bác sĩ Mạnh Cổ ngay lập tức lưu vào chiếc điện thoại thời trang kia, sau đó áp tải cô lên xe.

“Về nhà, nhớ gọi điện cho gia đình, biết chưa?.”

“Uhm.” Trần Nhựt Vũ sầm bĩ thảm thiết.

Không biết cú điện thoại này nên gọi như thế nào, mọi người trong nhà sẽ có phản ứng ra sao, nghĩ thôi da đầu cô lại run rẩy không ngừng.

“Ngày mai, cô mời tôi ăn cơm, sáu giờ tôi tan sở.”

Sầu khổ biến thành hải hùng.

“Sao? Không muốn? Cô nghĩ lại xem, cô trốn khỏi bệnh viện, khiến tôi phải giúp cô thu dọn hậu quả, tôi làm bác sĩ lâu như vậy chưa có bệnh nhân nào dám trốn, mặt mũi của tôi đều bị cô bôi nhọ. Còn nói là bạn bè, bạn bè kiểu này sao?”

Sau đó, cô lại không nhận điện thoại của tôi, khiến tôi phải suy nghĩ không biết cô chết ở trên đường nào rồi. Lại tiếp đến, cô mất tích, tôi cũng phải bỏ công đi tìm kiếm cô. Cô thử tính xem, cô nợ tôi bao nhiêu ân tình? Bảo cô mời tôi ăn cơm, cô cảm thấy oan ức?.”

Trần Nhựt Vũ nào dám nói oan ức, vì thế cô nói: “Bác sĩ Mạnh, tôi đã lâm vào đường cùng rồi.”

“Vì sao?.”

“Hai lần nhập viện tốn không ít tiền. Hơn nữa, hai tháng nay vì chuyện của khách hàng, tôi không bán được gói bảo hiểm nào mới, thiếu chút nữa ngay cả lương cơ bản cũng không có. Tôi cũng không có tiền gửi ngân hàng.

Tôi bây giờ còn thiếu tiền người khác, thật sự là tôi không có tiền. Ngay cả bữa tối nay, cũng chỉ biết gặm mì ăn liền trừ bữa, tôi không có tiền. Hơn nữa, tôi mới đổi số điện thoại, còn phải lo liên hệ lại với khách hàng, sẽ tốn không ít thời gian.”

“Cùng đường đúng không? Công việc bận rộn đúng không? Tất cả là do cô tự mình gây ra, không đáng thương hại!”

Trần Nhựt Vũ thở dài, cố gắng cùng anh thương lượng: “Nếu không, chờ tôi có tiền, tôi sẽ mời bác sĩ Mạnh ăn tối no căng bụng thì thôi.”

“Chờ đến khi cô có tiền? Chuyện như thế có thể xảy ra sao, trên đời này còn có hy vọng sao?.”

“Tôi...” Trần Nhựt Vũ tròn tròn mắt.

Chịu đựng, chịu đựng.

“Ngày mai, sáu giờ, cô ở nhà chờ, tôi tới đón cô.”

“Tôi đang bị viêm dạ dày, có những món phải ăn kiêng, để lần khác đi.”

“Cô ngồi nhìn, tôi ăn, dạ dày cô không tốt nên ăn ít thôi.”

Nghe xem, anh có thể quá đáng hơn nữa không?

“Về thời gian đi ăn ấy, sáu giờ là thời điểm tan tầm, sẽ rất dễ kẹt xe. Bác sĩ Mạnh không tiện qua chỗ tôi đâu, chúng ta nên chuyển sang cuối tuần, hẹn lại đi.”

“Tôi lái xe sẽ tới bất tiện? Nhìn không ra cô lại quan tâm tới tôi như vậy. Thôi được rồi, đổi lại cô đến đón tôi, cô nên đi sớm một chút, sáu giờ tới văn phòng bệnh viện chờ tôi.”

Giết cô đi, à không, giết chết tên bác sĩ kia đi.

Loại người nào thế này!

Về mặt Trần Nhựt Vũ đây bị ai. Vậy phải làm sao bây giờ? Bữa cơm này sao nuốt nổi!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bữa tối lãng mạn

Trần Nhựt Vũ thao thức cả đêm.

Không chỉ vì Mạnh Cổ ép tới sâu thẳm mà còn vì gia đình cô khiến cô trần trọc không nguôi.

Cả đêm cảm điện thoại suy nghĩ, cũng không dám gọi điện thoại về nhà. Cô tự hỏi chính mình, có phải vì hôm sau gặp lại Mạnh Cổ khiến cô đau đầu hay không. Không chỉ đau đầu vì không có tiền mời anh ăn cơm, mà còn cả thái độ của anh.

Anh để ý cô làm gì? Nên mặc kệ cô là tốt nhất. Trong lòng rối loạn như tơ vò, không biết nên giải thích thế nào với cha mẹ, bây giờ nghĩ cũng không ra được câu nào để nói, vậy thôi, cứ từ từ rồi gọi.

Mơ mơ màng màng cả đêm, lúc ngủ cô đã nằm mơ.

Trong mơ, cô bị mẹ cầm chày cán bột đuổi đánh, vừa đuổi vừa mắng: “Con không biết sĩ diện là gì sao? Loại chuyện như này cũng dám làm, nếp nhăn trên mặt cha mẹ đều có là vì con, con còn có mặt mũi mà trở về sao!”

Trần Nhựt Vũ ba chân bốn cẳng bỏ chạy, giống như xé gió toạc mưa, chạy như bay. Hai bên đường có rất nhiều cây, nhìn kĩ lại, thì ra không phải là cây, mà là người. Cảm thấy rất kì lạ, bỗng nhiên có cẳng chân của ai thò ra ngăn cô, thế là Trần Nhựt Vũ ngã sấp xuống mặt đường.

Vừa hay úp mặt ngay vào vũng bùn. Cô ‘phì phì’ nhổ bùn ra khỏi miệng, quay đầu thì thấy, cẳng chân ngăn cô lúc nãy là Tề Na.

Ngon lửa trong lòng Trần Nhựt Vũ bỗng bùng cháy, cái loại tiểu nhân vô sỉ này, dám ngăn chân cô. Cô nhảy dựng lên, xông đến, một tay đẩy Tề Na ngã dúi dụi xuống đất, ngồi trên người cô à.

Tề Na giãy dụa mắng chửi, cô ‘bốp bốp’ cho hai phát tát, sau đó dúi mặt vào đống bùn.

Khoan khoan, hình như nhầm người!. Cô mở to mắt nhìn kĩ, sao mình lại ngồi trên người Mạnh Cổ! Chẳng những ngồi trên người anh, một tay túm lấy cổ áo anh, xé toạc khuy áo của anh ra, lồng ngực cường tráng của bác sĩ Mạnh phơi bày trước mắt Trần Nhựt Vũ.

Haiz, đáng người quả thực rất mê hồn.

Khuôn mặt Trần Nhựt Vũ đỏ ửng, không dám nhìn thẳng vào ngực anh, rồi mắt tới khuôn mặt của Mạnh Cổ. Vừa nhìn đã muốn ngất xỉu tại chỗ, Mạnh Cổ đang nhìn cô bằng ánh mắt có thể ăn tươi nuốt sống, cô sợ tới mức bay nhanh khỏi người anh, ném nắm bùn trong tay đi.

Còn chưa định thần lại, từ đâu xuất hiện một tiểu đoàn ‘nữ chiến binh’ chạy tới: “Trần Nhựt Vũ! Cô dám giờ trò lưu manh với bác sĩ Mạnh Cổ. Cô chán sống rồi!”

Phi đội ‘chiến binh nữ’ này đằng đằng sát khí, ồ ạt chạy tới!

Trần Nhựt Vũ hoảng sợ!

Má ơi, xem số lượng thì đúng có thể xếp hàng từ cửa phòng khám của bác sĩ Mạnh tới cửa nhà cô còn chưa hết. Cô cố gắng tăng tốc bỏ chạy: “Tôi không có trêu chọc anh ấy, tôi không phải lưu manh, tôi sao có thể giờ trò lưu manh với một kẻ lưu manh được!..”

Tề Na bỗng nhiên lại xuất hiện, hai mắt đầm lệ, khuôn mặt biến dạng, vừa che miệng vừa nói: “Nhựt Vũ, cô tưởng rằng trên mặt cô dát vàng chắc, cho dù cô muốn được đùa bỡn với lưu manh, cô nghĩ cô có cơ hội sao? Cô chưa đủ tư cách khiến người khác gật đầu đồng ý đâu! Cô đúng là không biết xấu hổ.”

Xung quanh bỗng có thêm nhiều người xuất hiện, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Trần Nhượng Vũ, niệm chú: “ Không có tiền, không có sự nghiệp, không có bạn trai, vô cùng đáng thương.

Không có tiền, không có sự nghiệp, không có bạn trai, vô cùng đáng thương.

Không có tiền, không có sự nghiệp, không có bạn trai, vô cùng đáng thương...”

Nhìn xem, cứ như thế này thì cả thế giới này đều biết tới cô.

Đa đầu Trần Nhượng Vũ run rẩy, mắt thấy đám người kia càng tới càng đông, càng lúc càng hăng, rồi mẹ cô lại xuất hiện, bà nở nụ cười tươi rói, khuôn mặt dịu dàng, nắm tay Mạnh Cổ, nói: “ Con gái tôi đối với cậu như vậy, nên để nó tự gánh hậu quả.”

Cái gì? Cô không muốn thế!

Trần Nhượng Vũ còn chưa kịp kháng nghị quay sang nhìn thấy Mạnh Cổ, sắc mặt cô liền chuyển sang màu trắng bợt, liếc nhìn cô một cái, rồi chạy mất dạng.

Chờ một chút, chạy cái gì mà chạy, cô đâu có ý định nhờ vả anh!

Chuyện đã thế này, nên cùng mọi người ngồi xuống, nói chuyện nhỏ nhẹ ...

Trần Nhượng Vũ mở to hai con mắt nhìn theo bóng dáng kẻ đang chạy như điên kia, thì tỉnh giấc!

Tỉnh lại một lúc lâu rồi mà hơi thở vẫn rối loạn, nhịp tim còn đang nhảy ‘ tung tung ‘. Chạy cả đêm như vậy quả là rất tốn sức. Trong lòng Trần Nhượng Vũ vẫn còn nơm nớp lo sợ, mắt một lúc mới ổn định lại tinh thần, sau đó trùm kín chăn, hệt như con rùa rút cổ vào trong mai.

Bỗng nhiên, một tia sáng lóe lên trong bóng tối âm u. Cô bỏ chăn ra khỏi đầu, nhớ tới bóng dáng Mạnh Cổ trong mơ, ra là vậy, đúng rồi, cô đã có biện pháp đối phó với anh rồi.

Anh sợ nhất cô ỉ lại anh!

Anh nói, giữa cô và anh chỉ nên làm bạn bè. Cô cũng là kẻ biết suy nghĩ, sau đó cô liền tránh mặt anh, khiến anh cảm thấy mình tài hoa hơn người, cho nên mới kiêu ngạo với cô. Nhưng nếu cô mất dần quần quít lấy anh, nhất định lúc đó anh sẽ sợ cô. Anh nhất định sẽ sợ hãi, rồi tìm cách trốn tránh cô. Nếu đúng như thế, chẳng phải cô được yên thân sao?

Mất dần chính là bá đạo, cuộc đời vẫn còn hy vọng!

Đúng, cứ thế mà làm!

Ngày hôm sau, 5 giờ 58 phút Trần Nhượng Vũ xuất hiện ở bệnh viện. Cô đâu có ngu mà chạy đến văn phòng anh để nghe búa rìu dư luận, vì thế cô ngồi chờ ở dưới vườn hoa, rồi nhắn tin cho anh.

“ Bác sĩ Mạnh, tôi đến rồi. Tôi quyết định cùng anh ngắm chim thưông hoa trong bầu không khí lãng mạn ở vườn hoa bệnh viện. Cùng anh thưởng thức bữa tối lãng mạn, anh mau xuống đây, tôi ở dưới vườn hoa chờ.” Nghĩ đi nghĩ lại, bổ sung thêm một câu: “ Không gấp không về!.”

Phải thêm dấu chấm than cho câu văn trở nên cường điệu hơn.

Quá ghê tởm, không tin không trị được anh.

Trần Nhượng Vũ vừa soạn tin vừa nghiền răng ken két. Cùng một nội dung, gởi ba lần tin nhắn.

Không thấy Mạnh Cổ trả lời tin nhắn. Trần Nhượng Vũ nhìn di động, tưởng tượng khuôn mặt anh khi đọc tin nhắn này, đầu tiên sẽ nhăn mặt cau có, xen lẫn cảm giác sợ phát khiếp, chỉ nghĩ thôi trong bụng Trần Nhượng Vũ tung búng bắn pháo hoa.

Hahaha, cứ để anh làm lần lượt đi, ép tôi mời anh ăn cơm ư? Tôi sẽ trị anh đến chết thì thôi!

Đợi nửa ngày, không thấy Mạnh Cổ xuất hiện. Trần Nhượng Vũ nhìn đồng hồ, quyết định đợi đến 6h30 mà anh không xuất hiện, cô sẽ soạn một tin nhắn tràn ngập tình yêu, sau đó chạy lấy người.

Trong vườn hoa, có mấy cậu nhóc chạy tới chạy lui chơi đùa, Trần Nhượng Vũ nhìn theo cũng cảm thấy vui lây, lần la tới làm quen với chúng. Đang nói chuyện với mấy đứa nhỏ, bỗng nhiên nghe thấy giọng nữ gọi tên mình: “ Trần Nhượng Vũ.”

Trần Nhượng Vũ quay đầu, là y tá Điền.

Xinh đẹp, phóng khoáng, dịu dàng, duyên dáng yêu kiều chính là y tá Điền. Theo truyền thuyết kể lại, đây là người phụ nữ vừa cười vừa nói với bác sĩ Mạnh, xứng cho câu trời sinh một cặp.

Trần Nhựt Vũ bật dậy, lập tức tường chắn đề phòng.

Y tá Điền ngăm đánh giá Trần Nhựt Vũ, ánh mắt cũng không mấy hảo cảm, giọng nói lạnh lùng: “Bác sĩ Mạnh nói, cuộc hẹn lãng mạn gì đó, bữa tối ngọt ngào nào đó anh ấy không ăn nổi, anh ấy nhờ tôi nói với cô một tiếng.”

Một gậy giáng xuống đầu Trần Nhựt Vũ, cảm giác buồn bực khó tả, tên đàn ông chết tiệt phải cô y tá xấu xa xuống đá kích cô. Muốn coi thường cô sao?

Bữa tối lãng mạn ngọt ngào, rõ ràng là anh đọc qua tin nhắn rồi. Trần Nhựt Vũ tức đến không nói nên lời, tên bác sĩ Mông Cổ chết tiệt, dám đem tin nhắn của cô cho người phụ nữ này xem, còn bảo cô ta tới đuổi cô đi.

Thế này là thế nào? Gọi phải đến, đuổi phải đi?

Trần Nhựt Vũ hít sâu một hơi, cười nói: “Vậy sao? Không sao cả. Làm bác sĩ luôn bận rộn, tôi có thể thông cảm được. Có phải có ca giải phẫu cấp cứu không? Không ăn được bữa tối thôi, không quan trọng. Có hôm, sau khi kết thúc cuộc giải phẫu cấp cứu, hơn bốn giờ đêm anh ấy còn gọi điện cho tôi, hại tôi mất cả giấc ngủ, tôi cũng không trách anh ấy.”

Trần Nhựt Vũ cười tủm, tỏ ra rộng lượng có thể bao dung tất cả mọi chuyện, thật ra cô đang cắn răng nuốt hận!

Thế nào? Đủ mờ ám chưa? Đủ để khiến y tá Điền duyên dáng tức đến phát điên chưa?

Nét mặt y tá Điền bỗng trở nên cứng ngắc lại.

Cảm thấy khá hài lòng, Trần Nhựt Vũ lại cười cười, nói tiếp: “Anh ấy bận như vậy, tôi cũng không nên quấy rầy. Cô giúp tôi nói với anh ấy một tiếng, lần sau muốn hẹn tôi thì phải tự sắp xếp thời gian cho ổn, như vậy mới không lãng phí thời gian. Nên biết rằng, tôi không phải lúc nào cũng rảnh rỗi.”

“Lần sau muốn hẹn tôi.” Câu này quan trọng, cô không hề bịa đặt, quả thật là tên bác sĩ Mông Cổ chết tiệt hẹn cô trước. Cô đâu điên mà đi hẹn anh.

Sắc mặt y tá Điền xanh lét, muốn nói gì đó, há miệng thở dốc nhưng lại không nói nên lời. Chỉ biết đứng đó trừng mắt với Trần Nhựt Vũ, rồi tỏ vẻ khinh thường ‘hừ’ một tiếng, xoay người bỏ đi.

“Y tá Điền.” Trần Nhựt Vũ gọi cô ta, nói: “Haiz, ngại quá. Tôi với anh ý nói chuyện, mà phải phiền cô làm người chuyển lời, sau này tôi sẽ nhắc nhở anh ấy.”

Trần Nhựt Vũ tủm tủm cười, nhìn sắc mặt y tá Điền xấu đến không từ nào diễn tả được, trong lòng càng vui mừng.

Y tá Điền bước đi trong nỗi căm giận. Trần Nhựt Vũ trở lại băng ghế dài, lấy di động ra, soạn một tin nhắn gửi cho Mạnh Cổ.

Đề cho người khác xem tin nhắn của cô? Cố ý làm khó cô? Cô sẽ không dễ dàng lùi bước!

“Xin chào. Anh cứ làm việc của anh, nhớ chú ý sức khỏe. Sao anh nhờ y tá Điền xinh đẹp dịu dàng giúp anh chuyển lời, anh nên chân thành cảm ơn cô ấy. Còn bữa đại tiệc lãng mạn ngọt ngào này, tôi sẽ một mình thưởng thức, anh cũng đừng để mình đói. Không cần phải lo cho tôi.”

Kể cả nhìn cũng không thèm nhìn lại, vui vẻ bấm nút gọi đi.

Sau đó, cô lấy ra trong túi hai cái bánh, một chai nước khoáng, chuẩn bị mở tiệc. Vừa ăn, Trần Nhựt Vũ vừa nghĩ, sớm biết như vậy thì nên mua bánh bao. Bánh bao năm xu một cái, bánh mì năm tệ một cái, cô lỗ vốn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trần Nhựt Vũ, cô bị động kinh sao?

Sau khi thưởng thức xong bữa tối lãng mạn một mình, Trần Nhựt Vũ nán lại vườn hoa một lúc, sắc trời đã nhuộm tối, trong vườn hoa muỗi bay như dự tiệc, đốt cô sưng vù như cái bánh bao. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã bảy giờ.

Mạnh Cổ không trả lời tin nhắn, cũng không gọi điện, càng không xuất hiện trước mặt cô.

Tình hình như này, là cô thắng?

Trần Nhựt Vũ đem bánh bỏ vào túi nilong, còn cả chai nước khoáng ném vào thùng rác ở trong vườn hoa, sau đó lượn lờ vào bệnh viện tìm toilet, giải quyết xong cô bước ra cửa chính của bệnh viện, đón xe bus ra về.

Cả một quãng đường đều không gặp phải gương mặt ấy, Trần Nhựt Vũ cảm thấy vô cùng yên tâm. Nhưng vẫn cảm thấy có chỗ là lạ, cô nhận thấy tâm tư của mình rất khó hiểu, rốt cuộc cô đang nghĩ gì?

Liệu có phải bác sĩ Mông Cổ bị cô dọa đến mức không dám xuất hiện trước mặt cô? Cho nên, về sau anh sẽ không dám đùa bỡn với cô? Cô cảm thấy chiến lược của mình phát huy hiệu quả rất tốt, rất hữu hiệu, rất có cảm giác thành tựu, nhưng tận sâu trong suy nghĩ của Trần Nhựt Vũ, cô lại không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trần Nhựt Vũ ngẫm nghĩ, hẳn là y tá Điền bị chọc cho tức đến sôi máu rồi. Một người đàn ông như Mạnh Cổ, lại phải người con gái khác đến giao đấu với cô, quả là rất cao tay. Hành động này của Mạnh Cổ không nằm trong tầm dự đoán của cô, phần nào khiến Trần Nhựt Vũ khó chịu.

Nhưng ngay lúc này đây, cô cũng không hẳn là bức tức, cô cảm thấy, ừm, nên nói thế nào nhỉ, mất mát hay là phiền muộn?

Hình như dùng đúng từ để miêu tả rồi thì phải.

Về nhà, Trần Nhựt Vũ lên mạng tìm hiểu.

“Cảm giác mất mát” cụm từ này miêu tả cảm xúc hư không mờ mịt và hụt hẫng. Còn “phiền muộn” sinh ra khi con người không đạt được điều như ý rồi dẫn đến cảm giác thất vọng, có chút đau thương, phiền não.

Quái thật, Trần Nhựt Vũ nhìn màn hình vi tính rồi cau chặt hàng mi lại.

Cô không thấy mơ hồ nhé, cuộc sống xung quanh cô còn có hàng tá chuyện cần phải xử lý, phong phú đến mức roi cả nước mắt!

Trông mong, thất vọng? Không nhầm chứ, cô còn trông mong gì ở tên bác sĩ Mông Cổ kia! Cô thất vọng ư? Rõ ràng cô đánh lui quân địch, đánh thắng trận mà!

Lương Tư Tư ôm bát mì lớn đi vào, ngồi ở bên cạnh Trần Nhựt Vũ, cả hai cùng nhau tìm hiểu định nghĩa về cảm xúc. Lương Tư Tư vừa ăn mì vừa nhai nhồm nhoàm nói: “Nhựt Vũ, bộ dáng này của bạn không phải là mất mát, cũng không phải là thất vọng, mà là thất tình.”

Trần Nhựt Vũ cứng đờ cả người, vẫy tay xua đuổi: “Đi, đi, đi ăn mì của bạn đi, phun cả mì lên người mình đây này.”

Thất tình? Cô thất tình?

Thất tình hai lần với cùng một người đàn ông?

Sai hết, cô đã sớm cắt đứt mối nghiệt duyên này.

Lương Tư Tư nuốt sơi mì xuống, lần này đã cổ thông họng thoáng phát biểu cảm nghĩ của mình: “Nếu không phải thất tình, còn có một kiểu gọi khác – là thâm yêu.”

Trần Nhựt Vũ lại cứng đờ cả người. Thế này còn ghê hơn cả việc thất tình.

“Nhựt Vũ, bạn làm sao vậy? Gần đây bạn rất lạ. Nếu tình cảm có trục trặc, cứ đến tìm mình, bằng kinh nghiệm của mình, đủ để viết thành sách dài hàng trăm chương, chuyên cố vấn tình yêu, mình sẽ dốc sức giúp cậu, giải thích cặn kẽ.”

Trần Nhựt Vũ lắc mạnh đầu: “Tình cảm của mình không có vấn đề.”

“Thế sao?.” Lương Tư Tư tỏ vẻ thất vọng: “Vậy nếu tình cảm gặp chướng ngại, đừng ngại, cứ tìm mình tư vấn.”

“Không có chướng ngại tình cảm.” Tiếp tục lắc đầu.

“Được rồi.” Lương Tư Tư lộ rõ vẻ tiếc nuối nhìn Trần Nhựt Vũ, rồi quay người bỏ đi.

Trần Nhựt Vũ thở dài, vừa cắn môi vừa ngồi ngẫm nhìn hai chữ: “Phiền muộn” to tướng trên màn hình vi tính. Ngồi nhìn chằm chằm một lúc, sau đó cô tắt máy tính đi.

Cả đêm, Mạnh Cổ cũng không trả lời tin nhắn, cũng không gọi điện phản công, trong lòng Trần Nhựt Vũ dâng lên cảm giác nhớ nhung. Đồng thời, Trần Nhựt Vũ cũng nhớ nhung gia đình khi cô còn chưa gọi về nhà, trái lo phải nghĩ, vẫn không biết nên nói thế nào với người nhà, lăn lộn nằm trên giường, rốt cuộc cô cũng hạ quyết tâm, chờ ngày mai sẽ gọi.

Nửa đêm, Trần Nhựt Vũ đang ngủ say thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô mơ mơ màng màng, không biết đang xảy ra chuyện gì, theo bản năng cầm điện thoại rồi bấm nút nghe.

“Trần Nhựt Vũ, cô bị động kinh sao?.” Một tiếng gào rú ghê rợn trong điện thoại truyền đến khiến Trần Nhựt Vũ tỉnh táo như sáo!

Mẹ ơi, tên bác sĩ quý ám Mạnh Cổ gọi đến.

“Bác sĩ Mạnh, anh bị làm sao vậy?.” Cứ giả vờ ngu đần đi.

“Cô gọi cái tin nhắn cuối cùng cho tôi ý là như nào? Hồ ly tinh biến thân thành gái ngoan từ bao giờ vậy?.”

“Hả? Cái gì? Anh chờ một chút, để tôi xem bây giờ là mấy giờ?.” Kéo dài thời gian, tính toán đối sách.

Vừa nhìn đồng hồ, 2 giờ 45 phút!

Con bà nó! Nếu nói anh không phải đang trả thù, đánh chết cô cũng không tin.

“Cô xem giờ làm cái quái gì, tôi làm việc bận sắp chết, đến bây giờ mới thở được, ăn cơm chưa kịp tiêu hóa thì đọc được ngay tin nhắn của cô, đầu của cô có phải bị đá ném cho nát bét rồi không?.” Dám đùa giỡn với anh ư! Trần Nhưộc Vũ, cô chê cô sống quá lâu sao?.

Làm gì mà ghê thế!

Bây giờ đã quá nửa đêm, Trần Nhưộc Vũ đầu óc mụ mị đặc quánh, hoàn toàn bị Mạnh Cổ đàn áp. Vừa mới nhìn thấy mũi kim đồng hồ, ngọn lửa tức giận liu liu chuẩn bị cháy thì đã nhanh chóng tự dập tắt.

Cô im lặng.

“Nói chuyện!.” Đầu dây bên kia, Mạnh Cổ lên giọng.

“Bác sĩ Mạnh, đêm đã khuya, những lời nói có nội dung sâu xa đầy hàm nghĩa ấy để lần khác gặp mặt rồi nói chuyện. Ngày mai còn phải đi làm, trước tiên chúng ta cứ nghỉ ngơi đã, anh thấy sao?.”

“Ngày mai tôi sẽ nghỉ ngơi, có thể ngủ cả ngày cũng được. Còn bây giờ, là thời gian tán gẫu!.”

Nhìn đi. Quả nhiên là đang trả thù cô, không hiểu y tá Điền đã nói những gì.

Nhất thời Trần Nhưộc Vũ ghen hòng, không biết nên nói như thế nào. Vì thế, lại tìm kế hoãn binh: “Anh chờ một chút.”

Cô quăng điện thoại xuống gối, xò đôi dép lê bạch bạch chạy sang phòng của Lương Tư Tư: “Tư Tư, hiện tại mình có vấn đề về mặt tình cảm, cần được tư vấn.”

“Hả?.” Lương Tư Tư bị đánh thức, há tròn mồm: “Sao thế?.”

“Khẩn cấp! Vấn đề là như này, nếu nửa đêm một người đàn ông gọi điện cho một người con gái chất vấn một vấn đề mà người con gái kia không trả lời được. Mà người con gái kia không muốn cùng anh ta dây dưa gì nữa, vậy nên làm thế nào?.”

“Tắt máy, đi ngủ.” Lương Tư Tư không chút do dự, nghe xong, đáp luôn.

Trần Nhưộc Vũ có chút đắn đo: “Thế nhưng người đàn ông kia thuộc hạng thù dai nhớ lâu, ngộ nhờ về sau vẫn còn dây dưa với anh ta, thì phải làm sao?.”

“Để mai tỉnh ngủ rồi tính sau.”

Có lí.

Trần Nhưộc Vũ bạch bạch chạy về trong phòng, run rẩy cầm điện thoại trong tay rồi nhẹ nhàng áp lên tai nghe ngóng động tĩnh, quả nhiên Mạnh Cổ không cúp máy, anh đang chờ máy.

Thật đáng sợ.

Tắt máy, ngủ.

Trần Nhưộc Vũ hành động quyết đoán, giải quyết xong xuôi. Thế giới lại yên bình.

Đề điện thoại dưới gối, nhịp tim Trần Nhưộc Vũ lại đập tung tung. Rất có tương lai, cô cảm thấy kiêu ngạo về chính mình.

Trần Nhưộc Vũ gối đầu lên điện thoại di động, chìm dần vào giấc ngủ, không nên suy nghĩ nhiều. Kiêu dũng cảm nhất thời như này, cái giá phải trả rất đắt!

Sáng sớm hôm sau, Trần Nhưộc Vũ rời giường chuẩn bị đi làm, mở di động ra lập tức có tin nhắn gọi đến.

“Thân mến! Cô chết chắc rồi! Nhớ rõ, cô đùa bỡn tôi!”

12 từ được gọi đến từ điện thoại của bác sĩ Mạnh Cổ, còn có cả dấu chấm than nữa. Trần Nhưộc Vũ có thể hình dung được anh đang nghiêng răng nghiêng lợi, rồi nở nụ cười lạnh như hổ bằng nghìn năm khi soạn tin nhắn này.

“AAAAA.” Cô kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa rơi cả điện thoại xuống đất.

Xong rồi, xong rồi, đêm qua cô đúng là uống nhầm thuốc rồi. Chuyện này phải giải quyết thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mẹ kiếp! Cậu với Doãn Tắc đê tiện như nhau!

Cả một ngày, Trần Nhượng Vũ sống trong lo lắng và đề phòng. Kết quả tạm thời cho thấy, chưa có chuyện gì xảy ra.

Bác sĩ Mông Cổ giống như bột biển vậy, bỗng nhiên biến mất không dấu vết. Không tin nhắn, không điện thoại, cũng không đột nhiên xuất hiện trước mặt cô. Trần Nhượng Vũ không rời mắt khỏi điện thoại dù chỉ một giây, cả một ngày ngồi đó chỉ để lo lắng.

Chẳng lẽ sau một giấc ngủ, lương tâm được bồi dưỡng, anh cảm thấy tình ngộ về hành vi đáng xấu hổ của mình, quyết định không hạ độc thủ với cô?

Buổi sáng Lương Tư Tư thấy Trần Nhượng Vũ đỡ dẫn ra khỏi nhà, đến khi trở về thì như hồn lìa khỏi xác, nhện không được: “Rốt cuộc bạn làm sao vậy?”

Suy nghĩ nửa ngày, Trần Nhượng Vũ mới trả lời: “Mình đây phải người không nên đây.”

Lương Tư Tư trầm tư quan sát Trần Nhượng Vũ một lúc lâu: “Nhượng Vũ, nhìn bạn giống như đang yêu người không nên yêu.”

“Hả?.” Ánh mắt sao chuẩn thế!!!

Trần Nhượng Vũ hoảng sợ lắc đầu: “Không phải, không phải, không yêu đương gì hết.” Cho dù tám trăm năm sau cũng không yêu. Không đúng, là không yêu nổi nên không dám yêu.

“Thế nhưng, so với lần bạn bị hai tên khốn kiếp kia đánh, mức độ sợ hãi không giống nhau.”

À, đúng, còn có hai tên khốn nạn kia chưa giải quyết xong. Mấy ngày sau khi xuất viện suýt chút nữa thì cô quên mất.

“Cho nên, rốt cuộc bạn chọc phải ai mà gặp tình cảnh tệ hại như thế này?.”

Trần Nhượng Vũ bị hỏi cho đến tình cả người, suy nghĩ lại, cân nhắc từng câu từng chữ mới lên tiếng: “Là một người bạn của bạn. Trước đây có nhiều hiểu lầm, sau đó đôi bên không vừa mắt nhau, anh ta thường xuyên làm phiền mình. Không đúng, không hẳn là phiền phức, bạn biết không, mà là đáng ghét.”

“Mình không biết, biết cái gì chứ.” Lương Tư Tư lắc đầu.

“Tư Tư.”

“Hả?.” Lương Tư Tư trả lời.

Trần Nhượng Vũ phát điên, cô đứng lên đi đi lại lại, vung tay múa chân, một lần nữa sắp xếp lại câu cú: “Chính xác là, có một người đàn ông chuyên đi tìm bạn để gây sự, bạn sẽ làm như thế nào?.”

“Anh ta muốn theo đuổi bạn?.”

“Không. Đương nhiên là không.” Trần Nhượng Vũ bị dọa cho giật nảy cả mình: “Anh ta không muốn theo đuổi mình.”

“Anh ta không theo đuổi bạn thì trêu tức bạn làm gì?.”

Trần Nhượng Vũ há mắt tròn mồm, logic kiểu gì vậy.

“Mình chưa thấy có trường hợp nào như vậy. Không theo đuổi bạn thì đến gây chuyện với bạn làm gì, cũng đâu có bị điên.” Lương Tư Tư bổ sung thêm: “Cho nên ... Trần Nhượng Vũ, bạn định xử lý như thế nào?.”

Trần Nhượng Vũ gật đầu: “Mình khẳng định, anh ta không theo đuổi mình.”

“Vậy còn bạn?.”

“Gi?..”

“Bạn phiền muộn điều gì?..”

Phiền gì à? Cô không phải vừa nói rồi đó sao. Trần Nhưộc Vũ đi đi lại lại. Làm thế nào để đã thông suy nghĩ của bạn Lương Tur Tur này đây, để cô ấy hiểu được vấn đề của cô đây?

Lương Tur Tur nhìn chăm chăm vào Trần Nhưộc Vũ, kích động đứng lên: “Nhưộc Vũ, Nhưộc Vũ, có phải bạn gặp phải kẻ thù sau đó nảy sinh tình cảm?..”

“Hả?..” Oan gia là đúng, tình cảm thì không đúng.

“Hai người đều ngơ ngác mắt nhau, trải qua nhiều chuyện hiểu lầm sau đó phát hiện có tình cảm với đối phương. Đây là quả là một chuyện tình oan gia kinh điển.” Lương Tur Tur nhún vai: “Mình cũng có hai mối tình như này rồi.”

“Không. Tớ thích kiểu người dịu dàng, biết quan tâm người khác.” Gương mặt sáng sủa, tính tình hài hước cô sớm đã không còn mơ tưởng gì. Người đàn ông dịu dàng là lựa chọn số một: “Chuyện ấy, anh ta thích người có ngoại hình xinh đẹp.” Giống như y tá Điền chẳng hạn.

Lương Tur Tur trầm mặc ba giây, hỏi: “Anh ta là người như thế nào?..”

Trần Nhưộc Vũ khổ tâm, cuối cùng mới trả lời: “Loại người tàn bạo.”

Lương Tur Tur gật đầu: “Nghe vậy thì rất man!..”

Trần Nhưộc Vũ mặt mày đen xì, nghĩ thế nào mà nhận xét như thế.

“Dáng người cao lớn thô kệch?..” Lương Tur Tur hỏi tiếp.

“Không. Thon dài, cao dong.”

“Đẹp trai không?..”

“Uhm, có chút.” Kì thật, trong lòng Trần Nhưộc Vũ sớm đã có câu trả lời. Bác sĩ Mạnh Cổ vô cùng đẹp trai, nếu không sao lúc trước cô lại âm thầm một mực chạy theo anh, nghĩ đến lại thấy mình đã bị sắc đẹp của anh làm cho điên loạn.

“Làm nghề gì?..”

“Bác sĩ.” Lương Tur Tur tiếp tục tra hỏi, theo bản năng Trần Nhưộc Vũ thành thật trả lời.

“Uhm.” Lương Tur Tur suy nghĩ sâu xa mất năm giây: “Nhưộc Vũ, bạn cảm thấy anh ta rất đáng ghét, đúng không?..”

“Đúng.”

“Chuyện này quá dễ.”

“Làm sao bây giờ?..”

“Mình rất xinh đẹp.” Lương Tur Tur thành thật trả lời.

Trần Nhưộc Vũ ngẩn ngơ cả người. Nhìn trái nhìn phải, từ trên xuống dưới, quả thực Lương Tur Tur rất xinh đẹp, giống như một tiểu thư giàu có, tuy rằng không cao như y tá Điền nhưng khí chất so với y tá Điền thì dịu dàng hơn, ngũ quan tinh tế, đánh giá tổng quát là thuộc tuýp phụ nữ xinh đẹp.

Nên trong chuyện tình cảm, Lương Tur Tur rất được người khác phái săn đón, tình yêu đến tới tấp. Đạp đổ người phụ nữ xấu xa kia, dù thế nào cô ấy cũng sẽ phát triển tình cảm được với bác sĩ Mạnh.

Trần Nhưộc Vũ còn đang đắn đo, Lương Tur Tur đã tiếp thêm lời: “Vừa hay, tớ đang lều không chiếc bóng, không có người yêu. Mình cũng chưa từng yêu qua người nào tàn bạo, đáng người thon dài, ngoại hình đẹp trai lại làm bác sĩ nữa. Bạn giới thiệu anh ta cho mình, mình sẽ dùng tình yêu thuần phục anh ta, cam đoan anh ta sẽ không có thời gian tìm bạn để gây sự.”

Trần Nhưộc Vũ há hốc miệng, kế hoạch này nằm ngoài phạm vi suy nghĩ của cô.

“Này, ngộ nhờ anh ta mắc bệnh thì sao?..” Không phải nói là anh không theo đuổi Trần Nhưộc Vũ nhưng lại thích gây sự với cô, đôi khi là mắc bệnh tâm thần cũng nên. Nếu lấy lí do này ra để từ chối giới thiệu bác sĩ Mạnh cho Lương Tur Tur, liệu có hợp lí?

“Anh ta là bác sĩ, bệnh gì chứ?..” Lương Tur Tur vung tay đầy khí thế: “Làm bác sĩ rất có áp lực, đôi khi tính tình hơi tàn bạo một chút, có lẽ bạn chọc giận người ta khiến người ta khó chịu nên mới vậy thôi. Bạn yên tâm, mình sẽ thu phục anh ta, sẽ hỏi rõ vì sao anh ta lại tức giận với bạn, sau đó giúp hai người làm hòa, coi bỏ thù hận đôi bên, như vậy, bạn sẽ không còn cảm thấy phiền phức.”

Lắp ghép lời nói của Lương Tư Tư lại, rất ăn khớp với nhau không có kẽ hở. Nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy có chỗ chưa được thỏa đáng cho lắm, Trần Nhựt Vũ cần môi ra điều chịu khổ. Nếu triển khai theo kế hoạch này, sẽ là chuyện có lợi với cô nhưng nghe sao không vui chút nào.

“Nhựt Vũ, quyết định như vậy đi, tìm cơ hội nào đó hẹn gặp anh ta. Bạn giới thiệu mình với anh ta, chuyện còn lại không cần bạn phải xen vào, để mình lo.”

Từ ‘thu phục’ này nghe ra rất có trọng lượng, nhưng Trần Nhựt Vũ vẫn thấy tương lai rất mờ mịt, đặc biệt cần phải nhấn mạnh hai chữ ‘nguy hiểm’

Chưa biết nên trả lời thế nào, thì điện thoại của cô kêu lên, Trần Nhựt Vũ chạy vội đi: “Mình đi nghe điện thoại.”

Là điện thoại của Cao Ngữ Lam, cô ấy nói rằng vợ chưa cưới của Lôi Phong đã trở về, Doãn Tắc muốn mời mọi người tới tụ tập ăn khuya, Cao Ngữ Lam hỏi cô có muốn tới hay không.

“Vợ chưa cưới của cảnh sát Lôi?” Trần Nhựt Vũ nghe xong, hai mắt sáng rực: “Mình đi. Mình muốn đi! Để cho mình một chỗ.”

Cao Ngữ Lam cười thành tiếng: “Mình biết ngay mà, cho nên mới vội vàng gọi điện rủ bạn. Mau tới đây, quán của Doãn Tắc.”

Nhà hàng của Doãn Tắc tên gọi là “Thực”, đó là một nhà hàng rất đặc biệt về món ăn lẫn phong cách. Trần Nhựt Vũ thay vội quần áo, đem túi xách cùng với tiền chạy nhanh ra cửa. Trong phòng khách, Lương Tư Tư còn đang chờ cô bàn mưu tính kế, cô đành khất chuyện này để sau tính, rồi chạy đi nhanh như chớp.

Cao Ngữ Lam gọi điện rất đúng lúc. Chẳng những giúp cô thoát khỏi thế cục khó xử, còn thỏa mãn lòng hiếu kì của cô, rốt cuộc cô có thể gặp được vợ chưa cưới yêu quý trong truyền thuyết của Lôi Phong.

Đối với chủ đề này, cô và Cao Ngữ Lam rất có hứng thú. Nghe nói, nhà Lôi Phong có tiền có quyền, cha là là ông lớn trong ngành công an, mẹ là cục trưởng cục thuế vụ. Lôi Phong mặc dù sống trong nhung lụa nhưng được giáo dục rất nghiêm, cha mẹ yêu chiều nhưng không nuông chiều quá đáng, anh ta cùng với Doãn Tắc – Mạnh Cổ là bạn từ hồi trung học, trường học đó nổi tiếng nghịch ngợm nhưng anh ta luôn tỏ ra lạnh lùng có phần khó gần. Cũng chính vì tính cách này, ban đầu đã khiến Mạnh Cổ cùng với Doãn Tắc không ưa gì Lôi Phong, không biết đưa đẩy thế nào cuối cùng cả ba lại trở thành bạn bè thân thiết.

Chuyện tình của Lôi Phong, theo lời Doãn Tắc nói là chiến đấu trong thầm lặng. Chỉ cần tìm được mục tiêu, không cần sĩ diện, sẽ tìm cách chiếm đoạt, cho nên từ nhỏ hẳn đã coi con gái nhà người khác là vợ bé nhỏ của mình. Nói thêm, cô vợ chiếm đoạt từ bé này là người con gái tốt. Tuy rằng từ bé đã bị Lôi Phong đàn áp nhưng vẫn kiên trì lí tưởng của mình, muốn đi du học về chuyên ngành mỹ thuật. Đương nhiên, bạn học Lôi Phong mặt dày không biết xấu hổ, ra sức giúp đỡ thực hiện lí tưởng của ‘vợ bé nhỏ’ nên cô gái ấy chỉ biết lấy thân báo đáp.

Câu chuyện này khiến cho Cao Ngữ Lam và Trần Nhựt Vũ vô cùng tò mò, không biết người con gái thế nào lại khiến Lôi Phong yêu điên cuồng đến thế.

Bây giờ, cô gái ấy đã trở lại.

Trần Nhựt Vũ cảm thấy rất hưng phấn, ngồi trên xe bus đột nhiên nhớ tới một chuyện. Liền gọi điện cho Cao Ngữ Lam: “Lam Lam, mình đang ở trên đường tới, hôm nay có những ai đến?”

“Cảnh sát Lôi và bạn gái, Doãn Tắc với mình, còn có chị Doãn Ninh và nhóc con, bác sĩ Mạnh hình như có việc, mình nghe thấy anh ấy nói với Doãn Tắc qua điện thoại như vậy.”

Trần Nhựt Vũ cảm thấy yên tâm, Doãn Ninh là chị của Doãn Tắc, còn nhóc con là con gái của chị, những người này cô đều quen, cũng khá thân thiết. Quan trọng là bác sĩ Mông Cổ không có mặt, vô cùng an toàn. Nói thêm vài câu với Cao Ngữ Lam rồi cúp điện thoại.

Đến nơi, cô chạy lên tầng ba nhà hàng của Doãn Tắc, cả bàn vô cùng náo nhiệt chuyện trò không dứt. Ngồi cạnh Lôi Phong là một cô gái ngọt ngào ngoan hiền, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc, trên môi luôn nở nụ cười, thỉnh thoảng Lôi Phong còn quay lại nhìn cô vợ bé nhỏ, giống như ngắm mãi cũng không thấy chán.

Trong lòng Trần Nhựt Vũ vô cùng hâm mộ, thế này mới là người đàn ông dịu dàng.

Mọi người thấy Trần Nhựt Vũ tới, liền xếp ghế lấy ra một chỗ, rồi giới thiệu lại một lượt. Vợ chưa cưới của Lôi Phong tên là Hiểu Vân, dáng người rất xứng với tên, dịu dàng hòa nhã, hai người nhìn rất xứng đôi. Mọi người náo loạn một lúc, bỗng nhiên một người từ ngoài cửa bước vào, lớn tiếng kêu lên: “Bạn thân mến của anh đã trở lại phải không? Mau đến đây, cho anh ôm một cái.”

Trần Nhựt Vũ nghe được giọng nói này cứng đờ cả người, mẹ ơi, bác sĩ Mạnh Cổ sao lại tới đây?

Người này, cách đây không lâu còn nhấn cho cô tin nhắn uy hiếp, nghe thấy hai chữ “Thân mến” khiến cô giật cả mình, còn nói: “Ôm anh một cái” khiến da đầu cô run rẩy. May mắn, Lôi Phong lập tức phản ứng làm cho Trần Nhựt Vũ mới dám thở nhẹ ra một hơi.

Lôi Phong mắng: “Mẹ kiếp, cậu với Doãn Tắc đê tiện như nhau.” Vốn là, cô vợ bé nhỏ Hiểu Vân của anh trở về, chỉ muốn giới thiệu cho mọi người làm quen, kết quả Doãn Tắc bày vẽ nói là muốn mở tiệc tẩy trần. Ngày nào chẳng hội họp, chẳng qua bọn họ chỉ muốn lôi anh ra làm trò đùa mà thôi.

Mạnh Cổ cười hi hi, vốn dĩ không để ý đến Lôi Phong, anh chạy tới bế Hiểu Vân. Lôi Phong đẩy tay anh ra: “Cút sang một bên.”

Doãn Tắc ở bên cạnh thêm dầu vào lửa: “Aiz, có người bị ‘thiếu thốn’ lâu ngày, tính tình nóng nảy.”

Lôi Phong đáp: “Các cậu chờ tôi có thời gian, sẽ tìm hai người bộc phát tính khí.”

Mạnh Cổ cùng với Doãn Tắc ôm ngực, đồng loạt nói: “Sợ quá.”

Trần Nhượng Vũ bị mấy người này làm cho cười không ngừng, đang mãi cười thì đã thấy Mạnh Cổ ngồi đối diện cô, anh liếc mắt nhìn cô một cái, dù chỉ là một cái cũng đủ để khiến cô rợn cả người, Trần Nhượng Vũ cúi đầu tìm cốc nước, làm một ngụm.

Doãn Tắc bắt đầu pha trà, rót rượu không ngớt tay, nói rượu này là rượu hỷ muốn chúc mừng Lôi Phong. Mạnh Cổ vô cùng tán thành, hòa vào làm trò với Doãn Tắc. Lôi Phong trừng mắt, biết hai tên bỉ ổi này đang giở trò, muốn hạ gục anh trên bàn rượu, để đêm nay anh không thể thỏa mãn được đây mà.

“Không uống, còn phải lái xe.”

“Để cho Hiểu Vân lái.”

“Cô ấy mới trở về, không an toàn.”

“Gọi xe về.”

“Không nỡ rời xa chiếc xe.”

“Không có dừng khí.”

“Không cần phải chứng minh với hai người, các cậu bớt chuyện đi.”

Cả nhóm bạn vẫn đang say sưa chèn bồng Hiểu Vân lên tiếng: “Mọi người đừng uống nhiều rượu, Doãn Tắc, Mạnh Cổ hai anh cũng phải lái xe, an toàn là quan trọng.”

“Ái ui, phu xướng phụ tùy kia. Anh không phải lái xe, chị anh có thể lái.” Doãn Tắc đưa Doãn Ninh ra làm lá chắn.

“Anh cũng không cần lái xe, Trần Nhượng Vũ có thể đưa anh về.”

Trần Nhượng Vũ đang cầm cốc nước xem trò vui, nghe thấy anh nói vậy, nuốt chút nữa sặc nước. Cô nói đưa bác sĩ Mông Cổ về từ lúc nào vậy? Quan hệ kiểu này thì xin miễn cho. Cô nhìn trộm Mạnh Cổ, anh và Doãn Tắc đang cùng Lôi Phong tranh cãi, không nhìn cô lấy một cái.

Trần Nhượng Vũ nhấp một ngụm nước. Được rồi, bác sĩ Mạnh Cổ chỉ tùy tiện nói vậy, cô cũng không nên để trong lòng làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thời đại học của Mạnh Cổ rất vẻ vang

Cuối cùng cũng không ai uống giọt rượu nào, nhưng không khí mỗi lúc một náo nhiệt. Đám đàn ông càng nói càng lộ rõ vẻ thô bỉ của mình, đồng loạt bóc mẽ lẫn nhau, còn tỏ ra oán hận vì sao không thể đem đối phương giẫm đạp bẹp dí xuống dưới đất.

“Lôi Phong là kẻ xảo trá nhất trên thế giới này.” Doãn Tắc đưa ra kết luận: “Hiểu Vân, em phải chú ý đến con người này, một bụng xấu xa.”

“Không phiền đến cậu phải lo lắng, không cần phải châm ngòi chia rẽ nội bộ.” Lôi Phong gây bão khắp nơi: “Hiểu Vân rất hiểu tôi. Trong ba người chúng ta, tôi là người có mối tình đầu duy nhất, rất chung thủy. Sao như các cậu, một đám bại hoại.”

“Dựa vào câu nói này của cậu, cũng đủ châm ngòi rồi.” Doãn Tắc chuyển hướng sang nhìn Cao Ngữ Lam, vẻ mặt thành khẩn: “Đừng nghe cậu ta nói bậy, anh rất ngây thơ. Kẻ hèn hạ nhất chính là tên Mạnh Cổ kia, cậu ta có rất nhiều phụ nữ.”

“Cút.” Mạnh Cổ ném viên đạn phông sang chỗ Doãn Tắc.

Doãn Tắc bắt đầu giơ ngón tay lên đếm: “Lương Tiểu Hòa, Khiến Mỹ Hoa, Vương Phương, Lưu Đình ... Tầm khoảng mười người là tôi biết, còn lại thì chưa rõ số lượng.”

Trần Nhượng Vũ dựng thẳng tai lên nghe ngóng, đúng là loại đàn ông trắng hoa, cô khinh thường anh, quả nhiên là người không đáng tin cậy. May mắn, cô đã quay đầu về bờ, chưa bị lún sâu vào đồng bùn lầy nhầy này.

Đình Hiểu Vân gỡ rối giúp Mạnh Cổ: “Nhưng không thể tính đó là bạn gái của Mạnh Cổ, những cô ấy theo đuổi anh ấy. Hơn nữa, không theo đuổi được anh ấy còn nói những lời khó nghe. Theo em, Mạnh Cổ mới là người bị hại.”

“Chính xác.” Mạnh Cổ nhếch môi cười: “Vẫn là Hiểu Vân hiểu anh, cho nên đời này anh yêu nhất là em.”

Trong lòng Trần Nhục Vũ vô cùng khó chịu, ngẩng đầu lên nhìn ngay phải khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của Hiểu Vân, cả người toát lên vẻ quý phái thanh tao, so với y tá Điền hay Lương Tư Tư vượt trội hơn hẳn.

Ở đầu chiến tuyến bên kia, Lôi Phong trừng mắt với Mạnh Cổ: “Chán sống rồi hả?”

“Đánh tay đôi sao?.” Mạnh Cổ nhướng mày khiêu khích.

“Mẹ nó. Lúc trước không nên giúp cậu, để cho cái loại cặn bã này lưu lạc đầu đường xó chợ cho đến chết.”

“Hiểu Vân tìm thấy mình trước, không liên quan đến cậu.”

“Hiểu Vân thấy nể cậu là anh em của mình nên mới tìm cậu, cô ấy nể mặt mình thôi.”

“Lẽ nào, cậu đối với mình là thật lòng? Hiểu Vân đang giúp cậu che giấu?.” Mạnh Cổ không biết xấu hổ, ôm chầm lấy Lôi Phong: “Thân mến, sao không nói với mình sớm, mình cũng yêu bạn lắm.”

“Mình cũng thế, mình yêu cậu lắm, anh Phong.” Doãn Tắc ôm ngực: “Cậu nghe thấy tim mình đang đập dữ dội không?.”

“Mẹ nó.” Lôi Phong không thể chịu được nữa, đứng lên nện cho hai tên này mỗi người cú.

Ba người đàn ông xông vào đánh nhau, Hiểu Vân và Doãn Ninh quay sang giải thích với Trần Nhục Vũ.

Thì ra trước đây, tính tình Mạnh Cổ rất nóng nảy, thời niên thiếu tính tình rất khó bảo, thường xuyên đối đầu với gia đình. Cha của anh là phó viện trưởng cho nên hy vọng anh sẽ kế thừa sự nghiệp của ông. Từ nhỏ đã dạy dỗ nghiêm khắc Mạnh Cổ theo ngành y, nhưng ông giáo dục quá nghiêm khắc nên quan hệ cha con giữa hai người không tốt, luôn ở hai thế đối nghịch, không học hành tử tế đã đành, còn nói có chết cũng không thi vào ngành y. Trong trận cãi nhau to nhất với cha, anh đã chuyển ra ngoài sống một mình.

Với hành động dứt áo ra đi này của Mạnh Cổ, cha mẹ anh ngạc nhiên vô cùng, sợ anh ra ngoài chơi bởi lêu lổng rồi dần thân vào xã hội đen. Mọi người trong nhà đành xuống nước đi tìm anh nhưng tìm không ra. Trùng hợp thay, có lần bạn bè Hiểu Vân cho cô xem mấy bức ảnh tự chụp, trong hình lại thấy bóng dáng của Mạnh Cổ. Vì thế mọi người mới tìm được ra anh.

Thật ra, Mạnh Cổ không tình nguyện trở về nhưng vì mẹ lo lắng cho anh đến sinh bệnh, phải đưa vào bệnh viện, Mạnh Cổ sau khi biết được chuyện nên mới chấp nhận về nhà. Cũng bởi vì mẹ bị bệnh, thiếu chút nữa không giữ được mạng sống, đã kích này đã giúp Mạnh Cổ tỉnh ngộ, từ đó về sau an phận học hành, tu tâm dưỡng tính. Đồng thời, cha anh cũng cảm thấy mình quá nghiêm khắc trong việc giáo dục con cái, nên đã sửa đổi và một nhà ba người cùng nhau sống hòa thuận. Mạnh Cổ theo sự sắp xếp của gia đình, thi vào đại học Y, ra trường trở thành bác sĩ.

Mạnh Cổ vốn là người thông minh, chong đèn dầu mài kinh sử, khi tốt nghiệp đã đứng đầu trường Đại Học, thành tích nổi bật xuất sắc, tiếng tăm vang khắp cả trường. Chẳng những đề tài luận văn còn đứng đầu trường mà còn có nhiều bệnh viện xếp hàng mời anh về công tác. Thành tích này của anh khiến cha rất hài lòng, coi như những lỗi lầm trước đây của anh đều xí xóa.

Trần Nhục Vũ nghe xong, thầm nghĩ khó trách anh đối với chuyện trong nhà của cô lại có phản ứng mạnh mẽ đến vậy, ngẫm lại chính mình, cũng cảm thấy áy náy với gia đình.

Bên này, Doãn Tắc cùng đồng bọn náo loạn một hồi, nghe được Hiểu Vân cùng với Doãn Ninh đang nói chuyện về Mạnh Cổ: “Đừng nên khen ngợi cậu ta, con người này không nên đề cho bay quá cao, nếu không sẽ mắc bệnh tự cao tự đại. Nói thêm, tên khốn này xấu xa không ai bằng, hại chúng tôi bị đánh úp không biết bao nhiêu lần, còn cả cái mồm độc địa kia nữa, đặc tội với bao nhiêu người. Con mẹ nó, ông đây chỉ là gặp vận đen mới quen được loại bạn này, bây giờ nhớ lại, mỗi lần đánh nhau đều họa từ cái miệng quạ này mà ra.”

“Cút ngay. Cậu rước họa con nhiều hơn mình.”

“Hai người cảm niệm lại, những lời này chỉ có tôi mới có tư cách để nói.” Lôi Phong chỉ vào hai tên trước mặt: “Hai người đều là loại thích gây sự. Nhớ lần đó chúng ta đi tìm Mạnh Cổ, kết quả thấy có nữ sinh đôi tự sát. Hai tên đều cáng này còn chằm chọc người ta, khiến tôi không biết đem mặt chui vào đâu để giấu.”

“Phì. Cậu đứng đó ăn khoai tây chiên và uống coca xem trò còn gì, chúng tôi mới là người mất mặt.”

“Thế nhưng cậu xem, cuối cùng cô ấy cũng đâu có chết.”

“Phải, cô ấy không muốn chết, mà cô ấy muốn chém chết hai người này trước.”

Doãn Tắc nhớ tới chuyện đó, cười như hoa nở được mùa: “Con nhóc đó tên là gi ấy nhỉ, ngày nào cũng đến tìm chúng ta báo thù, nhưng mà anh đây không học ở trường đấy, cuối cùng lại phải lòng Mạnh Cổ, vô cùng si tình đó. Hahaha, nghĩ đến là buồn cười. Mẹ cô ấy cũng rất yêu quý Mạnh Cổ, yêu

đến chết luôn, nói là Mạnh Cổ đã cứu con gái bà, muốn Mạnh Cổ làm con rể cơ mà. Thời đại học của Mạnh Cổ rất vẻ vang.”

Lôi Phong nghĩ lại cũng phải bật cười, chỉ có Mạnh Cổ mặt mũi xám ngoét lại.

Doãn Tắc vỗ vai Mạnh Cổ: “Người anh em à, kì thật cuộc đời này của cậu sống cũng đâu dễ dàng. Nhân duyên cậu tốt như vậy, đáng tiếc chỉ có tiếng mà không có miếng, một cánh hoa đào thối rữa. Cậu quen được người khác bám theo, hưởng thụ đủ kiểu theo đuổi, nhưng sao tuổi cao như vậy rồi, mà một mối tình vắt vai còn chưa có? Minh cảm thông sâu sắc với cậu.”

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Trần Nhựt Vũ cảm thấy như đang nói chính mình. Trước đây, cô cũng đang nằm trong danh sách những người theo đuổi Mạnh Cổ đó. Với điều kiện này của cô, có lẽ ngay cả một cánh hoa đào thối nát bám theo anh cũng không xứng, miễn cưỡng chỉ có thể coi là cành đào mục rữa.

Cô nghe thấy tiếng Hiểu Vân hỏi: “Sao chuyện này em không biết? Khi đó các anh nói gì có thể khiến người ta không muốn chết.”

“Anh không nói gì cả.” Doãn Tắc đẩy về vô tội, nói: “Anh nói, anh còn chưa nhìn thấy người khác nhảy lầu bao giờ. Lần này gặp may rồi, có thể thỏa lòng mong ước.”

Quá dễ tiện.

Trần Nhựt Vũ yên lặng cúi đầu uống nước, chặn lại tiếng đập của nhịp tim.

“Vậy Mạnh Cổ nói gì.”

Mạnh Cổ suy nghĩ, nhớ ra rồi: “Anh nói, dù sao cô cũng muốn chết, không bằng kí cho tôi một chữ, đồng ý cho tôi lấy xác cô luyện tập giải phẫu tử thi.”

Càng dễ tiện hơn.

Trần Nhựt Vũ bị sắc nước ho khan vài tiếng.

“Sau đó, thấy cô ấy do dự mãi không nhảy. Anh đã nói; bỏ đi, chờ lâu như vậy xác của cô tôi không cần nữa. Nói xong, anh rời đi.”

Dễ tiện nhất trong các loại dễ tiện.

Trần Nhựt Vũ không nén được con ho, ho một tràng không dứt

Thì ra, anh đối với cô như vậy xem ra là đã rất dịu dàng rồi, chẳng lẽ tuổi càng cao, sự tôi luyện càng nhiều làm cho anh hòa nhã hơn trước?

Quên đi, cô đã nói không nghĩ tới rồi mà. Anh mà hòa nhã? Hòa nhã cái rắm!

Doãn Tắc xen miệng vào: “Nhựt Vũ, em đừng để ý tới cậu ấy, nhân phẩm con người này thôi không thể thối hơn, có chết cũng không thay đổi được. Đáng đời kẻ một thân đào hoa thối rữa, làm sao có thể kiếm được người con gái tử tế mà yêu chứ? Chỉ có người không bình thường mới để ý đến người đặc biệt không bình thường này. Em xem, Lam Lam yêu anh; Hiểu Vân yêu Lôi Phong. Còn cậu ta?”

Doãn Tắc không biết xấu hổ, đón ánh mắt của Cao Ngữ Lam

Trần Nhựt Vũ tiếp tục cúi đầu, ho liên tục không dứt.

Cô ư, cô được xem là ...

Thì ra, cô không chỉ là cành đào mục nát, còn là người không bình thường.

Nhưng cô sai rồi, loại người dễ tiện nhất không phải là Mạnh Cổ, mà là Doãn Tắc!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bác sĩ Mạnh! Tôi muốn ngất!

Bữa tiệc tẩy trần thuần khiết đã biến thành bữa tiệc nói xấu lẫn nhau kéo dài đến hơn mười giờ.

Về sau, mọi người đều tập trung phóng hỏa lực lên người Lôi Phong. Doãn Tắc với Mạnh Cổ thi nhau bêu rêu quá khứ thiếu niên của Lôi Phong, anh gây rối như nào, đưa Hiểu Vân vào trường như nào, sau lưng cô anh phạm tội gì, cả hai thêm mắm dặm muối vào câu chuyện khiến Hiểu Vân run rẩy cả người.

Đình Hiểu Vân vừa nghe vừa cười, không hề tức giận ngược lại cô cảm thấy rất thú vị với câu chuyện này. Tính cách này của Đình Hiểu Vân khiến Trần Nhượng Vũ rất có thiện cảm, vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu.

Lôi Phong thì thoảng bật lại vài câu, tay anh vẫn nắm chặt lấy tay Hiểu Vân, tỏ ra vợ chồng nghĩa nặng tình thâm, cho dù các người nói thế nào cũng không lay lạc được. Chấm dứt bản kết án Lôi Phong, Hiểu Vân mới lên tiếng: “Các anh đừng gây rối nữa, còn nhiều chuyện Lôi Phong giấu diếm mà các anh không biết.”

“Đấy, anh đã bảo cậu ta là con người nham hiểm đó thôi.”

“Những chuyện các anh biết, đều là rau dưa thôi.” Đình Hiểu Vân chớp mắt mấy cái, nở nụ cười ngọt như đường.

“Chẳng lẽ cậu ta còn giấu cả một bàn tiệc sau lưng bọn anh? Hiểu Vân, em mau nói cho bọn anh biết.”

“Không nên.” Đình Hiểu Vân càng cười càng ngọt ngào: “Muộn rồi, nên về thôi.”

“Hả?.” Doãn Tắc ôm ngực: “Quá độc, độc nhất là lòng dạ đàn bà. Tung mỗi nhữ như vậy rồi còn dám tuyên bố tan cuộc.”

Chúng ta đều nhìn lầm người, thì ra Hiểu Vân mới chính là người ở sau lưng ra tay hạ độc thủ, anh Phong của chúng ta vô tội.”

Đình Hiểu Vân cười thành tiếng, Lôi Phong hôn lên mặt cô một cái, rồi kéo tay cô đứng lên, to tiếng nói: “Được rồi, tan cuộc, đã trễ rồi Hiểu Vân nhà tôi một rồi.”

Mạnh Cổ châm biếm: “Với cậu ư? Cô ấy về nhà với cậu còn một hơn!”

Lời này quả đúng là có màu sắc. Là một khán giả trung thành, đa mặt Trần Nhượng Vũ hơi ứng đo.

Thế nhưng Lôi Phong cảm thấy là chuyện bình thường, thân nhiên phát ngôn: “Mọi người về nhà, ai có vợ ôm vợ, ai không có vợ ôm gấu bông ngủ. Ngủ ngon.”

Thâm, quá thâm luôn!

Ngay lập tức, Doãn Tắc quay đầu hỏi Cao Ngữ Lam: “Anh không phải ôm gối ôm đúng không?.”

Cao Ngữ Lam đỏ mặt, không thêm quan tâm đến Doãn Tắc.

Mạnh Cổ cười hi hi: “Về nhà mình sẽ đặt tên cho gối. Một cái tên Phong, một cái tên Vân. Mình nằm ở giữa, trái ôm phải ấp.”

Lôi Phong đá cho anh một đạp, sau đó kéo tay Đình Hiểu Vân chào tạm biệt với mọi người rồi ra về.

Doãn Tắc thân là ông chủ, cần phải ở lại để dọn dẹp, Doãn Ninh đang ôm nhóc con ngủ say sưa trong lòng. Cao Ngữ Lam đương nhiên là phải cùng chồng dọn dẹp.

Trần Nhượng Vũ bị bỏ rơi.

Loại tình huống như này, đều do bác sĩ Mạnh đảm nhận trách nhiệm đưa cô về. Mạnh Cổ vẫn chưa lên tiếng, từ cú điện thoại vào ban đêm, rồi sáng sớm nhận được tin nhắn đe dọa, anh với cô chưa hề có chuyện gì xảy ra thêm.

Trong lòng Trần Nhượng Vũ nhức nhối, nhưng để không lộ mọi chuyện, cô cũng chỉ có thể giả vờ như không có việc gì xảy ra, theo Mạnh Cổ xuống dưới lầu.

Cô rất muốn có dũng cảm để nói rằng, cô có thể về một mình nhưng đã muộn như này, không có chuyến xe bus nữa, nếu đi taxi lại tốn thêm mấy chục đồng cô tiếc tiền không nổi. Vì vậy, Trần Nhượng Vũ quyết định mạo hiểm ngồi xe Mạnh Cổ.

Trên đường về, mọi chuyện vẫn bình an vô sự. Trần Nhượng Vũ cũng không dám nói cảm ơn, nói xong thì câu tiếp theo nên nói gì? Cô chưa nghĩ ra, cứ do dự mãi nên thời gian cũng theo thế mà trôi đi.

Bầu không khí trong xe rất im lặng, im lặng đến mức khiến cô lo lắng.

Xe đi được một nửa quãng đường, Mạnh Cổ đột nhiên hỏi: “Cô gọi điện về nhà chưa?.”

Toàn thân Trần Nhượng Vũ cứng đờ, ấp úng nói không nên lời. Không muốn nói dối nhưng cũng không dám nói rằng: “Liên quan gì tới anh.”

Cô liếc trộm Mạnh Cổ, đúng lúc anh đang quay đầu nhìn cô, cô sợ quá cúi vội đầu xuống. May, anh cũng không lên tiếng nói tiếp, chỉ chăm chú lái xe.

Trần Nhượng Vũ khẽ thở dài một hơi, nghĩ rằng có lẽ thằng nhãi này vừa tiêu hao năng lượng tàn bạo vào bữa tiệc tẩy trần kia rồi, nên bây giờ đang trong thời gian hồi sức. Như vậy cũng tốt, cứ thế mà đi về tới nhà, nói không chừng cô có thể thoát được kiếp nạn này.

Thế nhưng, cô vừa tự trấn an bản thân xong đã thấy Mạnh Cổ đỗ xe ở ven đường. Anh nhìn chăm chăm cô một lúc, bỗng nhiên nói: “Tôi đi mua bao thuốc, cô ở trên xe chờ tôi.”

Trần Nhượng Vũ “uhm” một tiếng, vừa định gật đầu, Mạnh Cổ nói tiếp: “Hy vọng lúc tôi mua thuốc quay về, cô đã gọi điện xong cho người nhà.”

“Hả?.”

“Kiểu như này, tôi thấy suốt rồi. Không có người ép cô, chắc chắn cô sẽ không làm. Bây giờ còn chưa quá muộn, cha mẹ cô ngủ chưa? Gọi điện báo bình an thôi, chắc không quá khó khăn.”

Trần Nhượng Vũ há hốc mồm, mở to mắt nhìn anh.

“Cô cùng với người nhà cãi nhau?.”

Cô lắc đầu.

“Đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ?.”

Cô lại lắc đầu.

“Vậy gọi điện thoại đi, đừng để cho cha mẹ cô tưởng rằng cô đã chết ở bên ngoài.” Anh nói xong, đẩy cửa xuống xe.

Trần Nhượng Vũ nhìn theo bóng của anh, thấy anh đi vào một cửa hàng tiện lợi, một lúc sau đã thấy anh đi ra. Trên tay cầm theo một bình nước, hình như là cả một bao thuốc lá, sau đó anh đi đến vườn hoa bên cạnh, dựa vào gốc cây hút thuốc, cô nhìn đóm thuốc lóe lên trong bóng tối, lại thấy anh đang nhìn bóng đèn đường, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, rất bí ẩn.

Quan sát một lúc, cũng thấy anh không có ý định trở lại xe luôn, Trần Nhượng Vũ suy đi tính lại, mãi mới rút điện thoại đi động ra.

Thật ra, đề nghị này của anh không phải là sai, cô cảm thấy anh nói đúng.

Nếu anh không ép cô, chắc chắn cô sẽ trì hoãn vô thời hạn cú điện thoại này.

Cô bấm nút gọi về cho gia đình, nghe tiếng ‘tút tut’ chờ đến hồi chuông thứ ba, bên kia có người nghe máy.

Trần Nhượng Vũ cắn cắn môi, cố gắng khích lệ chính mình: “Mẹ, là con.”

Nghe được tiếng ‘alo’ từ đầu dây bên kia, rồi lại nghe thấy tiếng nói của Trần Nhượng Vũ. Mẹ Trần lúc này mới có phản ứng trở lại: “Còn biết gọi điện thoại về sao?.”

“Con ... Con phải nằm viện một thời gian, vì bị viêm dạ dày, sau đó điện thoại hồng phải chờ đổi cái khác ...” Cô không biết nên nói như thế nào, trước đây cô luôn tìm cách nói dối mọi người trong nhà. Và bây giờ, lại đang tiếp tục tìm cách.

“Thế sao?.” Giọng nói của mẹ Trần có chút chua ngoa.

“Mẹ, là con có lỗi. Con không muốn cha mẹ phải lo lắng cho nên mới nói là làm ở công ty thương mại.”

“Chỉ có chuyện này thôi sao? Không còn gì khác mẹ cúp máy, đang chơi mệt chược.” Giọng nói mẹ Trần lạnh lùng, không đợi cô trả lời, bà đã cúp máy.

Trần Nhượng Vũ vẫn đang nghe máy, thì nghe tiếng ‘tút tut tut’ trong điện thoại truyền tới, đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng. Bỗng cảm thấy hốc mắt của mình cay cay, giống như có thứ gì đó nóng hổi đang muốn chảy ra.

Cô cắn chặt môi, nhắm mắt lại, rồi lại chớp chớp. Cô bỗng nhiên cảm thấy rất ngột ngạt, đẩy cửa xe ra ngoài hít không khí.

Mạnh Cổ vẫn đang tựa người vào thân cây cổ thụ hút nốt điếu thuốc của anh. Anh nhìn được hết tất cả những hành động của Trần Nhượng Vũ, anh không lên tiếng, cũng không đi tới.

Trần Nhượng Vũ bỗng nhiên cảm thấy con người này không hẳn là quá xấu xa, không hẳn khiến cô chán ghét. Cô cảm kích anh khi đã để cho cô một mình, cô thực sự muốn yên tĩnh một mình.

Hai bóng người, một người dựa vào xe, một người dựa vào thân cây. Khoảng cách không gần cũng không xa, nhìn được bóng dáng cả đôi phương, nhưng không thấy được cảm xúc của nhau lúc này. Bóng đèn đường phát ra những ánh sáng mờ ảo, ở trên đường có tiếng những người qua lại, tiếng xe cộ qua lại, những âm thanh này như đang bao vây lấy họ, giống như một thế giới nhỏ.

Trần Nhượng Vũ ngẩng đầu nhìn Mạnh Cổ, anh không nhìn cô, ánh mắt của anh đang nhìn vào con đường trước mắt, dường như đang chăm chú đếm từng chiếc xe đang lưu thông trên đường. Nhìn anh như vậy, Trần Nhượng Vũ lại có cảm giác bình lặng, cô chăm chú theo dõi bóng dáng của anh, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Cô đã cố gắng vớt vát hết sự dũng cảm của mình để gọi điện về nhà, nghĩ đến đủ loại cảnh tượng bị ăn mắng lại không đoán được, cha mẹ lại đối xử lạnh

lùng với cô như vậy.

Mẹ cô tức giận, rất tức giận. Trần Nhựt Vũ biết, nước mắt như sắp tràn ra, cô cố gắng ngăn nó lại, chớp nhanh đôi mắt của mình.

Mạnh Cổ dường như đã đếm xong, đi tới, hỏi: “Rất đẹp trai phải không?”

Trần Nhựt Vũ ngây người.

“Nhìn tôi lâu như vậy, chẳng lẽ không phải vì tôi quá đẹp trai?..”

Trần Nhựt Vũ nuốt cuộc cũng hiểu được ý của anh, hắng hắng cổ họng, gật đầu: “Đẹp trai.”

“Đẹp như nào?” Mạnh Cổ hỏi.

Trần Nhựt Vũ im lặng, sau đó cô rất muốn nói da mặt anh dày bao nhiêu lớp, thì có bấy nhiêu đẹp trai. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, bỗng nhiên chiếc xe hơi màu trắng đột nhiên vọt tới, đâm vào xe Mạnh Cổ, làm vỡ gương chiếu hậu của anh, đi được một đoạn chiếc xe đó mới dừng lại.

Mạnh Cổ nhú mồm, mặt mày đen sầm lại rồi đi tới chiếc xe màu trắng.

Chiếc xe kia hạ cửa kính xe xuống, bên trong có tiếng nhạc rất lớn, ở hàng ghế trước có hai tên cơ bắp cuộn cuộn đang ngồi. Sau khi dừng xe, chúng dừng lại một lúc rồi lại chuẩn bị nổ máy đi tiếp. Trần Nhựt Vũ sợ Mạnh Cổ chịu thiệt thòi, cũng chạy theo anh.

Hai người trên xe nhìn thấy Mạnh Cổ đi tới, liền cười hahaha, trong đó một người còn giơ ngón giữa với anh. Trần Nhựt Vũ ngửi được mùi rượu trong xe rất nồng, cô lại thấy Mạnh Cổ đang tức giận, anh ra lệnh cho hai tên đàn ông kia xuống xe. Hai tên đó tỏ ra không quan tâm những gì anh nói, ngồi trên xe văng ra những lời thô tục rồi cười ngả ngón với nhau, sau đó còn đạp ga phóng xe đi.

Sau đó, cảnh tượng như trong phim điện ảnh diễn ra ngay trước mắt Trần Nhựt Vũ. Chiếc xe hơi màu trắng vượt đèn đỏ đụng phải một chiếc xe khác. Xe kia vòng tay lái tránh cú va chạm này, sau một hồi xoay vòng vòng, một tiếng nổ ‘bùm’ vang lên, đụng phải làn đường phân cách.

Mạnh Cổ chạy nhanh về nơi xảy ra tai nạn, Trần Nhựt Vũ cũng không nghĩ gì mà chạy theo anh.

Chiếc xe màu trắng bị đâm đến móp cả đầu xe, hai tên cơ bắp cuộn cuộn mặt dính đầy máu, tên ngồi ở ghế lại còn rên hừ hừ, còn tên lái xe thì ngây dại ra đó, không nhúc nhích nổi.

“Trả lời được không?” Mạnh Cổ nhìn vết thương, rồi hỏi tên lái xe.

Tên đó ra sức lắc đầu, giống như đang không thờ được, mặt mũi xanh mét. Trần Nhựt Vũ đuổi tới nơi, không biết tại sao lại xảy ra như thế này. Sau đó, Mạnh Cổ quay sang nhìn cô, hạ chỉ: “Đi ra cốp xe lấy túi cấp cứu lại đây.”

Trần Nhựt Vũ không kịp phản ứng, chỉ theo bản năng nghe theo chỉ thị của anh rồi chạy về xe. Cô vô cùng lo lắng chỉ biết chạy thẳng về xe của Mạnh Cổ, mở mui cũng không mở được cốp xe, loay hoay thế nào cũng mở không được. Một người đi qua đường, nhìn thấy vậy liền chỉ cho cô cách mở cốp. Mở cốp xe cô thấy chiếc túi cấp cứu cỡ lớn, ôm chặt nó chạy đến chỗ Mạnh Cổ. Người qua đường lại gọi: “Cô gái, chìa khóa xe.”

Trần Nhựt Vũ luống cuống chạy về xe rút chìa khóa, sau đó ôm túi cấp cứu chạy tiếp.

Chạy tới nơi, nhìn thấy Mạnh Cổ đang chuyển người bị thương trên xe xuống, Trần Nhựt Vũ đưa túi cấp cứu cho anh, anh không nói nhiều lời, cầm lấy túi cấp cứu rồi mở toang ra, lấy những vật dụng cần thiết. Mạnh Cổ nhanh tay xé quần áo của tên lái xe, hình như hắn hơi đau nên hơi vịn vịn rồi cô hòng rên hừ hừ. Sau đó, khuôn mặt của hắn cũng dần có sức sống, hơi thở cũng đều hơn.

“Đừng nói, đừng nhúc nhích, đồ ngu. Số anh cũng may, tôi là bác sĩ.” Mạnh Cổ nói. Trần Nhựt Vũ ngơ ngác nhìn anh.

“Gọi xe cấp cứu.” Mạnh Cổ đại nhân lại ra lệnh. Lúc này Trần Nhựt Vũ mới nhớ tới điều này. Máy người qua đường cũng bâu lại, có người nói: “Tôi gọi, tôi gọi.”

Mạnh Cổ cầm túi cấp cứu đến bên cạnh tên bị thương còn lại, tên này cũng bị thương không ít, máu chảy khá nhiều. Trần Nhựt Vũ nhìn thấy máu liền choáng váng mặt mày, cô sợ máu!

Mạnh Cổ bắt đầu sơ cứu, nhìn Trần Nhựt Vũ nói: “Cô lại đây, ấn chỗ này.”

Hai chân Trần Nhựt Vũ nhũn ra, cắn răng cố gắng lết qua chỗ anh. Anh nói ấn tay xuống vết thương, hiểu sơ sơ là đang cầm máu. Cô cố gắng hít thở, nhắm mắt lại, cố gắng chịu đựng.

Người bị thương hình như còn tỉnh táo hơn Trần Nhựt Vũ, hắn còn lớn tiếng chửi bậy: “Chân của tao bị gãy, con mẹ nó, đừng chạm vào ông.” Hắn rú giật lên một tiếng thảm thiết, Trần Nhựt Vũ nhắm chặt hai mắt, cô rơi dần vào trạng thái hôn mê.

“Chân của tao, mày đừng có đụng vào, đừng có động vào tao ...” Tên kia dùng sức giãy dụa, Mạnh Cổ liền nện cho hắn hai phát khiến hắn cảm mồm luôn.

Trần Nhực Vũ muốn cười nhưng cười không được. Tuy rằng cô nhắm hai mắt nhưng vẫn ngửi thấy mùi máu, hơn nữa cảm giác dính dóp vẫn còn ở trên tay, cô cảm thấy như sắp ngất tới nơi.

Tên bị thương lại hú lên: “Con mẹ nó, mày chờ, chờ ông đánh gãy chân mày.”

“Thử xem?.” Giọng nói Mạnh Cổ lạnh như băng: “Ông đây không thèm đánh gãy chân mày, từ trước đến nay ông chỉ chặt chân của người khác, kỹ thuật của ông rất giỏi.”

Trần Nhực Vũ lại muốn bật cười nhưng cô không dám cười, cô dùng sức điều hòa hơi thở, cũng không biết mình đang nói gì: “Bác sĩ Mạnh, tôi muốn ngất.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cô cứ thế này, bác sĩ nào khám bệnh được?

Trần Nhực Vũ lại nhập viện.

Kể từ khi quen Mạnh Cổ, cô đến bệnh viện thường xuyên như cơm bữa, nhớ lại trước đây, ngay cả cảm xoàng cũng không thể đánh gục được cô, Trần Nhực Vũ âm thầm thở dài.

Lần này, chứng sợ máu của Trần Nhực Vũ phát tác rất dã man, khiến cô rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh. Lúc tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong bệnh viện cô cảm thấy rất xấu hổ. Đúng là cô sợ máu, ngay từ còn nhỏ đã có chứng bệnh này nhưng cũng chỉ nhìn thấy người trong nhà giết gà mổ vịt thì cũng chỉ buồn nôn, nghỉ ngơi một lúc sẽ hết. Hay tại bệnh viện lúc rút máu kiểm tra hay bị xây xát nhẹ cô thường ngoảnh đi chỗ khác, cho dù có choáng váng nhưng không nghiêm trọng.

Nhưng lần này không hiểu tại sao, có lẽ do đây là lần đầu cô chứng kiến tai nạn thảm khốc như thế này, cộng với tâm lý hoảng sợ lại cảm máu cho người bị thương. Cuối cùng, cô ngất xỉu trước mặt bác sĩ Mạnh Cổ đang gấp gấp cứu người bị tai nạn.

Đây là người qua đường có lòng tốt nói cho cô biết. Khi cô tỉnh lại, người qua đường ở bên cạnh cô kể lại, anh ta gọi xe cứu thương, rồi phụ giúp ở hiện trường, cùng cô tới bệnh viện. Cảnh sát cũng có mặt ở đây, lấy khẩu cung của anh ta.

“Cảnh sát?.” Trần Nhực Vũ hơi ngạc nhiên, hiệu suất làm việc của cảnh sát quả thực rất cao.

“Là tôi báo cảnh sát.” Mạnh Cổ mặc chiếc áo dài màu trắng đĩnh đạc bước vào.

Trần Nhực Vũ chớp mắt mấy cái, nhớ tới người qua đường có lòng tốt vừa rồi nói cảnh cô ngất trước mặt anh, âm thầm thở dài. Quên đi, dù sao từ trước tới nay, trước mặt bác sĩ Mạnh cô chưa từng có hình tượng tốt trong mắt anh, lần này cũng chẳng ngoại lệ!

“Hai người đổ say rượu lái xe, phạm vào tội hình sự. Rất may là không tổn hại cho người khác, nếu không tôi sẽ ...”

“Bác sĩ Mạnh!” Trần Nhực Vũ cắt ngang lời anh đang định nói ra.

Người này miệng mồm độc địa, ngăn chặn lại là tốt nhất, ở đây còn có những người khác, nếu chẳng may anh phun ra câu nào ngoa ngoắt dọa đến họ, rồi tổn hại đến danh dự bác sĩ của anh, vậy phải làm sao?

Mạnh Cổ đứng hình, nhìn cô chăm chăm.

Trần Nhực Vũ nở nụ cười chữa cháy: “Tôi quên không cảm ơn người khác.” Cô quay đầu né tránh ánh mắt của bác sĩ Mạnh Cổ, nhìn người qua đường có lòng tốt nói: “Cảm ơn anh đã cứu tôi, cảm ơn anh rất nhiều.”

Người qua đường bỗng thấy ngại ngùng, liên tục xua tay: “Không cần, không cần. Tôi chỉ đi ngang qua thôi. À còn nữa, cô có muốn uống nước hay không, bác sĩ nói cô cần uống nhiều nước ấm và phải nghỉ ngơi nhiều. Nếu còn thấy chỗ nào không khỏe, tôi sẽ gọi bác sĩ.”

“Cảm ơn anh, không cần đâu. Tôi rất khỏe.” Nhìn người qua đường nhiệt tình như vậy, Trần Nhực Vũ cảm thấy không quen.

“Vậy ...” Người qua đường định nói gì đó thì Mạnh Cổ đột nhiên ho vài tiếng.

Trần Nhực Vũ và người qua đường đồng loạt ném ánh mắt thất vọng đến chỗ anh, Mạnh Cổ nhún mày: “Tôi cần nhắc nhở một chút, tôi là bác sĩ. Cho nên những lời dặn dò của bác sĩ, tôi mới thích hợp để nói. Anh này, vất vả cho anh rồi, cảm ơn anh đã giúp đỡ. Bây giờ đã khuya, anh mau về nhà đi thôi. Nơi này có tôi là được rồi.”

Người qua đường ngẩng lên cũng thấy đúng, dường như mình đang lấn át cả giọng chủ nhà. Anh có chút ngượng ngùng, chào hỏi Trần Nhực Vũ và

Mạnh Cổ rồi ra về.

“Anh ấy rất nhiệt tình.” Trần Nhược Vũ đánh trống lảng.

Mạnh Cổ không trả lời, rót cho cô cốc nước: “Uống đi.”

Nước không quá nóng, độ ấm vừa phải, Trần Nhược Vũ ngoan ngoãn nghe lời, uống vài ngụm.

“Còn thấy chỗ nào không thoải mái?.” Giọng nói đúng chất bác sĩ, Trần Nhược Vũ cảm thấy yên tâm, lắc đầu: “Rất tốt, chỉ cảm thấy hơi mệt.”

“Còn thấy hoảng sợ và ra mồ hôi lạnh không?.”

“Uhm, có hơi sợ một chút nhưng không đổ mồ hôi.”

“Có thấy choáng váng muốn nôn không?.”

“Hiện tại hết rồi.”

“Trước đây từng có triệu chứng như này không?.”

“Có, sợ máu.”

“Có giống như lần này, ngất xỉu không?.”

“Không có.” Trần Nhược Vũ nghe khẩu lệnh, đáp nhanh gọn.

Ngẫm lại thấy hơi lo sợ bác sĩ Mông Cổ lấy cớ để chỉnh cô, nhanh miệng nói: “Bác sĩ Mạnh, tôi rất khỏe. Bệnh thấy máu choáng váng chỉ là bệnh ngoài da, tôi nghỉ ngơi một lúc là sẽ khỏi. Ban đầu có chút khó chịu nhưng bây giờ hết rồi. Cũng do tôi chưa từng chứng kiến tai nạn như vậy nên mới bị dọa cho ngất. Anh không cần làm kiểm tra cho tôi đâu, tôi không có tiền trả.”

Lông mi bác sĩ Mạnh Cổ lên xuống vài cái, đương nhiên không đồng tình với trò ba hoa của Trần Nhược Vũ.

Trần Nhược Vũ trầm nghĩ, cái gì mà chưa quen nên bị hoa mắt chóng mặt, lời nói này sao ngu thế không biết. Dù sao chuyện cô không có tiền, anh cũng biết, cho dù thế nào cô cũng sẽ không phí tiền thêm nữa, vì thế nên nói rõ ràng sẽ tốt hơn.

Lúc này, Mạnh Cổ lấy ra máy đo huyết áp, ý bảo Trần Nhược Vũ đưa tay lên: “Đề đo huyết áp.”

Lúc này, Trần Nhược Vũ mới sực nhớ ra, mình còn đang mặc quần áo bệnh nhân. Mạnh Cổ vén tay áo của cô lên, nói: “Quần áo của cô dính đầy máu, tôi đã nhờ y tá thay cho cô.”

Trần Nhược Vũ nói nhỏ: “Cảm ơn.” Cô cảm nhận được độ ấm truyền theo đầu ngón tay của Mạnh Cổ. Cô cúi đầu nhìn, ngón tay Mạnh Cổ thon dài, móng tay sạch sẽ, động tác đo huyết áp nhanh gọn, Trần Nhược Vũ ngờ ngác nhìn theo anh, cảm thấy tim mình đập hơi nhanh.

Tiếng ‘tạch’ vang lên hai tiếng báo hiệu đã đo huyết áp xong.

Trần Nhược Vũ hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy Mạnh Cổ đang xem số đo huyết áp đến nhũ mày, vội hỏi: “Huyết áp có vấn đề sao?.”

“Huyết áp bình thường, nhưng nhịp tim hơi nhanh.” Mạnh Cổ gỡ máy đo huyết áp trên tay Trần Nhược Vũ xuống. Anh nhìn xuống cổ tay của Trần Nhược Vũ, rồi nói: “Đưa tay cho tôi.”

Trần Nhược Vũ nghe thấy anh nói vậy, tim đập càng nhanh, thấy hơi chột dạ. Hiện anh lại muốn cầm tay cô, theo bản năng Trần Nhược Vũ co rúm người lại: “Làm gì?.”

“Tim đập quá nhanh, tôi cần kiểm tra một chút.”

“Uhm” Là cô suy nghĩ nhiều. Trần Nhược Vũ cảm thấy rất xấu hổ, đưa cổ tay tới chỗ anh.

Ngón tay thon dài có lực đập xuống cổ tay cô, tay anh rất to, tưởng chừng có thể bao trọn bàn tay cô. Trần Nhược Vũ chăm chú nhìn tay anh, nhớ tới lúc anh cứu người, bộ dáng đẹp trai lạnh lùng, anh dùng đôi tay này cứu hai tên kia thoát khỏi cánh cửa tử thần.

“À đúng rồi. Người ngồi ghé lái ý, anh ta bị làm sao vậy, sao anh lại đâm người ta một nhát.”

“Khí tràn màng phổi, cần phải thông khí.”

“Tức là sao?.” Cô tò mò.

“Khi xảy ra tai nạn, do bị va chạm mạnh nên làm tổn thương phổi làm cho vỡ bóng khí phổi, dẫn đến tình trạng khí tràn vào lồng ngực Phổi không thể hoạt động được, làm cho không khí tắc nghẽn, tên đó không thở được, rất nguy hiểm, cho nên phải làm cho hắn hít thở được.” Anh nói xong, còn bổ

sung thêm một câu: “Nghe có hiểu không?..”

“Uhm.” Nói thật, nghe không hiểu gì cả, nhưng không nên để lộ sơ hở để anh có dịp nhảy vào châm chọc cô. Cô hỏi tiếp: “VẬY ... vậy cái người chảy nhiều máu đâu?..”

Mạnh Cổ không trả lời, anh nhìn chăm chăm mặt đồng hồ.

Trần Nhựt Vũ nói: “Chính là cái tên gầm gừ suốt ấy, nói muốn đánh gãy chân của anh ý, chân tên đó bị chặt đứt rồi hả? Tôi ngắt xiù ngay trên người hán sao? Không dè chết hán chứ?..”

“Trần Nhựt Vũ.”

“Uhm?..”

“Cô muốn tôi nắm tay cô mãi sao?..”

“Hả?..” Cô sao có thể có ý nghĩ này trong đầu được chứ!

“Cô cứ lải nhải suốt như thế, tôi không tập trung được, sao bắt được mạch?..”

Mặt Trần Nhựt Vũ đỏ lên, cổ tay của cô đang được anh nắm, mồm miệng thì liên thoảng không ngừng. Từ đây có thể suy đoán được, quả thực làm bác sĩ rất dễ có cơ hội sờ mó lung tung.

Cô không dám mở miệng nói nữa, Mạnh Cổ cúi đầu xem đồng hồ. Nhìn thấy anh chuyên chú đo nhịp tim cô như vậy, khiến Trần Nhựt Vũ có chút khó chịu: “Nói có hai câu mà cũng kêu làm mất tập trung, vậy y thuật của anh cũng chẳng phải là quá cao siêu. Người ta nói, những bác sĩ trung y có tuổi, còn hai tay bắt mạch hai người kia!..”

Mạnh Cổ ngẩng đầu, liếc nhìn cô một cái, cô lập tức ngậm miệng. Anh nở nụ cười như không, dường như đang chê cười cô, cũng may anh không nói chuyện, chỉ tiếp tục cúi xuống làm công việc của mình.

Trần Nhựt Vũ hơi chán nản, bầu không khí nhậy cảm hay do cô quá đa cảm? Trong lồng ngực, nhịp tim của cô lại nhảy tung tung, có phải là do chứng bệnh sợ máu gây nên?

Mạnh Cổ buông tay cô ra, cau mày nhìn cô, nói: “Tạm thời cô phải ở lại bệnh viện quan sát, ngoại trừ bệnh viêm dạ dày ra, còn thấy chỗ nào khó chịu không?..”

“Không có.”

“Điện tâm đồ có kết quả như nào?..”

“Không có.”

Mạnh Cổ không nói chuyện, cầm nhiệt kế đo nhiệt độ của cô, nhìn thấy nhiệt độ cơ thể bình thường. Anh đem dụng cụ đặt trên bàn, nói với cô: “Tôi đề nghị cô làm kiểm tra điện tâm đồ.”

Trần Nhựt Vũ hoang mang: “Tôi, tôi chỉ thấy máu là choáng, nghĩ ngợi là hết. Lần trước ở bệnh viện này cũng đo điện tâm đồ, không vấn đề gì. Lần khác, nằm ở bệnh viện kia cũng đo điện tâm đồ, cũng không vấn đề gì.”

“Nhưng hiện tại nhịp tim cô đập quá nhanh, theo góc độ của bác sĩ mà nói, tôi đề nghị cô kiểm tra lại lần nữa để cho yên tâm. Nên kiểm tra rõ xem là có vấn đề gì như vậy có thể sớm điều trị. Chỉ khám qua như này không thể kê đơn hoặc nếu cô thấy máu mà choáng dẫn tới ngắt xiù như này, bệnh tình rất nặng, tôi khuyên cô, nên tới khoa thần kinh để khám.”

“Không nặng, không nặng. Trước kia tôi không ngắt xiù khi nhìn thấy máu là sự thật, lần này chỉ là sự cố ngoài ý muốn.”

“Vậy cô có đi làm điện tâm đồ không?..”

Trần Nhựt Vũ lại đỏ mặt: “Bác sĩ Mạnh, không làm điện tâm đồ được không? Như vậy sẽ không phải tốn tiền, anh cứ bắt mạch cho tôi là được rồi. Nếu không như này đi, tôi nghĩ ngợi thêm chút nữa, một lúc nữa hãy đến bắt mạch lại.”

“Cô làm sao biết được tôi bắt mạch không lấy tiền?..”

“Hả?..” Trần Nhựt Vũ há hốc mồm, đừng nói là mất tiền chứ!

Mạnh Cổ nhìn phản ứng của Trần Nhựt Vũ làm cho bật cười. Thấy anh cười Trần Nhựt Vũ hiểu ra, mình lại biến thành trò cười. Cô bĩu môi càng khiến cho Mạnh Cổ cười đến mặt nở như hoa. Cười no nê, anh nói: “Được rồi, vốn không chỉ dừng lại thế này, nhưng vì cô không muốn tốn tiền, nên chỉ còn cách này.”

“Cách nào cũng được.” Trần Nhựt Vũ ra sức gạt đầu.

Mạnh Cổ lấy trong túi áo ra một tai nghe khám bệnh, kéo rèm ở giường bệnh lại. Người nằm trên giường là Trần Nhược Vũ bỗng dung mặt đỏ hồng hào.

Nhìn mặt cô đỏ như gấc, Mạnh Cổ lại cười: “Cô nhìn xem, cô cứ thế này bác sĩ nào khám bệnh được?.”

Trần Nhược Vũ cắn chặt môi, rất muốn đem Mạnh Cổ là bác sĩ bình thường nhưng cô không làm được, mặt đỏ lựng lên. Lần này nếu tiếp tục bắt mạch, có khả năng tim sẽ bắn ra ngoài.

“Đã trẻ thế này, chỉ có khám gấp thôi. Hôm nay, khoa cấp cứu đều là bác sĩ nam, người làm xét nghiệm điện tâm đồ cũng là nam, cho nên, cô tự mình chọn.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cô thích nắm tay tôi ghê!

Chọn? Chọn cái gì?

Ý muốn nói cô tự mình chọn một người đàn ông xa lạ để anh ta kiểm tra hoặc là để cho anh khám cho cô?

Trần Nhược Vũ trợn mắt với Mạnh Cổ, nhìn cái biểu hiện bí hiểm kia, không biết đầu óc của anh đang đi đến con đường nào nữa rồi.

Trần Nhược Vũ lại bị đùa bỡn!

Tuy rằng nhịp tim cô đập nhanh, tuy rằng anh tận tình làm cuộc kiểm tra cho cô nhưng anh vẫn lạm dụng chức danh bác sĩ để lôi cô ra làm trò cười.

Trả thù, tuyệt đối đang trả thù.

Chiều này nên gọi là gì? Trêu chọc hoặc tự sướng? Hoặc là có oán báo oán, lợi dụng hoàn cảnh để ra tay?

Rất thâm độc, quá vô sỉ!

Trần Nhược Vũ tiếp tục trợn mắt với anh, Mạnh Cổ không hề né tránh, hồn nhiên đáp lại ánh mắt của cô.

Trần Nhược Vũ đột nhiên lên tiếng: “Bác sĩ Mạnh, tôi không kiểm tra, liệu có chết không?.”

Mạnh Cổ trả lời một cách thẳng thắn: “Đột nhiên ngắt xù, bây giờ nhịp tim còn bất thường nếu không kiểm tra rõ ràng, ai cũng không thể biết sẽ có vấn đề gì. Voi tư cách là bác sĩ, tôi đề nghị cô nên làm cuộc kiểm tra, đừng nên chủ quan.”

“Vậy nếu là bạn bè? Anh sẽ đề nghị như thế nào?.”

“Tôi sẽ đề nghị cô đừng nên nghĩ nhiều, cứ xem tôi là bác sĩ. Hoặc là cô cảm thấy bác sĩ khác kiểm tra sẽ khiến cô yên tâm hơn, tôi sẽ giúp cô tìm bác sĩ khác.”

“Thế nếu là người đàn ông đang được theo đuổi?.” Trần Nhược Vũ chớp mắt mấy cái, tuy rằng mặt cô vẫn đỏ ửng nhưng cố gắng làm ra vẻ kẻ không hề có tội.

Đùa giỡn với cô? Cô tiếp đến cùng.

Mạnh Cổ không trả lời ngay, anh nhìn chằm chằm vào Trần Nhược Vũ, cô cũng ngênh tiếp ánh mắt của anh.

“Là người đàn ông cô muốn theo đuổi ...” Mạnh Cổ lên tiếng, đem âm cuối kéo dài thật dài, rồi lại cười rộ lên, cười đến mức nhịp tim Trần Nhược Vũ đập loạn xạ, rồi khiến cô cảm thấy ghê sợ.

“Tôi sẽ làm kiểm tra điện tâm đồ cho cô, sau đó chụp CT, yêu cầu nằm viện quan sát ba ngày. Rồi đêm nay không cho cô ăn uống để sáng mai kiểm tra nước tiểu, kêu y tá rút 8 ống máu của cô làm xét nghiệm máu, siêu âm B, làm cộng hưởng từ, rồi kiểm tra thần kinh, nội khoa, phụ khoa sau đó mở cuộc hội chẩn. Một khi phát hiện có vấn đề gì ...”

Anh khép ngón trỏ cùng ngón tay cái lại, biểu hiện dù có vấn đề bé xíu đến thế nào: “Tôi sẽ tiếp tục làm nhiều đợt kiểm tra cho cô, chúc cô sớm ngày hồi phục, sức khỏe dồi dào, như vậy cô mới có đầy đủ sức khỏe để tiếp tục chăm chỉ triển khai kế hoạch theo đuổi tôi. Cô nói xem, tôi nói như vậy có đúng không?.”

Trần Nhược Vũ nghe anh nói mà há hốc cả mồm, cố gắng nghiêng răng đáp lại: “Đúng! Bác sĩ Mạnh nói rất đúng, tôi nhất định phải tu dưỡng tinh thần, duy trì chân tình, chăm chỉ theo đuổi bác sĩ Mạnh!”

Mạnh Cổ cười đến lộ cả hai cái răng nanh trắng sáng: “Vậy tôi giúp cô làm thủ tục, đêm nay nhập viện.”

“Bác sĩ Mạnh.” Trần Nhược Vũ giữ chặt cánh tay của Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ mỉm cười nhìn cô. Thấy anh cười, lòng cô định nói là mình không có tiền nhập viện đều nuốt trở lại cuống họng. Nếu để anh biết cô yếu thế hơn anh, há chẳng phải càng khiến anh đắc ý?

“Bác sĩ Mạnh, anh nhất định phải sắp xếp tôi là bệnh nhân của anh, như vậy ngày nào tôi cũng được ngắm anh. Mỗi ngày nhìn thấy anh tôi mới vui vẻ được, không cần phải chịu cảnh tương tư.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng câu từng chữ.

“Cô yên tâm.” Mạnh Cổ tiếp tục mỉm cười: “Cô nhất định sẽ là bệnh nhân của tôi, như vậy tôi mới có quyền quyết định đề nghị cô đi làm kiểm tra, rồi kê thuốc cho cô, kiểm được tiền của cô, để cô mắc nợ tôi.”

“Vậy làm phiền bác sĩ Mạnh!” Nói chán chê nhưng cô vẫn nắm chặt tay Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ cũng rất bình tĩnh không rút tay mình ra, cười nói: “Tôi đã nói rồi, cô thích nắm tay của tôi ghê.”

“Bác sĩ Mạnh quả nhiên rất hiểu lòng người.” Không lời kéo cũng được. Nhưng phải làm sao để anh không đi làm thủ tục đây?

“Nghe nói bác sĩ nếu kê đơn linh tinh cho bệnh nhân, bắt bệnh nhân đi làm nhiều cuộc kiểm tra không cần thiết, bệnh nhân có thể đâm đơn kiện.”

“Cô yêu tôi như vậy, muốn theo đuổi tôi đến thế, có nào lại kiện tôi?”

Mặt dày gần chết.

“Tôi không trừ người thân. Nếu bác sĩ Mạnh không đứng chỗ nào tôi nhất định sẽ giúp bác sĩ Mạnh sửa lại cho đúng.”

“Nhanh như vậy đã biến tôi thành tình nhân của cô?” Mạnh Cổ nở nụ cười ngả ngón, cúi đầu nhìn chằm chằm cánh tay Trần Nhược Vũ đang nắm.

Đồ lưu manh.

Trần Nhược Vũ ra sức nắm tay anh, suy nghĩ biện pháp đối phó không để anh gạt tay mình ra.

“Không phải là người thân, hơn cả người thân ý chứ.” Những lời này là ý gì chứ? Cô cũng không biết.

Anh sẽ không bắt buộc cô nằm viện chứ? Nhưng nghe Cao Ngữ Lam nói qua, Doãn Tắc chỉ có trật chân thôi mà bác sĩ Mông Cổ này đã viết đơn thuốc đến lòi cả đầu bút bi. Huống gì là cô, anh càng ra tay nhiệt tình hơn.

Nếu không đành như thế này thôi, chờ anh đi rồi cô sẽ bỏ chạy!

Mặc quần áo bệnh nhân ở bệnh viện sẽ không gây chú ý, chẳng may có dọa ai thì cũng kệ, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên. Lần này, cô còn không có tiền trả tiền viện phí chạy trốn là rất hợp lý. Nếu đêm nay, chuyện tìm đập nhanh vẫn không dứt thì cùng lắm mai cô sẽ tìm bệnh viện khác để khám.

Đang nghĩ mưu bỏ trốn thì bỗng nhiên nghe được tiếng ngoài cửa đang có người nói chuyện, giọng nói hơi quen quen. Ngay sau đó, có người chạy thẳng vào, giọng nói này càng quen hơn, là Lương Tư Tư.

“Nhược Vũ, Nhược Vũ.”

Mạnh Cổ xoay người, dùng bàn tay đang nhàn rỗi kia vén rèm lên, Trần Nhược Vũ sợ đến giật mình, vội vàng buông tay anh ra.

Lương Tư Tư tìm được Trần Nhược Vũ, ánh mắt ném ngay vào cánh cô và Mạnh Cổ đang nắm tay. Lương Tư Tư nhìn nhìn, rồi lại nghĩ nghĩ, sau đó nở nụ cười: “Người này nhất định là bác sĩ Mạnh, tôi là Lương Tư Tư, bạn cùng phòng của Nhược Vũ.”

Mạnh Cổ gạt đầu, về mặt thân thiện: “Tôi là Mạnh Cổ.”

“Hay được nghe Nhược Vũ nhắc đến anh, hôm nay có duyên nhìn thấy người thật.” Lương Tư Tư nở nụ cười xinh như hoa, vẻ đẹp phóng khoáng lập tức lộ ra.

“Tư Tư.” Trần Nhược Vũ kinh ngạc, cô khi nào hay nhắc đến Mạnh Cổ chứ, cô chỉ dám chôn giấu dưới tận đáy lòng.

Cho dù cô vô tình nhắc tới, cũng chỉ có một lần duy nhất nhắc đến hai chữ bác sĩ.

Chờ một chút! Sao Tư Tư biết mà đến đây, còn biết tên Mạnh Cổ?

“Lúc cô hôn mê, Lương Tiểu Thư có gọi điện tới, tôi thay cô nghe.”

“Nghe bác sĩ Mạnh nói bạn ở bệnh viện, mình liền chạy tới đây.”

Hai người, mỗi người một câu phối hợp rất nhịp nhàng, còn liếc mắt đưa tình, miệng cười rộng ngoác: “Làm phiền anh/cô rồi.”

Haiz, thật là ...

Trần Nhược Vũ nhìn hai người trước mắt, trai đẹp gái xinh đứng với nhau, sóng vai vừa lú ghê. Một người đẹp trai ngời ngời, một người xinh đẹp đáng yêu, tâm tình hòa hợp, vui vẻ bên nhau. Trong đầu cô hiện lên vài từ hơi bất nhã, cái loại nam nữ gì thế này!

Được rồi, cô tự mình kiểm điểm bản thân, là cô lòng dạ đen tối, là cô gian ác. Nhìn nhận một cách công bằng, hai người này ở bên nhau rất xứng đôi.

“Bạn đã đỡ chút nào chưa?.” Lương Tư Tư hỏi.

“Uhm, tốt hơn nhiều rồi. Chúng ta về nhà đi,”

Lương Tư Tư không trả lời, nhìn Mạnh Cổ hỏi: “Bác sĩ Mạnh, tình trạng Nhược Vũ có thể về nhà không?.”

“Nhịp tim cô ấy đập quá nhanh, tôi đề nghị cô ấy nên làm cuộc kiểm tra điện tâm đồ, như vậy mới có thể yên tâm được.”

“Được, vậy làm đi.” Lương Tư Tư nói tiếp: “Vậy làm phiền bác sĩ Mạnh.”

Trần Nhược Vũ thờ dài, Mạnh Cổ nhìn cô một cái rồi đi ra ngoài.

Lương Tư Tư nhìn bóng dáng của anh biến mất sau cánh cửa, kích động nắm lấy tay của Trần Nhược Vũ: “Là anh ta đúng không, bạn của bạn ấy, đáng ghét quá cơ. AAAA, Trần Nhược Vũ, phương thức diễn tả của bạn rất hàm súc, đây không phải là nhìn được mà phải là rất đẹp trai. Mặc áo blouse trắng rất oai, đúng không?.”

Đúng, rất oai, cái gọi là áo mũ chinh tề, nhưng

“Bạn có thấy ánh mắt của anh ấy không, sâu xa thâm thúy, rất mê người.”

Haiz, phải là sâu xa thâm hiểm mới đúng.

“Lúc cười, lộ ra chiếc răng nanh trắng bóng rất cuốn hút.”

Mua ngựa đầu mà nhìn răng.

“Dáng người cũng rất chuẩn, cánh tay anh ấy nhất định rất có lực.”

Anh rất khỏe, anh ấy chuyên chặt chém mà.

“Nhược Vũ, sao tinh thần bạn sa sút quá vậy?.” Rốt cuộc, Lương Tư Tư cũng chú ý đến vẻ khác thường của Trần Nhược Vũ: “Cảm thấy khó chịu sao?.”

“Mình không sao, đỡ nhiều rồi.”

Lương Tư Tư gật đầu, đột nhiên thấp giọng xuống: “Bạn cảm thấy anh ấy rất phiền? Không có tình cảm với anh ấy?.”

“Mình không có tình cảm với anh ấy, cũng không thấy anh ấy có ý nghĩa gì với mình.”

“Hiểu rồi.” Lương Tư Tư vỗ vỗ cánh tay Trần Nhược Vũ: “Để cho mình, bạn không ý kiến gì chứ? Anh ấy là hình mẫu mình thích.”

Trần Nhược Vũ suy nghĩ, lúc trước cô cũng nghĩ như vậy. Hình dáng sáng sủa, khiếu ăn nói hài hước lại làm bác sĩ nữa đúng là kiểu người lí tưởng, cô đành nói: “Bạn tìm hiểu về anh ấy trước đi đã rồi quyết định sau.” Nên trải nghiệm về phong cách ăn nói điêu ngoa, ngôn từ ác độc, cá tính hung bạo của anh ấy trước đã!

“Đương nhiên.” Lương Tư Tư tràn đầy tự tin: “Đàn ông cần phải tìm hiểu và dạy dỗ, điều này mình biết. Aiz, nghĩ thôi là thấy có động lực, mình phải đi tìm anh ấy, hỏi về bệnh tình của bạn một chút.” Lương Tư Tư chớp mắt vài cái rồi biến mất dạng.

Lương Tư Tư vừa ra khỏi cửa, một bác sĩ trẻ tuổi đẩy máy đo điện tâm đồ vào. Tuy rằng cũng mặc áo blouse trắng nhưng có thể nhận ra là bác sĩ thực tập, đi sau còn có vài y tá vào cùng.

Bác sĩ bé nhỏ hỏi tên Trần Nhược Vũ, rồi nhìn danh sách trong tay, sau đó gật đầu nói: “Cần phải kiểm tra điện tâm đồ, xắn ống quần và tay áo lên, còi cả áo lót.”

Giọng nói máy móc, nhìn bác sĩ bé nhỏ có chút khản trương, khiến Trần Nhược Vũ càng thêm ngượng ngùng. Cô hỏi: “Cậu tốt nghiệp chưa hay vẫn là

bác sĩ thực tập?.”

Bác sĩ bé nhỏ đáp: “Đo điện tâm đồ rất đơn giản, tôi sẽ làm cẩn thận, có kết quả sẽ đưa cho thầy kiểm tra.” Thầy kia chính là Mạnh Cổ, một vị bác sĩ đầy đủ tư cách! Trần Nhựt Vũ biết điều này, trước kia cô nằm viện, đã được bổ sung kiến thức.

“Đêm nay, đều do các bác sĩ nam trực sao?.”

Cậu bác sĩ thực tập nghĩ cô không muốn cho mình kiểm tra liền nhìn y tá, lấp bắp nói: “Không phải, có nữ bác sĩ, có tôi và y tá, nếu cô lo lắng tôi sẽ gọi thầy đến kiểm tra cho cô.”

Y tá ở bên cạnh xấn ổng quần giúp Trần Nhựt Vũ: “Không sao đâu, kiểm tra điện tâm đồ rất nhanh, có tôi ở đây nên cô không phải xấu hổ.”

Trần Nhựt Vũ thở dài trong lòng, tự mình xấn tay áo: “Không sao, tôi chỉ hỏi thôi.”

Kêu thầy đến, nếu đúng là Mạnh Cổ, cô càng mất mặt hơn.

Tên Mạnh Cổ chết tiệt, tất cả đều do anh.

Kiểm tra điện tâm đồ rất nhanh, Trần Nhựt Vũ hỏi kết quả, bác sĩ bé nhỏ nói nhịp tim đập quá nhanh, còn lại đều bình thường: “Bản kết quả sẽ có, chờ thầy kiểm tra mới tổng kết được, nếu có vấn đề gì, thầy sẽ nói với cô.” Bác sĩ nhỏ phụ y tá đẩy máy kiểm tra điện tâm đồ rời đi, y tá khác giúp cô sửa sang lại quần áo.

Trần Nhựt Vũ ngồi xuống giường, uống cốc nước, đang ngơ ngẩn cả người thì thấy Lương Tư Tư chạy vào: “Mình có được số điện thoại của anh ấy rồi!”

“Uhm.” Chắc chắn là số điện thoại của bác sĩ Mạnh. Không có nhân cách, thấy gái xinh liền cho ngay số điện thoại. Không có khí chất! Phi nhỏ anh hàng vạn lần.

“Mình cũng cho anh ấy số điện thoại của mình.” Tâm trạng Lương Tư Tư rất tốt: “Bước đầu tiên của kế hoạch thu phục.”

“Chúc mừng bạn.” Phi nhỏ hai con người này một nghìn lẻ một lần.

“Nhựt Vũ, kết quả điện tâm đồ của bạn như nào? Có cần nằm viện không? Nếu nằm viện, có phải là bệnh nhân của bác sĩ Mạnh không? Như vậy, mình có thể lấy cớ đến thăm bạn, mỗi ngày đều gặp được anh ấy.”

Trần Nhựt Vũ hoàn toàn kiệt sức, ngay cả việc âm thầm phi nhỏ cũng không có.

Hai người này rất xứng đôi với nhau, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Người một nhà không cần khách sáo

Cuối cùng Trần Nhựt Vũ cũng không phải nằm viện.

Cái này cũng phải cảm ơn máy đo điện tâm đồ đã cho ra kết quả bình thường, cảm ơn bác sĩ bé nhỏ đã hoàn thành xuất sắc công việc của mình, cảm ơn trái tim ngoại trừ việc đập nhanh ra thì vẫn khỏe mạnh bình thường, cảm ơn bác sĩ có lương tâm là Mạnh Cổ đã không hạ độc thủ với cô.

Tóm lại, đợi chừng mười phút, có một bác sĩ trung niên xa lạ bước vào phòng bệnh của Trần Nhựt Vũ. Ông ấy so với Mạnh Cổ nhìn khá giống nhau, hỏi Trần Nhựt Vũ một đồng vấn đề. Ví dụ như ngoại trừ hoảng sợ ra thì còn chỗ nào không thoải mái hay không.

Xác định sức khỏe cô bình thường mới tạm thời dừng tra vấn, vị bác sĩ trung niên nói cô có thể xuất viện, nếu đêm nay tình trạng tim đập nhanh không dứt, thì ngày mai cần đi đến khoa tim để kiểm tra lại, cũng đề nghị cô mau chóng sắp xếp thời gian làm cuộc kiểm tra sức khỏe tổng quát.

Trần Nhựt Vũ ngoan ngoãn gật đầu.

Hai lần nằm viện thì cả hai lần Trần Nhựt Vũ đều phải kiểm tra tổng quát, trong phạm vi 100 mét này khó có thể tìm được người nào kiểm tra nhiều như cô.

Lương Tư Tư chờ vị bác sĩ trung niên kia rời đi mới đem quần áo sạch sẽ ra cho Trần Nhựt Vũ thay.

“Sao bạn lại mang theo quần áo của mình?.”

“À, lúc nói chuyện điện thoại với bác sĩ Mạnh, anh ấy nói quần áo bạn dính máu nên bảo mình mang cho bạn bộ quần áo sạch.” Lương Tư Tư chớp chớp đôi mắt: “Anh ấy rất chu đáo, đúng không?”

Trần Nhược Vũ gật đầu, chuyện này nằm ngoài dự kiến của cô. Cô chuẩn bị thay quần áo thì Lương Tư Tư nói tiếp: “Trước khi về cũng phải giao lưu vài câu mới được, nên tiếp xúc nhiều một chút, bạn cứ thay đi, một lát sau mình trở lại.”

Trần Nhược Vũ gật đầu, dáng đi của Lương Tư Tư chẳng khác nào con bướm đang bay đi tìm hoa thơm!

Thay quần áo xong xuôi, đợi một lúc lâu mà Lương Tư Tư cũng chưa trở về. Trần Nhược Vũ lờ điện thoại ra nhìn nhìn, cứ chỉ nhìn chăm chú vào một điểm, thảo nào cô thấy buồn ngủ.

Cô ngáp một cái, rồi lại một cái. Miệng há hốc, nước mắt tuôn rơi.

Lúc này, Mạnh Cổ đi vào!

Trần Nhược Vũ suýt chút nữa ngáp đến chết nghẹn.

Miệng vẫn há tròn, chưa kịp đóng lại, tay cũng không kịp nâng, nước mắt cũng chưa thu lại được giọt nào. Trần Nhược Vũ rõ ràng đang sung sướng khi vừa được ngáp thêm một cái nữa.

Lương Tư Tư đi theo Mạnh Cổ vào sau, tâm trạng rạo rực vui sướng còn thay Trần Nhược Vũ lau nước mắt: “Nhược Vũ, bác sĩ Mạnh đã hết nhiệm vụ, mọi việc đã làm xong, có thể đưa chúng ta về nhà.”

“Được.” Trần Nhược Vũ ngáp xong cũng tỉnh như sáo, hình tượng gì chứ, duyên dáng gì chứ, cô không cần.

Cảm thấy cô tràn đầy sức sống như vậy, hai người kia cũng không dám lên tiếng. Ba người ngồi lên xe, Lương Tư Tư ngồi ở ghế phó lái, Mạnh Cổ lái xe, Trần Nhược Vũ ngồi ở hàng ghế sau.

Ở trên xe, Lương Tư Tư tìm đề tài để mọi chuyện Mạnh Cổ, vừa cười vừa nói rất vui vẻ. Trần Nhược Vũ ngồi nghe mà ngẩn cả người, cô nhìn vào kính chiếu hậu, nhìn Mạnh Cổ bằng ánh mắt thù địch.

Trần Nhược Vũ chớp mắt mấy cái, rồi cũng không kiềm chế được con buồn ngủ ập tới, nằm ở ghế sau, từ từ đi vào giấc ngủ.

Buồn ngủ ghê, nằm xuống thoải mái quá, da mặt dày quả thật rất có lợi.

Mơ mơ màng màng cô nghe được Lương Tư Tư nói: “Nhược Vũ ngủ rồi, có lẽ bạn ấy quá mệt. Bác sĩ Mạnh, thật ngại quá.”

“Không sao, đừng khách sáo, cô ấy luôn coi tôi là người một nhà.”

Phì, ai là người nhà của anh!

Trần Nhược Vũ thảm oán, xe lắc xe lư, cô lại ngủ tiếp.

Trần Nhược Vũ đánh một giấc cho tới khi về tới nhà. Lương Tư Tư giúp Trần Nhược Vũ thu dọn rồi nhìn Mạnh Cổ cảm ơn không ngớt.

Mí mắt Trần Nhược Vũ díp cả vào: “Người một nhà không cần khách sáo.”

Hàm răng trắng của Mạnh Cổ lại nhe trước mặt cô, cô cũng cười đáp lại. Sau đó, lên tới nhà, cô lại tiếp tục ngủ. Ngủ một giấc cho tới sáng.

Một đêm không nằm mơ, không mơ bị mẹ già đuổi đánh, không mơ thấy có lời cay nghiệt của bác sĩ Mạnh Cổ đe nạt. Cô mở to đôi mắt, cuộc đời vẫn rất tươi đẹp.

Bắt đầu một ngày mới, bệnh tim đập nhanh cũng chấm dứt.

Trần Nhược Vũ xoa xoa tay, cảm thấy tinh thần rất phấn chấn. Cô đã nói rồi đó thôi, cô thấy máu là choáng, là ngất, chỉ là bệnh bình thường thôi. Tinh thần suy sụp, nhịp tim đập nhanh cũng chỉ là bệnh bình thường thôi.

Cô muốn đứng dậy lần nữa, để cho người nhà cô thấy, cô cũng có thành tựu của riêng mình. Để cho Mạnh Cổ thấy, cô cũng có nét quyến rũ hấp hồn.

Mặc bộ quần áo đầy màu sắc, Trần Nhược Vũ khiến Lương Tư Tư nhìn cô bằng ánh mắt đầy kinh ngạc. Đây là chưa nói đến ý chí sục sôi đi làm của Trần Nhược Vũ nhé.

Công việc chồng chất nhiều ngày, chạy đi tìm khách hàng mệt chết, muốn kí hợp đồng mới cũng khó. Một lòng phấn đấu trong công việc đã làm Trần Nhược Vũ quên bồng vụ đi tái khám, mấy ngày nay cũng không có liên lạc với Mạnh Cổ, trong nhà tiếng chuông điện thoại cũng không kêu, cô thờ dài nhẹ nhõm, nhưng vẫn thấy có điều gì không ổn.

Mạnh Cổ coi như không khí. Bây giờ phải xốc lại tinh thần, gọi điện nhận lỗi với cha mẹ.

Cha mẹ ở vạn dặm xa cách, trốn tránh chỉ là tạm thời, nhưng bác sĩ Mạnh Cổ không dễ dàng buông tha cho cô. Anh không cần tự xuống tay, mà mượn miệng của người khác để truyền thánh chỉ. Và Lương Tư Tư là người chuyển lời.

“Nhược Vũ, mình nói bạn biết, thì ra bác sĩ Mạnh Cổ không thích ăn đồ ngọt.”

“Sao bạn biết?” Trần Nhược Vũ không hứng thú đối với Mạnh Cổ, cô tò mò xem Lương Tư Tư đang giờ thủ đoạn gì với anh.

Tư Tư tự xưng mình là cao thủ tình trường, nắm trong tay kinh nghiệm yêu đương đầy mình, thật sự lợi hại đến vậy sao? Cô ấy thích mẫu người như Mạnh Cổ, sẽ thu phục được Mạnh Cổ sao? Cô ấy không ghét tính cách ác bá cùng với cái miệng điều ngoa của Mạnh Cổ sao?

“Mình hỏi y tá!” Lương Tư Tư vừa tẩy son móng tay, vừa nói.

“Y tá?” Lại cái đám thị phi này, coi bác sĩ Mạnh Cổ là vật sở hữu của bọn họ chắc? Còn dám nói chuyện của bác sĩ Mạnh Cổ với người đang theo đuổi anh nữa chứ.

“Các cô ấy sao lại nói với bạn? Không tỏ thái độ khó chịu với bạn sao?”

“Sao phải khó chịu với mình, mình cùng với các cô ấy nói chuyện linh tinh thôi. Ví dụ như làm thế nào để bảo trì dung nhan, làm thế nào để mặc áo nâng ngực mà không bị lộ, rồi còn nói cho các cô ấy biết cách làm đẹp, chỗ nào giảm giá. Rồi nói về các sao nữ đi phẫu thuật thẩm mỹ, cuộc sống sinh hoạt bê bối của các nam diễn viên. Rồi tặng vé xem phim miễn phí cho các cô ấy, bọn họ đều rất quý mình, chuyện gì cũng nói cho mình biết hết.”

Trần Nhược Vũ nghe xong không khỏi thán phục.

“Vậy sao bạn không đi tìm bác sĩ Mạnh Cổ?”

“Tìm rồi, tìm một lần, cảm ơn anh ấy đã chăm sóc bạn, sau đó nhân cơ hội ấy làm quen với các y tá ở khoa anh ấy, rồi tìm các cô ấy để moi thông tin. Không tìm hiểu kĩ về thói quen của anh ấy làm sao được, phải mua chuộc những người xung quanh ấy.”

Quá thông minh!

“À đúng rồi, cái cô y tá Điền bạn thấy như nào?”

“Nhìn rồi, cũng xinh đẹp.”

“Đúng.”

“Nhưng sao chứ? Cô ấy xinh đẹp thì sao? Có khí chất thì sao? Hiện giờ thời cơ chưa tới, mình cũng chưa nói là sẽ theo đuổi bác sĩ Mạnh Cổ, cô ấy có thể làm gì được chứ? Mình tặng cho nhóm y tá phiếu xem phim giảm giá, cùng mấy món quà nhỏ, họ lấy lòng mình còn không kịp. Y tá Điền thì có là gì.”

Quá đúng, đi đường vòng để cưa trai, đúng là kế hay. Trần Nhược Vũ lúc này mới tỉnh ngộ. Lúc trước cô quả thực rất ngu ngốc, chỉ biết tiến thẳng về phía Mạnh Cổ, mà xem nhẹ những người bên cạnh anh.

Nhưng mà Lương Tư Tư làm ở bộ phận quan hệ xã hội, vé xem phim miễn phí cô ấy có cả đống trong tay, đem đi tặng người khác là chuyện còn con. Trần Nhược Vũ nghĩ đến tài nguyên của mình, hợp đồng bảo hiểm cô kham sao nổi, tuy rằng cô còn kiêm chức làm đại lý bao cao su, nhưng chẳng lẽ tặng bao cao su cho y tá sao? Ngại muốn chết!

“Aiz.” Lương Tư Tư đột nhiên gọi cô: “Bạn có bao cao su đúng không, cho mình một hộp.”

“Làm... làm gì?” Trần Nhược Vũ hốt hoảng. Tuy rằng là bạn cùng phòng, mỗi lần Lương Tư Tư yêu đương, cô đều cống nạp không ngần ngại, nhưng không phải hiện tại cô ấy đang ‘cô đơn’ hay sao? Không phải đang theo đuổi bác sĩ Mạnh Cổ sao?”

“Đề dùng,” Lương Tư Tư thần nhiên trả lời.

Trần Nhược Vũ cắn cắn môi: “Dùng với ai?” Hỏi câu này thì không phải cho lắm. Nghĩ nghĩ một lúc, đổi câu hỏi khác: “Bạn với bác sĩ Mạnh phát triển nhanh như vậy sao?”

Tên đàn ông xấu xa này, tinh thần không cứng rắn, không biết giữ trinh tiết.

“Không, không, mình vừa gặp anh ấy có vài lần, sau lại nhanh như vậy. Chị đây rất có nguyên tắc.”

À, trách làm anh rồi.

“Nhưng không phải là không thể. Đề cho chắc, với lại chẳng may xảy ra chuyện gì, cũng nên chuẩn bị, bạn nói xem, đúng không?”

Đúng hay không?

Đúng! Không nên vội bác bỏ hiểu lầm này đối với anh được, đưa ra kết luận còn quá sớm.

Chờ một chút, gì mà đúng hay không? Cô chưa dùng qua, thì biết nói thế nào? Cô là người có khí chất, biết giữ trinh tiết, là một người con gái sống rất nghiêm túc. Theo đuổi rồi nhanh chóng nảy sinh quan hệ, không phải là phong cách của cô.

“Nhược Vũ, mình muốn hẹn gặp bác sĩ Mạnh, bạn giúp mình hẹn anh ấy có được không?..”

Hả? Vì sao cô phải hẹn?

“Mình không muốn quá chủ động, ngay từ đầu quá vội vấp sẽ bị đàn ông xem thường.”

À, ra thế. Khó trách, khi đó cô quá ân cần, chẳng những bị anh coi thường còn bị anh ra sức chà đạp.

“Bạn tìm cơ hội nào đó, lấy lí do hẹn anh ấy ra, sau đó chúng ta ở lại trò chuyện một lúc, giống như ở bệnh viện lần trước chẳng hạn. Phải thật khéo léo, tự nhiên, như vậy mới có hiệu quả.”

Lần đó quả thực rất khéo léo, vô cùng tự nhiên nhưng lần này thì khác.

Trần Nhược Vũ sàu thăm, việc này không muốn giúp cũng phải tìm lí do, giúp cũng phải tìm lí do. Một lí do nói với Lương Tư Tư, một lí do nói với Mạnh Cổ.

Không đợi cô nghĩ ra lí do, bác sĩ Mạnh đã gọi điện tới.

“Trần Nhược Vũ, cô nói với bạn cô - Lương Tư Tư rằng đừng có quấy rầy các y tá của tôi. Cả ngày các cô ấy giúp bạn cô hỏi chuyện về tôi, rất phiền!”

Trần Nhược Vũ kinh ngạc, há to miệng, thì ra theo đuổi đàn ông theo phương pháp đường vòng cũng không phải là kẻ hay!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đầu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cô cảm tình con nhím à?

“Hả? Chuyện đó của hai người, tôi xen vào không được hay cho lắm.” Trần Nhược Vũ tìm lí do từ chối.

“Ai là hai người đang nói chuyện chứ?..” Mạnh Cổ thần nhiên trả lời.

“Thì là ...” Trần Nhược Vũ cảm thấy sợ anh, nhưng vẫn cắn răng không dám cãi lại: “Thì là anh với Lương Tư Tư nói chuyện đó.”

Đầu giây bên kia im lặng hai giây.

“Trần Nhược Vũ, gần đây cô rất an nhàn, phải không?..”

Bây giờ đến lượt Trần Nhược Vũ im lặng hai giây.

“Bác sĩ Mạnh, nghề nghiệp của anh là bác sĩ chứ không phải là ác bá.”

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở. Xét thấy cô đối với tôi có chiều sâu về hiểu biết, vậy xin mời cô nói rõ ràng với bạn của cô rằng, hành vi của cô ấy đã kết thành tội quấy rầy tôi đồng nghĩa với việc tôi cảm thấy rất khó chịu.”

Trần Nhược Vũ âm thầm thở dài, tên đàn ông xấu xa này cũng có lúc vui vẻ sao!

“Nói chuyện đi.”

“Tôi đang suy nghĩ.”

“Nghĩ cái gì? Vì tôi sao?..”

“Đúng. Trong ấn tượng của tôi, bác sĩ Mạnh không bao giờ vui vẻ cả, cho nên đối với loại cảm xúc này của anh, tôi không hiểu được. Tôi cũng không biết phải nói thế nào với Tư Tư, tôi thấy tốt nhất anh nên nói chuyện trực tiếp với cô ấy.”

“Ai nói tôi không vui vẻ bao giờ. Có lần tôi nhìn thấy có ai đó gọi cho tôi một tin nhắn, nói rằng muốn mời tôi cùng ăn bữa tối lãng mạn ngọt ngào ở vườn hoa, lúc đấy tôi cảm thấy rất vui vẻ.”

Cơ thể Trần Nhục Vũ cứng đờ, anh còn dám nói, nhắc tới chuyện này cô lại tức điên người: “Bác sĩ Mạnh, anh vui vẻ tới mức nhờ một người phụ nữ đến đuổi tôi đi sao? A đúng rồi, phải nói như này mới đúng, bác sĩ Mạnh thấy đúng là rất thích nhờ con gái đi cự tuyệt người con gái khác đang theo đuổi mình.”

“Cô nói cái gì?.” Mạnh Cổ cố gắng đè nén giọng xuống thấp nhất. Từng chữ từng chữ phun ra, làm cho Trần Nhục Vũ đánh hơi được mùi nguy hiểm. Cô không dám lên tiếng.

“Lúc y tá Điền xuống nói với cô là tôi chưa rảnh, lúc ấy tôi còn chưa đọc được cái tin nhắn đó.”

Anh không đọc sao có thể nhờ y tá Điền đến đuổi cô đi? Anh không đọc được sao y tá Điền đọc được tin nhắn ấy chứ?

Trần Nhục Vũ càng điên tiết. Cô cắn chặt môi, nhưng không nhin được, giọng châm chọc anh: “Bác sĩ Mạnh đúng là trăm công nghìn việc, còn có người ở bên cạnh thay anh xử lý điện thoại và tin nhắn cơ đấy.”

“Trăm công nghìn việc thì không thể bằng một hai câu là nói hết được, nhưng những tình hình đột xuất cần người xử lý thì quả thật có không ít.” Giọng nói Mạnh Cổ vừa lạnh lùng vừa đánh thếp truyền tới điện thoại.

“Bác sĩ Mạnh luôn bận rộn, tôi có thể hiểu được.” Giọng nói Trần Nhục Vũ cũng chẳng tử tế hơn là bao. Rõ ràng là anh sai vậy mà còn dám lên giọng.

“Tôi bận. Chiều hôm đó, ở công trường bị sập giá đỡ nên xảy ra tai nạn. Lúc cô chờ tôi ở dưới vườn hoa chính là lúc tôi đang xử lý một bệnh nhân bị ống tụy đâm thủng bụng, tôi cần cứu sống người đó.”

Trần Nhục Vũ ngậy người.

Cô lại nghe được giọng Mạnh Cổ truyền tới: “Tôi nhìn đồng hồ, cũng đã qua thời gian hẹn với cô, nên bảo y tá Điền xuống xem cô còn chờ ở đó không, nhờ cô ấy xem di động tôi có cuộc gọi nhờ của cô không. Bảo cô ấy nói với cô rằng tôi đang bận, không thể ăn cơm cùng cô được. Hơn nữa, y tá Điền biết cô, vậy tôi nhờ cô ấy việc này có vấn đề gì sao? Hay là cô cảm thấy tôi nên mặc kệ cho cô chờ ở đó?.”

Khí thế bùng bùng của Trần Nhục Vũ tan thành mây khói, đổi lại là cảm giác chột dạ và áy náy.

Hai đầu dây điện thoại đều im lặng, cuối cùng cô đành phải lên tiếng trước: “Vậy tin nhắn đó, anh đọc lúc nào?.”

“Nửa đêm.”

Cô biết, lúc đó anh đã gọi điện ‘giảng đạo’ cho cô một bài. Anh đã thức từ chiều cho tới sáng hôm sau để làm việc.

Cô hỏi tiếp: “Vậy cái ống tụy đó phẫu thuật thành công chứ?.”

“Thành công.”

Trần Nhục Vũ thở dài một hơi, lại nghe được giọng nói trầm thấp của Mạnh Cổ: “Nhưng anh ta ở phòng ICU đến ngày thứ 5 thì qua đời.”

Cô im lặng, cũng không biết nên nói gì với anh.

Một lát sau, cô mở miệng nói: “Vậy..” Chữ tiếp theo còn chưa kịp nhả ra thì Mạnh Cổ đã khôi phục hình dạng tên đàn ông tàn bạo, quân phiệt.

“Cô phải nhớ rõ, nói với Lương Tư Tư cho rõ ràng vào. Nếu cô ấy mà còn làm phiền tôi, tôi sẽ tìm cô tính sổ.”

Cái gì? Sao anh có thể không phân rõ phải trái như thế chứ.

Tuy rằng Trần Nhục Vũ còn đang thông cảm với anh, nhưng lại bị anh đàn áp như này, cũng phải gồng lên chống cự: “Tôi biết nói thế nào với cô ấy chứ? Tôi sẽ không nói.”

“Nói thẳng.”

Thẳng thì nói như nào? Nói cô ấy đừng quấy rầy chị em y tá, bởi vì chị em y tá sẽ quấy rầy anh, làm cho anh thấy phiền?

“Vậy sao anh không nói thẳng? Tôi sẽ cho anh số điện thoại của cô ấy. À mà không đúng, anh có số điện thoại của cô ấy mà, anh tự mình nói đi.”

“Cô ấy là bạn của cô, tôi mà nói thẳng tôi sẽ không nể mặt cô đâu đấy.”

“Hà? Vậy sao lúc ấy anh không nhờ Lam Lam chuyển lời cho tôi.” Để mặc cô ngu dần đuổi theo anh, dẫn đến trở thành tâm điểm cho chị em y tá nói xấu.

“Lam Lam là bạn gái của Doãn Tắc, tôi không quen cô ấy.”

“Vậy tôi là bạn của Lam Lam, cũng chính là bạn gái của Doãn Tắc, cho nên càng không quen biết, không có cách nào để chuyển lời cho anh rồi.”

“Cô cảm tình con nhím à? Theo như cô nói, Lương Tư Tư chính là bạn của bạn của bạn gái Doãn Tắc, cho nên tôi càng không quen, không thể trực tiếp nói với cô ấy được. Vậy thì chỉ cô, người hơi có ‘họ hàng’ gần nhất để chuyển lời.”

“Anh là tên ngang ngược bá đạo. Tôi mặc kệ.” Cô không muốn để ý tới chuyện của anh.

“Trần Nhượng Vũ, cô đã quên chúng ta còn chưa tính toán sổ sách cho rõ ràng hay sao?”

“Gi thế? Tính toán cái gì?”

“Cần tôi giờ từng trang từng trang sổ nợ sao? Lúc nóng, lúc lạnh, cảm xúc lên xuống bất thường, nửa đêm gọi điện quấy rầy tôi. Nợ tôi bữa ăn tối, còn viết cái tin nhắn kính tởm tới buồn nôn, nói dối tôi hết lần này đến lần khác. Còn nói muốn theo đuổi tôi, thường xuyên gây ra phiền phức cho tôi, còn dám lôi tôi ra làm trò đùa.”

Trần Nhượng Vũ tròn mắt há mồm? Đây là cái loại người gì vậy?

Khoan hãy nói đến sự đúng sai, anh nói một hơi dài không đứt quãng, lại còn nhớ rõ như máy in nữa chứ. Anh hận cô đến thế sao? Hoặc chỉ số thông minh của anh quá cao, bộ não có thể lưu trữ số lượng lớn thông tin, chỉ cần muốn là có thể tuôn ra cả một tràng dài như vậy?

“Nói đến chuyện cô theo đuổi tôi, thân là một người đàn ông được theo đuổi, tôi có quyền yêu cầu cô bảo vệ đối tượng cô đang theo đuổi.”

“Hả?” Trần Nhượng Vũ lại há mồm.

Chuyện này sao chuyển biến nhanh quá vậy? Còn muốn cô bảo vệ đối tượng đang theo đuổi. Đây là đang nể mặt cô hay định nâng giá của anh lên, mặt anh dát vàng chắc?

“Theo lý thuyết mà nói, Lương Tư Tư là tình địch của cô, cô phải ngăn cản cô ấy tiếp cận tôi.” Anh còn tự nhiên đến mức nói ra câu này nữa chứ.

“Tôi có lòng tin ở anh.” Trần Nhượng Vũ rút cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, không thể chịu đựng được kiểu ‘đam bị thóc chọc bị gạo’ này của anh nữa, cô nói lời thật từ đáy lòng: “Cứ để Lương Tư Tư gặp anh càng nhiều càng tốt rồi cô ấy sẽ phải tự động buông tha cho anh. Bác sĩ Mạnh, anh thật sự không phải là đối tượng tốt để người khác theo đuổi, anh nhất định phải biết mình là ai!”

“Không sao hết, tôi có cô rồi, cô hiểu rõ là được.”

“...”

Trả lời lưu loát ghê, giọng nói hào sảng lắm. Da mặt quá dày, có muốn lột da cũng lột không hết.

Trần Nhượng Vũ cố gắng tổ chức lại chức năng ngôn ngữ của mình, phải chiến đấu đến cùng, bên kia lại có tiếng người truyền đến: “Bác sĩ Mạnh.”, cô còn nghe thấy tiếng nói chuyện gì đó từ đầu dây bên kia, nghe mãi cũng không hiểu.

Mạnh Cổ trả lời vài câu, rồi quay sang nói với cô: “Tôi có việc.”

Cô còn chưa kịp trả lời thì nghe được tiếng cúp máy, cô bị dập máy.

Trần Nhượng Vũ rất ngạc nhiên, cô muốn xuyên qua ống nghe kéo tên đàn ông trở lại, để cho anh biết cô mới là người có quyền dập máy trước mới đúng!

Cô ngồi ngây người một lúc, nghĩ đến việc những lời nói của y tá Điền không phải do anh nói, mới biết là cô trách lầm anh. Thật ra, anh cũng không xấu như cô nghĩ. Tính đi tính lại, anh chỉ là mồm mép hơi độc ác một chút, tính tình có chút nóng nảy, cá tính hơi tệ một chút, còn những thứ khác đều chấp nhận được.

Bệnh nhân của anh qua đời, trong lòng anh hẳn là không được vui, mà cô còn vì chuyện anh nhờ bỏ câu đùa thư lại ghi thù trong lòng, haiz, cô không nên làm thế.

“Trần Nhượng Vũ, hợp đồng của khách hàng đã sửa lại xong chưa? Trước tan sở là phải nộp.”

Giọng nói oang oang của quản lý kéo tâm trạng Trần Nhượng Vũ trở lại. Đúng rồi, quan tâm làm gì việc anh có bị oan hay không, cô phải chăm chỉ làm việc, kiếm thật nhiều tiền.

Ngày hôm qua là ngày định kì gửi tiền về nhà nhưng cô không có tiền gửi về, cô còn chưa biết giải quyết ra sao. Muốn gọi điện về cho gia đình nhưng lại nhớ đến cuộc gọi lần trước, cảm thấy hơi đau lòng. Lần này tiền chưa gửi về mà gọi điện thế nào cũng sẽ còn đau lòng hơn nữa. Cho nên, cô cứ chần chờ, muốn gọi rồi lại thôi. Chờ có tiền gửi về rồi gọi cũng được.

Trần Nhượng Vũ chuyên tâm xử lý công việc, mấy bản hợp đồng này tương đối rườm rà nhưng không làm không được. Nhìn ngó quản lý một lúc, cô lên lút gọi điện. Cô gọi điện cho một người bạn làm cùng nghề bán, nhờ cô ấy tìm mối cho mình bởi đang cần tiền gấp, về sau sẽ tìm khách lại cho cô ấy. Người bạn đó đồng ý, nhưng cũng không thể kiếm được khách trong thời gian ngắn được.

Người bạn đó hỏi cô có muốn mượn tiền hay không. Trần Nhượng Vũ từ chối.

Bận rộn cũng hết nửa ngày, đã đến lúc tan sở, Trần Nhượng Vũ lại nhận được điện thoại, vô cùng mừng rỡ.

Là điện thoại của cục cảnh sát gọi tới, nói về chuyện bồi thường trong vụ ẩu đả lần trước, kêu cô tới làm thủ tục bồi thường, hai tên đánh cô đã thanh toán xong khoản bồi thường, cô phải đến cơ quan cảnh sát để làm thủ tục.

Trần Nhượng Vũ không ngờ cô lại may mắn đến như vậy. Lúc trước, hai tên xấu xa kia khẳng khái không chịu bồi thường, cảnh sát thì lạnh lùng, cảm giác như đi vào ngõ cụt. Bây giờ, hai tên đó đột nhiên có tính người sao?

Cho dù thế nào, tự dung có tiền vào túi đối với Trần Nhượng Vũ là chuyện tốt. Hôm nay cô không tăng ca, hoàn tất công việc rồi chạy nhanh đến cục cảnh sát.

Mọi chuyện diễn ra rất thần kì, sự tiếp đãi của nhân viên cảnh sát đối với cô tốt đến mức không thể tốt hơn. Cuối cùng, một trong những nhân viên cảnh sát đã giải đáp nghi hoặc trong lòng cô, anh ta nói: “Trần tiểu thư, cô là bạn của cảnh sát Lôi, sao không nói sớm. Với việc là bạn của cảnh sát Lôi, chúng tôi sẽ giúp cô hoàn tất vụ án nhanh chóng. Cô xem, bình thường chúng tôi rất bận rộn, không thể quan tâm chu đáo đến từng vụ kiện một, cô nói phải không?”

Còn nữa, lần trước những gì tôi nói với cô, mong cô bỏ qua cho. Bồi thường tiền xong chúng sẽ không dám làm phiền đến cô. Bọn đầu đường xó chợ này đánh nhau là cơm bữa, cuối cùng cũng không giải quyết triệt để được. Cho dù đem chúng nhốt lại hai ba ngày, nhưng cũng không phải là cách tốt. Vậy nên, cô đừng nghĩ nhiều, lấy được tiền bồi thường là tốt nhất, đúng không?”

Trần Nhượng Vũ hiểu được vì sao cô lại được đối xử tử tế đến như vậy, hóa ra là dựa vào mối quan hệ với Lôi Phong. Nhưng cô và Lôi Phong nói chuyện cũng chỉ vài ba câu, hơn nữa chuyện này cô cũng chưa từng nói với anh ta.

Trần Nhượng Vũ suy nghĩ một lúc, bèn gọi điện cho Cao Ngữ Lam. Cao Ngữ Lam và Doãn Tắc biết chuyện này, nếu không phải hai người ấy, thì chỉ còn lại Mạnh Cổ.

“Lôi Phong? Không phải, mình không biết. Chuyện đó đến giờ cũng chưa giải quyết xong sao?.” Phản ứng của Cao Ngữ Lam

Trần Nhượng Vũ nghĩ tiếp, nếu Doãn Tắc ra mặt, anh ta nhất định sẽ nói cho Lam Lam, kiểu ban ơn mua vui này, Doãn Tắc nhất định sẽ không bỏ qua.

Vậy, chỉ có thể là Mạnh Cổ.

Trần Nhượng Vũ thở dài, thật đúng là ném đá vào mặt hồ yên ả. Cô hỏi Cao Ngữ Lam về số điện thoại của Lôi Phong. Cao Ngữ Lam nói không có, cô ấy hỏi Doãn Tắc rồi đem số Lôi Phong cho Trần Nhượng Vũ.

“Bạn cần số điện thoại của Lôi Phong làm gì?”

“Anh ấy giúp mình, dù thế nào mình cũng phải cảm ơn, mời vợ chồng họ đi ăn bữa cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tôi có thể cho cô mượn vai của tôi

Trần Nhượng Vũ gọi điện cho Lôi Phong để nói lời cảm ơn với anh. Đối với lời mời cơm của Trần Nhượng Vũ, Lôi Phong từ chối. Anh nói, chỉ là tiện tay giúp đỡ, hơn nữa chuyện này vốn dĩ là việc của cảnh sát nên làm, là công việc.

Tuy rằng nói vậy, nhưng Trần Nhượng Vũ vẫn cảm thấy rất ngại ngùng. Cho dù chỉ là tùy tiện sắp xếp công việc nhưng nếu không có áp lực từ mối quan hệ, thì việc bồi thường của cô không thể hoàn tất nhanh như vậy được. Trước đây, cô có chạy đứt chân, nói hết nước bọt, cũng chỉ đòi lấy hai từ chờ đợi.

Lôi Phong còn nói, mọi người đều là bạn bè, về sau có cơ hội sẽ cùng nhau tụ tập ăn uống. Rồi anh nói thêm, chuyện này là do Mạnh Cổ nhờ anh giúp, nếu Trần Nhượng Vũ muốn cảm ơn thì phải tìm Mạnh Cổ để cảm ơn mới đúng.

Lời nói này của Lôi Phong khiến Trần Nhượng Vũ suy nghĩ hết nửa ngày, cô biết, theo tình hay lý cô đều phải cảm ơn Mạnh Cổ, nhưng nên nói như nào? Đây chính là vấn đề vô cùng khó khăn.

Trêu chọc anh, quấy rối anh. Bị anh trêu chọc, rồi bản thân tự dẫn vật.

Trần Nhượng Vũ ngẫm lại, thôi bỏ đi, nên nói với Lương Tư Tư trước, bảo cô ấy đổi cách theo đuổi khác, đừng làm ác bá tiên sinh phiền lòng. Như vậy, cũng là giúp đỡ anh rồi nhỉ? Sau đó, cô sẽ gọi điện thoại cho anh, nhân tiện nói lời cảm ơn với anh luôn.

Buổi tối, Trần Nhược Vũ thừa dịp cùng xem tivi với Lương Tư Tư, cô dần dà thăm dò tình hình.

“Gần đây, bạn với bác sĩ Mạnh thế nào?”

“Sao vậy? Bác sĩ Mạnh tìm bạn trút giận sao?”

Trần Nhược Vũ hốt hoảng, sao lại biết nhanh đến vậy? Cô còn chưa nói gì mà.

Lương Tư Tư cười cười, vừa bôi kem dưỡng da chân vừa xem tivi: “Theo lời mấy cô y tá nói, bác sĩ Mạnh đối với việc các cô ấy điều tra về mình tỏ thái độ không hài lòng.”

“A, anh ấy khó chịu à.” Trần Nhược Vũ giả ngu. Trong lòng nghĩ, ‘có chút ‘gi’ chứ, rõ ràng anh cực kì không hài lòng.

“Cho nên, anh ấy tìm bạn trút giận, đúng không?”

“À, cũng không thể nói là trút giận.” Nói ngang nói ngược thì đúng, Trần Nhược Vũ tìm có mở đề tài: “Vậy bạn định làm sao?”

“Chẳng làm gì cả.” Lương Tư Tư tỏ vẻ kinh nghiệm: “Tạm thời hoãn binh, cứ từ từ câu kéo. Yêu đương ấy mà, không nên đánh giáp lá cà, cũng không cần phải tốc chiến tốc thắng. Bạn có biết, lâu ngày sẽ sinh tình.”

“Cho nên, trước mắt bạn định buông tha anh ấy.” Trần Nhược Vũ hỏi.

Lương Tư Tư liếc mắt nhìn cô một cái: “Gi chứ? Cái gì mà buông tha anh ấy, mình cũng không phải là con gái ngoan hiền, anh ấy cũng chẳng phải tên đàn ông đáng hoàng. Chúng mình chính là trời sinh một đôi.”

Trần Nhược Vũ gật đầu, lại hỏi: “Vậy trước mắt có đúng là bạn buông tha anh ấy?” Cô hỏi trước, để ác bá tiên sinh có thể thư giãn được một thời gian. Để cô còn nhân cơ hội gọi điện, kể công và còn nói lời cảm ơn nữa, như vậy mọi chuyện đều được giải quyết êm đẹp.

Hơn nữa, để cho đôi bên không còn nợ nần gì cả, cả hai không còn dây dưa gì hết.

“Cũng có thể.” Lương Tư Tư dường như không chuyên tâm vào câu chuyện của Trần Nhược Vũ, trả lời cho có lệ.

Trần Nhược Vũ mừng thầm trong lòng.

“Dù sao, mấy ngày tới mình phải đi công tác, vài ngày sau trở về, lại tiếp tục.”

Hả? Vài ngày thôi sao? Vậy việc kể công và nói lời cảm ơn phải đẩy nhanh tiến độ. Thừa dịp mấy ngày này, cô phải kết thúc mọi chuyện với anh cho rõ ràng, để cho anh về sao không làm phiền cô nữa.

“Mấy chị em y tá không đáng tin cậy, mình phải đích thân tới.” Lương Tư Tư tự nói với chính mình về kế hoạch trong tương lai: “Chờ mình đi công tác về, sẽ mua quà tặng cho anh ấy, coi như lời xin lỗi. Sau đó, sẽ bày tỏ thái độ, thu hút sự chú ý của anh ấy. Cũng tạo sẵn đường lui cho mình. Còn chuyện khác, cứ để tự nhiên sẽ tới.”

Trần Nhược Vũ lắc đầu: “Bác sĩ Mạnh không thích tặng quà.”

“Chỉ cần là con người đương nhiên sẽ thích quà tặng. Còn phải xem xem, là quà gì nữa.”

Lương Tư Tư lên giọng dạy dỗ: “Con người thôi mà, hiện tại anh ấy đối với mình không có cảm giác, cho nên tình thế khá bất lợi, vậy nên phải tặng quà. Nhược Vũ, bạn có biết, bác sĩ ngoại khoa thích quà gì không?”

Trần Nhược Vũ nhìn người bạn tốt, trong mắt bỗng như phát sáng, tinh thần nổ tung: “Bảo hiểm! Tư Tư, mình nói bạn nghe, bảo hiểm đối với họ là món quà rất thực tế. Công việc của họ áp lực rất lớn, giờ làm việc kéo dài, hơn nữa độ nguy hiểm trong công việc và khả năng mắc bệnh rất cao, vậy bạn mua bảo hiểm cho anh ấy đi.

Món quà thực tế như này, yên tâm là anh ấy sẽ không từ chối. Anh ấy chẳng những không cự tuyệt được, ngộ nhỡ anh ấy xảy ra chuyện gì, lúc đó anh ấy sẽ biết ơn bạn. Quá thích hợp, đúng không? Chuyện này mình có thể giúp bạn, bạn nhất định phải nghe theo mình!”

Lương Tư Tư giận đến mức đập vào gáy của Trần Nhược Vũ: “Bạn điên rồi, hận anh ấy tới mức mong ngóng anh ấy gặp chuyện không may sao? Bạn còn là người không?”

Trần Nhược Vũ tỏ vẻ vô tội: “Mình nói sự thật mà.”

“Đi đi, quá phiền phức.” Lương Tư Tư xua tay: “Mình nói với bạn, anh ấy là bác sĩ khoa ngoại, bạn có thể tặng anh ấy kem dưỡng da tay.”

“Kem dưỡng da tay?”

“Đúng. Các chị em y tá nói cho mình biết. Bọn họ chủ yếu là phẫu thuật thường xuyên phải khử độc, đối với làn da sẽ gây tổn thương rất lớn, bởi vậy

bác sĩ ngoại khoa thường mang theo kem dưỡng da tay bên người, bác sĩ nam cũng dùng. Cho nên nếu tặng kem dưỡng da tay, quả không nhiều tiền nhưng lại rất chân thành, thực tế cũng không ra áp lực đối với người nhận. Hơn nữa, so với cái bảo hiểm gì gì đó, lãng mạn hơn rất nhiều!”

Quả nhiên, còn có chiêu này.

Trần Nhược Vũ nghĩ lại bản thân, quả nhiên hành vi lẩn suy nghĩ của mình rất thiếu năng. Tư Tư quả nhiên là cao thủ.

Cho nên, ác bá tiền sinh một ngày nào đó sẽ rơi vào bẫy của cô ấy.

“Tư Tư, bạn đối với bác sĩ Mạnh là thật lòng sao?..”

“Là như nào?..”

“Bác sĩ Mạnh là người tốt, nếu bạn nghiêm túc qua lại với anh ấy, nhất định phải chung thủy, đừng phụ lòng anh ấy.”

Lấy độ dài thời gian mà Lương Tư Tư quen biết bạn trai ra để nói, Trần Nhược Vũ bỗng nhiên cảm thấy lo lắng cho Mạnh Cổ.

“Sao hôm nay bạn lạ thế? Tình cảm có lâu dài hay không, không phải do một mình mình quyết định được, bạn nghĩ rằng mỗi lần mình chia tay đều do mình chủ động hay sao? Bạn không nghĩ mình cũng bị người khác bỏ hay sao? Cho nên, bạn lo lắng cho Mạnh Cổ thì nên lo lắng cho cả mình nữa.”

“Mình chỉ hy vọng hay người sẽ bền vững lâu dài. Tính tình bác sĩ Mạnh không tốt cho lắm, tính cách của bạn lại mạnh mẽ, cho nên mình mới nói như vậy, dù sao cũng nên bao dung một chút, có đúng không?..”

“Vì sao mình phải bao dung chứ? Nếu anh ấy yêu mình, chẳng lẽ anh ấy không thể bao dung sao?..”

Trần Nhược Vũ thở dốc hồng hộc, không biết nên nói như nào.

Mấy ngày hôm nay, Trần Nhược Vũ chạy như điên trên đường để tìm khách hàng mới, đi ngang qua trung tâm thương mại, nhìn thấy cửa kính quảng cáo đều là những sản phẩm chăm sóc dành cho phái nam, cô tò mò đi vào xem qua.

Nhân viên bán hàng ra sức chào mời cô, nói ba hoa chích chòe một lượt, còn giới thiệu chức năng của từng sản phẩm vô cùng chi tiết cho cô xem. Trần Nhược Vũ vừa xem vừa trở lời cho qua loa, rồi lén lút đưa mắt nhìn giá tiền của lọ kem dưỡng da tay đang được trưng bày ở đây. Nhìn con số dài ngoằng thế kia, cô suýt cắn đứt lưỡi, âm thầm xoay người đi ra.

Đứng ở ven đường, cô nghĩ thế nào lại gọi điện thoại cho Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ nghe máy.

Trần Nhược Vũ ra về khách sáo cảm ơn anh. Đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, Trần Nhược Vũ nhân cơ hội nói lời tạm biệt thì Mạnh Cổ lên tiếng: “Cô là Trần Nhược Vũ?..”

“Đúng vậy.”

“Sao tự nhiên cô dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, tôi nghĩ mãi không ra.”

Trần Nhược Vũ đen mặt, cô khách sáo thì sao, thẳng thắn này không thể nói được một câu tử tế, toàn lời độc địa phun ra.

“Bác sĩ Mạnh, có thể do làm việc quá mệt mỏi, thính giác không được tốt, vậy anh nên nghỉ ngơi cho tốt, tôi cúp máy đây.”

“Uhm, lần này thì đúng là Trần Nhược Vũ rồi.” Mạnh Cổ vờ như không nghe thấy cô nói muốn cúp máy, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ cô định cảm ơn xong rồi cúp máy?..”

Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ: “Vậy lần khác tôi mời bác sĩ Mạnh và cảnh sát Lôi cùng nhau ăn cơm, chân thành cảm ơn hai người.”

“Hôm nay tôi được nghỉ.”

“Uhm, tôi ...” Trần Nhược Vũ muốn nói cô sẽ gọi điện cho Lôi Phong, hỏi xem anh ấy bao giờ rảnh, nhưng Mạnh Cổ đã nói tiếp: “Lần trước cô còn thiếu tôi một bữa cơm, nhớ không?..”

Trần Nhược Vũ đem những lời định nói nuốt hết vào bụng.

“Là bữa ăn tối có chim hót, hương hoa bay ngào ngạt ý.” Anh còn nhắc nhở cho cô nhớ cái tin nhắn ngu dốt ấy: “Vừa hay, bây giờ còn chưa muộn để ăn cơm đâu.”

Rõ ràng quá rồi còn gì, Trần Nhược Vũ thở dài: “Vậy tôi mời bác sĩ Mạnh ăn cơm.” Anh giúp cô rất nhiều, nên việc mời ăn cơm là lẽ đương nhiên.

“Cô đang ở đâu?..”

Trần Nhược Vũ nói địa chỉ, Mạnh Cổ nói cô chờ anh, anh ở gần đó sẽ lái xe đến đón cô.

Trần Nhược Vũ ngồi ở hàng ghế bên ngoài trung tâm thương mại, vừa chờ anh vừa nghĩ xem nên mời Mạnh Cổ ăn món gì. Trên người cô không có tiền mặt nhưng có thể tín dụng, nhưng ăn ở nhà hàng mới có thể quẹt thẻ được, còn quán vỉa hè thì không.

Cô nhìn ngó ví tiền, nhìn những đồng tiền lẻ tẻ trong ví, cố gắng nghĩ xem nơi nào quẹt thẻ mà giá cả không đắt. Bỗng tiếng chuông di động vang lên, cô tưởng là Mạnh Cổ gọi, vội móc điện thoại ra thì là dãy số trong nhà.

Trần Nhược Vũ hoảng hốt, cố gắng dần xếp lại tinh thần, suy nghĩ một lúc, háng háng cổ họng vài cái rồi bấm nút nghe.

Đầu dây bên kia là tiếng của mẹ cô, bà hỏi: “Nhược Vũ, dạo này con thế nào?..”

“Rất tốt ạ.” Trần Nhược Vũ cắn môi, nhịp tim đập hơi nhanh.

“Sao tháng này con chưa gọi tiền về cho gia đình? Kinh tế có vấn đề gì sao?..”

Trần Nhược Vũ ngồi thẳng người: “Lần trước con phải nằm viện nên tiền bạc tháng này có chút...” Chuyện mấy tháng nay không có cách nào tóm tắt lại để nói cho mẹ được, đành chuyển đề tài: “Vài ngày nữa con sẽ có tiền, đến lúc đó con sẽ gọi về.”

Mẹ cô không lên tiếng, tìm Trần Nhược Vũ đập bình bịch, cô sợ nếu mẹ hỏi mấy ngày qua tiền sinh hoạt lấy đâu ra cô phải giải thích thế nào. Càng không thể nói cho cha mẹ cô là mình bị người khác đánh, cô không muốn cha mẹ phải lo lắng.

Nhưng mẹ cô không hỏi chuyện đấy, bà nghĩ một lúc, rồi nói: “Con trở về thành phố C đi, ở thành phố A con làm xăng làm bậy, không có tương lai.”

Giọng nói của mẹ rất chắc chắn, còn có chút thương xót Trần Nhược Vũ.

“Con không muốn trở về, con thích ở đây.”

“Thích?..”

Giọng nói mẹ cô trở nên tức giận: “Thích bán bảo hiểm? Thích nói dối chúng ta? Thích làm cho cha mẹ mất mặt sao? Con không có bản lĩnh gây dựng sự nghiệp riêng, hãy nói thật cho cha mẹ biết. Con là con gái của chúng ta, chúng ta hiểu con rất rõ, mẹ cũng không thể trông cậy vào con làm nên sự nghiệp gì lớn lao, nhưng con nói dối gạt người, làm cho khuôn mặt gia nua này của cha mẹ không dám ngẩng mặt nhìn ai. Con làm nên những chuyện này thử hỏi cha mẹ biết ăn nói thế nào với bạn bè thân thích?”

Bây giờ, cứ ra khỏi cửa, người ta lại nói, Tiểu Vũ nhà bà bán bảo hiểm hả? Người ta nói nhiều thì cũng tự thấy mệt, nhưng đau đầu nhất là trước đây cha mẹ nói con rất có tương lai, làm quản lý ở công ty thương mại, nhưng còn bây giờ?..”

Trần Nhược Vũ nói không nên lời, chỉ có thể im lặng nghe mẹ cô nói.

“Tóm lại, mẹ với cha con đã bàn bạc xong, đã nhất trí rằng, con trở về thành phố C, cha mẹ sẽ nhờ người tìm việc làm cho con, tiền lương không cao nhưng công việc ổn định. Về đây ổn định việc làm, sau đó cha mẹ sẽ tìm đối tượng tốt để gả cho con, như vậy xem như con có thể yên bề gia thất. Hai kẻ già đây cũng không thể trông cậy vào con nữa rồi, chờ em con tốt nghiệp xong, xem nó có tương lai gì không.”

Trần Nhược Vũ cắn chặt răng, nghe mẹ lái nhai hơn nửa ngày, cuối cùng mới dám lên tiếng: “Mẹ, con sẽ ở lại đây. Công việc của con cũng không có gì là xấu, con có thể kiếm được tiền, cuộc sống con rất tốt, con không muốn trở về.”

Bà nghe Trần Nhược Vũ nói xong, nhin không được con giận, hét lên trong điện thoại: “Tùy con!” Nói xong liền dập máy.

Tiếng quát mắng rất lớn khiến Trần Nhược Vũ giật bắn cả người rồi nghe tiếng thấy tiếng ‘tút tut’, cô cúp điện thoại rồi bỏ vào trong túi xách.

Tâm tư hỗn loạn, ánh mặt trời chiếu trên lên người cô, cô lại cảm thấy lạnh toát cả người.

“Sao vậy?..” Người ngồi bên cạnh hỏi cô.

Trần Nhược Vũ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Mạnh Cổ, cô lắc đầu, không biết nên nói như thế nào.

“Cô muốn khóc sao?..” Mạnh Cổ nhủ mày, nhìn chăm chăm cô: “Vừa nói chuyện với ai? Xảy ra chuyện gì?..”

Trần Nhược Vũ lắc đầu, bà vai sụp xuống.

Cô nhìn thấy bàn tay Mạnh Cổ đặt ở trên ghế, ngay cạnh tay cô, tay anh thật lớn dường như có thể bao phủ toàn bộ bàn tay cô. Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, liền cầm tay Mạnh Cổ rồi nhét tay mình vào lòng bàn tay của anh. Tay anh rất ấm áp, cô cảm giác được hốc mắt mình đang nóng lên, nhưng cô không muốn khóc.

Mạnh Cổ có chút không được tự nhiên nhưng anh không né tránh, chỉ tự nói thầm với mình rằng, không hiểu sao lại hẹn gặp cô vào ngày hôm nay, hình như không đúng dịp.

Trần Nhược Vũ cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt đang trực sẵn ở khóe mắt. Cô nghe được giọng nói của Mạnh Cổ: “Nếu không thể nói ra, tôi có thể cho cô mượn vai của tôi.”

Lần này Trần Nhược Vũ không lắc đầu, cô cắn cắn môi, xoay người lại đưa tay ôm lấy Mạnh Cổ, rồi chôn đầu ở trong lòng anh. Nước mắt không kiềm chế được mà cứ tuôn ra không thể kiềm chế lại được. Anh không nhìn thấy, những người khác cũng không nhìn thấy, điều này làm cho cô cảm thấy an ủi phần nào.

Cô ôm chặt anh, khóc không phát ra tiếng động. Cô nghe được anh đang lừ lừ trách móc điều gì đó, hình như anh nói, anh chỉ cho cô mượn vai chứ chưa đồng ý cho cô ôm anh.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tôi cho cô vay

Trần Nhược Vũ khóc hơn nửa ngày mới thấy thỏa mãn.

Cô ngồi thẳng lại, dụi dụi mắt, lấy khăn mùi xoa rồi xì mũi, cũng thấy có chút ngượng.

Mạnh Cổ không lên tiếng, không trêu chọc, không an ủi, cũng không hỏi cô vì sao. Trần Nhược Vũ cảm thấy anh cứ như vậy rất tốt, trong lòng cô nhẹ nhõm phần nào. Nhưng anh cúi đầu, trừng mắt nhìn quần áo là có ý gì? Trần Nhược Vũ liếc nhìn anh một cái, cũng không biết anh định làm gì nên cô im lặng.

Mạnh Cổ bỗng nhiên đứng lên, kéo cô đi vào trung tâm mua sắm.

Trần Nhược Vũ không dám hỏi, lẳng lặng đi theo. Mạnh Cổ dường như rất quen thuộc nơi này, không hề đi lằng quằng mà đi thẳng vào thang cuốn đi lên tầng trên, một đường đi thẳng đến cửa hàng bán quần áo hàng hiệu.

Nhân viên bán hàng về mặt niềm nở chào đón anh. Mạnh Cổ khoát tay, đi đến khu bán áo sơ mi, nhìn vài cái rồi chọn lấy một cái, bảo nhân viên lấy size của mình, rồi nói một câu: “Lấy cái này.”

Nhân viên bán hàng chạy nhanh như bay đi lấy áo cho anh, Mạnh Cổ nhanh chóng trả tiền, toàn bộ quá trình từ lúc vào cửa hàng cho đến lúc mua áo không quá một phút.

Trần Nhược Vũ há mồm đứng nhìn, ác bá tiên sinh mua sắm phải nói là rất giống với cái miệng ăn nói lưu loát của anh, quá nhanh và chuẩn.

Nhưng vì sao anh lại mua quần áo mới?

Mạnh Cổ đi đến phòng thử đồ, mặc áo sơ mi mới mua, sao đó quăng chiếc áo sơ mi kia cho nhân viên bán hàng gói vào túi, rồi dẫn Trần Nhược Vũ rời đi.

Trần Nhược Vũ ngờ người đi theo anh một quãng đường, tò mò hỏi: “Vì sao đột nhiên lại mua áo?”

“Bản. Nên thay.”

“Bản?” Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ, phản ứng có phần chậm chạp.

Cái gì? Cô đâu phải nước bùn: “Sao phải khoa trương đến vậy chứ?”

Mạnh Cổ liếc nhìn cô một cái, đem gói quần áo đưa cho cô: “Cô tự mình xem đi.”

“Xem thì xem.” Trần Nhược Vũ không phục, lôi chiếc áo sơ mi của anh ra nhìn, trái phải soi kỹ: “Không phải rất sạch sẽ sao? Sao lại thay cái khác?”

“Chỗ này. Cô xem, có vết.”

“Khẳng định không phải là do tôi, không biết anh cọ vào chỗ nào nữa.”

“Aiz, người con gái này, thực sự là cảm tính con nhím. Mua áo cũng không phải do cô trả tiền, cô tranh cãi làm cái gì.”

“Tôi...”. Thật ra, cô chỉ muốn cứu vớt lại chút hình tượng cho bản thân mà thôi.

Đang muốn nói cái gì, chợt nghe thấy có người con gái nào nói: “Cô gái, bạn trai cô sao? Là người cô định mua sản phẩm dưỡng da cho sao?”

Trần Nhựt Vũ ngẩng đầu, không xong rồi, người này không phải nhân viên bán hàng mỹ phẩm cho phái nam đó sao? Không chú ý một chút, quả nhiên là bị người khác nhận ra. Hơn nữa, lần này cô còn đi cùng Mạnh Cổ nữa chứ.

Trần Nhựt Vũ nhìn nhân viên bán hàng, cười cười rồi khoát tay Mạnh Cổ muốn kéo anh chạy nhanh. Nhân viên bán hàng thân thủ nhanh nhẹn, nhích lại gần: “Anh à, qua xem một chút thôi. Vừa rồi bạn gái anh đi chọn kem dưỡng cho anh, sản phẩm của chúng tôi rất tốt, anh qua thử cho một chút.”

Thấy đằng gái không có hứng thú, liền tóm đằng trai lại, tóm lại là vụ buôn bán này phải thành công.

Trần Nhựt Vũ mặt nóng dần lên, xấu hổ lén lút nhìn Mạnh Cổ bị nhân viên bán hàng kéo đi. Thằng nhãi này bình thường tàn bạo lắm mà, sao bị người khác cướp đi mà không chút phản kháng?

Trần Nhựt Vũ thờ dãi trong lòng, đành bước tới quầy mỹ phẩm, muốn đem Mạnh Cổ lôi đi. Thế nhưng, nhân viên bán hàng đang ra sức bôi chét mỹ phẩm lên tay Mạnh Cổ cho anh thử. Mạnh Cổ thì tỏ vẻ hòa nhã, vừa mở sản phẩm vừa nghe giới thiệu, rồi anh nói anh không thích mùi này. Anh quay đầu hỏi Trần Nhựt Vũ: “Cô vừa xem loại nào?”

Trần Nhựt Vũ mặt nóng lắm rồi, anh còn diễn trò? Có cần phải tỏ ra tự nhiên thế không, đúng là cặp tình nhân đạo phổ sao?

Bên này, nhân viên bán hàng đã cướp lời, tiếp đãi nhiệt tình: “À, vị tiểu thư này muốn xem kem dưỡng da tay, có phải bình thường anh không dùng kem dưỡng da tay? Vậy, anh thử loại này xem, dưỡng da làm từ thiên nhiên, rất tốt, là sản phẩm dành riêng cho nam giới.”

“Vậy sao?” Mạnh Cổ kéo dài chữ cuối, liếc mắt nhìn Trần Nhựt Vũ một cái. Ánh mắt của anh khiến cho Trần Nhựt Vũ muốn tự đào hố chôn mình cho xong.

Cô vô tội! Cô không có ý gây rối!

Trần Nhựt Vũ nắm chặt tay Mạnh Cổ, quay người nhìn nhân viên bán hàng nói: “Ngại quá, chúng tôi còn có việc, lần sau sẽ quay lại.”

Cô dùng sức kéo Mạnh Cổ đi.

Mạnh Cổ bị lời nói của cô chọc cho cười: “Lần sau lại đến?”

“Lời nói qua loa thôi, qua loa thôi, anh có hiểu không?” Trần Nhựt Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Sao lại đi xem kem dưỡng da tay cho đàn ông?”

“Chờ anh thấy chán nên đi xem xung quanh.”

“Sao không xem cho con gái?”

“Làm sao anh biết tôi không xem? Tôi đi từng hàng từng hàng một.” Mặt cô đỏ ửng.

“Phải không?” Anh cười, rõ ràng là không tin.

Trần Nhựt Vũ bị anh ép cho tức điên, nói: “Tur Tur nói, muốn tặng kem dưỡng da cho anh, tôi chỉ đi ngang qua nhân tiện vào xem, không có ý nghĩ gì khác.”

“Cô ấy muốn tặng tôi kem dưỡng da?” Mạnh Cổ đứng lại: “Cô ấy ghê thật, loại quà như này cũng nghĩ ra.”

Trần Nhựt Vũ hời hợt mình đã quá mau miệng, chạy bỏ tới sửa chữa: “Bác sĩ Mạnh, anh coi như không biết việc này, đừng nói với cô ấy, cũng đừng nói với chị em y tá. Tur Tur cô ấy thực sự hao tổn tâm trí vào chuyện này, anh đừng nói những câu khó nghe.”

Mạnh Cổ gật đầu: “Được, tôi làm như không biết chuyện này.”

Trần Nhựt Vũ kinh ngạc, anh mà nghe lời như vậy sao, không phải phong cách của anh. Vừa xác nhận được một lúc, lại bị Mạnh Cổ kéo tay trở về hàng mỹ phẩm: “Chúng ta mua một lọ, cô tặng cho tôi.”

Cái gì? Trần Nhựt Vũ sợ đến mức hai chân mọc rễ cắm thẳng xuống đất, đánh chết cũng không muốn đi: “Vì sao tôi phải tặng anh?”

“Như vậy để khi Lương Tur Tur tặng tôi lọ mỹ phẩm, tôi có thể đem lọ của cô ra nói, Nhựt Vũ đã tặng cho tôi, cho nên tôi không thể nhận của cô ấy. Nói như vậy, tôi cũng giả vờ không biết chuyện gì, cũng có thể uyển chuyển tìm được cơ để từ chối, như vậy cô hài lòng rồi còn gì?”

Vừa lòng cái con quỷ nhà anh. Trần Nhựt Vũ lắc đầu như điên.

Như này quá là hãm hại trung lương, chằm ngoi ly gián, phá hỏng tình bạn.

“Hoặc là tránh cho tình huống phát sinh, cô không đợi được tới lúc Lương Tur Tur tiểu thư mua kem dưỡng da tay, tôi sẽ nghĩ biện pháp để khuyên cô ấy không nên làm những chuyện lỗ mắng đáng ghét như này.” Mạnh Cổ cười đến lộ hết cả hàm răng trắng bóng, làm cho Trần Nhựt Vũ xao xuyến không thôi.

Con người này, quá nham hiểm, giáo hoạt vô cùng.

“Tôi sẽ nói chuyện với Tư Tư, không phải mua lọ dưỡng da tay kia, tôi cam đoan sẽ cố gắng khuyên cô ấy.” Căn cứ vào tình nghĩa bạn bè, cô cũng muốn để Tư Tư nhìn rõ con người ác bá tiên sinh này. Người đàn ông này rất khủng bố, điều kiện tốt như vậy mà không có ai dám theo đuổi, đương nhiên là phải có nguyên nhân.

“Quá tốt, vậy cảm ơn cô. Cần làm tốt công tác tư tưởng cho Lương Tư Tư tiểu thư kia, xin cô làm cho tốt.”

“Được, được, tôi sẽ cố gắng.”

“Vậy chúng ta đi mua kem dưỡng da tay đi.”

Hả? Vẫn mua sao?

“Đúng là tôi nên mua kem dưỡng da tay, lọ của tôi dùng hết rồi.”

Thật hay giả vậy? Trần Nhượng Vũ nghi ngờ.

Mạnh Cổ nhìn cô rồi lại cười: “Vừa rồi cô sử dụng tôi như vậy, đây là phí bồi thường, mua kem dưỡng da tay cho tôi.”

Sử dụng? Bồi thường?

Cái ôm này quá đắt!

Trần Nhượng Vũ lắc đầu: “Tôi không có tiền.”

“Tôi có, tôi cho cô vay.” Mạnh Cổ biểu hiện rất rộng rãi.

“Loại này không tốt, anh không phải chê nó không thơm sao? Chúng ta đổi sang loại khác, bây giờ muộn rồi, tôi cũng đói, tôi mời anh ăn cơm, sau đó tôi sẽ quay lại mua cho anh.” Cô muốn mua cái loại rẻ nhất ý.

“Mùi không thơm là kem dưỡng da mặt, kem dưỡng da tay này cũng được, tôi hay dùng loại này.”

Một câu của anh khiến Trần Nhượng Vũ suy nghĩ. Đây đúng là cố ý giúp cô phá sản, kem dưỡng da tay thôi, sao đắt như vậy? Nhưng cô không có khả năng từ chối, cuối cùng bị Mạnh Cổ kéo tới nơi bán mỹ phẩm.

Mua xong kem dưỡng da tay, Trần Nhượng Vũ cứng đờ cả mặt. Cả quá trình Trần Nhượng Vũ không biểu hiện chút cảm xúc nào, dù sao tiền cũng không phải cô bỏ, hơn nữa cô cũng sẽ không ghi sổ món nợ này. Mua xong, Mạnh Cổ cũng không nhìn cô lấy một cái, cười tươi rồi dắt cô trở về xe.

“Được rồi, tiếp theo là bữa tối. Vậy chỗ ăn vườn hoa kia là ở đâu?.” Anh khởi động xe, chuẩn bị rời đi.

Trần Nhượng Vũ đầy ấn tượng nhìn anh. Anh cũng không thèm nhìn lại.

“Bác sĩ Mạnh, tôi nợ anh một bữa tối, đúng không?.” Cô giơ một ngón tay lên, nhấn mạnh số nợ của mình.

Mạnh Cổ gật đầu.

“Anh nhất định phải ăn tối tại vườn hoa lãng mạn ngọt ngào ấy, đúng không?.”

Mạnh Cổ lại gật đầu.

“Được.” Trần Nhượng Vũ cũng gật đầu: “Đi thôi.”

Trần Nhượng Vũ đưa Mạnh Cổ tới một cửa hàng bán bánh ngọt ở gần bệnh viện, mua một cái bánh mì đậu đỏ, một chiếc bánh mì, rồi đến cửa hàng bên cạnh mua hai chai nước khoáng.

Mạnh Cổ đi theo cô, cuối cùng đến vườn hoa trong bệnh viện, cả hai dắt tay nhau ngồi xuống, cô nhét chiếc bánh đậu đỏ vào tay anh, rồi cuộc anh mới hiểu ra được chuyện gì đang xảy ra.

“Chim hót, hoa thơm, phong cảnh lãng mạn là nhà ăn trong vườn hoa?.”

“Đúng.” Trần Nhượng Vũ đưa cho anh một chai nước khoáng: “Nước khoáng có lợi cho sức khỏe.”

Mạnh Cổ nhìn chằm chằm cô, cầm chai nước: “Vì sao của tôi là bánh đậu đỏ, còn của cô là bánh mì?.”

“Tôi muốn dành tặng cho bác sĩ Mạnh Cổ điều ngọt ngào nhất, chiếc bánh nhỏ xíu mang phong cách phương Tây này phải tốn hết năm đồng, rất xứng đôi với bác sĩ Mạnh. Bánh mì của tôi vừa to vừa rẻ, ăn có thể no, rất xứng với tôi. Kì thật, tôi định mua bánh bao nhưng sợ bác sĩ Mạnh không thích.”

Trần Nhựt Vũ nói xong, xé túi bánh mì, bắt đầu thưởng thức bữa ăn.

Mạnh Cổ nở nụ cười: “Trần Nhựt Vũ, tôi rất muốn khen ngợi cô.”

“Không cần khách sáo, không cần khách sáo.”

Mạnh Cổ cười đến lộ cả hàm răng trắng bóng: “Con người này thật keo kiệt nhưng rất đáng yêu. Làm sao bây giờ?..”

Làm sao bây giờ? Lại chuẩn bị tuôn ra những từ ngữ ác độc tặng cho cô đúng không? Trần Nhựt Vũ che túi ni lông lên mặt rồi lườm anh một cái.

Mạnh Cổ vẫn duy trì nụ cười của mình, mở túi bánh đậu đỏ trong tay ra, bắt đầu ăn.

Anh không lên tiếng, Trần Nhựt Vũ tăng cường cảnh giác. Cô lén lút nhìn anh, aiz, anh quả nhiên là đang ăn, không phải nói, anh không thích ăn đồ ngọt sao?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tôi thích em

Không có tiếng chim hót nhưng hình như có mùi của hoa.

Ánh hoàng hôn tỏa ra hơi thở ấm áp.

Trần Nhựt Vũ và Mạnh Cổ hai người ngồi cùng ăn bánh ngọt. Ăn, ăn Trần Nhựt Vũ bỗng thấy buồn cười. Lần trước cô cố gắng theo đuổi Mạnh Cổ, từng hao tâm tốn trí muốn được cùng anh ăn bữa cơm, khi đó nếu cô và anh có cơ hội cùng nhau ngồi ăn bánh như này nhất định cô sẽ vui mừng đến chết.

Nhưng hôm nay, khi cả hai cùng ngồi ăn một chỗ, cô chỉ cảm thấy xấu hổ mà không hề có tâm trạng vui sướng.

Mạnh Cổ vẫn không lên tiếng, bánh đậu đỏ anh cũng ăn xong rồi, anh đang ngửa đầu uống nước khoáng. Phong thái thoải mái, sừng mặt đẹp như trong tranh, ánh tà dương hắt lên người anh, toát lên vẻ dịu dàng.

Trần Nhựt Vũ lén nhìn anh nửa ngày, cô hỏi: “Bác sĩ Mạnh, vì sao anh không thích Tư Tư?..”

Vấn đề này cô sớm đã muốn hỏi chỉ là không có cơ hội. Giờ phút này, thời cơ rất thích hợp, cả hai giống như người bạn thân thiết, giờ là lúc nói chuyện tán gẫu. Quả nhiên, đồ ngọt có thể làm tâm tình người khác thoải mái chẳng?

“Sao cô hỏi vì sao tôi không thích cô?..”

“... ”

Cô sai rồi, vị ngọt cũng không thể trị được sự độc địa của anh.

“Vì sao anh không thích tôi? Tôi nghĩ là rất thích ấy chứ.” Trần Nhựt Vũ lườm anh một cái. Con người này thật là ... chẳng lẽ không thể thoải mái nói chuyện sao. Cô trừng mắt nhìn anh, học bộ dáng ác bá tiên sinh không biết đến hai chữ xấu hổ của anh.

“Vậy sao? Tôi thích em, cho nên không thích Lương Tư Tư.”

Oạch! Rất là biết chọn lúc để dùng cái thói lưu manh.

“Tôi nghiêm túc đó.” Cô huých huých bả vai của anh.

“Em đối với tôi nghiêm túc sao?”

Cô đá anh một cước, anh đứng đấy nói chuyện thì sẽ chết sao?

“Cô ấy và tôi không hợp.”

Không hợp?

Trần Nhựt Vũ chớp mắt mấy cái, nghĩ nghĩ: “Nhưng sao tôi lại cảm thấy cô ấy và anh rất hợp nhau, hai người rất xứng đôi. Nam đẹp trai, nữ xinh đẹp, thông minh, có cá tính, hai người sẽ có rất nhiều sở thích giống nhau.”

“Xứng đôi thì phải thích nhau? Có cùng sở thích thì phải thích nhau?.” Mạnh Cổ cười cười, ngả lưng vào ghế, hai chân vắt lên: “Trần Nhựt Vũ, em từng yêu rồi chứ?.”

“Đương nhiên.” Trần Nhựt Vũ ưỡn thẳng lưng. Cô đâu kém cỏi như vậy, đương nhiên cũng có người theo đuổi.

“Ngoại hình cân xứng với em? Có cùng sở thích sao?.”

Trần Nhựt Vũ ngẫm nghĩ một lúc, không thể không gật đầu.

“Vì sao lại chia tay?.”

“Anh ấy nói tôi tệ nhạt.” Trần Nhựt Vũ nhớ tới lý do mình bị đá, dùng sức bóp nát chiếc bánh trong tay: “Chúng tôi quen nhau được hơn một năm, là anh ấy theo đuổi tôi. Hai nhà chúng tôi là hàng xóm, tôi đến công ty anh ấy thực tập, rồi còn định làm việc ở đây. Hoàn cảnh chúng tôi khá giống nhau, công việc cũng bình thường, gia cảnh tương đương cho nên anh ấy theo đuổi tôi, tôi đã đồng ý. Tôi cảm thấy anh ấy rất tốt, rất kiên trì, rất cố gắng tuy rằng nói hơi nhiều một chút, nhưng là người gần gũi, có thể sống chung với nhau.”

“Sau đó, kết quả là em bị một người đàn ông kiên trì, nói nhiều kêu tệ nhạt?.” Mạnh Cổ cười haha: “Anh ta không chê em hay châm chọc người khác mà chê em tệ nhạt?.”

Trần Nhựt Vũ lườm anh một cái: “Cái đấy có gì mà buồn cười, người đàn ông muốn chia tay lý do gì chả nghĩ ra được. Vậy còn anh, lúc anh và bạn gái chia tay, anh nói sao?.”

Anh cay độc như vậy, khẳng định nói toàn câu chối tai.

“Tôi không có à, tôi bị người ta đá.” Mạnh Cổ rung rung chân, thả lỏng người tỏ vẻ hứng thú, vẻ mặt rất đáng ghét.

“Anh bị đá! Bị người ta ném bỏ!.” Trần Nhựt Vũ xúc động, cũng rất hưng phấn: “Người phụ nữ nào lại tình mắt đến vậy?.”

“Người đá tôi thì tình mắt, còn người theo đuổi tôi thì là người mù sao? Cô nàng mù!”

“Hừ.” Trần Nhựt Vũ điên đầu: “Sau đó tôi đã tỉnh ngộ đúng lúc đó thôi. Hiện tại trong lòng tôi, đã đá anh từ lâu rồi.” Cô héch càm lên, tỏ vẻ kiêu ngạo. Haha, con giận được giải tỏa.

Trần Nhựt Vũ được nước xông lên: “Bác sĩ Mạnh, lý do anh bị đá là gì?.”

Miệng mồm độc địa? Không lễ phép? Không chu đáo? Ngang ngược? Không dỗ dành cô ấy?

Mạnh Cổ hơi nghiêng đầu, suy nghĩ nửa ngày, Trần Nhựt Vũ nghĩ, có vẻ như anh rất khó nói, thì bỗng dưng anh lại lên tiếng: “Em hỏi người nào?.”

Trần Nhựt Vũ lớn tiếng: “Có mấy người?.”

“Ba người.”

“Anh yêu ba người đều bị cả ba đá?.”

“Đúng vậy.”

“Mỗi lần anh yêu đương đều bị con gái đá?.” Trần Nhựt Vũ nắm chặt tay anh, hai mắt sáng như đèn pha. Cô đã nói rồi đó thôi, cô đã nói rồi đó thôi, phụ nữ mà ở cùng anh một thời gian quá dài sẽ phát hiện được con người thật của anh, có thể chịu được con người của Mạnh Cổ, ắt hẳn người đó phải có nghị lực chịu đựng không phải của người thường.

“Cho dù em đang sung sướng đến nhường nào cũng nên khiêm tốn một chút, có được không?.”

“Không được.”

“Cánh tay của em cứ cọ cọ lên tay áo tôi, làm áo tôi bẩn, tôi phải mua áo mới, em phải mua đền cho tôi.”

Được rồi, Trần Nhựt Vũ thu tay về: “Ba lần đều bị đá, tôi muốn nghe tất.”

“Vì sao tôi phải nói cho em?.”

“Anh nói đi, chúng ta là bạn bè.” Trần Nhựt Vũ cười đến mặt mũi nở hoa, giọng nịnh bợ lấy lòng: “Anh xem, chúng ta là bạn bè. Tôi còn cùng anh đi dạo phố mua quần áo, còn mời anh ăn cơm, hiện tại còn tán gẫu với anh, cho anh chỗ để giải sầu.”

Mạnh Cổ dùng ánh mắt tà ma liếc nhìn cô một cái, anh bật cười: “Trần Nhựt Vũ, lắm chuyện sẽ làm da mặt dày thêm trong nháy mắt, phải vậy không?.”

“Người khác thì tôi không biết, nhưng tôi rất chân thành muốn nghe anh kể chuyện.”

“Nghe xong thì định làm gì?.”

“Không làm gì cả, tôi chỉ giúp anh phân tích xem, anh và Tư Tư có khả năng không. Hai người đều là bạn tôi, nếu có xảy ra chuyện gì, tôi kẹt ở giữa, rất phiền phức đó.”

“Em không phải lo, hiện tại tôi có thể xóa tan cái suy nghĩ trong đầu của cô ấy. Không cần lãng phí thời gian của mọi người.”

Trần Nhược Vũ nhủ mảy: “Bác sĩ Mạnh, anh dựa vào đâu mà khẳng định như vậy? Tôi cảm thấy Tư Tư rất thật lòng với anh. Nhìn cô ấy trăm phương nghìn kế đi nghe ngóng tin tức về anh, rồi tìm hiểu sở thích của anh, biết không thể gặp trực tiếp liền nhờ chị em y tá giúp đỡ, tìm cách tiếp cận anh. Cô ấy còn rất chu đáo, biết anh là bác sĩ ngoại khoa thường dùng kem dưỡng da tay, còn nghĩ cách mua cho anh. Tôi cảm thấy nếu có một người lo lắng cho mình như vậy, tôi sẽ rất cảm động.

Cô ấy là một cô gái rất đáng yêu, hơn nữa hiện tại anh cũng chưa có ai, vì sao lại bài xích cô ấy? Chẳng lẽ vì cô ấy là bạn tôi, cô không muốn liên lụy đến tôi? Anh yên tâm đi, tôi đã nghĩ thông suốt, tôi thấy chúng ta làm bạn cũng rất tốt.”

Mạnh Cổ lắc đầu: “Em nghĩ nhiều rồi, không liên quan đến em.”

“Vậy vì sao lại phủ định nhanh như vậy? Tôi nói, anh có thể tìm hiểu một chút.”

“Muốn hiểu rõ gì chứ?.”

Anh còn hỏi sao? Trần Nhược Vũ ngoái đầu nhìn anh: “Tìm hiểu về bối cảnh của cô ấy, tính cách, sở thích, nghề nghiệp, liệu cô ấy có phải cùng đẳng cấp với anh không? Giống như tôi vậy, hỏi thăm rõ ràng những điều cơ bản về bác sĩ Mạnh Cổ mới quyết định theo đuổi, sau đó cảm thấy không thích hợp thì rút lui. Bác sĩ Mạnh cũng biết tình cảnh của tôi mới có phản quyết đúng không? Ý tôi là, ngoại trừ đáng về bên ngoài và khí chất gì gì đó. Tư Tư không giống tôi, cô ấy rất được, khí chất tốt, tính tình hào phóng, ngoại hình thì không vấn đề. Còn ở bên trong, thì phải tự mình tìm hiểu chứ?.”

“Tôi không cần biết nhiều như vậy, chỉ cần giống nhau là được rồi.”

“Trần Nhược Vũ, em cảm thấy cô ấy thích tôi sao?.”

“Cô ấy không thích anh thì hao tổn tâm trí ở anh làm gì? Tôi biết rõ về cô ấy, cô ấy sẽ không lãng phí thời gian trên một người không quan trọng với mình.”

“Nhưng tôi không cảm thấy.”

“Không cảm nhận được cô ấy nghiêm túc với anh? Vậy anh còn gọi điện thoại cho tôi ngăn cản cô ấy.”

“Tôi nói, tôi không cảm nhận được cô ấy thích tôi.”

Trần Nhược Vũ kinh ngạc, há rộng miệng.

“Nếu có một người thực lòng yêu em, em sẽ biết.” Mạnh Cổ tự nhiên cười: “Tôi không có cảm giác cô ấy đối với tôi là thật lòng, cho nên tôi không có hứng thú chơi đùa với cô ấy. Tôi không phải trẻ con lên ba, không có hứng thú với mấy trò trẻ con kiểu này.”

Trần Nhược Vũ ngây người, ngồi suy nghĩ một lúc, lại cảm thấy tâm tư của mình hình như hơi xúc động. Anh nói rất đúng. Cô bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, hình như trước đây cô đã từng hành động như này, chưa xác định được tình cảm của mình, chỉ nhìn vẻ ngoài và nghề nghiệp, điều kiện của anh đã hồ đồ theo đuổi anh.

Chắc chắn anh đã phát hiện ra điều này.

Cho nên, không phải chỉ cần có điều kiện phù hợp, mà còn phải có tình yêu. Do vậy, Doãn Tắc với Lôi Phong mới nói anh có kiếp số đào hoa. Người đàn ông này, tưởng chừng là người thoải mái nhưng anh lại rất đề ý, anh còn rất quan trọng sự chân thành trong tình cảm.

“Bác sĩ Mạnh, đường trong rừng đào hoa đúng là không dễ đi, phải không?.”

Cô đã vô tình xông vào rừng đào của anh, khi phát hiện cô không phải là hoa mà chỉ là cành đã quá muộn. Cô thờ dài, có chút phiền muộn.

“Trần Nhược Vũ, em xác định em đang nói chuyện với tôi là cùng một đề tài?.”

“Đúng thế, không phải đang thảo luận về độ đào hoa của anh sao?.”

Anh nhìn chăm chăm cô: “Vì sao em lại chuyển đề tài?.”

“Đâu có.”

“Sao lại không có?.” Mạnh Cổ cong khóe miệng: “Theo đuổi không có kết quả quay sang trở mặt tôi đã thấy nhiều, nhưng em lại biến thành kẻ góp vui

là như nào. Tôi đều nhìn thấy tâm trạng buồn vui thất thường của em, em giống như chú hề. Còn có bữa tối ở vườn hoa lãng mạn ngọt ngào gì đó, tôi đoán mãi không ra em có thể tìm được chỗ nào hoa tươi gì đó, tò mò vô cùng, kết quả em có thể suy diễn ra được những chuyện như này, ở những nơi có bầu không khí như này, quả nhiên không đơn giản. Trần Nhựt Vũ, kì thật, em đúng là một nhân tài.”

Trần Nhựt Vũ kinh ngạc, miệng mở lớn hơn, từ trạng thái bất động rồi chuyển sang nhúc nhích, anh mới là nhân tài.

“Bác sĩ Mạnh, có chuyện này, tôi nhất định phải cầu xin anh.”

Anh nhướng mày: “Chuyện gì?”

“Nếu có ngày tôi bất hạnh, phải làm phẫu thuật, tôi khẩn cầu bác sĩ Mạnh, anh đừng động tay vào.”

“Sao vậy? Sợ tôi báo thù?”

“Không. Tôi sợ lúc bác sĩ Mạnh đang phẫu thuật, nhìn thấy tôi lại khơi lại những chuyện hài hước động lòng người kia, anh cười ha ha, rồi xuống tay quá mạnh. Phẫu thuật cứu người chắc chắn anh đã làm quá nhiều, nhưng tôi không muốn trở thành người đầu tiên chết dưới tay của anh.”

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô, nhìn nhìn, cười ha ha.

Cô trừng lại anh!

Hơn nửa ngày, Mạnh Cổ mới không cười nữa, nhưng nụ cười vẫn chưa ẩn hiện trong đôi mắt anh. Trần Nhựt Vũ bủn rủn, tỏ vẻ không hài lòng với thái độ của anh.

Ánh mắt hai người vô tình giao ở một chỗ, đối diện một lúc lâu, ánh mắt trong suốt của Mạnh Cổ ẩn chứa thâm ý sâu xa nào đó. Trần Nhựt Vũ bỗng thấy tim mình đập loạn nhịp, đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nghe thấy tiếng gọi của một người đàn ông trung niên: “Mạnh Cổ.”

Mạnh Cổ cùng Trần Nhựt Vũ đồng loạt quay đầu.

Là một vị bác sĩ trung niên.

Mạnh Cổ đứng lên, bước tới nói chuyện với vị bác sĩ ấy. Trần Nhựt Vũ nghĩ hai người đang nói chuyện về y học cho nên không để ý, lấy cái bánh ra cắn một miếng. Lúc đang cắn miếng vô cùng to, Mạnh Cổ quay người lại, nói với cô: “Trần Nhựt Vũ, đây là cha tôi.”

Cha anh?

Trần Nhựt Vũ bị nghẹn. Miệng đang nhồm nhoàm bánh mì, nhỏ không nhỏ được, nuốt thì nuốt không trôi.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Trần Nhựt Vũ, em rửa tay cho sạch vào!

Lần trước, Trần Nhựt Vũ đã nghe qua Đinh Hiểu Vân nói về chuyện gia đình của Mạnh Cổ trong lần hội họp trước, nghe nói cha của anh là viện phó của bệnh viện.

Vừa rồi không để ý nên quên mất, vừa đứng dậy Trần Nhựt Vũ dùng cái túi bánh che non nửa khuôn mặt, sau đó còn lén lút nhìn cha của Mạnh Cổ. Cha Mạnh quả nhiên rất ra dáng viện trưởng, gương mặt nghiêm nghị, bạc môi mỏng, cằm vuông vắn, phong thái rất uy nghiêm.

Ông đang nhìn Trần Nhựt Vũ, rồi chỉ gật đầu một cái, không hề có phản ứng gì to tát cả. Nhưng Trần Nhựt Vũ vẫn rất hồi hộp, đứng trước mặt trưởng bối sao có thể chào hỏi cho có lệ được. Cô nuốt miếng bánh xuống dạ dày, sau đó chạy nhanh tới chào hỏi: “Chào chú.”

Không đúng. Không quen biết thân thiết, chú hay bác đều không thể dùng tùy tiện được. Chào là viện trưởng Mạnh liệu có hợp lí không nhỉ? Chẳng may cô nhớ nhầm thì sao? Trần Nhựt Vũ lại bị nghẹn. Cô cố gắng điều hòa lại hơi thở, rồi nói lại: “Xin chào, bác sĩ Mạnh.”

Đúng, mặc kệ ông có danh hiệu gì, dù sao gọi là bác sĩ là quá chuẩn rồi.

Một già một trẻ, cả hai đều là bác sĩ Mạnh không hề có phản ứng gì, chờ cô chào xong rồi lại tiếp tục trao đổi tiếp về vấn đề hai vị bác sĩ này đang nói, ông chủ của bác sĩ Mạnh nhỏ đi rồi, bác sĩ Mạnh ‘bé’ đáng vẻ thông dong quay về chỗ ngồi.

Trần Nhựt Vũ dầm ngực bùm bụp, uống mấy ngụm nước, cố gắng nuốt miếng bánh đang nghẹn ở họng xuống, cuối cùng thở cũng dễ dàng được rồi.

“Ông ấy, ông ấy là cha anh?”

“Đúng?”

“Viện trưởng đại nhân?”

“Phó.”

Trần Nhựt Vũ thờ dõc, cảm xúc vẫn chưa ổn định: “Một nhân vật lớn như vậy, không cần phải giới thiệu cho em đâu.”

“Em nghĩ rằng anh và em đều muốn thế sao, là cha anh hỏi em là ai, nếu anh có ý đồ giấu diếm cha anh sẽ truy cùng đuổi tận. Cho nên cứ nói thẳng, không phải tốt hơn sao?”

“Uhm” Cô là ai, cô chẳng là cái gì cả. Không hiểu anh giải thích như nào nì.

“Em chốt dạ cái gì chứ?”

“Đâu có, đâu có.” Cô liên tục xua tay: “Tôi có chứng sợ hãi khi gặp người lớn. Thấy người lớn thì cũng có cảm giác sợ sệt một chút chứ.”

“Chứng sợ hãi gặp người lớn?” Mạnh Cổ cười nhạo: “Tật xấu không bình thường của em quả thật không ít.”

Trần Nhựt Vũ nhũ mày, đáp trả: “Bác sĩ Mạnh, chẳng lẽ anh không thể nói chuyện tử tế một chút được sao?”

“Ngôn ngữ của tôi có vấn đề gì sao?”

“Luôn tuốt groom đao đâm chọc người khác, khiến người nghe khó chịu.”

“Đừng suy nghĩ nhiều là được rồi.”

“Cách nói chuyện của anh có vấn đề. Bác sĩ Mạnh, đây đúng là khuyết điểm của anh, anh nói chuyện chẳng những gai góc mà tính tình còn rất xấu, anh không định sửa lại sao?”

“Sửa cho ai xem?”

Trần Nhựt Vũ ngây người, đầu anh là chày gỗ sao? Còn sửa cho ai xem ở đây nữa chứ? Không phải vì chính bản thân anh ấy sao. Cải thiện quan hệ giữa người và người, đề cao tính thân thiện, không phải như thế rất tốt sao?

“Tính nết con người rất khó sửa, tôi cảm thấy cứ làm chính mình rất thoải mái. Không cần vì ai mà phải thay đổi. Nếu gặp phải trường hợp đó, tự nhiên sẽ sửa lại.” Câu trả lời của Mạnh Cổ, Trần Nhựt Vũ không hiểu.

“Nói chung, anh đối với tôi rất cợt nhả.” Trần Nhựt Vũ dùng ánh mắt tà ma nhìn anh một cái, hai ba miếng đã ăn hết cái bánh.

Mạnh Cổ không biết nên khóc hay cười để nhìn cô. Cô vừa phê bình anh, vừa ăn, vừa liếc đều anh, chẳng lẽ như vậy thì không cợt nhả?

Trần Nhựt Vũ thu dọn vỏ bánh cho vào túi, dọn luôn cho cả Mạnh Cổ, rồi chạy đến thùng rác ở vườn hoa ném vào.

Mạnh Cổ lại khôi phục dáng người lười biếng dựa lưng vào ghế, đôi chân dài vắt chéo vào nhau. Anh nhìn Trần Nhựt Vũ chạy đi chạy lại, rồi nhìn thấy cô lau tay vào quần, anh bỗng nhũ mày.

“Nhấn mặt làm cái gì.” Trần Nhựt Vũ trừng mắt nhìn anh: “Tôi không có lau vào quần anh.”

Mạnh Cổ nhấn mặt nói: “Em sao vậy, sao trong nháy mắt đã biến thành con nhím vậy?”

“Anh làm tôi mất mặt.”

“Em nói cha tôi?” Mạnh Cổ kinh ngạc: “Nơi này là em chọn đúng không? Tôi còn tưởng sẽ được ăn đại tiệc, kết quả là em cho tôi ăn một cái bánh đậu đỏ. Hòn nữa, luận về độ mất mặt, không phải tôi mới là người mất mặt hơn em sao? Tưởng ăn vừa nãy của em, vừa ăn vừa nói nữa, tôi còn phải tỏ ra quen biết em, tôi không mất mặt sao?”

Anh lại trêu chọc cô.

Con tức của Trần Nhựt Vũ từ từ dâng lên. Địa điểm là cô chọn, là cô keo kiệt không muốn mời anh ăn một bữa cơm tử tế, thế là anh ghi thù báo oán cô? Cô chưa từng nghĩ ở nơi này sẽ gặp đồng nghiệp của anh, thế quái nào lại gặp phải cha anh?

Trần Nhựt Vũ đột nhiên xông lên trước mặt anh, nắm lấy tay Mạnh Cổ, há miệng thật lớn, ngọam một miếng.

Mạnh Cổ chửi người, tuy hay mắng cô nhưng anh không hề ra tay đánh người, cô cũng không đánh người, nhưng cắn người thì được chứ?

Hiển nhiên, Mạnh Cổ không nghĩ tới Trần Nhựt Vũ còn có thể từ nhím biến thành mèo hoang chỉ trong nháy mắt. Anh đau quá, kêu lên một tiếng A.

Trần Nhượng Vũ nhả ra, có dấu răng, không chảy máu, lực rất vừa!

Xả hận!

Cô cầm theo túi xách của mình, xoay người bỏ chạy.

“Trần Nhượng Vũ!” Mạnh Cổ điên tiết, gào thét ở phía sau, cô nghe thấy nhưng cũng chỉ làm cô chạy nhanh hơn.

Chạy một mạch ra thẳng đến cổng bệnh viện, chờ xe bus tới. Đứng ở bên xe, cô ngó nghiêng ngó phải xem, hay lắm, không có người đuổi theo. Trần Nhượng Vũ mặt nóng dần lên, không hiểu sao mình lại hành động như vậy. Tâm tình đang tăng vọt bỗng dừng lại cảm thấy rất giận anh.

Xe bus vừa tới, cô vọt vội đi lên, lúc này nghe thấy tiếng chuông di động vang lên. Lấy ra, vừa hay, là người vừa bị cô ngoạm cho một miếng rõ to, cô ấn nút từ chối, không nghe.

Xe bus lăn bánh, tiếng di động lại vang lên, tim cô lại nhảy tung tung, nhìn màn hình, vẫn là Mạnh Cổ. Mặt cô càng nóng, tiếp tục nhấn nút từ chối.

Một lát sau, có tin nhắn được gọi tới: “Vốn định nói sẽ lái xe đưa em về, nhưng em lại thích ngồi xe bus, thôi vậy.”

Hừ, giả mù sa mưa. Lái xe đưa cô về chỉ là cái cớ, trả thù mới là mục đích.

Trần Nhượng Vũ cắn môi, ngón tay rục rịch khó chịu, rất muốn gọi tin nhắn hỏi âm cho anh nhưng viết cái gì, cô nhất thời không nghĩ ra.

Rất nhanh sau đó, tin nhắn thứ hai được gọi đến.

“Trần Nhượng Vũ, em có biết hay không, đôi tay của bác sĩ ngoại khoa được ví như thần thánh, không thể xâm phạm!”

“Xi.” Trần Nhượng Vũ thiếu chút nữa cười ra cả tiếng, xâm phạm rồi chứ còn gì nữa.

“Tôi xâm phạm rồi đấy, thì sao nào?.” Lần này cô không nghĩ nhiều nữa, nhanh như bay trả lời tin nhắn của anh.

Đợi hơn nửa ngày, không thấy Mạnh Cổ trả lời tin nhắn.

Trần Nhượng Vũ chờ rồi lại chờ, trong lòng ngứa ngáy như có móng tay mèo đang cào cào. Qua thực muốn nhắn thêm một cái nữa, nhưng không biết nên nói như thế nào. Cô suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên cảm thấy câu hỏi: “Xâm phạm thì sao nào?” của mình hơi ngu dốt, quá mất mặt.

Đầu óc của cô đúng là nóng quá nên mới nói những câu như thế này.

Trên đường về nhà, cô đều suy nghĩ về vấn đề này, rất nhanh đã về tới nhà. Vừa mở cửa vừa hát, cô đã nhìn thấy hành lí của Lương Tư Tư, hẳn là cô nàng đã đi công tác về.

“Hôm nay phát tài sao? Sao vui vẻ thế?” Lương Tư Tư ôm bát ngồi trên sofa, nhìn thấy Trần Nhượng Vũ trở về liền hỏi.

Vui vẻ? Trần Nhượng Vũ sờ sờ mặt, lộ rõ đến vậy sao. Cô không phải thẹn quá hóa giận rồi thêm cả hối hận đến mức không chịu nổi sao?

Lương Tư Tư nhú mày, nhìn biểu hiện khó xử của Trần Nhượng Vũ, hỏi tiếp: “Hôm nay gặp bác sĩ Mạnh sao?”

“À, ừm” Trần Nhượng Vũ trả lời cho qua, theo bản năng lái sang chuyện khác: “Sao về sớm thế?”

“Thủ tục hoạt động xảy ra vấn đề, cho nên thời hạn được kéo dài thêm, chúng mình không muốn ở đi một chỗ, cho nên về trước. Quay lại sau.”

“À, ra thế. Minh về phòng trước.” Trần Nhượng Vũ xách theo túi trốn về phòng.

Tư Tư đã trở lại.

Trần Nhượng Vũ nằm vật lên giường, nhớ tới câu nói của Mạnh Cổ: “Tôi không muốn chơi đùa cùng cô ấy.”, nhất thời tâm trạng cô hơi hoảng loạn. Có nên tâm sự với Tư Tư không nhỉ?

Để cho cô ấy biết rõ Mạnh Cổ là người như thế nào? Hỏi xem cô ấy đối với Mạnh Cổ như thế nào? Cô ấy nghiêm túc chứ? Cô ấy có thể làm Mạnh Cổ động lòng không? Mà nếu đúng là Tư Tư chỉ muốn chơi trò chơi, đem tình yêu trở thành trò đùa thì phải làm sao bây giờ?

Nhìn đi động, Mạnh Cổ chưa trả lời tin nhắn của cô.

Trần Nhượng Vũ thở dài, nghe được tiếng cười haha của Lương Tư Tư trong phòng khách đang xem tiết mục hài, mọi buồn phiền vui đi một ít.

Vài ngày gần đây, tâm trạng Trần Nhượng Vũ không được tốt lắm.

Mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện.

Tiền bồi thường đã lấy được. Cô gọi gấp về cho gia đình, gọi điện về thì tâm trạng của cha mẹ cô không được tốt lắm. Cha cô yêu cầu cô từ chức, cô không đồng ý, sau đó đầu dây bên kia không có tiếng động, cuối cùng cô nghe được tiếng thở dài của cha: “Con phải suy nghĩ cẩn thận.” Đây là câu nói cuối cùng của cha cô trong điện thoại.

Trần Nhượng Vũ không muốn nghỉ, cô không muốn trở lại thành phố C, trở về đó cuộc sống của cô sao có thể vui vẻ được. Bỗng nhiên, cô muốn gọi điện cho Mạnh Cổ, cô muốn tìm một người bạn thân để tâm sự. Nhìn dãy số điện thoại của Mạnh Cổ nữa ngày, rồi lại quăng điện thoại vào trong tủ.

Mấy ngày nay, Mạnh Cổ và cô chưa liên lạc lại, không điện thoại không tin nhắn. Lương Tư Tư cũng không nhắc đến anh, đi sớm về trễ, nói là tăng ca, công việc bận bịu.

Trần Nhượng Vũ nghĩ, căn bản cô không cần lo lắng cho sự phát triển của hai người kia. Bọn họ so với cô đều là bậc lão làng trong việc ứng xử với mọi tình huống, thủ đoạn cao tay, so với cô thông minh hơn rất nhiều, cô không nên ngu ngốc đập một nhát vào làm gì, rồi chỉ làm đổ bể mọi chuyện.

Mấy ngày nay, bạn của Trần Nhượng Vũ có gọi cho cô, giới thiệu đối tượng xem mắt cho cô. Chính là người bạn làm đại lý sản phẩm bao cao su cùng cô, Triệu Hạ.

Ngày đó, Triệu Hạ và Trần Nhượng Vũ trong lúc bán hàng cùng nhau nói về chuyện xem mắt, ở công ty chuyển phát hàng hóa có ông chủ nhỏ, hợp tác cùng Triệu Hạ. Anh ta năm nay 29 tuổi, đang độc thân, là một người đàn ông tốt. Hợp tác qua lại đôi bên đều rất vui vẻ, Triệu Hạ cảm thấy người đàn ông này không tệ, hỏi Trần Nhượng Vũ có muốn gặp thử một lần không.

Trần Nhượng Vũ đồng ý.

Lần đầu tiên gặp mặt, cảm giác bình thường. Đối tượng xem mắt tên là Đường Kim Tài, cha mẹ mở công ty vận chuyển hàng hóa, quy mô không lớn nhưng làm ăn cũng khá. Anh ta có chiều cao bình thường, tướng mạo bình thường, nhưng nhìn qua cũng là người đứng đắn.

Triệu Hạ cũng không cần phải giới thiệu nhiều, bởi Đường Kim Tài đã giúp đỡ hai người trong việc chuyển hàng hóa, chỉ nói qua Trần Nhượng Vũ là bạn hàng của cô. Đường Kim Tài có gặp qua Trần Nhượng Vũ một lần tại văn phòng làm việc, cũng có chút ấn tượng. Triệu Hạ chỉ giới thiệu qua cho anh ta, Đường Kim Tài hiểu ý rất nhanh.

Vì thế Trần Nhượng Vũ và Đường Kim Tài coi như quen biết. Ngày đó, vận chuyển hàng hóa Đường Kim Tài còn mời Triệu Hạ và Trần Nhượng Vũ ăn cơm trưa. Anh ta không quá nhiệt tình, Trần Nhượng Vũ cảm giác được anh ta và cô là cùng một loại người.

Sau một tuần, Đường Kim Tài gọi điện cho Trần Nhượng Vũ, muốn hẹn cô ở quán cafe, Trần Nhượng Vũ nghĩ, thôi lần này xem như chính thức quen biết nhau đi. Cô không nghĩ nhiều, liền đồng ý.

Kết quả lúc đến quán cafe, Trần Nhượng Vũ há mồm không kịp đóng. Đường Kim Tài còn dẫn theo cả mẹ.

“Xin lỗi, Trần tiểu tư, mẹ tôi nghe nói tôi ra ngoài gặp em, nên muốn đi cùng, tôi khuyên không được.” Đường Kim Tài thừa dịp mẹ đi vắng một lúc, nói lời xin lỗi với cô.

Trần Nhượng Vũ còn có thể nói gì chứ? Cô cảm giác trong người không được khỏe cho lắm.

Đầu choáng váng, như ngồi trên đồng lửa, đồng than.

Cô đã nhận nhìn quá mức chịu đựng đành phải lấy cớ đi toilet, sau đó cầm điện thoại tìm người đến cứu.

“Cái gì? Bạn đang ở sân bay? Tư Tư sao hôm nay bỗng dưng bạn đi công tác vậy? Uhm, đột xuất à, vẫn là hoạt động trước hả, mình biết rồi. Không có việc gì, không có việc gì, dù sao bạn cũng ở sân bay rồi mà. Thuận buồm xuôi gió nhé, ở bên ngoài cẩn thận một chút.”

“Lam Lam, bạn đang đi làm à? À, bạn giúp chị Doãn Ninh trông con à? Vậy chị Doãn Ninh và Doãn Tác bao giờ trở về? Bón, năm giờ á, thôi vậy. Không có việc gì, mình không có chuyện gì. Vậy bạn gọi lời chào đến nhóc con cho mình nhé.”

Trần Nhượng Vũ gọi hai cú điện thoại xong, thiếu chút nữa khóc ròng, cô không đen đủi đến thế chứ?

Một bác nào đó đi từ phòng toilet đi ra, Trần Nhượng Vũ đang cản đường người ta rửa tay, cô xấu hổ xin lỗi rồi tránh đường.

Trần Nhượng Vũ nghĩ, việc này không thể tìm Triệu Hạ được, nếu không sẽ làm hỏng mối quan hệ bạn bè này. Thế nhưng cô còn có thể tìm ai? Cô tìm mãi không ra, cuối cùng cắn răng cắn lợi gọi cho một người, đã lâu rồi dãy số này và cô không có liên lạc.

“Bác sĩ Mạnh, anh có thể giúp tôi việc này được không?” Vừa nghe thấy có người bắt máy, Trần Nhượng Vũ xộc thẳng vào chủ đề chính.

“Trần Nhượng Vũ?.” Nghe giọng điệu của Mạnh Cổ đủ khiến cho Trần Nhượng Vũ hiểu ra anh đang trêu đùa cô: “Em rửa tay sạch rồi?.”

“À.” Trần Nhượng Vũ nhìn nhìn bồn rửa tay, rồi nhìn xà phòng trên tay của bác nào đó. Rửa sạch cái gì chứ: “Tôi đang ở trong toilet. Nhưng không có rửa tay.”

Bên kia trầm mặc vài giây: “Lần trước gọi tin nhắn cho em, bảo em rửa tay cho sạch vào, để tôi cắn lại, bây giờ em gọi điện thoại cho tôi.”

Trần Nhược Vũ mở lớn miệng: “Tôi không nhận được tin nhắn.”

Xong rồi, xong rồi, cái nhà mạng di động chết tiệt này. Cô còn nghĩ cái tin nhắn ngu xuẩn kia làm phật ý bác sĩ Mạnh, quả nhiên thằng nhãi này là người có thù tất báo. Khó trách anh không liên lạc với cô, hóa ra là như vậy.

Nhưng trước mắt việc cần lo không phải việc này. Trần Nhược Vũ lột sạch mặt mũi của mình, nói: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh Cổ, Mông Cổ đại nhân, anh có tạm gác thù oán lại phía sau, bây giờ anh cứu tôi một mạng trước được không?”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Anh hùng cứu kẻ tâm thần

“Cứu mạng? Em làm sao vậy?..”

“Tôi gặp người quen.”

“Gặp lưu manh?..”

“Không, không. So với lưu manh còn ghê gớm hơn nhiều.” Trần Nhược Vũ nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ bà bác đang rửa tay ra thì không còn ai khác, cô ôm điện thoại, dùng giọng nhỏ nhất nói: “Anh ta đưa mẹ tôi.”

Đầu dây bên kia im lặng, sau đó truyền đến giọng nói có vẻ nhẩn nại của Mạnh Cổ: “Đưa theo mẹ tôi là như thế nào? Sao em kêu cứu mạng? Em lại cường điệu hóa nữa rồi. Không hợp thì bỏ đi thôi.”

“Là bạn tôi giới thiệu, không thể méch lòng được.”

“Bạn bè giới thiệu cho thì cũng không thể kết hôn sinh con thay em được.”

“Không phải bạn bè bình thường, hơn nữa đây là người bạn hàng của cô ấy, nếu tôi gây ra chuyện gì không phải, sợ ảnh hưởng đến bạn tôi.”

“Vậy em đừng tỏ vẻ không hài lòng, cứ cùng bọn họ nói chuyện trên trời dưới biển, sau đó khi ra về, em quay về nói với bạn em rằng không hợp, là được rồi.” Làm như cô ưa cái miệng quạ của anh lắm ấy, chẳng qua lúc này cần dùng đến thôi.

“Không phải, không phải. Tôi có chứng sợ hãi khi gặp người lớn, không có cách nào nói chuyện được. Ban nãy nói chuyện còn lắp bắp, ngồi được 10 phút, mẹ của anh ta còn hỏi về chuyện con cái, 5 phút tiếp theo nói về trường mẫu giáo cho cháu nội bà ấy. Tôi cảm thấy rất khó thở, mặt mày run bần bật, tay chân lạnh cóng.”

Đầu dây bên kia lại im lặng: “Uống nước gì ngọt vào.” Anh nói chuyện không mấy dễ chịu.

“Uống lên uống xuống rồi, tôi uống một cốc cacao nóng rồi.”

“Em đang ở đâu?..”

Trần Nhược Vũ đọc địa chỉ, nghe cũng biết bác sĩ Mông Cổ đã nhận lời đến cứu cô. Trần Nhược Vũ bình tĩnh hơn nhiều: “Anh đợi một chút, để tôi nghĩ xem nên nói như thế nào. Uhm, kì thực nên có người đến tìm tôi, sau đó tỏ vẻ lo lắng rồi nói là có một người bạn bị bệnh, tình huống rất nguy hiểm, bảo tôi cùng tới bệnh viện, bằng không sẽ không còn cơ hội.”

Mạnh Cổ cắt lời: “Trần Nhược Vũ, loại tiết mục như này diễn qua điện thoại cũng được.”

“Hả?..” Trần Nhược Vũ bưng tỉnh: “Đúng, đúng. Anh nói đúng. Tôi không cần làm phiền đến anh nữa.”

Cô cúp điện thoại nhanh như chớp. Sau đó, gọi điện cho Lương Tư Tư, kết quả là điện thoại tắt máy. Gọi cho Cao Ngữ Lam, lần đầu không ai nghe máy, lần thứ hai đợi lâu mới có người nghe máy, nhưng lại có tiếng trẻ con hét đến chói tai còn có cả tiếng chó sủa, náo loạn vô cùng, hiển nhiên là không thích hợp cùng cô diễn trò. Trần Nhược Vũ nói rằng sẽ tìm Cao Ngữ Lam nói chuyện sau, rồi cúp máy.

Được rồi, chỉ còn lại bác sĩ Mạnh Cổ.

Trần Nhược Vũ bỗng thấy phiền, ngẩng đi ngẩng lại, cần ra ngoài tìm cách ứng phó.

Cô đi về chỗ ngồi, phát hiện người ở cùng toilet vừa nãy ngồi ngay sau lưng cô, Trần Nhược Vũ đi qua thấy được bác ấy mỉm cười gật đầu. Cô cũng đáp lễ lại, nói không ra lời, tự mình cô vũ lấy bản thân.

Vừa ngồi xuống, mẹ Đường lên tiếng: “Sao đi lâu vậy, có phải cơ thể không thoải mái?”

“Không phải, không phải, cảm ơn bác đã quan tâm” Trần Nhược Vũ cảm thấy hơi nhạt nhẽo, cô uống một ngụm cacao, không quá nóng, vị ngọt rất dễ chịu.

“Tiểu Vũ, nhà cháu còn những ai? Nếu cùng A Tài kết hôn, người nhà sẽ đến chứ?”

Trần Nhược Vũ cố gắng duy trì nụ cười: “Bác à, bây giờ nói chuyện này vẫn còn quá sớm, cháu với anh Đường vừa mới quen biết nhau.” Cô vừa nói vừa lặng lẽ nhìn Đường Kim Tài, đối phương cũng dùng ánh mắt đầy lỗi lầm nhìn lại cô.

“Không còn sớm nữa đâu. A Tài đã 30 rồi. Tiểu Vũ, cháu cũng không còn nhỏ nữa, chắc cũng đã 26 đúng không? Cũng nên nhanh chóng cưới đi thôi, người làm mẹ như ta cũng không thấy nhanh. Bác cũng quen biết với Triệu Hạ, hai bên làm ăn qua lại cũng được một thời gian, cô ấy rất tốt, bác cũng rất thích Triệu Hạ, người mà cô ấy giới thiệu khẳng định không phải chọn lựa qua loa. Bác thấy ngoại hình cháu cũng được, trán đủ rộng, lông mi rất đẹp, vành tai tròn, ánh mắt trong trẻo, là tướng có phúc.”

Vận đen xếp hàng đến với cô có thể sánh ngang trường thành, có phúc sau này cũng chưa biết được. Trần Nhược Vũ thiếu chút nữa nhin không được phải bật cười.

Nhưng mẹ Đường còn nói tiếp: “Đúng rồi, một tháng Triệu Hạ trả lương cho cháu bao nhiêu?”

“Cháu, cháu không có lương, cháu làm đại lý, ăn phần trăm sản phẩm”

“Vậy thì là bao nhiêu?” Mặt mày mẹ Đường nhăn lại.

Trần Nhược Vũ cảm xúc nhấp một ngụm cacao thật sự cô không quan tâm đến vấn đề này.

“Quên đi, việc này cũng không phải vấn đề gì lớn. Đến lúc đó, cháu đến chỗ cô làm việc là được rồi. Là công ty của gia đình, dù sao cũng tiện hơn, không nên làm việc cho người ngoài. Chúng ta cũng không cần con cháu phải kiếm tiền nhiều tiền, chuyện đó không quan trọng. Cháu cũng đã 26 tuổi rồi, cũng nên sớm có con là vừa. Nói thực, tuổi 25 là sinh con tốt nhất, bây giờ đối với cháu là hơi muộn.”

Vậy cô đi tìm một người 25 tuổi mà lấy làm con dâu đi. Trần Nhược Vũ đứng ngồi không yên, cảm thấy xương sống với mông đau nhức.

“Bác à, chuyện đó còn quá sớm. Bác uống trà đi.”

“Haiz, thanh niên đúng là không biết lo lắng là gì, cho nên sau này lớn tuổi rồi, sinh con sẽ không được thông minh. Đúng rồi, nói đến con cái, bác cũng đã đặt sẵn cho con A Tài một cái tên, cũng chuẩn bị vài tên khác dự bị, cũng được lắm, đến lúc đó, ngay cả tên của con cũng không cần các cháu phải lo, bác chuẩn bị hết rồi. Mặt khác, hiện tại nhiều nhà trẻ không đạt chất lượng nên bác cũng đã chọn sẵn, mấy nhà trẻ ở gần nhà bác, bác cũng đã xem qua. Đến lúc đó, chuyện đưa nhỏ cứ giao cho bác, không cần mời bảo mẫu, cũng không dùng đến người nhà của cháu phải lo ...”

“Bác à, thật ngại quá, cháu muốn đi toilet.” Trần Nhược Vũ nhin không được, lấy cớ đi toilet.

Trần Nhược Vũ trốn vào toilet gọi điện, chết mất thôi, dạ dày bỗng nhiên đau quá.

“Bác sĩ Mạnh, tôi thực sự hết cách rồi. Anh đến giúp tôi đi.” Trần Nhược Vũ đã quên mất lúc trước cô đã vô lễ khi không nói tạm biệt mà vội vàng cúp máy anh để gọi điện nhờ vả Lương Tư Tư và Cao Ngữ Lam.

“Em muốn tôi giúp như nào?” Mạnh Cổ tức giận, nhưng không cúp điện thoại của cô, xem ra vẫn còn hi vọng. Trần Nhược Vũ cảm động đến bần rùn cả người.

“Sẽ không làm phiền nhiều đến bác sĩ Mạnh, chỉ cần anh gọi một cú điện thoại, phối hợp diễn với tôi, chỉ cần truy hồn tôi đi có việc gấp là được.”

Mạnh Cổ thờ dãi: “Trần Nhược Vũ, gọi điện thông báo có việc gấp, em tự mình diễn đi.”

“Không được, không được, tôi không thể diễn một mình được, diễn một mình tôi diễn không đạt. Phải có tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi mới có cảm giác chân thật như thể mới diễn được. Hơn nữa, anh không biết đâu, mẹ anh ta rất lợi hại, có thể tự mình nói không ngừng, cũng không cần biết người khác định nói gì, có muốn nghe bà ấy nói hay không. Bà ấy còn đã nghĩ đến nhà trẻ cho cháu nội tương lai, rồi mơ mộng đến viễn cảnh cháu nội đi học tiểu học, lên đại học còn xa vời hơn nữa là được bế cả chất. Tôi hoàn toàn không có cách nào, bà ấy càng nói đầu óc tôi càng trương phình lên, không thể hỏi được, nếu không có anh cùng diễn với tôi, tôi nghĩ mình sẽ làm lộ chuyện mất, lúc đó sẽ xấu hổ lắm”

“Trần Nhược Vũ, em nói xem, tôi nên nói thế nào?”

“Muốn nói cái gì cũng được, nhưng mà bây giờ đừng nói vội, hôm nay tôi đủ thâm rồi. Bác sĩ Mạnh, mọi thù hận cứ giữ lại để về sau, bây giờ giúp tôi đi đã.”

Điện thoại bên kia im lặng mấy giây: “Được rồi, em chờ đi.”

Trần Nhược Vũ thở hắt ra, cất điện thoại đi, vốc nước lạnh lên rửa mặt, tỉnh táo được hơn rồi, rồi tự làm bài tập tâm lý cho mình, rồi trở lại chỗ ngồi.

Mẹ Đường lại một lần nữa quan tâm đặc biệt tới cơ thể của cô, lần này còn trực tiếp hơn, hỏi có phải thận cô có vấn đề. Sau đó, nói đến lịch sử của Đường gia vất vả như nào để xây dựng được cơ nghiệp, tuy rằng là công ty nhỏ nhưng công việc làm ăn rất ổn định. Tiếp đó, tự nói sẽ an bài cho Trần Nhượng Vũ một chức vụ trong công ty, rồi giới thiệu sơ qua về công việc cho cô biết.

Đường Kim Tài ở bên cạnh muốn chen vào để chấm dứt đề tài nhưng đều bị mẹ của anh hùng hăng đập tắt. Trần Nhượng Vũ thấy tình cảnh như vậy lại càng không dám nói thêm điều gì. Cô thì thoảng liếc nhìn điện thoại trên bàn, nhưng Mạnh Cổ vẫn không gọi điện tới.

Mẹ Đường bắt đầu lê la đến việc muốn gặp cha mẹ của Trần Nhượng Vũ để nói chuyện. Cô lại lắp bắp trả lời là quá sớm, vì mới quen biết Đường Kim Tài, nên chưa chuẩn bị. Mẹ Đường tỏ vẻ mất hứng. Sau đó chuyển đề tài, nói Đường Kim Tài là con trai độc nhất trong gia đình, hy vọng sau khi kết hôn sẽ ở chung với cha mẹ anh, không nên dọn ra ngoài. Còn về tổ chức tiệc cưới, tiền mừng đám cưới, bà nói người trẻ tuổi không có hiểu biết, muốn nói chuyện trực tiếp với cha mẹ Trần Nhượng Vũ.

Trần Nhượng Vũ đỏ mặt hời hợt, di động vẫn không có tiếng chuông, tâm trạng cô rơi thẳng xuống dưới đáy cốc, Mạnh Cổ đã đồng ý rồi nhưng vẫn không cứu cô, cô cảm thấy khó chịu.

Trần Nhượng Vũ lên tiếng: “Bác à, ngại quá, cháu nhớ có việc cần làm, phải đi gấp. Không bằng như vậy đi, lần khác cháu mời hai người uống trà?”

“Có việc? Làm sao đột nhiên có việc được? Có phải cảm thấy bác đáng ghét hay không? Không phải giải thích, người già chúng tôi nói nhiều, nhưng cũng là muốn tốt cho con trẻ. Nếu hôm nay bác không đến, thì hai người sẽ nói gì với nhau chứ? Vừa gặp mặt thì nói gì được? Vậy chờ đến lúc nào mới nói đến chuyện kết hôn? Bác chỉ có gì nói vậy, có điều kiện gì cũng nói hết ra, như vậy các cháu mới có kế hoạch, cũng chỉ muốn tốt cho hai đứa thôi.”

“Không phải, không phải, thật sự là cháu có việc. Cháu, cháu quên mất, đột nhiên mới nghĩ ra.”

“Vậy Trần tiểu thư mau đi làm việc đi, tôi không làm phiền nữa.” Đường Kim Tài ở bên cạnh giảng hòa. Trần Nhượng Vũ gật đầu đầy cảm kích, đang muốn gọi thanh toán, về mặt mẹ Đường đầy thắc mắc: “Có chuyện là chuyện gì?”

Trần Nhượng Vũ rơi vào tuyệt vọng, cô đang định chạy thì không để ý đến bất cứ điều gì thì liếc mắt đã thấy hình ảnh đẹp trai ngồi ngời ngời của Mạnh Cổ đang đi tới.

Trần Nhượng Vũ mừng đến suýt rơi nước mắt. Cảm ơn thần linh, cảm ơn Mạnh Cổ tiên sinh có lương tâm, không không, nên cảm ơn Mạnh Cổ tiên sinh có lòng từ bi.

Anh không gọi điện mà trực tiếp tới đây. Vừa rồi cô đã trách oan anh. Có thể anh nghĩ cô diễn không tốt, sợ cứu không được cô, cho nên tự mình tới cứu. Anh đúng là anh hùng! Anh đúng là người lương thiện!

Mạnh Cổ đứng trong nhà hàng quét mắt một lượt, nhìn thấy khuôn mặt mướt đáng yêu khảm trương của Trần Nhượng Vũ cùng với đôi mắt lóe sáng đầy cảm kích, anh sai bước đi tới rồi dừng ở bàn của Trần Nhượng Vũ.

Trần Nhượng Vũ ngẩng đầu nhìn anh, chờ mong anh nói có người bị xe đâm, bị chém, bị chảy máu não, nhảy lầu ... tóm lại là có người chết chờ cô đến tiễn đưa.

Kết quả, Mạnh Cổ nói: “Vì sao hôm nay không tới khám bệnh? Chủ nhiệm Lưu khoa thần kinh đã nói có hẹn với em nhưng không thấy em tới.”

Tác giả có việc muốn nói: Được rồi, để cho bác sĩ Mạnh Cổ làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng đừng mừng rỡ quá khích rồi cười hahaha.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tôi lấy thân báo đáp, anh có muốn không?

Trần Nhượng Vũ tròn mắt mồm há hốc.

Lời này nghe giống như cô là đối tượng mắc bệnh tâm thần đang chạy trốn khỏi trại thế?

Trần Nhượng Vũ ngây người, cô có tưởng tượng thế nào cũng không thể nghĩ được Mạnh Cổ có thể nói ra những lời như thế này.

Quả nhiên, anh là nhân tài!

Cô hồi hận, cô tự kiểm điểm bản thân, cô quá sai rồi, cô không nên ôm ảo tưởng gì với bác sĩ Mạnh Cổ. Có lương tâm, có lòng từ bi? Đối với ai, chứ với bác sĩ Mạnh là một thứ vô cùng xa xỉ.

Đường Kim Tài ngạc nhiên vô cùng, về mặt mẹ Đường thì thay đổi liên tục.

“Tiểu Vũ bị bệnh gì?”

Trần Nhựt Vũ nhìn rồi lại nhìn, há miệng nhưng không nói được lời nào. Nhưng, Mạnh Cổ trời sinh có bản tính bình tĩnh: “Cô ấy có bệnh thấy máu là choáng, cần đi khám ở khoa thần kinh. Thật xin lỗi, chủ nhiệm Lưu rất khó hẹn trước được, phải hẹn trước nhiều ngày, hôm nay tôi phải đưa cô ấy đi đến bệnh viện.”

Mẹ Đường sắc mặt vô cùng khó coi, Trần Nhựt Vũ tự hiểu trong lòng, thấy máu là choáng có thể người già còn chưa hiểu được tường tận là gì nhưng chỉ cần nhắc đến hai chữ khoa thần kinh nhất định họ sẽ hiểu được. Cho nên, giờ phút này Trần Nhựt Vũ mơ hồ cũng hiểu ra được chuyện gì đang xảy ra.

Hơn nữa, vừa rồi cô đi toilet nhiều lần như vậy, sau đó nói chuyện còn lắp bắp liên tục, cuối cùng nói là có việc đột xuất. Đúng rồi, việc cô sức nhớ ra chính là xếp hàng đi khám bệnh?

Tóm lại, chỉ cần tổng hợp tất cả các tình huống vừa xảy ra, đủ để khiến người khác chìm đắm trong vô vàn tưởng tượng.

Quả nhiên, mẹ Đường vội vàng nói: “Trí nhớ Trần tiểu thư sao lại kém như vậy, đi khám bệnh mà cũng quên. Chúng tôi không quấy rầy nữa, A Tài, chúng ta đi thôi.”

Nếu chuyện này xảy ra cách đây một phút trước, Trần Nhựt Vũ sẽ vui mừng đến mức đứng lên vỗ tay rầm rầm, thế nhưng bây giờ cô lại tro mắt nhìn mẹ Đường dẫn theo Đường Kim Tài rời đi, trong lòng nảy ra chút đáng tiếc, thật ra cô muốn kéo hai người họ lại để giải thích bệnh thấy máu là choáng không phải bệnh thần kinh, còn khoa thần kinh không phải như mọi người tưởng tượng chỉ điều trị cho những người bị điên, mà còn nhiều bệnh khác.

Thế nhưng, nửa lời cô cũng không thể giải thích được, chỉ nhìn theo bóng dáng hai mẹ con thắm thiết kia rời đi, dần biến mất trong tầm mắt cô.

“Xong rồi, cảm ơn tôi đi.” Mạnh Cổ đứng bên cạnh kẻ công.

Trần Nhựt Vũ ‘bụp’ một phát lên cánh tay bị thương của Mạnh Cổ: “Không phải đã thông đồng từ trước rồi sao, đã dặn là lấy lý do một người sắp chết ra để nói, sau đó chúng ta cùng bỏ đi. Sao lại nghĩ ra lý do này?”

Mạnh Cổ cau mày lại, xoa xoa cánh tay của mình, sau đó ngồi ở ghế đối diện với Trần Nhựt Vũ: “Sao em có thể rửa người khác với những lý do kiểu đó được, lý do này quá thâm độc.”

“Độc bằng anh sao?” Trần Nhựt Vũ muốn đấm cho anh vài phát, rồi cắn cho anh mấy cái!

“Anh phá hoại danh dự và hình tượng của tôi, đúng là ông vua của độc.”

“Tôi đây tôn trọng sự thật, dựa trên chuyện có thật tổn công trau chuốt thêm một ít. Trừ việc em có hẹn với chủ nhiệm Lưu ra, thì những chuyện khác đều là thật. Em có triệu chứng thấy máu là choáng, là chuyện có thật, nếu cần thiết em phải đi khám bác sĩ, để tìm hiểu kỹ hơn về căn bệnh của mình. Tôi còn chưa nói với bà ấy về triệu chứng sợ người lớn của em, khi nói chuyện với người khác nhịp tim sẽ đập nhanh, dạ dày đau, đổ mồ hôi lạnh, tay chân lạnh, mặt mày sa sầm. Em xem, đó đều là sự thật, đúng không? Mặt khác, phải xếp hàng khám bệnh là đối với những người bình thường, nếu có ngày nào đó em thực sự phải tìm tới chủ nhiệm Lưu khám bệnh, cứ nói với tôi một tiếng, tôi có thể giúp em chen ngang.”

Trần Nhựt Vũ rất muốn hét một tiếng thật to vào mặt anh, rồi lật bàn: “Bác sĩ Mạnh, loại người như anh, khi nhận lời giúp đỡ người khác sao lại khiến người mang ơn muốn hành hung trả ơn anh vậy? Rốt cuộc anh tu luyện thế nào mà ra được bản lĩnh như này thế?”

“Em biết tôi giúp em là được rồi.” Mạnh Cổ hết sức bình thản: “Em xem, mới nói có hai câu mà đã bỏ cuộc. Em cũng không nên lo lắng làm gì, là người ta tự dẫn con trai mình rời đi. Bọn họ cũng không thể nói là em sai được, sẽ không gây phiền phức cho bạn của em.”

Trần Nhựt Vũ há mồm rồi lại đóng lại. Lại há mồm, vẫn không biết nên nói gì, rồi lại đóng mồm lại. Cô vừa nghĩ vừa nâng cốc nhắm ngụm nước, điều hòa lại tinh thần.

“Thế nhưng nói rằng phải đến khoa thần kinh khám, tôi nghe qua cũng thấy như tôi bị bệnh tâm thần. Nếu bà ấy trách bạn tôi giới thiệu cho con trai bà ấy một người con gái mắc bệnh thần kinh, thì phải làm sao?”

Mạnh Cổ không tán thành: “Để ọt, em hãy xóa nạn mù chữ về khoa thần kinh cho bạn em và bà ấy biết là được rồi. Còn thấy máu thì choáng là tật xấu như nào. Sau đó, uyển chuyển chuyển đề tài nói rằng hai mẹ con bọn họ bỏ lại em như thế nào, cho nên sợ rằng sau này không thể qua lại được nữa.”

Trần Nhựt Vũ trừng mắt nhìn người nào đó đang lên bài giảng, cuối cùng đúc kết ra: “Bác sĩ Mạnh, ở cùng một chỗ với anh lâu ngày có mắc bệnh thần kinh không?” Giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc vậy.

Có lúc thấy không thể yêu quý nổi con người này, có lúc thì lại hối hận, có lúc cảm thấy không nên để ý tới anh, có lúc cảm thấy anh là người lắm mưu mọ, có lúc cảm thấy anh rất ngu dốt, có lúc cảm thấy anh là người tốt, có lúc cảm thấy căm hận anh vô cùng...

“Tinh thần em quả thực có vấn đề, thấy máu là choáng rồi cả chứng sợ hãi khi gặp người lớn nữa, đều nằm trong phạm trù về khoa thần kinh.” Mạnh Cổ ăn bồng ngô ở trên bàn: “Tôi không chút nghi ngờ, buông xuôi mọi chuyện đến đây cứu em, nhiệm vụ thắng lợi hoàn toàn, rốt cuộc em còn chưa hài lòng chỗ nào?”

Bây giờ anh còn kể công nữa chứ! Trần Nhựt Vũ thà rằng bị anh ngoạm lại một miếng cũng không muốn bị nói là người có bệnh thần kinh!

“Nhiệm vụ của anh thuận lợi, thắng lớn nhưng thực ra anh muốn mượn dao trả thù.” Trần Nhựt Vũ dậm chân: “Mấy cái lí do được anh trau chuốt tỉ mỉ ra chẳng qua chỉ muốn tôi mất mặt.”

“Em ngẫm lại xem, lúc em gọi điện cho tôi cầu xin cứu mạng, cũng như nhau cả thôi. Cá nhân tôi, cảm thấy khi đó em còn mất mặt hơn. Chứng sợ hãi người lớn, em nghĩ đâu ra mấy cái từ này?..”

Trần Nhựt Vũ nghiêng rặng, trừng mắt nhìn anh, dơ một cánh tay ra: “Bây giờ tôi cho anh ngoạm lại một cái, về sau không ai nợ ai.”

“Trước chỗ đông người, làm chuyện như này không thích hợp.” Thanh âm Mạnh Cổ rất khiến cho Trần Nhựt Vũ muốn cắn người, anh coi như không thấy sắc mặt của cô, tiếp tục nói: “Hơn nữa, cho dù bây giờ tôi cắn em cũng chỉ là ăn oán lần trước, lần này cứu mạng là khác.”

Trần Nhựt Vũ rút tay về, da mặt tự tăng lên mấy lớp: “Ôn cứu mạng lớn như vậy, tôi không có gì báo đáp, chỉ có thân báo đáp. Anh có muốn hay không? Muốn hay không? Không muốn sao?..” Cô tỏ ra đắc ý: “Không cần thì coi như là hết. Hai chúng ta không ai nợ ai.”

“Lấy thân báo đáp mà người ta không cần, em có gì đắc ý thế? Tình huống như này phải thấy xấu hổ mới đúng chứ.” Mạnh Cổ cười cười, không thèm để mắt tới mấy trò hề của cô.

Trần Nhựt Vũ đỏ mặt, bĩu môi, nhưng vì anh nói như vậy không thể không lấy bóng ngó ném anh.

“Đừng làm loạn, bản quần áo của tôi.”

Trần Nhựt Vũ cắn môi, lại lấy một miếng bóng ngó ném anh.

“Con trai!..” Giọng nói của người phụ nữ nào đó vang lên phía sau lưng Trần Nhựt Vũ.

Trần Nhựt Vũ sững sốt, dừng cánh tay đang định ném bóng ngó về phía anh, nghe thấy Mạnh Cổ trả lời: “Mẹ.”

Trần Nhựt Vũ quay ngoắt đầu lại, đúng là người đi toilet vừa nãy, người đã nghe thấy hết những lời cầu cứu của cô, sau đó còn ngồi đằng sau mẹ Đường kia nữa chứ.

Hóa ra là mẹ Mạnh Cổ! Sao có thể như thế được? Sao lại trẻ đến thế?

Cô hoảng sợ mở to hai mắt, nhanh chóng đảo mắt qua chỗ Mạnh Cổ, anh nhếch miệng: “Phiền em nên kiềm chế chứng sợ hãi khi gặp người lớn một chút.”

Kiểm chế? Loại chuyện như này kiềm chế kiểu gì?

Xong rồi, xong rồi, cô vừa làm ra những chuyện gì đây!

Trước mặt người ta, cô lôi con trai nhà người ta diễn trò nói dối cùng cô? Vừa rồi cô còn gờ tay cho anh cắn, đúng không? Cô còn nói lấy thân báo đáp, đúng không?

Cô còn nói gì nữa? Còn làm trò hề gì nữa?

Trần Nhựt Vũ nghĩ không ra, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mông Lạnh bị trỉ

Mặt Trần Nhựt Vũ như muốn rút hẳn xuống đất, cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Mạnh Cổ, thế nhưng mẹ Mạnh vui vẻ tiến về chỗ bàn của hai người.

“Mẹ sao lại ở đây?” Mạnh Cổ vờ như không thấy ánh mắt cầu cứu của Trần Nhựt Vũ, coi cô như không khí, ngồi tiếp chuyện với mẹ mình.

“Mẹ có hẹn với bạn ra ngoài đi chơi.”

“Bạn mẹ đâu?..”

“Đi rồi.”

“Vậy sao mẹ vẫn còn ở đây?..”

“Vốn mẹ định đi, nhưng lúc đi toilet, thấy Tiểu Vũ trốn vào đó gọi điện thoại, lúc cô ấy gọi bác sĩ Mạnh, mẹ bỗng cảm thấy rất quen thuộc, cô ấy cũng quen bác sĩ họ Mạnh. Lúc cô ấy nói bác sĩ Mạnh Cổ, Mạnh Cổ đại nhân, mẹ tự nhiên nghĩ, người đó cũng tên là Mạnh Cổ, giống với tên con, vì thế mẹ ở lại.”

Nói vậy thôi, chứ chắc bác ấy ngồi ở lại nghe cô ăn nói làm nhảm.

Bác ấy còn gọi cô là Tiểu Vũ nữa chứ. Xong rồi, xong rồi, Trần Nhượng Vũ muốn đào hố tự chôn mình, khẳng định mẹ Mạnh đã nghe hết được chuyện xảy ra vừa xong.

“Aiz, bác cũng không xác định người cháu cầu cứu có phải con trai của bác không, nếu bác biết là con trai bác, bác nhất định sẽ ngồi xuống bên cạnh, giúp cháu nói chuyện.”

Nét mặt Trần Nhượng Vũ cứng đờ, cô lắc lắc đầu. Thăm nghĩ, bác à, bác còn chưa thấy đủ loạn sao?

Mẹ Mạnh bỗng huých huých vai Mạnh Cổ, nói: “Con trai, sao con không giới thiệu một chút nhỉ?..”

Đều nghe giới thiệu trong buổi xem mắt hết rồi, còn giới thiệu gì nữa chứ?

“Đây là mẹ tôi, đây là Trần Nhượng Vũ.” Mạnh Cổ ở trên mặt bình tĩnh, không thêm quan tâm đến việc trong lòng Trần Nhượng Vũ đang gào thét.

“Xin chào, Tiểu Vũ.” Mẹ Mạnh hiền lành vô cùng.

“Cháu chào bác.” Trần Nhượng Vũ nom nóp lo sợ, người bác này không phải muốn hỏi mình một đồng vấn đề chứ. Hôm nay, cô không thể chịu nổi cực hình tra tấn nào thêm nữa.

“Tiểu Vũ có bệnh sợ hãi khi gặp người lớn hả?..”

Đến rồi, đến rồi bắt đầu hỏi rồi. Hơn nữa, cú mở màn đã lôi ngay bệnh này ra làm trò cười, nói đến cái nhượng điểm buồn cười này.

Trần Nhượng Vũ theo bản năng nhìn Mạnh Cổ, nhưng Mạnh Cổ còn chưa kịp lên tiếng, mẹ Mạnh liền nói: “Trước mặt người lớn lo lắng cũng là chuyện bình thường, nhưng với bác thì không cần, bác còn trẻ như vậy mà.” Mẹ Mạnh nói xong, còn sờ sờ mặt mình, động tác nhấn mạnh về độ trẻ tuổi của mình.

Trần Nhượng Vũ sững sốt hỏi: “Cô à, cô hơn mười tuổi sinh ra bác sĩ Mạnh sao?..”

Mẹ Mạnh cười haha, Mạnh Cổ ở bên cạnh tức giận: “Trần Nhượng Vũ, đừng vuốt mông ngựa*.”

(*) Ý nói Trần Nhượng Vũ đừng có nịnh nọt.

Cô trung ra về mặt vô tội, cô đâu có, mẹ anh thực sự rất trẻ mà.

“Đừng để ý đến nó, có đúng là vuốt mông ngựa nhưng bác rất thích.” Mẹ Mạnh cười đến mí mắt dính lại với nhau, tinh thần phấn chấn: “Mạnh Cổ là do bác sinh ra, không phải nhặt được.”

“Mẹ, cũng phiền mẹ chú ý đến hình tượng người lớn của mình.”

“Mẹ rất chú ý mà. Con trai, con và Tiểu Vũ quen biết như thế nào?..”

“Cô ấy là bạn thân của bạn gái Doãn Tắc.”

“Doãn Tắc có bạn gái rồi sao? Aiz, đứa nhỏ này lâu rồi mẹ cũng chưa gặp, con bảo với nó là làm cơm mời mẹ đi, quan trọng là rủ cả bạn gái nó nữa.”

“Nếu nói như vậy, khẳng định Doãn Tắc sẽ từ chối.”

“Vậy con đổi cách nói đi. Dù sao, mẹ cũng muốn gặp qua một lần.”

“Đề con nói, Doãn Tắc càng không đồng ý.”

“Đó là con không biết cách nói, con uyển chuyển một chút, thông minh lên một chút.”

Trần Nhượng Vũ ngồi nghiêm chỉnh, cẩn thận đánh giá người mẹ trẻ này, xem hai người nhắc đến Doãn Tắc, cô khéo léo tìm cơ hội chen miệng: “Chuyện đó, bác sĩ Mạnh, bác à, hai người cứ trò chuyện nhé, cháu không quấy rầy, cháu đi trước.”

Mạnh Cổ gật đầu, mẹ Mạnh gật đầu, Trần Nhượng Vũ thở nhẹ ra, vừa định đứng dậy, mẹ Mạnh nói: “Chúng ta cũng muốn ra về, cùng về thôi.”

Trần Nhựt Vũ nhìn trộm Mạnh Cổ, anh không có phản ứng gì, ra về rất nghe lời mẹ. Loại hình tượng con ngoan như này khiến Trần Nhựt Vũ mở rộng tầm mắt.

Ba người bước ra đến cửa, Mạnh Cổ đi lấy xe. Trần Nhựt Vũ muốn tạm biệt lại bị mẹ Mạnh kéo tay lại: “Tiểu Vũ à, Mạnh Cổ vừa rồi ăn nói rất không lễ phép, bác thay nó xin lỗi cháu.”

“Không việc gì, không việc gì.” Trần Nhựt Vũ hoảng loạn xua tay: “Đó là phong cách của bác sĩ Mạnh ạ.”

Phong cách? Nói xong, cô thấy hơi xấu hổ, lần này mới đúng với cụm từ vuột mông ngựa.

Cũng may, phản ứng của mẹ Mạnh là tủm tỉm cười, không suy nghĩ nhiều, mẹ Mạnh nói tiếp: “Cha của Mạnh Cổ, cũng sẽ sắp xếp cho nó buổi xem mắt. Nếu không như vậy đi, đến lúc đó cháu cũng tới, trả thù lại?”

Trần Nhựt Vũ nhất quyết lắc đầu, dùng sức xua xua cánh tay: “Không, không.”

Xong rồi, xong rồi, người lớn này biết cách dọa người quá.

“Không sao, không cần lật bàn. Cháu cứ tưởng tượng hôm nay nó làm như nào, thì cháu làm với nó như vậy.”

Đem chuyện anh nói cô mắc bệnh thần kinh đề cập tới sao?

“Chiều nay đối với bác sĩ Mạnh không có tác dụng. Nếu cháu nói: “sao anh không tới khoa thần kinh khám bệnh” người khác sẽ tưởng anh chuyển từ ngoại khoa tới khoa thần kinh thôi, không có hiệu quả.” Hơn nữa, cô đi đến làm loạn buổi xem mắt của Mạnh Cổ để làm gì chứ? Anh sẽ nghĩ cô yêu anh đến chết, liều mạng đoạt chồng quá.

Hiểu lắm cũng không sao, chỉ sợ anh trả đũa, cô đâu không lại anh.

“Đương nhiên, cháu có thể đổi chiêu thức khác, dùng chiêu của nó hôm nay sẽ không mới mẻ gì. Bác sẽ giúp cháu tính kế, đúng rồi, cháu có thể nói, Mạnh Cổ, bài thuốc trị mà anh thường dùng rất cuộc tôi mua được rồi.”

Sặc !!!!

Trần Nhựt Vũ tự mình sặc nước bọt của mình.

Người này chính là mẹ thân sinh ra Mạnh Cổ sao?

“Cháu cũng biết là chiêu này hay lắm đúng không?”

“Bác à, bác rất hài hước.”

“Quá khen, quá khen. Mạnh Cổ tính tình nóng nảy, không kiên nhẫn đều di truyền từ cha nó, còn bộ dạng xinh đẹp hài hước là di truyền từ bác.” Tóm lại những thứ tốt trên người anh đều được di truyền từ bà, còn những thứ xấu xa độc ác đều di truyền từ cha anh.

Trần Nhựt Vũ nhìn mẹ Mạnh đang tủm tỉm cười, bỗng nhiên có cảm giác hâm mộ với Mạnh Cổ. Nếu cô có một bà mẹ đáng yêu như vậy, cô sẽ cam tâm tình nguyện trở về thành phố C.

Mạnh Cổ lái xe tới chỗ hai người, anh nhìn Trần Nhựt Vũ nói: “Tôi đưa mẹ tôi về trước, sau đó quay lại bệnh viện, không đưa em về được.”

Trần Nhựt Vũ gật gật đầu, cảm thấy Mạnh Cổ rất hiếu thuận, ít nhất thì trước mặt mẹ anh, anh và mẹ anh rất giống nhau. Mẹ Mạnh cũng không nói gì thêm với Trần Nhựt Vũ, bà vẫy vẫy tay chào cô, nói lời tạm biệt.

Trần Nhựt Vũ nhìn hai người lên xe, sau đó cô xoay người, tâm tình có chút mơ hồ bước đi lang thang trên đường. Cô suy nghĩ, vậy cô di truyền từ ai? Nghĩ nửa ngày, ừm, tính tình keo kiệt là từ mẹ, nhất gan di truyền từ cha cô.

Buổi tối hôm nay, cô gọi điện thoại cho Triệu Hạ, đem chuyện gặp gỡ mẹ con Đường Kim Tài kể lại. Triệu Hạ nói tốt cho mẹ của Đường Kim Tài, khuyên cô yên tâm, nói nếu Đường gia còn tìm cô, thì cô tự biết phải làm sao.

Trần Nhựt Vũ cúp điện thoại, bỗng nhiên rất muốn nghe giọng của mẹ. Không biết lúc này mẹ cô đã nguôi giận chưa, tính tình mẹ cô hơi ngang ngạnh, nhất định sẽ rất khó xuôi giận, cô nên nói thế nào để cha mẹ thông cảm cho cô, nói về lý tưởng sống của cô đây?

Muốn, rất muốn, gia đình Mạnh Cổ thương yêu lẫn nhau, gia đình có điều kiện, công việc thành tựu, tiền đồ mở rộng. Lại còn có bạn thân là Doãn Tắc và Lôi Phong chơi từ nhỏ, vô cùng thân thiết. Còn chính mình, bạn bè không nhiều, tiền lương không nhiều, tiền đồ mơ hồ.

Trần Nhựt Vũ thở dài, cô có chút ghen tị với Mạnh Cổ.

Trần Nhựt Vũ lên mạng dạo chơi, trong lúc vô tình nhìn thấy bức tranh phong cảnh. Trong rừng hoa đào, lá cành sum xuê, cánh hoa bay bay. Một người đàn ông thân áo trắng đứng khoanh tay, có vài phần phóng khoáng, vài phần quyền rũ.

Trần Nhựt Vũ ngẫm nhìn, không biết vì sao lúc này cô thấy rất giống Mạnh Cổ. Cô cầm điện thoại chụp lại. Chụp xong, cô cầm điện thoại xem trái xem phải, rất hài lòng. Mạnh Cổ nói, anh bị bạn gái đá ba lần, cô rất hiểu kì, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết sau này còn có cơ hội để nghe nữa hay không.

Buổi tối hôm nay, Trần Nhựt Vũ nhắm nghiền hai mắt lại, trong đầu hiện lên bức tranh hoa đào và hình ảnh người đàn ông đứng trong đó.

Vài ngày sau đó, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Đường Kim Tài không tìm Trần Nhựt Vũ cũng không vì chuyện của cô mà tìm tới Triệu Hạ. Bên phía Mạnh Cổ cũng không có động tĩnh, không tin nhắn, không điện thoại. Trần Nhựt Vũ nhìn bức ảnh hoa đào tiên sinh một lúc lâu, chuyện cũng bình thường thôi, bạn bè đâu phải lúc nào cũng gọi điện nói chuyện đâu. Hơn nữa, nếu không có chuyện gì mà anh gọi điện tìm cô, khẳng định là lại tìm có gây chuyện, cho nên không tìm cũng tốt.

Hôm nay, Trần Nhựt Vũ gọi điện về nhà, ân cần hỏi thăm cha mẹ. Gần đây, mỗi ngày cô đều gọi điện trong nhà, mặc dù thấy hơi sợ nhưng nếu không gọi thì không được.

Mẹ Trần lại hỏi khi nào cô trở về, nhưng cô vẫn trả lời như cũ, cô không muốn trở về. Lần này mẹ cô không cúp ngay điện thoại nhưng cũng tỏ ra không vui vẻ khi nói không hiểu cô đang nghĩ gì. Nói, hỏi nhỏ sức khỏe cô rất yếu, nuôi cô rất vất vả kết quả là khi lớn lên cô không hiểu thuận như em trai, thật sự là nuôi cô lớn chừng này cảm thấy uổng công.

Trần Nhựt Vũ không trả lời, trong lòng thấy rất chua chát. Trước đây, cơ thể cô không khỏe mạnh, thường xuyên mắc bệnh, chăm sóc một đứa trẻ như cô rất vất vả. Thế nhưng, khi cô ở nhà, mọi chuyện đều do cô làm, đi chợ nấu cơm, rửa chén, dọn dẹp đều do cô làm. Em trai cô không hề động chân một chút nào. Đi mua thuốc, rót nước, nấu cơm những việc nhỏ nhất cũng đều đến tay cô, em trai cô nếu không đi chơi thì ở nhà chơi game.

Khi ra ngoài làm việc, cho dù thế nào cô cũng luôn dành một khoản gọi về nhà, muốn cho cha mẹ ăn ngon một chút, không muốn cha mẹ cô phải vất vả. Cô biết, mẹ cô trọng sĩ diện, cô cũng đâu muốn bà phải mất mặt vì cô. Máy người họ hàng lúc nào tụ tập lại một chỗ luôn hỏi rằng con gái bà gọi tiền hàng tháng về nhà là bao nhiêu, cho nên cô cần phải ăn uống cần kiệm để gọi tiền về cho cha mẹ.

Mà em trai cô, còn đang học dở đại học, thậm chí chi phí học tập cũng do cô chu cấp. Mẹ cô nuôi dưỡng em trai cô đâu phải vất vả, bởi vì cô đều đứng đằng sau lo lắng hết, cô cũng phải bỏ ra rất nhiều.

Kết quả thì sao, cô nhận lại một câu rằng mình không hiểu thảo bằng em trai.

Trần Nhựt Vũ không lên tiếng, mẹ Trần còn nói tiếp. Mẹ cô hỏi chuyện bán bảo hiểm của cô như nào, có phải lúc nào cũng cúi đầu khom lưng trước ông này bà nọ, cả ngày phải lộ ra khuôn mặt tươi cười để cầu xin người khác mua? Lời nói của mẹ cô không hề dễ nghe, Trần Nhựt Vũ không còn sức để giải thích.

Vừa gọi điện thoại cho mẹ, nghe được những câu như này, Trần Nhựt Vũ lấy có một muốn đi nghỉ, rồi cúp máy.

Cúp điện thoại, Trần Nhựt Vũ ngơ ngác ngồi ở mép giường, cô rất buồn nhưng không khóc. Cô cảm thấy, nếu khóc vì những chuyện như này sẽ hình thành một thói quen không thể không chế được, con người càng khóc sẽ càng yếu đuối. Vì thế, cô sẽ không khóc.

Cô vẫn luôn tự hỏi, cô phải làm thế nào, người nhà mới có thể hài lòng về cô. Cô suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không tìm ra cách nào. Cô không thích cách xử lý mọi chuyện của cha mẹ, cũng không thích sự kì vọng của cha mẹ dành cho cô. Mà nếu cô không đạt được yêu cầu của cha mẹ, quay về thành phố C, sống theo cách sống của cha mẹ, cô cũng không thể làm được.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới Mạnh Cổ, nhớ tới khuôn mặt biểu cảm của anh, nhớ những lời ác độc của anh, nhớ lúc anh lấy cô ra làm trò đùa, nhớ lúc anh giáo huấn cô.

Nếu có anh ở bên lúc này, cô sẽ không đau khổ bây giờ. Tuy rằng anh luôn khiến cô bức mình nhưng luôn đưa ra những lời góp ý cho cô.

Cô nhớ anh.

Không biết anh có đi xem mắt không? Đối tượng xem mắt như thế nào? Có phải là con gái viện trưởng hay không? À, đứa nhỏ của hai người sau này gọi là viện trưởng Mạnh nghe rất bụi tai. Trần Nhựt Vũ tự mình tưởng tượng. Nếu sau này không gọi là bác sĩ Mạnh, cũng có thể gọi là bác sĩ hào môn.

Cô nhìn di động, 'đào hoa tiên sinh' vẫn phóng khoáng đĩnh đạc đứng yên ở trong bức tranh. Cô nhớ tới anh, nhưng không muốn gọi điện thoại cho anh, không có chuyện gì thì gọi rồi biết nói thế nào? Ngộ nhớ anh nói, Trần Nhựt Vũ, em không có việc gì tìm tôi gây chuyện hả, muốn chết sao?

Trần Nhựt Vũ tưởng tượng đến giọng nói của anh, nở nụ cười. Hy vọng về sau, con gái viện trưởng sẽ gọi anh, Mạnh Cổ, anh còn chưa thay tã cho đứa trẻ hả, muốn chết sao?

Trần Nhựt Vũ buông chiếc di động trong tay xuống, nằm xuống giường, hai tay đan vào nhau đặt trên bụng. Anh có cuộc sống hạnh phúc, cô cũng sẽ có. Cô không thể bi quan, không nên đau khổ, cô còn trẻ như vậy, ngày còn rất dài.

Tuy rằng ngoài miệng mẹ mắng nhưng vẫn còn rất lo lắng cho cô, cha cô tuy rằng không dám phản đối quyết định của mẹ, nhưng cha vẫn lo lắng cho cô. Em trai tuy rằng hơi lười biếng một chút, nhưng vẫn rất quý mến cô.

Cho nên, cô phải đứng dậy, phải phấn chấn lên.

Trần Nhựt Vũ cảm thấy tâm trạng khá hơn nhiều. Trước khi ngủ, cô còn nhớ rằng ngày mai phải gọi cho Cao Ngự Lâm, hỏi xem gần đây cô ấy và Doãn Tắc như thế nào, có lẽ nên tìm cơ hội theo chân nhóm đó tụ tập một lần, có thể Mạnh Cổ cũng sẽ tới.

Trần Nhựt Vũ có làm như vậy nhưng Mạnh Cổ không tới. Hôm cả nhóm tụ tập, Mạnh Cổ nói có việc bận, Trần Nhựt Vũ hỏi xem có nên chờ Mạnh Cổ rảnh rồi tụ tập sau nhưng cả hội vẫn ăn uống phè phỡn. Vì thế cho dù trải qua một buổi tối vô cùng náo nhiệt nhưng không có Mạnh Cổ, cô vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Hôm sau, Trần Nhựt Vũ lấy điện thoại ra xem, do dự liệu có nên gọi điện thoại cho Mạnh Cổ hay không, nói rằng hôm qua cả nhóm tụ tập nhưng anh không tới, nên hỏi han một chút. Như vậy có được cho là lí do không? Hình như có chút cổ ý thì phải.

Cô suy nghĩ lại, do dự đi do dự lại, không hề có tinh thần làm việc chút nào.

Chưa kịp quyết định có nên hay không, cô nghe có tiếng điện thoại gọi tới. Là Đường Kim Tài.

Đầu tiên là anh ta xin lỗi vì chuyện lần trước, anh ta nói mẹ anh không có ác ý, chỉ hơi thích lo chuyện một chút, tính tình nhanh nhẹn, cái gì cũng muốn ngay và luôn.

Trần Nhựt Vũ chấp nhận lời xin lỗi này, cô còn sợ anh ta sẽ nghĩ cô là kẻ bị thần kinh.

Đường Kim Tài không nói về chuyện xem mắt lần trước quá nhiều, giọng nói anh ta có phần dè dặt, sau đó anh ta chuyển sang chuyện khác. Anh ta nói, cậu của anh ta gặp chuyện nên phải chịu sự đả kích rất lớn, sau đó có chứng bệnh uất ức, đi gặp bác sĩ tâm lý một thời gian nhưng không có khởi sắc gì cả. Ở thành phố này, có bác sĩ nổi tiếng, là bác sĩ Lưu khoa thần kinh, anh ta hỏi người mà Trần Nhựt Vũ hẹn hôm đó có phải chính là khoa thần kinh của chủ nhiệm Lưu hay không.

Trần Nhựt Vũ ngây người, cô làm gì có cuộc hẹn trước nào đâu? Nhưng bệnh viện đó là nơi Mạnh Cổ làm việc, chủ nhiệm Lưu là có thật.

“Chủ nhiệm Lưu vang danh cả nước, để hẹn khám với ông ấy rất khó. Hai ngày trước, mẹ tôi có đề cập qua với tôi về chuyện này, cô ấy nhờ tôi tìm cách hẹn gặp chủ nhiệm Lưu. Mẹ tôi đột nhiên nhớ tới lần trước, bạn em nói rằng em có hẹn với chủ nhiệm Lưu, có phải anh ta có quen với chủ nhiệm Lưu không?”

“Uhm. Hình như có quen biết.”

“Vậy em có thể giúp tôi việc này được không, em nhờ bạn em hẹn giúp tôi với chủ nhiệm Lưu. Bệnh này của cậu tôi khiến cả nhà tôi rất lo lắng. Tiền nong không thành vấn đề.”

Trong nháy mắt, Trần Nhựt Vũ cảm thấy mình không hề có phúc gì đó, cô nghĩ, hóa ra không phải đồng tình với bệnh của cô, mà là muốn cô gọi điện cho Mạnh Cổ.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trần Nhựt Vũ, chừng nào em tới tìm tôi?

Nửa đêm, Trần Nhựt Vũ gọi điện cho Mạnh Cổ.

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng của Mạnh Cổ khiến nhịp tim cô đập nhanh hơn bình thường.

Theo như kinh nghiệm nói chuyện với Mạnh Cổ, cô biết chuyện giả vờ khách sáo với anh là vô tác dụng. Cho nên, cứ nói thẳng vào vấn đề là cô muốn anh giúp đỡ, chỉ cần anh giúp cô đặt hẹn với chủ nhiệm Lưu là được rồi.

Ở đầu dây bên kia, hiển nhiên là Mạnh Cổ không hề nghĩ đến việc này, anh vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Trong lòng Trần Nhựt Vũ thầm nghĩ, không biết chuyện này có gây ra phiền toái cho anh hay không, có bất lợi gì không? Cô đã suy nghĩ rất nhiều, nếu anh từ chối, cô sẽ nói gì với anh nhỉ? Cô sẽ cùng anh tán gẫu vài câu chăng.

Sau đó, Mạnh Cổ lên tiếng: “Trần Nhựt Vũ, chỉ khi cần dùng tới tôi, em mới gọi điện cho tôi sao?”

“À.” Không có việc gì mà gọi cho anh thì càng bị mắng chứ sao.

“Em cùng với đám Doãn Tắc ăn chơi phè phỡn, lúc đó sao không biết đường gọi điện thoại cho tôi, lúc cần giúp đỡ mới nhớ tới tôi?”

“À.” Sao anh biết cô cùng với đám Doãn Tắc ăn uống nhỉ?

“À cái gì mà à.”

“Uhm,”

Mạnh Cổ không lên tiếng.

Trần Nhựt Vũ hơi khản trương: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh đừng cúp điện thoại.”

“Tôi chưa nói là sẽ cúp điện thoại.”

“Anh nghe máy mà cũng không thèm chào lấy một câu.”

“Người chào phải là em”

“À.” Đúng, là cô gọi cho anh trước, còn là lúc nửa đêm nữa chứ.

“Hôm nay có phải em muốn dùng mấy cái từ à, uhm để diễn trò với tôi hả? Đại náo bị tổn thương chức năng ngôn ngữ làm gián đoạn khả năng ăn nói của em hả?.”

“Không, không.” Trần Nhựt Vũ cắn cắn môi, rõ ràng là chính anh đang dùng ngôn ngữ tàn bạo thuộc chòm sao ác bá đang nói chuyện với cô mà.

“À, thì là ... Bác sĩ Mạnh, anh quen chủ nhiệm Lưu sao? Có tiện giúp tôi việc này được không?.” Kì thực nếu không giúp thì cô cũng không để ý đâu. Thôi được rồi, cô là kẻ không có lương tâm.

“Là người bạn nào vậy? Bệnh như thế nào?.” Anh còn hỏi thăm bệnh trạng cơ đấy.

“Thì là, thì là người mà tôi xem mắt lần trước, là người bạn của tôi đã giới thiệu đó.” Trần Nhựt Vũ nói qua về bệnh tình cậu của Đường Kim Tài, còn nói rằng mấy tháng này nhà anh ta đăng kí khám nhưng vẫn chưa được, nhờ Mạnh Cổ giúp đỡ.

“Bệnh như thế đáng để cho chủ nhiệm Lưu khám. Thế nhưng người đó tính là bạn của em sao? Không phải lần trước em nhờ tôi cứu mạng sao, sao bây giờ lại giúp anh ta cầu xin tôi thế?.”

Trong lòng Trần Nhựt Vũ bỗng rỗng tuếch, cũng may là chỉ nói qua điện thoại thôi, chứ nếu gặp trực tiếp chắc chắn anh sẽ thấy được khuôn mặt tràn đầy xấu hổ của cô: “Thì là ...”

Cô ngẫm lại, quá xấu hổ, những gì không nên nói anh cũng nói, cũng không biết Mạnh Cổ có tiện tay giúp đỡ không: “Không biết chuyện này có gây phiền phức gì cho anh hay không, nếu không tiện thì thôi, bỏ đi.”

“Phiền thì có phiền nhưng mà thật ra cũng không phiền. Chủ nhiệm Lưu mỗi tuần chỉ mở phòng khám trong một ngày, chỉ khám cho người hẹn trước, cho nên rất ít số thứ tự được phát, rất khó hẹn được. Tôi sẽ gặp ông ấy xin một số khám, rồi chen thêm một người vào là được. Chỉ vậy thôi, không có việc gì cả.”

“Uhm, uhm, vậy được rồi, không có chuyện gì rắc rối là được rồi.” Vốn dĩ con người thì nên làm việc tốt. Trần Nhựt Vũ cố gắng nghĩ xem nên nói gì nữa thì Mạnh Cổ đã lên tiếng: “Tôi thì không phiền, chỉ sợ em gặp rắc rối lớn thôi.”

Trần Nhựt Vũ sững sốt: “Vì sao?.”

“Bởi vì em nợ tôi một ân tình. Loại chuyện này nói khó không khó, mà nói khó thì cũng rất khó. Cũng may là em quen tôi, chứ nếu không có tiền cũng không làm được.”

“Anh Đường có nói tiền nong không thành vấn đề. Anh sẽ không thiệt.”

“Trần Nhựt Vũ.”

“Hà?.”

“Em coi tôi là loại người nào?.”

Anh cúi rồi! Trần Nhựt Vũ ngẫm lại, dường như nói đến chuyện tiền nong ở đây là đang làm nhục anh.

“Đút lót, nhận hối lộ là phạm tội.”

“Tôi xin lỗi.”

“Em nói xem, tôi nên nói gì bây giờ?.”

“Tôi nói rồi đó, tôi xin lỗi.”

“Lần trước, khi em nhờ tôi đến cứu em, em bảo tôi muốn thế nào cũng được. Thế nhưng, xong chuyện em chưa cho tôi cơ hội đó.”

“Vậy anh muốn gì?” Haiz, còn đang định tìm đề tài để nói chuyện với con người này, bây giờ thì khỏi rồi.

“Trần Nhựt Vũ, em có thấy là cuộc đối thoại của chúng ta đang rất suy dinh dưỡng không?”

Không có dinh dưỡng mà cứ thao thao bất tuyệt suốt. Có phải một mình cô nói đầu, không có dinh dưỡng thì trách ai. Nhưng nói đi nói lại, tuy rằng mỗi lần nói chuyện linh tinh với anh, anh đều rất vui vẻ, rất hưng phấn nhưng ngẫm lại thì chủ đề hai người bàn luận đều tới rất ngẫu nhiên.

“Dinh dưỡng là cái gì?” Cô hỏi anh.

Mạnh Cổ không trả lời. Trần Nhựt Vũ cũng không biết nói gì. Cho nên, trong lúc nói chuyện hai người ... giống như trong truyền thuyết nói rằng hai người không cùng chí hướng?

Trần Nhựt Vũ vừa ôm điện thoại cảm thấy phiền muộn, lại nghe Mạnh Cổ nói: “Trần Nhựt Vũ, chừng nào em tới tìm tôi?”

“À.”

“Lại à, hôm nay có phải em có ý gây sự với tôi không?”

“Hôm nay, anh quả thực không có kiên nhẫn.” Trần Nhựt Vũ nhún mày: “Sao tôi phải đến tìm anh?”

“Em không đến tìm tôi, thì thẻ khám của chủ nhiệm Lưu em lấy kiểu gì? Chẳng lẽ tôi còn phải đích thân đưa tới cho em?”

“À, đúng đúng, tôi không nghĩ tới. Rất xin lỗi, rất xin lỗi, tôi sẽ tới tìm anh. Anh xem, lúc nào thì tiện để tôi qua?”

“Chờ tôi lấy được phiếu khám rồi gọi điện cho em. Em nói với người họ Đường kia một câu là, việc này không hề dễ dàng, chỉ có lần này thôi, lần sau đừng có tới tìm em nữa.”

“Uhm.” Chẳng phải anh nói là quen biết, không có việc gì sao? Sao lại nói không dễ làm. Mà thôi, nói chung nhờ vả người khác là đã mặt dày lắm rồi. Trần Nhựt Vũ tề nhệ không dám hỏi, chỉ trả lời cho qua chuyện.

“Tôi nói đó là sự thực. Em đừng có khách sáo với anh ta, nói rõ với anh ta vào. Anh ta còn không biết đến sĩ diện mà còn tìm tới em nhờ giúp đỡ, em còn vui vẻ nhận lời người ta, cái gì cũng đồng ý. Anh ta còn tưởng chuyện này rất đơn giản sau này sẽ thường xuyên gọi điện nhờ vả, nếu chuyện gì cũng gọi điện nhờ em sẽ rất phiền phức. Không phải bệnh nào cũng cần đến chuyên gia, nhiều người bệnh không hiểu điều này. Em biết chưa?”

“Biết rồi.”

“Vậy em chờ điện thoại của tôi.”

“Vâng.”

Trò chuyện đến đây là chấm dứt, hai bên lại rơi vào trầm lặng. Trần Nhựt Vũ nghĩ xem nên nói gì, nhưng cô chưa nghĩ ra.

Lại là giọng Mạnh Cổ: “Trần Nhựt Vũ.”

“Uhm. Sao thế?”

“Bỏ đi, không có việc gì.”

Không có việc gì là chuyện gì? Trần Nhựt Vũ cắn môi, rất muốn hỏi nhưng lại thôi.

Hình như đúng là Mạnh Cổ không có chuyện gì để nói, anh nói: “Vậy nhớ, tôi cúp máy.”

“Chờ một chút.” Cô gọi anh.

“Uhm, sao thế?”

“Chuyện đó, cũng không thể để anh giúp suông được.”

“Cũng đúng, cũng không nên giúp em công không việc này được.” Trong nháy mắt, Trần Nhựt Vũ hình như rơi vào ảo giác, cô cảm thấy giọng nói của Mạnh Cổ hình như vui vẻ hơn: “Vậy em tính đến đáp tôi như thế nào?”

Đền đáp như nào?

“Tôi mời anh ăn cơm.”

“Lần trước em nói mời tôi ăn cơm, kết quả là còn cần tôi, món nợ đó tôi còn chưa tính sổ, lần này lại mời ăn cơm?”

“...” Sớm biết như vậy thà rằng đừng nói câu kia, không phải tự đào hố chôn mình sao? Cô có điên không mà sao đi nói câu đấy? Còn khách sáo đến mức đó nữa chứ? Ác bá tiên sinh chưa từng đề cập qua việc này, thế mà cô lại tự đi chuốc phiền vào người.

“Vậy bác sĩ Mạnh, anh cảm thấy thế nào thì được?..”

“Em tự nghĩ đi, em tự nghĩ như thế mới có thành ý.” Giọng nói của anh lúc này mới khiến Trần Nhượng Vũ tỉnh ngộ, tâm tình của anh rất tốt.

Tự mình nghĩ, nghĩ như nào? Loại chuyện như này rất khó nghĩ.

Xong cuộc điện thoại, Trần Nhượng Vũ tâm tình bất ổn ngồi trong phòng. Rắc rối đến rồi, rắc rối đến rồi.

Nhưng hôm nay ác bá tiên sinh có phần kì lạ, cảm xúc thay đổi thất thường.

Lúc đầu thì hung hăng tàn bạo, đoạn giữa thì khó nắm bắt, sau đó lại nghiêm túc, cuối cùng là vui vẻ nhẹ nhàng. Thay đổi như vậy quả thực rất khó đoán được.

Trần Nhượng Vũ đang suy nghĩ xem nên giải quyết thế nào đối với vấn đề này, đang sầu não thì Lương Tư Tư xuất hiện. Cô ấy vừa đi vừa hỏi: “Sao bạn lại đi ôm cửa tủ lạnh vậy?..”

Hả? Ôm cửa tủ lạnh! Uhm, cô ở đây làm gì nhỉ? Đúng rồi, cô muốn uống nước.

Trần Nhượng Vũ cầm lon nước, đi qua đi lại nhưng không nghĩ ra cách nào cả, đang định hỏi Lương Tư Tư, vừa xin lỗi vừa cảm ơn người ta thì nên làm gì cho phải lễ. Uhm, quan trọng nhất là muốn đối phương hết giận, đừng mang thù oán với cô.

Còn chưa kịp mở miệng, Lương Tư Tư đã lên tiếng trước: “Hôm nay mình tới bệnh viện, đã hẹn được bác sĩ Mạnh đi ăn cơm.”

Lỗi tại Trần Nhượng Vũ dựng thẳng đứng lên, ôm đồ uống ngồi bên cạnh Lương Tư Tư trên ghế sofa: “Bạn đi tìm bác sĩ Mạnh làm gì?..”

“Có quý hoạt động từ thiện, cần chuẩn bị một chút tư liệu về ngành y, cần xin ý kiến từ bác sĩ chuyên nghiệp, cho nên mình tới tìm bác sĩ Mạnh cố vấn một chút.”

Lý do tiếp cận anh quá hoàn mĩ. Trần Nhượng Vũ không thể không bội phục Lương Tư Tư, cô ấy luôn tìm được cơ hội vô cùng hoàn hảo.

“Vậy bác sĩ Mạnh có nói gì không?..”

“Chúng mình chỉ nói chuyện về hạng mục đó thôi, anh ấy quả thực rất giỏi, cho mình rất nhiều ý kiến, còn đưa ra một số ý kiến không hề có trong nội dung. Sau đó, mình nói muốn cảm ơn anh ấy đã giúp đỡ, muốn mời anh ấy ăn cơm, anh đồng ý.”

“Hai người ăn cơm đến muộn như vậy sao?” Vậy lúc cô gọi điện thoại, anh và Tư Tư đang ăn cơm.”

“Không phải, ăn xong từ sớm. Mình phải trở về công ty đem tư liệu chỉnh sửa lại sợ để lâu sẽ quên.”

Trần Nhượng Vũ gạt đầu, bỗng thấy cả người mềm nhũn. Vừa rồi trong điện thoại anh không đề cập đến chuyện này, hơn nữa Tư Tư mời cơm anh, anh liền nhận lời, còn cô mời cơm anh, anh từ chối. Khác nhau quá xa! Hừ!

“Anh ấy có hỏi về bạn.”

“Hỏi về mình cái gì?..”

“Hỏi gần đây bạn đang làm gì? Có phải lại đi xem mắt hay không?..”

“Bạn nói như nào?..”

“Ăn ngay nói thẳng! Nói bạn không vội chuyện đó nữa, mỗi ngày đều ở nhà xem tivi, tối qua còn đến chỗ Cao Ngự Lam tụ tập ăn uống.” Lương Tư Tư vừa nói vừa nâng bàn tay lên ngắm nghía bộ móng tay, thủ thi nói nên đi chăm sóc lại móng tay.

“Vậy còn nói gì nữa không?..”

“Không nói gì cả.”

Không nói gì? Tên ác bá thói tha, quá xem thường cô, quá bất công. Trần Nhượng Vũ nhìn thấy Lương Tư Tư đang ngắm nghía bàn tay, cô nghĩ ra cách rồi.

Cô nghĩ ra nên đền đáp Mạnh Cổ như thế nào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Món quà tạ ơn vô cùng ngạc nhiên

Hai ngày sau, Trần Nhược Vũ nhận được điện thoại của Mạnh Cổ, anh nói anh đã hẹn gặp chủ nhiệm Lưu và lấy được thẻ khám, kêu cô qua lấy.

Gặp được Mạnh Cổ, Trần Nhược Vũ rất vui mừng. Cô thu xếp công việc ổn thỏa rồi về qua nhà thay quần áo. Đổi đi đổi lại vài bộ quần áo, đứng trước gương nhìn trái nhìn phải, ngắm nghía chán chê rồi mới cảm thấy hài lòng. Ra đến cửa, cô cúi đầu nhìn chân mình, cảm thấy hình như giày và quần không hợp, vì thế trở lại thay đôi giày khác. Lần này quả thực rất hài lòng, thế nên cô quyết định ra khỏi nhà.

Đi đến trạm đỗ xe bus, thấy một đôi tình nhân đứng đó Trần Nhược Vũ cảm thấy như mình đang bị bệnh thật rồi, tự dung khăn trương như thế để làm cái gì. Mặc dù một thời gian gần chưa gặp anh, nhưng mà ác bá tiên sinh thì vẫn là ác bá tiên sinh mà thôi, sẽ không bao giờ thay đổi. Không hiểu vì sao cô cứ thấy kì lạ, nghĩ mãi chẳng ra thấy lạ ở chỗ nào.

Xe bus đến bến đỗ, Trần Nhược Vũ lên xe, dùng đôi tay che chắn cẩn thận chiếc hộp ở trước bụng.

Lần gặp mặt này, cô đã chuẩn bị quà gặp mặt rất tỉ mỉ. Món quà này là thay lời xin lỗi, chuộc lại lỗi lầm mà cô gây ra. Tuy rằng không đắt giá gì, vẫn là phong cách chất phác vốn có của cô. Trần Nhược Vũ tưởng tượng khuôn mặt của Mạnh Cổ khi nhận món quà này. Được rồi, cô thừa nhận, cô có tính đùa dai, cô nghĩ rằng ác bá tiên sinh sau này không có cơ hội cắn lại cô.

Xe bus đỗ trước bệnh viện, Trần Nhược Vũ gọi điện cho mạnh Cổ, anh nói bây giờ đang có cuộc hội chuẩn, kêu cô tới phòng khám của anh ngồi chờ. Trần Nhược Vũ không muốn tới văn phòng của anh, cô nói với anh là sẽ chờ ở vườn hoa.

“Vườn hoa kiêm nhà ăn đó?” Là nơi có tiếng chim hót, hương hoa ngào ngạt ấy.

Trần Nhược Vũ nhin không được bật cười, giống như là tiếng lóng mà hai người thường hay giao tiếp vậy. Cô nói: “ Vì để cảm ơn anh, tôi mang đồ ăn cho anh.”

“Lại bữa tối ngọt ngào?.” Giọng điệu của anh làm cho cô liên tưởng đến trạng thái cau có đến nhúu chặt cả hàng lông mày của Mạnh Cổ.

“Không hề ngọt ngào. Dù sao anh cũng đâu thích ăn đồ ngọt.”

“Hừ, quả nhiên là em đã biết. Nếu biết tôi không thích ăn đồ ngọt, vậy ra lần trước là em có ý giỡn mặt với tôi?.”

“ Là chính anh yêu cầu, tôi chỉ là bắt buộc dĩ thôi.” Được lắm, hôm nay mồm miệng nhanh nhẹn, đối đáp tron chu. Trần Nhược Vũ tự hài lòng với bản thân.

“Được rồi. Không thềm nghe em lảm nhảm nữa, tôi đi họp. Em cứ ngồi yên ở cái ghế dài đấy.”

“Được rồi.”

Hôm nay ác bá tiên sinh hình như tâm trạng rất tốt. Trần Nhược Vũ cũng thấy vui lây, cô chờ cho Mạnh Cổ cúp điện thoại trước.

Anh không vội cúp, nói tiếp: “Hôm nay mang cái gì đến?.”

“Anh nhìn sẽ biết.” Cô sợ nếu cô nói ra anh sẽ không xuất hiện mặt.

“Ngạc nhiên?.”

“Uhm.” Cứ cho là vậy đi.

“Chỉ e có hải mà không có mừng.”

“Đấy là do anh lòng dạ đen tối, mới cảm thấy hải.”

“Tôi phải đi họp.”

“Được, tôi chờ anh ở đây.”

“Uhm.”Đầu dây bên kia dừng một chút, anh nói: “ Có lẽ sẽ hơi lâu một chút, chủ nhiệm chúng tôi rất lảm lòi.”

“Bác sĩ Mạnh, anh cũng rất nhiều lời, đừng trách chủ nhiệm của anh.”

Tạch. Bị người khác phê bình là tên đàn ông lảm mồm, anh đã cúp điện thoại một cách rất thô bạo.

Tâm tình Trần Nhượng Vũ rất thoải mái, đứng ở trạm chờ xe bus cô ôm chặt chiếc hộp trong tay. Bác sĩ Mông Cổ này, tính tình rất xấu, nói có một câu thôi mà đã lên cơn.

Làm bề mặt Mạnh Cổ nên Trần Nhượng Vũ không hề cảm thấy khó chịu chút nào. Cô bước từng bước đến vườn hoa, rồi dạo quanh vườn hoa xem hoa nở hay chưa, chỗ này nhìn một lúc, chỗ kia nhìn một ít, rồi nhìn thấy con mèo đang ẩn nấp trong các khóm cây. Nhìn đồng hồ, mới trôi qua có 20 phút. Cô ngồi vào chiếc ghế dài lân trước, nhìn chăm chăm vào các gốc cây trong vườn hoa.

“Tiểu Vũ.” Tâm hồn bay bổng bỗng bị kéo lại, hình như có người gọi mình. Trần Nhượng Vũ quay đầu lại, lấp bắp không nên lời, là mẹ của Mạnh Cổ.

“Chào ... chào ... chào ... bác.” Xong rồi, chứng sợ gặp người lớn lại bắt đầu phát tác. Trần Nhượng Vũ đứng lên chào hỏi lại, sợ chứng nói lắp bị bại lộ.

Mẹ Mạnh tìm tìm cười đi tới: “Hà hà. Trí nhớ của bác quả thực rất tốt, nhận không nhầm người. Tiểu Vũ đến khám bệnh sao?”

“Dạ không, không.” Các phòng khám đều đã hết giờ làm việc, dù có muốn cũng không khám được.

“Có người quen làm ở bệnh viện sao?”

“Không, không có.”

Mẹ Mạnh tiếp tục mỉm cười: “Vậy tới tìm Mạnh Cổ nhà bác sao?”

“Dạ ... Đúng vậy.” Trần Nhượng Vũ thấy hơi đường đột, ngừng lại một lúc rồi lên tiếng giải thích: “Cháu tới cảm ơn bác sĩ Mạnh đã giúp đỡ.”

“Vậy sao.” Mẹ Mạnh đối với việc con trai bà giúp người không hề có hứng thú. Cũng không hỏi vì sao cô lại một mình ngồi chờ Mạnh Cổ ở đây, bà nói: “Bác đến chờ cha nó tan làm, vừa hay bác đang thấy chán, bác và cháu cùng ngồi chờ, cháu không ngại chứ?”

Cô sao dám nói là ngại chứ? Vội vàng cười rồi gật đầu lia lịa, trong lòng bắt đầu bất an.

Mẹ Mạnh kéo tay Trần Nhượng Vũ cùng ngồi xuống: “Tiểu Vũ, sau lần xem mắt trước, chuyện như nào rồi?”

“À chuyện đó, chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường.”

“Tiểu Vũ, cháu muốn tìm đối tượng như nào?”

“Chỉ cần là người tốt, đối tốt với cháu.” Trần Nhượng Vũ không biết vì sao lại đỏ mặt khi trả lời câu hỏi của mẹ Mạnh.

“Như thế nào mới cho là đối tốt với cháu?” Mẹ Mạnh mỉm cười hỏi tiếp: “Dịu dàng, ân cần sao?”

“Cũng không hẳn là vậy. Chỉ cần hợp nhau là được.” Trần Nhượng Vũ cảm thấy mặt nóng thêm vài độ. Cô cùng với mẹ cũng chưa từng thảo luận qua vấn đề này. Nhưng kì thực, nếu ngừng lại, đòi hỏi của cô không hề cao.

“Uhm.” Mẹ Mạnh gật đầu: “Không có yêu cầu gì cả mới đúng là yêu cầu cao nhất.”

Cơ mặt Trần Nhượng Vũ đông cứng lại. Cười gượng vài tiếng, thật ra cô vô cùng xấu hổ. Xong rồi, bác gái có thể đọc hiểu trong lòng người khác đang nghĩ gì sao? Quá bí hiểm, cô không thể ứng phó được. Trần Nhượng Vũ nhìn hoa, nhìn cây, ngóng trông Mạnh Cổ mau mau xuất hiện.

“Mấy hôm trước, Mạnh Cổ cũng đi xem mắt.” Mẹ Mạnh đột nhiên lên tiếng. Câu nói này làm cho lỗi tai Trần Nhượng Vũ dựng thẳng lên.

“Nhưng mà cô gái kia bác không ưng ý cho lắm” Khuôn mặt mẹ Mạnh bỗng đượm buồn, có chút rầu rĩ.

“Vậy, đã quyết định rồi à.” Trần Nhượng Vũ căng thẳng, không thể không hiếu kì với vấn đề này.

“Còn chưa. Cha nó thích, bác không ưng cho nên còn chưa quyết định.”

Câu trả lời này khiến cho Trần Nhượng Vũ không biết nên đưa ra đánh giá như nào cho tốt. Chẳng lẽ bác sĩ Mông Cổ bị cha mẹ ép duyên?

Cô đành nói giúp cho Mạnh Cổ: “Chuyện kết hôn này nên theo ý bác sĩ Mạnh chứ ạ? Quan trọng nhất vẫn là anh ấy có thích hay không, đúng không ạ?”

Mẹ Mạnh lại tìm tìm cười: “Đúng vậy, quan trọng là nó phải thích. Nhưng nó không có phản ứng. Cho nên bác và cha nó đành tự giải quyết.”

Vậy ra, người đi xem mắt còn chưa có phản ứng, mà người nhà đã tự mình quyết định sao?

Trần Nhượng Vũ bỗng thấy Mạnh Cổ thật đáng thương, ngộ nhờ anh thích ai đó, nhưng gia đình không đồng ý, vậy phải làm sao?

“Bác à, sao bác lại không ưng cô gái ấy?” Cô giúp Mạnh Cổ thăm dò.

“Cô ấy rất yếu ớt, vừa nhìn đã thấy không chịu được khổ.”

Trần Nhựt Vũ bỗng đen mặt, không phải Mạnh gia là đầm rồng hang hổ sao, sao lại không chịu được khổ? Mẹ Mạnh nhìn qua là người phụ nữ yếu đuối chưa từng chịu khổ, vậy sao không thích con gái yếu ớt.

“Bác à, xã hội hiện nay rất hiện đại. Công nghệ kỹ thuật vừa cao lại phát triển mạnh, còn có máy móc hỗ trợ nữa. Cho dù không khỏe cũng không sao, còn có thể mời người giúp việc tới làm việc nhà. Kì thực, con gái chịu khổ được hay không, quan trọng là xem hai người họ chung sống như thế nào. Bác sĩ Mạnh thích cô ấy mới là quan trọng nhất, hơn nữa, hai người sống chung với nhau, đương nhiên sẽ tự biết chịu khổ.”

Mẹ Mạnh không hề tức giận, vẫn tủm tỉm cười: “Bác không nói tới chuyện làm việc vất vả, mà là vợ của bác sĩ rất vất vả. Mạnh Cổ và cha nó rất giống nhau, cho nên phương diện này rất khổ, bác hiểu rất rõ. Có thể chịu khổ, đương nhiên sẽ không cảm thấy khổ, như vậy hai người có thể vui vẻ sống chung với nhau. Nhưng nếu chưa từng chịu qua khổ, sẽ cảm thấy khó sống qua ngày được, như vậy cả hai đều có áp lực, vậy sao có thể hạnh phúc?.”

Trần Nhựt Vũ há miệng thở dốc, không nói nên lời. Được rồi, những câu nói mang tính chiều sâu như này cô không có khả năng thảo luận, cô không nghĩ sẽ chịu khổ nhiều đến thế.

Cô cảm thấy, cùng lắm Mạnh Cổ hơi độc mồm độc miệng một chút, cả ngày nói toàn câu khó nghe nhưng nếu thực sự anh thích người con gái kia, anh sẽ không cư xử như vậy. Không nói những câu nói ác độc, tức giận vô cớ, anh sẽ khôi phục hình dáng con người đẹp trai ăn nói dí dỏm, hơn nữa anh đối với bệnh nhân quan tâm chăm sóc chu đáo đến như vậy, hẳn là đối với vợ chỉ hơn chứ không kém.

Trước đây, cô nghĩ anh đúng là con người vô cùng xấu xa cho nên con gái đều ghét bỏ anh, bị bạn gái đá cũng chẳng có gì là ngạc nhiên. Nhưng bây giờ cô mới biết, anh là người rất tốt, nhiệt tình giúp đỡ người khác, sống có trách nhiệm, trong công việc thì bệnh nhân rất yêu quý anh. Cho nên, hiện tại mẹ anh lại nói người con gái sống chung với anh sẽ chịu khổ, cô thấy bất bình cho anh.

“Kì thực, chuyện này quan trọng nhất vẫn là xem bác sĩ Mạnh có thích hay không, nếu hai người yêu nhau thì nhất định sẽ cố gắng đến cùng. Bác à, bác đừng vội đưa ra kết luận, cho hai người họ một cơ hội.” Cô là người ngoài, những lời nên nói cũng chỉ có vậy.

Mẹ Mạnh cười rộ lên: “Tiểu Vũ, cháu lo lắng ta là người hà khắc sao, coi thường con dâu sao?.”

“Không, không.” Trần Nhựt Vũ xua tay: “Ý cháu là, cho hai người họ chút thời gian để chứng minh, cả hai có thể chịu khổ được.”

Mẹ Mạnh cười, gật đầu nói: “Cũng đúng, chúng ta là trường bồi, suy nghĩ đôi khi không giống với con trẻ bây giờ. Bác cũng không thể trở thành người mẹ chồng khó tính, cứ để cô ấy với Mạnh Cổ qua lại một thời gian, tự nhiên sẽ biết được.”

Đúng, đúng. Lần này Trần Nhựt Vũ chỉ ra sức gật đầu, trong lòng hoàn toàn tán thành. Suy nghĩ này rất giống với suy nghĩ của cô, lúc Lương Tư Tư nói muốn theo đuổi Mạnh Cổ, cô cũng nghĩ như vậy.

Nói đến Lương Tư Tư, Trần Nhựt Vũ cảm thấy hơi khó xử, cũng không biết cô ấy rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Gần đây, cũng không để ý đến Mạnh Cổ nữa, trước đây thì suốt ngày bác sĩ Mạnh thế này, bác sĩ Mạnh thế kia. Bây giờ khiến cô rất tò mò, chẳng lẽ Mạnh Cổ đã nói gì với cô ấy?

Hiện tại, Mạnh Cổ đi xem mắt, việc này đã nói cho Lương Tư Tư chưa? Tư Tư rốt cuộc đối với Mạnh Cổ là như nào? Cô có bị mẹ Mạnh không ưng ý vì không chịu được khổ không? Uhm, Tư Tư quả thực rất lười. Hai người ở cùng nhau, nấu cơm và dọn nhà đều do một mình cô làm.

Trần Nhựt Vũ đang thất thần suy nghĩ, chợt nghe mẹ Mạnh nói: “Bác đói rồi.”

Trần Nhựt Vũ quay đầu thấy mẹ Mạnh lấy trong túi ra vài chiếc túi bánh bích quy nhỏ, bà vừa lấy vừa bĩu môi có chút khó chịu nói: “Cháu xem, rõ ràng là ông ấy hẹn bác đi ăn cơm, kết quả thì bắt bác chờ đến đói meo cả bụng. Cũng may bác có dự trữ thực phẩm, bằng không chờ cho đến khi ông ấy nhớ tới bác, thì bác đã chết vì đói ở nơi đang chờ ông ấy.”

Trần Nhựt Vũ không hiểu lắm, nhưng cũng gật đầu. Mẹ Mạnh chớp mắt, thấy cặp lồng cơm bên người cô, hỏi: “Tiểu Vũ, cháu mang theo gì vậy?.”

“À, cái này là cảm ơn bác sĩ Mạnh đã giúp cháu. Cháu mang đồ ăn cho anh ấy.”

“Tự mình làm?.” Nhìn gói thức ăn kia, chắc là không phải mua sẵn.

Trần Nhựt Vũ đỏ mặt, hơi ngại ngùng, nếu bây giờ mà đem cặp lồng cơm giấu sau lưng thì không phải lễ cho lắm. đành gật đầu: “Vâng, là cháu tự làm.”

“Đưa bác xem.”

Xong rồi. Đưa cũng không được mà không đưa cũng không được. Trần Nhựt Vũ đành mở cặp lồng cơm ra.

Mẹ Mạnh vừa nhìn thấy, có chút yên lặng.

Trong cặp lồng cơm.

Chân gà, chân vịt, móng giò heo.

Trần Nhựt Vũ xấu hổ vô cùng. Mạnh Cổ không muốn cô mời ăn cơm, nên cô đã nghĩ ra chiêu này, làm đồ ăn cho anh. Sau đó, còn tự mình làm món kho bằng các loại chân gà cầm, thay cho việc anh cắn lại cô. Tóm lại, vẫn là phong cách què mùa, keo kiệt nhưng cô lại cảm thấy rất hài lòng với món quà này.

Đây là món quà ‘ngạc nhiên vô cùng’, tạ lễ còn chưa đúng người, đã bị người lớn phát hiện. Trần Nhựt Vũ rất xấu hổ.

“Nhìn qua thấy ngon lắm, bác có thể thử một chút được không? Bác đang đói.” Mẹ Mạnh không khách khí, lấy khăn tay ra lau tay.

“À.” Cô có thể nói không được sao?.

“Ăn ở đây không tiện cho lắm?”

Phụ nhân của phó viện trưởng ở vườn hoa cầm chân gà ngồi gặm, còn ra thể thống gì.

Thế nhưng mẹ Mạnh đã xuống tay. Bà cầm một miếng móng giò, cắn hai miếng, khen tay nghề của Trần Nhựt Vũ nấu ăn rất ngon.

Trần Nhựt Vũ ở bên cạnh nhìn bà ăn, trong lòng mong ngóng Mạnh Cổ sẽ ở lại hộp lâu một chút, đừng xuống dưới thấy cảnh tượng này.

“Cháu làm như nào vậy?.” Ăn còn chưa đủ, mẹ Mạnh bắt đầu hỏi cách làm.

Trần Nhựt Vũ bắt đầu chỉ cách làm cho bà. Mẹ Mạnh cùng cô nói về kinh nghiệm nấu ăn, đối với vấn đề này Trần Nhựt Vũ cũng có hứng thú, nên rất nhanh đã nhập cuộc.

Cả cuộc nói chuyện đều nói về việc bếp núc, mẹ Mạnh rất vui: “Tiểu Vũ, cháu ăn đi, bọn họ không biết khi nào mới xuống.”

Trần Nhựt Vũ nghĩ, dù sao đồ ăn đã bị ăn trước rồi, chắc cũng không sao đâu nhỉ, mà cô cũng đang đói nữa. Vì thế cô không khách sáo nữa, cầm chân gà bắt đầu gặm.

Một già một trẻ, đang cao hứng gặm chân gà cầm, chợt nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau: “Tiểu Đông.”

Trần Nhựt Vũ quay đầu lại, nguy rồi, phó viện trưởng. Bị ông phát hiện vợ của mình đang ngồi giữa vườn hoa ra sức gặm chân gà, có phải tội lớn hay không? Tồn tại cực kỳ đến hình tượng phụ nhân của phó viện trưởng. Tuy rằng nơi này có chút heo lạnh, tuy rằng chung quanh không có người, nhưng liệu cô có thể giải thích là cô bị dụ dỗ và cô mới chỉ gặm có hai miếng thôi, được không?

Mẹ Mạnh hoàn toàn không hề lo lắng, tao nhã buông chiếc móng giò đã gặm sạch xuống, lấy khăn lau tay, lau miệng, tùm tùm nói: “Ông xong việc rồi? Mau tới nếm thử đồ ăn Tiểu Vũ làm, ngon lắm.”

Còn qua nếm? Không qua nếm thật chứ?

Đang lúc tuyệt vọng vô bờ, Mạnh Cổ xuất hiện.

Về mặt anh ngạc nhiên, hiển nhiên không nghĩ tới cha mẹ mình đang ở đây, Trần Nhựt Vũ nhìn theo tầm mắt anh của anh, rồi nhìn cặp lồng cơm đang ở bên cạnh mẹ Mạnh, còn có chiếc túi đựng xương gặm xong nữa chứ.

Từ cảm giác tuyệt vọng chuyển sang mong muốn được chết ngay tại chỗ. Cô cùng với họ Mạnh khẳng định có xung khắc, cho dù là nam hay nữ. Mỗi lần đều có chuyện không ngờ xảy ra.

Cô nhìn đến hai người đàn ông, một già một trẻ đi tới, cả hai người đều nhìn vào hộp cơm của cô. Trần Nhựt Vũ nhìn bên trong chỉ còn lại một cái chân gà, một cái chân vịt.

Sức ăn của mẹ Mạnh đúng là năng lực phi thường.

Trần Nhựt Vũ hai mắt tròn xoe nhìn Mạnh Cổ. Anh nở nụ cười như không cười, hỏi: “Đây là sự ngạc nhiên dành cho tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Mông Lạnh trả thù

Trần Nhựt Vũ cúi gầm đầu thu dọn đồ đạc, giả vờ như không nghe không thấy. Aiz, tên này thực sự rất đáng ghét, có gì muốn nói thì để sau khi hai vị trưởng bối đi rồi hãy nói, không được sao? Lần nào gặp mặt cũng khiến cô bẽ mặt như này, thực sự chịu không nổi.

Cô nhanh tay lẹ chân thu dọn cơm hộp vào một chỗ, đem chỗ xương ăn xong cất gọn vào, rồi buộc thành một túi, chạy vội tới thùng rác vứt đi. Quay về

chỗ ngồi, nghe thấy tiếng của phó viện trưởng Mạnh đang nhỏ giọng giáo huấn vợ: “Không phải nói em chờ một chút sao? Sao cái gì cũng nhặt lên ăn vậy.”

Mẹ Mạnh đáp: “Em không phải là chó.”

Trần Nhượng Vũ theo bản năng nói: “Rất sạch sẽ ạ.”

Hai vị bác sĩ họ Mạnh không hẹn mà gặp đồng loạt nhìn qua chỗ cô, Trần Nhượng Vũ sờ sờ mũi, cúi đầu lấy túi xách. Được rồi, mục đích của cô là muốn làm một bữa đại tiệc về chân căng, nguyên liệu mới mẻ, mùi vị rất ngon, vậy mà bác sĩ Mạnh lớn lại đang sĩ nhục đồ ăn của cô.

Mẹ Mạnh tủm tỉm cười, sắc mặt cha Mạnh vẫn đen xì. Trần Nhượng Vũ cảm thấy hơi oan ức, cô đâu làm thức ăn cho mẹ Mạnh ăn đâu, cô muốn tặng cho Mạnh Cô, nhưng giờ bị ăn sạch, cô hoàn toàn bị động.

Lúc này, lương tâm Mạnh Cô đột nhiên trở dậy: “Cha, mẹ, hai người đi ăn cơm trước đi. Con với Trần Nhượng Vũ còn có chút việc.”

Trong lòng Trần Nhượng Vũ rất hả hê, vội gật đầu. Hai vị trưởng bối cũng không khách sáo, nói vài câu rồi nắm tay nhau rời đi.

Trần Nhượng Vũ nhìn bóng dáng của hai người, chợt thấy có chút hâm mộ. Nếu cô già đi, có người cùng cô nắm tay thì quả thực rất tốt.

“Bác sĩ Mạnh, cha mẹ anh rất yêu thương nhau.”

“Uhm, đúng thế.” Mạnh Cô xoay người rời đi, Trần Nhượng Vũ chạy nhanh theo sau.

“Hai người quen nhau như nào vậy?..”

“Xem mắt.”

“Uhm.” Thì ra chuyện xem mắt cũng chẳng phân biệt sang hèn, thân phận, tuổi tác, khắp thế giới đều lưu hành. Trần Nhượng Vũ hơi ghen tị, người ta đi xem mắt thì có thể tìm được một nửa yêu nhau đến suốt đời, bản thân mình đâu có điểm phúc như này, nỗi oán hận vẫn chưa thể nguôi ngoai được nhưng cô đành nén hận xuống bụng.

“Em cùng với Đường tiên sinh gì đó như nào rồi.” Mạnh Cô đột nhiên hỏi.

“Cái gì? Uhm, cũng không có gì. Tôi nói qua điện thoại là sẽ đến lấy thẻ cho anh ấy.”

Mạnh Cô dừng bước: “Ý anh là, em nên nói rõ với anh ta, chỉ có lần này thôi, lần sau không được lấy lý do như này nữa.”

Trần Nhượng Vũ gật vội đầu: “Nói rồi, nói rồi. Người ta còn nói cảm ơn với anh đó, còn nói muốn mời anh ăn cơm.”

“Ngoại trừ việc mời ăn cơm, không có gì mới mẻ sao?..” Mạnh Cô tức giận.

Trần Nhượng Vũ cúi đầu nhìn hộp cơm, cô cảm thấy ý tưởng này rất mới mẻ. Không cần cùng nhau ăn cơm mà cô có thể mời ăn anh cơm, còn có thể biểu đạt lời xin lỗi của cô, cũng có thể thực hiện ý đồ nhỏ nhỏ của cô là muốn sửa lưng anh một chút thôi mà.

Chẳng qua, kế hoạch bây giờ đã đổ bể. Quá đáng tiếc.

Mạnh Cô nhìn theo tầm mắt của cô, khoe miệng cong lên: “Đúng là rất ngạc nhiên. Trần Nhượng Vũ, em rất có sáng ý. Em nói xem, nhân tài như em mang lại cho người ta niềm vui mừng đến thế này sao?..”

“Bác nói là rất vui đó.” Trần Nhượng Vũ cảm thấy mình nên biện hộ cho đại tiệc chân gia cảm của mình.

Mạnh Cô nhếch môi cười, xoay người tiếp tục bước đi.

Trần Nhượng Vũ ở phía sau đuổi theo anh: “Anh cười cái gì. Thật đó, ban nãy bác gái ăn rất vui vẻ. Bác ấy còn khen rất ngon nữa.”

“Trần Nhượng Vũ, em có biết vì sao tôi không thích găm chân không?..” Mạnh Cô dừng chân, hỏi.

“Không biết.” Trần Nhượng Vũ ngẩn ngơ cả người, sau đó hồi phục lại tinh thần, bào chữa: “Lần này tôi rất chân thành. Hôm qua tôi cố ý ra chợ mua nguyên liệu về tự nấu. Bên ngoài có bán thực phẩm nấu sẵn nhưng đều cho thêm gia vị và phẩm màu, không tốt cho sức khỏe.”

“Chẳng lẽ không phải vì đồ ăn sẵn đắt nên em không nấu sao?..” Mạnh Cô quay đầu trả lời. Ánh mắt của anh còn hiện lên vẻ giễu cợt bông đùa.

“Đương nhiên, đó cũng là một yếu tố quan trọng.” Trần Nhượng Vũ có chút tức giận. Cô bị chèn ép nửa ngày, không thực hiện được mục đích bây giờ còn bị lòi ra làm trò cười.

Mạnh Cô không lên tiếng, xoay người bước đi. Trần Nhượng Vũ nhìn theo bóng dáng của anh, cảm thấy anh vẫn đang cười cô. Cô rầu rĩ không vui, bỗng nhiên nhớ ra vì sao cô lại đi theo anh, rõ ràng có chuyện cần phải kết thúc.

“Bác sĩ Mạnh, anh muốn đi đâu à? Vậy nhé, tôi không làm phiền anh, anh đưa thẻ khám cho tôi, để tôi còn về.”

Mạnh Cổ dừng bước, xoay người với cô: “Định qua cầu rút ván à? Dừng xong liền vút ngay đi hả?.”

Trần Nhựt Vũ tròn mắt, quá kinh ngạc, lúc sau mới thò thẻ lên tiếng: “Anh muốn gán tội cho tôi phải không?.”

Mạnh Cổ nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên thở dài. Xoay người lại đi tiếp, chỉ nói một câu: “Đi theo tôi, tôi mới đưa thẻ khám cho.”

Trần Nhựt Vũ nhủ mày, cái kiểu xử lý êm đẹp quá nhỉ? Hôm nay cô mồm miệng lanh lợi, phát huy hết trình độ gây rắc rối cho anh, phải vậy không? Cô chạy hai bước đuổi theo anh, đuổi đến lúc anh ra lấy xe: “Đi đâu vậy?.”

“Ăn cơm”

Mở cửa xe, nhét cô vào trong.

Mạnh Cổ ngồi yên vị ở ghế lái, sau đó quay đầu nhìn cô với ánh mắt khó chịu.

“Lại làm sao thế?.”

“Chính anh nói là không ăn cơm, không có mớ mẻ còn gì.”

“Tôi nói là muốn lời xin lỗi khi gặp mặt, chỉ mời người ta ăn cơm là không có sáng ý. Bây giờ đi ăn cơm là giải quyết nhu cầu của sinh lý, đói bụng thì phải ăn cơm, cái này không phải sáng ý mà là thực tế.”

“Anh nói gì mà chẳng được.”

Mạnh Cổ vờ như không nghe thấy cô nói, chìa tay ra: “Đưa tôi xem.”

“Cái gì?.”

“Món quà muốn làm tôi ngạc nhiên.”

“Gần hết rồi, chỉ còn mỗi hai cái.” Trần Nhựt Vũ ôm cặp lồng cơm.

Mạnh Cổ vẫn chìa tay không có thu tay về, đợi một lúc, Trần Nhựt Vũ bị ép đành đưa cặp lồng cơm cho anh.

Mạnh Cổ cố nén nụ cười mở nắp hộp ra, trừng mắt với hai cái chân ở trong hộp, cảm thán một tiếng A.

“Có gì mà buồn cười. Hộp to nhìn nó thế, lúc đầu có nhiều nhìn rất đẹp mắt, bây giờ ăn gần hết rồi nên mới có vẻ đáng thương như thế.” Trần Nhựt Vũ nghĩ thêm, rồi nói tiếp: “Bác gái biết anh không thích ăn mấy cái chân, này nên bác vì anh ăn hết chúng luôn?.”

“Không phải, mẹ tôi thích ăn.”

“À.” Trần Nhựt Vũ yên tâm: “Vì sao anh không thích ăn? Món kho dễ ăn lắm.”

“Rất phiền.” Ác bá tiên sinh vừa nói chữ phiền xong đem cặp lồng cơm bỏ sang một bên.

Không trả lại cho cô? Như thế là nhận rồi? Trần Nhựt Vũ cắn môi suy nghĩ, liệu có nên nói với anh về ý nghĩa quan trọng của hai cái chân còn sót lại không nhỉ? Ý muốn mồi thù cắn tay lần trước xí xóa đi, đây là lời cảm ơn của cô.

Cô còn chưa biết nên nói thế nào, Mạnh Cổ đã lái xe đi. Xe bon bon trên đường, anh hỏi: “Mẹ tôi nói gì với em?.”

“Mẹ anh nói, anh đi xem mắt.” Trần Nhựt Vũ vừa nói vừa liếc trộm anh.

Mạnh Cổ gật đầu.

“Bác gái còn nói cha anh thích cô ấy.” Tiếp tục nhìn trộm anh.

Anh vẫn gật đầu.

Trần Nhựt Vũ không biết nói thế với anh có xấu hổ không nữa, nhưng Mạnh Cổ vẫn không hề có phản ứng gì.

Trong xe im lặng.

Lòng hiếu kỳ cùng với vết thương lòng của Trần Nhựt Vũ lại trỗi dậy, trong lòng nung nấu anh đến hàng trăm lần, người đàn ông này quá giáo hoạt. Mạnh Cổ quay đầu nhìn cô, cười nói: “Sau đó như nào?.”

“Sau đó .” Trần Nhựt Vũ ngồi thẳng người, nhìn về phía trước, giống như đang nhìn phố phường: “Sau đó, mẹ Mạnh khen món tôi nấu ngon.”

Lúc này, đến phiên Mạnh Cổ nhìn cô, Trần Nhược Vũ lơ đi như không biết.

Mạnh Cổ khụ một tiếng, rồi hỏi: “VẬY còn em, gần đây có đi xem mắt không?”

Trần Nhược Vũ nắm chặt một góc áo, trong đầu đang do dự có nên nói dối hay không hay nói trắng ra là cô chưa có đối tượng xem mắt, như thế có phải đỡ mắt mặt hay không?

“Hửm?”. Đợi không thấy cô trả lời, anh nhấn mạnh câu hỏi.

“Không có.” Cô nhụt chí rồi. Bỏ đi, mặt mũi cái gì nữa, nói thật cho xong, bằng không lúc lời nói dối bị vạch trần còn mất mặt hơn nữa.

“VẬY Đường tiên sinh gì đó so với bạn trai trước của em, là cùng một hình mẫu?”

Uh, cũng đúng. Trần Nhược Vũ lúc này mới phát hiện, nhìn qua thì hai người đều rất chững chạc. “CÓ một chút giống”

“Cho nên em phát hiện, mình thích kiểu đàn ông như này?”

Vấn đề này hơi sâu sắc, cô nên cẩn thận suy nghĩ.

“Dù sao qua lần thất bại và kinh nghiệm từng trải cũng đã chứng minh, loại người này đối với tôi không thích hợp.” Trần Nhược Vũ vờ tỏ vẻ thoải mái xua xua tay: “Cho nên, thử thay đổi hình mẫu người đàn ông khác.”

Nói như vậy cũng có phần nào đúng. Cũng để cho anh yên tâm, để cho hai người tiếp tục làm bạn bè, để anh không đề phòng cô, cũng không làm giảm giá trị con người của mình.

Tốt, quá tốt.

Trần Nhược Vũ rất hài lòng với biểu hiện của mình.

Mạnh Cổ không nói gì cả, chỉ chuyên tâm lái xe

Nhìn ra cửa xe, Trần Nhược Vũ cảm thấy có chút quen thuộc, nhìn đông nhìn tây, phát hiện ra đây là đường nhà cô. Cô quay đầu nhìn Mạnh Cổ, sùnn mặt của anh quả thực mê hồn chết người, tĩnh lặng như một pho tượng.

Anh muốn đưa cô đi đâu?

Đáp án: Đưa cô về nhà.

VẬY mà không nói là đưa cô về nhà!

Trần Nhược Vũ tròn mắt.

Không phải đi ăn cơm sao? Chẳng lẽ không muốn cùng cô ăn cơm sao? Chẳng lẽ ý của anh vừa rồi là muốn ăn cơm một mình sao?

Xe dừng lại ở dưới nhà Trần Nhược Vũ, Mạnh Cổ nghiêng đầu nhìn cô, đang chờ cô xuống xe.

Trần Nhược Vũ đầy một bụng tức, lại đùa bỡn cô sao? Cô làm mặt lạnh, cầm lấy túi, dùng sức mở mạnh cửa xe.

“Tạm biệt, bác sĩ Mạnh.”

Cô gấp quỹ rồi mới gặp phải người này, tính tình bất ổn, vui buồn thất thường!

“RẦM.” Cô dùng hết sức đóng cửa xe của anh. Tốt nhất là nên rụng luôn cả cánh cửa xuống cho xong, làm cho anh tốn tiền sửa xe, làm cho anh đau lòng.

Vòng qua đầu xe, cô đi lên lầu. Chợt nghe thấy tiếng Mạnh Cổ gọi cô.

“Trần Nhược Vũ!”

“Sao nữa!” Cô hung hăng quay đầu.

“Em lại đây.”

“Lại đây làm gì?” Cô bất động. Không chừng người này đang bức mình vì cô đóng cửa xe của anh quá mạnh.

Cô không chịu đi tới, anh xuống xe đi tới.

Mạnh Cỏ đi tới chỗ Trần Nhược Vũ, khuôn mặt đẹp trai bỗng nhẵn lại nhìn cô. Cô cũng nhíu mày nhìn lại.

Anh bỗng nhiên kéo tay cô, đưa gần tới miệng, há mồm thật rộng, dùng sức mạnh nhất cắn một cái.

“A!” Trần Nhược Vũ vừa sợ vừa đau.

Mạnh Cỏ không lên tiếng, cắn xong buông tay cô ra, xoay người bước đi. Lên xe, giống như bóng ma vút đi trong đêm.

Trần Nhược Vũ chờ đến nửa ngày mới hoàn hồn, có phản ứng lại là chuyện gì đã xảy ra. Tay vẫn còn đau, dấu răng vẫn còn hằn rất rõ.

A a a! Trần Nhược hét đến chói tay, tên điên này, muốn coi tay cô là chân gà mà gặm sao! Lừa cô nói là đưa cô đi ăn com, hóa ra là quăng cô về nhà.

Chờ một chút!

Thế khám đâu! Phiếu đăng kí khám ở chỗ chủ nhiệm Lưu đâu! Anh còn chưa đưa cho cô!

Trần Nhược Vũ trừng hai mắt nhìn dòng xe lưu thông trên đường, lấy cái tên Mạnh Cỏ rửa đến hàng vạn lần.

Tên khốn khiếp!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mất tích

Trần Nhược Vũ tức điên người hết gần 2 phút, sau đó dùng động tác thô lỗ nhất bấm số điện thoại.

Kẻ sĩ có thể nhịn nhục*, nhưng thế khám thì không thể ném đi được. Cô đã nói với Đường Kim Tài rằng hôm nay sẽ lấy được, nếu không có gì đưa cho người ta thì biết ăn nói thế nào. Đây là vấn đề danh dự.

(*) Văn gốc của câu này phải là Sĩ khả sát, bất khả nhục. Nhưng trong tình huống này, Trần Nhược Vũ đã tự biến hóa đi.

Mạnh Cỏ không nghe điện thoại. Trần Nhược Vũ nghĩ, có lẽ anh đang lái xe, nghe điện thoại sẽ không an toàn. Vì thế cô đành tạm từ bỏ. Tạm nuốt cục tức này xuống, rầu rĩ đi lên nhà.

Đói bụng cả ngày, kết quả thay đổi đến chóng mặt. Trần Nhược Vũ quyết định ngày mai lại xếp hàng đi mua chân thú, phải coi chúng như Mạnh Cỏ ra sức cấm gặm. Cô càng nghĩ càng thấy đói, vì thế lấy một cái bát, đánh bông ba quả trứng gà, càng tức giận thì càng phải tẩm bổ cho cơ thể.

Ăn xong, cô nhìn đồng hồ, cảm thấy thời gian trôi qua cũng khá lâu rồi, anh có thể không còn lái xe nữa, vì thế lại gọi điện cho Mạnh Cỏ.

Nhưng lần này, anh cũng không nghe máy.

Trần Nhược Vũ ngấm lại, được rồi, một lúc nữa gọi lại.

Cô xem tivi hết 15 phút, gọi lại lần nữa, vẫn không ai nghe.

Trần Nhược Vũ nổi con tức. Người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô đắc tội không thể tha thứ với anh? Nên ngay cả điện thoại cũng không thèm nghe.

Anh càng không nghe, cô càng phải gọi.

Qua 20 phút, Trần Nhược Vũ gọi hết 8 cuộc điện thoại, vẫn không có ai nghe. Qua 10 phút, lại gọi thêm lần nữa, nhưng không có ai nghe.

Trần Nhược Vũ ném điện thoại sang một bên. Xắn tay áo rồi thu dọn phòng ngủ, cọ rửa khắp nơi, phòng khách được lau chùi gần như mới. Làm xong công việc, cô nhìn đồng hồ, rồi gọi điện thoại, thời gian đã trôi qua lâu như vậy mà vẫn không có ai nghe. Cô gọi lại lần nữa, vẫn không có nghe.

Ngồi trên sofa thờ đốc, bỗng nhiên cảm thấy hơi lo lắng.

Tình tình của Mạnh Cỏ tuy rằng rất xấu xa, cái miệng độc địa nhưng anh là người có trách nhiệm, anh sẽ nghe điện thoại cho dù đó là cuộc điện thoại bị người khác mắng chửi, chàm chọc nhưng tuyệt đối anh sẽ không vì nhiều cuộc gọi tới một lúc mà không nghe máy.

Có lẽ anh đang ở nơi nào đó mà quên cầm theo điện thoại? Trần Nhược Vũ suy nghĩ cẩn thận, lúc lên xe còn nhìn thấy điện thoại anh để trong xe. Vậy có khi nào anh xuống xe, để quên điện thoại trong xe?

Nhưng anh đâu phải là người sợ y như vậy.

Trần Nhược Vũ bắt đầu miên man suy nghĩ, càng nghĩ càng lo lắng. Trên đường sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Bây giờ anh như nào rồi? Cô không nhẫn nại được nữa, gọi liền hai cú điện thoại, chỉ nghe thấy tiếng tút tút chờ máy.

Trần Nhược Vũ đứng ngồi không yên, cố gắng không tỏ vẻ hốt hoảng thái quá nếu anh không có việc gì nhất định sẽ gọi điện lại cho cô.

Cô chờ tới gần 11 giờ cũng không thấy Mạnh Cổ gọi điện lại, trong lúc đó cô cũng gọi vài lần, đương nhiên kết quả là vẫn không có ai nghe máy. Lúc này, Lương Tư Tư đã về nhà, vừa vào cửa đã gây ra tiếng ồn: “Vừa rồi đi làm về mình sợ muốn chết. Trên đường có hai chiếc xe đua đụng nhau, thiếu chút nữa còn đâm vào xe taxi chở mình. Chúng vừa đi sát qua xe mình, mình kêu lên một tiếng: ‘tên khốn nạn’ thiếu chút nữa thì mất mạng. Bọn chúng có muốn chết thì tự đi mà chết, đừng liên lụy đến người khác. Mình với bác tài xế bị dọa cho ngây người, phải đỗ xe lại bên đường một lúc mới dám đi tiếp. Sợ chết khiếp, hai tên khốn nạn ấy, mình rửa hai đứa chúng nó không cứng được nổi, ra nhanh như chớp*. Mẹ nó, mình phải đi tắm để giảm bớt nỗi sợ hãi.”

(*) Đoạn này các bạn có thể tự tưởng tượng. Mình xin phép được dùng tại đây.

Lương Tư Tư tự đi an ủi bản thân, Trần Nhược Vũ bị dọa cho một trận khiếp vía. Xong rồi, xong rồi, Mạnh Cổ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ. Cô thực sự hết cách rồi, bèn gọi điện cho Doãn Tắc, hỏi anh ta hôm nay có gặp Mạnh Cổ không.

“Có, tên đó tầm 7h có gọi điện tới chỗ anh xin cơm, nói đang ở trên đường, một lát sau sẽ tới. Cuối cùng cũng không thấy xuất hiện.”

Trên đường? Vậy sau khi anh đuổi cô về nhà liền gọi điện cho Doãn Tắc. Nhưng cuối cùng lại không tới?

“Vậy anh ấy không tới, sau đó thì sao?”

“Sau đó thì không đến.”

“Anh không hỏi vì sao ư?”

“Không hỏi. Có thể tên đó thay đổi quyết định? Lúc đó anh bận, nên cũng kệ. Bọn anh đều thế, tên đó tới ăn xin lúc nào, có mấy khi xin phép đâu.”

Doãn Tắc hình như hiểu ra điều gì đó, liền hỏi: “Sao vậy? Mạnh Cổ xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Nhược Vũ gấp gấp đáp lời: “Lúc chạng vạng em gặp anh ấy, anh ấy còn đưa em về nhà. Nhưng sau đó, em gọi điện cho anh ấy thì không ai nghe máy. Suốt đêm rồi, không biết xảy ra chuyện gì. Anh ấy nói muốn tới chỗ anh ăn cơm, rồi cuộc lại không tới, liệu có xảy ra chuyện gì không?”

“Em đừng có lo lắng quá, sẽ không có chuyện gì đâu, để anh tìm tên đó.”

Có lời nói này của Doãn Tắc, Trần Nhược Vũ cũng yên tâm được phần nào. Phương pháp tìm Mạnh Cổ của Doãn Tắc nhất định sẽ hiệu quả hơn cô nhiều. Ít nhất anh biết chỗ Mạnh Cổ hay lui tới: “Nếu anh tìm được anh ấy, có thể cho em biết được không?”

“Được rồi. Em đừng lo lắng. Có tin gì anh sẽ gọi cho em.”

Hơn hai mươi phút sau, Doãn Tắc gọi điện tới.

“Tìm được cậu ta rồi, không có việc gì. Chỉ là đi gặp bạn cũ rồi đến quán bar làm mấy chén, điện thoại để quên trong xe. Vừa rồi cậu ta quay trở lại xe, gọi điện lại cho anh rồi. Không có việc gì đâu, em đừng lo lắng.”

Trần Nhược Vũ nghe xong cũng không biết trong lòng mình đang suy nghĩ điều gì, cô cảm ơn Doãn Tắc rồi cúp máy, tâm trạng vô cùng xấu.

Cô lo lắng cả một đêm. Anh gọi điện lại cho Doãn Tắc còn cô thì không. Trần Nhược Vũ nhìn hình ảnh tiền sinh đào hoa trong điện thoại, dùng sức đập mạnh vào gáy anh một cái. Không gọi thì thôi, cô cũng không gọi điện cho anh nữa. Cô còn để ý đến anh nữa, cô sẽ không theo họ Trần!

Trần Nhược Vũ nhốt mình ở trong phòng hờn dỗi, Lương Tư Tư ở bên ngoài nói vọng vào: “Mình dùng nhà tắm xong rồi.”

Trần Nhược Vũ ném điện thoại trên giường, nhắm mắt làm ngơ. Cô cũng đi tắm rửa, không phải để an ủi, mà để trút giận!

Trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào, dường như nghe thấy tiếng di động vang lên. Trần Nhược Vũ tắt vòi nước, lắng nghe kĩ hơn, đúng là tiếng di động của cô. Xẹt qua một tia suy nghĩ trong đầu, người mà cô để ý tới nhất chính là Mạnh Cổ, bằng không thì lấy đâu ra thẻ khám bệnh.

Cô đang viện đủ lí do để quan tâm đến anh, thì tiếng chuông điện thoại lại kêu lên. Trần Nhược Vũ sợ đối phương sẽ cúp máy, cô vớ vội chiếc khăn tắm quấn vào người rồi chạy về phòng. Lương Tư Tư từ phòng thờ đầu ra, thấy Trần Nhược Vũ lửa mắt chạy vào phòng làm cho cô sợ chết khiếp.

Trần Nhược Vũ không màng giải thích, chạy vọt vào trong phòng, đóng cửa, lăn sả lên giường, ấn nút nghe.

“Alo.” Nói xong, cô thấy mình hơi gấp gấp thì phải.

“Trần Nhựt Vũ.” Quả nhiên là giọng nói của Mạnh Cổ. Nhịp tim của cô lại nhảy tung tung.

“Em tìm tôi?..”

Không thấy quá vô nghĩa sao? Ác bá tiên sinh ơi, sao giọng nói của anh lại vô tội đến thế được nhỉ.

“Anh đang ở đâu?..” Tuy rằng không mặc quần áo nhưng Trần Nhựt Vũ phát hiện khí thế của mình không hề kém cạnh so với đối phương.

“Đang ở dưới nhà em.”

“Cái gì?..” Cô há hốc mồm. Theo bản năng nằm úp sấp dưới cánh cửa sổ, ngó hai con mắt nhìn xuống dưới, giật mình thấy mát mắt cơ thể, vội cụp đầu xuống.

“Không phải em đang tìm tôi sao? Cho nên tôi tới chỗ em.”

Vì thế nên tới? Suy nghĩ Trần Nhựt Vũ xoay vòng vòng, rất khó để hiểu hết được ý anh.

“Em xuống dưới này đi.” Không đợi cô suy nghĩ cho thông, ác bá tiên sinh đã hạ chỉ.

“Anh chờ đấy!..” Trần Nhựt Vũ rút cuộc lấy lại được giọng nói bình thường, nói xong liền cúp điện thoại, lấy trong ngăn tủ ra bộ quần áo thay nhanh vào người.

Chờ cô lấy được phiếu khám, cô sẽ cho anh một trận nên người! Làm cho cô lo lắng suốt cả đêm, không nói sao mà nhịn được.

“Aiz, sao chật thế, cái này sao lại nhỏ đi được nhỉ. Mặc kệ, mặc kệ, trước cứ mặc tạm vào đó.” Cô lăm bằm lâu lâu, lấy tạm một cái áo con rồi mặc vào, không kịp chọn quần áo, mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình, chiếc quần ngủ, đi dép lê rồi chạy ra ngoài.

Lương Tư Tư lại thò đầu từ trong phòng ra để tìm hiểu, thấy Trần Nhựt Vũ như bị đốt đất chạy nhanh ra ngoài, tiếp tục ngạc nhiên.

Trần Nhựt Vũ chui vào thang máy, tổ chức lại chức năng ngôn ngữ, nghĩ xem nên xả cho tên đàn ông xấu xa kia những gì. Có nên chất vấn anh không? Vì sao không nghe điện thoại? Bỏ đi, không nên hỏi. Hỏi thì hóa ra cô quan tâm đến anh, anh sẽ nói một câu: “Liên quan gì tới em?” thẳng vào mặt cô.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết nên nói gì cho thật uyên thâm, trí tuệ. Thang máy vèo một cái đã xuống tới tầng 1, sao hôm nay tốc độ thang máy nhanh thế.

Cô ‘bèn bẹt’ tiếng dép lê chạy ra ngoài, liếc mắt một cái đã thấy xe của Mạnh Cổ dừng ở trước nhà. Anh đang dựa người vào xe, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Trần Nhựt Vũ dừng chân, ho nhẹ một tiếng, nên tỏ ra bình tĩnh, từ từ đi qua.

Mạnh Cổ nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu, nhìn từ trên xuống dưới, nở nụ cười.

Cười cái gì mà cười, Trần Nhựt Vũ oán thầm trong lòng, câu đầu tiên nên đòi thẻ khám của anh. Cô đến gần anh, ngửi thấy mùi rượu trên người.

“Anh uống rượu.”

“Uhm” Anh gật đầu.

Cô liền nổi giận ‘bóp bóp’ cô liền dùng sức đánh mạnh vào tay anh: “Uống rượu còn dám lái xe, xảy ra chuyện thì phải làm sao?..”

Anh không né, cũng không cãi lại. Chỉ đứng đó nhìn cô.

“Nhìn cái gì vậy! Uống rượu lái xe, chẳng nhẽ là đúng sao?” Cô trở nên hung hăng, càng nghĩ càng giận, hiện tại tỉ lệ tai nạn xe cộ cao như vậy, sao anh không biết quý trọng chính bản thân mình sao.

“Trần Nhựt Vũ, tôi còn chưa ăn cơm.” Anh đột nhiên nói.

Cô nhăn mặt lại: “Anh không phải đi cùng bạn cũ tới quán bar sao? Sao lại chưa ăn cơm?..”

“Thì vì đi đến quán bar, nên chưa ăn gì.” Anh cúi đầu, nghe có chút đáng thương.

“Vậy ...” Cô mềm lòng: “Vậy tôi đi nấu mì cho anh.”

“Lương Tư Tư ở đó, mà muộn như này, không tiện.” Anh lắc đầu.

Quả đúng là không tiện. Trần Nhựt Vũ nghĩ: “Ở đầu đường có quán ăn vặt, hay tới đó ăn khuya. Anh mau đi ăn bát mì vằn thắn đi, lót dạ trước vậy.”

“Không muốn ăn.” Anh lắc đầu.

Cô tức giận ‘ bóp ‘ một cái vào cánh tay khác của anh: “Bụng rỗng uống rượu thì muốn, còn ăn cơm thì không”

“Vậy được rồi.” Anh xoay người mở cửa xe: “Lên xe.”

“Lên cái gì mà lên!” Cô dùng sức kéo tay anh: “Còn dám lái xe nữa. Đi bộ đi.”

Cô kéo tay anh: “Không xa đâu, chúng ta đi bộ, tan bớt mùi rượu.”

Anh không né, liền nắm lấy tay cô, ngoan ngoãn đi theo.

Tay anh lớn thật. Trần Nhựt Vũ lồi lồi kéo kéo, bỗng nhiên có phản ứng trở lại, có chút đỏ mặt, đành phải hỏi chuyện: “Anh uống nhiều không?”

“Không.”

“Uống bao nhiêu.”

“Không đếm, không nhiều lắm.”

“Bạn bè kiểu gì vậy, cơm cũng không ăn mà lại đi uống rượu.”

Anh không trả lời. Trần Nhựt Vũ quay đầu nhìn anh, ngẫm lại thấy mình hơi hung bạo, bạn bè của anh, cô hỏi làm gì đó là chuyện riêng tư mà.

Cô nghĩ anh sẽ không trả lời, thì anh nói: “Một người bạn không muốn gặp.”

“Uhm,” Xem đi, quả nhiên không nên hỏi. Không muốn gặp, vậy thì không phải bạn bè.

“Trần Nhựt Vũ, căn bản tâm trạng tôi không được tốt lắm. Nhưng lúc trở lại xe, nhìn thấy có người gọi đến 19 cuộc gọi nhớ cho tôi, tôi lại cảm thấy tâm trạng khá lên rất nhiều.”

Trần Nhựt Vũ cứng đờ người, 19 cuộc gọi nhớ? Là cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Mông Cổ đam mê nữ sắc

Trần Nhựt Vũ cảm thấy mặt như bị lửa đốt. Cô chạy nhanh tới phía trước, phát hiện tay mình vẫn đang nắm lấy tay Mạnh Cổ. Cô mượn cơ bụng tay ra rồi liếc trộm anh một cái. Có lẽ là do uống rượu nên anh nở nụ cười biếng nhác rồi thả lỏng tay cô.

Trần Nhựt Vũ thẹn quá hóa giận: “Anh hết chỗ để nói. Nếu là tôi, nhìn thấy bạn bè vì lo lắng cho mình tôi sẽ áy náy đến chết, sao có thể giống anh, ra vẻ đặc ý! Có cái gì đáng để đặc ý?”

Trần Nhựt Vũ hung hăng lên tiếng, Mạnh Cổ cũng không quan tâm, chỉ hừ hừ hai tiếng, rồi nói: “Là em nói nhé, lần trước em cũng thế, xóa sổ đi động, trốn trong bệnh viện, không ai tìm được em. Để cho bạn bè lo lắng, sốt ruột đến mức nào, em có áy náy đến chết không?”

Trần Nhựt Vũ nhất thời nghẹn họng, người này nói kể chuyện cũ cũng lưu loát đến thế.

“Tôi nói cho anh biết, lần này tôi gọi điện tìm anh là có chuyện quan trọng.”

“Uhm,” Anh gạt đầu, dáng vẻ lười nhác đi bên cạnh cô.

“Anh quên đưa thẻ khám của chủ nhiệm Lưu cho tôi.”

Mạnh Cổ hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã gạt đầu: “Uhm. Hóa ra là thế.”

“Đúng, là như thế.” Trần Nhựt Vũ rút cuộc đã tìm được đề tài để nói: “Anh mau đưa thẻ khám cho tôi, đỡ phải quên một lần nữa. Tôi đã nói với Đường tiên sinh rồi, không có đưa cho người ta, ngại lắm.”

Mạnh Cổ bỗng nhiên bước nhanh hơn, Trần Nhựt Vũ chân ngắn, đành phải chạy nhanh theo: “Bác sĩ Mạnh, anh đưa cho tôi đi.”

“Đề ở trên xe, lát nữa về rồi lấy.”

Trần Nhựt Vũ bĩu môi, Mạnh Cổ thấy vậy, tỏ vẻ muốn quay về: “Được rồi, được rồi, không ăn nữa, bây giờ về lấy cho em.”

“Aiz.” Trần Nhựt Vũ vừa nghe xong đã thấy anh quay người lại, không ăn cơm sao được, cô đành chạy theo kéo tay anh: “Được rồi, sao anh nhỏ mọn thế, ăn xong rồi về lấy.”

“Vậy em nhớ cho kĩ.” Mạnh Cổ giống như muốn nói: “Cô cũng quên thì trách sao được tôi”, làm cho Trần Nhựt Vũ muốn đánh anh một trận.

Đi ra đường, cửa hàng ăn vặt đã đóng cửa.

Trần Nhựt Vũ ngậy người, Mạnh Cổ nhìn cô không nói lời nào, cô cắn môi: “Hôm nay tôi không ra ngoài, bình thường vẫn mở mà.”

“Vận tôi quá son.” Mạnh Cổ nhịu mày, sờ bụng.

“Vậy ở phía trước có cửa hàng McDonald, hình như mở 24h, chỉ là đi bộ hơi xa một chút.”

“Dạ dày đau, muốn ăn bát mì nóng.”

“Dạ dày đau mà còn uống rượu.” Trần Nhựt Vũ rất muốn mắng anh là đáng đời, nhưng đành nuốt vào bụng không dám nói ra.

Mạnh Cổ không biết lỗi mà còn nhìn lại cô, làm cho Trần Nhựt Vũ nhớ tới đêm nay đã lo lắng cho anh thế nào nhưng cũng không làm gì được vì cô còn đang giúp anh nghĩ xem chỗ nào bán mì, nghĩ nửa ngày mà không ra.

“Đã muộn thế này rồi, tôi không biết quanh đây chỗ nào bán mì không. Vậy hay là tôi về nhà nấu cho anh ăn. Tôi nói với Tư Tư một tiếng, được không?..”

“Không được. Nửa đêm nửa hôm, tôi chạy tới nhà cô ấy thì sao được? Cô ấy mặc áo ngủ trong suốt trước mặt tôi, khiến tôi hoảng loạn, không những không ăn được mà còn nôn hết ra. Không đi!”

Người này, cứ nói ra lời nào là khó nghe lời đó. Trần Nhựt Vũ hết cách, tuy rằng nhìn Tư Tư mặc áo ngủ trong suốt quả thực rất kinh khủng, nhưng mà người ta sẽ không làm như vậy, hơn nữa ...

Được rồi, trong đầu Trần Nhựt Vũ đang hiện lên hình ảnh Mạnh Cổ ăn mì, Lương Tư Tư mặc áo ngủ trong suốt sát đến gần, sau đó cô ấy đứng ở bên cạnh với khuôn mặt xấu hổ.

Được rồi, được rồi. Kệ anh vậy.

“Vậy anh về nhà mình đi.”

Trần Nhựt Vũ lời còn chưa dứt, một chiếc xe taxi đi ngang qua, Mạnh Cổ vẫy tay đón xe, kéo tay cô: “Tôi biết chỗ nào bán mì, đi một chút, tôi đưa em đi.”

Không được phép từ chối, bước nhanh lên xe, xuất phát.

Trần Nhựt Vũ chờ đến một lúc lâu mới phản ứng lại, ôi danh dự của cô, cô bị bắt cóc.

Trần Nhựt Vũ bị bắt đến một nhà hàng Nhật, Mạnh Cổ nói bên trong có mì và đồ ăn sáng rất ngon, nhưng anh không gọi những món đó, anh gọi sushi và rượu.

“Anh còn uống rượu!” Trần Nhựt Vũ hạ giọng cảnh cáo anh.

“Rượu nhẹ* không phải rượu.”

(*) Theo mình nghiên cứu và tìm tòi thì hình như là rượu sake nhẹ. Thường dùng kèm theo với sushi để xóa đi vị tanh nhẹ của đồ sống (Theo Google).

“Cái gì gọi là rượu thì là rượu.”

“Vậy Long Island Iced Tea* thì là trà sao?”

(*)Long Island Iced Tea, một thức uống mùa hè, lần đầu tiên được pha chế bởi Robert Butts, tại quán Oak Inn, ở Long Island, NewYork vào giữa năm 1970. Long Island Iced Tea được pha chế từ năm thứ rượu là vodka, tequila, gin, rum, triple cộng với cola thêm những viên đá trong veo reo và một lát chanh vàng. Thường thức Long Island Iced Tea là một nghệ thuật. Người ta ngâm nghe vài giây, từ từ nuốt xuống để thông thả thưởng thức cái vị ngọt – cay – đắng – chua thật nồng của nó...

“Anh nói đảo với trà ở đây làm cái gì, bây giờ chúng ta đang nói đến rượu sake! Nó chính là rượu!..” Trần Nhựt Vũ hung hăng nhìn anh.

“Được rồi, đó là rượu.” Mạnh Cổ tựa lưng vào ghế: “Nhưng tôi muốn uống.”

Trần Nhựt Vũ trừng mắt với anh, nhìn nửa ngày, mới nói một câu: “Vậy anh không được lái xe, gọi xe chở về.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, bỗng nhiên cười cười: “Được.”

“Đưa chìa khóa xe ra đây.” Cô chìa tay ra, canh phòng nghiêm ngặt để phòng anh giấu cô lái xe về.

Mạnh Cổ lần này cười thành tiếng, lấy chìa khóa đặt vào lòng bàn tay của cô.

Trần Nhượng Vũ bĩu môi, ngó nghiêng chằm chằm chìa khóa trong tay rồi cất đi: “Đưa cho tôi tiền đi xe về, nếu không lúc anh ra ngoài bỏ chạy, tôi không có tiền ngồi xe về.”

Mạnh Cổ cười haha, lấy ví tiền ra, thả vào trong tay cô.

Trần Nhượng Vũ cầm ví tiền, lấy ra vài tờ tiền mặt, rồi còn lại trả cho anh: “Không phải là anh cho tôi vay, là anh đưa tôi tới, cho nên anh phải phụ trách đưa tôi về, tiền này là anh phải trả.”

“Uhm, đúng thế.” Mạnh Cổ vẫn cười, không phản đối.

Anh như vậy, Trần Nhượng Vũ bỗng thấy ngượng, nhỏ giọng nói: “Thì đúng là thế mà.”

“Tôi có nói không phải đâu.”

Trần Nhượng Vũ trừng mắt nhìn anh, hối hận vì hôm nay đã lo lắng cho anh.

Mạnh Cổ vẫn cười, nhìn cô không nói lời nào. Mà đột nhiên, cô cũng chẳng biết nói gì, cứ im lặng vậy thôi.

Cảm thấy hơi xấu hổ, rượu đã lên chén.

Mạnh Cổ lấy hai chén, để một chén ở trước mặt cô. Cô nói: “Dạ dày đau, đừng uống rượu khi bụng rỗng, chờ có đồ ăn rồi hãy uống.”

“Trần Nhượng Vũ, em là chị cả trong nhà đúng không?.”

Trần Nhượng Vũ ngạc nhiên: “Sao anh biết được?.”

“Em nói nhiều quá.”

Trần Nhượng Vũ đỏ mặt, không lên tiếng. Mạnh Cổ cũng ngoan ngoãn nghe lời, không đụng vào chén rượu kia.

Anh không uống rượu vì thế im lặng ngồi nhìn cô. Trần Nhượng Vũ bị anh nhìn, càng nóng mặt hơn, cảm thấy hối hận vì sao lại không cho anh uống rượu. Nhà hàng này sao thế, vì sao dọn đồ ăn lên chậm quá vậy?

Cô đang muốn lấy cớ đi toilet để trốn, Mạnh Cổ lên tiếng: “Trần Nhượng Vũ, người bạn trai trước đây bỏ em, em có hận anh ta không?.”

Cô nghĩ nửa ngày: “Không hẳn là hận. Cũng không còn liên quan gì nữa, hận thì có làm gì được đâu?.”

“Nếu bây giờ anh ta tìm em, thì em tính sao?.”

“Không nghĩ tới.”

“Thế bây giờ nghĩ đến đi.”

Cô suy nghĩ, sau đó đáp: “Không biết, chưa xảy ra nên chưa nghĩ ra được.”

“Vì sao lúc trước em thích anh ta.”

“Vì lúc đó anh ta tốt lắm, đối với người khác rất có lễ phép, làm việc còn rất chăm chỉ, rất chu đáo.”

“Em thích kiểu đàn ông như này?.”

“Không thích thì làm sao muốn ở cùng với anh ta, khi đó tôi còn định đi tới hôn nhân nữa.”

“Anh ta không cần em, em không đánh anh ta sao?.”

“Không có, khi đó chỉ cảm thấy buồn khổ, lại còn xảy ra một số chuyện khác. Chờ lúc tôi hết buồn thì đã không để ý đến anh ta nữa. Sau đó, tôi đến đây.”

Đồ ăn đã được dọn lên, Trần Nhượng Vũ thúc giục Mạnh Cổ mau ăn, Mạnh Cổ đưa cho cô một đôi đũa để cô ăn sushi.

Trần Nhượng Vũ không nghĩ anh lại mời cô ăn, cô cảm thấy rất vui, ngấm lại coi như anh bồi thường cho bữa tối.

“Được ăn thì thấy vui?.” Mạnh Cổ thấy cô vui vẻ ra mặt: “Buổi tối em ăn gì rồi?.”

“Tự mình nấu mì. Tại tôi đứng ở cửa vắng anh mất 2 phút.”

Mạnh Cổ bật cười, thiếu chút nữa thì sặc: “Mắng gì tôi?.”

“Không nói cho anh biết.” Hai miếng sushi được nuốt vào bụng, tâm tình cô rất tốt. Nhấp một ngụm rượu, cảm nhận được mùi vị cũng khá ngon, cô liền uống cạn chén rượu nhỏ.

Mạnh Cổ hình như đói bụng thật, gấp hai ba đĩa đã ăn hết đồ ăn, ăn xong anh liền uống rượu.

“Vậy còn anh? Nếu bạn gái trước đến tìm anh, anh sẽ nói gì?.”

“Tôi nghĩ rằng mình sẽ nói rất nhiều điều, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì.”

Trần Nhựt Vũ ngạc nhiên, lời này có ý gì? Chẳng lẽ lúc anh nói với Doãn Tắc là quên điện thoại trên xe khi đang ngồi cùng bạn cũ ở bar, lẽ nào người đó là bạn gái cũ?

Trần Nhựt Vũ uống ngụm rượu để bình tĩnh lại.

“Cô ấy muốn quay lại với anh sao?.”

“Có ý này, nhưng không nói thẳng ra, chỉ nói là muốn làm bạn.” Mạnh Cổ biết rằng cô đoán được người hôm nay anh gặp là ai, nên cũng không giấu diếm gì nữa.

“Vậy anh nói như thế nào?” Trần Nhựt Vũ lơ tai dửng thẳng thẳng tắp.

Mạnh Cổ bỗng nhiên cười, “Không nói cho em.”

Bịch! Trần Nhựt Vũ lùm anh một cái.

Nhưng thực sự rất tò mò. Cô không kìm được, hỏi: “Vì sao lúc trước cô ấy chia tay với anh?.”

Cô nghĩ anh sẽ nói: “Không nói cho em”, không ngờ lần này anh lại đáp rất tron tru: “Gia đình tôi và gia đình cô ấy không giống với nhau, nên cô ấy thiếu cảm giác an toàn. Khi đó, chúng tôi ở thư viện đọc sách, cô ấy vì để có tiền đóng học phí phải làm hai công việc một lúc, ngày nghỉ cũng không về nhà để tiết kiệm tiền xe.

Còn phải đi làm việc kiếm tiền như vậy mới có thể học được xong khóa học. Khi đó, tôi rất thích cô ấy, cô ấy là người con gái xinh đẹp nhất trường, tôi cho cô ấy tiền học nhưng cô ấy không nhận, mỗi ngày hai chúng tôi cùng nhau ăn cơm để giúp cô ấy tiết kiệm tiền cơm, cô ấy học rất chăm chỉ, hàng năm đều nhận được học bổng, cô ấy từ chối việc tôi chu cấp kinh tế cho, cô ấy nói cô ấy yêu tôi không phải vì điều kiện gia đình tôi.”

Trần Nhựt Vũ vừa nghe vừa nhớ tới việc Mạnh Cổ chú ý tới cô nữ sinh đơn thuần kia bởi vì không phải mù quáng theo đuổi anh vì điều kiện gia đình anh, chẳng lẽ anh chịu ảnh hưởng bởi điều này?

“Tôi nghĩ, khi chia tay cũng vì điều này. Cô ấy nói, gia đình hai bên chênh lệch nhau quá lớn, cô ấy còn có gánh nặng gia đình, nói rằng chúng tôi yêu nhau không thể lâu dài. Hơn nữa khi đó, cũng có tin đồn rằng cô ấy bám theo tôi vì gia đình tôi có điều kiện. Đối với chuyện này, cô ấy rất dè ý mà tôi không thích điều này nên chúng tôi thường xuyên cãi nhau.”

Xem ra, hai người đều có cá tính rất mạnh mẽ, Trần Nhựt Vũ thầm thở dài trong lòng, môn đăng hộ đối quả nhiên rất có sức ảnh hưởng. Càng yêu nhau sẽ càng thấy tự ti. Ở tivi có chiếu, cái gì mà xứng với không xứng, còn có gia đình cản trở nữa ...

“Vậy, bác sĩ Mạnh, người nhà bác sĩ Mạnh có nói là cô muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời bỏ con tôi không?.” Cô học theo các bộ phim truyền hình, thường thì hay lấy chi phiếu ra giải quyết.

“Em xem nhiều tivi rồi.”

“Đúng thế đó. Trong tiểu thuyết cũng viết tình huống như này nhiều lắm, chẳng lẽ anh không tìm hiểu nỗi khổ của cô ấy sao?.”

“Cha mẹ tôi không làm những việc nhằm chán là cho chi phiếu đấy. Loại chuyện như này không thể gây ra được nỗi khổ tâm cho người khác, không đáng để thông cảm”

Trần Nhựt Vũ nhú mày, không đồng ý lắm.

“Năm đó, tôi thật lòng ở bên cô ấy.” Mạnh Cổ nhìn ra ngoài cửa, giống như đang nhớ lại điều gì đó: “Tôi đã cố gắng níu kéo, tôi không nghĩ ra rốt cuộc đã có vấn đề gì, nhưng cô ấy đã lấy sự kiêu ngạo của mình để cự tuyệt tôi, dẫm nát tâm ý của tôi, cô ấy nói khổ tâm của cô ấy là bất đắc dĩ. Sau đó, tốt nghiệp, cô ấy trở về quê làm bác sĩ, mà tôi muốn ở lại đây, cho nên chúng tôi chia tay.”

Mạnh Cổ uống một hơi, cạn sạch chén rượu.

“Trần Nhượng Vũ, khi đó tôi lĩnh ngộ ra một điều.”

“Là điều gì?”

“Không phải cứ khóc là rất đáng thương”

Mạnh Cổ lại rót một chén, Trần Nhượng Vũ đưa chén của mình qua, làm một ly với anh.

“Hôm nay, lúc tôi lái xe tới chỗ Doãn Tắc. Lúc em gọi điện cho tôi, tôi đang lái xe nên không nghe. Qua một đoạn đường, tôi dừng xe muốn gọi lại cho em, tôi đã thấy cô ấy đứng ở bên đường, cô ấy cũng nhìn thấy tôi, rồi đi tới gõ cửa sổ xe.” Mạnh Cổ dừng: “Cô ấy vẫn xinh đẹp như xưa.”

“Sau đó hai người đi uống rượu?”

“Đúng.” Mạnh Cổ gật đầu: “Cô ấy ngồi xe, đưa tôi tới quán bar, nói là nhân ngày gặp lại, làm vài ly.”

“Vậy sao anh đi?” Trần Nhượng Vũ dường như tỏ ra khinh bỉ vì anh đam mê sắc đẹp.

Mạnh Cổ cười: “Vì sao lại không đi chứ? Tôi muốn xem cô ấy nói gì.”

“Vậy cô ấy nói gì?”

“Cô ấy nói, cha cô ấy đã qua đời, trong nhà nợ tiền thuốc men, sau khi cô ấy hoàn thành khóa học thạc sĩ, đã đến thành phố A làm việc, đưa cả mẹ đi cùng. Cô ấy nói cô ấy đã thay đổi, cô ấy đã có tư cách để ở bên tôi.”

Ám chỉ như này quá rõ, Trần Nhượng Vũ cảm thấy không được thoải mái: “Vậy anh nói thế nào?”

“Tôi nói với cô ấy, em đã thay đổi, chẳng lẽ anh sẽ không thay đổi? Em trở về tìm bà vai ngày xưa, anh đã rời đi từ lâu rồi.”

“Vậy cô ấy nói như nào?”

“Cô ấy không nói gì, chỉ hai mắt lưng tròng, rất đáng thương”

“Mấy người đàn ông các anh quả thực rất kém cỏi, nhìn thấy con gái rung rung là thấy đáng thương.” Trần Nhượng Vũ bĩu môi.

Mạnh Cổ vừa định nói gì đó, Trần Nhượng Vũ bỗng nhiên to tiếng: “Chờ một chút, chờ một chút.”

“Sao?”

“Cô ấy ngồi xe anh, muốn quay lại, rồi đưa anh đi uống rượu, chúc rượu cho anh! Không phải là muốn cho anh đâm chết người để anh ngồi tù sao!” Trần Nhượng Vũ tức giận.

Mạnh Cổ há hốc mồm, im lặng nửa ngày không lên tiếng, cuối cùng rặn mãi mới ra nụ cười: “Trần Nhượng Vũ, em nên chuyên tâm vào trọng điểm!”

“Việc này rất quan trọng! Quan trọng nhất luôn!”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Mượn rượu giả điên

Mạnh Cổ nhìn chằm chằm Trần Nhượng Vũ một lúc lâu.

Trần Nhượng Vũ tự mình rót rượu, nhắm một ngụm, sau đó hỏi: “Vậy theo anh thì trọng điểm là gì?”

“Trọng điểm là mối tình đầu của tôi đã trở lại, phát ra tín hiệu muốn quay lại.” Mạnh Cổ rót một chén rượu, cũng không biết đang nghĩ gì.

“À, đúng rồi, như vậy cô gái xem mắt kia đã hết đất diễn.”

“Trần Nhượng Vũ, em đừng có lạc đề nữa được không?”

“Đâu có lạc đề, điều này phản ánh ra từ suy nghĩ của anh. Anh nhớ mãi mối tình cũ không quên, chẳng lẽ còn muốn hú hí với đối tượng xem mắt?.” Trần Nhược Vũ nhướn cao giọng, lườm anh một cái đầy khinh bỉ.

“Tôi chưa nói là nhớ mãi tình cũ không quên.”

“Vậy là muốn hú hí với đối tượng xem mắt.”

“Tôi chưa nói là có tình cảm với đối tượng xem mắt.”

“Anh quá khó hầu hạ.”

“Trong đầu em toàn suy nghĩ chuyện nhảm nhí mới là khó hầu hạ.” Mạnh Cổ gấp một miếng sushi, nuốt xuống, hỏi cô: “Trần Nhược Vũ, lúc đó vì sao em theo đuổi tôi?.”

“Vì anh đẹp trai. Vì hình dáng nên tôi bị sắc đẹp mê hoặc.” Trần Nhược Vũ gấp một miếng sushi, cảm thấy mình có thể thoải mái nói chuyện với anh như này vô cùng vui vẻ. Nhìn xem, cuộc đời cô cũng có lúc hân hoan như thế này.

“So với bạn trai trước kia đẹp hơn nhiều?.”

“Đúng. Bác sĩ Mạnh hơn hẳn anh ta, nghề nghiệp cũng hơn anh ta, kiếm tiền cũng nhiều hơn. Tổng hợp lại, bác sĩ Mạnh anh cao hơn một bậc so với anh ta.” Cô sáng khoái vô cùng, dù có vuốt mông ngựa nhưng cũng làm Mạnh Cổ cười.

“Vậy trọng điểm lần này em nắm bắt được rồi.”

“Hừ” Cô khinh bỉ nhìn anh: “Trọng điểm là tôi còn với anh ta yêu nhau, còn anh thì chưa.” Cô khinh miệt Mạnh Cổ ra mặt.

Mạnh Cổ dương dương tự đắc, còn chưa nói đã bị cô cắt lời: “Chờ một chút, chờ một chút. Không cần nói với tôi nguyên nhân vì sao chúng ta không thể yêu nhau, vấn đề này quá sâu sắc, không đáng để thảo luận.”

“Em có tương lai rồi đấy.” Mạnh Cổ khinh bỉ cô: “Sao em không thử dừng cảm vượt qua, chuyển bại thành thắng?”

“Đừng cổ vũ tôi.” Trần Nhược Vũ nhắm một ngụm rượu: “Tôi là người không dễ dàng chịu kích động, tôi không tiếp nổi chiêu của anh đâu. Đến lúc đó, bạn gái anh khóc lóc vì có tình địch, tôi ngại lắm.”

Mạnh Cổ cười haha, chỉ thiếu nước mắt chưa chảy ra.

“Trần Nhược Vũ, tôi bỗng thấy quen được em là điều rất tốt.”

“Đúng vậy, đúng vậy, anh đã tích được phúc rồi. Nên đối tốt với tôi một chút, đừng cả ngày chỉ hung hăng, ăn nói khó nghe với tôi, nên trân trọng tình bạn của chúng ta, nếu không anh nhất định sẽ hối hận. Đến lúc đó, anh tìm được ai để xả rác chứ, ai cùng anh tìm trọng điểm?”

Mạnh Cổ vừa cười vừa ăn hai miếng sushi nói: “Xem ra bạn trai em đã rất hối hận nhỉ?.”

“Uhm, chắc chắn là thế.” Trần Nhược Vũ dùng sức gặt đầu: “Có lẽ anh ta đang ở nhà đấm ngực thùm thụp. Hy vọng anh ta đấm thế nào cho tác nghiền động mạch vành luôn thì càng tốt.”

Mạnh Cổ không nhịn được cười: “Em rửa như vậy còn nói không hận anh ta?.”

“Vậy anh cả ngày miệng quạ rửa tôi thì sao, chẳng lẽ anh hận tôi?.”

Trần Nhược Vũ phản ứng rất nhanh, mồm miệng nhanh nhẹn. Mạnh Cổ hai mắt như tỏa sáng nhìn cô, hai gò má ửng hồng, cười: “Em uống say à? Trần Nhược Vũ.”

“Không có. Rượu nhẹ không phải là rượu, làm sao say được.” Cô đáp chắc nịch.

“Có chứ rượu thì là rượu.”

“Long Island Iced Tea thì là trà chắc?.”

Mạnh Cổ không nói, anh đợi một lúc sau lại nói: “Đối thoại của chúng ta bắt đầu suy dinh dưỡng.”

“Không phải đâu, tôi cảm thấy rất tuyệt.” Trần Nhược Vũ chống cằm, rót một chén: “Bác sĩ Mạnh cảm thấy buồn à, vậy chúng ta đổi đề tài. Mẹ bác sĩ Mạnh có thích mối tình đầu của bác sĩ Mạnh không?.”

“Bà nói cô ấy quá mạnh mẽ, tôi sẽ rất vất vả.”

“Mẹ anh rất thương anh.” Trần Nhược Vũ rất hâm mộ: “Con gái không đủ kiên cường sẽ không chịu được khổ, bác lo anh sẽ vất vả, nếu cô ấy quá

mạnh mẽ sẽ lo anh càng vất vả. Bác ấy sao không thể lo bạn gái anh phải chịu đựng anh tàn phá tinh thần mỗi ngày, sẽ rất đáng thương. Bác sĩ Mạnh, mẹ anh rất thiên vị.”

“ Bà ấy là mẹ tôi, không thiên vị với tôi thì thiên vị với ai?..”

“ Tôi cũng muốn có người thiên vị tôi. Mặc kệ có đạo lý hay không, mặc kệ cho dù xảy ra chuyện gì, nếu có người đối xử không tốt với tôi sẽ bị trừng phạt. Ai mà nói xấu tôi, khiến tôi không vui sẽ mắng lại, đây là con gái tôi, không thiên vị nó thì thiên vị ai.”

Mạnh Cổ nhìn cô, hỏi: “ Em và người nhà có quan hệ không tốt sao?..”

Cô lắc đầu: “ Là tôi vô tích sự, không đạt được kì vọng của cha mẹ, tôi còn lừa dối họ nữa, làm cho họ thất vọng. Bác sĩ Mạnh, tôi thực sự không xong rồi, dường như tôi chưa từng làm được gì khiến cho bản thân mình tự hào, cho gia đình phải kiêu ngạo vì mình.”

Mạnh Cổ không nói lời nào, nâng tay gấp một miếng sushi bỏ vào miệng, sau đó phát hiện mình đang bị ai đó trừng mắt.

Trần Nhượng Vũ chậm một bước, không cướp được sushi, vì thế rót một chén rượu: “ Bác sĩ Mạnh, anh với y tá Điền có quan hệ gì.”

“ Bác sĩ và y tá.”

“ Quan hệ tốt ghê.”

Mạnh Cổ cốc vào đầu cô: “ Bên trong đầu em chứa cái gì.”

“ Đau.”

“ Tự mình sửa lại đi, bác sĩ và y tá thì nên có quan hệ gì?”

“ Thì mối quan hệ giữa bác sĩ Mạnh và y tá Điền đó.”

“ Đừng mượn rượu giả điên.” Mạnh Cổ cảnh cáo cô.

Trần Nhượng Vũ chống tay lên bàn, cười cười, tỏ vẻ chân thành: “ Quan hệ đồng nghiệp. Nhưng những người khác nói hai người có quan hệ rất thân mật, rất xứng đôi.”

“ Như nào thì là xứng đôi?..”

“ Trai đẹp gái xinh, môn đăng hộ đối, bác sĩ với bác sĩ, bác sĩ với y tá, giàu có, xinh đẹp cùng nhau tỏa sáng.”

Mạnh Cổ không lên tiếng, anh chỉ chăm chú gấp đồ ăn và uống rượu.

Kì thực, xứng hay không xứng, ai hiểu được chứ.

“ Bác sĩ Mạnh, chúng ta là bạn tốt của nhau, bạn bè thân thiết, có thể ngồi chung một chỗ tán gẫu, tâm sự. Cho nên, nếu có người coi thường tôi, anh nhất định phải giúp tôi. Miệng anh độc địa như vậy, nói chuyện vô cùng khó nghe, cãi nhau nhất định sẽ thắng.”

“ Trần Nhượng Vũ, em làm ơn lần sau nhờ người khác không cần phải khen đến thế đâu.”

“ Tôi không cầu xin mà là yêu cầu. Giúp đỡ bạn bè chính là nghĩa vụ. Bác sĩ Mạnh, tôi rất vui, trước kia tôi rất ghét anh, nhưng bây giờ chúng ta là bạn bè, quả thực rất tốt, tôi rất vui.”

“ Tôi thấy em ăn nói lung tung rồi tự thấy vui.”

“ Nói như vậy cũng đúng. Bác sĩ Mạnh, hai người có lưu số điện thoại của nhau không? Lần sau có gặp mặt nữa không? Nếu có lần sau, nhất định anh phải nói cho tôi biết đó.”

Mạnh Cổ không trả lời.

“ Còn nữa, còn nữa. Hai người bạn gái còn lại của anh đâu, các cô ấy có trở về xin anh quay lại không? Ba người và cả anh nữa có thể làm một bàn tiệc. Không đúng, còn có cả y tá Điền nữa, cô ấy đối với anh như nào, hẳn anh biết chứ? Vậy cô ấy sẽ ngồi bàn còn anh đứng.”

Aiz, tôi quên mất anh còn có đối tượng xem mắt nữa, nhưng hết chỗ rồi, như vậy hai người có thể cùng nhau đứng. Nếu không thì chơi thêm bàn nữa, rủ cả cha mẹ anh, làm hai bàn tiệc. Hoặc chia thành hai lần đánh, như vậy là đủ hai bàn ... “ Trần Nhượng Vũ vừa cười vừa nói: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh, anh xem, tôi có thông minh không, sớm đã vứt bỏ anh. Tôi ghét nhất là chơi tiệc.”

Mạnh Cổ nghe cô nói, rồi ngoắc tay gọi nhân viên tính tiền. Trần Nhượng Vũ cười đến híp cả mắt: “ Bác sĩ Mạnh, lần sau anh nhớ tìm tôi uống rượu nhé, nói chuyện phiếm với anh tôi rất vui.”

“ Với từ lượng này của em, định uống như nào.”

“Turu lượng tôi khá lắm.” Trần Nhược Vũ cười, cô thấy Mạnh Cỏ trả tiền bo cho nhân viên, nói: “Bác sĩ Mạnh, lúc anh trả tiền nhìn rất đẹp trai.”

Nữ nhân viên nghe vậy nhìn thoáng qua Mạnh Cỏ, trộm cười một cái. Mạnh Cỏ cũng cười, sau đó quay lại bàn kéo Trần Nhược Vũ đi: “Đi về.”

“Được.” Cô trả lời vô cùng sáng khoái.

Mạnh Cỏ kéo cô ra đến cửa, vẫy tay gọi taxi. Trần Nhược Vũ nói: “Bác sĩ Mạnh, tuy rằng bộ dáng tiêu tiền của anh rất đẹp trai nhưng lúc anh kiếm tiền còn đẹp trai hơn nữa. Cho nên anh nhất định phải tiết kiệm một chút, mì kéo Lan Châu còn ngon hơn mì sợi Nhật Bản, bát mì cũng to hơn. Cho nên anh mua kem đường da tay cũng không cần mua hàng hiệu, mua loại bình thường là được rồi.

Lần sau nếu ai dám để anh uống rượu rồi lái xe, anh phải đánh cô ấy ngay, không phải anh là ác bá tiên sinh hay sao? Anh hung hăng ngoan độc như vậy mà, lúc cần ra tay là phải ra tay. Cũng không được ra tay bừa bãi, ví dụ như đối với tôi, anh phải kìm chế lại, tính cách thiếu hụt do trời sinh thì sau này phải dựa vào năng lực kiềm chế để bù lại. Anh nói xem, tôi nói đúng không?”

Trần Nhược Vũ thao thao bất tuyệt một mình. Lúc xe tới, cô bị đẩy lên xe, ngồi trên xe thật thoải mái, cô tiếp tục nói chuyện, lúc thấy mệt thì ôm cánh tay của anh, dựa vào vai anh, tiếp tục nói.

Cô thấy người lái xe nhìn qua gương chiếu hậu liếc nhìn cô vài lần, còn cười lại nữa. Cô cũng đáp lễ, nở nụ cười thật tươi.

Trần Nhược Vũ cảm thấy tài xế lái xe quá nhanh, cô còn chưa nói được mấy câu, đã về đến nhà. Mạnh Cỏ kéo cô xuống xe, cô đứng ở bên cạnh nhìn anh cười.

Mạnh Cỏ cũng nhìn cô cười, bỗng nhiên kéo tay cô, dùng sức cắn một miếng.

Cô đau quá, kêu A một tiếng. Còn chưa phản ứng lại, nghe thấy anh nói: “Tĩnh táo chưa?.”

“Tôi không say.” Cô rất tức giận, nhướn mày trừng mắt với anh.

“Tự mình về nhà được đúng không?.”

“Đương nhiên.” Cô quay đầu, ưỡn ngực nhìn anh: “Nhìn xem, tôi còn đi được, tôi không say.”

Mạnh Cỏ nhìn cô, rồi xoa xoa đầu cô: “Về về nhà đi, tôi phải về rồi.”

“Được, anh lái xe cẩn thận. Muộn rồi, cẩn thận với mấy tài xế háo sắc.”

Mạnh Cỏ nhếch khóe miệng, muốn nói gì đó lại thôi. Vẫy vẫy tay ý bảo cô lên lầu. Cô nói vọng lại: “Tạm biệt” rồi vào nhà.

Mạnh Cỏ xoay người rồi đi, chưa đi được mấy bước bỗng nghe thấy tiếng của Trần Nhược Vũ ở phía sau lạch bạch đuổi theo, gọi: “Bác sĩ Mạnh.”

Mạnh Cỏ dừng lại, đang muốn hỏi: “Sao thế.”

Đã thấy cô bỏ nhào tới cầm cánh tay anh dùng sức cắn một miếng. Mạnh Cỏ đau đến thở dốc. Trần Nhược Vũ liền buông cánh tay anh ra, nói: “Ăn miếng, trả miếng. Tạm biệt!” Sau đó cô xoay người định chạy.

Mạnh Cỏ nhanh tay hơn, giữ chặt lấy cánh tay cô.

“Anh còn cắn nữa là tôi sẽ cắn lại đấy.” Cô cảnh cáo anh.

“Bỏ đi, tôi đưa em lên lầu.” Mạnh Cỏ và cô đang nói hai chuyện không liên quan đến nhau. Trần Nhược Vũ nhìn anh, quả nhiên hai người có tư duy không cùng một đẳng cấp. Trọng điểm hoàn toàn khác biệt.

Lúc đi đến cửa nhà. Trần Nhược Vũ bỗng nhiên nghĩ tới: “Aiz, lại quên thẻ khám rồi.”

“Ngày mai tôi qua đây lấy xe, đến lúc đó trả lại cho em.”

“Được.” Cô gật nhanh đầu, dù sao bây giờ cô cũng hết sức rồi, lười xuống dưới lầu nữa.

“Vậy ngày mai nhân tiện đi ăn cơm tôi luôn?”

“Được.” Cô gật đầu: “Ngày mai lúc đi ăn cơm tối, bác sĩ Mạnh nói nốt về hai người bạn gái kia đi.” Chuyện linh tinh gì cô cũng muốn nghe.

Mạnh Cỏ không để ý tới cô, chờ cô mở cửa vào nhà, Trần Nhược Vũ quay đầu nói: “Bác sĩ Mạnh, tạm biệt.”

Mạnh Cỏ đi rồi. Trần Nhược Vũ nhìn theo bóng dáng của anh cảm thấy rất đau lòng. Cô thấy anh đưa tay ấn nút thang máy, bỗng nhiên không khống chế được, gọi một tiếng: “Bác sĩ Mạnh.”

Sau đó cô chạy nhanh tới ôm anh: “Bác sĩ Mạnh, anh đừng quá đau khổ. Nhất định sẽ có một người con gái chân thành yêu anh, toàn tâm toàn ý đối với anh. Không quan tâm đến bất kì điều gì, chỉ có tình yêu.”

Mạnh Cổ không nói gì, cũng không đẩy cô ra.

Trần Nhựt Vũ bế anh một lúc thấy hơi mệt. Cô buông tay ra, nói tạm biệt với anh. Sau đó chạy như bay vào nhà.

Trần Nhựt Vũ vào nhà, thấy hơi hoảng loạn, quần áo cũng không thay, ngã nhào lên giường đi ngủ, tiến vào mộng đẹp, cô nhớ lại, lúc này cô nói gì nhỉ?

Uhm, đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nụ hôn nóng bỏng

Vừa tỉnh giấc, tinh thần Trần Nhựt Vũ vô cùng sáng khoái, tâm tình sung sướng.

Tối hôm qua đã có chuyện dừng cảm xảy ra, cô đang ngẫm lại. Cô với Mạnh Cổ đã tăng thêm phần thân thiết. Có thể cùng nhau tâm sự, cùng nhau nói chuyện trên trời dưới biển, dường như cô còn dùng tình cảm đầy triết lý cổ vũ anh.

Quá giỏi!

Trần Nhựt Vũ vô cùng vui vẻ. Cô nghĩ, không thể thành một cặp cũng có thể làm bạn bè thân thiết.

Trần Nhựt Vũ nhảy dựng cả lên, rửa mặt sạch sẽ. Nhìn trong gương, tối qua quần áo cũng chưa thay, áo lót quá chật nên hơi khó chịu. Cô nhanh chóng cởi ra, giải phóng cơ thể. Tối qua, mặc cả một đêm, cả người hằn hết cả lên.

Trần Nhựt Vũ vừa đánh răng vừa nghĩ mình cần phải giảm béo, tuy rằng dáng người cô cũng được coi là thon thả nhưng hình như béo hơn trước. Nhìn qua gương, dường như da bây giờ không được đẹp như trước, cần phải chú ý nhiều. Uhm, có nên không nhỉ, cô khẽ cắn môi, bỏ tiền ra mua kem dưỡng da?

Lông mày lâu rồi cũng chưa tia tốt lại, cần phải nhờ Tư Tư giúp cô sửa lại mới được. Nhe răng thử xem, vẫn còn trắng, rất tốt, phải đánh cho sạch mới được.

Rốt cuộc Trần Nhựt Vũ cũng đã chú ý hơn đến bản thân mình, xoay người định đi ra bỗng giật bắn cả mình. Không biết lúc nào Lương Tư Tư đã đứng dựa vào cửa nhìn chằm chằm cô.

“Bạn sao vậy?..”

“Lời này phải là mình hỏi bạn mới đúng, bạn làm sao vậy? Đánh răng rửa mặt, mặc quần áo hết có 3 phút, mà soi gương đến 10 phút.” Lương Tư Tư nở nụ cười bí hiểm, đung vào người cô: “Nhựt Vũ, có phải mùa xuân của bạn tới rồi không? Đêm qua nửa đêm mới về? Tiến triển như nào rồi?”

“Tiến triển gì chứ?..”

“Thì là yêu đó, đến trình độ nào rồi?”

“Tư Tư!” Trần Nhựt Vũ duỗi đầu ngón tay ra, nghiêm túc nói: “Tư Tư, bạn không thuần khiết chút nào, suy nghĩ nhiều quá.”

“Như nào mới là nghiêm túc?” Lương Tư Tư nở nụ cười: “Khẳng định là đang yêu, phóng túng ghê.”

Trần Nhựt Vũ đỏ mặt, không để ý tới cô, trở về phòng mình.

Phóng túng cái đầu bạn!

Cô vừa bôi kem dưỡng da vừa nghĩ, thật vất vả mới có thể cùng ác bá tiền sinh chung sống hòa thuận, tình bạn tốt đẹp, Tư Tư lại khiến cô rối tinh rối mù cả lên.

Đúng rồi, không biết Tư Tư và bác sĩ Mạnh thế nào rồi nhỉ? Rốt cuộc bác sĩ Mạnh đã nói rõ với cô ấy chưa? Lần trước không phải hai người cùng nhau đi ăn cơm hay sao, vậy tình hình hiện tại là như nào? Bác sĩ Mạnh đi xem mắt, theo phong cách làm việc của anh, anh sẽ không có quan hệ mập mờ với Tư Tư. Gần đây, cô ấy cũng không đề cập đến anh nữa, có lẽ đã buông tay rồi?

Trần Nhựt Vũ vừa định đi ra ngoài hỏi thì thấy Lương Tư Tư nói: “Minh đi làm đây.” Sao đó đi ra cửa rồi tiếng khóa cửa vang lên.

Bò đi, tối rồi hời.

Trần Nhựt Vũ nghĩ, thế giới tình cảm hiện tại của bác sĩ Mạnh hơi phức tạp, tình cũ tình mới đều đến cả, rừng hoa đào đang bị truy sát bốn phía, cô có nên nói chuyện rõ ràng với Tư Tư không, không nên để cô ấy bị rơi xuống hố rồi trọng thương.

Đúng rồi, buổi tối cô còn với bác sĩ Mạnh đi ăn cơm, không biết nên ăn gì. Trần Nhựt Vũ bỗng nhiên có ý đồ xấu, nếu không lại làm cho anh hộp chân gà, rồi cùng anh ăn cơm, dù sao anh cũng chưa ăn qua món đó ...

Chờ một chút. Chân gà!

Trần Nhựt Vũ chợt nhớ tới hai cái chân kia bị Mạnh Cổ tước đoạt để trong xe, qua một đêm rồi, chắc bị hỏng hết. Aiz, không nên không nên, chờ Mạnh Cổ tan tằm, phát hiện đồ ăn trong xe bị hỏng thì làm sao bây giờ?

Trần Nhựt Vũ thay nhanh quần áo, chạy tới dưới nhà thì thấy xe anh vẫn ở đó, cô nhanh chóng nhìn ra cặp lồng cơm vẫn còn đó, đặt ở chỗ tay lái. Cô muốn mở xe ra lấy, nhưng lại cảm thấy không được sự đồng ý của anh mà tự mở xe hình như không được lễ phép, suy nghĩ một chút, liền gọi điện cho Mạnh Cổ.

Điện thoại có người nghe máy, Trần Nhựt Vũ còn chưa kịp nói đã nghe thấy đầu dây bên kia hình như có người nói chuyện, giống như đang nói về bệnh trạng gì đó. Rồi tiếng Mạnh Cổ truyền tới: “Trần Nhựt Vũ, có việc gấp sao?..”

“À, không vội.” Tôi muốn vào xe anh lấy hộp cơm chân gà ra, loại tình huống như này tuyệt đối không cho là việc gấp.

“Vậy lát nữa gọi lại cho tôi, tôi đang thăm bệnh.”

“Uhm, uhm.” Trần Nhựt Vũ hơi ngại, liền cúp điện thoại, cô đang làm phiền anh lúc làm việc. Cô nhớ tới lúc anh đi kiểm tra phòng bệnh, vừa tỉ mỉ vừa hài hước nói về sức khỏe của người bệnh, trả lời mọi thắc mắc của người bệnh, không khỏi khen ngợi khi anh làm việc vô cùng đẹp trai.

Cô ghé vào cửa kính nhìn nhìn, xe của người đàn ông sự nghiệp rộng mở không thể có mùi thối của chân gà được. Cô không lấy bây giờ, thì giữa trưa cũng phải về lấy.

Cô ngẫm lại, quên đi, mọi người đều thân như vậy rồi, cô xâm phạm xe anh một chút chắc anh cũng không để ý đâu. Cô mở cửa xe ra, ngồi xuống. Lúc lấy cặp lồng cơm còn thấy bên cạnh là bao thuốc lá.

Trần Nhựt Vũ chỉ nhìn thấy lần duy nhất Mạnh Cổ hút thuốc, đó là vào đêm anh bắt cô gọi điện về nhà, anh nói, anh đi mua bao thuốc. Trần Nhựt Vũ cảm thấy Mạnh Cổ không phải là người nghiện thuốc lá, nhưng thì thoảng hút cũng không tốt cho sức khỏe. Cô bỏ lại bao thuốc, rồi thấy hộp giấy ăn trong xe đã dùng hết. Cũng không biết anh có nhớ mua hay không, lúc dùng đến mà không có sẽ rất bất tiện.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên có người đứng trước cửa xe đang mở. Trần Nhựt Vũ hoảng sợ quay đầu lại, là một người đàn ông trẻ tuổi.

“Cô à, cô có thể đỗ xe tiến lên phía trước được không? Xe của tôi không ra được.”

“Hả?” Trần Nhựt Vũ sững sờ đáp: “Tôi không lái xe.”

Người nọ ngạc nhiên, há mồm đáp: “Không phải xe của cô sao?..”

“Của bạn tôi, tôi vào lấy vài thứ.” Trần Nhựt Vũ vừa nói vừa nhìn xuống dưới chân, trước đây cô cũng từng học qua lái xe, nhưng chưa lái lần nào, càng không lái xe ra đường: “Chân ga bên phải, đúng không?” Cô không nhớ rõ.

Về mặt người nọ đen xì: “Được rồi, tôi biết cô sẽ không lái, cô đừng chạm vào nó, đừng động vào.”

“Uhm” Trần Nhựt Vũ gạt đầu, biết là được rồi. Cô cũng không tính sẽ động vào. Nhưng mà chìa khóa còn chưa cắm vào, động vào thì có làm sao?

“Vậy, cô à, nếu không cô để tôi lái, tôi lái nhích lên một chút, được không?” Người nọ đành thương lượng với Trần Nhựt Vũ.

“Không được. Ngộ nhờ anh lái xe đi rồi, tôi biết tìm ai?”

Người nọ không nghĩ tới Trần Nhựt Vũ lại cảnh giác cao đến vậy, lời nói còn khiến người khác nghe xong không thể không cười. Anh ta nhìn chăm chăm cô, cô cũng nhìn chăm chăm lại.

Một lát sau, người nọ nói: “Được rồi, tôi đã nghĩ ra cách khác.”

Trần Nhựt Vũ gạt đầu, nghĩ ra cách khác là được rồi. Cô lấy cặp lồng cơm xong, xuống xe đóng cửa lại. Quay đầu nhìn thấy người nọ đang đứng ở sau chiếc xe màu trắng ngăm ngúa, giống như đang cân nhắc điều gì đó.

Trần Nhựt Vũ đứng xem, lúc sau chủ xe tới, anh lái xe đi, chủ chiếc xe màu trắng của người nọ tốc độ vô cùng nhanh. Anh ta mở cửa xe, nhìn Trần Nhựt Vũ đứng ở bên cạnh, cười với cô.

Trần Nhựt Vũ cũng mỉm cười trở lại, kì thực trong lòng thấy có chút ngại, cô cũng không biết anh ta là ai, không dám đem xe Mạnh Cổ cho anh ta lái, hiện tại nhìn thấy xe anh ta bị kẹt cứng thật, cô thật quá vô nhân tính.

Nhưng tính tình người nọ quả thực rất dễ chịu, không hề tức giận với cô, còn lễ phép chào hỏi. Trần Nhựt Vũ nhìn anh ta khởi động xe, hết chuyện của cô rồi, vì thế cô cầm cặp lồng cơm hướng về phía cổng, bước đi vài bước, chợt nghe thấy người đàn ông trẻ tuổi nói: “À, cái đó.”

Trần Nhựt Vũ quay đầu, nhìn nhìn theo cửa kính xe của anh ta: “Tôi cảm thấy cô rất quen, có phải là người té xỉu ở tai nạn xe lần trước?”

Trần Nhựt Vũ kinh ngạc tròn cả mắt lên, lúc này cô cũng thấy người đàn ông này vô cùng quen mắt.

“Tôi cấp cứu, cốp xe bị khóa, quên chia khóa.” Anh ta gọi lại cho cô nhớ.

“À, hóa ra là anh.”

“Đúng vậy.” Anh ra cười to: “Quá trùng hợp. Cô cũng ở đây sao, vậy sao trước kia tôi chưa từng gặp qua. Aiz, tôi bị muộn làm rồi, hẹn gặp lại.”

Anh ta vẫy vẫy tay chào rồi lái xe rời đi.

Trần Nhựt Vũ cảm thấy rất ngượng, vừa rồi lại trưng ra đức tính keo kiệt. Trước đây, hóa ra anh ta là người qua đường đã nhiệt tình giúp cô, thế mà nàng báo đáp ơn bằng biểu hiện vừa rồi.

Nhưng chỉ là trùng hợp gặp lại thôi, Trần Nhựt Vũ không nghĩ nhiều làm hao tổn sức lực, cô vào trong nhà, vứt hai chiếc chân đi, rửa sạch cặp lồng cơm rồi đi làm.

Đến trưa, Trần Nhựt Vũ cũng không thể chuyên tâm làm việc được, Mạnh Cổ không gọi điện thoại tới, cô cũng không gọi lại, dù sao buổi tối cũng gặp nhau, cô không có việc gì cũng không nên quấy rầy công việc của anh.

Cô vừa làm vừa thất thần, muốn vì anh làm một điều gì đó. Lần trước vụ chân căng đã bị lỗi, cũng là một phần vì tính đùa dai của cô, nhưng cuối cùng anh vẫn chưa ăn, cô chưa làm được gì cho anh. Lúc ăn cơm cùng hội Doãn Tắc, cô nhớ anh rất thích ăn thịt.

Sau đó, tính toán cả một lượt, Trần Nhựt Vũ ngóng đến giữa trưa nhanh một chút. Đến giữa trưa, Trần Nhựt Vũ chạy vội nói với quản lí là có khách cần phải tiếp từ chiều cho tới tối.

Nói xong, cô chạy thẳng tới chợ, chọn một cái móng giò thật lớn, rồi mua một hộp giấy ăn, nghỉ lại, mua thêm một hộp kẹo cao su, rồi đặt ở bên cạnh hộp thuốc lá của anh, để khi anh muốn hút thuốc thì ăn một viên kẹo cao su, như thế sẽ hút ít đi một chút. Lần này quả thực rất tuyệt, cô mua một hộp kẹo cao su nhập khẩu, do dự một chút rồi quyết định không mua kẹo sầu riêng của cô thích, nên tiết kiệm tiền.

Trần Nhựt Vũ mua xong, chạy nhanh về nhà nấu móng giò. Lúc móng giò sôi hơi sủi tăm lên, mùi thịt vô cùng thơm, cô ở bên cạnh ăn mì trứng, vô cùng vui vẻ.

Buổi tối lúc tan tầm, Mạnh Cổ lại đến muộn. Từng có vài lần kinh nghiệm, Trần Nhựt Vũ sớm chuẩn bị tâm lí nên cũng không chấp dứt.

Hôm nay cô rất khoái trá, Mạnh Cổ mời cô ăn bít tết, thỏa mãn lòng hiếu kì của cô, nói chuyện linh tinh của anh cho cô nghe. Anh nói, hai người bạn gái về sau, một là anh theo đuổi, một là theo đuổi anh. Hoàn cảnh hai bên đều giống nhau, ngoại hình cũng đẹp, trong sáng dịu dàng.

Trần Nhựt Vũ cảm thấy, đó là do Mạnh Cổ có ám ảnh tâm lí, anh sợ lại gặp phải một cô gái mạnh mẽ, quyết cường nói với anh: “Gia đình chúng ta chênh lệch quá lớn, cho dù yêu nhau cũng không thể lâu dài.”

Nhưng cho dù là môn đăng hộ đối thì sao chứ? Cũng có khi chỉ có thể duy trì được nửa năm, bốn tháng, thậm chí còn ngắn hơn.

Trần Nhựt Vũ bỗng nhiên lại muốn uống rượu, nhưng Mạnh Cổ không cho. Anh nói, anh sợ cô uống rượu rồi lại nói chuyện to tiếng, ca hát, ở đây lịch sự như vậy, sợ cô dọa người khác.

Trần Nhựt Vũ cười ha ha, lời nói độc địa của anh vẫn khó nghe như ngày nào, cô cảm thấy rất buồn cười.

Sau khi rời khỏi nhà ăn, cô hát cho anh nghe thật.

À á á á á á á á á á á á

“Trần Nhựt Vũ, em cách xa tôi ra một chút, đừng để người khác biết tôi quen em.”

Trần Nhựt Vũ lại cười haha, cô chấp kéo tay anh. Anh giật ra, đi nhanh hơn hai bước, cô lại kéo anh, nắm chặt. Sau đó, cô nghĩ tới một bài hát, cô rất muốn hát, lần này còn hát vô cùng sung.

“Nếu không phải vì yêu anh, em sẽ không thấy bất an.”

Trong cuộc sống rối bời của em, em nhớ anh, nhớ anh, rất nhớ anh.

Yêu là giày vò, là huyền tiếc, là không nỡ buông tay.

Không ngừng suy đoán, trong lòng anh, liệu em là ai.

Nếu không phải vì yêu anh, vì sao em lại bắt giác thờ dài.

*Em không có dũng cảm để thôi không yêu anh, yêu anh, yêu anh.”**

(*) Tôi tự edit phiên bản chém gió cho ca khúc TNV hát.

“Trần Nhượng Vũ, em đang thô lộ với tôi sao?.”

Cô cười haha, lườm anh một cái: “Anh nghĩ hay quá nhỉ.”

Cô bỗng nhiên lắc lắc tay anh: “Bác sĩ Mạnh, nếu cô ấy muốn quay lại với anh, anh nhất định phải nói với cô ấy, em nghĩ hay quá nhỉ. Như vậy anh sẽ hết giận ngay!.”

Anh nhìn cô một lúc lâu, bỗng nhiên xoa đầu cô.

Cô bấu môi, xoa xoa đầu: “Không nỡ cũng đừng xoa đầu tôi. Bác sĩ Mạnh, tôi nói thật đó. Tuy rằng tính tình anh rất xấu, mồm mép độc địa lại không ân cần, làm bệnh nhân còn tốt hơn làm bạn gái của anh, nhưng anh nhất định sẽ tìm được cái vùng nòi thích hợp.”

“Em thật đúng biết cách an ủi người khác, khoe khoang với tôi là tình yêu của em đã nguội lạnh.”

Trần Nhượng Vũ cười ha ha, dùng sức vỗ anh: “Anh có muốn học cách Doãn Tắc ôm ngực không?”

“Không cần, phong cách đó rất bỉ ổi, tôi đi theo phong cách phương Tây.” Anh nói xong, lại nhìn cô nở nụ cười.

Hai người trở về dưới nhà Trần Nhượng Vũ. Cô xuống xe, vẫy vẫy chào anh. Đi đến cửa, bỗng nhiên nghĩ tới, chạy nhanh quay lại, đập vào cửa kính xe của anh.

Mạnh Cỗ hạ cửa kính xuống. Anh cau mày, cầm kẹo cao su trong tay, hiển nhiên là phát hiện Trần Nhượng Vũ để ở trong xe anh.

Trần Nhượng Vũ mau miệng nói: “Bác sĩ Mạnh, anh quên đưa thẻ khám cho tôi.”

Mạnh Cỗ nhếch môi, mở ngăn chứa đồ ra, rút trong tập danh thiếp ra chiếc thẻ khám đưa cô. Sau đó, anh lắc lắc hộp kẹo cao su, tỏ vẻ nghi vấn.

Trần Nhượng Vũ cắn môi, bỗng nhiên có chút ngượng, cô không dám nói cặp lồng com bên trong đã đổi đồ ăn mới, cũng không dám nói là cô đã mua hộp giấy mới cho anh. Sợ anh sẽ nói việc quái gì em phải xen vào việc của tôi thì sao?

“A, vậy, bác sĩ Mạnh, tạm biệt.”

Cô muốn rút lui.

“Trần Nhượng Vũ.”

Mới chạy tới cửa đã bị gọi lại.

“Ý em là tôi hút thuốc nên miệng hôi?.”

“Không phải, không phải.” Oan uổng quá, đại nhân ơi.

“Tôi hút rất ít.”

Cô biết, cô gật đầu. Sớm biết thế này cô đã không mua.

“Miệng tôi không hôi.”

“Tôi không phải có ý này, tuyệt đối không phải.” Cô xua tay, hơi sốt ruột.

Anh cảm thấy bị sỉ nhục sao? Chỉ là hộp kẹo cao su thôi, quan trọng hóa cái gì chứ? Nên giải thích thế nào mới đúng đây?

Cô hơi hấp tấp: “Tôi không phải có ý này. Tôi và bác sĩ Mạnh chưa hôn nhau, cho nên tôi không có ý này.”

Vừa dứt lời, trước mắt tối sầm lại, cảm bị nắm, môi tê tê, cảm giác có vật mềm mại nào dừng ở đó. “Đừng “! Đầu óc cô nổ tung.

“Tôi phải chứng minh một chút, miệng tôi không hôi.”

Trần Nhựt Vũ ngây người, cô hoàn toàn không biết nên phản ứng như nào. Cô ngẩn ngơ, ngu đần trong lời nói: “Tôi về đây.”

Sau đó, xoay người rời đi. Đi đến thang máy, phản ứng mới có trở lại.

Con mẹ nó, cô bị lợi dụng.

Tên đàn ông chết tiệt này, tên ác bá tiên sinh chết tiệt. Chứng minh mình không hôi miệng thì làm loại chuyện này với cô.

Cô nổi giận đùng đùng, chạy ra, Mạnh Cổ quả nhiên chưa đi, tựa vào xe không biết đang nghĩ điều gì.

Trần Nhựt Vũ hùng hổ tiến lên, một tay dùng hết sức đè anh xuống, dùng sức hôn lại: “Ăn miếng trả miếng!”

Vập vào răng rồi! Răng của cô bập nát môi anh.

Chảy máu!

Hành hung bạo lực này của Trần Nhựt Vũ không dự đoán được kết quả, cô sợ quá, quay đầu bỏ chạy.

Một hơi chạy lên lầu trốn, trốn vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Muốn!

Vừa vào tới cửa, Trần Nhựt Vũ thờ dốc, bất an vô cùng. Cô sợ Mạnh Cổ đuổi theo.

Cô ở phía sau cửa nghe ngóng nửa ngày, không có người gõ cửa cũng không có tiếng chuông điện thoại, chưa xảy ra bất kì chuyện nào cả. Cô nhẹ nhàng hít thở đều đặn hơn, lén lút trốn về phòng. Ngã sấp xuống giường, rồi leo lên cửa sổ nhìn xuống dưới, cô lặng lẽ đứng ở sát cửa sổ nhìn xuống dưới, không thấy xe của Mạnh Cổ.

Xong rồi, xong rồi.

Tại sao ác bá tiên sinh lại có thể yên lặng rút lui nhỉ? Không phải phong cách của anh!

Anh không mắng cô, không trả thù, thế này lại càng đáng sợ. Xong rồi, xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi.

Trần Nhựt Vũ hoảng loạn.

Cái này được gọi là trước bão táp là bình yên.

Có phải ác bá tiên sinh đang tức giận? Cô quá hồ đồ, dám làm ra chuyện xấu xa như này. Tuy rằng ngay từ đầu là anh sai nhưng dường như người hung hăng hơn tất cả lại chính là cô, còn khiến anh bị thương nữa, ở ngay một nơi nhiều người thấy như vậy, khẳng định đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh, khiến anh mất mặt.

Nguy rồi, nguy rồi. Trần Nhựt Vũ đầu óc xoay vòng vòng. Ngày mai anh sẽ tới hỏi tội cô sao? Anh sẽ đi cùng cha mẹ anh hay đến một mình? Nếu như cha mẹ anh thấy được vết cắn, liệu có sẽ hỏi chuyện này có phải thường xuyên diễn ra đúng không.

Trần Nhựt Vũ ngã nhào xuống giường, tuyệt vọng vô cùng.

Được rồi, cục diện đã như này, cho dù anh không nghĩ trả thù cô thì người khác sẽ nhắc nhở anh nhớ tới mối thù này.

“Bác sĩ Mạnh, miệng của anh bị sao vậy?.” Khi người khác hỏi anh tới vấn đề này, anh sẽ như nào?

Trần Nhựt Vũ ‘a a’ vài tiếng, không biết phải làm sao. Cô nhất thời xúc động nên mới phạm tội, đúng chưa? Sao giữa người với người lại có nhiều điểm bất đồng đến thế chứ? Anh chỉ đùa dai cô một chút mà thôi, mà anh còn rất dịu dàng nữa, thế mà cô trả thù lại tàn bạo đến thế.

Quả nhiên con người cần phải dựa vào khả năng kiềm chế miễn dịch để làm viên mãn cuộc đời. Khả năng kiềm chế của cô dường như có “chứng bệnh không có thuốc chữa khi gặp phải khủng long bạo chúa”, đúng thật là quá gay go.(*)

(*) Cảm ơn cô Yume91 đã dịch đoạn này giúp tôi ^^.

Trần Nhựt Vũ suy nghĩ hết nửa ngày vẫn chưa nghĩ ra sẽ giải quyết chuyện này như nào, có nên chủ động cúi đầu xin lỗi không nhỉ. Ra đầu thú sẽ nhận

được khoan hồng? Hoặc cho dù cô có quyết tâm giải quyết chuyện này, thì nên nói như nào?

Hơn nữa, rõ ràng là anh cũng có sai, là anh khơi mào trước.

Rối loạn, rối loạn, cô không biết mình đang tính toán cái gì nữa.

Bên ngoài có tiếng mở cửa, Lương Tư Tư đã đi làm về, Trần Nhược Vũ đón vị cứu tinh giá lâm, chạy nhanh ra ngoài: “Tư Tư, Tư Tư, mình có chuyện muốn thỉnh giáo bạn.”

“Nói.” Tư Tư quăng túi xách lên sofa, mở tủ lạnh lấy lon nước.

“Có một đôi bạn rất tốt, trong đó có một người lỡ tay làm người kia bị thương. Tức là làm người kia bị thương dẫn đến tức giận, mà người bị thương vô cùng âm hiểm, vậy phải làm như nào?.”

“Bạn làm ai bị thương?.” Lương Tư Tư nắm đúng trọng điểm, không muốn vòng vo cùng Trần Nhược Vũ.

“À... Cái này không quan trọng.”

“Vậy bị thương như nào?.”

“À ... Cái này cũng không quan trọng.”

“Nếu không quan trọng thì cũng không cần xin lỗi, bồi thường đi.”

“Không được, không được. Mặc kệ đối phương là ai, bị thương như nào, xin lỗi cũng rất quan trọng.” Trần Nhược Vũ hơi sốt ruột.

Lương Tư Tư nhìn cô, tỏ vẻ hứng thú: “Nếu khó mở miệng như này, nhất định là người yêu. Bị thương mà ngại ngùng không dám nói thế kia, nhất định là bị thương ở nơi bí hiểm” Cô nhún mày, nở nụ cười: “Nhược Vũ, có phải là bạn quá kịch liệt không? Khiến người khác bị thương?.”

“Tư Tư.” Trần Nhược Vũ gấp đến mức sắp giọng cả chân lên: “Mình đang nói với bạn về một vấn đề rất nghiêm túc.”

“Được rồi, rất nghiêm túc.” Lương Tư Tư không nghĩ thế, nhưng tỏ vẻ phối hợp, làm bộ nghiêm túc nói: “Vậy, loại tình huống như này không cần xin lỗi. Lúc quá kích tình có làm bị thương đối phương, có cái gì mà phải khẩn trương chứ?.”

“Không phải kích tình, không phải kiểu quan hệ này.”

“Không phải kiểu quan hệ này thì có gì phải khẩn trương đến thế, bạn lại không phải yêu đương với anh ta, thế thì muốn như nào.” Lương Tư Tư nhìn cô, nói tiếp: “Nhưng mà thôi, nhìn dáng vẻ này của bạn không thể nói là không có quan hệ gì được. Aiz, bạn nói xem, mình nên nói gì?.”

“Không thể nào cả, chỉ là bạn thân.”

Trần Nhược Vũ còn chưa nói xong, Lương Tư Tư đã lên tiếng cắt ngang: “Bạn bình thường và bạn tốt là hai việc khác nhau, bạn tốt bình thường sẽ không như này.”

“Tư Tư, bạn đừng quấy rối.”

“Mình đâu có, mình đang giúp bạn phân tích đó thôi.”

Phân tích cái gì? Cô muốn xin ý kiến, không phải phân tích. Trần Nhược Vũ hấp tấp nói: “Dù sao, chỉ là bạn tốt thôi. Sau đó, mình không cần thận, đừng phải anh ấy, khiến anh ấy bị thương. Rồi mình cảm thấy có lỗi, nhưng nếu nói xin lỗi trực tiếp sẽ rất xấu hổ, nên muốn hỏi bạn, có cách gì tốt không.”

“Chẳng may đụng phải ...” Nhìn về mặt Lương Tư Tư hình như đang hiểu sang chuyện khác.

“Không phải phía dưới.” Trần Nhược Vũ giải thích. Nghĩ một lúc, ừ ừ lên tiếng: “Bỏ đi, để mình tự cân nhắc.”

“Aiz, hoàn hồn, hoàn hồn. Không phải phía dưới thì không phải phía dưới, mình cũng không nghĩ bạn sẽ làm chuyện như thế.” Lương Tư Tư bắt đầu có những suy nghĩ lệch lạc. Nói là nói vậy thôi, khuôn mặt khẩn trương như vậy, nói chuyện lập lờ như vậy, làm cho con gái phải hao tâm tổn thức như này, quả thực rất đáng ngờ.

“Trần Nhược Vũ, vậy bạn nói rõ cho mình, rốt cuộc là chuyện gì?.”

“Không có chuyện gì, mình vào phòng đây.”

“Aiz, aiz, đừng nói thế, không phải quan hệ nam nữ, vậy là hai người chuẩn bị tiến tới quan hệ đó?.”

“Không phải, không có khả năng. Chúng mình chỉ là quan hệ bạn bè thân thiết.”

“Một nam một nữ ở chung một chỗ với nhau, còn đụng tới đụng lui, còn bị tác động bí hiểm kích thích, không thể chỉ là quan hệ bạn bè được.”

“Ai nói thế chứ, chúng mình chính là bạn bè. Là bạn tốt, có thể cùng nhau nói chuyện, tâm sự.” Đương nhiên, có thể đem loại tình yêu này xem nhẹ xuống thì càng tốt.

“Được rồi, chỉ là thân thiết bình thường, có thể tán gẫu tâm sự, mối quan hệ mập mờ nhưng không phải là tình yêu, bạn còn nói không có khả năng. Vậy chỉ có một kiểu quan hệ bạn bè.” Lương Tư Tư ngồi lên ghế sofa, giơ ra một ngón tay.

Trần Nhược Vũ tò mò, hỏi: “Là gì?”

“Ngón giữa.”

Trần Nhược Vũ ngây người!

Cô sai rồi! Cô không nên tìm đến người cả ngày chỉ vui đầu vào tiểu thuyết tình yêu để xin tư vấn.

Trần Nhược Vũ mặt xám tro về phòng, nằm úp sấp trên giường giả chết.

Cô với anh, thực sự chỉ là bạn tốt, chỉ là có cảm giác thân thiết hơn một chút, so với bạn bè bình thường thì quan hệ giữa cô và anh gần gũi hơn.

Với lại, sau khi bị cự tuyệt cô đã trở thành bạn tốt, đôi bên đều biết giới hạn của đối phương, cho nên cả hai mới không giữ kè. Chính bởi vì vậy, nên cô mới không thể khai tuốt ra được.

Sex! Loại quan hệ như này sao có thể được!

Tư Tư đang si nhục mối quan hệ của hai người.

Rốt cuộc thì nên làm gì bây giờ? Nếu không thì cứ mặc kệ đi, chờ anh tìm tới cửa rồi thì tùy cơ ứng biến. Thế nhưng, liệu làm vậy sẽ khiến anh tức giận hơn không, cô cảm thấy làm vậy hình như hơi vô trách nhiệm.

Nếu không cô tặng quà anh coi như xin lỗi? Không được, không thể tặng. Anh cũng có lỗi mà, là anh lợi dụng cô trước. Cô còn có lòng tốt nấu chân giò cho anh, mua kẹo cao su cho anh, mua giấy lau tay cho anh ...

Chờ một chút, chân giò!

Trần Nhược Vũ đột nhiên nghĩ tới, không nên, không nên, chuyện này không thể không gọi được, cô vội vàng gọi điện cho anh.

“Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh. Như này, trên xe anh có cặp lồng com, bên trong là chân giò mới, không phải hai cái chân thừa ngày hôm qua, anh hãy bỏ nó vào tủ lạnh, nếu không sẽ bị hỏng.”

Cô nói một hồi, điện thoại đầu kia im lặng vài giây, sau đó giọng nói đầy mây đen của Mạnh Cổ vang lên: “Trần Nhược Vũ, em gọi điện cho tôi vì chuyện này?”

“Đúng vậy, rất quan trọng. Chuyện khác có thể từ từ nói, nhưng đồ ăn không thể để qua đêm, trưa nay tôi mới nấu đó. Anh đang về nhà sao? Vậy nhớ lấy rồi bỏ vào tủ lạnh.”

“Tút tut tut.” Mạnh Cổ cúp máy.

Trần Nhược Vũ ngẩn người, cũng tức giận. Tên bác sĩ Mông Cổ chết tiệt, dám hư hỏng như vậy! Tính cách quá tệ, tính tình quá xấu! Ban này cô còn chút áy náy nhưng bây giờ đã biến mất không chút bóng dáng.

Chuyện này nếu anh không xin lỗi cô trước, tuyệt đối cô sẽ không để ý đến anh.

Đến ngày hôm sau, tâm tình Trần Nhược Vũ vô cùng xấu.

Cả đêm không ngủ khiến tinh thần cô uest oải vô cùng. Đường Kim Tài gọi điện về chuyện thẻ khám, anh ta nói cô mới nhớ tới, hẹn địa điểm để đưa thẻ khám cho anh ta.

Đường Kim Tài nói cảm ơn, còn nói nhất định phải mời Trần Nhược Vũ và Mạnh Cổ bữa com. Trần Nhược Vũ một mực từ chối, đừng đùa chứ, cô và ác bá tiên sinh bây giờ đang đối đầu nhau, sao có thể cùng nhau ăn com được chứ?

Tên ác bá tiên sinh không có lương tâm, cả một ngày không để ý đến cô, điện thoại cũng không gọi, tin nhắn cũng không gửi, chẳng lẽ ngay cả cặp lồng com của cô cũng bỏ qua sao?

Cô buồn bã, ịu xui cả ngày cho đến lúc tan làm, tâm trạng rầu rĩ đi tới bến xe bus, lúc này di động vang lên, cô vội lấy ra.

Mạnh Cổ!

Trần Nhược Vũ hơi run rẩy, tim đập nhanh. Cố gắng bình tĩnh hơn, ho khan vài tiếng, lúc này mới nghe máy.

“Em tan làm rồi sao?”

“Uhm” Trả lời ngắn gọn, vô cùng lạnh lùng. Trần Nhựt Vũ đối với biểu hiện của mình rất hài lòng.

“Vậy cái móng giò của em, ăn như nào? Bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lại là được hả?”

“Dùng nồi đun, không cần đồ thêm nước, anh chỉ cần đồ toàn bộ vào một lượt là được, bên trong có nước rồi, đừng dùng lò vi sóng.”

“Quá rắc rối.” Anh tự nhiên lên con.

Trần Nhựt Vũ mất hứng, miếng ăn tới miệng rồi còn kêu phiền, nếu cô mà còn nấu cho anh đồ ăn nữa cô sẽ là heo!

“Nhiều như vậy, mình tôi ăn không hết.” Anh còn tìm cớ để bắt lỗi cô.

“Anh không được đồ. Rất đắt đó, tôi còn nấu rất lâu nữa, tôi cảnh cáo anh, anh không được lãng phí.”

“Vậy được rồi, mai tôi mang phần còn lại đến bệnh viện, cùng đồng nghiệp ăn.”

Trần Nhựt Vũ tiếp tục mất hứng. Cô vất vả làm như vậy anh còn đem đi mời người khác ăn. Cô nghĩ lại lần nữa, nếu cô còn nấu nữa cô sẽ là heo!

“Đúng rồi, hôm nay y tá Điền hỏi vì sao mà môi tôi bị sưng.”

Trần Nhựt Vũ dựng thẳng lỗ tai lên: “Vậy, anh nói như nào?”. Cô biết ngay, biết ngay, người khác sẽ hỏi mà.

“Cô ấy hỏi có phải tôi bị đụng vào đâu không, tôi đành nói cho cô ấy biết, tôi bị cắn.”

Trần Nhựt Vũ ngây người.

“Anh nói gì?”

“Tôi nói là bị em cắn.”

“Bác sĩ Mạnh.”

“Em không cần lớn tiếng như vậy, tôi vẫn nghe rõ.”

Trần Nhựt Vũ hít một hơi thật sâu, bình tĩnh, phải thật bình tĩnh!

“Bác sĩ Mạnh, anh quả nhiên rất khéo léo.”

“Nào có, tôi chỉ nói ra sự thật thôi.”

“Chẳng lẽ anh không biết trau chuốt tí mĩ hơn trong câu nói của anh sao?”

“Không cần thiết. Không phải em nhắc nhở là y tá Điền có ý với tôi sao? Như vậy vừa hay, tôi khéo léo nói cho cô ấy biết.”

Cô lại bị lợi dụng! Trần Nhựt Vũ tức giận.

“Y tá Điền vốn đã ghét tôi, anh nói như vậy khẳng định cô ấy càng ghét tôi.”

“Em không muốn gả cho cô ấy, em sợ cô ấy ghét làm gì?”

“Tôi không muốn người khác ghét tôi. Tôi không làm sai chuyện gì cả, chuyện này là anh sai, anh khiêu khích tôi trước. Tôi chỉ vì trả thù mà đụng vào anh thôi. Anh nói như vậy với cô ấy, cô ấy nhất định sẽ nghĩ tôi đã làm gì anh, phá hoại danh dự của tôi, tôi còn muốn ra đường gặp gỡ người khác ...”

“Trần Nhựt Vũ!”. Cô còn chưa nói xong đã bị anh cắt ngang.

“Sao?”. Cô trở nên hung hăng.

“Ngày mai tôi mang chân giò tới bệnh viện, chắc chắn họ sẽ hỏi tôi, móng giò này ai làm. Tôi là người luôn đứng về chính nghĩa, sự thật cho nên tôi sẽ nói em có ý dùng cả buổi trưa để nấu cho tôi.”

Trần Nhựt Vũ ngây người, mở miệng lớn, không thể nào, thủ đoạn trả thù của anh sao có thể ngoan độc đến thế.

“Nếu hôm nay chỗ móng giò này được ăn hết, ngày mai tôi sẽ không phải mang đi. Em có muốn đến đây ăn hết nó không!”

“Muốn.”

Chương 35: Trần Nhược Vũ đại chiến với tình cũ của Mạnh Cổ

Trong lòng Trần Nhược Vũ buồn bực vô cùng.

Cái từ ‘muốn’ đang kêu leng keng trong đầu cô. Cô muốn đi đến chỗ anh, đứng trước mặt anh chửi bới một trận. Muốn cướp cặp lông com móng giò về.

Không cho anh ăn, đến ngủi cũng không được ngủi.

Có một số người tuyệt đối không thể đối tốt được. Tên ác bá tiên sinh chính là một ví dụ.

Anh chẳng những đùa bỡn, còn đùa bỡn cô ...

Được rồi, tóm lại là anh thừa dịp cô từ tế với anh đã coi thường cô! Cô không thông minh, nhưng anh nghĩ cô không có não chắc?

Trần Nhược Vũ ngồi xe bus tới chỗ Mạnh Cổ. Xe lắc lư, trong lòng bỗng nhiên như được khơi thông, kinh mạch được đả thông, thần trí tỉnh táo.

Cô quá ngây thơ, đương nhiên cái tên chết tiệt kia cũng ngây thơ. Nhưng mà cô không cảm thấy anh không hẳn là ngây thơ, anh cố ý, cố ý đùa dai với cô. Mà cô thì cứ khần trương là trở nên ngây thơ, không nghĩ đến chuyện lại lên cao trào đến thế. Nói chung, chuyện này là anh sai, anh bị thương là xứng đáng!

Trần Nhược Vũ càng nghĩ càng tức giận. Cô tính, cướp đồ trở lại, sau đó một tháng trời sẽ không để ý đến anh, chờ anh thức tỉnh nhận ra lỗi sai của mình, chân thành xin lỗi cô, cam đoan sẽ không dám lừa cô ra làm trò đùa nữa, lúc đó cô mới thân thiết với anh trở lại.

Khí thế bùng bùng, nguyên tắc là phải thế, không thể nhân nhượng.

Trần Nhược Vũ hấp tấp chạy tới chỗ Mạnh Cổ. Đó là khu tập thể xa hoa ở gần bệnh viện, sạch sẽ, nhỏ nhắn nhưng rất sang trọng.

Trần Nhược Vũ hớn hờ thường thức vẻ đẹp nơi đây, cô tìm được tầng nhà mà Mạnh Cổ sống, bấm thang máy đi lên.

Cửa thang máy mở ra, cô nghe được tiếng của Mạnh Cổ. Ngay cả cửa nhà cũng không đóng, sau đó là tiếng nói vang lên.

Trần Nhược Vũ bước vài bước, chợt nghe thấy tiếng của Mạnh Cổ nói: “Em đi đi,”

Cô ngẩn người, giọng điệu này anh đang nói chuyện với ai?

Cô bước nhanh hai bước, thấy được cánh cửa chính nhà Mạnh Cổ đang mở toang ra, Mạnh Cổ đang đứng trước mặt một người con gái đứng ở cửa ra vào.

“Em đi đi.” Ba chữ này là nói với người con gái ấy.

“Mạnh Cổ, em nghe các bạn học cũ nói. Bọn họ nói anh ...”

Lời còn chưa dứt đã bị Mạnh Cổ cắt ngang: “Cho dù bọn họ nói cái gì thì cũng không phải anh nói, anh không có hứng thú nghe các người bạn cũ lâu ngày gặp lại nói mấy câu nhảm nhí.” Anh nói đến chuyện này, nâng mắt đã thấy Trần Nhược Vũ, vì thế nói: “Bạn anh đến rồi, không tiện tiếp em. Em đi đi.”

Cô gái nghe được câu nói này, quay đầu nhìn thoáng qua. Trần Nhược Vũ ngênh đón ánh mắt của cô, bất giác thờ dài trong lòng, quá xinh đẹp.

Dáng người cao gầy, mảnh khảnh, mái tóc đen bóng hơi quăn ở đuôi tóc, hai mắt trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn, tổng thể nhìn rất tri thức.

Trần Nhược Vũ cũng không biết tại sao, nhận thấy rằng người phụ nữ này muốn hàn gắn lại với Mạnh Cổ. Tuy rằng, cô cùng Mạnh Cổ lấy chuyện này ra làm trò đùa, nhưng khi chuyện xảy ra rồi, lại cảm giác trong lòng có điều gì đó rất khó nói nên lời.

Người con gái kia nhìn Trần Nhược Vũ, đánh giá một chút, bỗng nhiên cười, tỏ vẻ thân thiện đưa tay ra, nói: “Xin chào, tôi tên là Thích Dao. Trước đây học cùng trường Y với Mạnh Cổ ... là bạn bè.” Hai từ bạn bè cố gắng nói dài ra, có ý ám chỉ điều gì đó.

Quả nhiên, chính là mối tình đầu trong truyền thuyết, rất được, có chút quật cường, mạnh mẽ. Trần Nhược Vũ gật đầu, giới thiệu tên của mình.

Thích Dao nhìn cô một lượt, cười cười, xoay người lại nhìn Mạnh Cổ nói: “Bọn họ nói anh không có bạn gái.”

Mạnh Cổ nhìn thoáng qua Trần Nhựt Vũ, ám chỉ: “Anh có quen bạn gái hay không, không cần phải báo cáo với họ.”

“Bọn họ còn nói, hai người bạn gái sau này của anh, đều không giống với em.” Thích Dao cũng nhìn thoáng qua Trần Nhựt Vũ, cũng ám chỉ điều gì đó.

Trần Nhựt Vũ nghe thấy vậy có chút bức tức, rõ ràng cô là người ngoài cuộc, sao hai người này lại lôi cô vào để chiến đấu?

Cái cô Thích Dao này luôn mồm nói “bọn họ nói, bọn họ nói” thật ra chỉ muốn kiểm chứng điều gì đó. Muốn chứng minh Mạnh Cổ đối với tình cũ còn vương vấn. Mà nay cô ấy cũng quay đầu là bỏ cho nên hai người này đang ôm lại khúc tình ca xưa. Lòng vòng nhiều như vậy, nói chuyện chẳng ra đầu vào đâu, quá đáng ghét.

“Anh đã nói rồi, bọn họ nói gì đều không liên quan đến anh, anh quen biết bạn gái như nào, cũng không liên quan đến em. Em muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, nhưng em không cần tự dất vàng lên mặt mình như thế. Em đi đi.” Mạnh Cổ vừa nói, vừa kéo tay Trần Nhựt Vũ vào trong nhà, rồi để cô ở sát bên người anh. Bày ra tình huống cho người khác xem, tôi đã có bạn gái mới, biết điều thì biến đi.

Đây là lần thứ ba Trần Nhựt Vũ nghe Mạnh Cổ nói ba chữ: “Em đi đi.” Nhưng hiển nhiên Thích Dao vẫn không chịu khuất phục, cô ấy há mồm định nói gì đó, nhưng Trần Nhựt Vũ lúc này đã bùng nổ.

“Thích tiểu thư, ngại quá, tôi phải cắt ngang lời cô. Tương lai còn dài, cô hiểu câu này không? Hiện tại, chuyện đã như này, cô có nói gì nữa cũng vô dụng. Cô đã biết nhà anh ấy ở đâu rồi, nếu rảnh quá thì đến trước cửa chặn anh ấy lại cũng được.

Nhưng bây giờ tôi đã đến đây, cô ở trước mặt tôi trước thì nói là bạn học cũ, sau thì nói là bạn gái trước, cô không biết hai chữ ‘biết ý’ viết thế nào sao? Bây giờ cũng đến giờ ăn cơm rồi, hơn nữa tôi còn đang đói. Phiên cô, nếu muốn ôn lại tình cảm hoặc nói chuyện nhảm nhí thì để lúc khác có được không?”

Mạnh Cổ và Thích Dao đồng loạt quay sang nhìn cô. Sắc mặt hai người khó coi vô cùng.

Trần Nhựt Vũ nhìn lại, trầm nghĩ nhìn cái gì mà nhìn, tâm trạng cô cũng không có tốt hơn là mấy đâu: “Đề nghị này của tôi không hay sao?”

Thích Dao cắn môi, không để ý tới lời nói của Trần Nhựt Vũ, nhìn Mạnh Cổ: “Trở về em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Lãng phí tiền điện thoại làm gì.” Mạnh Cổ lạnh lùng trả lời.

Thích Dao không nói thêm, cô nhìn Mạnh Cổ với ánh mắt đầy ẩn ý sau đó cũng không chào tạm biệt Trần Nhựt Vũ mà xoay người rời đi.

Mạnh Cổ đóng cửa lại, nhíu mày nhìn Trần Nhựt Vũ: “Cái gì mà biết nhà anh ấy ở đâu, mỗi ngày đến chặn trước cửa, em suu tầm đâu ra cái ý tưởng này thế!..”

Trần Nhựt Vũ cũng nhíu mày, cô nhìn miệng anh, bị thương mà ăn nói vẫn lưu loát lắm. Mặt mày cô bỗng sa sầm lại.

“Tôi không nói ra ý tưởng này thì chắc cô ấy sẽ thôi đến nhà anh? Hôm nay tôi không đến thì cô ấy làm sao đi nhanh đến thế được? Cho nên, về sau nếu cô ấy có tới, anh phải dùng lí trí mà phân tích, không nên đổ lên đầu tôi.”

Mạnh Cổ mặt mày nhẵn lại: “Tôi và cô ấy không có liên quan gì cả, lần trước gặp mặt tôi cũng không cho cô ấy số điện thoại, là cô ấy tìm bạn học cũ, tôi không nghe điện thoại của cô ấy, cho nên mới tới tận nhà tìm tôi.”

Trần Nhựt Vũ đối với chuyện này không quan tâm, cô hỏi: “Cô ấy có hỏi miệng anh vì sao bị thương không?”

Giọng nói Trần Nhựt Vũ cho thấy tâm trạng của mình không hề tốt, Mạnh Cổ cũng bày tỏ thái độ mây đen giăng đầy của mình: “Rất lấy làm tiếc, cô ấy không có hỏi.”

“Quá đáng tiếc. Anh sắp xếp vai diễn này cho tôi đúng là không có tác dụng.”

Mạnh Cổ nổi điên: “Em tức giận cái gì chứ?..”

Trần Nhựt Vũ không để ý tới anh, xoay người đi vào phòng bếp, nhìn một vòng không thấy móng giò đâu, mở tủ lạnh đã đập ngay vào mắt cặp lông móng giò, bên cạnh còn rất nhiều thức ăn khác.

Trần Nhựt Vũ lấy cặp lông móng giò ra, quay đầu thấy trong bếp có chiếc túi ni lông đặt trên bàn, cô lấy túi bọc lại cặp lông rồi chuẩn bị rời đi.

Cô quay đầu lại, thấy Mạnh Cổ đang tỏ vẻ ngạc nhiên, đương nhiên anh chỉ nghĩ là cô tới ăn cơm cùng anh chứ không phải đem cặp lông com về.

“Bác sĩ Mạnh, tôi rất thật lòng khi coi anh là bạn. Tôi trước đây không biết lượng sức mình mới theo đuổi anh, có lẽ lúc theo đuổi anh tôi không phải thực lòng, chỉ vì anh có điều kiện, không tự hỏi rằng tôi và anh có thích hợp với nhau hay không.

Nhưng sau khi quen biết một thời gian, tôi cảm thấy con người anh rất tốt, nhiệt tình, có trách nhiệm, cho nên tôi rất quý trọng người bạn như anh. Tôi biết, anh cùng với hội Doãn Tắc là bạn bè thân thiết, cách thức biểu đạt tình cảm tuy rằng hơi dọa người nhưng tôi không phải Doãn Tắc và Lôi Phong.

tôi cũng có nét riêng của mình.

Có lẽ, anh cảm thấy tôi làm nhiều chuyện rất buồn cười nhưng anh lại cứ bắt những lỗi đó của tôi để cười chê, tôi cũng biết tức giận là gì. Khi anh và người khác nói những chuyện như vừa nãy trước mặt tôi, tôi cũng cảm thấy rất xấu hổ khó xử. Bác sĩ Mạnh, tôi không thông minh nhưng tôi cũng có lòng tự trọng. Lúc anh nửa đùa nửa thật đùa bỡn tôi, hưởng thụ cảm giác sung sướng, xin anh nghĩ lại đến cảm nhận của tôi.”

“Trần Nhượng Vũ...” Mạnh Cố định nói gì đó, Trần Nhượng Vũ đã lấy tay ngăn lại.

“Bác sĩ Mạnh, quen biết với anh tôi rất vui, rất thoải mái, tuy rằng không theo đuổi được anh nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn. Tình bạn và tình yêu cũng giống nhau, cũng cần phải có sự chân thành. Nói thật, nếu anh cần tôi giúp đỡ, tôi sẽ nhiệt tình nhận lời, nhưng anh lấy lý do vớ vẩn để bắt tôi tới đây, để tôi diễn kịch trước mắt tình đầu của anh, trong lòng tôi rất khó chịu.”

“Tôi không có...” Mạnh Cố định nói nhưng lại bị Trần Nhượng Vũ cắt ngang.

“Bác sĩ Mạnh cảm thấy chuyện mình làm là đúng, phải vậy không?..”

Mạnh Cố há miệng thở dốc, còn chưa nói được từ nào đã bị Trần Nhượng Vũ liếc mắt: “Bác sĩ Mạnh, anh cần phải xin lỗi với tôi.”

Mạnh Cố chưa kịp mở miệng, Trần Nhượng Vũ đã nói: “Móng giò tôi tịch thu lại, dù sao anh cũng không thực lòng muốn ăn, về sau tôi cũng không nấu đồ ăn cho bác sĩ Mạnh nữa.

Nếu như bác sĩ Mạnh không xin lỗi tôi, thì mối quan hệ bạn bè thân thiết này rất khó duy trì, bằng không sau này phát sinh những mâu thuẫn khác, sẽ mất hay đi, sẽ dẫn đến chuyện không thể nhìn mặt nhau nữa. Bác sĩ Mạnh thấy tôi nói đúng không?”

Cô hỏi anh ‘đúng không’, không để anh có cơ hội trả lời, nói xong, cô quay đầu rời đi.

Ra đến thang máy bấm nút đi xuống. Động tác nhanh gọn, cách hành văn lưu loát, Trần Nhượng Vũ cảm thấy rất sáng khoái, cô ôm trong lòng cặp lồng móng giò của mình, giống như ôm vũ khí. Chỉ thấy rằng có thể đem những suy nghĩ chôn giấu dưới đáy lòng của mình nói ra, cảm thấy rất nhẹ nhõm.

“Trần Nhượng Vũ.” Mạnh Cố đuổi theo.

Cửa thang máy mở, Trần Nhượng Vũ vừa bước vừa quay đầu nhìn anh.

“Tôi muốn cự tuyệt người phụ nữ khác, không cần phải lấy em ra làm lá chắn. Tôi muốn tìm phụ nữ để đùa bỡn, không cần phải tìm em làm mục tiêu.” Anh cảm thấy mình hơi lờ lợ, nói tiếp: “Tôi không phải là loại người tìm niềm vui bằng việc trêu đùa phụ nữ.”

Trần Nhượng Vũ bĩu môi, nói: “Giải thích này quá miên cưỡng, không thể cho là lời xin lỗi.”

“Hả.” Mạnh Cố nhún mày.

Trần Nhượng Vũ làm mặt quỷ với anh, đóng cửa thang máy.

Thang máy đi xuống tầng dưới, Trần Nhượng Vũ nhớ tới biểu tình của Mạnh Cố vừa rồi, bất giác nở nụ cười.

Hahaha, anh cũng có lúc bối rối như này! Anh sao lại bối rối đến thế nhỉ?

Trần Nhượng Vũ ôm cặp lồng com, cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng, cô liền mở máy điện thoại gọi cho Tư Tư.

Cô nghĩ, đây là lần đầu tiên có cảm giác sung sướng vì chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trần Nhượng Vũ, thật ra em rất giống tôi!

Trần Nhượng Vũ trở về nhà tự mình nấu com, hai bát móng giò lớn, tâm tình phấn khởi ra mặt.

Tối đêm, cô nằm trên giường. Nhớ tới tủ lạnh của Mạnh Cố, ở trong đó có nhiều thức ăn như vậy, mới tan làm sao có thể mua nhanh đến thế? Cô phải thay đổi thôi, tầm giữa trưa chạy về nhà để mua kịp đồ ăn.

Còn cái người tên Thích Dao kia cũng chẳng liên quan gì đến cô, nhưng cô không thích con người này. Cũng chẳng biết trong lòng Mạnh Cố nghĩ sao.

Lúc trước anh yêu sâu đậm đến vậy, bằng không thì cũng không bị tổn thương vì mối tình này. Sau đó, anh quen biết hai người bạn gái khác đều có ngoại

hình hoàn toàn khác hẳn với Thích Dao, yêu đương cũng chẳng được bao lâu, cho tới bây giờ anh cũng chưa yêu ai, hẳn là tình cũ chưa quên.

Cũng khó trách vì sao Thích Dao lại đầy tự tin đến thế. Có lẽ cô ta đối với anh cũng có sự đồng cảm chung, cũng là kiểu vẩn vương tình cũ. Nhưng cũng chính cô ấy đã phá nát mối tình này, cho nên khi quay lại Mạnh Cổ không thể chấp nhận được.

Chẳng hiểu Mạnh Cổ có còn yêu cô ta không? Trần Nhục Vũ vương bạn nhất điều này.

Cô cố gắng nhớ lại hôm nay hai người gặp nhau trước nhà Mạnh Cổ. Hai người đó đứng ở trước cửa nói chuyện, chẳng lẽ Thích Dao chuẩn bị ra về? Hoặc Mạnh Cổ không cho cô ấy vào nhà?

Trần Nhục Vũ chớp chớp đôi mắt, cảm thấy hơi mệt, Mạnh Cổ nói nếu anh cần lí do để cự tuyệt người con gái khác, anh sẽ không lấy cô làm lá chắn. Ngẫm lại cũng thấy đúng, nếu lúc để cô ở ngoài cuộc, Thích Dao sẽ càng thêm tự tin.

Anh còn nói anh không tìm niềm vui bằng việc trêu đùa với con gái. Tuy rằng cô tin tưởng anh không phải dạng người đó, nhưng anh vẫn đang trêu chọc cô đấy thôi.

Tâm tư lại hỗn loạn, Trần Nhục Vũ ra sức chống cự lại, chưa nghĩ xong thì đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng cho dù ngủ, cô vẫn có một suy nghĩ trong đầu: “Chẳng thể nghĩ ra được, một người đàn ông như Mạnh Cổ ưu điểm và khuyết điểm đều rất rõ ràng.”

Vừa khiến người ta yêu thích lẫn căm ghét, vậy thì phải làm sao?

Ngày hôm sau, Trần Nhục Vũ bận gấp đầu.

Cô có N khách hàng phải gọi điện, có N tài liệu cần phải xử lí. Còn phải đi họp, bị nhắc nhở đến hai lần. Sau đó, còn phải chỉnh sửa lại bản hợp đồng.

Cả một ngày cô bị N cú điện thoại từ chối, trong đó còn có những người dùng lời lẽ thô tục mắng chửi cô. Trần Nhục Vũ hiếm khi gặp phải những người thô lỗ như vậy, trong lòng cô rất không thoải mái, nửa ngày mà tâm trạng vẫn không khá lên được.

Buổi chiều lúc bốn giờ, có người chuyển phát tới, trong đó có bưu kiện gọi cho Trần Nhục Vũ. Cô ra ngoài nhận, cảm thấy rất ngạc nhiên nhưng xem tên và địa chỉ thì đúng là gọi cho cô. Cô nghi hoặc nhận lấy bưu kiện, trở về chỗ ngồi mở ra, hóa ra là món cô rất thích – kẹo sầu riêng.

Quả thực là một sự ngạc nhiên vô cùng lớn.

Mặc dù không biết ai gửi đến nhưng Trần Nhục Vũ rất vui mừng khi nhận được món quà này. Khi lấy hai túi kẹo sầu riêng ra, ở phía dưới còn có tờ giấy nhắn. Mở ra, là đơn thuốc của bệnh viện, mặt trên viết: “Loại kẹo này rất khó mua.”

Chữ viết rồng bay phượng múa, phải nhìn rõ lắm mới biết là đang viết gì, quả nhiên là chữ của bác sĩ.

Trần Nhục Vũ bĩu môi, nhưng cũng không thể che giấu được nụ cười trên môi.

Cô nhanh chóng mở túi kẹo sầu riêng, lấy một viên kẹo bỏ vào miệng. Mùi vị nồng đậm của sầu riêng nhanh chóng tan ra trong miệng, cả một ngày tâm trạng u ám bỗng nhiên tăng vọt.

Cô lấy điện thoại, gọi tin nhắn cho Mạnh Cổ: “Chữ viết quá xấu.”

Một lát sau, Mạnh Cổ gọi điện tới, cô nghe.

“Trần Nhục Vũ, em soi mới quá.”

“Tôi chỉ nói sự thật.” Bởi vì trong miệng đang ngậm kẹo, nên giọng nói cô ồm ồm.

Mạnh Cổ hiển nhiên phát hiện ra, anh hỏi: “Kẹo rất ngon sao?”

“Ăn rất ngon.”

“Vậy chúng ta coi như huê.”

“Không hề.”

Trần Nhục Vũ đối đáp nhanh nhẹn khiến Mạnh Cổ uất nghẹn. Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó cô nghe thấy Mạnh Cổ lên tiếng: “Trần Nhục Vũ, chẳng lẽ em thích ăn thịt người đến thế sao? Em vừa ăn kẹo, vừa tỏ ra kiêu ngạo đối với tôi?”

“Cái này không gọi là kiêu ngạo, mà phải nói là nguyên tắc. Anh còn chưa xin lỗi tôi, vì sao lại muốn làm lạnh với tôi. Hơn nữa, lúc trước tôi cũng tặng anh kẹo, còn nấu chân gà cho anh, móng giò cho anh.”

“Nhưng tôi một miếng cũng chưa ăn.”

“Vậy thì trách được ai?” Trần Nhục Vũ ăn kẹo, đầu óc phản ứng cũng nhanh nhạy hơn, mồm miệng lanh lợi, tâm trạng chỉ tăng chứ không giảm.

Cô đã tìm ra được vấn đề hỏi Mạnh Cổ. Anh ho hai tiếng, rồi lại hai tiếng khụ khụ truyền tới trong điện thoại, lúc này mới xuống nước: “Được rồi, là trước đây tôi không biết phải trải.”

“Tôi xin lỗi có ba chữ, nghe như vậy có thành ý hơn.”

“Trần Nhược Vũ.”

“Làm sao?.”

“Em có để cho người ta nói hết không thì bảo?.”

“Tôi đâu ngăn cản anh.”

Đầu dây bên kia im lặng, Mạnh Cổ hừ một tiếng, nói: “Tôi bận việc, cúp máy trước.”

Nói cúp là cúp luôn, Trần nhược Vũ cắn môi, bấm luôn phím tắt. Cô ăn kẹo, nhìn chiếc hộp chuyển phát nhanh trên bàn, bỗng thấy Mạnh Cổ cũng có chút đáng yêu. Ác bá tiên sinh biết bối rồi, bây giờ lại còn đáng yêu nữa chứ.

Hôm nay, Mạnh Cổ không gọi điện tới, Trần Nhược Vũ cũng mặc kệ.

Ngày hôm sau, Mạnh Cổ chưa gọi điện thoại tới, Trần Nhược Vũ hơi sốt ruột.

Ngày thứ ba, Trần Nhược Vũ thi thoảng liếc mắt nhìn di động, Mạnh Cổ vẫn không có tin tức gì. Cô bắt đầu đoán rằng anh đang bận chuyện gì nhi. Anh có phải đang tức cô làm giả không?

Thế nhưng cô biết mình không sai. Anh gây ra chuyện, nói sao cũng không thể dễ dàng cho qua được, đúng không? Anh làm tổn thương đến tình bạn đôi bên, cho nên mới xảy ra rạn nứt.

Trần Nhược Vũ bỗng nhiên nhớ tới ngày trước cô đã nói một tháng sẽ không để ý tới anh, kết quả thì ngày hôm sau đã phá giới. Cho nên, cô không được sốt ruột, anh không tìm cô, cô cũng không nên để ý mà làm gì.

Cả một ngày không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, hôm nay là cuối tuần, mọi người đều tỏ ra rất vui vẻ, các bạn trong công ty rủ Trần Nhược Vũ đi karaoke, cô khéo léo từ chối. Thường cứ sau giờ làm, Trần Nhược Vũ hay về nhà. Đi vào khu nhà, lúc tới cửa, thấy được người qua đường lòng đầy nhiệt huyết kia.

Người qua đường đang hí hoáy ở phía sau của chiếc xe hơi màu đỏ, hình như đang sửa xe. Lúc đi qua, đúng lúc chạm mặt với anh ta, anh ta nói với người ngồi trong xe: “Được rồi đó, thử xem”

Người trong xe khởi động xe ‘brum brum brum’, liền tỏ ra vui mừng: “Được rồi, được rồi, cảm ơn anh rất nhiều.”

Người qua đường lòng đầy nhiệt huyết cười rõ tươi, đem nắp xe đóng lại. Người ở trên liền xuống dưới nói lời cảm ơn, hóa ra anh ta đang giúp người khác sửa xe.

“Hi.” Lúc này người qua đường đã thấy Trần Nhược Vũ, nhìn cô niềm nở chào đón.

Trần Nhược Vũ mỉm cười chào lại, người qua đường cũng vừa hay đi cùng đường.

“Cô ở khu này sao?.” Người qua đường nhìn thấy Trần Nhược Vũ đi vào khu cô sống, cười cười, chỉ vào tầng nhà phía sau: “Chúng ta ở cách nhau một khu, không ngờ gần như vậy mà chưa từng gặp qua nhau.”

“Đúng vậy, khu này rất nhỏ, phải chạy tới đường cái mới gặp được.”

Người qua đường cười haha, để lộ ra hàm răng trắng bóng, nhìn rất giống Mạnh Cổ. Trần Nhược Vũ cảm thấy khá quý mến anh ta. Anh ta vươn tay tự giới thiệu: “Xin chào, tôi tên là Chu Triết.”

“Trắc trở?.” Trần Nhược Vũ không nhịn được bật cười. Cô định thu lại tay đang bị nắm, Chu Triết bỗng nhớ ra, thu tay về: “Ngại quá, ngại quá, xin lỗi tay tôi vừa sửa xe, hơi bẩn.”

“Không sao.” Trần Nhược Vũ cười làm cho anh ta hơi ngại: “Tôi tên là Trần Nhược Vũ.”

“Xin chào, xin chào. Tên của cô mạnh mẽ hơn tên của tôi nhiều. Tên của tôi, từ Triết trong từ Triết học, không phải Triết trong từ trắc trở. Năm đó, cha mẹ tôi đặt tên này cho tôi, lúc đó chỉ suy nghĩ đến triết lý nhân sinh, kết quả bây giờ con đường nhân sinh của tôi rất trắc trở.”

Trần Nhược Vũ cười hahaha: “Tôi có một người bạn, tên cũng rất buồn cười. Anh ta làm bác sĩ nhưng lại tên là Mạnh Cổ.”

Chu Triết ngẩn người, hình như hiểu ra chút gì đó, cũng cười rộ lên: “Là vị bác sĩ tài ba đó sao?.”

“Anh nói y thuật của anh ta lợi hại hay tính cách của anh ta tài ba?”

“Uhm, cả hai luôn.” Chu Triết cười, nói: “Ngày đó cô ngã đi nên không biết, hai người bị tai nạn đó rất thảm. Tôi nghĩ hai người đó rất hy vọng không được anh ta cứu.”

Trần Nhựt Vũ lập tức theo bản năng ra tay nói giúp Mạnh Cổ: “Không thể trách bác sĩ Mạnh được, hai người kia lái xe rất ẩu, còn thiếu chút nữa đã đụng vào xe bác sĩ Mạnh. Lúc ấy, bác sĩ Mạnh bảo họ dừng xe nhưng họ không dừng, còn lái nhanh hơn. Cho nên, mới xảy ra tai nạn, suýt chút nữa đụng vào người khác.”

“Tôi biết, hôm đó tôi có nhìn thấy.” Chu Triết nói: “Tôi cảm thấy vị bác sĩ ấy rất tức giận khi cứu chữa cho họ, hai người kia say rượu lái xe khiến người khác phải gặp tai nạn. Cho nên, dạy dỗ bọn họ là đúng.”

“Ngày đó, bác sĩ Mạnh đã làm gì?”

Trần Nhựt Vũ rất ngạc nhiên. Vì thế, Chu Triết bắt đầu nói về chuyện của Mạnh Cổ với hai tên đâm xe ấy, mắng đến bọn họ không ho he được câu nào, sợ tới mức khi tới bệnh viện còn yêu cầu đổi bác sĩ, kết quả lại bị Mạnh Cổ dạy cho một bài học.

Trần Nhựt Vũ nghe rất chăm chú, hai mắt tỏa sáng. Chu Triết đối với chuyện ngày đó cũng nhớ mãi không quên, cho nên rất có hứng khi nói đến chuyện này. Hai người trò chuyện rất vui vẻ, khi cạn đề tài mới chịu về nhà, Trần Nhựt Vũ phát hiện mình với một người xa lạ có thể nói chuyện về Mạnh Cổ tới hai mươi phút, quá lạ!

Cởi giày, ném túi xách, rót cho mình một cốc nước, đang nghĩ đến chuyện buồn cười này bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô cầm máy xem, là Mạnh Cổ.

“Trần Nhựt Vũ, tôi ở dưới nhà đợi em”

“...” Trần Nhựt Vũ cảm thấy rất may mắn khi mình chưa uống nước, nếu không sẽ phun hết ra mắt.

“Trần Nhựt Vũ.”

“Anh ở dưới nhà tôi sao?” Cô vừa nói vừa cầm điện thoại chạy tới ban công, quả nhiên xe của Mạnh Cổ đang đỗ ở dưới nhà.

“Cũng do em ban tặng, người ta chặn ở cửa, tôi không về được nhà.”

Trần Nhựt Vũ há to miệng, quá đổi kinh ngạc. Không phải thế chứ, cô nói chuẩn đến thế sao?

“Bác sĩ Mạnh, nếu như nhà tôi bắt anh phải cưới tôi, thì mới nói là do tôi ban tặng cho anh. Nhưng bây giờ bạn gái của anh ở trước cửa nhà anh, liên quan gì đến tôi?”

Mạnh Cổ không tranh cãi với cô, chỉ nói: “Em xuống dưới ngay.”

“Xuống để làm gì?” Cô úp sấp người xuống ban công, theo dõi mọi hành động của anh, đáng tiếc không nhìn xuyên qua được lá cây, không thấy được vẻ mặt của anh lúc này.

“Có chuyện cần nói với em”

“Là nói xin lỗi sao? Nói xin lỗi thì tôi mới xuống.”

“Trần Nhựt Vũ, em ngứa thịt sao?”

“Bác sĩ Mạnh, khí thế này của anh thì nên về nhà mà đũa người đi! Hay do anh luyến tiếc người ta không nỡ bỏ nên mới tới chỗ tôi để trêu đùa? Tôi không dám nhận loại đối xử như này.”

Nếu anh cảm thấy cô ấy ở một mình sẽ xấu hổ, thì gọi cả hai người bạn gái trước đây của anh đến luôn, bốn người cùng chơi mạt chược, tán gẫu giải sầu, có ân oán hận thù gì thì giải quyết cả thể. Còn hơn ở đây to tiếng với tôi, anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy để em cứ tỏ vẻ kiêu ngạo như này không phải là ý hay.”

“Bác sĩ Mạnh lo nhiều quá rồi, anh không phải gả cho tôi, không phải lo tôi sẽ ngồi lên đầu anh. Hơn nữa, tính tình của tôi rất hiền, đối xử với bạn bè cũng không chê được vào đâu, nhưng bác sĩ Mạnh, anh có bao giờ tự xem lại chính mình không?”

“Có, nhiều lúc tôi cũng tự xem lại bản thân mình.”

Trần Nhựt Vũ bĩu môi: “Sao không thấy được.”

“Trần Nhựt Vũ, mặc kệ em muốn nghe gì, chẳng lẽ không muốn đổi mặt nói chuyện với tôi sao?”

“Tôi phải xét thái độ thành khẩn hơn nữa của anh.”

Đầu dây bên kia im lặng.

Trần Nhược Vũ chờ nửa ngày, kiểm chế không được gọi anh: “Bác sĩ Mạnh.”

Mạnh Cỗ bỗng nhiên thở dài: “Trần Nhược Vũ, thật ra em rất giống tôi.”

“Tôi với anh đương nhiên không giống nhau.” Bọn họ là hai loại người, giống thế nào được?

“Chỉ cần đối phương có chút chân chừ, em có thể nhận ra được, đúng không?”

Trần Nhược Vũ nghe xong không hiểu. Cô nhúu mày, suy nghĩ nửa ngày, rồi ngập ngừng nói: “Có gì mà phải chân chừ?”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tôi sẽ chờ em từ từ nhận ra

Đầu dây bên kia Mạnh Cỗ im lặng một lúc, sau đó là một tiếng thở dài: “Em có nhận ra hay không?”

Đây là ý gì? Đang có ý đồ gì sao?

“Muốn tôi nhận ra cái gì?” Cô hỏi

“Nhận ra” Anh dừng lại một chút: “Nhận ra sự can đảm của em”

“Anh đừng làm tôi sợ, tôi rất nhát gan.” Trần Nhược Vũ không chút phản kháng, thừa nhận sự vô dụng của mình.

Mạnh Cỗ hết chỗ để nói.

“Alo, bác sĩ Mạnh. Anh muốn tôi nhận ra sự can đảm của mình để làm gì?”

“Em xuống đây rồi tôi nói với em.”

“Bác sĩ Mạnh, anh lại trêu đùa tôi, đúng không?”

Mạnh Cỗ thở dài: “Rốt cuộc em có xuống gặp tôi không?”

“Anh còn chưa xin lỗi.”

“Hừ.”

“Anh xem, thái độ anh còn hung dữ như thế.”

“Trần Nhược Vũ.”

“Làm sao?”

“Em xuống đây, chúng ta gặp mặt.”

“Không muốn, tôi phải nghe anh nói xin lỗi trước đã.”

Đầu dây bên kia lại im lặng, nhịp tim của Trần Nhược Vũ lại nhảy tung tung, cô cũng không biết làm sao nữa, aiz, cái tính xấu xa này, động một chút là giận dỗi.

Đợi một lúc sau, nghe được tiếng Mạnh Cỗ nói: “Bỏ đi, bỏ đi, lần này em thắng. Nam tử hán đại trượng phu, nhắc lên được, bỏ xuống được. Trần Nhược Vũ tiểu thư, tôi xin lỗi, lần trước là tôi không lễ phép, là tôi sai rồi. Như vậy được chưa?”

“Về sau anh phải tử tế với tôi.”

“Được.”

“Phải lễ phép”

“Được.”

“Thật thế sao?.”

“Trần Nhựt Vũ!”

Trần Nhựt Vũ cười hi hi, cảm thấy rất vừa lòng. Còn nói: “Tôi chưa ăn cơm.”

“Tôi mời em ăn cơm, được chưa?”

“Được.” Giọng nói của cô tuy có chút miễn cưỡng nhưng nụ cười đã rộng ngoác tới mang tai. Cô thấy Mạnh Cổ mở cửa xe đi ra ngoài. Anh ngẩng đầu nhìn cô, vẫy tay với cô.

“Anh chờ một chút, tôi phải thay quần áo.” Trần Nhựt Vũ cúp điện thoại, phi như bay ra tủ tìm quần áo.

Màu xanh? Không đẹp.

Màu đen? Không đẹp.

Màu hồng, ừm, rừng đào của đào hoa tiên sinh, rất hợp. Aiz, không được, không có quần phối cùng.

Chọn đi rồi chọn lại, sợ Mạnh Cổ ở dưới phải chờ lâu, cuối cùng cô chọn màu đen, cảm thấy mặc lên trông gầy hơn, quần áo phối rất chuẩn, giày đủ đẹp.

Trần Nhựt Vũ sửa soạn xong xuôi, lấy túi xách, nhìn thoáng qua xuống dưới. Dáng người nhàn nhã của Mạnh Cổ tựa vào xe, anh đang ngắm nhìn gì mà đến gần cả người. Trần Nhựt Vũ cười rõ tươi, vui vẻ mở cửa, đóng cửa rồi khóa lại, đi tới thang máy.

Thang máy lừ lừ xuống dưới tầng, cô nhìn con số nhảy trên màn hình hiển thị hơi sốt ruột. Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô tưởng điện thoại của Mạnh Cổ gọi đến giục, nhưng vừa thấy, là số của nhà, cô vội vàng nghe.

Người nói chuyện là cha cô, cha cô hỏi: “Tiểu Vũ, hôm nay là cuối tuần con có bận gì không?.”

“Không có ạ, con tan làm rồi.”

“Đang ăn cơm sao?.”

“Còn chưa ăn, chuẩn bị đi ăn ạ.” Trần Nhựt Vũ hơi cảnh giác, không muốn cho cha mẹ cô biết, cô ra ngoài ăn cơm cùng bạn, đỡ để hai người hỏi tới hỏi lui. Cô cảm thấy, không để người trong nhà biết sự tồn tại của Mạnh Cổ thì tốt hơn.

“Vậy, con ăn cơm đi. Cha có chuyện này muốn nói với con.”

Thang máy dừng, Trần Nhựt Vũ vừa đi vừa nói: “Có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì rồi ạ?.”

Cha cô do dự một lúc, sau đó nói: “Hai ngày sắp tới là cuối tuần, con không phải đi làm đúng không? Mẹ con bị ốm, muốn con về thăm.”

“Bị ốm?.” Trần Nhựt Vũ hoảng sợ: “Mẹ sao vậy ạ? Có chỗ nào không khỏe? Nếu mẹ muốn con về nhà, nhất định là nặng lắm.”

“Chỉ là tim không được khỏe, con về nhà một chuyến đi.”

Trần Nhựt Vũ nghe xong tựa hồ như hiểu ra điều gì đó: “Mẹ có phải đang giận con không?” Van tim của mẹ có chút vấn đề, nhưng bác sĩ nói vấn đề không lớn, chỉ cần duy trì trạng thái vui vẻ, không làm việc nặng nề là được. Nhiều năm nay vẫn không xảy ra chuyện gì. Bấy giờ đột nhiên tái phát, Trần Nhựt Vũ nghĩ có thể do lần cô tranh chấp với gia đình, cho nên mẹ cô bị ốm.

Vậy là do cô khiến mẹ bị ốm?

“Con đừng nghĩ như vậy. Mẹ nhớ con, về đi.”

“Vâng, vâng, sáng mai con sẽ ngồi xe trở về.” Trần Nhựt Vũ vội vàng đáp. Cô hỏi: “Cha, mẹ đi bệnh viện chưa? Bác sĩ nói sao?.”

“Con đừng lo lắng, cứ trở về đi. Để cha đi nói với mẹ con một tiếng cho bà ấy vui. Vậy nhé, cha cúp máy đây.” Cha Trần nói xong liền cúp máy.

Trần Nhựt Vũ sốt ruột không yên, cô có chút hoảng loạn. Khi đi ra tới cửa, nhìn thấy Mạnh Cổ, cô mới phát hiện, mình không thể để biểu hiện lúc này khiến anh phải lo lắng.

“Em làm sao vậy?.” Mạnh Cổ hỏi cô.

“Bác sĩ Mạnh, tôi không thể đi ăn cơm với anh được, mẹ tôi bị bệnh, tôi phải về nhà.”

“Bị bệnh? Cụ thể là bệnh gì?”

“Tôi cũng không biết, nghe bảo tìm không được tốt, nhưng gọi điện bảo tôi về nhà chắc là nghiêm trọng lắm. Tôi và gia đình trong khoảng thời gian này đang cãi nhau. Tôi đã lừa gạt cha mẹ, còn không cho họ tìm ra tôi, hơn nữa công việc tôi đang làm mẹ tôi cũng không vừa ý, tôi và cha mẹ còn cãi nhau âm ỉ trong điện thoại, có lẽ vì tức tôi quá nên mẹ bị bệnh.”

Trần Nhựt Vũ vợ được người tâm sự, liên tục tự trách mình.

“Em đừng vội, đừng vội. Em hỏi rõ ràng xem, vấn đề ở tim là lớn hay nhỏ, có lẽ không quá nghiêm trọng như em nghĩ. Kết quả chẩn đoán như nào? Bác sĩ nói sao? Làm kiểm tra hết chưa?” Mạnh Cổ nhanh chóng hiện nguyên hình của bác sĩ.

“Cha tôi chưa nói, cha nói phải trở về. Có phải phức tạp đến mức không thể nói trong điện thoại? Bác sĩ Mạnh, mẹ tôi sẽ không có chuyện gì chứ? Tôi, tôi ... Tôi không chờ được đến sáng mai, bây giờ tôi phải về luôn.”

“Bây giờ?” Mạnh Cổ nhú mày.

“Có chuyến xe bus đêm, đi chỉ mất 4 tiếng sẽ đến thành phố C. Tôi, tôi rất lo lắng, dù sao đêm nay cũng không ngủ được, vậy thà về luôn bây giờ.”

“Muộn như vậy, em thân gái một mình sao có thể đi về được?”

“Không sao, hãng xe bus cũng không phải xã hội đen, không có lưu manh.”

“Em cái gì cũng đem ra so sánh được.” Mạnh Cổ nhú mày. Trần Nhựt Vũ cảm thấy hình như anh sắp tức giận.

“Tôi nói cũng không sai, không vấn đề gì đâu. Xe bus rất an toàn, có chuyến xe đêm, không sao đâu. Tôi phải đi trong đêm nay. Tôi rất lo lắng.”

Mạnh Cổ cau mày, suy nghĩ: “Tôi đưa em đi.”

“Cái gì?” Trần Nhựt Vũ nói hơi to: “Như vậy sao được? Không phải mai anh phải làm ca sáng sao?”

“Lên xe.”

“Cả đi cả về hết tám tiếng đó, anh còn phải đi làm, anh điên rồi sao? Không được. Không cần anh đưa tôi đi.”

“Tôi trực đêm cũng thường xuyên cả đêm không ngủ.”

“Đó là trực ban chứ không phải đưa bạn về nhà. Làm đêm rất mệt, anh lái xe sẽ không an toàn rất dễ gặp chuyện không may. Anh đừng làm tôi sợ, bằng không lúc về tới nhà tôi lại lo lắng đến tính mạng của anh, tôi cũng sẽ không ngủ được.”

Mạnh Cổ nhìn nhìn, mày không nhú nữa mà còn cười!

Lúc này, đến phiên Trần Nhựt Vũ nhú, cô tiếp tục lái nhai: “Hơn nữa, anh là bác sĩ, tinh thần không tốt sao có thể khám bệnh cho người khác được. Nếu chẩn đoán sai, sau đó kê sai đơn thuốc, vậy phải làm sao? Nếu tôi mà biết bác sĩ khám cho mẹ tôi tinh thần không tốt, kê sai đơn thuốc, tôi nhất định sẽ đánh anh ta.”

Mạnh Cổ cười. Trần Nhựt Vũ đập ‘bụp’ một cái vào người anh: “Không được cười, tôi nói đó là sự thật. Làm nghề bác sĩ của anh không giống như tôi đi bán bảo hiểm, tôi không ngủ cũng không vấn đề gì, còn anh thì không ngủ không được.”

“Được rồi, biết rồi. Em thô bạo quá.” Đang đánh yêu anh sao?

Trần Nhựt Vũ bĩu môi, cảm thấy có chút luyến tiếc: “Lúc tôi trở lại, anh còn mời tôi ăn cơm không?”

“Mời chứ.” Về mặt Mạnh Cổ đầy vẻ bất đắc dĩ.

Trần Nhựt Vũ nở nụ cười, cảm giác lợi dụng này rất sung sướng: “Vậy anh về trước đi, tôi thu dọn hành lý rồi ra nhà ga sau.”

“Tôi đưa em tới nhà ga.” Mạnh Cổ nói xong, thấy Trần Nhựt Vũ lo sợ nhìn anh, anh hơi buông tay: “Đưa tới nhà ga sẽ không phải là tinh thần mệt mỏi lái xe chứ?”

Trần Nhựt Vũ cắn môi, trong lòng thầm mừng. Gật đầu nói: “Đi thôi.”

Mạnh Cổ thở dài một hơi, cùng cô lên lầu. Trần Nhựt Vũ bảo anh ngồi chờ ở phòng khách, cô thu dọn quần áo vào trong một chiếc túi nhỏ, sau đó cô gọi điện thoại cho Lương Tư Tư, nói phải về nhà một chuyến, tối chủ nhật sẽ quay lại. Lúc cô nói những lời này thì bị Mạnh Cổ trừng mắt.

“Lại là buổi tối? Nếu không có chuyện gì thì sáng Chủ nhật về, nếu có chuyện gì thì ở đó thêm hai ngày, xin nghỉ phép, ngồi chuyến xe sáng về. Em cho rằng lái xe vào ban đêm rất an toàn sao?”

“Được rồi, tôi sẽ xem xét tình hình.”

“Ngồi chuyển xe sáng!” Mạnh Cổ kiên trì.

“Được rồi. Ngồi chuyển xe sáng.” Trần Nhựt Vũ đồng ý, cô sợ người này đổi ý không cho cô đi nữa.

Hai người tới nhà ga, Mạnh Cổ soi xét ba chiếc xe khách, đến chiếc xe sạch sẽ mới tạm gật đầu, sắc mặt cũng thư giãn hơn. Trần Nhựt Vũ mua vé xe, Mạnh Cổ thấy thời gian còn sớm, liền lôi cô đến McDonald ăn tối.

Thấy Trần Nhựt Vũ lo lắng về bệnh tình của mẹ cô, Mạnh Cổ liền cho cô những kiến thức thông dụng nhất, dặn cô nếu bệnh tình của mẹ cô nghiêm trọng thì gọi điện cho anh, có thể chuyển tới bệnh viện thành phố A nơi anh làm việc, nói tóm lại, mọi chuyện không cần quá lo lắng, đã có anh.

Trần Nhựt Vũ nhận được sự an ủi của anh, cũng bớt lo đi phần nào. Cô nói chuyện của mình với gia đình cho Mạnh Cổ nghe, nói mình cũng có lỗi, đối với kì vọng của gia đình đều không làm được. Mới tâm sự được một nửa thì đến giờ xe chạy, cô muốn cùng anh nói chuyện nhưng không kịp.

Mạnh Cổ đưa cô tới xe khách, xoa đầu cô: “Về nhà gọi điện cho tôi, muộn thế nào cũng được.”

“Được.”

“Đừng có lo lắng, bị bệnh cũng không sao, còn có bác sĩ.”

“Được.”

“Nếu trên đường cảm thấy lo lắng bồn chồn, gọi điện cho tôi.”

“Được.”

“Nếu có điều khó nói, có chuyện gì không thông suốt được, dù sao đó cũng là cha mẹ của mình, nói không xong, thì từ từ nói, nên kiên nhẫn, lí giải suy nghĩ của em.”

Cô gật đầu, cảm thấy có gì đó tắc nghẽn ở cổ họng, không nói nên lời.

“Đi thôi. Ở trên đường phải cẩn thận. Không được ngủ trên xe, chú ý an toàn.”

Cô gật đầu, sau đó cầm túi đi lên xe. Trong lòng rất khẩn trương, không biết lúc về mẹ cô còn giận cô nữa không? Có hay không còn xa cách với cô? Nếu bệnh mẹ nghiêm trọng thì phải làm sao.

Đang miên man suy nghĩ, cô nghe tiếng chân dồn dập.

“Trần Nhựt Vũ.” Mạnh Cổ bỗng nhiên gọi cô.

Cô quay đầu, nhìn thấy hai tay Mạnh Cổ đang giang rộng, anh nói: “Đến đây.”

Trần Nhựt Vũ chớp chớp mắt, hốc mắt nóng lên. Cô chạy tới chỗ anh, nhào vào lòng anh.

Đây là một cái ôm cổ vũ, an ủi cô, Trần Nhựt Vũ có chút cảm động.

“Đừng suy nghĩ nhiều.” Anh dùng sức ôm chặt cô, xoa đầu cô: “Tôi sẽ chờ em từ từ nhận ra.”

Nhận ra cái gì? Cô không hỏi. Bác tài đã giục mọi người lên xe. Trần Nhựt Vũ quay đầu nhìn thoáng qua rồi chạy vội đi. Chạy tới cửa xe, cô quay đầu vẫy tay với anh: “Bác sĩ Mạnh, cảm ơn anh.”

Cô thấy Mạnh Cổ bỗng nhủ mảy mai, không hiểu sao, cô thoải mái hơn rất nhiều.

Cô lên xe, nhanh chóng ngồi vào chỗ mình rồi mở cửa xe. Cô quay đầu nhìn lại, không thấy hình bóng của Mạnh Cổ đâu nữa, cô thở phào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Trần Nhựt Vũ, em yêu tôi ở điểm gì?

Lúc tới thành phố C đã hơn mười hai giờ đêm, Trần Nhựt Vũ sợ quấy rầy đến giấc ngủ của mẹ cô, nên lấy chìa khóa nhà nhẹ nhàng mở cửa đi vào. Cô không đoán được, lúc mở cửa, chợt nghe thấy có tiếng cười nói: “Hôm nay đến đây thôi.”

“Nhìn bà vui đến thế, thôi bà thắng rồi.”

“Vận may đến tôi cũng chẳng còn cách nào.”

“Ngày mai chơi tiếp không?..”

“Không được, mai con gái tôi về rồi. Chờ vài ngày nữa đi, có thời gian tôi gọi cho mọi người.”

Người đang nói, chính là tiếng nói của mẹ cô. Cô đi vào phòng khách, thấy các bạn mặt chực của mẹ đang chuẩn bị ra về.

Trần Nhựt Vũ hơi bất ngờ, vừa tức vừa muốn khóc.

“A, không phải Tiểu Vũ đây sao? Mẹ cháu nói mai mới về cơ mà, sao muộn như này đã về rồi.”

Mẹ Trần nhìn thấy con gái hơi giật mình, cha Trần ở trong phòng nghe thấy động tĩnh liền chạy nhanh ra, nhìn thấy Trần Nhựt Vũ đứng đó, vừa mừng vừa sợ, vội vàng đón tiếp cô ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mẹ Trần thấy sắc mặt con gái không được tốt, trong lòng cũng biết chuyện gì đã xảy ra, liền tiễn bạn mặt chực ra về. Ánh mắt Trần Nhựt Vũ trở nên lạnh lẽo, cô cắn chặt răng không nói câu nào.

Cha Trần cũng có chút chột dạ, ông rót cho cô cốc nước: “Không phải nói sáng mai con mới về sao?”

Mẹ Trần quay lại phòng khách, dọn dẹp bàn mặt chực, không để ý đến cô.

Trần Nhựt Vũ càng nghĩ càng giận, tiếng nói hơi lớn: “Không phải mẹ nói tim có bệnh sao? Con sợ xảy ra chuyện gì nên đã đón chuyến xe đêm trở về. Không ngờ mẹ bệnh mà vẫn còn chơi được mặt chực!”

Mẹ Trần ném bài mặt chực trên tay xuống, lớn tiếng quát: “Con trở về gấp thì giờ nào? Bà đây nuôi con lớn đến chừng này, bây giờ đi có chuyến xe đêm về nhà thì cảm thấy oan ức?”

“Vậy mẹ cũng không thể gạt con!” Trần Nhựt Vũ tức giận: “Mẹ có biết con lo lắng thế nào không!”

“Con cũng biết gạt người là không đúng? Con cũng biết lo lắng?..” Mẹ Trần còn lớn tiếng hơn nữa, liền chỉ thẳng tay vào Trần Nhựt Vũ: “Con ngẫm lại xem, con đã làm được chuyện tốt gì! Nói là làm ở công ty thương mại, gì mà một năm sẽ thăng chức, câu này mà con cũng nghĩ ra để nói cho được!”

Khi đó chúng ta phát hiện có chuyện gọi điện tìm con, thì con tắt máy, cũng không biết đang ở đâu, tìm người mà tìm không được. Con gái một mình ở bên ngoài, không quen biết ai, mẹ với cha con thức suốt mấy đêm không ngủ, đó có phải là lo lắng không? Mẹ có nói với con không? Mẹ tức đầy một bụng còn không thèm mắng con, bây giờ về thì lớn tiếng với ai. Lo lắng? Con có biết cái rắm gì là lo lắng!”

Hốc mắt Trần Nhựt Vũ nóng lên, cảm giác ở đầu mũi chua xót, cố gắng nén lại nước mắt, vừa rồi rắm vừa đau khổ.

Cha Trần ở bên cạnh khuyên giải: “Thôi, muộn rồi, đừng đứng đó nữa. Con gái trở về cũng mệt rồi, để cho nó nghỉ ngơi trước. Có gì sáng mai nói tiếp.”

Mẹ Trần định nói gì đó thì cha cô động tác nhanh như bay đẩy cô vào phòng.

Phòng của Trần Nhựt Vũ rộng hơn bảy mét, khá nhỏ, giường và bàn học cũng chiếm hết cả diện tích. Cô đi hai năm, nhưng phòng ốc luôn được quét dọn sạch sẽ. Cha Trần ấn cô ngồi xuống giường, nói: “Vừa trở về, đừng cãi nhau với mẹ.”

Trần Nhựt Vũ cắn môi, gật đầu.

“Có đói bụng không?..” Cha cô lại hỏi.

Trần Nhựt Vũ lắc đầu.

“Con đợi một chút, cha nấu cho con bát mì. Con ngồi xe cũng mệt rồi, ăn xong rồi ngủ.”

“Con không ăn.” Trần Nhựt Vũ lên tiếng, phát hiện giọng mình khàn khàn.

Cha Trần vỗ vai cô, nói: “Con nghỉ ngơi đi, cha đi xem mẹ con.”

Trần Nhựt Vũ gật đầu, cha cô đi ra ngoài. Trần Nhựt Vũ nghe được tiếng ‘rầm rầm’ ở bên ngoài, rồi nghe thấy mẹ cô mắng vài câu, sau đó là tiếng cha cô thấp giọng khuyên nhủ, một lát sau, im lặng.

Trần Nhựt Vũ ngơ ngác ngồi đó, nghĩ lại lời nói vừa rồi của mẹ cô, cảm thấy rất khó khăn. Cô nghe mẹ cô nói, hai người mất ngủ vì cô, Trần Nhựt Vũ tưởng tượng, cảm giác lúc đó của cha mẹ cô cũng giống chính mình hôm nay, cô cảm thấy rất áy náy.

Thế nhưng, hai người lấy chuyện này ra để lừa cô trở về, thì lại thấy rất tức giận. Cô lấy điện thoại ra, yên lặng ngắm nhìn hình ảnh đào hoa tiên sinh, rất

muốn gọi điện cho Mạnh Cổ, nhưng muộn như này, cô sợ đánh thức anh.

Liệu anh có đang đợi cô hay không? Anh nói, có muộn đến mấy cũng phải gọi điện cho anh. Cô cũng không muốn anh vì cô mà phải lo lắng.

Suy nghĩ một lúc lâu, đang chuẩn bị gọi điện thoại thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Trần Nhựt Vũ lên tiếng, cha Trần đẩy cửa đi vào, nhỏ giọng nói: “Cha thấy đèn phòng con còn sáng, định vào nói vài câu.”

Trần Nhựt Vũ đứng lên lấy ghế cho cha cô ngồi, cha Trần ngồi xuống, đưa cho Trần Nhựt Vũ một quyển bệnh án của mẹ cô: “Đây là bệnh án của mẹ con, con xem đi. Cha lừa con là không đúng, nhưng không hẳn là lừa gạt. Mẹ con tuần trước phải nằm viện mất hai ngày, tim không được tốt, quan sát vài ngày không thấy có gì nên cho về, cần phải nghỉ ngơi nhiều, phải vui vẻ không được lao động nhiều.

Mẹ con tính tình như nào, con cũng biết, mẹ con nói chuyện hơi khó nghe, độc miệng, nhưng mẹ con rất thương con. Chuyện con bán bảo hiểm, mẹ con giận quá, một thời gian không gọi điện cho con, nhưng bà ấy cũng rất lo lắng, ngày nào cũng ăn không ngon, ngủ không yên, nên mới đổ bệnh. Nhớ con, muốn con trở về đây không phải muốn hại con. Nếu ở bên ngoài làm việc có tương lai, có công việc ổn định thì sao không để cho con thử xông xáo một lần. Nhưng nếu đã như này, thì trở về có gì không được?.”

Trần Nhựt Vũ cắn môi không nói nên lời.

“Nói trong điện thoại, mẹ con nhất định sẽ tức giận, cha cũng biết con sẽ không chịu được. Con cũng nên thông cảm cho chúng ta, đừng cãi nhau với mẹ con. Mấy ngày này, sức khỏe mẹ con không tốt, nhưng đều đi khắp nơi để tìm đối tượng cho con, hiện tại cũng tìm được một người thích hợp, cho nên mẹ con muốn con trở về đi xem mắt.

Lại sợ con cãi nhau với bà, ngang ngạnh không chịu quay về, cho nên mới bảo cha nói như vậy. Con xem bệnh án đi, cũng không phải cha muốn lừa con, mẹ con bị bệnh là thật. Ngày nào cũng buồn bã, nên hôm nay mẹ con mới chơi mạt chược.”

“Sức khỏe mẹ không tốt, không thể thức suốt đêm, sao có thể ngồi chơi mạt chược được chứ.” Trần Nhựt Vũ có chút đau lòng.

“Vốn định đánh tới mười giờ sẽ nghỉ, nhưng càng chơi càng ham, cha không ngăn được. Mẹ con cha khuyên không được, hơn nữa, có người ngoài nên cứ để mặc mẹ con chơi. Cũng không muộn đến thế, chỉ chơi đến mười hai giờ là nghỉ, không thường xuyên như vậy đâu.”

Trần Nhựt Vũ không nói lời nào, cô biết trong nhà, mẹ cô là lớn nhất, cha cũng chỉ là muốn giữ mặt mũi cho nên trước mặt người khác, cha cô sẽ không làm trái ý bà.

“Mẹ con đó, ngày mai muốn con đi xem mắt, không phải muốn ép con phải đám cưới luôn, chỉ là làm quen thôi. Cha mẹ cũng gặp qua người ta rồi, ngày mai sẽ mang theo hai đứa để ra mắt. Con cũng không nên làm trái ý mẹ con, cứ làm theo lời mẹ con một lần, đi xem mắt cũng không sao.”

“Nhưng, con còn công việc ở thành phố A, cho dù trở về xem mắt, con cũng sẽ trở lại đó, vậy thì xem mắt cũng có làm được gì đâu.”

“Con xem con xem, người còn chưa gặp, đã vội phản đối. Mẹ con cũng điều tra rồi, người đó cũng làm việc ở thành phố A nhưng qua một thời gian sẽ trở về đây gây dựng sự nghiệp, tự mình mở một công ty, cho nên mẹ con rất hài lòng.

Hai đứa cứ làm quen với nhau trước, nếu cảm thấy được, có thể khi trở về thành phố A cứ duy trì liên lạc, quen nhau một thời gian, nếu thấy ổn thì cùng nhau trở về. Còn về việc làm của con, nếu con muốn cha sắp xếp cho con, cha cũng sẵn lòng, cũng có thể cùng anh ta xây dựng sự nghiệp. Hai đứa đều ở thành phố A làm việc, có thể thỉnh thoảng hẹn nhau ra gặp mặt.”

Sắc mặt Trần Nhựt Vũ đen sì lại, người như vậy cha mẹ làm thế nào tìm được? Đến thành phố A làm việc, sau đó trở về thành phố C gây dựng sự nghiệp, chẳng những tìm công việc tốt mà còn mở công ty riêng. Người này đúng là mẫu con rể trong mơ của cha mẹ.

“Cha muốn khuyên con, ngày mai đừng gây chuyện với mẹ con, mẹ con nói gì, cứ làm theo. Ngày mai cứ đi gặp mặt một lần, nói không chừng hai đứa sẽ thích nhau. Cha mẹ có tuổi rồi, cũng hy vọng con gái có thể gần gũi mình. Cho dù mỗi tháng con gửi tiền về, bên ngoài lăn lộn kiếm tiền thì cha mẹ cũng không vui vẻ gì. Bán bảo hiểm cũng không hẳn là mất mặt cho lắm, mẹ con tức giận cũng không hẳn vì điều này, mà mẹ con đau lòng vì con.”

Cha cô nói đều rất có đạo lý, Trần Nhựt Vũ không biết phải nói gì, đành phải gật đầu.

“Con hiểu được là tốt rồi.” Cha Trần còn muốn nói gì đó, tiếng điện thoại của Trần Nhựt Vũ vang lên, vừa nhìn qua, là Mạnh Cổ.

“Con nghe điện thoại.” Cô nói.

Cha Trần thấy cũng muộn, đành nói: “Đừng là cứng đầu. Nói chuyện xong rồi thì đi ngủ sớm. Cha không nói nữa, ngày mai con đừng bướng bỉnh là được rồi, cứ làm theo ý mẹ con, để bà ấy vui vẻ một chút. Cha ra ngoài, con nên ngủ sớm đi.”

Cha Trần ra ngoài, Trần Nhựt Vũ thay ông đóng cửa. Sau đó thở dài một tiếng, chiều nay của cha cô đúng là “Lấy Chân Tình Lay Động Đối Phương”, đúng là dùng quá chuẩn, nuốt hết tức giận trở về, cảm thấy mình đúng là không biết thông cảm cho cha mẹ.

Cô nghe điện thoại, Mạnh Cổ hỏi: “Về nhà rồi sao?.”

“Về rồi.”

“Sao về rồi mà lâu mới nghe điện thoại vậy?.”

“Vừa rồi cha tôi ở đây.”

“Người trong nhà có khỏe không?.”

“Uhm, không có chuyện gì lớn. Tuần trước mẹ tôi nằm viện quan sát hai ngày.”

“Là bệnh gì?.” Mạnh Cổ phát tác bệnh nghề nghiệp. Trần Nhựt Vũ cảm thấy anh quan tâm mình, khiến cô rất vui mừng.

“À đúng rồi, tôi có bệnh án, để tôi xem xem.” Cô lật bệnh án, nhìn lời chẩn đoán của bác sĩ, kết quả, nhìn nửa ngày cũng không nhận ra chữ nào: “Chữ của bác sĩ các anh vô cùng xấu, tôi không đọc ra.”

“Sự ghét bỏ của em có thể dùng đúng chỗ được không vậy?.”

“Chuyện này không phải rất có ý nghĩa cho xã hội sao? Nếu chữ của bác sĩ đẹp hơn, để ai cũng có thể đọc được, như vậy mọi người sẽ yên tâm hơn nhiều. Giống như tôi bây giờ vậy, không biết mẹ tôi bị bệnh gì nữa.”

“Chụp lại đi, trở về rồi đưa tôi xem.” Ác bá tiên sinh nói đúng giọng chuẩn.

“Được.” Trần Nhựt Vũ trả lời, nằm lên trên giường, cảm thấy oan ức lúc này tan biến hết: “Bác sĩ Mạnh, anh đọc rồi có xác định là đọc hiểu được không? Chữ của người này còn xấu hơn cả anh.”

“Chữ của tôi không xấu.”

“Uhm.” Cô không hề tán thành, lại hỏi: “Bác sĩ Mạnh, các anh học đại học Y có học qua khóa chữ viết sao? Huấn luyện các anh về chuyên môn có thể đọc hiểu ký tự như này?.”

“Trần Nhựt Vũ, em về nhà rồi lại thấy ngứa da sao?.”

Giọng nói của anh khiến cô không nhịn được, nở nụ cười: “Bác sĩ Mạnh, vì sao anh cứ nói đề tài nói chuyện của chúng ta rất thiếu dinh dưỡng.”

“Đó là em.”

“Không phải tôi. Tôi vừa mới cùng cha tôi có cuộc nói chuyện vô cùng sâu sắc.”

“Khẳng định một điều rằng, khi cha em nói, em chỉ biết ở bên cạnh mà gật đầu.”

“Sao mà anh biết được?”

“Rất đơn giản, những chuyện sâu sắc đối với em mà nói, em không thể hiểu được.”

“Còn lâu, tôi cũng sẽ nói được những lời có ý nghĩa sâu sắc.”

“Thử xem nào.”

“Bác sĩ Mạnh, anh cảm thấy mối tình đầu của anh tìm tới muốn hàn gắn lại, như vậy là nhớ mãi không quên, không dứt khoát được, rốt cuộc là các cô ấy yêu anh ở điểm gì?.”

“Nếu nói yêu tôi ở điểm nào từ miệng đang nói ghét bỏ tôi thì nhất định tôi sẽ cho rằng em đang ôm đầy một bụng đen tối để nói đến vấn đề này.”

“Tôi hôm nay lúc ngồi xe, nhận rồi không có chuyện gì, đã nghĩ đến vấn đề này.”

“Có kết luận chưa?.”

“Không có.”

“Xem ra thực sự em quá nhàn rồi.” Mạnh Cổ phoi giọng điệu cùng với dáng vẻ đáng ghét của anh. Anh lại hỏi: “Trần Nhựt Vũ, vậy em yêu tôi ở điểm gì nhất?.”

“Đề tài này đúng là không mới. Tôi chẳng phải đã sớm nói rồi sao, hơn nữa trọng điểm là tôi đi lạc đường, tôi đã quay đầu là bờ. Bác sĩ Mạnh, thỉnh thoảng tôi cũng sẽ nghĩ về giá trị cuộc sống.”

Điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó ác bá tiên sinh lại dùng giọng điệu hách dịch: “Trần Nhựt Vũ, em đi ngủ ngay đi! Tôi không muốn nói chuyện với em, ngày mai còn phải đi làm.” Nói xong, anh cúp điện thoại.

Cô cũng không chấp nhặt, cô dọn dẹp một chút rồi cũng đi ngủ.

Ngày mai cô còn phải đánh một trận đầy tính khốc liệt, không thể so với việc ai đó đi làm được. Cô đặt điện thoại ở bên gối, nhìn đào hoa tiên sinh trong điện thoại, giọng nói trong trẻo: “Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Em mau về cho con bú

Ngày hôm sau, Trần Nhựt Vũ bị áp tải đi xem mắt.

Hôm nay, Trần Nhựt Vũ và mẹ đều cố gắng kiềm chế cảm xúc, tuy rằng cả hai không nói câu nào nhưng cô chủ động làm việc nhà, mẹ Trần còn mua đồ ăn cô thích ăn nữa. Trên bàn cơm, hai người còn gấp thức ăn cho nhau.

Mẹ Trần thấy thái độ của Trần Nhựt Vũ có vẻ hòa hoãn hơn hôm qua, cũng không mắng cô nữa. Bà nói, tối nay sẽ ăn cơm ở ngoài, mục đích là để đi xem mắt, xem người ta có ưng Trần Nhựt Vũ hay không.

Cha Trần nháy mắt với mẹ cô một cái, ra dấu rằng không nên nói như vậy, cho dù thế nào thì cũng không thể hạ bệ con gái mình như thế, sao có thể bị động như vậy được, làm mất hết mặt mũi của người nhà.

Trần Nhựt Vũ thờ dài, trước nay tính tình mẹ cô đều như thế, sao cha cô lại nhìn không ra được chứ.

Tóm lại, hôm nay lúc ăn tối, mẹ cô sẽ đưa cô đi theo.

Đến quán ăn, là một người phụ nữ tuổi bằng mẹ cô. Mẹ Trần huých huých người Trần Nhựt Vũ, bảo: “Chào bác đi.”

“Cháu chào bác.” Trần Nhựt Vũ lễ phép chào hỏi.

Bác gái kia tùm tùm cười đánh giá Trần Nhựt Vũ một vòng, nói: “Tiểu Vũ rất xinh đẹp. Mặt mày thanh tú, tính tình hào phóng đoan chính, mẹ cháu đúng là rất biết sinh.”

“Làm sao vậy được, là nó may mắn, chọn đúng tôi và cha nó đầu thai.” Mẹ Trần đương nhiên rất vui mừng, mau miệng đáp lời.

Trần Nhựt Vũ ở bên cạnh cười góp, đang nghĩ xem trong lời nói của mẹ cô hàm chứa ý gì.

Ba người đều ngồi xuống, chứng sợ hãi gặp người lớn của Trần Nhựt Vũ bắt đầu phát tác, động tác của cô có chút chậm chạp.

Bác gái kia cũng rất tốt, nói: “Con bác còn có chút việc, chiều nay mới về kịp. Về tới nhà chưa ngồi được vài phút đã có bạn gọi đi làm việc. Nó mở gara sửa xe, nên hay chạy đây chạy đó, tôi chậm một chút, cháu đừng để bụng.”

“Sao có thể, sao có thể.” Mẹ Trần lên tiếng, vô cùng thân thiết.

Trần Nhựt Vũ ngồi ở bên cạnh như tượng sáp, nghe thấy hai người bàn luận về thời tiết, đồ ăn, cửa hàng quần áo, kem dưỡng da, thực phẩm dinh dưỡng...

Trần Nhựt Vũ ngồi bên cạnh lẳng lặng rót trà, lẳng lẽ kêu phục vụ đổ thêm nước, đồ ăn được dọn lên, hai người vẫn còn nói chuyện phiếm. Cô trầm nghĩ, như vậy cũng tốt, người kia không đến thì càng hay, cứ để hai người nói chuyện đến lúc ra về là tốt nhất, như thế cô sẽ được giải phóng.

Không đợi cô hít thở đều đặn trở lại, bác kia chuyển đề tài đến Trần Nhựt Vũ: “Tiểu Vũ ngoan quá, dịu dàng ít nói.”

“Cũng tạm, cũng tạm. Tiểu Vũ nhà tôi cũng làm được nhiều việc lắm.”

Xong rồi, Trần Nhựt Vũ bắt đầu khăn trương. Bắt đầu rồi sao?

“Không phải tôi khen nó, Tiểu Vũ nhà tôi nấu ăn ngon, việc nhà đều làm rất thuần thục, làm việc cũng chăm chỉ, ban đầu là làm quản lý ở công ty mạo dịch, ở đó học hỏi được rất nhiều. Công ty rất trọng dụng nó.”

Mẹ Trần thao thao bất tuyệt, Trần Nhựt Vũ thờ dài đầy xúc động, rót cho bà một chén trà.

Đối phương cũng khen con trai mình hết lời, nói bây giờ con trai bà đang mở gara sửa xe, quản lý rất có tổ chức. Còn là đứa con có hiếu, muốn về nhà phát triển sự nghiệp, có thể chăm sóc cha mẹ, cho dù trở về đây cũng sẽ mở một gara sửa xe. Chuyện công việc về nhà cũng không có vấn đề gì chỉ cần bỏ thời gian ra giải quyết là ổn. Công việc ở thành phố A cũng không thể rút trong một sớm một chiều, cho nên phải ở lại đó một thời gian, chờ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa mới về.

Mẹ Trần liền khen hết lời, còn nói thật là có duyên, bởi Trần Nhực Vũ cũng đang ở trong tình huống tương tự. Tuy chưa rời khỏi thành phố A nhưng cũng đang lên kế hoạch trở về. Cho nên, hai người rất hợp nhau, khẳng định sẽ có rất nhiều đề tài để nói.

Hai người đều thấy có hứng với chuyện này vì thế càng nói càng hăng, bắt đầu tính toán xem đám cưới nên chuẩn bị như nào, mời tiệc ra sao, cần bao tiền, khi nào thì đính hôn, còn nhà cho hai đứa ra sao, rồi cả chuyện con cái.

Trần Nhực Vũ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cô không ngồi yên một chỗ được nữa, lấy cớ xin đi toilet.

Vào toilet, cô đi tới đi lui. Sau đó có người đi vào, cô liền trốn trong toilet. Cô hơi hoảng, xem tình hình này, hai người ấy có ý định rồi, so với việc xem mặt của Đường Kim Tài còn đáng sợ hơn, lần đó chỉ có mẹ Đường tự quyết định, còn lần này thì cả đôi bên đều phối hợp rất nhịp nhàng.

Cô mong đợi con trai của đối phương đến, có lẽ anh ta cũng không biết đã bị mẹ mình gả bán. Nhưng nếu anh ta tới đây, việc này ván đã đóng thành thuyền thì phải làm sao? Cô không thể tại hiện trường lật bàn phản đối, cho dù không kháng nghị thì trở về nhà chẳng lẽ đại chiến với mẹ một phen?

Xong rồi, xong rồi, cô cảm thấy rất khó thở, dạ dày lại đau. So với tưởng tượng thì hành động còn khó hơn. Cha cô chỉ nói là gặp mặt thôi, không có việc gì. Nhưng sao mới gặp mà đã nghĩ đến chuyện đính hôn rồi, còn nói tới cả nhà trẻ cho cháu nữa chứ.

Trần Nhực Vũ hít sâu một hơi, lúc này cô chỉ nghĩ đến một người.

Mạnh Cổ!

Cô mau chóng gọi điện cho Mạnh Cổ.

Nhưng Mạnh Cổ không nghe. Chẳng những không nghe mà anh còn tắt máy.

Trần Nhực Vũ giận điên người, người này, con người này, sao cứ lúc mấu chốt lại chậm như sên?

Không chờ Trần Nhực Vũ oán thán thêm, Mạnh Cổ gọi lại. Trần Nhực Vũ nghe máy, giọng nhỏ xú: “Alo.”

Mạnh Cổ hỏi cô: “Em sao vậy? Sao lại nghe như đang đi ăn trộm thế?”

“Bác sĩ Mạnh, chứng bệnh sợ gặp người lớn của tôi tái phát rồi, tôi cần được khích lệ.”

“Chứng sợ gặp người lớn? Lại đi xem mắt?..”

“Đừng, đừng.” Anh thật thông minh.

“Lần này vô cùng khó lường, mẹ tôi, cùng với mẹ của đối phương nhất kiến chung tình, hai người bắt đầu bàn luận về đám cưới. Tôi vừa rời khỏi chỗ ngồi, đã nghe thấy bàn tôi cho cháu đi nhà trẻ nào, lúc tôi ngồi một lúc, thì lại bảo cho cháu học trường trung học nào. Bác sĩ Mạnh, anh nói xem, sao tôi lại luôn gặp những tình huống nhiệt tình đến phát rồ như thế này?..”

“Trần Nhực Vũ, bây giờ em đang ở đâu?..”

“Nhà toilet. Chỉ có nơi này mới hít thở được.”

“Sao mãi em không khá lên được thế?..”

“Vậy phải làm sao? Dù sao tôi cũng phải đi tìm cách. Dạ dày tôi bắt đầu đau, mồ hôi lạnh túa ra, bệnh tình lại bắt đầu.”

“Em gọi cho tôi cũng vô dụng, tôi không ở thành phố A, không có cách nào đi cứu em.”

“Không cần, không cần. Cho dù anh có thể tới cứu tôi, lúc đó anh nói tôi phải đi khám khoa thần kinh, mẹ tôi sẽ đánh tôi đến phun máu cao đến ba mươi mét mắt.”

“Cái chiêu cũ kia đương nhiên không thể dùng lại.”

“Vậy còn cách khác sao?..” Chẳng lẽ như mẹ Mạnh nói, mua được thuốc trị trĩ sao? Hay cứ mặc kệ, dùng thử xem.

“Tôi có thể nói, con đói bụng rồi, em mau về cho con bú.”

Đừng! Trần Nhực Vũ đụng đầu vào cửa cách vách. Mamma Mía*! Cũng may quá, anh không ở đây, nếu không sẽ loạn tung cả thành phố này lên mất, sau đó sẽ có người thương vong.

(*)Mamma Mía là thán từ trong tiếng Ý giống như WO!

“Bác sĩ Mạnh, cảm ơn anh, tinh thần tôi tốt hơn nhiều rồi.”

“Không cần khách sáo. Vậy em tính từ chối hai người lớn đang nhất kiến chung tình chờ đợi em kết hôn kia như nào?.”

“À, cái này tôi sẽ tùy cơ ứng biến.”

“Chỉ số thông minh của em có thể đạt tới cảnh giới tùy cơ ứng biến sao?.”

“Bác sĩ Mạnh!” Trần Nhượng Vũ cắn răng: “Tinh thần tôi tốt hơn nhiều rồi, mỗi lần cùng bác sĩ Mạnh nói chuyện phiếm tôi giống như mùa xuân hoa nở, tinh thần phấn chấn.”

“Khách sáo rồi.”

Quá kiêu ngạo! Trần Nhượng Vũ không phục, hỏi anh: “Vậy anh vừa làm gì, không nghe điện thoại của tôi.”

“Tôi đang ăn cơm.”

“Đi xem mắt?”

“Em không cần đoán.” Mạnh Cổ bỗng nói nhỏ lại, giống như bị Trần Nhượng Vũ đoán trúng.

“Nhất định là đi xem mắt.”

“Không phải.”

“Tuyệt đối là đúng, tôi có thể cảm nhận được.”

“Em còn có chức năng đặc biệt này sao?.”

“Dù sao, thì cũng là anh đi xem mắt.”

“Đã nói không phải rồi. Thì là cái cô gái lần trước nhà tôi xem mắt kia, bây giờ hai nhà đang ăn cơm.”

“Thế thì không phải xem mắt sao.”

“Không phải. Tôi muốn đi cùng cha tôi nói rõ ràng, tôi không có tình cảm với cô ấy, không có khả năng, cho nên hai nhà cùng ăn một bữa cơm.”

“Hai nhà ăn cơm vẫn là xem mắt.” Cô vẫn duy trì quan điểm của mình.

“Trần Nhượng Vũ.”

“Thế hóa ra bây giờ bác sĩ Mạnh đang ở trong nhà toilet sao?.”

“...” Đầu dây bên kia im lặng.

“Bác sĩ Mạnh, anh thật biết an ủi tôi, tôi gọi điện cho anh đúng là quyết định chính xác, chuyên đặc trị tình cảm người khác! Tinh thần tôi khá hơn nhiều rồi, có thể đi ra ngoài chiến đấu một hiệp nữa rồi.”

“Trần Nhượng Vũ, em tốt nhất nên dọn dẹp sạch sẽ vào.”

“Đương nhiên, đương nhiên.”

“Em xác định em có thể làm được?.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

“Em định làm như nào?.”

“Bác sĩ Mạnh, tôi trốn ở trong toilet lâu quá sẽ không hay. Con gái còn có thể nói là vì trang điểm được, nhưng anh là đàn ông, không thể ở trong toilet lâu quá. Nếu không người ta sẽ nghĩ anh bị táo bón, như thế sẽ rất mất hình tượng, anh mau ra ngoài đi. Tôi cũng phải ra ngoài ứng chiến, buổi tối chúng ta sẽ gọi điện báo cáo về tình hình chiến đấu. Vậy nhé, tôi cúp máy.”

“Trần Nhượng Vũ.”

Đáng tiếc, cô không nghe thấy anh gọi, bởi cô đã cúp máy.

Tinh thần lúc này của Trần Nhượng Vũ khá hơn rất nhiều, cô rửa tay, rồi nhìn gương, tự an ủi bản thân, đi ra ngoài.

Trở về chỗ ngồi, nhìn thấy người con có hiếu, trở về quê nhà gây dựng sự nghiệp đã ngồi đó từ lúc nào.

Trần Nhực Vũ vô cùng ngạc nhiên, đôi phương cũng nhìn cô đến ngáy người.

“Là cô?..”

“Chu Triết?..”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Logic kiểu Mạnh Cổ

Đời người đúng là một vòng tròn, ở đâu cũng có thể gặp được người quen.

Loại trùng hợp này khiến cho Trần Nhực Vũ vừa mừng vừa sợ.

Người qua đường nhiệt tình kia đương nhiên so với người xa lạ khác, anh ta khiến cô yên tâm hơn.

Hiển nhiên, Chu Triết cũng không nghĩ tới việc sẽ gặp lại cô, anh ta vô đầu, cười nói: “Không ngờ lại khéo đến vậy.”

Hai bà mẹ thấy hai người quen nhau từ trước, biết được lại cùng ở một chỗ, vô cùng mừng rỡ, hận không thể tổ chức đám cưới ngay, sức mạnh quyết đoán này làm cho Trần Nhực Vũ sợ đến ngáy người.

Cũng may, Chu Triết là một người bình tĩnh. Ngay khi chứng sợ hãi gặp người lớn của Trần Nhực Vũ phát tác, cô bắt đầu ăn nói lắp bắp không biết nên nói gì, anh ta đã đứng ra chống đỡ giúp cô.

Anh mời hai bà mẹ dùng bữa, sau đó là nói về đồ ăn dinh dưỡng, bảo vệ sức khỏe cho người già, uống trà, chơi cờ vua, đánh mạt chược, thậm chí là những phim truyền hình dài tập anh cũng có thể nói năng lưu loát. Chờ hai bà mẹ nói chuyện chán chê, cảm xúc cũng bình ổn trở lại, anh ta nói rằng anh và Trần Nhực Vũ vừa quen nhau ở thành phố A, hai bà mẹ cảm thấy tiến độ như này rất tốt, không hề đi quá giới hạn.

Lời nói này rất có đạo lý, anh ta tiếp chuyện rất có tiết tấu cho nên hai bà mẹ đều nói chuyện không dứt, đề tài này nói tiếp đề tài khác, không nói đến vấn đề đám cưới nữa. Chuyển tới đề tài hai đứa trẻ làm việc ở thành phố A, cuộc sống như nào.

Trần Nhực Vũ đối với mấy chủ đề nói mãi không hết này hoàn toàn không biết chút nào, cô ngồi đó cũng không được tự nhiên. May mà Chu Triết rất kiên nhẫn, mẹ cô và anh ta cũng rất hợp cạ, nói mãi không dứt. Còn đối với mẹ Chu Triết thì rất tự hào về người con trai này, cũng nhập cuộc rất hăng, cho nên về mặt cơ bản, mọi người đều nói về anh ta. Trần Nhực Vũ ở bên cạnh làm nền, bữa cơm coi mất này coi như bình an vượt qua, không có hải cũng không quá hoảng sợ.

Hai bà mẹ lưu luyến không rời, cả ngày chỉ nói đi nói lại là hai đứa trẻ đúng là có duyên. Còn nói Chu Triết phải đưa Trần Nhực Vũ đi dạo, về muộn một chút cũng được.

Chu Triết đồng ý, Trần Nhực Vũ vì không muốn phật lòng mẹ cô nên cũng tình nguyện đồng ý. Hai bà mẹ vui sướng nhìn theo bóng hai người đi lên đường chính.

“Cái đó, thật ngại quá.” Trần Nhực Vũ không được tự nhiên: “Mẹ tôi ấy, anh đừng để ý.”

Chu Triết cười: “Mẹ tôi cũng thế, không sao đâu, cô đừng để ý.”

“Uhm,” Trần Nhực Vũ thả lỏng được một chút.

“Sao cô lại về nhà xem mắt thế?..”

“Tôi bị lừa về. Mẹ tôi muốn tôi trở về đây làm việc, nhưng tôi không muốn.” Trần Nhực Vũ nói xong, không hề nghĩ là sẽ từ chối Chu Triết bằng câu nói này. Cô nhìn Chu Triết.

Chu Triết nhìn cô, anh ta nói: “Kiến quyết đến vậy sao? Thật ra ở thành phố C phát triển cũng không tồi.”

“Không phải là nguyên nhân này.” Trần Nhực Vũ không biết nên nói thế nào.

“Tôi ở thành phố A cũng đã nhiều năm, ở đó cũng rất tốt, tiền đồ cũng rộng mở hơn, cơ hội nhiều, kiếm tiền cũng dễ hơn. Nhưng tôi vẫn muốn trở về. Cha mẹ tôi lớn tuổi rồi, tôi là con trai độc nhất, nên cần phải chăm sóc họ.”

Trần Nhực Vũ nhìn Chu Triết, trong ánh mắt anh ta hiện rõ vẻ chân thành, cô bỗng thấy cảm động. Đầu năm nay, người đàn ông có trách nhiệm, hiểu thuận không nhiều lắm.

“Sức khỏe mẹ tôi cũng không được tốt lắm.” Trần Nhực Vũ cảm thấy mình rất kém cỏi trước mặt Chu Triết.

“Không phải cô còn em trai sao?” Vừa rồi trên bàn cơm, mẹ Trần có nhắc qua.

“Nó học xa nhà, không biết tốt nghiệp rồi sẽ làm gì.”

Chu Triết gật đầu, giống như cũng không biết nên nói gì nữa. Dù sao, một người muốn ở lại thành phố A, một người muốn quay trở về thành phố C, đều rất kiên quyết, có khả năng hai người không thể phát triển mối quan hệ.

Trần Nhực Vũ cũng thấy xấu hổ, cô sợ nhất là tình huống như này, nếu lúc này là Mạnh Cổ, thì tốt biết mấy.

“Nhưng phải nói là quá trùng hợp, không nghĩ người con gái mà mẹ tôi nhất quyết giới thiệu cho tôi lại là cô.” Chu Triết bỗng cười rộ lên.

“Anh cũng bị mẹ anh gọi về?.”

“Không phải. Vừa hay tôi có việc phải làm, bạn tôi giới thiệu mới làm ăn vào hôm nay, cho nên tôi trở về nhà, không nghĩ tới hai người đó bắt kịp thời gian, sắp xếp buổi gặp mặt này.”

Trần Nhực Vũ nghĩ anh ta bốn ba lần ăn lại còn bị bắt đi xem mắt, nghĩ đến so với cô, anh ta cũng thảm không kém, cô bật cười.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, cũng coi như khá hợp nhau. Trần Nhực Vũ tâm trạng cũng cởi mở hơn, nói cũng nhiều hơn. Chu Triết đưa cô về tới nhà, ngừng lại một lúc, cô nói: “Chu tiên sinh, nói thật tôi không biết trở về nhà là để xem mắt, tôi bị mẹ lừa về. Tạm thời, không muốn trở về thành phố C.”

“Tôi hiểu được, cô đã nói rồi.” Chu Triết gật đầu, hào phóng nói: “Dù sao, chúng ta vẫn là bạn bè, còn có duyên đến thế nữa, hy vọng cô đừng vì chuyện xem mắt này mà sinh ra sợ hãi. Tôi sẽ nói với mẹ tôi, không cần quá vội vàng.”

“Cảm ơn anh. Tôi cũng sẽ về nhà nói với mẹ, hy vọng không mang đến phiền phức cho anh.”

“Không đâu.” Chu Triết nhếch môi cười, lộ ra chiếc răng nanh trắng bóng, Trần Nhực Vũ nghĩ, khi anh ta cười thật giống Mạnh Cổ.

“Ngày mai tôi sẽ trở về thành phố A, có muốn tôi đưa cô về không? Dù sao cũng tiện đường, còn tiện đến tận cửa ý chứ.”

Đúng là như vậy, thực sự rất thuận tiện. Trần Nhực Vũ cười, gật đầu.

Lúc về nhà, vừa hay nhìn thấy cha cô đang đưa thuốc cho mẹ cô uống.

“Mẹ làm sao vậy?.”

“Không có việc gì. Tuần trước bác sĩ kê đơn thuốc, không có chuyện gì lớn.”

“Mẹ con đang rất vui, nhất thời kích động, tim sẽ không được thoải mái.”

Nói là không thoải mái nhưng cha Trần mừng ra mặt: “Tiểu Vũ, hôm nay thẳng thắn đó như nào, có vừa lòng không? Nghe nói hai đứa đã quen nhau từ trước, còn ở cùng một chỗ, đúng là có duyên ghê. Cha thấy chuyện này rất tốt. Mẹ con cũng hài lòng về bên đó.”

“Anh ta rất tốt, nhưng tạm thời chúng con chưa thể có tiến triển ngay được. Con đã cùng anh ấy nói qua.”

“Như thế nào là không thể tiến triển ngay được?” Nghe câu này, mẹ cô bỗng trở nên nóng nảy: “Cậu ta nói không hài lòng với con? Hay cậu ta có ý khác?.”

“Không phải.” Trần Nhực Vũ định lên tiếng nhưng thấy sắc mặt mẹ cô không được tốt, đành qua đỡ mẹ cô ngồi xuống: “Mẹ không thoải mái sao? Hay con đưa đi khám?.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Mẹ Trần xua tay: “Con đừng làm cho mẹ đau lòng là được rồi. Con nói xem, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao không thể phát triển được? Các phương diện, điều kiện đều rất tốt đó sao? Nhà cậu ta cũng không phải là đại gia, cậu ta cũng phải mượn tiền để mở gara, sau này nếu con gả sang bên đó, nói không tốt, cũng lắm thì hai đứa mang món nợ này theo người. Nhưng cũng may, cậu ta có nhà như vậy là bớt được mối lo, cha mẹ cậu ta cũng chỉ có duy nhất một cậu con trai, về sau cũng không lo phân chia tài sản, không có gánh nặng anh em, như vậy là quá tốt. Hai nhà chúng ta, nói thẳng ra là môn đăng hộ đối, không ai có quyền nói ai tốt hơn ai. Cậu ta nói như nào với con? Cậu ta sao có thể nói con không được chứ.”

“Không phải, là con...” Trần Nhực Vũ nhìn sắc mặt mẹ tái nhợt, bỗng nhiên có chút không đành lòng, giọng cô nhỏ xuống: “Con còn muốn trở lại thành phố A.”

Sắc mặt mẹ cô biến sắc, trùng mắt với Trần Nhực Vũ. Nhìn lẫn vào một lúc, rồi nhìn xuống ngón tay, nói không ra lời. Cha Trần ở bên cạnh không lên tiếng.

Sau một lúc lâu, mẹ Trần vung tay, đứng lên quay đầu vào phòng, dùng sức đóng cửa đến rầm một cái. Cha Trần đuổi theo, cũng không quên quay đầu liếc cô con gái một cái, cũng không lên tiếng, đi thẳng vào trong phòng.

Trần Nhựt Vũ cô đơn một mình đứng ở phòng khách, trong lòng đau khổ nói không nên lời.

Đến tối, Trần Nhựt Vũ trốn ở trong phòng gọi điện cho Mạnh Cổ.

“Bác sĩ Mạnh, bây giờ nói chuyện có tiện không?”

“Đã hơn mười giờ, có cái gì mà tiện hay không tiện.”

“Chỉ sợ là đại tiệc xem mắt của anh còn chưa chấm dứt thôi.”

Giọng nói Mạnh Cổ tỏ vẻ mất hứng: “Đã nói là không phải đi xem mắt rồi.”

“Được rồi, không phải đi xem mắt.” Trần Nhựt Vũ không có tâm trạng tranh cãi với anh, nhưng cô lại bồi thêm một câu: “Nhưng tình huống này của anh là đẩy mạnh quan hệ. Lần đầu tiên là xem mắt, lần thứ hai chính là cùng nhau tham khảo khả năng sống chung.”

Mạnh Cổ tức giận: “Trần Nhựt Vũ, em ngứa da phải không?”

“Không có, không có.” Trần Nhựt Vũ đặt tay lên chiếc chăn đơn có in hoa: “Bác sĩ Mạnh, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Em nói đi.”

“Anh đoán xem, hôm nay tôi gặp được ai?”

“Ai?”

“Lần trước, chúng ta cùng chứng kiến vụ tai nạn xe cộ, sau đó tôi thấy máu liền choáng đến ngất đi, có một người qua đường tốt bụng đã giúp đỡ, về sau tôi phát hiện anh ta sống cùng với khu của tôi, là hàng xóm. Hôm nay, tôi đi xem mắt lại gặp được anh ta, anh ta chính là người tôi xem mắt.”

Đầu bên kia im lặng mấy giây, sau đó tiếng Mạnh Cổ truyền đến: “Trần Nhựt Vũ, em định khi nào thì trở về?”

“Anh đối với mấy chuyện linh tinh của tôi không có hứng thú nhưng tôi rất muốn kể cho anh. Hôm nay tôi sợ đến nhảy dựng hết cả người lên, hoàn toàn không nghĩ lại chính là anh ta.”

“Em từ chối chưa?”

“Từ chối rồi. Nhưng mẹ tôi rất tức giận, tôi cảm thấy rất chán nản.”

Mạnh Cổ thờ phào một hơi, an ủi cô: “Vậy em cũng không thể vì để cho mẹ mình vui vẻ mà ở cùng với người mình không yêu, có đúng không?”

“Nói thật thì Chu Triết là người rất tốt, tên của anh ta với anh cùng một phong cách đó. Chỉ có điều, anh ta muốn trở về thành phố C, còn tôi thì muốn ở lại thành phố A, cho nên mới không có cơ hội phát triển.”

“Nếu anh ta đồng ý ở lại thành phố A cùng em chẳng lẽ em sẽ phát triển với cậu ta?” Mạnh Cổ giọng nói có phần hung dữ.

“Uhm” Trần Nhựt Vũ nghĩ, nếu tình huống này xảy ra thì như nào?

“Trần Nhựt Vũ, rốt cuộc khi nào em trở về?” Ác bá tiên sinh bắt đầu hiện hình rồi. Trần Nhựt Vũ nhíu mày.

“Ngày mai sẽ trở về, thứ Hai còn phải đi làm.”

“Mấy giờ em lên xe, tôi đến bến xe đón em.” Lời nói rất có lực, ngữ khí tỏ rõ về kiên quyết.

“Không cần, không cần. Chu Triết nói ngày mai cũng trở lại thành phố A, anh ta sẽ đưa tôi về, chúng tôi ở cùng một khu, vừa hay, đưa tôi đến tận cửa.”

“Anh ta làm việc ở thành phố A? Ý em nói là anh ta ở cùng khu với em ở đây, chứ không phải ở cùng khu nhà với cha mẹ em?”

“Đúng vậy. Anh ta làm việc ở thành phố A, nhưng sau một thời gian sẽ trở lại thành phố C, mở gara sửa xe ở đó, mẹ tôi luôn hy vọng tôi sẽ về thành phố C, cho nên bà cảm thấy tôi và Chu Triết rất thích hợp.”

Mạnh Cổ trầm mặc, một lát sau mới lên tiếng: “Hai người cùng làm việc ở thành phố A, sau đó trở về thành phố C xem mắt, sau đó lại trở về thành phố A yêu đương, rồi lại về thành phố C thành gia lập nghiệp? Rốt cuộc chuyện này là như nào?”

“Dựa theo kịch bản của mẹ tôi, thì chuyện nó sẽ diễn biến như thế. Người như vậy cũng bị mẹ tôi tìm được, quả thực mẹ tôi là thiên tài, đúng không?”

Mạnh Cổ không lên tiếng.

Trần Nhựt Vũ dừng lại một lúc, phát hiện có chút gì đó không đúng: “Bác sĩ Mạnh, anh không vui sao? Có phải chuyện xem mắt của anh có vấn đề gì

không? Anh không thích cô ấy, cha anh ép buộc anh sao?.”

“Không có. Cha tôi không ép tôi.” Anh dừng một lúc, lại hỏi: “Vậy em định tính như nào?.”

“Mẹ tôi cũng chưa ép tôi, nhưng khi tôi nói muốn quay trở về thành phố A thì bà liền trở nên không vui. Sức khỏe của mẹ tôi không tốt, hôm nay còn phải uống thuốc nữa. Bác sĩ Mạnh, mặc dù tôi có giận mẹ tôi nhưng tôi cũng đau lòng lắm, dù sao bà ấy cũng là mẹ tôi.”

Mạnh Cô không lên tiếng. Trần Nhượng Vũ suy nghĩ một lúc, hỏi anh: “Bác sĩ Mạnh, tôi không thích ở thành phố C nhưng ở thành phố A cũng chẳng có thành tựu gì, công việc cũng bình thường, không có nhà, không có người yêu, chỉ có điều ở đây tôi có tự do. Nhưng khi trở về, tôi nhìn thấy cha mẹ tôi, nhìn thấy hai người họ kì vọng ở tôi, tôi lại cảm thấy rất buồn. Anh nói xem, rốt cuộc tôi nên làm gì bây giờ?.”

“Trần Nhượng Vũ, nếu người xem mắt của em không phải là Chu Triết, vậy em có do dự ở lại thành phố C không? Hiện tại, em gặp được anh ta, cảm thấy có cơ hội phát triển đúng không? Em cho rằng anh ta đối với em mà nói là rất thích hợp đúng không?.” Mạnh Cô bắt đầu hung bạo.

“Liên quan gì đến Chu Triết chứ? Tôi đang nói về cha mẹ tôi. Tuy rằng hai năm nay tôi hay cãi nhau với gia đình, nhưng tôi cũng đau khổ lắm chứ. Cho dù tôi thích ở thành phố A nhưng cha mẹ tôi cũng lớn tuổi rồi, sức khỏe mẹ tôi cũng không tốt, lần này trở về nhìn thấy cha mẹ tôi như vậy tôi rất đau lòng. Bác sĩ Mạnh, năm đó anh bỏ nhà đi, cuối cùng cũng vì mẹ anh ốm nên anh trở về sao? Bác sĩ Mạnh, khi tôi với gia đình mất liên lạc, anh chẳng phải cũng rất tức giận hay sao? Tôi nghĩ, anh có thể hiểu được tôi.”

Đầu dây bên kia lại im lặng. Trần Nhượng Vũ cầm điện thoại, cắn môi, chờ Mạnh Cô nói chuyện.

“Trần Nhượng Vũ, tôi nói với em, em và người tên Chu Triết không hợp.”

“Vì sao?.” Sao anh cứ nói về Chu Triết mãi thế, rõ ràng đang nói về cha mẹ cô cơ mà.

“Người bạn trai trước đây của em không phải ở cùng nhà với em sao? Chu Triết cũng ở cùng một khu với em, em không có duyên yêu người ở cùng một khu nhà đâu, cho nên hai người nhất định sẽ không có kết quả tốt.”

Trần Nhượng Vũ gạt mình, há tròn mồm, đây là chuyện quái quỷ gì thế này?

“Đừng lãng phí thời gian với anh ta, nhanh chóng trở về!”

Trần Nhượng Vũ tức giận, nguyên rủa cô đến thế sao? Cái gì mà không thể yêu đương cùng khu, vợ vãi!

Cô lập tức cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cô nhớ anh!

Cả đêm, Trần Nhượng Vũ mất ngủ.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm sắc mặt mẹ cô trông rất khó coi, cha cô đành lặng lẽ tìm cơ hội cùng Trần Nhượng Vũ trở về phòng nói chuyện.

“Con không muốn ở lại, chẳng lẽ còn muốn phiêu bạt ở đó sao? Tiểu Vũ, con phải suy nghĩ cẩn thận, ở ngoài so với gia đình, bên nào quan trọng hơn.”

“Nếu con ở bên ngoài có công việc ổn định hoặc tìm được đối tượng kết hôn, cha mẹ sẽ không có ý kiến gì. Hiện giờ, công việc của con không ổn định, cũng không biết sẽ làm ở đó được bao lâu, lại không có tiền, tuổi con cũng không còn nhỏ, vài năm nữa con quay về đây sẽ rất khó tìm được công việc, tuổi càng lớn tìm đối tượng vừa mắt lại càng khó. Bây giờ, con ở ngoài có gặp ai, bạn bè như nào, vui chơi ở chốn nào, vừa hỏi đến tình hình của con, cha mẹ không biết nên trả lời ra sao.”

“Mấy năm nữa, cha cũng về hưu lúc đó có muốn thu xếp một chỗ tốt cho con cũng không được. Sức khỏe của mẹ con lại như vậy, mỗi ngày đều lo lắng cho con, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, con cũng sẽ đau lòng. Cha biết, con từ nhỏ đã hiểu thuận, thế nhưng chuyện này sao con cứ suy nghĩ luẩn quẩn mãi thế?.”

“Con ở ngoài không biết, mẹ con là người ưa sĩ diện nhưng vì chuyện của con, bà ấy có chạy đến gãy cả chân, bỏ cả sĩ diện cũng đi nhờ vả người khác giúp con tìm một đối tượng. Sau đó, mẹ con còn đích thân tự mình đi gặp người ta, nếu không tốt cũng không gọi con về. Mẹ con vì chuyện này ăn không ngon, ngủ không yên, bức bối sinh ra bệnh. Lần này vất vả lắm mới tìm được người vừa mắt, sợ bỏ lỡ cơ hội này, nên mới gọi con trở về gấp.”

“Cho dù đối phương không hoàn toàn là tốt hẳn, nhưng gia cảnh và điều kiện của họ so với chúng ta cũng như nhau, cũng là người con có hiếu. Nghe nói ngoại hình cũng được, tính tình hiền lành. Bà ấy sợ con ở lại thành phố A không chịu về, và lại con cũng đã gặp mặt Chu Triết rồi, cũng không ghét cậu ta. Hơn nữa, bên ấy cũng hài lòng với con, hai đứa có thể ở thành phố A một thời gian, sau đó cùng nhau trở về, như vậy có tốt hơn không?.”

Cha Trần nói xong, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, liền tức giận: “Hôm qua, cha đã khuyên mẹ con, bảo bà ấy cũng không nên ép con quá, con gái đã lớn, nó sẽ tự biết tính toán. Nhưng việc này đúng là con không đúng, con nói xem, rốt cuộc con có vướng mắc gì ở thành phố A? Ở đó rốt cuộc có gì tốt?”

Ở đây, cha cũng biết có xảy ra một số chuyện không vui, con và các bạn có mâu thuẫn, chuyện này cha cũng biết. Con và con trai lão Trương chia tay, chịu oan ức, chuyện này cha cũng biết. Thế nhưng, con người ở đời, có mấy ai không phải vượt qua đau khổ chứ? Gặp phải những chuyện này thì không muốn ở cùng cha mẹ. Con ở bên ngoài cũng chịu không ít vất vả, hà cớ gì phải tự làm khổ mình?.”

Cha Trần một hơi giáo huấn Trần Nhược Vũ không lên tiếng. Nhưng nghe được đến đây, cô không kiềm chế được, liền biện minh: “Cha, con ở thành phố A không phải chịu khổ, hai người đừng suy nghĩ nhiều. Con sống rất tốt, làm việc cũng rất vui vẻ, không phải dạng ăn nói khép nép, cúi mình để sống, khách hàng của con rất nhiều người đã trở thành bạn của con, con vừa có thể kiếm tiền mà cuộc sống cũng rất thoải mái. Ở đó, có rất nhiều bạn tốt...” Cô nói đến đây, bỗng nhiên nghĩ tới Mạnh Cổ, cô lại thấy hơi buồn.

“Chẳng lẽ ở đây con không có bạn hay sao? Ở đây không có việc làm vừa ý hay sao? Ở đây còn có cha mẹ con đấy!”. Cha Trần cũng bắt đầu tức giận.

“Cha, con hiểu ý của cha, con biết cha mẹ rất quan tâm đến con. Nhưng xin cha mẹ cũng hiểu cho con, con thực sự thích ở đó, ở đó con rất vui vẻ.”

Cha Trần không trả lời. Ông nhìn cô nửa ngày, giọng nói có phần kiên quyết: “Dù sao cha mẹ cũng đã quyết định như vậy, con nên suy nghĩ cẩn thận. Không nói đến chuyện đây nữa, thằng nhóc Chu Triết kia không tốt sao? Con không thích? Cha nói này, con đừng vì chiều theo ý mẹ của con mà miễn cưỡng, nếu con cảm thấy được, thì nên nắm lấy cơ hội. Cha mẹ vĩnh viễn ở đây, không chạy đi đâu cả, nhưng người đàn ông tốt rất khó tìm, mất người này chưa chắc sẽ có người khác tốt hơn.”

Cha Trần tận tình khuyên bảo, ông nói xong cũng đi ra ngoài.

Trần Nhược Vũ ngồi ngẩn người ở trong phòng một lúc lâu, cuối cùng cô quyết định đi ra ngoài một lúc.

Cô tìm tới bạn tốt của mình là Dương Dương. Lúc cô mất tích, Dương Dương đã gọi điện nhờ người tìm kiếm cô, cuối cùng cô ấy phải nhờ tới Cao Ngữ Lam, rồi sau đó mới tìm được cô.

Lần đó, Trần Nhược Vũ cũng chỉ gọi điện báo bình an và cảm ơn Dương Dương, lần này cô trở về, đúng là nên gặp mặt một lần, từ từ tâm sự.

Dương Dương nhìn thấy Trần Nhược Vũ vô cùng vui mừng, hai người hàn huyên đủ thứ trên trời. Dương Dương nói với Trần Nhược Vũ, Tề Na quá khỏe khoắn, quá kiêu ngạo, hiện tại nhiều bạn học cũ cũng cảm thấy khó chịu, chuyện năm xưa Cao Ngữ Lam bắt cả hai tay, hẳn là có điểm gì đó mờ ám. Cô ấy cảm thấy Trần Nhược Vũ vì chuyện này cũng bị tẩy chay, cảm thấy oan ức thay cô.

“Nhược Vũ, bạn trở về đây đi, chuyện như vậy việc gì phải trốn. Tề Na nói muốn tụ tập bạn học cũ, không biết cô ta lại muốn làm cái gì. Chúng ta cũng nên đem chân tướng sự việc đưa ra ánh sáng, trả lại sự công bằng cho người khác. Chuyện qua lâu như vậy, bạn chịu không ít oan ức, trở về đi.”

“Nhưng mình không cảm thấy thế.” Trần Nhược Vũ hơi mơ màng về cảm giác của mình: “Thời điểm đó, đúng là mình rất khổ sở. Nhưng hiện tại mình đã khá hơn nhiều, đừng lo lắng cho mình.”

Dương Dương nhìn cô, ánh mắt ấy khiến cho Trần Nhược Vũ dờ khóc dờ cười, cô lại nhấn mạnh một lần nữa: “Thật đó, mình sống rất tốt.”

Dương Dương thở dài một hơi, ôm cô: “Nhược Vũ, có nhiều lúc bạn cứ cố tỏ ra mình kiên cường che giấu sự yếu đuối của mình, ở đó thì có gì tốt? Nếu không vui, thì bạn trở về đây đi, thật đó. Mọi người đều rất nhớ bạn.”

Trần Nhược Vũ mang theo tâm trạng buồn bực về nhà.

Vì sao mọi người cứ bảo cô về nhà thế? Vì sao lại cứ nghĩ cô rất thảm vậy nhỉ? Cô thực sự không hề thảm, cô sống rất tốt. Sao mọi người lại không tin?

Mà cô vì sao cứ cứng đầu đến như vậy hay do cô quá bài xích với việc phải trở về. Nói cho cùng, cô rất thích thành phố A.

Đi vào khu nhà, vừa nâng mắt, nhìn thấy Trương Tử Xuân cùng một người phụ nữ mang bầu đang đi dạo. Nhắc đến người đàn ông này, cô lại thấy buồn, anh ta yêu cầu chia tay với cô. Hiện giờ, anh ta kết hôn rồi sao?

Trần Nhược Vũ thoáng ngạc nhiên, mở to mắt nhìn hai người trước mắt. Ngẫm lại, có thể cha mẹ cô sợ cô buồn nên mới không nói cho cô biết. Có lẽ, mọi người nghĩ rằng cô bỏ nhà đi là để trị vết thương lòng.

Lúc này, ở trong khu nhà có một bác gái đi ra, cùng Trần Nhược Vũ nói nhỏ: “Tiểu Vũ à, cháu xem, con trai nhà lão Trương đã kết hôn, còn cháu nữa, cũng mau xem có đối tượng nào đó, rồi triển khai ngay. Vợ nó rất là khó hiểu, người gì mà không thích nói chuyện, không hoạt bát bằng cháu đâu, cho nên cháu đừng quá buồn.”

Trần Nhược Vũ nhìn bác gái, bác này đang suy nghĩ cái gì vậy?

Cô không trả lời, chỉ mỉm cười đáp lại rồi đi lên lầu.

Cô muốn trở về thành phố A, rất muốn trở về.

Thật vất vả mới sống đến buổi chiều, Chu Triết gọi điện cho cô, nói sẽ tới đón cô. Ban đầu, cha và mẹ cô còn tỏ ra không được vui, cho đến khi thấy Chu Triết tới đón cô trở về thành phố A, mới tươi cười ra mặt.

Đến khi hai người chuẩn bị rời đi, hai người còn tặng cho Chu Triết một đồng hoa quả, nói là mang về nhà ăn dần. Ân cần quan tâm, ý đẹp lời hay. Trần Nhượng Vũ thấy hơi khó xử, chẳng nói nên lời.

Xe lăn bánh trên đường cao tốc, lúc này cô mới thở phào một hơi.

Ở nhà đúng là một nơi vô cùng kì quái. Rất muốn trở về nhưng lại rất muốn trốn tránh. Rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu?

“Anh Chu, vì sao anh lại quyết định trở về thành phố C?”

“Nên về thì phải về.” Chu Triết cười cười: “Cha mẹ tôi ở đây, nhà tôi ở đây. Tôi ở thành phố A không có nhà, chỉ có phần đầu. Cho nên, khi phần đầu được, thì nên về nhà.”

Trần Nhượng Vũ sa vào dòng suy nghĩ sâu xa.

Cô ở thành phố A cũng không có nhà, chỉ có phần đầu.

Nhưng cô không muốn trở về, nhưng không trở về liệu có được không?

Mọi người hỏi cô, ở thành phố A có gì tốt, khiến cô nhất quyết đòi ở lại.

Cô không thể trả lời được.

Trong đầu cô hiện ra khuôn mặt của Mạnh Cổ, bỗng nhiên cô rất nhớ anh!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bỏ được rồi

Tâm trạng Trần Nhượng Vũ giống như mũi tên bị tuột khỏi cung.

Cô có rất nhiều điều muốn nói với Mạnh Cổ. Trong lòng cô đang rất hỗn loạn, tương lai mờ mịt, về công việc của cô, về tình yêu của cô, cô muốn nghe lời góp ý của Mạnh Cổ. Tuy rằng anh nói chuyện hơi khó nghe nhưng lại là người luôn đưa ra những quan điểm bình tĩnh và khách quan.

Đáng tiếc, trên đường về nhà không được thuận lợi như cô nghĩ. Trên đường cao tốc, hai người lại thấy tai nạn xe cộ xảy ra, gây nên ùn tắc giao thông.

Xe đỗ nửa tiếng vẫn không nhúc nhích được. Trần Nhượng Vũ hơi sốt ruột, cô gọi điện cho Mạnh Cổ, nhưng không có người nghe máy.

Chu Triết an ủi cô, bảo cô không nên sốt ruột, anh ta còn đùa: “Dường như cứ mỗi lần chúng ta ở cùng một chỗ là đều gặp phải tai nạn xe.”

Trần Nhượng Vũ không cười nổi, cô nhớ tới một người khác, khi ở cùng anh, cũng gặp phải tai nạn xe cộ, nhớ tới lúc anh xông lên cứu người, nhớ tới lúc anh bảo cô đi lấy túi cấp cứu ở cốp xe.

Chu Triết chạy đi hỏi thăm tình hình, một lúc sau trở về xe, nói: “Cảnh sát giao thông đang thu dọn hiện trường, chắc sẽ không phải chờ lâu.”

Trần Nhượng Vũ gật đầu, cô lại gọi điện cho Mạnh Cổ, vẫn không có ai nghe máy. Chu Triết mở radio trên xe, bản tin về giao thông khá nhanh nhạy, vụ tai nạn ở đây đã được đưa tin, tám chiếc xe đâm vào nhau nổi thành một đường dài, trong đó còn có hai người bị thương nặng. Những người khác đã được đưa tới bệnh viện, cụ thể về số người thương vong còn chưa rõ.

Tên bệnh viện, là bệnh viện của Mạnh Cổ.

Trần Nhượng Vũ nghe xong, cảm thấy rất lo lắng.

Đợi một lúc lâu, đường đi rốt cuộc đã được thông thoáng. Chu Triết theo dòng xe đi qua hiện trường, anh ta nhớ tới chứng sợ máu của Trần Nhượng Vũ, bèn nhắc nhở cô: “Không nên nhìn, bên kia có máu.”

Trần Nhượng Vũ gật đầu, cảm kích trước sự săn sóc của anh ta. Cô bỗng nhiên nói: “Tôi chưa muốn trở về nhà, anh có thể đưa tôi tới bệnh viện được không?” Cô đọc tên bệnh viện, nơi Mạnh Cổ làm việc.

Chu Triết sững sốt, giật mình nhớ tới: “ Muốn đi thăm vị bác sĩ kia sao? Anh ấy là bạn của cô?.”

“ Đúng vậy.”

“ Hai người ...” Chu Triết hơi chần chừ: “ Là bạn trai của cô? Có phải người nhà còn chưa biết phải không?”

“ Không phải. Chỉ là bạn thân thôi.” Trần Nhược Vũ bỗng nhiên chột dạ, cô cắn cắn môi, cô không nên chột dạ mới đúng, nếu nói trên đời này, người nào không thể trở thành người yêu của cô, thì nhất định người đó sẽ là Mạnh Cổ.

Chu Triết gật đầu, không hỏi thêm. Xe đi qua đoạn đường xảy ra tai nạn, rốt cuộc cũng có thể bình yên về nhà. Sau một đoạn đường đi thuận lợi, anh ta đưa cô tới cổng bệnh viện.

Trong bệnh viện, mọi người đang bận rộn với công tác cấp cứu, xem ra có không ít người bị thương. Chu Triết muốn dừng xe đưa Trần Nhược Vũ vào trong, nhưng cô từ chối. Cô cảm ơn Chu Triết, rồi bảo anh ta về trước, sau đó lên kút đi vào phòng khám.

Phóng viên, cảnh sát, người nhà, người bị thương, còn có mấy bệnh nhân khác khiến cho bệnh viện trở nên đông nghẹt. Các nhân viên y tá bận rộn đi lại.

Trần Nhược Vũ lại gọi điện cho Mạnh Cổ, vẫn không có người nghe máy. Vì vậy, cô nhắn tin cho anh: “ Tôi đã trở về, nghe thấy bản tin tai nạn xe cộ, anh đang bận việc sao? Đọc được tin nhắn này, hãy gọi điện lại cho tôi, tôi ở vườn hoa chờ anh.”

Trần Nhược Vũ ngồi ở vườn hoa một lúc, sắc trời dần tối, cô cũng thấy đói bụng. Cô đi tới nhà ăn ở bệnh viện mua bánh mì cùng chai nước khoáng, rồi chạy nhanh về chỗ ngồi, sợ Mạnh Cổ ra lại không thấy cô.

Thấy phòng khám cũng đã vắng người đi, cô lại gọi điện cho Mạnh Cổ, nhưng vẫn không có ai nghe máy, rồi nhắn thêm một tin nữa, sau đó cô trở lại vườn hoa, ngồi xuống.

Theo như thường lệ, cô ăn bánh mì xong liền uống nước khoáng. Lần này không có ai cùng cô nói chuyện, Mạnh Cổ cũng không xuất hiện. Cô ngẩng đầu nhìn thấy trăng và sao.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi ở vườn hoa của bệnh viện, bỗng dưng nhớ tới hai câu thơ:

“Cử đầu vọng minh nguyệt. Đề đầu tư cố hương.” (*)

() Ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Cúi đầu nhớ cố hương (Tĩnh Dạ Tư - Lý Bạch)*

Nhưng cô sợ hãi khi nhớ tới quê nhà, mỗi lần nhớ tới quê nhà cô thấy rất phiền não. Bây giờ đang ở thành phố A cô cảm thấy rất nhẹ nhàng, cô cách ác bá tiên sinh của cô không xa, phiền não cách cô rất xa.

Chờ một chút, sai rồi, không phải của cô.

Trần Nhược Vũ lại cắn một miếng bánh. Rừng đào hoa, bên trong có các bông hoa đào và cả ác bá tiên sinh.

Cô lấy điện thoại ra nhìn nhìn, hình ảnh đào hoa tiên sinh đẹp trai như vậy, đáng tiếc, không có tin nhắn hồi âm.

Trần Nhược Vũ quyết tâm chờ.

Người tên Chu Triết kia cũng rất tốt, tính tình hiền lành, nhiệt tình, có việc làm ổn định, hiếu thuận, ở chung với anh ta cũng rất vui vẻ, nếu không phải vì việc trở lại thành phố C, liệu cô có đồng ý cùng anh ta chính thức qua lại không?

Nhưng cô vẫn không tìm thấy cảm giác tim đập bình bịch như Lương Tư Tư nói, giống như khi hai người gặp nhau trái tim liền loạn nhịp. Cô phát hiện, trước đây khi cô thích Mạnh Cổ, cô luôn cảm thấy bối rối, cảm giác lúc nào cũng băng khuâng, lại giống như ...

“ Bỏ được rồi nên mới trở lại?.” Một câu hỏi đã cắt ngang suy nghĩ của Trần Nhược Vũ.

Cô quay đầu lại, thấy Mạnh Cổ, anh đã thay quần áo mặc hàng ngày, vẻ mặt mệt mỏi, giọng nói cũng không được vui.

Trần Nhược Vũ bĩu môi, xem nhẹ cái thái độ ghê gớm của anh.

Mạnh Cổ đi tới, đặt mông ngồi bên cạnh cô.

Trần Nhược Vũ đưa cho anh chai nước, anh lắc đầu.

“ Anh ăn cơm chưa? Đói sao?.” Anh lắc đầu, lại gật đầu. Trần Nhược Vũ đương nhiên hiểu được ý anh, cô đưa bánh ra: “ Đây, hương tòi, là bánh mặn, anh lót dạ trước.”

“ Khô lắm, không muốn ăn.”

Không uống nước, cũng không ăn khô. Trần Nhực Vũ không để ý tới anh, lấy lại chiếc bánh, ngồi cạnh anh.

Hai người im lặng ngồi một lúc, Mạnh Cổ bỗng nhiên hỏi: “Trần Nhực Vũ, không phải ngày thường em nói rất nhiều sao. Bây giờ nói gì đi cho tôi nghe.”

“Tôi đâu có?.” Trần Nhực Vũ không phục: “Anh đã quên rồi sao, đó là khi tôi bị người khác vứt bỏ.”

“Thế lúc bán bảo hiểm cũng không nói?.”

“Chuyện bán bảo hiểm là phải thu phục khách hàng, phải nói mới có thể bán được. Doanh số tiêu thụ của tôi cũng rất bình thường.” Trần Nhực Vũ ngẫm lại, nói thêm “Lượng khách của tôi rất ổn định, hơn nữa khách cũ còn tự giới thiệu cho khách mới, vì thế tôi cũng đỡ một phần nào.”

“Uhm” Mạnh Cổ dựa lưng vào ghế ngồi, không hề hứng thú với thành tích của cô.

Hình như anh rất mệt, Trần Nhực Vũ cũng không biết nên nói gì. Vì thế, lại im lặng ngồi đó.

Mạnh Cổ bỗng nhiên lên tiếng: “Trần Nhực Vũ, tâm tình của tôi không được tốt, em nói gì đó để hạ hỏa cho tôi đi.”

“Những lúc như này thì nên đi ăn bát mì nóng, sau đó thì về nhà ngủ.”

“Mệt quá, không muốn cử động.”

Cái lí do này! Trần Nhực Vũ nhún mày.

“Tâm tình không tốt thì có thể ăn kẹo, nhưng tôi không mang theo kẹo sầu riêng.”

“Ghét nhất là vị sầu riêng.” Mạnh Cổ không có chút khách sáo với thái độ phản cảm về mùi vị.

Trần Nhực Vũ trừng mắt nhìn anh: “Tôi đây không biết làm thế nào để hạ hỏa cho anh, anh nên đi ăn cơm sau đó về nhà nghỉ ngơi.”

Mạnh Cổ quay đầu nhìn cô, ngón tay xoa xoa hàng lông mày đang nhíu lại: “Dễ cho tôi vui vẻ, không phải sở trường của em sao?.”

Trần Nhực Vũ ngạc nhiên, mở to mắt: “Tôi khi nào có năng lực siêu nhân này?.”

“Tôi vừa ở phòng phẫu thuật ra, tâm trạng xấu hết chỗ nói, mệt chết đi được. Nhưng khi nhìn thấy di động có hai tin nhắn chưa đọc và bốn cuộc gọi nhỡ, bỗng dưng tâm tình tôi khá hơn nhiều.”

Quá biến thái. Trần Nhực Vũ trừng mắt nhìn anh, người này hình như thích lấy sự lo lắng của người khác làm thú vui cho bản thân.

“Anh còn không biết xấu hổ, hôm nay còn nói sẽ đón tôi, thế mà điện thoại cũng không gọi cho tôi.

”

“Em có người đưa về rồi còn gì, còn đưa đến tận cửa, về sau còn muốn có một tên quản gia tha hồ sai bảo, tôi làm sao dám lấy mặt nóng để tiếp mong lạnh. Hơn nữa, là em gọi điện thoại cho tôi!” Anh càng nói càng cho thấy vẻ tức giận: “Không chủ động gọi điện cho tôi, tôi đương nhiên sẽ không gọi trước.”

Anh đang cáu kỉnh sao? Người này quả thực rất đáng ghét. Trần Nhực Vũ rất muốn đập anh một trận.

“Mau đi ăn cơm đi.” Cô không để ý đến anh, muốn mặc kệ anh.

“Không có khẩu vị.”

“Tôi sẽ gọi cho anh vài cú điện thoại nữa, anh đừng nghe, sau đó anh xem xem có thích nghe hay không, tâm trạng mà thấy vui hơn thì sẽ có khẩu vị.”

Mạnh Cổ bật cười, duỗi đôi chân dài của anh: “Tôi đã nói rồi mà, em giỏi nhất là dỗ tôi vui vẻ, biện pháp ngu đến thế mà em còn nghĩ ra, đúng là biết cách làm tôi vui.”

“Bốp.” Trần Nhực Vũ nhện không được, đánh anh một cái.

Mạnh Cổ xoa xoa cánh tay, thăm oán tính cách bạo lực của cô, sau đó thở hắt ra một hơi, tựa lưng vào ghế, không nói lời nào.

“Rốt cuộc anh có đi ăn không?.” Trần Nhực Vũ mất hết kiên nhẫn, rất muốn đá anh một cái, nhưng cô đành nuốt xuống, hỏi anh: “Dạ dày có đau không?.”

“Một chút.” Anh gật đầu trả lời.

“Vậy đi thôi, đi tìm cửa hàng bán cháo hoặc mì, uống một bát canh nóng sẽ thoải mái hơn.”

Cô kéo tay anh, anh bỗng nhiên giơ hai tay lên nói: “Trần Nhược Vũ, vừa mới có hai sinh mạng ở trong tay đã trốn đi. Tôi không đưa họ trở về được.” Giọng nói của anh bỗng trầm xuống.

Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ, nhìn anh, ánh mắt không hề có chút bông đùa, không có trêu chọc, mà là sự đau thương. Anh đang cảm thấy bất lực, thất vọng.

“Trần Nhược Vũ, trước đó, tôi nghĩ sẽ có rất nhiều chuyện muốn nói với em, nhưng hiện tại, tâm trạng tôi quá tệ.”

Anh cúi đầu, nhìn bàn tay mình. Trần Nhược Vũ trở nên buồn bã, không biết nên an ủi anh thế nào.

“Tôi nghĩ, mình làm bác sĩ lâu như vậy mọi chuyện đều có thể giải quyết, nhưng xem ra khả năng của tôi vẫn còn thấp kém, tôi đi ra từ phòng phẫu thuật, nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng cùng với tiếng gào khóc của người nhà bệnh nhân, tôi cảm thấy rất khó chịu.” Anh lẩm bẩm tự nói, nhắm hai mắt lại: “Đôi tay này của tôi, không thể cứu được họ nữa rồi.”

Trần Nhược Vũ vỗ vỗ vai anh, nhưng vẫn không biết nên nói gì. Cô nghĩ nghĩ, sau đó lấy từ trong chiếc túi của mình ra một tuýp kem.

Cô lấy ra một lọ kem dưỡng da tay, sau đó, kéo tay Mạnh Cổ ra, xoa xoa, bóp kem dưỡng da lên tay anh. Mạnh Cổ nhìn cô, không hề từ chối. Cô giúp anh, mát xa tay, để kem dưỡng da thấm vào trong da.

“Có phải sau khi rửa tay khử trùng không bôi kem dưỡng da tay? Đôi tay rất quan trọng. Đối với bác sĩ, đôi tay là quan trọng nhất, anh xem đi, bản thân là bác sĩ, phải tự hiểu lấy, nghĩ mình là thần tiên sao? Anh còn trẻ, còn phải học hỏi kiến thức về y thuật rất nhiều, anh đã cố gắng cứu họ, họ đều biết. Chỉ hai người đó anh không cứu được, nhưng ngoài ra anh đã cứu được rất nhiều người, phải vậy không?.”

Mạnh Cổ không nói chuyện, ngẩng đầu nhìn cô, rồi lại cúi đầu nhìn cô đang mát xa tay cho anh.

“Làm bác sĩ, không thể yếu đuối như vậy được, không tự giải quyết được áp lực, về sau sao có thể cứu nhiều người khác được? Giống như chúng tôi bán bảo hiểm, thường xuyên bị người khác cúp máy, từ chối, còn có những người dùng lời lẽ thô tục chửi mắng. Nếu tôi là người yếu đuối, thì sẽ chẳng dám gọi cuộc điện thoại nào mất.”

“Em mà yếu đuối sao, thần kinh của em cứng như chân voi.” Mạnh Cổ không chịu lép vế, kiên quyết chen vào một câu, nhưng vì giọng nói nhỏ quá nên Trần Nhược Vũ không nghe được.

“Anh làm bầm cái gì?.” Trần Nhược Vũ đổi sang bàn tay khác của anh: “Dù sao, anh là bác sĩ thì phải nên chăm sóc bản thân mình cho tốt, cứ mỗi lần không có khâu vị thì không ăn cơm, tâm trạng xấu thì không muốn về nhà, thói quen như này không thể làm được. Biết chưa? Phải tự chăm sóc tốt lấy bản thân, mới có thể chăm sóc được người bệnh. Các anh làm bác sĩ tiền lương cao như vậy, vất vả cũng đúng thôi, áp lực cũng là chuyện thường. Phải tự biết vượt qua chính mình.”

Cô giáo huấn anh đến mức lời cả tiền lương ra để nói. Mạnh Cổ nghe xong nhú mày rồi lại nhú sâu thêm nữa.

Vất vả lắm mới mát xa xong hai tay của anh, Trần Nhược Vũ bắt lấy tay anh nhìn nhìn, cảm thấy rất hài lòng: “Được rồi, bóp kem cũng vừa đủ. Tay anh to như vậy, quả thực rất tốn kém, phải bóp lượng kem gấp ba với người bình thường mới bôi đủ.” Nói xong, cảm thấy rất đau lòng, lọ kem đó là hàng hiệu đó, quá xót xa.

Cô đem cát kem dưỡng da vào trong túi, kéo tay anh, vênh mặt- hất hàm- miệng sai bảo: “Đi, ăn cơm. Cơm nước xong thì về nhà, về nhà thì tắm rửa rồi đi ngủ. Ngủ dậy xong sẽ thấy tinh thần phấn chấn của một vị bác sĩ sẽ trở lại.”

Vừa kéo đi được vài bước, cô bỗng thấy cổ tay được nắm chặt, có một lực nào đó kéo cô trở lại.

Cô quay lại nhìn, Mạnh Cổ dùng thêm sức, kéo cô vào trong lòng. Trần Nhược Vũ còn chưa phản ứng lại đã thấy trước mắt tối sầm lại, anh cúi thấp đầu, đặt nụ hôn lên môi cô.

Trần Nhược Vũ chớp chớp mắt, cảm giác được sự mềm mại từ đôi môi của anh. Anh không giống với lần trước, chỉ mon man rồi thôi, nụ hôn lần này của anh trần trọc đầy tính độc chiếm.

Trần Nhược Vũ không biết mình đang suy nghĩ gì nữa, chỉ biết theo bản năng, nâng cánh tay ôm lấy gáy của anh, rồi cũng đáp trả.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Mạnh Cổ bộc phát thú tính

Mạnh Cổ thừa cơ hội tiến vào. Anh tỏ ra tham lam, tăng thêm độ sâu cho nụ hôn, chia sẻ hương vị của anh cho cô.

Trần Nhựt Vũ cảm giác như lưỡi của mình bị ai đó quăn lấy, nhịp tim của cô lại nhảy tung tung, đầu óc choáng váng mơ hồ, không có cách nào để cho chúng đứng im trở lại. Ngay khi cô tìm lại được chút phản ứng, anh cũng không để cho cô có cơ hội phản kháng.

Anh rất mạnh mẽ, rất bá đạo.

Có thể tương đương với nụ hôn của ác bá tiên sinh.

Anh ôm chặt thắt lưng của cô, chế trụ chiếc gáy của cô, đem đầu cô hướng chặt về phía mình. Cùng cô dây dưa, cùng cô hít thở.

Gió thổi nhẹ nhẹ, không biết từ đâu hương hoa bay tới, Trần Nhựt Vũ trở nên mê loạn. Cô mất tự chủ, kiễng mũi chân, nghênh đón nụ hôn của anh.

Nụ hôn này khiến cho cô vừa thấy ngọt ngào vừa thấy mê đắm.

Cô nhắm hai mắt lại.

Cô thích cảm giác được anh ôm, thích nụ hôn bá đạo của anh, thích sức lực từ cánh tay truyền tới của anh, cũng thích hương vị khoan khoái, tươi mát của anh.

Cô thích anh!

Cô hơi cựa mình trong vòng ôm của anh, chống lại ánh mắt của anh. Đôi mắt của anh sâu xa thâm thúy, vẻ mặt anh dịu dàng. Mà cô chỉ thấy, mặt mình nóng bừng, trái tim nhảy điên loạn.

Rối loạn, rối loạn.

Anh sao có thể hôn cô, mà cô sao có thể sung sướng đón nhận chứ?

Cô bỗng nhiên giận anh, rồi giận cả chính mình!

Cô trừng mắt nhìn anh. Vì thế, sắc mặt Mạnh Cổ tái nhợt.

“Trần Nhựt Vũ, nụ hôn của anh tệ đến thế sao?”. Anh quát cô.

Câu trả lời của Trần Nhựt Vũ là đập cho anh một cái, sau đó co giò chạy như bay.

Cô chạy nhanh như bay, không để ý ở phía sau, Mạnh Cổ ra sức gọi cô. Thực tế cho hay, anh càng gọi, cô chạy càng nhanh.

Trần Nhựt Vũ chạy một hồi, hết nguyên con phố, sau đó vừa vặn thấy xe taxi, liền đưa tay vẫy xe. Đợi xe chạy được một nửa đường, cô bắt đầu thấy ruột gan quặn lại, quá ngu, sao lại gọi taxi chứ, ngồi xe bus mới phải!

Nhưng bây giờ không phải lúc tiếc tiền xe taxi. Nhịp tim của cô còn đang nhảy tung tung, loạn cào cào hết cả lên. Cô gấp rắc rối rồi, không đúng, là anh gấp rắc rối. Cũng không đúng, không thể nói anh đang gấp rắc rối.

Tóm lại, tình bạn tốt đẹp của hai người đã kết thúc.

Thế nhưng, cô không nghĩ vậy, cô quý trọng như vậy, mọi buồn phiền trong lòng đều dựa hết vào mối quan hệ bạn bè thân thiết này, nhờ có anh để chống đỡ sống qua ngày. Vậy, bây giờ phải làm sao? Tinh thần cô rối như tơ vò.

Cô đã được khai thông, một khi vi phạm, sẽ chết không toàn thây! Cả hai trước đây không phải rất thoải mái hay sao? Còn có thể tự do nói chuyện trên trời dưới biển hay sao?

Hôm nay anh chịu đả kích, thế mà cô cũng điên theo.

Không đúng, phải nói hôm nay thú tính của anh bộc phát, ngay cả cô cũng dám xuống tay. Đồ lưu manh!

Không may, biểu hiện của cô còn tỏ vẻ khao khát! Cô cũng lưu manh!

Rối loạn, rối loạn.

Trần Nhựt Vũ khóc không ra nước mắt.

Chuông điện thoại không ngừng reo, càng reo cô càng khiếp sợ. Vừa cảm thấy hai chữ Mạnh Cổ hiện lên. Cô nhìn tiếp, cũng là Mạnh Cổ gọi tới.

Cô đành tắt chuông, không dám nghe.

Trở về nhà, vội vàng chào hỏi Lương Tư Tư rồi chạy vào trong phòng trốn tránh. Ở trong phòng ngay người ngồi đó, điện thoại hiện lên có 19 cuộc gọi nhỡ.

Trần Nhược Vũ sợ tới mức chết khiếp. Không khỏi nghĩ đến một vấn đề, vì sao người nào đó thấy có N cuộc gọi nhờ thì thấy vui vẻ, còn cô thì lại thấy khiếp đảm?

Quả nhiên là quá biến thái.

Mà cô thì trình độ còn quá non.

Cô ở trong phòng đi tới đi lui, rất muốn tìm một ai đó để nói chuyện.

Loại quan hệ nam nữ như này nên giải quyết thế nào? Việc này không thể lại đi hỏi Tư Tư, loại logic của cô ấy, đều bắt đầu từ . đó.

Còn Trần Nhược Vũ không cho là vậy.

Cô theo đuổi Mạnh Cổ, cô biết, cô và anh không có khả năng.

Không chỉ nhìn thấy không có khả năng, mà còn thấy sự thật tàn khốc đã xảy ra ngay trước mắt. Bạn gái trước kia của anh là Thích Dao – người đang chảy máu đầm đìa là một ví dụ. Lấy điều kiện của Thích Dao, đóng vai cô bé lọ lem yêu thương hoàng tử mà còn thua trận, huống chi cô là loại dân dã bình thường, cô gái làng quê hiền lành gió thổi bay, đã là cái gì.

Hon nữa, ác bá tiên sinh không phải dạng ăn uống tạp nham!

Mà cô, vừa có chút tận hưởng, đã bắt đầu tham lam!

Bỏ qua anh, không nói đến đi. Chính cô cũng đã sớm xác định được phương hướng, cô muốn tìm đối tượng khác, không thể nghĩ đến hình ảnh của anh được. Thực ra, người qua đường tốt bụng – Chu Triết, nếu sống cùng anh ta, thì cũng không tệ .

Dừng, dừng. Trần Nhược Vũ nhắc nhở chính mình không thể chuyển sang đề tài khác, chuyên tâm đem chuyện Mạnh Cổ suy nghĩ thật cẩn thận.

Tóm lại, tình huống hiện tại hơi loạn, chưa xác định rõ ràng. Đừng nói hai người bọn họ đều không có cảm giác, không có khả năng sống chung, chỉ cần hai bên cha mẹ gặp nhau thôi, cũng sẽ tạo ra bi kịch.

Nghĩ xa quá, nghĩ xa quá, đời này có lẽ tình huống cha mẹ anh gặp cha mẹ cô sẽ không xảy ra.

Dù sao, hiện tại hôn thì cũng hôn rồi, nói thuận khiết một chút thì coi như đi đường gặp phải ma đi.

Thế nhưng, cô không muốn mất anh.

Trần Nhược Vũ ngồi ở mép giường, trong lòng rất hỗn loạn. Rất muốn kẻ dao vào cổ Mạnh Cổ, lớn tiếng quát mắng anh, vì sao lại hôn cô, vì sao lại phá đi mối quan hệ bạn bè thân thiết này.

Cô quý trọng như vậy, cô thích cảm giác ở bên anh, cho dù là bạn cũng có thể cùng nhau nói những lời thiếu dinh dưỡng, cùng nhau làm trò cười, cùng nhau tán gẫu tâm sự, cô cũng rất vui vẻ.

Cô muốn dùng dao chém anh, chặt đầu anh, vì sao lại phá hỏng nó!

Được rồi, lấy chiều cao chênh nhau một cái đầu, hình như cô chưa đủ cao để kẻ dao vào cổ anh, nhưng nếu đá anh mấy phát thì có thể. Vừa rồi, cô chỉ đá một cái. Tiếc quá, đá quá ít!

Lúc đang miên man suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại lại kêu lên. Trần Nhược Vũ hoảng sợ, nhịp tim đập càng nhanh, không dám nhìn nhưng lại không kiềm được. Lần này, may quá, là Cao Ngữ Lam gọi điện tới.

Trần Nhược Vũ nhanh chóng nghe máy, những lúc như này rất cần bạn bè an ủi.

“Nhược Vũ, sao bạn lại dây vào Mạnh Cổ?.” Cao Ngữ Lam vừa lên tiếng, đã hỏi luôn vấn đề này.

Trần Nhược Vũ tròn mắt, há hốc mồm “Làm sao vậy? Mạnh Cổ làm sao?.”

“Anh ấy gọi cho Doãn Tắc, gào rú trong điện thoại tròn nửa tiếng đồng hồ. Mình không nghe rõ, chỉ nghe thấy mỗi tên bạn.”

Hả! Tên đàn ông xấu xa này còn dám gọi cho Doãn Tắc tố cáo cô.

“Vậy bạn giúp mình hỏi Doãn Tắc một chút, Mạnh Cổ nói gì về mình?.”

“Thăm dò không được, anh ấy ra ngoài rồi. Nói là hẹn Mạnh Cổ đi uống rượu. Mình thừa dịp anh ấy không có nhà, mới dám gọi điện thoại cho bạn. Bạn với bác sĩ Mạnh Cổ sao vậy?.”

“Mình thì có thể làm gì được anh ấy chứ. Sao bạn không hỏi anh ấy đã làm gì mình?.”

“Được rồi, vậy anh ấy đã làm gì bạn?.” Cao Ngữ Lam tò mò như đang ngồi trên đồng lửa.

“Mình.” Trần Nhựt Vũ nói không nên lời. Cô cũng không biết rốt cuộc là như nào, vì sao cô lại tỏ ra thích thú với nụ hôn đó, cô lại rối rắm, lại hỗn loạn.

“Haiz, phản ứng như này, có thật là không có gì chứ? Mau nói cho mình nghe.”

Trần Nhựt Vũ đau đầu: “Mình cũng không biết nên nói như nào, chờ mình suy nghĩ lại, để mình hiểu rõ rồi sẽ nói cho bạn.”

“Thật sao? Không được che giấu đấy.” Giọng nói của Cao Ngữ Lam khiến cho Trần Nhựt Vũ hiểu được, con người này đã bị lây bệnh của Doãn Tắc rồi.

“Uhm, không che giấu. Nhưng để cho mình mau chóng hiểu được vì sao mình lại như thế này, bạn hãy giúp mình hỏi Doãn Tắc, rốt cuộc Mạnh Cổ đã nói với anh ấy chuyện gì.”

“Chuyện này không cần bạn phải nhắc, mình nhất định sẽ hỏi. Mình rất tò mò đó! Nhựt Vũ, bạn lợi hại thật, đó là bác sĩ Mạnh Cổ, sao có thể gào rú trong điện thoại nửa tiếng được, mình có xem đồng hồ, không hơn không kém, tròn nửa tiếng.”

Trần Nhựt Vũ sắc mặt đen sì. Một cô gái đáng yêu vậy là xong đời rồi, biến thành Doãn Tắc phiên bản nữ, thật khiến cho người ta phiền muộn.

Trần Nhựt Vũ cúp điện thoại, trong lòng càng rối loạn. Cô hơi sợ, ác bá tiền sinh phun lửa hết nửa tiếng, vấn đề chắc ghê gớm lắm. May quá, cô không nghe điện thoại của anh, bằng không sẽ có tai nạn chết người.

Chờ một chút, chờ một chút, Trần Nhựt Vũ bỗng nhiên nghĩ tới trọng điểm nào đó.

Cô gọi lại cho Cao Ngữ Lam.

“Lam Lam à, bạn mau gọi cho Doãn Tắc, nói với anh ấy, hôm nay bác sĩ Mạnh tăng ca nên chưa ăn cơm tối, bảo anh ấy nhắc Mạnh Cổ phải ăn cơm, dạ dày anh ấy đang đau đó, không thể uống rượu. Bảo Doãn Tắc ngăn anh ấy lại.”

Cao Ngữ Lam hân hoan tiếp chỉ, gọi điện thoại. Một lát sau, gọi điện lại cho Trần Nhựt Vũ.

“Doãn Tắc nói với anh ấy rồi, cũng không nói là bạn nói. Nhưng Mạnh Cổ quát lên với Doãn Tắc, nói: “Bảo người con gái kia đích thân nói với tôi.”

Trần Nhựt Vũ bắt đầu tưởng tượng, về mặt của Doãn Tắc và Cao Ngữ Lam, cặp đôi này sẽ hưng phấn đến thế nào, sau đó hình ảnh ác bá tiền sinh đang phun lửa.

Cô thở dài một hơi, nhìn màn hình di động, hình ảnh đào hoa tiền sinh, nhìn thế này có phải đẹp hơn bao nhiêu không?

Thế nhưng, cái tên đàn ông xấu xa kia, không ăn cơm, dạ dày thì đau lại còn uống rượu, rốt cuộc là muốn thế nào?

Cô càng nghĩ càng lo lắng, lại gọi điện cho Cao Ngữ Lam: “Lam Lam, bạn có biết bác sĩ Mạnh có lái xe không? Bạn gọi cho Doãn Tắc, nhắc nhở hai người uống rượu thì đừng lái xe.”

“Có lái, lúc Doãn Tắc rời khỏi cửa, mình đã dặn dò anh ấy đừng lái xe, nếu uống rượu, hai người đó tự có cách.”

“Bác sĩ Mạnh có ‘tiền án’, trước đây có uống rượu lái xe, bạn nên nhắc nhở Doãn Tắc một chút.”

Một lát sau, Cao Ngữ Lam gọi điện tới: “Doãn Tắc nói với Mạnh Cổ, anh ấy lại gào lên: “Bảo người con gái kia đích thân nói với tôi.”

Trần Nhựt Vũ bĩu môi, tức giận, tên đàn ông chết tiệt này đúng là quá đáng ghét.

Trần Nhựt Vũ ngồi đó mười phút, lại có chút không yên tâm. Tên Doãn Tắc kia chỉ biết gây chuyện, không đáng tin cậy, bảo anh ta ngăn chặn Mạnh Cổ không cho uống rượu, không biết có làm không.

Cô nhin không được nữa rồi, đành gọi điện thoại cho Mạnh Cổ. Kết quả, Mạnh Cổ không nghe máy.

Vì thế, Trần Nhựt Vũ gọi điện cho Doãn Tắc, Doãn Tắc nghe.

Giọng nói anh ta vọt hết cỡ volume: “Nhựt Vũ à, nhớ anh sao? Sao em gọi điện thoại cho anh vậy? Có muốn đến đây cùng bọn anh làm vài chén không?.”

Trần Nhựt Vũ biết, anh ta đang cố ý, rất muốn ghi âm lại đoạn này rồi gởi cho Cao Ngữ Lam nghe, mới nghe thấy giọng sang sảng của Doãn Tắc, cô đã như bị lờ mờ như: “Ông chủ Doãn, hai người uống ít một chút. Tâm trạng bác sĩ Mạnh hôm nay không được tốt, lại tăng ca, anh khuyên anh ấy một chút. Hai người uống nhiều chưa?.”

Doãn Tắc cười hi hi, nghe xong liền trở nên tỉnh táo: “Không uống là bao nhiêu, tỉnh đến mức còn có thể đánh nhau nữa ấy.

Em đừng lấy lý do tâm trạng của tên này không tốt, đêm nay còn tò ra kiểu kì, anh rất muốn đánh cho tên này một trận.”

Trần Nhựt Vũ thờ dài, cô biết hai người này, hề vui lên là lòi nhau ra đánh đấm. Biểu đạt tình bạn thắm thiết của hai người này rất đặc biệt. Cô bắt đầu đi, đành nói: “Ông chủ Doãn, anh có thể đưa điện thoại cho bác sĩ Mạnh được không?”

Cô nghe thấy tiếng Doãn Tắc nói chuyện với Mạnh Cổ, sau đó là tiếng ngà ngà say đang quá tháo của Mạnh Cổ: “Không nghe. Bảo người con gái kia đích thân nói với tôi.”

Hừ! Lần nào cũng là câu này.

Trần Nhựt Vũ cắn răng, lễ phép hỏi Doãn Tắc: “Ông chủ Doãn, nơi hai người tụ tập là ở đâu?”

Trần Nhựt Vũ sống chết đành lết tới.

Hai tên Doãn Tắc và Mạnh Cổ đang uống rượu ở quán bar, liếc mắt một cái là nhìn thấy dáng vẻ lười biếng to tướng của hai người đang ngồi ở ghế dài. Một người phụ nữ cũng cho là xinh đẹp đang đi tới gần Mạnh Cổ.

Trần Nhựt Vũ đi tới, nghe thấy người con gái kia nói: “Anh đẹp trai, không tìm bạn tâm sự sao?”

Mạnh Cổ cười lạnh, đáp: “Nên hỏi thế này trước, cô phải hỏi rằng vì sao tôi không để ý đến cô?” Đặc mùi châm chọc làm cho người con gái kia tức đến tái mặt.

Doãn Tắc ở bên cạnh cười haha, kêu lên: “Nếu cô hỏi tôi, câu trả lời của tôi nhất định sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Người phụ nữ kia quay đầu rồi đi, Trần Nhựt Vũ đi sát qua người cô ta, vừa hay, đứng trước mặt Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười: “A, xem này, xem ai đến đây.”

Doãn Tắc lạnh nhạt nói: “Chính là người con gái cậu mắng cả đêm đó thôi.”

Trần Nhựt Vũ không để ý tới lời trêu chọc của hai người, cô hỏi Mạnh Cổ: “Anh ăn tối chưa?”

“Chưa ăn.” Mạnh Cổ trả lời.

Doãn Tắc ở bên cạnh nhìn hai người họ, rồi cười.

“Anh lái xe tới sao?”

“Đúng.” Mạnh Cổ còn gạt đầu.

Trần Nhựt Vũ kéo tay anh, nghĩ anh sẽ không chịu phối hợp, ai dè anh ngoan ngoãn đi theo.

“Anh nên ăn chút gì đó, sau đó đi về tắm rửa rồi ngủ. Xe để ở đây, ngày mai đến lấy.”

“Em quản lý anh?” Mạnh Cổ không kiềm chế được, vung tay cô ra.

Trần Nhựt Vũ quay đầu nhìn Doãn Tắc. Về mặt anh ta như đang xem kịch vui, thấy cô nhìn qua, đành buông tay nói: “Anh không quản được tên này, hấn hung hăng lắm. Anh muốn về nhà, Lam Lam nhà anh đang rất lo lắng cho anh.”

Trần Nhựt Vũ trừng mắt nhìn Doãn Tắc, đúng là không thể trông chờ vào con người này được. Cô cũng mặc kệ, kéo Mạnh Cổ ra ngoài. Mạnh Cổ không giãy giụa, ngoan ngoãn đi theo cô ra ngoài.

Ra đến cửa quán bar, tiếng âm nhạc chói chói không còn nữa, xung quanh yên tĩnh hơn rất nhiều, không khí cũng thông thoáng hơn.

Trần Nhựt Vũ thờ hất ra, kéo Mạnh Cổ đi vài bước, quay đầu định hỏi anh muốn ăn mì hay ăn cháo, ở gần đây có hàng ăn nào không, còn chưa kịp mở miệng, liền thấy cổ tay bị nắm lại, anh đã kéo cô ôm vào trong lòng.

Không đợi cô phản ứng lại, lại thấy xây xẩm mặt mày, cô bị kéo đến ven đường, anh cúi xuống, hôn cô ngấu ngiến.

Trần Nhựt Vũ hoảng sợ, lắp bắp: “Um” một tiếng. Định giãy giụa ra thì chân tay đã bị anh ghim chặt lại, toàn thân bị cơ thể anh trấn áp, không thể động đậy.

Cô rất tức giận, ngo ngoáy không cho anh hôn. Anh một tay nắm chặt hai cổ tay của cô, một tay nắm cằm cô, bóp mạnh một chút, ép cô phải mở miệng.

Đầu lưỡi của anh tiến vào dò xét, dùng sức cuốn lấy lưỡi cô, xâm nhập bá đạo, triền miên không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 44: Anh muốn làm bạn trai của em

Trần Nhược Vũ bất động

Cô trừng mắt nhìn anh, thì anh càng tỏ ra mãnh liệt hơn.

Cô càng dùng sức, Mạnh Cổ càng khắc chế. Trần Nhược Vũ sống hai mươi sáu năm nay, đây là lần đầu tiên biết được sức chênh lệch giữa nam và nữ là như nào. Nếu thực sự gặp gỡ phải lưu manh, thổ phỉ thì . không đúng, cô đang gặp phải lưu manh và thổ phỉ!

Cô nghĩ, chờ anh buông cô ra, cô phải dùng ánh mắt chém chết anh, đá vào chỗ hiểm của anh, chặt tay anh, sau đó tuyệt giao luôn!

Cũng không biết có phải oán hận của cô ngút trời hay không, Mạnh Cổ dường như cảm nhận được, anh trừng mắt với cô.

Anh cắn môi của cô.

Cô rất tức giận, cô muốn cắn lại thế nhưng vừa định cắn thì đã bị anh dùng sức cắn lại.

Cô thở dốc, tình thế này đối với cô rất bất lợi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, cô không nên liều mạng. Nhưng anh được một bước lại muốn bước nữa, không chịu dừng lại, cắn môi rồi chuyển sang cắn lưỡi của cô, thái độ vô cùng ngạo mạn.

Trần Nhược Vũ không chịu nổi đành phải ‘ ưm ‘ một tiếng, muốn vùng khỏi anh.

Thấy cô quằn quại như vậy anh lại trở nên dịu dàng. Tuy rằng cô vẫn bị vây hãm trong vòng tay của anh, nhưng môi lưỡi trong lúc dây dưa này lại trở nên dịu dàng mê hoặc.

Trần Nhược Vũ đơ cứng cả người, anh cứ như vậy ngược lại cô không biết nên làm sao. Cô bỗng mềm cả người đi, đôi lại nhận được sự dịu dàng của anh, cô bắt đầu to gan hơn, rốt cục đã cắn được anh một cái.

Cô dùng sức không mạnh, Mạnh Cổ ‘ ưm ‘ một tiếng rồi cắn lại.

Trần Nhược Vũ nhúu mày, muốn cắn lại.

Mạnh Cổ cũng nhúu mày, dùng sức hôn cô sâu hơn, sau đó mới chịu dừng.

Trần Nhược Vũ nhất thời được giải phóng, há mồm thở dốc, dù có thở gấp cô cũng không quên trừng mắt với anh.

Mạnh Cổ vẫn đề lên người cô, trọn mắt nhìn cô tỏ vẻ không hài lòng, anh nhăn mặt, hung bạo nói: “ Về sau, gặp em một lần, sẽ hôn em một lần!.”

Cái gì, cái gì? Trần Nhược Vũ tròn mắt, há mồm, câu nói như vậy sao anh có thể nói ra miệng được chứ?

Đồ lưu manh!

Trần Nhược Vũ hét lên: “ Khốn nạn, buông ra!.”

“ Không buông.” Toàn bộ tổng kết lại là đúng một tên vô lại.

Khốn nạn!

“ Buông ra!.” Trần Nhược Vũ hét lên, cô thực sự tức đến không nhận được rồi, rốt cuộc anh ta đang diễn tiết chuyện gì chứ!

“ Em xin lỗi đi. Để tôi vui tôi mới thả.”

Cô phải xin lỗi? Vì sao cô phải xin lỗi? Con mẹ nó, cô thực sự muốn cắn chết anh.

Trần Nhược Vũ chuẩn bị lấy giọng hét vào mặt anh, chợt nghe thấy hai người hét lớn tiếng: “ Ê, buông cô ấy ra!.”

Mạnh Cổ và Trần Nhược Vũ đồng loạt quay đầu lại, nhìn thấy hai người đàn ông đứng cách đó không xa đang nhìn hai người bọn họ.

Hai người kia nhìn Mạnh Cổ, lại nói: “ Ê, nói anh đó! Anh đang làm gì? Buông cô ấy ra.”

Trần Nhược Vũ hơi hốt hoảng, cô nhìn thấy Mạnh Cổ đang híp mắt lại, sắc mặt không được tốt cho lắm, cơ thể bỗng cứng lại. Anh buông Trần Nhược

Vũ ra, ấn cô ra đằng sau.

Trần Nhựt Vũ luống cuống chân tay. Tuy rằng hai người đàn ông kia cao lớn vạm vỡ, nhìn cũng chẳng phải lương thiện gì nhưng nghe những lời nói kia, rõ ràng là thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ. Loại chuyện như này giải thích là được rồi, nhưng ác bá tiên sinh tỏ ra hung hăng như định đánh nhau, ý gì đây?

Loại thời điểm như này, rất dễ gây ra kích động rồi dẫn đến đánh nhau.

Có phải là uống rượu trở nên hiếu chiến không?

Trần Nhựt Vũ cố gắng không suy nghĩ miên man, nhanh miệng: “Xin lỗi, xin lỗi, là hiểu lầm thôi.”

Thế nhưng hai người đã đi tới chỗ Mạnh Cổ như muốn đánh nhau, nghe thấy Trần Nhựt Vũ nói vậy, tỏ ra ngạc nhiên.

Trần Nhựt Vũ đẩy Mạnh Cổ sang chỗ khác nhưng anh lại bất động. Cô tức giận liền vỗ vào lưng anh, Mạnh Cổ đau, thở hắt ra một hơi rồi liếc nhìn cô một cái.

Cô trừng mắt với anh, lại đẩy anh, lần này anh tránh sang chỗ khác, cô đứng ra trước, cùng hai người kia giải thích: “Ngại quá, tôi không sao cả, là hiểu lầm thôi.”

Hai người kia nhìn Trần Nhựt Vũ, rồi lại nhìn Mạnh Cổ, hơi mất hứng: “Chú ý một chút, đây là đường cái, là nơi công cộng.”

Trần Nhựt Vũ nghe xong mặt đỏ bừng, Mạnh Cổ ở phía sau cất giọng lạnh lùng: “Tôi với bạn gái thân mật, liên quan cái rắm đến hai người.”

Hai người kia đã sém mắt hứng, bây giờ nghe Mạnh Cổ khiêu khích như vậy, liền nổi giận, hùng hùng hổ hổ xông tới chuẩn bị động tay.

Tên còn lại chạy tới lôi kéo anh, Trần Nhựt Vũ sợ quá, chạy nhanh tới ôm lấy Mạnh Cổ, sau đó đẩy người nọ ra.

“Anh đừng làm loạn.” Cô dùng sức đánh một người.

Mạnh Cổ cúi đầu nhìn cô, thấy ánh mắt mờ màng của anh, cũng biết anh say đến cỡ nào, trong lòng bực không thể tả, cũng đánh mạnh anh một cái.

Người nọ lại kéo lại người đang muốn đánh nhau, về mặt Trần Nhựt Vũ thoáng xấu hổ, nhìn hai người đó xin lỗi: “Xin lỗi, anh ấy say, ngại quá, ngại quá.”

Mạnh Cổ tỏ vẻ không hài lòng, bản thân mình bị quấy rầy có gì phải xin lỗi chứ. Trần Nhựt Vũ chụp lấy cánh tay của anh, trong lòng cũng biết không nên ở đây quá lâu, sợ lại gặp chuyện không may, cô lại xin lỗi, sau đó lôi kéo Mạnh Cổ đi: “Về nhà thôi, anh đừng làm loạn.”

Ven đường có taxi đỗ, lái xe đang ở đó hơn hờ xem kịch hay. Trần Nhựt Vũ kéo Mạnh Cổ tới, lái xe chạy chạy tới nhanh mở cửa.

Trần Nhựt Vũ nhét Mạnh Cổ vào xe, sau đó ngồi vào, đọc địa chỉ nhà của Mạnh Cổ.

Suốt dọc đường không ai nói chuyện, Mạnh Cổ ngồi xiêu vẹo, dựa vào người Trần Nhựt Vũ. Cô nổi giận đùng đùng, nhưng trước mặt lái xe, cô không dám mắng anh.

Lái xe vừa lái vừa nhìn trộm hai người, còn cố nhìn lại nụ cười. Trần Nhựt Vũ thấy vậy, càng khó chịu với Mạnh Cổ hơn.

Đến nhà Mạnh Cổ, cô hung hăng mắng anh: “Lấy ví tiền ra đây.” Cô sẽ không trả tiền xe cho anh!

Mạnh Cổ chậm chạp lấy ví tiền ra, đưa vào trong tay Trần Nhựt Vũ. Trần Nhựt Vũ nhanh nhẹn móc tiền trả cho lái xe, hận không thể đá bay tên say rượu này một cước lên nhà.

Lái xe nhận được tiền bo, rốt cục kiểm chế không được, trêu chọc lại: “Cô gái à, chồng của cô cũng không tệ, biết ăn biết nói, còn biết bảo vệ cho cô, đừng hung dữ với cậu ấy như vậy, đồ dành mới đúng chứ.”

Trần Nhựt Vũ cắn răng không nói lời nào, rất muốn nói thẳng nhãi này không phải chồng của cô. Nhưng Mạnh Cổ ở bên cạnh, hừ một cái rồi nói: “Đúng thế.”

Trần Nhựt Vũ quay phắt đầu lại, trừng mắt với anh: “Đúng cái đầu anh!”

Lái xe tìm tiền trả lại, cười haha, nói: “Hai người rất hợp nhau.”

Mạnh Cổ ‘uhm’ một tiếng, còn muốn phát biểu ý kiến nhưng đã bị Trần Nhựt Vũ kéo xuống xe.

Trần Nhựt Vũ kéo Mạnh Cổ thẳng vào thang máy, ở đây không có ai, cô hung hăng đánh vào người anh. Mạnh Cổ đáng vẻ lười biếng dựa vào thang máy, bỗng nhiên nói: “Đói quá.”

“Đáng đời.” Trần Nhựt Vũ không quay đầu lại.

“Dạ dày đau quá.” Mạnh Cổ tiếp tục nói.

“Đáng đời.” Cô tức giận đến mức không biết nên mắng anh cái gì nữa.

Mạnh Cổ bị mắng cũng không đáp lời.

Hai người yên lặng đi tới nhà Mạnh Cổ. Anh đứng bất động, Trần Nhựt Vũ đợi mãi rồi không nhìn được, lại quát anh: “Mở cửa.”

Mạnh Cổ chậm chạp lấy chìa khóa, Trần Nhựt Vũ liền giằng lấy, mở cửa đẩy anh vào trong.

Mạnh Cổ vào tới cửa, đứng phải sofa kê ở phòng khách, ngã vật xuống. Trần Nhựt Vũ đuổi theo phía sau, kéo anh lại: “Anh đừng ngủ ở đây, sẽ bị cảm”

“Dạ dày đau còn chẳng sợ, bị cảm có gì phải sợ.”

Cái miệng vô lại này khiến cho Trần Nhựt Vũ muốn nện anh một trận: “Dạ dày đau còn dám uống rượu!” Cô nghĩ một lúc, lại quát: “Gần đây anh có hút thuốc không?..”

Mạnh Cổ quay đầu nhìn cô, ra vẻ ân cần nhẫn nại, giảng đạo: “Hút thuốc là liên quan đến phổi và hô hấp, không liên quan đến dạ dày.”

Trần Nhựt Vũ ghen hờn: “Tôi có nói là có liên quan sao? Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

“Sao em không hỏi đến trọng điểm của chuyện khác?”

Trần Nhựt Vũ rất tức giận, dù sao anh muốn khiêu khích cô thôi mà. Cô lớn tiếng: “Cái này mà không quan trọng sao? Quan trọng nhất!”

Mạnh Cổ nhìn cô chăm chăm, sau đó bỗng nhiên quay đi chỗ khác, không để ý tới cô.

Trần Nhựt Vũ đứng ở trước sofa một lúc, tức giận đến hoa mày chóng mặt, muốn mặc kệ anh đi về nhà nhưng lại thấy anh nằm trên sofa bất động thế kia. Cô cắn môi, do dự một lúc lâu, sau đó xoay người đi vào phòng bếp. Mở tủ lạnh của anh ra xem, sau đó nhìn đến ngăn tủ trong bếp, lấy ra một chiếc nồi, mì, trứng gà cùng với thịt, vặn bếp đun nước.

Cô vừa nấu mì vừa tức giận, lồng ngực như bị đá đè. Người gây chuyện tây trời kia loạn choạng đi vào bếp nhìn cô.

Trần Nhựt Vũ không để ý tới anh, Mạnh Cổ phát biểu ý kiến: “Anh thích ăn nhiều hành.”

Trần Nhựt Vũ không thèm nhìn anh đến một cái.

Qua một lúc lâu, mì chín. Trần Nhựt Vũ thổi cho nguội. Cô đúng là, quá hèn mà, cô phải đem bát mì này úp vào đầu anh chứ không phải đi lo lắng cho cái dạ dày của anh.

Mạnh Cổ lại còn nói tiếp: “Trần Nhựt Vũ, trong mắt em, điều quan trọng nhất chính là anh có uống rượu hay không, có ăn cơm hay không, dạ dày có đau hay không, có hút thuốc hay không sao?..”

“Đúng!” Giọng nói của cô rất lớn, sau đó bưng bát mì tới, đặt thật mạnh lên trên bàn. Anh còn muốn xô xiên như nào đây? Trọng điểm chính là cô và anh khác nhau, không cùng một dạng, còn muốn thế nào nữa?!

Mạnh Cổ không lên tiếng, cúi đầu nhìn bát mì.

Đương nhiên là hai bát. Không có cọng hành nào.

Trần Nhựt Vũ không để ý tới anh, cầm đũa chuẩn bị ăn mì.

Mạnh Cổ đợi một lúc, đành đi vào bếp lấy đôi đũa, ngồi xuống quan sát sắc mặt của cô.

Trần Nhựt Vũ nhìn không được, quát lớn: “Nhìn cái gì? Tôi tự nấu chẳng lẽ cũng không được ăn sao?..” Vì hôm nay chờ anh, cho nên cơm chiều cô chỉ ăn có một cái bánh, còn gặp loại chuyện như này nữa, vừa tức vừa đói.

“Trần Nhựt Vũ, anh muốn làm bạn trai của em.” Anh không trả lời câu hỏi của cô, mà đưa ra đề nghị của mình.

Cái đồ lưu manh này, lợi dụng cô, cô càng điên hơn.

“Ai thèm để ý tới anh!” Cô bắt đầu gào rú, trừng mắt nhìn anh, bỗng nhiên giằng lấy bát mì, đem thịt và cơm trong bát đổ hết vào bát của mình.

Tên đàn ông mặt trắng xấu xa này, cho hán ta ăn mì chay!

“Uhm.” Mạnh Cổ nhú mày, tỏ vẻ mất hứng.

“Anh có ăn hay không!” Cô càng mất hứng hơn.

Anh há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không dám lên tiếng, cúi đầu ăn mì.

Trần Nhựt Vũ buồn rầu ăn mì, cũng không nhìn anh, ăn xong, cầm chén vứt vào bồn rửa bát.

“Tự anh đi mà rửa!” Sau đó cô lau miệng, cầm lấy túi xách chuẩn bị ra về.

“Trần Nhựt Vũ.”

Mới đi ra tới cửa, cô nghe thấy giọng nói khó chịu của Mạnh Cổ cất lên.

“Làm sao!” Cô quay đầu, hung dữ nhìn anh. Mới phát hiện, lúc vào nhà không có cái giày, tên đàn ông đáng ghét kia cũng không cời, cho nên hai người chắc chắn đã làm bẩn sàn nhà bằng gỗ rồi, hanh vừa ngồi trên sofa cũng không biết mình đã làm bẩn sofa.

Cô lại tức giận, cô phát hiện đầu óc mình vĩnh viễn chỉ toàn suy nghĩ những việc bé nhỏ mà không đáng để nghĩ tới. Giày dép, sàn nhà không phải là trọng điểm, vậy rốt cuộc cái gì mới là trọng điểm?

“Anh muốn làm bạn trai của em.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nước mũi Mạnh Cổ văng tung tóe

“Ai đề ý tới anh!” Trần Nhựt Vũ gào rít, đá cửa, bỏ đi.

Đi thẳng xuống dưới nhà, nhìn thấy trong vườn hoa có ghế ngồi, cô kiểm chế không được đành qua đó ngồi xuống. Trần Nhựt Vũ há to miệng dùng sức hít thở, tâm tư rất hỗn loạn.

Anh vừa nói, anh muốn làm bạn trai của cô sao?

Trần Nhựt Vũ đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Gió đêm có chút lạnh, nhẹ nhàng thổi qua giúp cô tỉnh táo được phần nào.

Anh hôn cô, sau đó còn nói muốn làm bạn trai của cô.

Là cô muốn như vậy sao? Không phải cô muốn như vậy sao?

Thế nhưng trọng điểm bây giờ, cô đang suy nghĩ điều gì?

Cô không biết.

Cô nhất định là do tức quá dẫn đến đầu óc rối tung. Cô chậm chạp đứng dậy, đi về nhà.

Vào đến cửa, nhìn thấy Lương Tư Tư đang đắp mặt nạ xem tivi, Trần Nhựt Vũ nhớ tới cô bạn này cũng đang có hứng thú đối với Mạnh Cổ, nhất thời cảm thấy mặt hơi nóng. Cô vội vàng chào hỏi rồi đi thẳng vào phòng.

Cô ngồi ngẩn người ở giường, trong đầu vẫn trống rỗng.

Cô nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cảm thấy mình đúng là kẻ ngu ngốc nhất trên thế giới này.

Tư Tư nói đúng, nam nữ ấy muốn thân thiết, sao có thể làm bạn bè được chứ? Cô nhất định là rất ngu ngốc, mới có thể nghĩ rằng cô và Mạnh Cổ có thể làm bạn thân được.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Mạnh Cổ, quen biết và cho tới bây giờ.

Khi đó cô đi theo Cao Ngữ Lam vào trong phòng khám bệnh Mạnh Cổ, thấy Mạnh Cổ đang ôm lấy cô nhóc đáng yêu. Cô lần đầu tiên thấy anh mặc chiếc áo dài màu trắng, dáng vẻ đẹp trai chết người. Anh tươi cười vui đùa, nói chuyện tếu táo, cô lúc ấy còn nhin không được bật cười. Giọng nói của anh rất êm tai, nụ cười rất đẹp.

Sau đó, cô bắt đầu theo đuổi anh, anh không có phản ứng gì, sau đó lại chính miệng từ chối cô, nói chỉ có thể làm bạn bè. Sau đó, hai người là bạn bè thật.

Anh kiên quyết như vậy, quyết đoán dùng mọi cách để chứng minh cho sự bất đồng giữa hai người, nói với cô rằng hai người không có khả năng. Cô đã cố gắng, coi anh như là bạn thân của mình.

Bây giờ anh lại nói, anh phải làm bạn trai của cô.

So với chuyện được hôn, cô còn cảm thấy hỗn loạn hơn rất nhiều.

Trần Nhượng Vũ đứng lên đi rửa mặt, để cho mình tỉnh táo hơn. Sau đó, trở về phòng, tiếp tục ngủ. Vừa chuẩn bị bước vào trạng thái chờ đợi, tiếng điện thoại vang lên, cô hoảng sợ.

Do dự một hồi lâu, mới lấy điện thoại ra nhìn, may quá, may quá, không phải anh.

Cô bấm nút nghe: “Lam Lam, có chuyện gì vậy?.”

“Nhượng Vũ à, mình nói với bạn nhé. Mạnh Cổ lại gọi điện cho Doãn Tắc. Lần này lại gào rú nửa tiếng. Mình đoán anh ấy say bí tỉ rồi, nói rằng bạn chọc tức anh ấy, nói là nếu cậu không nhận lỗi với anh ấy, anh ấy sẽ không tha cho bạn. Lãi nhái không dứt, còn nói linh tinh đủ kiểu, không biết rốt cuộc anh ấy định nói cái gì. Bạn nhanh nói cho mình biết, rốt cuộc bạn đã làm gì anh ấy? Bạn đến cướp anh từ quán bar, sau đó đi đâu? Doãn Tắc nói hai người đi nhanh lắm, anh ấy đuổi ra cửa đã không thấy hai người.”

Sắc mặt Trần Nhượng Vũ đen sì, ông chủ Doãn tinh thần điên dại có phải phát huy quá sức hay không, còn dám nói đuổi theo ra đến cửa.

Nhưng mà hai người lúc ấy có đi nhanh đâu, hai người họ lúc ấy đang trốn ở trong góc chết. Trần Nhượng Vũ thoáng đỏ mặt, nhanh chóng đánh lạc hướng suy nghĩ của Cao Ngừ Lam, hỏi cô ấy: “Bạn nghe được Mạnh Cổ nói gì? Anh ấy nói gì?.”

“Anh ấy uống say, gọi điện cho Doãn Tắc, sau đó dường như lặp đi lặp lại chuyện gì đó. Doãn Tắc mất hết kiên nhẫn, ném điện thoại vào một chỗ cho anh ấy tự nói chuyện một mình, còn mình thì xem tivi. Mình ngửa tay, mới cầm lên nghe lên một chút, kết quả là nghe xong cũng chẳng hiểu gì, chỉ biết anh ấy rất tức giận.”

Uống say nên nói nhảm? Trần Nhượng Vũ nhún mày, rõ ràng lúc cô đi tên kia vẫn rất tỉnh táo cơ mà? Chẳng lẽ lại uống nữa?

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mình có giúp bạn hỏi Doãn Tắc, Mạnh Cổ nói gì về bạn. Kết quả anh ấy chỉ cười, nói là chuyện của đàn ông, không thể nói cho mình biết.”

Chuyện của đàn ông là chuyện gì? Da đầu Trần Nhượng Vũ giật giật, Mạnh Cổ và Doãn Tắc là hai tên miệng quạ, hai người đàn ông này ở cùng một chỗ, ai biết được hai người sẽ nói gì? Hơn nữa, có phải Mạnh Cổ lại đi uống rượu hay không?

Trần Nhượng Vũ rất sốt ruột, không hỏi Cao Ngừ Lam nữa, nói với cô ấy vài câu rồi cúp điện thoại. Gọi nhanh cho Mạnh Cổ.

Gọi lần đầu tiên anh không nghe, lần thứ hai chờ thật lâu anh mới nghe.

Quả nhiên, say đến nỗi nói không nên lời. Hơn nữa, giọng của Mạnh Cổ mơ mơ màng màng, không biết có phải cô đánh thức giấc ngủ của anh không nữa.

Trần Nhượng Vũ nén giận, hỏi anh: “Anh đang ở đâu?.”

“Cô là ai?.” Anh không trả lời, mà còn hỏi ngược lại. Trần Nhượng Vũ cẩn thận nghe ngóng, bên kia rất im lặng, cho nên anh không phải đang ở trong quán bar.

“Anh đang ở nhà sao?.”

“Giọng nói của cô nghe rất quen, giống như cái người mà tôi cực kì ghét – Trần Nhượng Vũ.”

Trần Nhượng Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, vừa nãy còn nói muốn làm bạn trai của cô, bây giờ thì nói ghét cô.

“Anh đã ngủ chưa? Ở nhà hả?.” Cho dù thế nào, cần phải biết anh đang ở nhà hay không, có đang an toàn hay không.

Mạnh Cổ phản ứng có phần chậm chạp, hơn nửa ngày mới ‘ừ’ một tiếng.

Cô hỏi: “Đang ở trên giường đi ngủ sao?.”

“Em là Trần Nhượng Vũ sao?.” Anh lú cả lưỡi vào để hỏi.

“Không phải” Cô sôi máu.

“Không phải thì tôi sẽ nói cho cô biết, là tôi đang ở trên giường đi ngủ. Còn nếu là Trần Nhượng Vũ hỏi, tôi sẽ nói cho cô ấy biết, tôi đang ngủ trên sofa.”

Trần Nhựt Vũ méo mặt, thở không ra hơi: “Anh lại uống rượu?..”

“Trần Nhựt Vũ, thật đáng ghét.” Anh trả lời lưu loát.

Anh mới đáng ghét! Trần Nhựt Vũ rất muốn cầm thứ gì đó nện cho anh một trận, tên đàn ông xấu xa này, về sau không lo cho anh nữa, để cho anh uống đến chết đi.

“Trong nhà có rượu.” Anh bỗng nhiên nói.

Tên ác bá tiên sinh này khi say phẫn xạ có phần khác người.

Xem ra hiện tại không phải là lúc có thể thảo luận với anh, quên đi, dù sao cô cũng muốn hiểu rõ mọi chuyện, bây giờ biết anh không sao là được rồi.

Cô đang định nói với anh: “Vậy anh đi ngủ đi, tôi cúp máy.” Thì bỗng nhiên Mạnh Cổ hung hăng quát một tiếng: “Trần Nhựt Vũ!”

Trần Nhựt Vũ giật nảy cả người, quát lại: “Làm sao?..”

“Tôi rất nghiêm túc khi hôn cô ấy, hôn xong rồi cô ấy bày ra vẻ mặt ruồi bọ bu vào mặt, chán ghét tôi, còn đá tôi, không nghe điện thoại của tôi. Cô ấy bôi nhọ lòng tự trọng của tôi.”

Trần Nhựt Vũ há hốc mồm, cô đâu có bày ra dáng vẻ chán ghét? Còn ruồi bọ nữa chứ? Có cần khoa trương đến vậy không!

“Cho nên, tôi muốn cô ấy xin lỗi tôi! Bằng không, tôi sẽ không để cho cô ấy được yên!”

Còn chưa chấm dứt sao? Cho nên khi rời khỏi quán bar liền hôn cô? Còn muốn làm bạn trai của cô, đây là ý gì? Tính giởn mặt cô sao?

Trần Nhựt Vũ nổi giận: “Anh mới là người phải xin lỗi! Anh nghĩ anh là ai? Xứng đáng bị anh hôn? Anh gọi đây là làm nhục sao? Đồ lưu manh! Anh mới phải xin lỗi tôi, bằng không tôi không để cho anh yên!”

Điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó giọng Mạnh Cổ phát phor trong gió: “Xin lỗi cô ấy, cô ấy sẽ không giận nữa sao? Tôi muốn làm bạn trai của cô ấy.” Giọng nói kia âm ỉ, vô tội giống như đứa trẻ đang nỉ non, lại được nói dưới giọng người đàn ông trưởng thành, vô cùng quyến rũ.

Trần Nhựt Vũ sùng sốt, giống như bị nói trúng tim đen. Tha thứ cho anh? Không tức giận? Chuyện như này nên làm sao bây giờ? Cô sao lại cảm thấy không rõ ràng như này.

Cô không biết nên trả lời như nào, bỗng nhiên Mạnh Cổ lại lên cơn: “Về sau tôi thấy cô ấy một lần, sẽ hôn một lần, hôn đến khi cô ấy không ghét được nữa mới thôi.”

Trần Nhựt Vũ lại bị đánh trúng tim đen, không biết nên nói gì để cho anh có phản ứng giống con người trở lại.

Gặp một lần sẽ hôn một lần? Loại tình huống gì đây? Đầu óc cô dần mất kiểm soát, mặt nóng như hòn than, sau đó cô nghĩ đến một chuyện cực kì quan trọng.

“Mạnh Cổ! Anh không nói chuyện này với Doãn Tắc chứ?,” Cô quát anh, nếu thằng nhãi này dám lấy chuyện hôn hít ra nói hươu nói vượn với người khác, cô còn mặt mũi nào để làm người.

“Liên quan gì đến Doãn Tắc. Tôi đang nói đến người con gái ngu đàn Trần Nhựt Vũ.” Mạnh Cổ gào thét: “Tôi muốn làm bạn trai của cô ấy! Thế nhưng cô ấy lại hét vào mặt tôi là không để ý tới tôi, sau đó còn đá cửa nhà tôi. Người con gái này, tôi quyết không để yên!”

Lại đề cập tới chuyện bạn trai.

Trần Nhựt Vũ thấy thái độ của anh không thể xem nhẹ, bỗng nhiên nhịp tim đập tung tung, lúc này, cô bắt đầu tìm tới trọng điểm.

“Bác sĩ Mạnh, vì sao muốn hôn cô ấy? Vì sao muốn làm bạn trai cô ấy?” Thừa dịp anh say, tận dụng thời cơ, truy cùng đuổi tận.

“Vì sao? Còn hỏi vì sao ư? Em rõ là .” Nói còn chưa dứt, điện thoại đột nhiên cúp máy.

Trần Nhựt Vũ nhìn chăm chăm, nghe thấy tiếng điện thoại tút tút, cô đoán anh muốn nói: “Em quá ngu!” Nhưng vì sao điện thoại lại bị cúp?

Cô nghĩ người ngồi đó, dùng hết dũng khí gọi lại lần nữa, nhưng điện thoại đã trong tình trạng tắt máy.

Chẳng lẽ .

Điện thoại anh hết pin?!

Sao lại hết pin?!

Tại thời điểm này?!

Trần Nhựt Vũ hoang mang. Cô rất muốn xách dao đi giết chết Mạnh Cổ, để cho anh phải nói rõ ràng với cô. Anh rốt cuộc đang lên cơn điên gì?

Anh không thể thích cô! Toàn thế giới đều nói anh thích người con gái xinh đẹp, cao ráo. Mỗi tình đầu của anh mạnh mẽ đến vậy, người tình thứ hai thứ ba của anh đều dịu dàng, phóng khoáng. Cho dù là ngoại hình hay tính cách, đều hơn hẳn cô.

Anh từng từ chối cô! Anh nói, chỉ có thể làm bạn bè!

Anh là đào hoa tiền sinh, trong rừng đào của anh còn có rất nhiều hoa đào, mà cô chỉ là một cành đào.

Hôm nay anh bị đá kích, tâm tình không tốt mà vừa hay cô lại xuất hiện, cô quan tâm anh, anh lại cần được người quan tâm an ủi, vì thế nên anh xúc động? Cha anh sắp xếp người xem mắt cho anh, anh không thích. Mỗi tình đầu của anh trở về khiến anh phiền lòng, cho nên anh phải có một người bạn gái. Mà cô, lại ở ngay cạnh bên anh, cô thích anh, anh biết, vì thế anh thỏa hiệp?

Trần Nhựt Vũ cả đêm ngủ không ngon giấc. Cô nghĩ đi nghĩ lại, nhưng không dám đi hỏi anh.

Quả nhiên, lúc mất đi thì không thể cứu vãn được.

Liên tục hai ngày, Trần Nhựt Vũ hồn bay phách lạc. Cô không gọi điện cho Mạnh Cổ và anh cũng không gọi điện thoại cho cô. Cô cảm rồi lại buông điện thoại, cảm thấy không nên gọi cho anh. Là anh chọc cô, cho dù thế nào, anh cũng nên gọi cho cô trước, nếu anh không gọi trước, cô cũng sẽ không nhún nhường.

Hơn nữa, trước thì anh nói muốn làm bạn trai của cô, ngày sau hôm sau liền biến mất, điều này khiến cô rất khó chịu. Vài ngày trôi qua, Trần Nhựt Vũ cảm thấy mình đã phạm phải sai lầm, chỉ số thông minh của mình quá thấp, tự mình đa sầu đa cảm. Chuyện của Mạnh Cổ, không nên suy nghĩ nhiều, chuyện gì đó cũng sẽ không xảy ra.

Đến ngày thứ ba tức là vào thứ Tư, Chu Triết gọi điện cho Trần Nhựt Vũ muốn hẹn cô ăn cơm. Trần Nhựt Vũ đồng ý. Cô mới nhận được điện thoại của cha, nói rằng cho dù thế nào, cũng phải qua lại với Chu Triết, làm bạn bè cũng được, mọi người đều là hàng xóm, lại là đồng hương, tóm lại là ra vào đều thấy nhau. Đừng bởi vì cha mẹ mà ngay đến việc làm bạn bè cũng không thể. Trần Nhựt Vũ vì muốn cha mẹ yên tâm, cho nên khi Chu Triết hẹn cô, cô liền đồng ý.

Vừa cúp điện thoại của Chu Triết, cô lại nhận được điện thoại của Đường Kim Tài. Anh ta nói, vì lần trước Mạnh Cổ giúp đỡ, mọi người trong nhà rất biết ơn, muốn mời Mạnh Cổ và Trần Nhựt Vũ cùng nhau ăn một bữa cơm, anh ta rất nhiệt tình với lời mời này.

Trần Nhựt Vũ đang suy nghĩ, không phải đây là lí do quang minh chính đại có thể gọi điện cho Mạnh Cổ hay sao? Vì thế cô nói sẽ hỏi xem sao, hỏi xem bác sĩ Mạnh có rảnh hay không.

Đường Kim Tài quanh co một lúc, rồi nói: “Nếu bác sĩ Mạnh không rảnh, Trần tiểu thư cũng tới đi, lâu rồi tôi chưa gặp cô. Tôi đọc địa chỉ nhà hàng, cô nhất định phải tới đó.”

Trần Nhựt Vũ sụ mặt xuống, lời nói làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên, vừa rồi cô không cự tuyệt chỉ vì nói là hẹn Mạnh Cổ, bây giờ mà nói không rảnh thì lại không hợp tình cho lắm, quanh co một hồi, cô đồng ý.

Cô suy nghĩ rất lâu, nên nói thế nào với Mạnh Cổ. Bởi vì bữa cơm của Đường Kim Tài này, Mạnh Cổ nhất định sẽ không tới, mà cô cũng không phải muốn hẹn anh. Trọng điểm chính là chỉ lấy lí do này làm khúc dạo đầu, sau đó cô sẽ nói vào vấn đề của hai người như thế nào?

Hiện giờ, quan hệ của hai người có chút không được tự nhiên, rất nhiều vấn đề. Hơn nữa, nghiêm túc mà nói, hai người có mối quan hệ không được rõ ràng, đoạn tuyệt quan hệ cũng chưa nói được rõ ràng.

Trần Nhựt Vũ kì kèo cho đến buổi tối, rốt cuộc cô cũng quyết tâm gọi điện cho Mạnh Cổ. Mặc kệ thế nào, dù sao cũng chỉ là gọi điện mà thôi, tùy cơ ứng biến là được rồi. Trước mắt xem thái độ của anh như nào.

Cô gọi điện, Mạnh Cổ nghe máy, anh nói chuyện bằng giọng mũi nghe không được rõ ràng.

Thằng nhãi này đang bị ốm!

Trần Nhựt Vũ nói không xong hai câu đã bắt đầu nổi điên! Tối hôm đấy dờ chừng đến thế, không ốm mới là lạ!

Cô cố gắng kiềm chế, nói chuyện của Đường Kim Tài, trong lúc chờ đợi Mạnh Cổ từ chối, cô suy nghĩ xem câu sau nên nói thế nào. Cô sẽ giả vờ hỏi anh bệnh tình ra sao, sau đó dẫn dắt đến buổi tối hôm nọ, sau đó cô có thể yêu cầu anh giải thích.

Không ngờ, Mạnh Cổ nói: “Được, anh đi. Bây giờ, ở đâu?”

“Hà?” Trần Nhựt Vũ há hốc mồm, sao anh lại quan hệ rộng từ lúc nào ấy nhỉ: “Anh đang bị bệnh, đi cái gì mà đi!”

“Anh muốn đi!

“Bị ốm thì nên biết yên thân mà nghỉ ngơi đi.”

“Anh muốn đi.” Mạnh Cổ tỏ ra kiên trì.

“Anh ở trên bàn ăn lau nước mũi sẽ rất vô phép.”

“Đó không phải trọng điểm!” Mạnh Cổ không nghe khuyên bảo gì hết, anh chỉ hỏi: “Ngày mai chúng ta gặp nhau ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tôi đáng yêu ở chỗ nào?

Trần Nhược Vũ đành thỏa hiệp.

Bởi cô cũng muốn nhìn thấy Mạnh Cổ, người này bị ốm đến mức phải nói bằng giọng mũi đặc sệt như vậy nữa, có thể thấy anh bị ốm rất nặng. Cô lo lắng, rất muốn nhìn anh một lần.

Ngày hôm sau, tức là thứ Năm, Đường Kim Tài hẹn ở nhà hàng ăn cơm, Trần Nhược Vũ đến sớm 10 phút, đứng chờ Mạnh Cổ.

Đợi một lúc, anh đã xuất hiện.

Anh mặc chiếc áo khoác màu lam, thân hình thon dài đứng trong đám người thật là quá lấp lánh cho nên Trần Nhược Vũ chỉ liếc qua một cái là thấy anh.

Cô không kiềm chế được, nhìn lên anh. Trên mặt anh còn có vết tích của trận ốm, trên trán dường như đang khắc bốn chữ: “Bị bệnh rất nặng”, cũng may tinh thần còn tỉnh táo, anh dựa vào xe nhìn thấy Trần Nhược Vũ, mặt mày sáng ngời hẳn lên, nhìn chăm chăm cô.

Trần Nhược Vũ đỏ mặt cố gắng chống đỡ được một lúc, sau đó liếc sang chỗ khác, cũng không chịu đi qua chỗ của anh.

Mạnh Cổ đứng ở bên nhìn cô no mắt rồi mới chậm chậm đi tới.

Hai người không ai chịu lên tiếng trước, diễn cảnh anh nhìn em, em nhìn anh.

Hơn nửa ngày, tiếng ho ‘khụ khụ’ của Mạnh Cổ đã phá tan sự tĩnh lặng, anh gọi: “Trần Nhược Vũ.”

Giọng mũi! Nghe xong khiến lông mày Trần Nhược Vũ nhíu chặt vào, cô nhìn không được bắt đầu lên giọng giáo huấn anh: “Sao lại để mình bị bệnh! Không phải anh rất ghê gớm sao? Không sợ đau ốm, không sợ thùng dĩa dày.”

Mạnh Cổ sờ sờ mũi, không phản bác.

“Lại còn đi uống rượu cơ mà, không uống ở ngoài thì về nhà uống.” Trần Nhược Vũ không biết vì sao nữa, chỉ biết là không thấy anh thì nhớ, mà thấy rồi lại thấy bức mình.

Giọng Mạnh Cổ khá nhỏ: “Trong nhà chỉ có rượu vang, uống hai hóp sau đó đi ngủ luôn.”

“Cái gì mà đi ngủ luôn, anh còn tưởng tôi không biết gì chắc, anh còn gọi điện cho Doãn Tắc, mắng tôi hơn nửa tiếng nhé.”

“Uhm, thì là mắng em xong, rồi đi ngủ.”

Anh còn không biết xấu hổ, còn dám nói!

Trần Nhược Vũ trừng mắt với anh: “Anh rốt cuộc là lên cơn điên gì?”

Mạnh Cổ vừa định lên tiếng, lại nghe cách đó không xa có tiếng người gọi: “Trần tiểu thư.”

Trần Nhược Vũ và Mạnh Cổ đồng loạt quay đầu, thấy Đường Kim Tài mặt mày đang vui như đi hội, bên cạnh còn có mẹ của anh ta.

Trần Nhược Vũ nhìn thấy mẹ Đường, liền cảm thấy vô cùng khản trương, theo bản năng nhích lại gần người Mạnh Cổ. Mạnh Cổ liếc nhìn cô một cái, liền cười chê cô: “Đồ nhát gan.”

Trần Nhược Vũ trừng mắt với anh, ở trước mặt người ngoài không muốn so đo với anh.

Đào mắt thấy Đường Kim Tài và mẹ anh ta đang từ từ đi tới, đi theo còn có một người phụ nữ trung niên, Đường Kim Tài nói đây là mẹ anh ta.

Ngay cả mẹ cũng dẫn tới đây? Trần Nhực Vũ càng khẩn trương. Đứng ở bên cạnh đưa tay nắm chặt góc áo của Mạnh Cổ.

Năm người cùng đi vào nhà ăn, sau đó gọi món. Trần Nhực Vũ cảm thấy rất mất tự nhiên, cô cố gắng tỏ ra bình thường, sau đó lại bắt đầu thấy hối hận, vì sao lại nhận lời tới cơ chứ. Cô chỉ muốn nhìn Mạnh Cổ một lần thôi, trong lòng ai oán, tất cả là lỗi do anh.

Mạnh Cổ tỏ ra rất bình thường, anh gọi bát cháo mặn, còn bảo cho nhiều hành, sau đó là hai món điểm tâm. Quay đầu nhìn thấy Trần Nhực Vũ còn chưa chọn món, sau đó anh giúp cô chọn. Trước mặt người khác, Trần Nhực Vũ không biết xấu hổ đối với quyết định của anh, nhưng đến khi anh gọi cho cô món bánh sầu riêng, cô lại cảm thấy rất vui mừng.

Trong bữa ăn, mẹ Đường Kim Tài nói cảm ơn với Mạnh Cổ, nói cảm ơn anh đã giúp đỡ. Ngay cả Trần Nhực Vũ nghe cũng thấy đặc mùi nịnh bợ. Bà ấy còn bày rõ ý muốn về sau tìm Mạnh Cổ giúp đỡ tiếp, dù sao việc khám bệnh cũng khó đăng kí đến vậy, có bạn bè là bác sĩ rất tiện.

Mạnh Cổ hoàn toàn không có chứng sợ hãi trường bối, anh thông dong trả lời, từng vấn đề đều được anh trả lời lưu loát, lại còn chủ động hỏi cậu của Đường Kim Tài bị bệnh như nào? Khi nghe nói bệnh tình đã đỡ hơn nhiều, anh gật đầu, biểu hiện đầy thành ý nói: “Có bệnh là phải kiên trì điều trị, cháu là bác sĩ ngoại khoa, những khoa khác cháu không thể giúp được, nhưng nếu có bệnh nan y nào cần phải dùng đến dao mổ, mọi người có thể đến tìm cháu, cháu nhất định sẽ giúp.”

Trần Nhực Vũ nghe xong suýt nữa phun cả cơm ra ngoài, đang rửa người khác sao? Mẹ Đường hình như không hiểu ý của anh, nhưng xem thái độ của Mạnh Cổ chân thành đến vậy, liền nói lời cảm ơn.

Trần Nhực Vũ giả vờ chăm chỉ ăn cơm, không dám thừa nhận mình và tên đàn ông miệng quạ này quen nhau.

Ở bên kia, Đường Kim Tài hoàn toàn chú ý tới Trần Nhực Vũ. Anh ta thay cô gấp rau, lại hỏi cô gần đây như nào. Trần Nhực Vũ cười có lệ, sau đó đưa mắt nhìn trộm Mạnh Cổ, sau đó anh quay lại nhìn cô.

Nhìn cái gì? Nếu không phải có người ngoài ở đây, cô sẽ trừng mắt với anh.

Mẹ Đường lên tiếng: “Tiểu Vũ và bác sĩ Mạnh có quan hệ như nào?.”

Trần Nhực Vũ không hề nghĩ ngợi gì, liền đáp: “Bác sĩ Mạnh là bạn thân của bạn trai của bạn thân cháu.”

Cô dứт lời, đã bị Mạnh Cổ trừng mắt cho một cái. Cô cúi đầu uống trà, coi như không nhìn thấy.

Mẹ Đường hình như hiểu được, mặt mày nở hoa, hài hước nói: “Ồ, vậy là mối quan hệ liên đới.”

Quan hệ như này không nên áp đặt cho cô. Trần Nhực Vũ không biết nên phản ứng thế nào, đành cúi đầu ăn tiếp.

Nhưng Mạnh Cổ không chịu được cô đơn, dù thế nào cũng phải chen mồm vào nói. Anh hỏi sức khỏe của mẹ Đường, sau đó hỏi về thói quen ăn uống của mẹ Đường, rồi nói những tật xấu về ăn uống của những người có tuổi, sức khỏe có vấn đề, ra về ôn hòa thân thiết, sau đó lại dọa hai người phụ nữ trung niên. Rất nhiều bệnh tình sẽ mắc phải, giấc ngủ không đủ sẽ gây ra mệt mỏi, dễ tức giận, uống ít nước, rồi bị đầпg trí.

Cuối cùng, Mạnh Cổ nói vài ba câu nữa, hai người phụ nữ trung niên đã chủ động quyết định phải đến bệnh viện nơi Mạnh Cổ làm việc để kiểm tra toàn diện một lần, hơn nữa phải ăn uống cẩn thận hơn, nếu không sẽ không kiểm tra được toàn diện. Tuổi lớn rồi, đối với sức khỏe phải chú ý nhiều, trước đây hai người đã quá lơ là không chịu đến bệnh viện kiểm tra. Kiểu quan niệm về sức khỏe như này quả thực là sai lầm.

Trần Nhực Vũ lúc này mới lấy lại được phản ứng Mạnh Cổ đang làm chuyện tốt gì. Mẹ Đường và mẹ Đường tỏ ra rất vui vẻ, hai người hỏi rất nhiều điều về bảo vệ sức khỏe khi về già, mẹ Đường thậm chí hỏi tuổi Đường Kim Tài hiện nay nên bồi bổ thứ gì. Khiến Đường Kim Tài ở bên cạnh cũng không cảm thấy được tự nhiên.

Mạnh Cổ tỏ ra rất kiên nhẫn, giải đáp từng thắc mắc một. Từ đầu đến cuối Trần Nhực Vũ chen không được câu nào.

Bữa cơm nghẹt mũi này bác sĩ Mạnh nói hoàn toàn bằng tiếng mũi. Đường Kim Tài và Trần Nhực Vũ không nói được câu nào. Bỗng nhiên, Mạnh Cổ nói: “Hai bác nên chú ý nhiều về sức khỏe, không có gì quan trọng bằng sức khỏe. Ví dụ như người anh em của cháu vậy, mấy hôm trước không cẩn thận vấp ngã gãy chân, cháu và Trần Nhực Vũ phải đi thăm cậu ấy, thời gian cũng muộn rồi, cháu xin phép đi trước.”

Hai người lớn được dỗ dành rất vui vẻ, liền đứng dậy chào hỏi, Đường Kim Tài chưa kịp nói gì cả, đành nói với Trần Nhực Vũ sẽ gọi điện cho cô sau.

Về mặt Trần Nhực Vũ đen ngòm, ác bá tiên sinh rất biết diễn kịch, dám lấy chiêu thoát thân của cô, còn nguyên rửa Doãn Tắc nữa chứ.

Mạnh Cổ không nói thêm câu nào, kéo Trần Nhực Vũ ra cửa. Đi ra đến cửa, câu đầu tiên anh nói với Trần Nhực Vũ là: “Người họ Đường kia gọi điện cho em. Em đừng nghe.”

Anh quả được chắc?!

Trần Nhực Vũ mặc kệ anh, bỏ tay anh ra tự mình đi. Mạnh Cổ đuổi theo, giữ chặt tay cô: “Chúng ta cần nói chuyện.”

Trần Nhực Vũ nghĩ, đúng, anh không nói thiếu chút nữa cô cũng quên. Vì về ngoài bóng nhoáng của anh nên cô nhất thời quên chuyện chính sự.

Mạnh Cổ thấy cô không phản kháng, kéo cô qua một bên bắt xe taxi, sau đó đọc địa chỉ quán bar lần trước cô tới cướp người.

Trần Nhựt Vũ trừng mắt nhìn anh: “Lại uống rượu.” Anh mà dám nói phải, cô sẽ đập chết anh.

“Đại nhân, oan uống quá à, xe của anh còn ở đó mà.” Mạnh Cổ trung ra về mặt vô tội, còn khoanh tay trước ngực, vẻ mặt bị thương vô cùng.

Trần Nhựt Vũ thu lại biểu tình ghê gớm của mình. Mạnh Cổ cười hì hì, sờ sờ đầu cô: “Ngày càng hung dữ.”

Cô đánh vào tay anh, hỏi anh: “Sao nhiều ngày rồi mới đến đây lấy xe? Xe sẽ không sao chứ, có bị phạt tiền không?.”

“Không dám đến đó lấy. Nếu như bạn gái anh biết, anh bị cảm nặng đến choáng váng đầu óc còn dám lái xe, so với uống rượu cũng chẳng khác nhau là mấy, cô ấy sẽ đánh anh.”

Trần Nhựt Vũ lườm anh một cái, quay đầu đi chỗ khác không để ý tới anh.

Ai nói cô là bạn gái của anh? Đồ lưu manh!

Cô nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, trong lòng đang tính toán xem nên như nào, cần phải bình tĩnh, cùng anh giải quyết dứt khoát chuyện này, có chuyện gì chưa rõ thì làm cho rõ, mọi người đều là người trưởng thành, văn minh và lịch sự.

Lấy xe xong, hai người ngồi trong xe, Trần Nhựt Vũ vẫn còn đang suy nghĩ.

Mạnh Cổ hỏi: “Đến nhà của anh?.”

Tự mình vào hang hổ? Trần Nhựt Vũ lắc đầu.

“Vậy em muốn đi đâu?.” Mạnh Cổ hỏi xong, liền lấy chai nước khoáng ra uống.

Trần Nhựt Vũ nhú mày, lại muốn dạy dỗ cho anh một bài học, nói: “Ồ trong này nói chuyện là được rồi.”

“Ồ đây bí lắm, không muốn đến nhà anh, hay chúng ta đi uống thứ gì đó.” Anh tỏ ra ngoan ngoãn.

“Bác sĩ Mạnh, anh lau hai cái dòng nước mũi của anh đi, ở đây không có không khí đây.”

“Anh đâu có sổ mũi?.” Ác bá tiên sinh bắt đầu lên cơn, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên: “Anh xác định bệnh tình thuyên giảm mới ra khỏi nhà, không sổ mũi mới bước chân ra ngoài.”

Trần Nhựt Vũ không nói lời nào, hé miệng liếc nhìn anh, giọng nói bình thường trở lại, thái độ hòa hoãn hơn, anh nói: “Anh khỏe hơn nhiều rồi đấy, thật đó.”

Như vậy là được rồi, có thể thấy hai ngày trước anh bệnh rất nặng.

“Anh đang nói gì, rốt cuộc anh muốn như nào? Anh ngây thơ hay giả vờ ngây thơ? Còn dám nói mình là bác sĩ, dọa người à?.” Cô hoàn toàn bày ra dáng đang dạy dỗ một thằng nhóc.

“Hi, chúng ta thảo luận tình cảm, không mang theo chủ nghĩa cá nhân đầy tính công kích.”

“Anh cảm thấy chỗ nào là công kích?.”

“Mắng người đàn ông là ngây thơ so với việc ghét bỏ nụ hôn là giống nhau, đều là công kích. Nghiêm trọng giống như nói xấu người đàn ông khi ở trên giường, làm tổn thương lòng tự tôn của anh ta.”

Trần Nhựt Vũ mở lớn miệng, há hốc mồm.

“Bác sĩ Mạnh, nếu không muốn nói như vậy, thì đây được gọi là quấy rầy.”

“Không phải lúc trước em cũng so sánh vậy sao, tôn nghiêm của phụ nữ so với cái kia của đàn ông.”

Trần Nhựt Vũ nhanh chóng cắt ngang lời anh: “Ngừng, ngừng, bác sĩ Mạnh, anh không cần tự hạ tiêu chuẩn của mình xuống để chấp vật với tôi.”

Thấy cô đỏ mặt luống cuống trước mặt anh khiến anh bật cười. Anh lại cười lúc cô đang tức giận: “Cười cái gì mà cười, mau nói, rốt cuộc anh muốn như nào?.”

“Muốn làm bạn trai của em.”

Anh còn nói những lời này, xem ra là rất thẳng thắn. Trần Nhựt Vũ mặt hơi nóng lên, cố gắng duy trì trạng thái bình thường: “Vì sao?.”

“Muốn làm bạn trai của em còn vì sao cái gì nữa, đàn ông thổ lộ chỉ vì một lí do.”

“Người khác thổ lộ như nào, tôi không cần biết.” Trước mặt chỉ có một, cho nên cô không để ý mà nói.

Cô nghiêm túc nhìn anh, Mạnh Cổ bị cô từ chối tình cảm thấy không được tự nhiên. Trần Nhượng Vũ không xác định là Mạnh Cổ có đúng là đang đỏ mặt hay không bởi thần sắc của anh có chút khác so với ngày thường do anh còn đang bị ốm.

“Vây.” Giọng nói của anh rất nhỏ, không hề kiêu ngạo như ngày thường: “Thích em, cho nên muốn làm bạn trai của em.”

“Thích tôi chỗ nào?.” Cô lập tức hỏi lại. Tốc độ cực nhanh làm cho Mạnh Cổ trợn trừng cả mắt.

“Sao lại muốn điều tra vì sao lại thích em?.”

“Lúc trước anh hỏi tôi vì sao theo đuổi anh, anh có thể hỏi thì tôi đương nhiên cũng muốn hỏi.”

“Vây lúc em theo đuổi anh, em thích anh chỗ nào?.”

“Anh đẹp trai, trả lời nhiều lần thế còn gì.” Trần Nhượng Vũ tỏ ra kiêu ngạo, thần nhiên trả lời. Cô không tin, anh sẽ nói vì cô xinh đẹp.

Quả nhiên anh không nói nên lời, bởi vì cô không được cho là xinh đẹp. Nhan sắc của cô cũng chỉ cho là sáng sủa, thanh tú, nhìn chung là vừa mắt. Anh ghen nửa ngày, rốt cuộc trả lời: “Vị em rất đáng yêu.”

“Đáng yêu như nào?.” Cô hỏi dồn dập, giống như đang hỏi cung.

Mạnh Cổ há miệng thờ dốt, cuối cùng không nhịn được, tức điên: “Trần Nhượng Vũ, em đang thăm vấn tôi sao?.”

“Bác sĩ Mạnh, tuy rằng anh bị cảm nhưng hẳn là anh không bị mất trí nhớ. Tôi có thể cho anh 5 phút, để anh từ từ nhớ lại từ khi chúng ta quen biết cho tới bây giờ. Những chuyện như này tôi đã từng làm qua, cho nên muốn biết rõ ràng. Anh cũng nên nhớ lại cho tỉ mỉ, có phải là anh đã dùng hành động và ngôn ngữ để cự tuyệt tôi, còn nói một đồng đạo lý về tình yêu. Sau đó, chúng ta vững vàng đi từng bước đến giai đoạn hòa thuận, thì anh lại giờ trò lưu manh, nói muốn làm bạn trai của tôi. Anh cảm thấy chuyện này là bình thường sao?.”

Mạnh Cổ lại há miệng thờ dốt, không nói được câu nào. Trần Nhượng Vũ được đà lấn tới: “Bác sĩ Mạnh, không phải anh đã nói rằng, theo đuổi người khác là phải có thành ý sao, để cho người khác cảm nhận được? Tôi còn chưa so đo với anh, quá trình theo đuổi của anh là như nào, bây giờ mới thảo luận một chút về vấn đề thành ý với anh, sao anh lại mất kiên nhẫn thế?.”

Mạnh Cổ ghen hòng, không nói nên lời.

“Bác sĩ Mạnh, anh từng trải qua ba cuộc tình. Anh nhớ lại xem, ba cuộc tình kia của anh cũng bắt đầu bằng kiểu xằng bậy như này sao?.”

“Anh đâu có đối với em như vậy, hai chúng ta hoàn toàn khác, không giống với mấy cuộc tình trước.”

“Đương nhiên là không giống. Khác là bị anh theo đuổi thành công hoặc là theo đuổi anh thành công. Còn tôi, tôi bị anh cự tuyệt thẳng thừng còn bị kiểm điểm rằng bản thân không đủ thành ý, sau đó còn phân tích chúng ta không thích hợp, tôi thậm chí còn thay anh nghĩ rằng có phải do tính cách của anh bị thiếu hụt bẩm sinh hay không, cho nên đến giờ anh vẫn độc thân hay không. Sau đó, dùng cả tấm chân tình làm bạn bè với anh, thậm chí có thể cùng anh ở chung một chỗ cười nói vui vẻ. Kết quả thì như nào? Anh đột nhiên nói như vậy, đạo lý cũng không có, lời hay ý đẹp cũng chưa nói qua, còn chưa trả lời vấn đề của tôi? Anh nói xem, nếu không phải là ra lệnh thì cái gì mới được gọi là ra lệnh?.”

Mạnh Cổ tròn mồm: “Trần Nhượng Vũ, em uống rượu sao?.”

“Dù có uống rượu thì tôi cũng đang nói đạo lý. Không giống với một tên đàn ông ngày thơ uống say còn gọi điện mắng chửi người khác, còn làm mình bị ốm.”

“Này, này.”

“Bác sĩ Mạnh, anh nói xem, tình huống như này hẳn là nên đặt một chỗ ở khoa thần kinh, đúng chưa? Nhưng mà so với tôi anh có nhiều tiền hơn, cho nên phí đáng kị, tôi không mời được anh.”

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô. Cô khoanh hai tay, tựa lưng vào ghế ngồi, cũng trừng mắt nhìn anh.

“Được rồi, được rồi, anh nhường em” Mạnh Cổ tỏ vẻ thỏa hiệp. “Vừa rồi em hỏi anh điều gì?.”

“Tôi đáng yêu chỗ nào?.” Trần Nhượng Vũ đành thỏa hiệp.

Bởi cô cũng muốn nhìn thấy Mạnh Cổ, người này bị ốm đến mức phải nói bằng giọng mũi đặc sệt như vậy nữa, có thể thấy anh bị ốm rất nặng. Cô lo lắng, rất muốn nhìn anh một lần.

Ngày hôm sau, tức là thứ Năm, Đường Kim Tài hẹn ở nhà hàng ăn cơm, Trần Nhượng Vũ đến sớm 10 phút, đứng chờ Mạnh Cổ.

Đợi một lúc, anh đã xuất hiện.

Anh mặc chiếc áo khoác màu lam, thân hình thon dài đứng trong đám người thật là quá lấp lánh cho nên Trần Nhựt Vũ chỉ liếc qua một cái là thấy anh.

Cô không kiềm chế được, nhìn lên anh. Trên mặt anh còn có vết tích của trận ốm, trên trán dường như đang khắc bốn chữ: “Bị bệnh rất nặng”, cũng may tinh thần còn tỉnh táo, anh dựa vào xe nhìn thấy Trần Nhựt Vũ, mặt mày sáng ngời hẳn lên, nhìn chăm chăm cô.

Trần Nhựt Vũ đỏ mặt cố gắng chống đỡ được một lúc, sau đó liếc sang chỗ khác, cũng không chịu đi qua chỗ của anh.

Mạnh Cổ đứng ở bên nhìn cô no mắt rồi mới chậm chậm đi tới.

Hai người không ai chịu lên tiếng trước, diễn cảnh anh nhìn em, em nhìn anh.

Hơn nửa ngày, tiếng ho ‘khụ khụ’ của Mạnh Cổ đã phá tan sự tĩnh lặng, anh gọi: “Trần Nhựt Vũ.”

Giọng mũi! Nghe xong khiến lông mày Trần Nhựt Vũ nhíu chặt vào, cô nhìn không được bắt đầu lên giọng giáo huấn anh: “Sao lại để mình bị bệnh! Không phải anh rất ghê gớm sao? Không sợ đau ốm, không sợ thủng dạ dày.”

Mạnh Cổ sờ sờ mũi, không phản bác.

“Lại còn đi uống rượu cơ mà, không uống ở ngoài thì về nhà uống.” Trần Nhựt Vũ không biết vì sao nữa, chỉ biết là không thấy anh thì nhớ, mà thấy rồi lại thấy bực mình.

Giọng Mạnh Cổ khá nhỏ: “Trong nhà chỉ có rượu vang, uống hai hộp sau đó đi ngủ luôn.”

“Cái gì mà đi ngủ luôn, anh còn tưởng tôi không biết gì chắc, anh còn gọi điện cho Đoàn Tắc, mắng tôi hơn nửa tiếng nhé.”

“Uhm, thì là mắng em xong, rồi đi ngủ.”

Anh còn không biết xấu hổ, còn dám nói!

Trần Nhựt Vũ trừng mắt với anh: “Anh rốt cuộc là lên cơn điên gì?”

Mạnh Cổ vừa định lên tiếng, lại nghe cách đó không xa có tiếng người gọi: “Trần tiểu thư.”

Trần Nhựt Vũ và Mạnh Cổ đồng loạt quay đầu, thấy Đường Kim Tài mặt mày đang vui như đi hội, bên cạnh còn có mẹ của anh ta.

Trần Nhựt Vũ nhìn thấy mẹ Đường, liền cảm thấy vô cùng khản trương, theo bản năng nhích lại gần người Mạnh Cổ. Mạnh Cổ liếc nhìn cô một cái, liền cười chê cô: “Đồ nhất gan.”

Trần Nhựt Vũ trừng mắt với anh, ở trước mặt người ngoài không muốn so đo với anh.

Đảo mắt thấy Đường Kim Tài và mẹ anh ta đang từ từ đi tới, đi theo còn có một người phụ nữ trung niên, Đường Kim Tài nói đây là mẹ anh ta.

Ngay cả mẹ cũng dẫn tới đây? Trần Nhựt Vũ càng khản trương. Đứng ở bên cạnh đưa tay nắm chặt góc áo của Mạnh Cổ.

Năm người cùng đi vào nhà ăn, sau đó gọi món. Trần Nhựt Vũ cảm thấy rất mất tự nhiên, cô cố gắng tỏ ra bình thường, sau đó lại bắt đầu thấy hồi hận, vì sao lại nhận lời tới cơ chứ. Cô chỉ muốn nhìn Mạnh Cổ một lần thôi, trong lòng ai oán, tất cả là lỗi do anh.

Mạnh Cổ tỏ ra rất bình thường, anh gọi bát cháo mặn, còn bảo cho nhiều hành, sau đó là hai món điểm tâm. Quay đầu nhìn thấy Trần Nhựt Vũ còn chưa chọn món, sau đó anh giúp cô chọn. Trước mặt người khác, Trần Nhựt Vũ không biết xấu hổ đối với quyết định của anh, nhưng đến khi anh gọi cho cô món bánh sầu riêng, cô lại cảm thấy rất vui mừng.

Trong bữa ăn, mẹ Đường Kim Tài nói cảm ơn với Mạnh Cổ, nói cảm ơn anh đã giúp đỡ. Ngay cả Trần Nhựt Vũ nghe cũng thấy đặc mùi nịnh bợ. Bà ấy còn bày rõ ý muốn về sau tìm Mạnh Cổ giúp đỡ tiếp, dù sao việc khám bệnh cũng khó đăng kí đến vậy, có bạn bè là bác sĩ rất tiện.

Mạnh Cổ hoàn toàn không có chứng sợ hãi trường bối, anh thông dong trả lời, từng vấn đề đều được anh trả lời lưu loát, lại còn chủ động hỏi cậu của Đường Kim Tài bị bệnh như nào? Khi nghe nói bệnh tình đã đỡ hơn nhiều, anh gật đầu, biểu hiện đầy thành ý nói: “Có bệnh là phải kiên trì điều trị, cháu là bác sĩ ngoại khoa, những khoa khác cháu không thể giúp được, nhưng nếu có bệnh nan y nào cần phải dùng đến dao mổ, mọi người có thể đến tìm cháu, cháu nhất định sẽ giúp.”

Trần Nhựt Vũ nghe xong suýt nữa phun cả cơm ra ngoài, đang rửa người khác sao? Mẹ Đường hình như không hiểu ý của anh, nhưng xem thái độ của Mạnh Cổ chân thành đến vậy, liền nói lời cảm ơn.

Trần Nhựt Vũ giả vờ chăm chỉ ăn cơm, không dám thừa nhận mình và tên đàn ông miệng quạ này quen nhau.

Ở bên kia, Đường Kim Tài hoàn toàn chú ý tới Trần Nhựt Vũ. Anh ta thay cô gấp rau, lại hỏi cô gần đây như nào. Trần Nhựt Vũ cười có lệ, sau đó đưa mắt nhìn trộm Mạnh Cổ, sau đó anh quay lại nhìn cô.

Nhìn cái gì? Nếu không phải có người ngoài ở đây, cô sẽ trừng mắt với anh.

Mẹ Đường lên tiếng: “Tiểu Vũ và bác sĩ Mạnh có quan hệ như nào?”

Trần Nhượng Vũ không hề nghĩ ngợi gì, liền đáp: “Bác sĩ Mạnh là bạn thân của bạn trai của bạn thân cháu.”

Cô dửng dưng, đã bị Mạnh Cổ trừng mắt cho một cái. Cô cúi đầu uống trà, coi như không nhìn thấy.

Mẹ Đường hình như hiểu được, mặt mày nở hoa, hài hước nói: “Ồ, vậy là mối quan hệ liên đới.”

Quan hệ như vậy không nên áp đặt cho cô. Trần Nhượng Vũ không biết nên phản ứng thế nào, đành cúi đầu ăn tiếp.

Nhưng Mạnh Cổ không chịu được cô đơn, dù thế nào cũng phải chen mồm vào nói. Anh hỏi sức khỏe của mẹ Đường, sau đó hỏi về thói quen ăn uống của mẹ Đường, rồi nói những tật xấu về ăn uống của những người có tuổi, sức khỏe có vấn đề, ra về ôn hòa thân thiết, sau đó lại dọa hai người phụ nữ trung niên. Rất nhiều bệnh tình sẽ mắc phải, giấc ngủ không đủ sẽ gây ra mệt mỏi, dễ tức giận, uống ít nước, rồi bị đãng trí.

Cuối cùng, Mạnh Cổ nói vài ba câu nữa, hai người phụ nữ trung niên đã chủ động quyết định phải đến bệnh viện nơi Mạnh Cổ làm việc để kiểm tra toàn diện một lần, hơn nữa phải ăn uống cẩn thận hơn, nếu không sẽ không kiểm tra được toàn diện. Tuổi lớn rồi, đối với sức khỏe phải chú ý nhiều, trước đây hai người đã quá lơ là không chịu đến bệnh viện kiểm tra. Kiểu quan niệm về sức khỏe như vậy quả thực là sai lầm.

Trần Nhượng Vũ lúc này mới lấy lại được phản ứng Mạnh Cổ đang làm chuyện tốt gì. Mẹ Đường và mẹ Đường tỏ ra rất vui vẻ, hai người hỏi rất nhiều điều về bảo vệ sức khỏe khi về già, mẹ Đường thậm chí hỏi tuổi Đường Kim Tài hiện nay nên bồi bổ thứ gì. Khiến Đường Kim Tài ở bên cạnh cũng không cảm thấy được tự nhiên.

Mạnh Cổ tỏ ra rất kiên nhẫn, giải đáp từng thắc mắc một. Từ đầu đến cuối Trần Nhượng Vũ chen không được câu nào.

Bữa cơm nghẹt mũi này bác sĩ Mạnh nói hoàn toàn bằng tiếng mũi. Đường Kim Tài và Trần Nhượng Vũ không nói được câu nào. Bỗng nhiên, Mạnh Cổ nói: “Hai bác nên chú ý nhiều về sức khỏe, không có gì quan trọng bằng sức khỏe. Ví dụ như người anh em của cháu vậy, mấy hôm trước không cẩn thận vấp ngã gãy chân, cháu và Trần Nhượng Vũ phải đi thăm cậu ấy, thời gian cũng muộn rồi, cháu xin phép đi trước.”

Hai người lớn được dỗ dành rất vui vẻ, liền đứng dậy chào hỏi, Đường Kim Tài chưa kịp nói gì cả, đành nói với Trần Nhượng Vũ sẽ gọi điện cho cô sau.

Về mặt Trần Nhượng Vũ đen ngòm, ác bá tiên sinh rất biết diễn kịch, dám lấy chiêu thoát thân của cô, còn nguyên rủa Doãn Tắc nữa chứ.

Mạnh Cổ không nói thêm câu nào, kéo Trần Nhượng Vũ ra cửa. Đi ra đến cửa, câu đầu tiên anh nói với Trần Nhượng Vũ là: “Người họ Đường kia gọi điện cho em. Em đừng nghe.”

Anh quân được chắc?!

Trần Nhượng Vũ mặc kệ anh, bỏ tay anh ra tự mình đi. Mạnh Cổ đuổi theo, giữ chặt tay cô: “Chúng ta cần nói chuyện.”

Trần Nhượng Vũ nghĩ, đúng, anh không nói thiếu chút nữa cô cũng quên. Vì về ngoài bóng nhoáng của anh nên cô nhất thời quên chuyện chính sự.

Mạnh Cổ thấy cô không phản kháng, kéo cô qua một bên bắt xe taxi, sau đó đọc địa chỉ quán bar lần trước cô tới cướp người.

Trần Nhượng Vũ trừng mắt nhìn anh: “Lại uống rượu.” Anh mà dám nói phải, cô sẽ đập chết anh.

“Đại nhân, oan uống quá à, xe của anh còn ở đó mà.” Mạnh Cổ trung ra về mặt vô tội, còn khoanh tay trước ngực, về mặt bi thương vô cùng.

Trần Nhượng Vũ thu lại biểu tình ghê gớm của mình. Mạnh Cổ cười hì hì, sờ sờ đầu cô: “Ngày càng hung dữ.”

Cô đánh vào tay anh, hỏi anh: “Sao nhiều ngày rồi mới đến đây lấy xe? Xe sẽ không sao chứ, có bị phạt tiền không?”

“Không dám đến đó lấy. Nếu như bạn gái anh biết, anh bị cảm nặng đến choáng váng đầu óc còn dám lái xe, so với uống rượu cũng chẳng khác nhau là mấy, cô ấy sẽ đánh anh.”

Trần Nhượng Vũ lườm anh một cái, quay đầu đi chỗ khác không để ý tới anh.

Ai nói cô là bạn gái của anh? Đồ lưu manh!

Cô nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, trong lòng đang tính toán xem nên như nào, cần phải bình tĩnh, cùng anh giải quyết dứt khoát chuyện này, có chuyện gì chưa rõ thì làm cho rõ, mọi người đều là người trưởng thành, văn minh và lịch sự.

Lấy xe xong, hai người ngồi trong xe, Trần Nhượng Vũ vẫn còn đang suy nghĩ.

Mạnh Cổ hỏi: “Đến nhà của anh?”

Tự mình vào hang hổ? Trần Nhược Vũ lắc đầu.

“Vậy em muốn đi đâu?.” Mạnh Cổ hỏi xong, liền lấy chai nước khoáng ra uống.

Trần Nhược Vũ nhú mày, lại muốn dạy dỗ cho anh một bài học, nói: “Ồ trong này nói chuyện là được rồi.”

“Ồ đây bí lắm, không muốn đến nhà anh, hay chúng ta đi uống thứ gì đó.” Anh tỏ ra ngoan ngoãn.

“Bác sĩ Mạnh, anh lau hai cái dòng nước mũi của anh đi, ở đây không có không khí đây.”

“Anh đâu có sổ mũi?.” Ác bá tiên sinh bắt đầu lên con, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên: “Anh xác định bệnh tình truyền giảm mới ra khỏi nhà, không sổ mũi mới bước chân ra ngoài.”

Trần Nhược Vũ không nói lời nào, hé miệng liếc nhìn anh, giọng nói bình thường trở lại, thái độ hòa hoãn hơn, anh nói: “Anh khỏe hơn nhiều rồi đấy, thật đó.”

Như vậy là được rồi, có thể thấy hai ngày trước anh bệnh rất nặng.

“Anh đang nói gì, rốt cuộc anh muốn như nào? Anh ngây thơ hay giả vờ ngây thơ? Còn dám nói mình là bác sĩ, dọa người à?.” Cô hoàn toàn bày ra dáng đang dạy dỗ một thằng nhóc.

“Hi, chúng ta thảo luận tình cảm, không mang theo chủ nghĩa cá nhân đầy tính công kích.”

“Anh cảm thấy chỗ nào là công kích?.”

“Mắng người đàn ông là ngây thơ so với việc ghét bỏ nụ hôn là giống nhau, đều là công kích. Nghiêm trọng giống như nói xấu người đàn ông khi ở trên giường, làm tổn thương lòng tự tôn của anh ta.”

Trần Nhược Vũ mở lớn miệng, há hốc mồm.

“Bác sĩ Mạnh, nếu không muốn nói như vậy, thì đây được gọi là quấy rầy.”

“Không phải lúc trước em cũng so sánh vậy sao, tôn nghiêm của phụ nữ so với cái kia của đàn ông.”

Trần Nhược Vũ nhanh chóng cắt ngang lời anh: “Ngừng, ngừng, bác sĩ Mạnh, anh không cần tự hạ tiêu chuẩn của mình xuống để chấp vật với tôi.”

Thấy cô đỏ mặt luống cuống trước mặt anh khiến anh bật cười. Anh lại cười lúc cô đang tức giận: “Cười cái gì mà cười, mau nói, rốt cuộc anh muốn như nào?.”

“Muốn làm bạn trai của em.”

Anh còn nói những lời này, xem ra là rất thẳng thắn. Trần Nhược Vũ mặt hơi nóng lên, cố gắng duy trì trạng thái bình thường: “Vì sao?.”

“Muốn làm bạn trai của em còn vì sao cái gì nữa, đàn ông thổ lộ chỉ vì một lí do.”

“Người khác thổ lộ như nào, tôi không cần biết.” Trước mặt chỉ có một, cho nên cô không để ý mà nói.

Cô nghiêm túc nhìn anh, Mạnh Cổ bị cô từ chối tình cảm thấy không được tự nhiên. Trần Nhược Vũ không xác định là Mạnh Cổ có đúng là đang đỏ mặt hay không bởi thần sắc của anh có chút khác so với ngày thường do anh còn đang bị ốm.

“Vậy.” Giọng nói của anh rất nhỏ, không hề kiêu ngạo như ngày thường: “Thích em, cho nên muốn làm bạn trai của em.”

“Thích tôi chỗ nào?.” Cô lập tức hỏi lại. Tốc độ cực nhanh làm cho Mạnh Cổ trợn trừng cả mắt.

“Sao lại muốn điều tra vì sao lại thích em?.”

“Lúc trước anh hỏi tôi vì sao theo đuổi anh, anh có thể hỏi thì tôi đương nhiên cũng muốn hỏi.”

“Vậy lúc em theo đuổi anh, em thích anh chỗ nào?.”

“Anh đẹp trai, trả lời nhiều lần thế còn gì.” Trần Nhược Vũ tỏ ra kiêu ngạo, thản nhiên trả lời. Cô không tin, anh sẽ nói vì cô xinh đẹp.

Quả nhiên anh không nói nên lời, bởi vì cô không được cho là xinh đẹp. Nhan sắc của cô cũng chỉ cho là sáng sủa, thanh tú, nhìn chung là vừa mắt. Anh ghen nửa ngày, rốt cuộc trả lời: “Vi em rất đáng yêu.”

“Đáng yêu như nào?.” Cô hỏi dồn dập, giống như đang hỏi cung.

Mạnh Cổ há miệng thờ dốt, cuối cùng không nhịn được, tức điên: “Trần Nhược Vũ, em đang thăm vấn tôi sao?.”

“Bác sĩ Mạnh, tuy rằng anh bị cảm nhưng hẳn là anh không bị mất trí nhớ. Tôi có thể cho anh 5 phút, để anh từ từ nhớ lại từ khi chúng ta quen biết cho tới bây giờ. Những chuyện như này tôi đã từng làm qua, cho nên muốn biết rõ ràng. Anh cũng nên nhớ lại cho tỉ mỉ, có phải là anh đã dùng hành động và ngôn ngữ để cự tuyệt tôi, còn nói một đồng đạo lý về tình yêu. Sau đó, chúng ta vững vàng đi từng bước đến giai đoạn hòa thuận, thì anh lại giờ trở lưu manh, nói muốn làm bạn trai của tôi. Anh cảm thấy chuyện này là bình thường sao?”

Mạnh Cổ lại há miệng thở dốc, không nói được câu nào. Trần Nhược Vũ được đà lấn tới: “Bác sĩ Mạnh, không phải anh đã nói rằng, theo đuổi người khác là phải có thành ý sao, để cho người khác cảm nhận được? Tôi còn chưa so đo với anh, quá trình theo đuổi của anh là như nào, bây giờ mới thảo luận một chút về vấn đề thành ý với anh, sao anh lại mất kiên nhẫn thế?”

Mạnh Cổ nghẹn họng, không nói nên lời.

“Bác sĩ Mạnh, anh từng trải qua ba cuộc tình. Anh nhớ lại xem, ba cuộc tình kia của anh cũng bắt đầu bằng kiểu xằng bậy như này sao?”

“Anh đâu có đối với em như vậy, hai chúng ta hoàn toàn khác, không giống với mấy cuộc tình trước.”

“Đương nhiên là không giống. Khác là bị anh theo đuổi thành công hoặc là theo đuổi anh thành công. Còn tôi, tôi bị anh cự tuyệt thẳng thừng còn bị kiểm điểm rằng bản thân không đủ thành ý, sau đó còn phân tích chúng ta không thích hợp, tôi thậm chí còn thay anh nghĩ rằng có phải do tính cách của anh bị thiếu hụt bẩm sinh hay không, cho nên đến giờ anh vẫn độc thân hay không. Sau đó, dùng cả tấm chân tình làm bạn bè với anh, thậm chí có thể cùng anh ở chung một chỗ cười nói vui vẻ. Kết quả thì như nào? Anh đột nhiên nói như vậy, đạo lý cũng không có, lời hay ý đẹp cũng chưa nói qua, còn chưa trả lời vấn đề của tôi? Anh nói xem, nếu không phải là ra lệnh thì cái gì mới được gọi là ra lệnh?”

Mạnh Cổ tròn mắt: “Trần Nhược Vũ, em uống rượu sao?”

“Dù có uống rượu thì tôi cũng đang nói đạo lý. Không giống với một tên đàn ông ngày thơ uống say còn gọi điện mắng chửi người khác, còn làm mình bị ốm.”

“Này, này.”

“Bác sĩ Mạnh, anh nói xem, tình huống như này hẳn là nên đặt một chỗ ở khoa thần kinh, đúng chưa? Nhưng mà so với tôi anh có nhiều tiền hơn, cho nên phí đáng kị, tôi không mời được anh.”

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô. Cô khoanh hai tay, tựa lưng vào ghế ngồi, cũng trừng mắt nhìn anh.

“Được rồi, được rồi, anh nhường em” Mạnh Cổ tỏ vẻ thỏa hiệp. “Vừa rồi em hỏi anh điều gì?”

“Tôi đáng yêu chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Anh là người đàn ông trinh tiết

Vì sao lại đáng yêu?

Vấn đề này thật là khó.

Mạnh Cổ suy nghĩ, sau đó đáp: “Chỗ nào cũng đáng yêu.”

Trần Nhược Vũ liếc anh, tỏ ra không đồng tình, thậm chí cô còn tỏ thái độ ghét bỏ. Rất không có thành ý.

“Bác sĩ Mạnh, trước đây anh yêu đương cũng đều trả lời như vậy sao?”

Mạnh Cổ híp mắt lại nghĩ.

Trần Nhược Vũ nói thêm: “Đừng nói với tôi các cô ấy chưa từng hỏi qua, tôi không tin. Con gái ở khắp thiên hạ đều như nhau.”

Mạnh Cổ xoa xoa mũi, nói: “Nghẹt mũi, đau đầu.”

Trần Nhược Vũ nhìn anh, không có chút đồng tình nào.

Mạnh Cổ bất đắc dĩ, đành nói: “Năm đó anh còn trẻ.” Cho nên anh có thể nói những câu hoa hòe hoa sới?

Trần Nhựt Vũ lườm anh một cái, khinh bỉ câu trả lời của anh nhưng không hỏi thêm.

Mạnh Cổ tỏ ra vẻ không phục: “Này, chúng ta không phải trẻ con mười tuổi làm sao em có thể hỏi anh những câu hỏi thiếu dinh dưỡng như này. Tính cảm đâu phải toán học, sao tính chuẩn xác được?.”

“Không phải là anh tính không chuẩn mà là anh không trả lời được.”

“Em bây giờ moi ra tật xấu của anh cũng rất đáng yêu.” Anh bỗng nhiên có đáp án.

“Nghe như anh đang khích lệ tôi ấy nhỉ?.” Cô tức giận.

“Em xem, em xem, em tức giận, lúc không đùa giỡn, lúc mắt tự nhiên đều rất đáng yêu. Lúc em vui cũng rất đáng yêu. Lúc em sốt ruột cũng rất đáng yêu. Lúc em uống say cũng rất đáng yêu. Lúc em tăng bốc mọi chuyện lên thành chuyện quan trọng cũng rất đáng yêu.”

Anh nói rõ ràng, thứ tự đáng hoàng, cô nghe mà mặt hơi nóng nóng.

Mạnh Cổ nhanh chóng bổ sung thêm “Lúc mắt em đỏ ửng cũng rất đáng yêu.” Lời vừa dứt, anh đột nhiên luống cuống chân tay lấy hộp khăn giấy ra, rút hai tờ ôm lấy mũi sau đó hắt xì một cái.

Mấy lời hoa hoét này hoàn toàn không đáng tin được. Chờ Mạnh Cổ lau nước mũi xong, Trần Nhựt Vũ đã hết đỏ mặt.

“Bác sĩ Mạnh, nếu tôi là đứa con gái mười tuổi, tôi nhất định sẽ chết ngất vì câu nói vừa rồi của anh.”

Mạnh Cổ ôm hộp khăn giấy, chớp mũi đỏ ửng, đôi mắt ngập nước nhìn rất đáng thương.

Trần Nhựt Vũ cố gắng nhin cười, đưa tay sờ trán của anh: “Tôi nghĩ, nếu tôi là Trần Nhựt Vũ của mấy tháng trước, thì ban này tôi sẽ mừng rỡ như điên. Nhưng bây giờ.”

Cô thấy Mạnh Cổ mím chặt môi, nhúu chặt mày lại, không khỏi bật cười: “Nhưng tôi đã được người khác giáo dục qua, cảm thấy anh ta nói rất có lí. Cho nên, tôi cũng muốn có thành ý trong tình yêu.”

Mạnh Cổ càng không phục: “Nếu anh không có thành ý, thì sao lại muốn hôn em?.”

Thế này mà cho là thành ý?

Trần Nhựt Vũ bĩu môi: “Đàn ông đúng là trong những lúc như thế công nhận là tự chủ quá kém, chẳng lẽ nam nữ không có lúc tùy tiện qua sao?.”

Mạnh Cổ híp mắt lại, đột nhiên nói: “Trần Nhựt Vũ, em rốt cuộc đã bị tên đàn ông nào thần thiết qua rồi?.”

“Dù sao anh cũng không phải là người đầu tiên.”

“Anh muốn mình là người cuối cùng.”

“Ai để ý đến anh.” Trần Nhựt Vũ tỏ vẻ ghét bỏ: “Tin chắc anh cũng từng có N lần.”

“Anh muốn em là người cuối cùng.”

Trần Nhựt Vũ giả vờ như không nghe thấy gì, cô tuyên bố: “Chờ anh cho tôi thấy được thành ý của anh, chúng ta mới có thể nói tiếp chuyện khác.”

“Anh rất thành ý mà.” Mạnh Cổ cố gắng bao biện: “Nụ hôn của anh không phải là tùy tiện, anh là người đàn ông trinh tiết.”

Anh bắt đầu nói chuyện làm nhảm gì đây? Trần Nhựt Vũ rất muốn cười. Hai từ ‘trinh tiết’ dán lên người đào hoa tiên sinh này thật là quá buồn cười.

“Này, em nhìn anh bằng ánh mắt gì kia? Anh nói thật đó.” Mạnh Cổ nói thầm, buông hộp khăn giấy ra, cầm chai nước uống hai hớp. Anh vẫn đang ốm, tổn chất xám quá nên phải tu nước. Trước mắt, bệnh tình đã khiến anh đỡ dần, đầu óc phản ứng chậm chạp.

“Anh muốn lần sau hãy hỏi tiếp.” Anh nói.

Trần Nhựt Vũ không để ý tới anh, tiếp tục hỏi: “Ngày đó anh lên con điên xong, vì sao lại trốn không tìm tôi?.”

Mạnh Cổ hơi quanh co: “Anh bị bệnh mà, em có biết khi em mắng anh, anh sao có thể gọi điện cho em để nghe mắng tiếp được.”

“Anh cũng biết anh đáng bị mắng? Bây giờ tôi còn muốn mắng anh.”

“Hơn nữa, anh nói rồi anh gặp em một lần sẽ hôn em một lần, nói rồi mà không làm được thì mất mặt lắm, nhưng nước mũi chảy nhiều quá, hôn không kĩ thuật càng mất mặt hơn. Cho nên, tạm thời hoãn lại.”

Trần Nhựt Vũ nhin không được, dùng sức đấm anh một cái.

Mạnh Cổ bắt đầu hành sự, nhanh chóng đặt nụ hôn phớt nhẹ lên môi cô: “Được rồi, anh bị cảm nên không thể hôn kỹ thuật được, coi như không nuốt lời.”

“Này!” Cô lại giáng cho anh một cú: “Đừng chơi xấu nhé, anh cứ như vậy tôi sẽ tức giận đó.”

“Lúc em tức giận cũng rất đáng yêu, anh vừa rồi đã nói chưa?” Anh nờ nụ cười siêu vô lại.

Trần Nhựt Vũ lườm anh. Anh lại xoa xoa mũi, thờ dài một hơi: “Được rồi, được rồi. Anh biết, em muốn nhìn thấy thành ý của anh, anh biết rồi.”

Trần Nhựt Vũ dùng sức gật đầu: “Đúng vậy!”

“Hôm nay coi như anh cũng có biểu hiện rất thành ý. Em xem, anh biết em có chứng sợ hãi gặp người lớn, cố ý đi xã giao cùng em. Anh thực sự rất chăm sóc cho em, đúng chưa?..”

“Lại như nào nữa đây?..” Trần Nhựt Vũ nghĩ tới việc mình gọi điện cho anh cũng là có ý đồ bắt lương, cô không tin anh lại có tấm lòng thuần khiết đến vậy.

“Anh còn thay em gọi điểm tâm là món sầu riêng, món đầy mùi rất khó chịu nhưng anh vẫn chịu đựng, cho nên anh rất chăm sóc em, đúng không?..”

“Không đúng. Cũng không phải do anh mời cơm.”

Mạnh Cổ uống hai hộp nước, nói khe khẽ cô thực sự quá soi mói.

Trần Nhựt Vũ trừng mắt, anh cười cười: “Lúc em lựa chọn thời điểm soi mói cũng rất đáng yêu, anh vừa rồi có nói chưa?..”

Trần Nhựt Vũ tiếp tục trừng mắt với anh, bỗng nhiên “Ph!” cười một tiếng.

Cô cười, Mạnh Cổ cũng không nhịn được mà cười.

Trần Nhựt Vũ nói: “Bác sĩ Mạnh, anh cũng ba mươi tuổi rồi, còn nói lời mật ngọt như này, rất buồn cười.”

“Này.” Anh không cười nữa.

“Bác sĩ Mạnh, nếu chúng ta quen nhau tôi hy vọng chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, không chỉ bây giờ mà cả sau này nữa. Tôi muốn tìm một người có thể yêu đương và kết hôn. Tôi không muốn về sau anh sẽ như người bạn trai cũ của tôi, chán ghét và chê tôi nhạt nhẽo hoặc ghét tôi ở điểm nào đó. Tôi cũng nghĩ, anh sẽ không muốn tôi giống với Thích Dao, lúc yêu nhau lại nói vì chúng ta chênh lệch đẳng cấp, tôi không thể vượt qua và lựa chọn rời khỏi anh.”

Mạnh Cổ khịt khịt mũi, chăm chú nghe cô nói.

“Bác sĩ Mạnh, chúng ta cũng không phải là trẻ con, từng trải qua trường hợp thất tình. Tuy rằng không phải chuyện kinh thiên động địa gì cho cam, cũng như bao người trên thế giới chỉ là thất tình mà thôi. Nhưng tôi rất muốn nhìn thấy thành ý của anh. Tôi tự hỏi chính bản thân mình, khi tôi theo đuổi anh, có phải tôi thích anh hay không, thích nhiều đến mức nào, vì sao lại thích anh. Mà thích là một chuyện khác, phải xem chúng ta có hợp nhau hay không? Có thể ở cùng một chỗ hay không?..”

“Bác sĩ Mạnh, mẹ anh từng nói với tôi, bác ấy không thích cô gái xem mắt kia bởi vì cô ấy không chịu được khổ. Bác ấy nói, chịu khổ không phải hành quân đánh giặc, không phải lao động vất vả, không phải chịu đói khát mà là cuộc sống phải biết bao dung, nhẫn nại vì làm vợ của bác sĩ sẽ rất vất vả.”

“Bác sĩ Mạnh, có lẽ anh cảm thấy tôi nghĩ nhiều, nghĩ xa nhưng nếu anh thực sự muốn làm bạn trai của tôi, chúng ta cũng không phải vừa mới quen nhau. Trên thực tế, tôi theo đuổi anh, anh từ chối tôi, chúng ta cùng nhau chia sẻ rất nhiều chuyện, cho nên tôi nghĩ mình đủ tư cách để nói chuyện này với anh. Tôi đi xem mắt là muốn tìm một người đàn ông để có thể cùng sống chung với nhau. Anh đi xem mắt là muốn tìm một người phụ nữ để kết hôn.”

“Anh bị ép buộc, em về nhà xem mắt cũng đâu phải tự nguyện đâu.” Mạnh Cổ rút cuộc mới có cơ hội chen vào.

“Tôi và Đường Kim Tài xem mắt không phải bị ép buộc mà là do tôi tự nguyện.”

“Này, chuyện này không phải trọng điểm. Trọng điểm là chúng ta đối với nhau đều có tình cảm. Anh thích em, em cũng thích anh, người trong buổi xem mắt đều không phải đối tượng của cả hai chúng ta.”

“Những gì anh nói mới không phải trọng điểm. Trọng điểm chính là anh đã nói qua, đến tuổi này rồi không thể chơi trò chơi tình yêu. Cho nên, hiện tại anh thích tôi đến đâu? Có thể yêu nhau mà lấy chuyện kết hôn làm tiền đề hay không? Có thể thích vẻ đáng yêu của tôi lâu dài hay không? Có thể thích vì tôi đôi khi sẽ khiến anh chịu oan ức và chịu khổ cũng đều cho là đáng giá không?..”

Mạnh Cổ nửa ngày cũng không lên tiếng. Anh nhìn cô, chỉ nhìn, sau đó anh mỉm cười: “Trần Nhựt Vũ, anh có nói với em chưa, khi em nói thao thao bất tuyệt cũng rất đáng yêu.”

Cô nhìn không được, tỏ vẻ coi thường anh: “Tôi có nói với anh chưa, khi anh chơi xấu không đứng đắn trông đáng ghét vô cùng.”

Anh thờ dài, xoa xoa mũi: “Trần Nhựt Vũ, từ khi nào tài ăn nói của em lại lợi hại đến như vậy?”

“Tôi cũng không biết. Ngay khi vào trong xe của anh, tôi đã cố gắng nghĩ xem nên nói với anh như thế nào, nhưng tôi thật không ngờ, tôi lại không biết nên mở miệng như nào mới phải. Nhưng hiện tại, tôi đã nói được rất nhiều điều cất chứa trong lòng của tôi. Rất nhiều chuyện tôi không ngờ có thể nói hết ra từ sâu trong đáy lòng.”

Cô nhìn Mạnh Cổ, ánh mắt nhìn nhau, trong mắt của anh, có hình bóng của cô.

“Tôi nghĩ, tôi sẽ thấy vừa mừng lại vừa lo.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nỗi Oan Của Mạnh Cổ

Trần Nhựt Vũ nhận thấy rằng đây là lần đầu tiên trong đời cô nói chuyện có chất xám nhất. Cô hoàn toàn vượt qua những gì bản thân mình mong muốn, cho dù đầu óc thì thoáng hơi lộn xộn, nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Cổ, cô định lên tiếng thì anh đã mở miệng trước.

“Trần Nhựt Vũ, vậy quan hệ của chúng ta bây giờ là gì?” Thế nhưng, Mạnh Cổ lại quăng ra một vấn đề vô cùng khó.

Quan hệ gì ư? Đương nhiên cô không nói rõ được. Mối quan hệ giữa hai người không biết nên hình dung thế nào.

Cô nghĩ nửa ngày, không tìm được từ thích hợp để trả lời, vì thế đành chơi xấu bằng việc đá chủ đề này lại cho Mạnh Cổ: “Anh nói thử xem?”

Mạnh Cổ không hề do dự, quyết đoán chấm dứt chủ đề này: “Người yêu.”

“Không phải.”

“Đó là do em bảo anh nói.” Anh bấu môi, tỏ thái độ không hài lòng.

Trần Nhựt Vũ nghĩ một lúc, rồi nói: “Nếu không thì như này đi, chúng ta coi như hôm nay đi xem mắt, mọi chuyện cứ để nó diễn ra theo bình thường, chúng ta thuận theo tự nhiên. Nếu phát triển thành công, chúng ta sẽ chính thức quen nhau, nếu không, thì coi như việc xem mắt thất bại. Anh thấy thế nào?”

“Anh không làm vậy với đối tượng đi xem mắt.”

Mạnh Cổ thấy cô đang lờm lờm, vội vàng sửa lại: “Vậy được rồi, đi xem mắt là được chứ gì, vậy nên làm gì bây giờ? Chúng ta nên đi hẹn hò thôi. Ăn cơm, rồi nắm tay nhau, hôn nhau, lên giường và kết hôn.”

“Làm gì mà nhanh như thế, hơn nữa anh xác định là hai trình tự cuối cùng không nói nhầm đấy chứ.”

“Cũng như nhau cả thôi. Nếu được thì hai phần cuối có thể cùng nhau tiến hành một lúc. Hơn nữa, quan hệ của hai chúng ta, trừ bỏ hai điều cuối, cái gì chúng ta cũng làm hết rồi.”

Trần Nhựt Vũ không để ý đến bản mặt dày của anh, hỏi: “Bác sĩ Mạnh, anh đi xem mắt thì thường làm những gì?”

“Nếu không nể mặt, thì anh nói với cô ấy là nên đi tìm người đàn ông tốt khác, còn nếu mà nể mặt thì anh sẽ nói liên lạc lại sau, sau đó gọi lại thì anh nói không rảnh.”

“Vậy còn người trong nhà, có thúc giục anh nên phát triển thêm không?” Cô thì không nhưng cha mẹ cô thì nhiệt tình quá mức.

“Uhm, lời nói của cha mẹ anh đôi khi cũng có ý đó.”

“Nói nhẹ nhàng hơn anh đúng không?”

“Trần Nhựt Vũ, theo tình hình này thì quan hệ giữa chúng ta là gì chứ? Em sao cứ bới mãi tật xấu của anh thế.”

Trần Nhựt Vũ âm thầm nghĩ, quả nhiên anh nói chuyện cực kì khó chịu. Cho nên người khác đều phải tỏ ra lễ phép, rụt rè khi nói chuyện với anh.

Mạnh Cổ có vẻ đau đầu, xoa thái dương nói: “Thật không biết em đang suy nghĩ cái gì? Trần Nhựt Vũ, hôm nay anh phản ứng hơi chậm chạp, nhưng mà không đến mức dần dần, em đừng bày ra vẻ mặt ghét bỏ chỗ này chỗ nọ của anh được không.”

“Tôi chỉ tò mò thôi, lập trường hai nhà của chúng ta khác nhau mà.”

“Khác nhau gì chứ.” Anh tức giận: “Xem mắt chính là một đôi nam nữ ngồi đối diện nhau, tính toán xem điều kiện của đối phương như thế nào. Cũng y như em bây giờ, cứ so đo rớt cuộc anh thích em như nào, có phải thật lòng hay không, có thể lâu dài hay không. Anh đang nghĩ, em thích anh đến chết nhưng cứ tỏ thái độ không cho anh thu phục, đây mới là vấn đề.” Mạnh Cổ trừng mắt với cô, bày ra vẻ mặt muốn cắn nuốt cô ngay bây giờ khiến Trần Nhượng Vũ tê tái cả người.

Suy nghĩ của cô đúng là như vậy, trên thế giới này đưa con gái nào mà chả thế chứ. Anh có yêu cô hay không, yêu đến mức nào, yêu trong bao lâu, mấy vấn đề này vô cùng quan trọng. “Nhưng anh nói ‘thu phục’ nghĩa là gì?” Trần Nhượng Vũ hỏi.

“Thì hai hành động cuối đó.” Mạnh Cổ không hề cảm thấy ngượng.

Lên giường, kết hôn? Đàn ông quả nhiên đều là kẻ lưu manh hết. Nhưng anh nói hai chữ kết hôn, cô tạm chấp nhận cho rằng anh không phải lưu manh.

“Bác sĩ Mạnh, anh nói vậy hình như không có thành ý.” Miệng anh là miệng quạ, thói hư tật xấu của anh cô còn không biết chắc, cho nên lời nói của cô không phải cố ý làm khó anh, mà cô chỉ nhìn không được phải sửa lại thái độ của anh.

“Chẳng lẽ Đường Kim Tài đưa mẹ đi xem mắt khiến em phải trốn vào trong toilet thì mới cho là có thành ý? Vậy mai anh sẽ hẹn mẹ anh, thời gian và địa điểm cho em chọn.”

Trần Nhượng Vũ sốc nặng. Có cần phải lời thứ vũ khí lợi hại nhất là ‘mẹ’ ra để nói không. Cô vội vàng xua tay: “Ngày mai tôi phải đi làm.”

“Vậy sau khi tan làm.”

“Tan làm tôi mệt lắm, muốn về nhà nghỉ ngơi.”

“Vậy thứ Bảy cũng được, cuối tuần không phải đi làm.”

“Nhưng tôi có hẹn.” Thiếu chút nữa là muốn đưa tay lau mồ hôi lạnh, cuộc hẹn này quả thực quá khó nhằn.

Mạnh Cổ híp híp mắt lại, được rồi, những lời nói thiếu dinh dưỡng như này không nên kéo dài, anh đã bắt được trọng điểm: “Hẹn với ai?”

“Chu Triết.”

Quả nhiên là trọng điểm vô cùng quan trọng. Mạnh Cổ nhanh chóng lên tiếng: “Anh cũng phải đi cùng.”

“Không được. Bạn bè rủ nhau ăn cơm, cười nói ha ha, mang theo anh thì không phải phép cho lắm.”

“Một nam một nữ ăn cơm với nhau có gì là hay ho.”

“Ai nói thế, tôi còn chưa nhận lời đi ăn cơm với anh đấy.”

“Vậy thì nên hoàn thành thôi.” Mạnh Cổ nói dứt lời, Trần Nhượng Vũ đáp lại anh bằng ánh mắt coi thường. Anh tiếp tục nói: “Nếu chúng ta xem mắt thành công, em không nên đi xem mắt với tên đàn ông khác, đó được coi là không phải phép.”

“Đúng, nhưng trước đó tôi đã xem mắt Chu Triết rồi, vậy thì không nên phát triển quan hệ với anh.” Nói cách khác, thì bác sĩ Mạnh tức là ác bá tiên sinh vẫn xếp sau người khác.

“Đường Kim Tài, Chu Triết, sau đó mới đến bác sĩ Mạnh là anh.”

Mạnh Cổ ngây người, sau đó anh khịt khịt mũi, rồi day day thái dương: “Trần Nhượng Vũ, anh xin em, để lần sau chúng ta chiến tiếp. Em không thể thừa lúc anh bị bệnh mà coi thường anh.”

Trần Nhượng Vũ đồng ý. Cô cũng hiểu được nên chiến tiếp vào ngày khác. Cô hôm nay nói quá nhiều, phát huy thế là đủ rồi, nên biết dừng lại đúng lúc, càng nói càng hăng, mà hăng rồi thì lại quên mất hình tượng của mình, rồi lại gây ra những chuyện ngu ngốc nào nữa không biết.

Cô với Mạnh Cổ không phải đang chơi trò chơi, trong lòng cô nghĩ, cô và anh đang rất nghiêm túc nói chuyện, cô rất thật lòng.

Đêm tối, hết chuyện, cô ngủ rất ngon giấc.

Buổi chiều hôm sau, cô nhận điện thoại của Mạnh Cổ: “Trần Nhượng Vũ, vì thể hiện thành ý và nịnh bợ em, anh đã mua thức ăn em thích nhất muốn tặng cho em.”

Trần Nhượng Vũ nhất thời nghĩ ra có thể là kẹo sầu riêng hoặc bánh xốp sầu riêng. Nghĩ một chút xem nào, được đóng gói đẹp đẽ, buộc dây nơ, aiz, như vậy lãng mạn làm sao. Cô bỗng thấy ngọt ngào, hưng phấn hỏi lại: “Là cái gì?”

“Vốn định hôm nay mang tới tặng em. Nhưng em lại nói không rảnh gặp anh, cho nên anh chưa thể tặng em được.”

Cái gì? Trần Nhực Vũ sững sốt mất một lúc mới có phản ứng lại, cô đang bị trả thù.

“Ngày mai em có hẹn đúng không? Aiz, xem ra là không rảnh rồi, đáng tiếc ghê, anh không thể tặng nó cho em.” Anh đang bị nghẹt mũi nhưng cố tỏ ra giọng nói của mình bình thường.

Trần Nhực Vũ không nói lời nào, tên đàn ông keo kiệt này, đáng ghét thế!

“Nếu ngày mai em không có hẹn, anh sẽ lập tức mang qua cho em, em thấy thế nào?..”

“Không hay cho lắm. Mai tôi đã hẹn xong rồi, không thể nói rồi không giữ lời.” Cô là người con gái rất có quy tắc.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Ác bá tiên sinh bắt đầu giờ giọng thần bí: “Thứ anh mua không để lâu được, nó sẽ hỏng đó. Em tự quyết định xem nên làm thế nào, anh sẽ chờ em chủ động hẹn anh trước, lúc đó anh mới có thể được gặp mặt em.”

Còn muốn cô chủ động hẹn anh? Trần Nhực Vũ rất muốn cắn nát mồm anh ra, tên đàn ông chết tiệt này có gì đáng để vênh vào chứ!

Nhưng anh mua thứ gì mà không để lâu được, vậy nhất định không phải kẹo sầu riêng, chẳng lẽ là bánh xốp sầu riêng? Hoặc là sầu riêng? Trần Nhực Vũ rục rịch muốn túa nước miếng, cô rất thích ăn sầu riêng, nhưng loại quả này rất đắt, cô tiếc tiền không dám mua.

“Anh chờ điện thoại của em.” Mạnh Cổ lạnh lùng buông một câu rồi cúp ngay điện thoại.

Trần Nhực Vũ tức giận đến mức đánh mạnh vào sau gáy của đào hoa tiên sinh trong màn hình di động. Cái kiểu gì đây chứ, làm gì có loại người nào lấy sở thích ăn uống của người khác để hù dọa chứ. Đáng ghét, rất đáng ghét, càng muốn cô hẹn cô càng không gọi điện thoại hẹn.

Có điều Trần Nhực Vũ không ngờ rằng, ngày hôm sau đã xảy ra chuyện cô không nghĩ tới.

Đầu tiên, đến trưa Chu Triết gọi điện cho cô, nói rằng có người bạn bị bệnh phải đi cấp cứu, anh ta bận đi thăm cho nên không thể cùng cô ăn cơm trưa.

Trần Nhực Vũ nghe xong lập tức chuyển hướng sang món sầu riêng, sau đó cố gắng đá bay suy nghĩ đang lờn vờn trong đầu này đi, an ủi Chu Triết vài câu, bảo anh ta đừng lo lắng quá. Chu Triết trả lời sau đó nói lần khác sẽ hẹn lại cô, rồi cúp điện thoại.

Trần Nhực Vũ ngây người ngồi trên sofa, rất muốn biết có phải Mạnh Cổ mua cho cô sầu riêng hay không, nhưng cảm thấy nếu vì chuyện này mà đi tìm anh sẽ rất mất mặt. Cuối cùng cô quyết định là con gái phải có tư cách, hôm nay nhất định không thể gọi điện cho anh được, nếu không anh sẽ tỏ ra đắc ý. Cô rất vất vả mới thắng được anh một ván, phải duy trì trạng thái như thế này.

Cô ở trong phòng đi qua đi lại, chẳng có chỗ nào cần phải quét dọn. Lương Tư Tư để lại giấy nhắn nói rằng phải đi công tác, trong nhà chỉ còn lại mình cô, cô phản hồi chán. Vì muốn giết thời gian, cô chạy ra chợ mua thức ăn, mua một đồng hồ ăn về nhà. Cô quyết định sẽ tự mình nấu ăn, như vậy sẽ có việc để làm, sẽ ít nhớ đến anh một chút. Có đồ ăn, sẽ ít nhớ tới sầu riêng một chút.

Cô muốn mua chân gà, cũng muốn mua móng giò, nhưng quyết định là nhịn hết, cô chỉ mua đồ ăn mình thích. Bác bán hàng còn tặng cô bó hành, cô nhìn thấy hành, lại nhớ tên ác bá kia.

Trần Nhực Vũ xách đồ ăn về nhà, vừa nấu ăn vừa nhắc nhở mình, phải thật bình tĩnh, không thể xúc động, phải thuận theo tự nhiên, phải suy nghĩ rõ ràng. Nếu đối tượng là Mạnh Cổ, cô nhất định phải tìm hiểu rõ ràng mới tiến tới yêu đương, sau đó mới tiến tới cuộc sống hôn nhân, có thể dắt tay nhau chung sống đến già.

Cho nên, hiện tại cô không thể lại để đầu óc mù mịt, cô hy vọng chính mình có thể hiểu rõ ngọn nguồn của từng vấn đề. Cô thậm chí từng nghĩ, có phải cô nên liệt ra một danh sách, để hai người cùng giải quyết những vấn đề còn tồn đọng, xử lý từng chuyện từng chuyện một, sau đó mới đưa ra quyết định?

Cho đến khi cơm nước xong xuôi, rửa bát sạch sẽ. Cô đang ngồi ngẩn người trên sofa, cô cũng không rõ có nên lập hẳn một danh sách như thế không. Bởi trong đầu cô không nghĩ ra vấn đề nào cần giải quyết ngay lúc này.

Trong đầu cô đầy rẫy những hình ảnh nụ cười đẹp trai mê người của anh, lúc anh dùng cái miệng quạ để ép chết người khác, lúc anh mặc áo blouse trắng, lúc anh cúi đầu xem sổ bệnh, nét chữ rồng bay phượng múa của anh.

Nghĩ rồi lại nghĩ, cô càng nghĩ càng buồn ngủ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Chẳng lẽ anh tới tận đây? Cô lập tức đứng thẳng người dậy, có chút vui mừng nhưng rồi nhanh chóng lóe ra một suy nghĩ. Không có khả năng là Mạnh Cổ. Cô không nói chuyện cô bị lỡ hẹn với anh, anh sẽ không chọn lúc này để đến nhà cô bấm chuông cửa.

Trần Nhực Vũ đi ra mở cửa, nhìn thấy ngoài cửa có một cô gái chừng hơn hai mươi tuổi, cô không hề quen biết gương mặt này.

“Cô tìm ai?..” Cô hỏi.

“Tìm cô.” Cô gái kia trả lời, tỏ vẻ kiêu ngạo.

Trần Nhực Vũ bỗng nhiên dấy lên một dự cảm không rõ ràng, nhịp tim của cô lại nhảy tung tung.

“Cô là ai?.” Cô lại hỏi.

“Người đàn ông cô yêu, là của tôi.”

Trần Nhựt Vũ há hốc mồm, nhịp tim đập nhanh hơn. Không phải vậy chứ, tình huống dở hơi như ở trên mạng lại xuất hiện trong cuộc đời của cô?

Cô trừng mắt nhìn cô gái trước mặt, thân hình cao, xinh đẹp hào phóng, đúng là mẫu người Mạnh Cổ thích. Nhưng cô đã từng gặp qua Thích Dao, cho nên đây không phải là mối tình đầu của ác bá tiền sinh. Vậy đây là ai trong số người tình của Mạnh Cổ? Người thứ hai hay thứ ba? Nhưng trẻ như vậy, chẳng lẽ là người mới xem mắt?

Trần Nhựt Vũ và đối tượng xem mắt của anh đâu có quan hệ gì, anh nói anh đã nói rõ với người nhà và đối phương rồi mà.

Trần Nhựt Vũ bắt đầu nổi điên, cô chưa hề gặp qua những chuyện như này, trong lúc nhất thời bùng phát cơn tức giận, đương nhiên cũng không biết nên nói gì.

“Tôi còn tưởng cô xinh đẹp đến thế nào, hóa ra cũng chỉ đến thế này thôi.” Người con gái trước mặt nhìn qua có vẻ hơi kích động: “Chị gái này, mọi người đều là con gái, chuyện này không cần nói thì ai cũng hiểu, không nên làm những chuyện đáng xấu hổ như thế này. Đàn ông ai cũng có lòng tham, ăn rồi vẫn muốn ăn, nhưng hiện tại anh ấy là của tôi, tôi muốn nói rõ ràng với chị.”

“Ngừng, ngừng, dừng lại.” Trần Nhựt Vũ choáng váng đầu óc, não căng phình, da đầu run rẩy, cô nhanh chóng xua tay, không để đối phương nói tiếp.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng tổ chức lại chức năng ngôn ngữ: “Vị tiểu thư này, tôi không biết cô, tôi không nghĩ rằng tôi và cô có chuyện để nói. Hơn nữa, nói thật nhé, tôi ăn nói vụng về, bị người khác tìm tới tận cửa như này tôi không thể đối phó lại được. Cô cũng biết chuyện này rất đáng xấu hổ, tôi đề nghị nên gọi người đàn ông kia đến đây để nói cho rõ ràng.”

Trần Nhựt Vũ quay trở lại phòng, lấy điện thoại di động, tức giận đến mức ngón tay run cả lên. Cô đứng ở trước mặt người con gái kia gọi điện cho Mạnh Cổ. Rất nhanh, đã có người nghe máy. Mạnh Cổ cười hihi hỏi: “Nhanh như vậy em đã hẹn anh rồi sao?.”

Trần Nhựt Vũ không hề có hứng thú nói mấy lời nhảm nhí với anh, cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Anh đang đi làm sao?.”

“Không phải, ở nhà.”

“Hay lắm, anh đến nhà tôi ngay lập tức!.”

“Làm sao vậy?.” Giọng nói của cô rất nghiêm túc lại còn có vẻ tức giận, đầu dây bên kia Mạnh Cổ không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Bạn gái của anh đang ở nhà tôi!.” Cô gào vào điện thoại, rồi đập mạnh máy.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Mạnh Cổ thắng đường giải oan

Mạnh Cổ cuống cuống gọi lại nhưng cô không bắt máy.

Trần Nhựt Vũ rất tức giận, cô không biết nên nói gì, dù sao chuyện trước mắt nhất định phải đợi anh tới để làm rõ.

Cô gái trước mặt mím chặt môi, đan ngón tay vào nhau, đương nhiên không đoán được Trần Nhựt Vũ lại gọi nhân vật chính tới đây. Nhưng cô ta cũng không có ý định bỏ trốn, cô ta đến đây là vì bảo vệ quyền lực và địa vị của mình, cô phải chờ bằng được anh tới.

Trần Nhựt Vũ đánh giá người con gái trước mặt, hỏi: “Cô là đối tượng xem mắt của anh ấy?”

Cô gái kia không phủ nhận, nói: “Là quen biết, nhưng chúng tôi đã bắt đầu phát triển, có một thời gian, cả hai gia đình cũng gặp mặt qua, chuyện của tôi và anh ấy cơ bản đã quyết định xong. Ở chung một thời gian, cũng đến ngày chọn tổ chức tiệc mừng.” Cô gái kia dừng một lúc, nói thêm: “Cho nên, anh ấy không phải đối tượng xem mắt, nói là chồng chưa cưới là còn khiêm tốn.”

Trần Nhựt Vũ tức đến thở không ra hơi, tâm trạng tụt dốc không phanh. Cô là một người con gái, đương nhiên không thể chịu đựng được tình huống như này, có một người con gái không biết từ đâu chui ra, đến nói với mình rằng “tôi là vợ chưa cưới của anh ấy”.

Trần Nhựt Vũ lạnh lùng đối đáp: “Cô đã là khách không mời mà tới, tôi cũng không có ý định đón tiếp cô. Cô chờ chồng chưa cưới của cô tới, hai người cùng nhau ăn chuông nhà tôi.”

“Chồng chưa cưới” ba chữ này, cô nghiêng chặt răng, kìm nén cảm giác chua xót mà nói ra.

Nói xong, cô đóng cửa lại, để mặc người con gái kia ở ngoài cửa.

Ngồi chờ Mạnh Cổ tới mà tâm trạng cô như kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui, lo âu rồi lại tức giận. Tên kia rõ ràng nói rằng chuyện xem mắt anh đã thắng thán từ chối, do vậy cô không để ý, không đề phòng chuyện khác xảy ra.

Thế nhưng, bây giờ có người tìm tới tận cửa, người này sao biết được địa chỉ nhà cô? Chỉ có thể là Mạnh Cổ nói cho cô gái kia biết, Mạnh Cổ dám đi nói địa chỉ nhà của cô cho đối tượng xem mắt của anh biết, định tính toán gì đây? Rất quá đáng! Rất không có trách nhiệm.

Cô cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm chạp, mãi sau mới nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Trần Nhượng Vũ sai bước to ra đến tận cửa, mở vội cửa ra.

Ngoài cửa, một nam một nữ hai mắt nhìn nhau, cả hai đều dung ánh mắt nghi hoặc đánh giá đối phương.

“Em lên con điên gì vậy? Tùy tiện tìm một người con gái nói là bạn gái của anh.” Mạnh Cổ tỏ vẻ mất hứng, sắc mặt anh hơi tái, nhìn tỏ vẻ sốt ruột.

Người con gái kia cũng nói: “Cô có ý gì đây? Tôi tưởng gan cô to đến mức dám gọi A Hạo tới, gọi người tôi không biết đến làm gì, cô muốn như thế nào?”

Trần Nhượng Vũ tròn tròn mắt, cô chỉ vào Mạnh Cổ: “Không phải anh ta?”

“Tôi không biết anh ta.”

“Anh không biết cô ấy.”

Một nam một nữ đồng thanh lên tiếng đáp.

Trần Nhượng Vũ ngây người, hỏi lại: “A Hạo là ai?”

“Chu Hạo.”

“Tôi không quen ai là Chu Hạo, tôi chỉ quen người tên là Chu Triết.”

“Chu Triết? Anh, anh ấy còn dám dung tên giả sao? Anh ấy không phải tên là Chu Triết, mà tên là Chu Hạo.”

Trần Nhượng Vũ tròn mắt há mồm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mạnh Cổ ở bên cạnh bật cười, nói chen vào: “Anh là bệnh nhân, anh yêu cầu được ngồi xuống xem kịch.”

Trần Nhượng Vũ trừng mắt với anh. Anh khoanh tay trước ngực: “Anh bị cú điện thoại của em dọa gần chết, vội vàng chạy tới, đến bây giờ tim còn đang nhảy tung tung.”

“Đủ để chứng minh anh có tật giật mình.”

“Này, em đừng có gán tội cho người khác nhé. Nói đạo lý một chút được không?”

“Anh đừng tính tương đi, chắc anh cũng nghĩ sẽ có ngày bạn gái trước hoặc bạn gái bây giờ đến tìm tôi, cũng chẳng có gì lạ đâu. Cho nên anh mới có cảm giác chột dạ, sợ sệt.”

“Em đang thẹn quá hóa giận sao?”. Mạnh Cổ tụt hứng, nhú mồm, xích gần lại bên cô: “Vây Chu Triết, Chu Hạo gì đó thì nên tính như nào đây, là anh ta gây chuyện, chuyện gì nên giải quyết thì phải giải quyết chứ, em cáu giận với anh làm gì.”

Trần Nhượng Vũ nhất thời cứng họng, cũng biết chính mình có lỗi trước, nhưng cô vẫn rất tức giận: “Nói đi nói lại, cũng do đàn ông các anh xấu xa, chỉ thích chòng ghẹo con gái mới thấy hài lòng. Quá khốn nạn, khắp thiên hạ đàn ông đều xấu xa như nhau.”

“Là như nào?” Mạnh Cổ bắt đầu lên con. Thật sự là quá nuông chiều cô rồi nên bây giờ không biết phân biệt phải trái.

“Đáng coi thường!” Trần Nhượng Vũ lại bắt đầu, nhưng cô cố gắng nhịn xuống.

Cô gái kia thấy mình bị cho ra rìa, không ai thêm để ý tới, đối phương thì đang cãi nhau oang oang, không khỏi thấy choáng váng đầu óc. Cô ta cố gắng chen vào: “Tóm lại, chị và A Hạo sẽ không thể có dây dưa gì cả. Chúng tôi sẽ mau chóng kết hôn, chị cũng có bạn trai, như vậy rốt cuộc là có ý gì? Chị muốn chứng minh anh ta yêu chị sâu đậm đến thế nào sao? Cố ý làm ra những chuyện như vậy sao?”

“Cô làm sao mà biết được cô ấy là tiểu tam?” Mạnh Cổ quay đầu liền mắng: “Cô không biết cô ấy là bạn gái của tôi sao? Liên quan cái rắm đến tên đàn ông của nhà cô! Muốn đùa giỡn hay lên mặt thì đi mà nói với tên khốn kia kia.”

Trần Nhượng Vũ và cô gái kia đều sùng sốt, Mạnh Cổ mà điên lên thì rất dọa người.

Trần Nhựt Vũ nhất thời sợ hãi, không dám chen miệng vào.

“Cô tên là gì?” Mạnh Cổ bắt đầu hỏi.

“Khương Mẫn Lan.” Bị Mạnh Cổ trấn áp, ngoan ngoãn trả lời.

Trần Nhựt Vũ có phản ứng trở lại. Đúng, cô quên mất hỏi tên tuổi của đối phương.

“Cô làm sao biết địa chỉ ở đây mà tới?” Mạnh Cổ hỏi lại.

Trần Nhựt Vũ tỏ ra đồng tình với câu hỏi này của Mạnh Cổ, vấn đề này rất quan trọng, cô ở bên cạnh gật mạnh đầu.

Mạnh Cổ liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó quay sang nhìn cô gái kia nói: “Cô tốt nhất lên nói rõ ràng bằng không với chuyện cô đến đây làm loạn nhà loạn cửa người ta như thế này, chúng tôi có thể báo cảnh sát. Xem nào, có thể gọi đây là vì tình yêu mà tìm tới tận nhà để báo thù, nói không chừng ai biết được cô có phải lên kế hoạch đột nhập vào nhà cướp bóc hay không.”

Trần Nhựt Vũ nhất thời cảm thấy Mạnh Cổ so với cô khả năng ăn nói còn khôn khéo hơn ti lần, khi nghe anh nói đến vậy cô không thể nghĩ lại, cảm thấy may mắn khi mình đã không cho người lạ vào nhà.

“Báo cảnh sát gì chứ, anh đừng dọa tôi. Tôi nhìn thấy anh ấy chuyển đồ đến nhà chị ta, trên hộp có viết địa chỉ, tôi mới tìm tới.” Cô gái tên Khương Mẫn Lan dừng lại, sau đó chỉ tay vào Trần Nhựt Vũ: “Chu Hạo có đôi khi vô tình nhắc tới tên chị ấy, cho nên tôi nhớ rất rõ, người nhận hàng vừa hay ghi tên chị ấy.”

“Chu Triết chưa bao giờ gọi quà cho tôi.” Trần Nhựt Vũ nhất định phải giải thích một chút.

“Sao lại không có, ngay cả biên lai tôi cũng thấy, chiếc nhận hơn 10,000 tệ, tôi khẳng định mình không nhìn nhầm.”

Trần Nhựt Vũ há miệng chữ O, dọa người ghê, Mạnh Cổ cũng nhún mày lại.

Trần Nhựt Vũ hỏi: “Hơn 10,000 tệ mà dung chuyển phát nhanh sao?”

Mạnh Cổ cùng Khương Mẫn Lan cùng nhau trừng mắt, sau đó Mạnh Cổ thở dài: “Chỉ số thông minh của hai người này thật khiến tôi quá sốt ruột.”

Trần Nhựt Vũ không phục: “Đồ đắt tiền như vậy đương nhiên phải đưa trực tiếp, sao lại dung chuyển phát, bị người khác lấy thì sao? Tôi nói sai gì chứ?”

Khương Mẫn Lan cũng nói: “Nhấn được chuyển phát nhanh tới địa chỉ cần gọi, tôi nhớ rất kỹ tên người nhận và địa chỉ gọi tới, sao có thể nhầm lẫn được.”

“Một người tên là Chu Triết, một người tên là Chu Hạo, ngay cả tên cũng không giống nhau, thế mà hai người còn tranh cãi cả nửa ngày trời, sao lại không nhìn ra vấn đề? Tên người đàn ông đã khác nhau, chẳng lẽ hai người không nên hỏi tên người con gái một chút hay sao?”

Mạnh Cổ chỉ tay vào Trần Nhựt Vũ, hỏi Khương Mẫn Lan: “Cô biết cô ấy là ai không?”

Mẫn Lan sững sốt: “Đương nhiên biết. Cô ấy là Lương Tư Tư.”

Trần Nhựt Vũ ngây người. Quả nhiên là Lương Tư Tư?

Mạnh Cổ quay đầu hỏi Trần Nhựt Vũ: “Lương Tư Tư đâu?”

Trần Nhựt Vũ lắc đầu: “Tư Tư không có ở nhà, cô ấy đi công tác rồi.”

“Được rồi.” Mạnh Cổ gật đầu, nhìn Khương Mẫn Lan nói: “Khương tiểu thư, bạn gái của tôi tên là Trần Nhựt Vũ, không phải Lương Tư Tư người mà cô muốn tìm. Còn nữa, tôi hy vọng chuyện tình tay ba của các người lần sau ra bên ngoài mà giải quyết, đừng đến đây quấy rầy bạn gái của tôi. Khương Mẫn Lan và Chu Hạo – hai cái tên này tôi sẽ nhớ kỹ, tôi có thể điều tra được về lý lịch của hai người. Cho nên, phía nhớ kỹ lời tôi nói, về sau không được đến đây quấy rầy bạn gái tôi, nơi này là nhà của cô ấy, cô hiểu chưa?”

Khương Mẫn Lan hiển nhiên không nghĩ đại náo Ô Long Viện tới mức như thế này. Cô ta ngẩn người, không hề có chút phản ứng nào.

Mạnh Cổ nói lại một lần nữa, lần này Khương Mẫn Lan mới gật đầu.

Nói xong, Mạnh Cổ không hề tỏ ra khách sáo, kéo Trần Nhựt Vũ vào nhà rồi đóng cửa lại.

Trần Nhựt Vũ cảm thấy hơi thất thế. Cô vừa rồi mắng Mạnh Cổ đến vuốt mặt không kịp, còn coi thường anh. Cô ngồi trên sofa cúi gầm đầu xuống, có chút ngượng ngùng nhìn anh.

Mạnh Cổ thở dài một hơi, hỏi: “Trần Nhựt Vũ, rốt cuộc thì em cảm thấy anh không an toàn đến thế nào?”

Trần Nhựt Vũ muốn trả lời rằng, không phải, không phải cô không có cảm giác an toàn. Nhưng cô nói không nên lời.

Lúc người con gái kia tìm đến não loạn. Lúc Khương Mẫn Lan nói rằng: “Người đàn ông cô yêu, là người của tôi” nếu cô bình tĩnh hơn, hỏi rõ ngọn nguồn của câu chuyện, có thể xóa tan được hiểu lầm. Thế nhưng, trực giác mách bảo rằng đó chính là bạn gái trước đây của Mạnh Cổ, nên cô nói con thím nọ gọi Mạnh Cổ tới.

Cho nên, nếu hỏi rằng cô tin tưởng anh đến chừng nào, đương nhiên là con số 0.

“Được rồi.” Mạnh Cổ lại tự quyết định: “Anh có thể tự an ủi mình rằng là em yêu anh.”

Nhịp tim Trần Nhựt Vũ lại nhảy tung tung, đương nhiên là cô yêu anh.

Cho tới bây giờ, cô đương nhiên biết là cô yêu anh. Nhưng cô do dự điều gì? Cô lo sợ điều gì?

Rõ ràng khi làm bạn thân của anh, trong lòng cô so với hiện tại còn kiên quyết hơn nhiều.

Không có cảm giác an toàn, anh nói đúng.

Nếu anh là bạn tốt của cô, cô sẽ không lo lắng sẽ mất đi anh. Nếu anh là bạn trai của cô, so với quan hệ lỏng lẻo trước kia, cô lo lắng gấp trăm lần.

Cô còn đang rối bời trong suy nghĩ, đột nhiên thấy trước mắt mọi thứ chao đảo, anh kéo mạnh cô vào trong lòng, đặt một nụ hôn thật mạnh: “Nhìn thấy lần nào sẽ hôn lần đấy, chỉ có điều anh vẫn bị cấm, nên kĩ thuật hôn điều luyện chưa phát huy được hết.” Giọng nói của anh đầy vẻ tức giận.

Trần Nhựt Vũ hồi phục lại tinh thần, đánh anh một cái.

Mạnh Cổ nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ: “Anh từng xem một quyển tạp chí, trên đó có ghi rằng nếu nam nữ thường xuyên tiếp xúc thân mật với nhau sẽ gia tăng cảm giác an toàn cho đôi bên.”

Trần Nhựt Vũ nhún mày: “Là nói phải lên giường sẽ có cảm giác, để đối phương chạy không thoát, đúng không?” Lời nói của một tên sắc lang còn ra cái vẻ văn hóa.

Mạnh Cổ cười haha: “Em yêu, lúc em thô tục anh rất thích.” Cô nhin không được, đánh anh thêm cái nữa.

“Lúc em hưng phấn với anh, em rất đáng yêu, anh đã nói điều này với em chưa?”

Trần Nhựt Vũ rất muốn cười nhưng lại giả vờ lạnh lùng, lườm anh một cái.

Mạnh Cổ kéo qua kéo lại, nói: “Trần Nhựt Vũ, Thích Dao em cũng đã gặp qua, chuyện trước đây của anh và cô ấy em cũng đã biết. Anh phải nói với em, người bạn gái thứ hai của anh tên là Bành Lệ Hình, là anh theo đuổi cô ấy, lúc ấy anh vẫn còn chưa hoàn toàn quên được Thích Dao, anh nghĩ, con gái nhiều như vậy, người xinh đẹp hơn cô ấy có rất nhiều, anh nhất định sẽ quên được cô ấy.

Nhưng thì ra hạnh phúc không thể có được nếu vẫn còn oán hận. Anh và cô ấy quen nhau được một thời gian, anh nghĩ đôi bên đều rất cố gắng nhưng cuối cùng vẫn không hợp nhau. Cô ấy đặt rất nhiều kì vọng vào anh, cô ấy thích lãng mạn, nhưng anh không làm được, cô ấy thích chiếm thế thượng phong, có rất nhiều yêu cầu, mà anh cũng vậy, cho nên anh cảm thấy mệt, cô ấy cũng mệt gần chết!”

Trần Nhựt Vũ có thể hình dung ra được một nữ ác bá chống chọi một ác bá tiên sinh, hai bên hồ rỗng đôi đầu, đúng là hình ảnh khiến người ta nghĩ thôi cũng thấy rất phân khích.

Mạnh Cổ tiếp tục nói: “Người bạn gái thứ ba, là cô ấy theo đuổi anh. Khi đó, anh đã được Bành Lệ Hình dạy cho một bài học, anh nhận thấy rằng không thể tùy tiện nói lời yêu đương, nhưng Nhan Kỳ là một cô gái ngoan hiền, đáng yêu, cô ấy nhiệt tình theo đuổi anh, rất kiên trì trong một thời gian dài đã khiến anh cảm động, anh cảm thấy với tính cách này của cô ấy, khẳng định sẽ biết nhường nhịn anh, anh sẽ không cảm thấy mệt mỏi. Vì thế nên anh đồng ý.”

Trần Nhựt Vũ xê dịch người lại, ép sát vào người anh, cô thích Mạnh Cổ mở rộng lòng với cô.

“Sau này khi chúng ta ở cùng một chỗ sẽ có người nói qua nói lại, hơn nữa em cũng biết đó, anh đẹp trai như vậy, rất nhiều cô gái theo đuổi.” Anh đồng ý tuyên bố, còn cười ở trên đỉnh đầu cô nữa.

“Biết anh là bạn trai đầu tiên của Nhan Kỳ, cô ấy không thể thông cảm cho anh đã trải qua hai mối tình, cũng không để người con gái khác tiếp xúc với anh quá gần gũi. Cô ấy luôn hoài nghi, luôn hy vọng anh phải biểu đạt tầm quan trọng của cô ấy đối với anh thế nào, muốn cho cô ấy biết bất cứ ai cũng không thể có ảnh hưởng tới anh. Anh không làm được, anh không biết nên làm như thế nào mới có thể thỏa mãn yêu cầu này của cô ấy. Mỗi khi anh tăng ca, cô ấy lại cho rằng anh coi trọng người bệnh hơn cô ấy. Đến trễ hẹn thì nói rằng anh không quan tâm đến cô ấy. Sau đó, anh và cô ấy chia tay. Thời gian không dài bằng cuộc tình thứ hai.”

Trần Nhựt Vũ hỏi: “Có phải anh lại nói những câu khó nghe không, mới khiến cô ấy có cảm giác anh hồ hững không quan tâm, không yêu thương cô ấy thật lòng.” Phụ nữ luôn có cảm giác không an toàn, là lỗi của đàn ông hay là lỗi của phụ nữ?

“Em lại muốn móc bói tật xấu của anh nữa đúng không?”

“Anh nên nhận rõ khuyết điểm của mình.”

“Anh có tự kiểm điểm bản thân mà, cho nên từ đó về sau anh chưa từng có bạn gái mới. Không phải cứ cảm thấy điều kiện phù hợp thì có thể thoải mái ở bên nhau, cảm giác không có thì không kéo dài được lâu. Kỳ thực, anh cũng cảm thấy có lỗi với hai người ấy, anh chỉ quan tâm đến yêu cầu của mình mà không nghĩ tới cảm giác. Tính tình con người rất khó sửa, nếu không chẳng lẽ cứ vì người này người nọ mà phải gượng ép mình sửa sao, miễn cưỡng như vậy anh không làm được.”

“Vậy còn em?” Trần Nhựt Vũ ngồi thẳng người dậy, trừng mắt nhìn anh: “Anh nói, anh muốn làm bạn trai em, nhưng anh chẳng sửa tính nết một chút nào cả, vẫn hung dữ như thường.”

“Em mới hung dữ, nuông chiều em một chút, em lại càng tỏ ra kiêu ngạo.”

“Em nào có?” Cô không phục, tội này oan ức quá.

Mạnh Cổ lại kéo cô gần mình, ôm cô vào lòng, nhìn cô nói: “Với yêu cầu của em, anh chẳng cần lo lắng gì cả.”

Cô không phục: “Em không hề kém cỏi chút nào. Bị thương bắt tức bị hạ hữu dư. *”

(*) Có thể hiểu nôm na câu này là: Tuy không bằng khi so với trên nhưng so với dưới lại có thừa. Ở Việt Nam mình cũng có những câu tương tự: Nhìn lên không bằng ai, nhưng nhìn xuống cũng không ai bằng mình.

“Cho nên, điều anh lo nhất chính là cảm giác.” Mạnh Cổ hoàn toàn không thêm đề ý tới việc cô đối với điều kiện của mình như nào, tự đưa ra áp đặt, nói nhanh: “Anh không cần phải sửa đổi tính nết gì cả bởi anh nghĩ em cũng sẽ chẳng vất vả nhường nhịn anh đâu, cho nên ở bên em anh cảm thấy rất thoải mái.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Mạnh Cổ là cái nắp nồi

Anh tâm sự với cô mà cũng không quên gài vào mấy câu độc địa. Trần Nhựt Vũ rất muốn cười trộm một cái.

Tuy rằng lời nói của anh nghe không xuôi tai, tuy rằng có chút bá đạo, tuy rằng có chút ích kỉ, nhưng Trần Nhựt Vũ biết anh đang nói thật.

Cô thích anh thẳng thắn với cô, điều này làm cho cô cảm thấy anh đối với cô chân thành hơn. Nhưng cô không thể bị anh mê hoặc được, cho nên cô cố ý bày ra vẻ mặt lạnh lùng: “Thì ra anh muốn tìm một người dễ sai bảo, chịu đựng được mỗi khi bạn gái cũ của anh tìm tới coi thường.”

“Cố ý bẻ cong lời nói của anh là cách em biểu đạt tình yêu với anh sao?.” Mạnh Cổ liếc mắt một cái cũng nhìn thấu được cô.

Trần Nhựt Vũ hơi đỏ mặt, than thở: “Nào có bẻ cong, anh nói nhiều chuyện khiến em rất tức giận, cho nên không thể tin tưởng được, em đang bồi dưỡng sức mạnh, muốn đá anh một cước bay ra khỏi nhà.”

“Như thế nào là không bẻ cong, em biết rõ lời này và lời ngon tiếng ngọt kia là hai kiểu khác nhau.”

“Em cho rằng đều cùng một loại.” Cô cười cười nhìn anh, ánh mắt hấp háy.

Mạnh Cổ tỏ vẻ không được tự nhiên: “Em biết như vậy là được rồi, dù sao cũng bị ép đến rồi lại ép đi.”

“Anh không nói rõ thì ai biết được đây là ý gì.” Cô trừng mắt nhìn anh.

Mạnh Cổ thấy cô trừng mắt với mình, qua một lúc đành thỏa hiệp: “Được rồi, hãy để anh biến hình thành Doãn Tắc mười giây.”

Anh hai tay ôm ngực, dùng cách nói khoa trương nhất để nói: “Trần Nhựt Vũ, sau nhiều lần ngồi qua hàng nghìn chiếc thuyền, anh mới phát hiện ra em chính là bên cạnh của anh. Em nghe đi, có nghe thấy lời anh nói không? Đó là tiếng của ông trời đang nói, ông nói chúng ta đã tìm thấy mục tiêu của cuộc đời, là trời sinh một cặp.”

Trần Nhựt Vũ cười ha ha.

“Em cười gì chứ?.” Mạnh Cổ tức giận, khôi phục bản mặt của ác bá tiền sinh, cốc vào đầu cô.

“Anh ôm ngực, không có đáng về tự nhiên của ông chủ Doãn.” Lời cô nói là thật.

“Này, em là vợ của anh đấy nhé.”

“Tạm thời còn chưa phải.”

Anh trừng mắt nhìn cô, cô cũng trợn mắt lại. Trợn mắt xong, hai người nhìn không được bật cười.

Mạnh Cổ hỏi: “Trần Nhượng Vũ, em ở bên anh phải miễn cưỡng thay đổi mình sao?.”

Cô đang nghĩ, dường như không có. Cô cảm thấy cô vẫn là cô, rất tự nhiên thoải mái.

“Không cần phải thay đổi, Trần Nhượng Vũ. Nếu em ở bên cạnh anh, em không cần phải gượng ép bản thân thay đổi, chúng ta chắc chắn là một đôi trời sinh rồi. Nỗi nào úp vung đấy.”

“Anh có nghe thấy hay không, có nghe thấy hay không? Đó là tiếng nói của ông trời.” Trần Nhượng Vũ bắt chước theo anh, dùng giọng nói khoa trương nhất, cười đến mức ngã lộn xuống sofa.

Mạnh Cổ cũng cười: “Em nói không tự nhiên bằng anh.”

“Cho nên anh là cái nòi?.” Cô nhìn không được, muốn chọc tức anh.

“Đương nhiên là cái nấp.”

“Vi sao?.”

“Bởi vì cái nấp ở trên.”

Mất một lúc lâu Trần Nhượng Vũ mới hiểu được anh đang nói gì, ý nói anh là người đẹp trai. Về mặt cô đen sì, muốn đấm anh một cái.

Mạnh Cổ tiếp tục nói: “Trần Nhượng Vũ, em đúng là người con gái chịu được khổ. Cửa ải khổ nhất em đã qua được rồi. Còn cửa ải sau, để lần sau thử tiếp.”

Cô không nhìn được nữa, đấm anh một cú: “Này, anh không được nói những lời mang tính chất đòi bại vào đây.”

“Có cái gì mà đòi bại chứ? Chịu khổ này là theo nghĩa đen, về mặt tích cực đây hàm ý. Em suy nghĩ nhiều quá, trong đầu đòi bại sẵn nên nghĩ ai nói gì cũng đòi bại. Hay là em đã sớm tư tưởng gì đến anh?.”

“A, nói đến màu vàng*, em nhớ ra rồi. Có phải anh mua sầu riêng không?.” Trần Nhượng Vũ bỗng nhiên nhớ tới một điều cực kì quan trọng.

(*) Trong tiếng Trung ‘ màu vàng ‘ không chỉ đơn thuần là nói đến màu sắc mà còn nói đến vấn đề tình dục.

“Cực kì nhiều, hơn hai mươi cân đó.”

“Anh có mang đến không?.” Ánh mắt cô như phát sáng, tràn ngập vẻ mong chờ. Tuy rằng cô không thấy anh mang đến, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi. Có lẽ anh để trong xe không mang lên.

“Em gọi anh mau tới đây để nghe tra khảo, anh không thể mang sầu riêng trong khí thể phóng khoáng được, vậy anh mang đến làm gì?.”

Trần Nhượng Vũ vô cùng thất vọng.

Mạnh Cổ ho khan hai tiếng, nói chậm lại: “Thật ra, cái đó, còn có một nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân nào?.” Trần Nhượng Vũ chớp mắt, hy vọng anh nói không cố ý mang tới, bởi vì anh vẫn luôn để trong cốp xe.

Kết quả, Mạnh Cổ nói: “Sầu riêng bị trộm mất.”

“Cái gì? Kẻ trộm lại đi lấy sầu riêng? Trộm ở đâu? Trộm ở trong xe sao? Hay trộm ở nhà anh?.”

“Không hẳn. Anh không để nó trong xe, bằng không mùi ghê lắm, cho nên anh mang về nhà, nghĩ không gian lớn hơn sẽ không có mùi, nhưng vẫn có. Nó rất lợi hại nhé, biến cả nhà anh đều nồng nặc trong mùi ấy, ở trong phòng ngủ anh cũng có thể ngửi được cái mùi gớm ghiếc ấy, vì thế anh ném nó ra ngoài cửa.”

Cầm Trần Nhượng Vũ suýt rụng xuống.

Mạnh Cổ nói tiếp: “Lúc anh nhận được điện thoại của em, anh vội vàng ra cửa, mở ra thì phát hiện không thấy sầu riêng đâu. Sau đó, anh đi xuống dưới, đi qua thùng rác ngửi thấy mùi rất khó chịu, anh đi lướt qua nhìn vào, nhìn thấy thì thể sầu riêng của anh nằm ở đó.”

Trần Nhượng Vũ ngây ra như phỗng. Cho nên, sầu riêng yêu quý của cô, chẳng những bị trộm, mà còn bị ăn!

“Anh là đũa ngọc sao? Loại quả như này lại dám tùy tiện để ngoài cửa.” Quả nhiên rất muốn ăn đũa ngọc mà, đúng là loại đàn ông không có não làm chuyện ngu dốt.

“Anh sao biết được nó sẽ bị trộm đi, mùi nồng đến thế cơ mà.”

Trần Nhược Vũ trừng mắt nhìn anh, đáp lại là vẻ mặt ngây thơ vô tội của anh: “Bây giờ trong nhà của anh còn chưa hết mùi, cho nên anh thề sẽ không mua loại quả này nữa, anh nói rồi không thể không giữ lời.” Nói cách khác, quả sầu riêng tiếp theo là không có cơ hội xuất hiện.

Trần Nhược Vũ đá Mạnh Cổ ra khỏi cửa.

Lúc anh nói những lời tâm sự ích kỉ thì cô không đá, nhưng khi biết được vụ sầu riêng này thì cô đá anh. Mạnh Cổ tức sôi máu: “Trừ phi em chủ động gọi điện hẹn anh, bằng không anh sẽ không tìm em.”

Lời nói đầy vẻ hung ác.

Trần Nhược Vũ không thêm để ý tới anh, cô nghĩ đến hai mươi cân sầu riêng kia, đau lòng không thôi. Hơn hai mươi cân đó, cô có thể ăn uống no nê, cô có nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày được ăn nhiều sầu riêng đến thế, kết quả bị tên đàn ông chỉ số thông minh thấp tè này phá hỏng.

Trần Nhược Vũ đấm liên hồi vào ghế sofa, tên đàn ông ngu ngốc này so với heo còn kém xa.

Đang trong lễ truy điệu sầu riêng đầy bi ai, có tiếng di động vang lên. Trần Nhược Vũ giật nảy người, nếu là Mạnh Cổ gọi tới, cô nhất định phải mắng anh, sầu riêng của cô, nghĩ tới thôi cũng đau lòng.

Màn hình hiện lên là Lương Tư Tư.

Trần Nhược Vũ nhớ tới việc rất quan trọng: “Tư Tư, mình có chuyện muốn nói với bạn. Hôm nay, có một người con gái tới tìm bạn. Cô ấy tên là Khương Mẫn Lan.” Trần Nhược Vũ nói xong, không biết nên nói với cô bạn này như nào thì Lương Tư Tư đã lên tiếng: “Mình biết rồi.”

“Bạn biết rồi?.”

“Đúng thế, cô ấy gọi điện cho mình.”

Trần Nhược Vũ hoảng hốt.

Lương Tư Tư nói: “Cô ấy tới nhà không tìm được mình, liền gọi điện thoại cho mình. Xin lỗi bạn, chuyện của mình đã gây rắc rối cho bạn.”

“Không sao, không sao. Bạn có khỏe không?.”

“Mình không sao, rất khỏe. Người đàn ông kia là mối tình đầu của mình, lúc học đại học và đi làm thêm mình đã quen biết anh ta, khi đó mình đã bị mê hoặc bởi dáng vẻ đẹp trai, lãng mạn ấy. Anh ta theo đuổi mình rất nhiệt tình khiến mình đã cảm động. Lúc đó, mình rất nghiêm túc trong mối tình này, mình còn có ý định sẽ kết hôn. Sau đó, mình phát hiện anh ta có người con gái khác. Nói trắng ra là một chân đạp hai thuyền. Anh ta thích mình vì mình xinh đẹp, nhiệt tình, còn vui đùa với người con gái kia vì cô ta có tiền, chừng chạc. Sau khi biết chuyện này, mình đã đi tìm người con gái đó.”

“À, bạn tới tìm cô ta?.”

“Đúng, mình đã từng làm chuyện ấy.” Lương Tư Tư như đang tự giễu chính bản thân mình: “Mình và Khương Mẫn Lan hôm nay, đều giống nhau. Muốn tới nhìn xem, người con gái mà Chu Hạo không thể từ bỏ trông như nào. Có phải xinh đẹp hơn mình không, có phải mê người hơn mình không? Mình đi rồi mới biết, người con gái kia là mối tình đầu của Chu Hạo. Nhược Vũ, bạn nói xem trên đời có quá nhiều chuyện nực cười, người con gái đó lớn hơn Chu Hạo hai tuổi, là mối tình đầu của anh ta. Còn mình kém anh ấy hai tuổi, anh ấy là mối tình đầu của mình.”

Trần Nhược Vũ im lặng nghe Lương Tư Tư nói, cô biết sau khi Tư Tư nghe xong điện thoại của Khương Mẫn Lan có rất nhiều chuyện cần được giải tỏa.

Lương Tư Tư tiếp tục nói: “Hai người bọn họ đã chia tay nhưng sau này gặp lại nhau nên đã quay lại. Người con gái ấy, cô ta biết mình là ai, nhưng Chu Hạo không từ bỏ được, tình cảm của anh ta đối với cô ta còn sâu đậm hơn so với mình, cho nên cô ta cũng không tỏ ra ghen tức gì cả. Còn nói cô ta sẽ là người thắng cuộc. Sau đó, mình đi tìm Chu Hạo, mình kể lại cho anh ta nghe, mình hỏi rốt cuộc trong lòng anh ta mình là ai. Anh ta không trả lời được, nhận lỗi, tỏ vẻ hối hận, nói hãy cho anh ta một chút thời gian để giải quyết.”

“Sau đó như nào?”

“Mình đương nhiên không cho anh ta thời gian, dựa vào cái gì mà đàn ông lại là người phân bại thắng thua, mình bỏ anh ta, mình thắng!” Lương Tư Tư nói được lắm được, mà Trần Nhược Vũ nghe xong cũng thấy đau lòng.

“Nhược Vũ, mình nói bạn nghe, kì thực tình yêu nên xem là một trò chơi, sẽ thấy thoải mái hơn. Không có thắng thua, chỉ có hưởng thụ.”

Trần Nhược Vũ không biết nên trả lời như nào. Đây là lí do Lương Tư Tư thay người yêu như thay áo sao?

“Tiểu thuyết tình yêu viết rất đúng, nó cho mình biết cảm giác khi trải qua mỗi một cuộc tình. Ví dụ như tìm đập thành thịch, cảm giác sung sướng, ngọt ngào, vui vẻ mình đều cảm nhận qua. Nhược Vũ, mình đã nói với bạn chưa, tình yêu trong tiểu thuyết viết đều là sự thật, mình hoàn toàn tin tưởng, bởi vì mình đều đã trải qua.”

“Uhm” Sống mũi Trần Nhược Vũ hơi cay cay, cô gật đầu. Cô có thể tưởng tượng được, đầu dây bên kia, hốc mắt Lương Tư Tư đã đỏ hoe.

Trải nghiệm nhưng không hiểu hết được!

Trong trò chơi này, không phân biệt thắng thua, chỉ có nỗi đau!

Trần Nhược Vũ nghe thấy tiếng khóc của Lương Tư Tư, cô không lên tiếng làm phiền, cô cũng rút một tờ khăn giấy, lau nước mắt của chính mình.

Hai người con gái khóc nửa ngày, rốt cuộc mới bình tĩnh lại được. Lương Tư Tư bỗng nhiên lên tiếng: “Nhược Vũ, cảm ơn bạn. Mình rất quý bạn, bạn tuy rằng không giống với mình nhưng ở bên cạnh bạn mình cảm thấy rất thoải mái. Những lúc như này, người mình có thể tâm sự chỉ có bạn.”

“Hai chúng ta khóc như hai người điên.” Trần Nhược Vũ nói.

Lương Tư Tư cười haha: “Nhược Vũ, những lúc như này lẽ ra bạn nên an ủi mình mới đúng. Sao còn nói mình bị điên.”

“Mình nói là chúng ta cơ mà.”

Lương Tư Tư cười: “Đúng, lúc bình thường con gái đều bị điên hết.”

“Không bình thường thì sao?”

“Không bình thường thì không có bệnh.”

Trần Nhược Vũ nở nụ cười: “Tư Tư, mấy câu này không ăn khớp với lời nói của mình, vì sao lại thấy có lý?.”

“Bởi vì bạn bị điên.”

Hai người con gái cười.

“Lời nói này không hiểu buồn cười ở chỗ nào, nhưng mình vẫn thấy nó rất buồn cười.” Trần Nhược Vũ rút giấy ăn lau nước mắt.

Lương Tư Tư lại nói: “Mình nói cho bạn chuyện này, nhất định bạn sẽ bật cười.”

“Chuyện gì?.”

“Sau đó, Chu Hạo kết hôn với mối tình đầu của anh ta, cho là cô ta đã thắng.”

“Sau đó như nào?” Vậy thì sao hôm nay lại có sự xuất hiện của Khương Mẫn Lan?

“Sau đó bọn họ ly hôn.”

Trần Nhược Vũ kinh ngạc, mở lớn miệng, cô nghe thấy tiếng cười to của Lương Tư Tư: “Lúc mình nghe được tin này, mẹ nó, mình muốn nói với cô ta rằng, cô thắng quả này, bà đây vô cùng thích thú.”

Trần Nhược Vũ tưởng tượng, khoe miệng khê cong lên, cô cảm thấy rằng Lương Tư Tư sẽ làm được như lời cô ấy nói.

“Vậy còn Khương Mẫn Lan?.” Cô hỏi.

“Cô ấy ư, nói chung là đã dùng hết dũng khí tới tìm mình, gọi điện còn khóc tu tu. Cô ấy tìm nhầm người, còn bảo bị nhốt ở ngoài nhà bạn, sau đó còn bị một người đàn ông tới mắng xối xả vào mặt.”

Trần Nhược Vũ bật cười, nếu đổi là cô, cô cũng khóc.

“Vậy bạn nói sao?.”

“Mình nói nhìn được là tốt. Mình cũng đã từng trải qua tình huống bị anh ta bắt cá hai tay, mình hỏi cô ấy một người đàn ông như thế mà còn muốn có nữa sao?”

Trần Nhược Vũ có chút khản trương, quả nhiên vẫn là Tư Tư có suy nghĩ sắc bén, rất nhanh đã nắm được trọng điểm.

“Cô ấy khóc, nói rằng cô ấy muốn, vì cô ấy yêu anh ta.”

“Vậy bạn nói như thế nào?” Trần Nhược Vũ nghĩ tới người con gái trẻ hôm nay tìm tới, kì thực Khương Mẫn Lan nhìn qua cũng thấy không phải người con gái ghê gớm.

“Mình nói với Khương Mẫn Lan, tôi từng rất yêu anh ta, yêu thực lòng. Mối tình đầu của anh ta, anh ta cũng rất yêu, rất thực lòng. Nhưng cả hai lại có kết cục như vậy. Mình nói với cô ấy ngựa tốt không ăn cỏ cũ, cho dù anh ta yêu bãi cỏ kia thì thế nào hay vẫn còn say đắm bãi cỏ cũ ấy? Không chiếm được là tốt nhất, chẳng qua vì không chiếm được cho nên không cam lòng. Mình nói để cho cô ấy hiểu rõ.”

Lương Tư Tư ngừng lại một chút, nói thêm: “Cô ấy nói, cô ấy vẫn yêu anh ta, cảm thấy anh ta vẫn yêu cô ấy.”

Trần Nhượng Vũ nghe xong, thở dài.

Lương Tư Tư nói: “Mình cũng không có cách nào cả. Mình nói với cô ấy rằng tên đàn ông nào lúc yêu đương cũng dầy dụa không rõ ràng với người con gái khác, còn nhắc đến món quà đó, cô ấy bảo cho dù vậy vẫn cảm thấy anh ta yêu mình, mình không còn lời nào để nói. Dù sao người đàn ông này cũng không phải của mình, tùy ý cô ấy xử lý.”

“Hơn nữa, chiếc nhẫn hơn 10,000 tệ mà còn chuyển phát nhanh, đúng là ý thức an toàn không hề có, chẳng may mất thì sao, bị người khác lấy cắp thì sao?” Trần Nhượng Vũ đứng lúc chen thêm lời bình luận vào, phát biểu ý kiến.

“Trần Nhượng Vũ, đây là trọng điểm sao?” Lương Tư Tư nhìn không được, lên tiếng hỏi cô.

“Được rồi.” Trần Nhượng Vũ chuyển nhanh đề tài: “Bạn nói như vậy Khương Mẫn Lan trả lời như thế nào?.” Không đợi Lương Tư Tư trả lời, cô bổ sung thêm một câu: “Nói lại, mình cảm thấy dùng chuyển phát nhanh gửi nhẫn chỉ có đám nhà giàu mới làm được, vô cùng đáng ghét.”

“Nhượng Vũ.”

“Được rồi, mình không nói nữa, bạn nói tiếp đi.” Mấy lời nói của cô vô tích sự quá, cô im lặng nghe tiếp.

“Mình nói với Khương Mẫn Lan, nếu cô đã nghĩ thông suốt, nếu người đàn ông này không đáng để cô yêu thì chúng ta sẽ đem chiếc nhẫn kia bán để lấy tiền chia đôi, nếu cô cảm thấy người đàn ông này đáng giá để cô giữ bên mình, thì tôi sẽ nhận chiếc nhẫn này, cô nói lời cảm ơn với Chu Hạo hộ tôi. Đương nhiên, nếu về sau cô ly hôn, nếu lúc đó cố gắng, thì tài sản được chia cũng không ít.”

Trần Nhượng Vũ cười như điên, Tư Tư đứng là người con gái miệng lưỡi châm chọc số một.

“Đúng rồi, Khương Mẫn Lan nói có bạn trai của bạn tới chửi bới cô ấy, là bác sĩ Mạnh sao?.”

“À đó.” Trần Nhượng Vũ thấy hơi ngượng, nhỏ giọng nói: “Anh ấy nói anh ấy thích mình. Chúng mình bây giờ, ừm, hai bên đều nói rõ, chỉ có chỗ vẫn còn chưa nói hết.”

“Dừng! Có cái gì nói không rõ. Mình đã nói rồi đó thôi, đối với bạn nếu anh ấy không có hứng thú, có gì cứ trêu chọc bạn.”

“Hà? Nhưng lúc đó không phải bạn cũng đang theo đuổi anh ấy sao?”

“Thử xem anh ấy đáng tin cậy như thế nào, nếu anh ấy muốn chơi đùa, đương nhiên mình sẽ khuyên bạn đá anh ấy ngay. Nhưng anh ấy không để ý tới mình, cho dù lúc ăn cơm với mình cũng hỏi tới bạn, cho nên anh ấy qua ải của mình. Chẳng qua có phát triển mối quan hệ yêu đương với bạn hay không, mình không nhúng tay vào được.”

“À, hóa ra là vậy.”

“Cái gì hóa ra, bạn ngu chết đi được, mình mà nói nhiều điều với bạn chắc hẳn bạn sẽ lại làm mọi chuyện rồi tung lên.”

“Uhm”

“Uhm cái gì mà uhm, mau nói cho mình biết, hai người bây giờ như thế nào?.”

“Chỉ là bước đầu, thuận theo tự nhiên. Hôm nay anh ấy tới đây, chúng mình đều không cưỡng ép đối phương phải thay đổi, ở bên nhau thoải mái là được rồi.”

“Yêu đương nào có ai không thay đổi. Bạn không phát hiện mình đã thay đổi rất nhiều sao?.”

“Thật vậy á?.” Cô đâu có cảm thấy. Cô còn thấy anh nói rất có lý.

“Nhưng mà.” Lương Tư Tư đầu dây bên kia cười ra tiếng: “Nhượng Vũ, bạn phải quan sát anh ấy kỹ vào. Nếu anh ấy chưa cảm thấy chính mình thay đổi, thì bạn phải thấy yên tâm. Loại cảm giác bất tri bất giác này sẽ khép lại vòng tròn tình cảm của bạn, thì đó là tình yêu đích thực.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Anh không bằng cả Durex sao?!

Có lý.

Trần Nhựt Vũ nhớ lại, cô từng phê bình Mạnh Cổ quá xấu tính và miệng mồm quá ngoa ngoắt, khi đó anh cũng từng nói qua nếu có gặp phải ý trung nhân, anh cũng không nghĩ sẽ sửa lại cách ăn nói của mình.

Cô bỗng nhiên thấy mình nên tiếp thu kinh nghiệm từ bạn bè.

Chờ một lúc sau, Trần Nhựt Vũ gọi điện cho Cao Ngự Lam, hỏi thẳng vào vấn đề: “Lam Lam, bạn suy nghĩ như thế nào mới quyết định chung sống với ông chủ Doãn cả đời?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó giọng nói của Doãn Tắc truyền đến: “Nhựt Vũ à, anh rất thích cái tính thẳng thắn của em đó. Lam Lam đang ở trong toilet, à, cô ấy ra rồi, để anh đưa điện thoại cho cô ấy trả lời em nhé, em hỏi được rồi nhớ nói cho anh biết đáp án.”

Về mặt Trần Nhựt Vũ đen sì, sau đó cô nghe được tiếng Doãn Tắc và Cao Ngự Lam đang nói chuyện, Doãn Tắc nói ra ngoài để cho cô và bạn thân từ từ tâm sự. Trần Nhựt Vũ mặt càng đen hơn, hai người “từ từ tâm sự” xong rồi, anh sẽ quay sang hỏi cô Lam Lam coi trọng anh ở điểm nào nhất chứ gì.

Đầu dây bên kia đã chuyển sang cho Cao Ngự Lam, Trần Nhựt Vũ nói luôn, đương nhiên cô không thể vừa mới lâm trận đã lùi bước, cô hỏi thẳng vào vấn đề.

“Là Doãn Tắc bảo bạn hỏi?”

Quả nhiên trời sinh một đôi.

Trần Nhựt Vũ trả lời: “Không phải.”

Nghĩ một lúc, tâm sự mà không khí như này không hay cho lắm, nên hẹn Cao Ngự Lam ra ngoài nói chuyện mới đúng. Cao Ngự Lam đồng ý sau đó gọi điện cho Doãn Tắc nói rằng cả hai muốn ra ngoài gặp mặt, Doãn Tắc nói rằng có thể tới quán của anh để tha hồ tâm sự, anh miễn phí tiền địa điểm, đồ ăn và rượu chèбет nhè.

Trần Nhựt Vũ tiếp tục đen mặt, ông chủ Doãn hào phóng quá, cái gì cũng cung cấp đầy đủ, có thể coi như là đút lót người tình báo chứ nhỉ? Nhưng Trần Nhựt Vũ vẫn đồng ý, nguyên nhân ư, quá đơn giản.

Miễn phí!

Là một người con gái khôn ngoan, nên biết lúc nào tỉnh thì phải tỉnh, đó là nguyên tắc số một.

Vì thế, Trần Nhựt Vũ và Cao Ngự Lam tới quán ‘Thực’ của ông chủ Doãn Tắc để nói chuyện, bàn ghế bát đĩa đã được chuẩn bị từ sớm, đúng tác phong khoa trương của ông chủ Doãn. Bên cạnh còn có bạn bè quen biết của ông chủ đang ngồi ăn uống, Trần Nhựt Vũ vừa ăn vừa chào hỏi.

Cao Ngự Lam về mặt như giống như kẻ trộm quan sát bốn phía xung quanh, thấy không có người, mới nhỏ giọng nói lí do cô ở cùng một chỗ với Doãn Tắc là vì anh khiến cô cảm động.

“Cảm động?” Điều này hình như không đúng với con người của Doãn Tắc. Cô đang cân nhắc xem có điều kiện nào thích hợp không, không phải vừa mới thỏa hiệp với Lương Tư Tư rồi sao, hóa ra chính là cảm động?

Thì ra, trong lòng mỗi người phụ nữ đều có những tiêu chuẩn khác nhau.

Cao Ngự Lam gật đầu, cô nói thêm: “Doãn Tắc đối với mình ở mặt nào cũng tốt, chúng mình ở bên cạnh nhau khá hợp, anh ấy cũng đã cầu hôn mình. Nhưng mình cũng không biết tại sao lại thế, chỉ thấy vẫn chưa đủ động lực để quyết định.”

“Động lực?”

“Cũng không biết nên hình dung như thế nào. Uhm. Bạn cứ tưởng tượng như này nhé, giống như nước sôi trong nồi, mắt thấy là nó đang sôi, nhưng khi mở ra thì nó vẫn chỉ đang sủi tăm ở đáy nồi, vẫn chỉ có hơi nước bốc lên. Sau đó phải chờ, rồi chờ mãi mà chưa thấy nó sôi. Thế nhưng, nếu như bạn sắp phải đi đâu đó mà nó vẫn chưa sôi cho thì phải làm sao? Lúc này bạn nhất định sẽ rất sốt ruột, cho nên thả thêm chút muối vào, bỗng nồi nước sôi bùng lên. Hiện tại, mình có cảm giác như vậy, có chút sốt ruột, nhưng vẫn thấy hơi đắn đo, hy vọng sẽ có ít muối rắc vào để cho mình sôi trào nhiệt huyết một chút.”

Trần Nhựt Vũ bật cười, kiểu so sánh này quả thực nên gả cho ông chủ Doãn. Nhưng cách miêu tả này cũng có chút hình tượng.

Giống cô, cô rất thích Mạnh Cổ, Mạnh Cổ cũng nói thích cô, theo lí thuyết thì nên thành một đôi mới đúng, cái gì mà bình tĩnh suy nghĩ, thu phục gì nữa chứ, nhưng cô vẫn thấy mình có chỗ chưa xác định rõ ràng.

“Nhựt Vũ, bạn hiểu được ý mình nói gì không?”

“Biết chứ. Chính là nước ở trong nồi chưa đủ sôi, chẳng qua sốt ruột quá muốn nó sôi bập bùng, sau đó có thể thả thịt vào.”

Cao Ngừ Lam sừng sốt, sau đó đỏ mặt: “Nhược Vũ, bạn đừng suy nghĩ đòi bại thế được không?”

“Mình có gì đòi bại chứ.” Trần Nhược Vũ tỏ ra vô cùng vô tội: “Lúc ăn lẩu cũng toàn thế mà. Đúng rồi, chính là muốn thịt chín hẳn một chút, nhưng lại lo lắng nó như quá, lại muốn nó chín vừa tầm thôi, chín thêm một lúc nữa, nhưng lại lo lắng nếu chín quá sẽ không thể ăn.”

“Đúng đúng, bạn nói đúng! Đúng là kiểu mâu thuẫn này.”

Hai người con gái đạt tới mục đích chung, cứ nồi nắp nồi nắp một đồng. Cả hai hoàn toàn không biết Doãn Tắc đi ngang qua, anh hỏi phụ bếp: “Cậu có nghe thấy hai người ấy đang nói gì không?”

“Hai người đang nói về nồi lẩu.”

Lẩu? Doãn Tắc hơi hoang mang, không phải đang tán gẫu về đàn ông sao? Sao lại biến thành lẩu?

“Nhược Vũ, bạn có biết không, sự kiện năm đó, mối tình đầu bảy năm ấy cũng có thể trở mặt, tuy rằng mọi ánh mắt lúc đó đối với mình vô cùng bất lợi, nhưng là bảy năm, là bảy năm đó, bảy năm cũng không thể hình thành sự tin tưởng tuyệt đối, bảy năm cũng không bằng một sự hiểu lầm, vậy Doãn Tắc có thể ở bên cạnh mình bao lâu?”

Hơn nữa, lí do anh ấy yêu mình vì cuộc gặp ngẫu nhiên cách đây ba năm, tạm gọi là nhất kiến chung tình. Nhược Vũ, mình nói thật, mình cũng cảm thấy không nên lo lắng nhưng không thể không suy nghĩ. Nhưng chuyện như này đối với anh ấy lại không phải là vấn đề. Anh ấy cảm thấy gặp qua một người nhớ mãi không quên là chuyện bình thường, mấy năm sau gặp lại yêu nhau là chuyện bình thường, tình cảm tốt đẹp thì kết hôn, tự nhiên sẽ thu phục lẫn nhau. Nhưng với quá trình như này, liệu có thể bền vững hay không?”

“Vậy rốt cuộc bạn cảm thấy không bền chắc ở chỗ nào?”

Cao Ngừ Lam bị hỏi, cô ấy há miệng thờ dốt, nói không nên lời. Nghĩ nửa ngày, nói: “Mình biết mình yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu mình, gia đình hai bên cũng không có mâu thuẫn gì, nhưng mình vẫn cảm thấy kì lạ, cần có động lực hơn nữa. Nhược Vũ, bạn biết đấy, tính cách của mình yếu đuối, gặp chuyện liền tính kế bỏ trốn, nhưng Doãn Tắc không giống với mình, anh ấy khiến mình rất vui. Nhưng kết hôn theo tự nhiên như này mình cảm thấy quá nhanh.”

Cô nhìn nhìn Trần Nhược Vũ, vẻ mặt trở nên mờ mịt, bỗng thở dài: “Kì thực, mình cảm thấy rất không rõ ràng, có lẽ mình vẫn chưa cảm thấy được an toàn, mình cần động lực, muốn được chân tình cảm động, có lẽ chỉ là cái cơ của mình.”

Trần Nhược Vũ không nói lên lời, cô chống cằm suy nghĩ, có bao nhiêu người phụ nữ có cùng cảm giác này với cô? Thực sự chẳng hiểu làm sao, chẳng hiểu sao không có cảm giác an toàn, chẳng hiểu sao lại nói chuyện không có lí, chẳng hiểu sao lại nói chuyện thiếu logic đến thế. Hai người chính là những người con gái kì lạ.

“Lam Lam, bạn nói anh ấy yêu bạn, chẳng lẽ không đủ động lực sao? Anh ấy yêu bạn, chẳng lẽ không cảm động sao? Sau đó, bạn không phải đã xác định được anh ấy yêu bạn rồi?”

Cao Ngừ Lam há to miệng, nghĩ nửa ngày: “Đàn ông nhất định hạn đến chết cái kiểu bệnh thần kinh thâm niên này của phụ nữ nhỉ.”

“Hôm nay Tư Tư nói với mình, người phụ nữ bình thường mới có thể mắc bệnh thần kinh.”

Cao Ngừ Lam nghĩ nghĩ, cười haha: “Mình nên tranh thủ phát tác một chút.” Cô cầm tay Trần Nhược Vũ nói: “Nhược Vũ, cảm ơn bạn.”

Cảm ơn cô? Cô có làm gì đâu? Trần Nhược Vũ nhìn Cao Ngừ Lam như trút được gánh nặng, vui vẻ hẳn lên, bỗng nhiên cảm thấy mình cũng có lợi ra phết.

Mấy ngày nay cô chưa gặp Mạnh Cổ.

Bởi vì Mạnh Cổ đi làm trở lại. Anh xin nghỉ làm một tuần dưỡng bệnh, sau khi quay trở lại làm việc, công việc chồng chất như núi, hơn nữa cần phải điều bác sĩ làm thay anh trở về đúng vị trí, cho nên anh càng bận rộn hơn.

Mà công việc của cô, trừ việc bận rộn yêu đương, cô cũng bận rộn không kém.

Triệu Hạ bên kia gọi điện nói có mấy mối làm ăn mới, sau đó nói có loại bao cao su mới đưa ra thị trường. Tuy rằng Trần Nhược Vũ chỉ làm tạm thời nhưng Triệu Hạ rất chiều cô, có chút thông tin mới là liên báo ngay cho cô để cùng nhau tác chiến. Mấy ngày nay, sản phẩm mới tung ra thị trường, Trần Nhược Vũ lợi dụng việc chạy đi kiếm khách hàng, đến các cửa hàng để điều tra thị trường, sau đó nói với mấy mối cũ về sản phẩm mới. Kể từ đó, công việc của cô bận rộn tới ngày, không có thời gian gặp mặt Mạnh Cổ.

Ngày đó, Trần Nhược Vũ lợi dụng công việc đi tìm khách, đi tới văn phòng của Triệu Hạ, cùng cô ấy thảo luận về vấn đề tiêu thụ, trong lúc đang đợi Triệu Hạ thì cha cô gọi điện tới. Hỏi cô và Chu Triết tiến triển như nào rồi.

Trần Nhược Vũ nói rõ tình hình thực tế, có hẹn gặp nhưng không thành, đôi bên đều coi nhau là bạn cho nên không có cơ hội phát triển thành người yêu.

Cha Trần ngừng lại một chút, cảm xúc thất vọng lộ rõ. Trần Nhượng Vũ muốn thờ dài nhưng cô đành nhận xuống. Gia đình là một cửa ải cô nhất định phải vượt qua. Cho dù là chuyện yêu đương, cô muốn tự mình phải có quyền quyết định. Cô không biết sau khi quay trở về thành phố A thì thế nào, nhưng bây giờ, ngay tại lúc này cô muốn đi theo con đường trái tim mách bảo.

Cha Trần nói vài câu: “Con lớn rồi, có đủ tay đủ chân, cha mẹ không ép được con, con có chủ ý của mình, nhưng cha mẹ có kinh nghiệm sống hơn con, cha mẹ biết trong cuộc sống sẽ xảy ra những gì. Con nên chăm sóc bản thân mình, thử quen biết với Chu Triết xem. Sắp tới năm mới rồi, lúc đó hai đứa cùng nhau về đây, có chuyện gì thì về đến nhà rồi nói tiếp.”

Trần Nhượng Vũ cảm thấy bất lực, rõ ràng cô đã nói muốn được tự quyết định, nhưng cha cô lại không nghe thấy hoặc vô như không nghe thấy, vẫn có thái độ như trước. Đương nhiên, tất cả suy nghĩ này đều là do mẹ cô. Mẹ cô là người có cá tính mạnh mẽ, ngang tàng, cha cô thì ôn hòa lúc nào cũng thuận theo ý mẹ cô, nhưng hai người đều nhất trí trong việc quyết định đưa ra ý kiến thống nhất.

Đây là cuộc sống của gia đình cô. Trong nhà có một người tai quái thì người kia phải nhường nhịn. Có lẽ không phải là nhường nhịn, mà phải nói rằng đây là một phần trong cuộc sống hạnh phúc của cha cô.

Trần Nhượng Vũ cúp điện thoại, nhìn không được thờ dài một hơi. Triệu Hạ vừa hay vào tới nghe thấy tiếng thờ dài hỏi cô có chuyện gì, Trần Nhượng Vũ thuận miệng trả lời rằng cha mẹ cô muốn cô quay về nhà lo chuyện lập gia đình. Triệu Hạ nói, cô ấy còn muốn cùng cô thảo luận có nên giao hết cả đợt sản phẩm mới này cho cô hay không. Bởi vì, nếu là bạn hàng của Trần Nhượng Vũ, đều được đánh giá cô rất tốt, mặc kệ lượng sản phẩm tiêu thụ như thế nào đều khen ngợi Trần Nhượng Vũ. Cô cảm thấy hợp tác rất vui vẻ, Trần Nhượng Vũ lại có trách nhiệm, nên trong việc kinh doanh ít gặp những rắc rối.

Trần Nhượng Vũ được khen ngợi, tỏ ra rất cảm kích: “Mình chỉ bán số lượng nhỏ nên lượng hàng nhập vào cũng ít, vấn đề sẽ ít rắc rối hơn.”

“Hay là bạn nghĩ đến khả năng phải trở về thành phố C? Nói như này đi, mình có một đại lý ở đó, thành phố C cũng không có quản lý, mình cũng xem qua số lượng tiêu thụ, thị trường ở đó cũng được. Mình muốn làm nhưng không được, cũng đang muốn tìm người giúp đỡ. Nếu bạn muốn quay trở về thành phố C thì nhất định phải nói cho mình biết, mình bỏ vốn, bạn tới đó làm, chúng ta sẽ cùng nhau làm tổng đại lý ở thành phố C, bạn thấy thế nào?”

Trần Nhượng Vũ vô cùng kinh ngạc, cảm thấy vừa mừng vừa lo. Từ lúc nào số của cô lại đảo chổi đến vậy nhỉ?

Vào giữa đêm, Trần Nhượng Vũ mới về nhà. Trong nhà tối om, không có bóng người. Lương Tư Tư đi du lịch còn chưa về khiến cho Trần Nhượng Vũ cảm thấy có chút hiu quạnh.

Cô nấu cho mình một bát mì, vừa nấu vừa suy nghĩ nếu cô và Mạnh Cổ kết hôn, mà cô lại giống như bây giờ tăng ca suốt đêm, vậy ai sẽ nấu cơm? Không biết tay nghề của Mạnh Cổ như thế nào, hơn nữa anh tăng ca còn khiếp hơn cả cô.

Vừa ăn cô vừa tự hỏi chính mình, đúng là suy nghĩ nhiều quá.

Tiếng chuông báo có tin nhắn gọi tới, Trần Nhượng Vũ cầm lên xem, là Mạnh Cổ. Trong tin nhắn, anh nói mấy ngày nay không nhận được lời chủ động hẹn gặp mặt của Trần Nhượng Vũ, cho nên trước mắt anh cố gắng cho qua chuyện này.

Trần Nhượng Vũ đọc tin nhắn rồi cười haha.

Cô gọi điện cho anh.

“Anh đang làm gì?”

“Vừa mới phẫu thuật xong, đang ăn cơm hộp. Còn em?”

“Em vừa về đến nhà, đang ăn mì.”

“Sao về muộn thế?”

“Uhm, em mới xong việc. Anh ăn cơm hộp xong là về nhà luôn à?”

“Đúng vậy, không có ai hẹn anh, cho nên anh đành phải về nhà.”

“Muộn rồi, đừng hẹn hò với ai. Anh về nhà sớm một chút, ngày mai có phải đi làm không?”

“Biết rồi.” Mạnh Cổ thờ dài, thực ra anh cũng mệt gần chết: “Vậy em ăn mì xong, em muốn làm gì?”

“Uhm, em đang định suy nghĩ về cuộc sống của em.”

“Thay vào đó em nên lo những chuyện đứng đắn khác đi.”

“Cuộc đời con người có gì mà không đứng đắn? Anh nói xem, chuyện gì thì mới đứng đắn chứ?”

“Nếu thế thì em nên hẹn hò với một vị bác sĩ ngoại khoa vĩ đại, đẹp trai ngời ngời, bồi dưỡng tình cảm, nói chuyện yêu đương.”

Trần Nhựt Vũ bật cười haha, nói rất rõ ràng: “Không muốn.”

“Vậy em muốn lo lắng gì về cuộc đời?”

“Cha em hôm nay gọi điện muốn em quay về nhà, còn muốn em và Chu Triết phát triển tình yêu.”

“.” Đầu dây bên kia im lặng, sau đó tiếng nói hung dữ vang lên: “Trần Nhựt Vũ, ba cái chuyện này cần phải lo lắng sao?”

“Đương nhiên là phải lo lắng rồi, dù sao đó cũng là cha mẹ em, em không muốn họ phải buồn vì em. Vừa hay, hôm nay em nhận được một tin vui, cho nên em đã nghĩ ra cách.”

“Cách gì? Nếu em dám nói em và Chu Triết giả vờ yêu đương, em cứ cẩn thận với anh.”

“Bác sĩ Mạnh, anh thân là bác sĩ sao lại ưa bạo lực đến thế?”

“Yên tâm đi, lấy trình độ chuyên nghiệp trong y học của anh ra mà nói, em sẽ không phải chịu đau đâu.”

Trần Nhựt Vũ nhún mày, tự than khổ với bản thân. Không muốn ngẫm xem ý của anh trong lời nói này là sao.

“Vậy rốt cuộc em nghĩ ra cách gì?” Mạnh Cổ tỏ ra sốt ruột.

“Em đã nói với anh chưa, em có làm thêm một công việc khác, vừa là đại lý kiêm luôn người bán hàng?”

“Ý em muốn nói là về sau chúng ta không cần phải ra ngoài mua sắm, đúng không?”

Trần Nhựt Vũ biết thừa ý anh đang bồn chồn, nhưng cô giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Hôm nay, bà chủ đồng thời là bạn của em nói, vị trí tổng đại lý ở thành phố C đang trống, cô ấy muốn em tới làm. Nếu em muốn trở về thành phố C, cô ấy sẽ hợp tác cùng em, cô ấy bỏ vốn, em bỏ sức.”

“.”

Trần Nhựt Vũ chờ anh trả lời, kết quả anh chẳng có phản ứng gì cả. Cô bèn hỏi: “Bác sĩ Mạnh, anh còn nghe không?”

“Anh nuốt không nổi cơm rồi.”

“Em có nói điều gì ghê tởm đâu. Em chỉ nói là cha mẹ ép em phải trở về nhà, em sẽ thuận theo ý nguyện của họ rồi nói rằng, em sẽ không ở thành phố A bán bảo hiểm nữa, em sẽ về thành phố C bán bao cao su, làm hẳn tổng đại lý, tự mình lập nghiệp. Em rất hiểu cha mẹ em, họ rất trọng sĩ diện cho nên khi nói đến bán bao cao su thì bán bảo hiểm vẫn còn tốt hơn nhiều, thà để em ở đây bán bảo hiểm còn hơn. Không nhìn thấy cho đỡ nước phiền vào người. Anh thấy em nói có đúng không?”

“.”

“Bác sĩ Mạnh, vì sao anh không nói?”

“Trần Nhựt Vũ, có đôi khi cái sự ngu dốt của em khiến cho anh phải há mồm trợn ngược cả mắt lên.”

“Em đâu có.”

“Anh không bằng cả bao cao su sao? Em thấy bao cao su quan trọng hơn anh sao, anh không bằng một góc của nó sao!”

Trần Nhựt Vũ ngây ngẩn cả người, sau đó chịu không nổi nữa rốt cuộc mới lên tiếng: “Bác sĩ Mạnh, phép so sánh của anh thực sự khiến em phản kích đến nỗi á khẩu không nói nên lời.”

“.” Đầu dây bên kia Mạnh Cổ mãi không lên tiếng, đột nhiên anh cúp điện thoại luôn.

Anh cũng biết xấu hổ sao! Trần Nhựt Vũ nghĩ, không đúng, phải gọi là thẹn quá hóa giận!

Cô cười haha, bỗng nhiên nghĩ tới, chỉ số thông minh của ác bá tiên sinh càng ngày càng tụt dốc, sức chiến đấu giảm đi rõ rệt, phải chăng anh đang thay đổi?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bản tình ca Anh Muốn Gặp Gỡ Trần Nhược Vũ

Đêm nay, Trần Nhược Vũ ngủ rất ngon.

Sáng sớm khi đi làm, cô ngồi trên xe bus, nhắn tin cho Mạnh Cổ: “Buổi sáng tốt lành, một ngày mới bắt đầu. Bác sĩ Mạnh cố lên, xin hãy cố gắng cứu sống nhiều người, cố gắng chữa bệnh cho bệnh nhân.”

Tin nhắn được gửi đi nhưng không có hồi âm từ Mạnh Cổ. Trần Nhược Vũ cũng không chấp, nhìn đồng hồ, lúc này Mạnh Cổ hẳn đang đi kiểm tra các phòng bệnh. Cô nghĩ tới anh mặc chiếc áo blouse trắng bóng mím cười.

Thời gian ngồi trên xe hơi chán, cô ngó đầu ra ngoài ngắm nhìn thành phố, trên đường xe cô qua lại tấp nập. Trần Nhược Vũ thoáng nghĩ người, cô lấy quyển sổ nhỏ ra, viết vào ngày hôm nay, sau đó viết: “Ác bá tiên sinh nói không miệng quạ nữa, có thay đổi.”

Uhm, cô nhìn nhìn, cảm thấy rất vừa lòng. Trí nhớ tốt đến vậy cũng không bằng việc ghi lại cho rõ ràng, như này sẽ nhớ rất kĩ.

Sau đó, cô lại nhớ tới điều gì đó: “Không nói lời tạm biệt đã cúp điện thoại, không lễ phép ~ không thay đổi.”

Lúc này cô nhận được tin nhắn trả lời của Mạnh Cổ: “Đang định bắt chuyện với anh ư? Tiểu thư!”

Trần Nhược Vũ cười trộm, chưa biết nên trả lời anh thế nào nên cô chưa gửi tin nhắn lại.

Lúc sau, Mạnh Cổ lại gửi đến một tin nhắn nữa: “Muốn hẹn anh sao? Anh không phải là người dễ dàng hẹn được đâu.”

Trần Nhược Vũ bật cười, nghĩ nghĩ một lúc, lại ghi vào quyển sổ nhỏ một dòng: “Tự cao tự đại ~ không thay đổi.”

Nhìn lại lần nữa, cô phải nhớ mãi ngày này.

Cô nghĩ, đúng là muốn hẹn gặp anh, tiếp xúc nhiều hơn nữa mới có thể quan sát được sự thay đổi của anh, hơn nữa cô muốn nói chuyện với anh, trong lúc nói chuyện, cả hai có thể nói về tương lai.

Ngồi trên xe thêm một lúc nữa đã tới trạm cần xuống. Lúc cô xuống xe, lại có tin nhắn gửi tới, đi đến chỗ có ít người cô lấy điện thoại ra xem, là của Mạnh Cổ, anh viết: “Biểu hiện ghê gớm đến thế này ư? Không thèm nhắn tin lại? Hôm nay chắc em oai lắm nhỉ? Có công việc mới là không thèm để ý đến người khác?”

Trần Nhược Vũ cười haha, nghĩ nửa ngày sau đó nhắn lại: “Bé con, cần cố gắng hơn nữa.”

Lúc gửi đi, cô cảm thấy hơi hối hận. Cô nên chèn thêm mấy dấu câu vào cho thêm phần nhấn mạnh, nếu không bằng cái miệng quạ và khả năng suy diễn của anh khẳng định anh sẽ nghĩ lệch lạc sang hướng khác.

Nếu anh không cảm nhận được ý trong lời nói của cô, sẽ mất đi độ thú vị của nó.

Aiz aiz, hẳn là cô lại đang suy nghĩ nhiều rồi, hiện tại có bổ sung thêm dấu câu vào cũng chẳng có hiệu quả gì. Trần Nhược Vũ cắn môi, dậm chân vài cái, quá chán, thực sự quá chán.

Mạnh Cổ không trả lời tin nhắn, Trần Nhược Vũ đi tới văn phòng, cô vẫn còn đang suy nghĩ xem nên nói câu gì để chọc ngoáy anh một lúc nhỉ? Ngồi xuống ghế, cô buông túi xách, rót cho mình một cốc nước, mở máy tính, bắt đầu làm việc, di động ở bên cạnh có tiếng chuông báo vang lên.

Cô nhanh tay vô lấy. Anh viết: “Hôm nay anh được tan làm sớm.”

Trần Nhược Vũ mỉm cười, ừm, hôm nay hẹn là phải rồi. Uhm, hôm nay tạm rời ngày đi chào hàng lại cũng được, Cô thực sự đã lâu rồi chưa gặp đào hoa tiên sinh.

Cố gắng tỏ ra bình tĩnh, cô suy nghĩ một chút, không nên lộ rõ vẻ phấn khích quá, vì thế cô nhắn lại: “Em cũng vậy.”

Cô nghĩ, trả lời ngắn gọn như vậy cũng có tí vênh mặt nhĩ.

Cả một ngày, tâm trí Trần Nhược Vũ lơ lửng như trên trời, hiệu suất làm việc giảm hẳn. Cô thì thoáng lại lấy di động ra nhìn, Mạnh Cổ không trả lời tin nhắn của cô, cũng không có gọi điện. Nhưng cứ nghĩ đến lát nữa sẽ gặp được anh, cô lại cảm thấy rất vui, có chút sốt ruột, cả chờ mong nữa.

Cô mong ngóng thời gian trôi qua thật nhanh, đến giờ tan tầm.

Cô còn nghĩ có nên về qua nhà thay quần áo không nhĩ?

Cuối cùng, Trần Nhược Vũ hạ quyết tâm không cần phải làm gì hết. Dù sao cô có thay đổi quần áo thì nhan sắc của cô chẳng đẹp hơn là bao. Cô không có vẻ ngoài xinh đẹp như Thích Dao hay y tá Điền.

Cô muốn anh yêu cô không phải vì vẻ đẹp, để anh thích ứng với dung mạo của cô.

Rất nhanh đã tới giờ tan làm. Trần Nhực Vũ đứng ngồi không yên. Cô nói với quản lí rằng có hẹn gấp mặt với khách hàng, muốn được về sớm. Mạnh theo gương mặt đỏ ửng và tâm trạng hưng phấn ngồi xe bus tới bệnh viện. Nếu Mạnh Cổ tan làm mà nhìn thấy cô đang đứng chờ anh, liệu anh có mừng đến nhảy dựng cả lên không?

Cô muốn nhìn thấy vẻ mặt ấy của anh, cảm thấy tâm trạng phấn chấn hẳn lên.

Trần Nhực Vũ tới bệnh viện, chạy tới khoa ngoại, rồi ngồi chờ ở dưới tầng một. Nhìn đồng hồ, chỉ kém hai phút nữa là đến giờ Mạnh Cổ tan làm.

Cô cố gắng hít thở đều đặn trở lại, cũng may thời gian vừa kịp lúc.

Trần Nhực Vũ đợi một lúc, phát hiện vị trí của mình chỉ có thể nhìn về một phía của thang máy, lẽ đâu anh đi thang máy đối diện thì phải làm sao?

Vì thế, cô chuyển vị trí, lần này có thể nhìn thấy cả hai chiếc thang máy lên xuống, nhưng bên trong vẫn không có ai, chờ dài cả cổ.

Trần Nhực Vũ vận vẹo cổ cho thoải mái, đột nhiên nhìn thấy y tá khá quen mắt khác đi xuống, cô rụt cổ lại, cố gắng hít một hơi thật sâu.

Sảnh chính của bệnh viện có người đi lại rất nhiều, bây giờ là thời gian thay ca, thăm bệnh nhân, bệnh nhân đi xuống đi dạo, người nhà bệnh nhân tới đưa cơm.

Trong thang máy chật ních người.

Từng tốp người đi qua đi lại nhưng Trần Nhực Vũ không thấy bóng dáng của Mạnh Cổ đâu. Cô có chút lo lắng, có phải mình đã nhìn sót, bỏ qua anh rồi không. Cô lại ngồi chờ, sau đó nghĩ nên gọi điện thoại cho anh, vừa sờ vào điện thoại thì có tiếng chuông vang lên.

Là Mạnh Cổ.

“Trần Nhực Vũ, em tan làm chưa?”

“Anh tan làm chưa?”

Cả hai lên tiếng cùng một lúc.

“Tan rồi, Em đang ở đâu? Trên đường về nhà sao?” Mạnh Cổ trả lời.

“Anh tan làm rồi sao?” Trần Nhực Vũ không trả lời mà hỏi anh.

“Tan làm?” Mạnh Cổ hơi sững sốt, sau đó hỏi: “Em ở bệnh viện sao?”

“Không phải, không phải. Em thuận miệng hỏi theo.” Trần Nhực Vũ theo bản năng chối đây đẩy, cô vẫn muốn gây ngạc nhiên cho anh.

“Khi nào em về nhà?” Anh không tiếp tục truy cứu nữa, nhưng nghe qua cũng biết là muốn hẹn gặp cô. Hề, coi như cô cũng có chút thông minh sắc sảo. Trần Nhực Vũ mừng ra mặt.

“Một lát nữa em mới về nhà.” Cô cười trộm, sau đó đứng lên nhìn chằm chằm vào hai bên thang máy. “Anh tan làm thì nhớ về nhà nghỉ ngơi.” Cô cố ý nói như vậy, muốn dọa anh một phen.

“Được, vậy em cũng về nhà nghỉ ngơi sớm.” Anh cũng nói theo cô.

“Vây bye bye.” Trần Nhực Vũ le lưỡi, vui vẻ cúp điện thoại của anh. Anh sắp xuống tới nơi rồi, cô có chút hưng phấn.

Nhang hai bên thang máy mở cửa đều không có bóng dáng của Mạnh Cổ. Trần Nhực Vũ hơi nghi ngờ, nhú mày. Anh có ý gì đây? Sao vẫn ở trên đó không xuống?

Đang do dự có nên gọi điện thoại cho anh hay không, Mạnh Cổ lại gọi tới tiếp.

“Có phải em đang ở dưới sảnh bệnh viện đúng không?”

“Hả? ” Bị lời đuôi rồi? Bị phát hiện rồi? Trần Nhực Vũ nhìn trái nhìn phải: “Anh nhìn thấy em? Anh đang ở đâu đấy? Sao em không nhìn thấy anh?”

“Em ngốc quá vậy.”

“Anh mới ngốc.” Cô không phục, đi loang quanh một vòng, rút cuộc hỏi anh: “Anh đang trốn ở đâu?”

“Aiz” Đầu dây bên kia, Mạnh Cổ thở dài một hơi: “Anh ở dưới nhà em.”

“Hả? ” Trần Nhực Vũ há hốc mồm.

“Em quá ngốc. Vừa rồi hỏi em, sao em lại nói dối là không ở bệnh viện? Nếu anh không cảm thấy có chút gì đó quái lạ gọi điện lại cho em, thì hai chúng ta cứ thế này mà chờ nhau à?”

“Anh đang ở dưới nhà em sao? Mà nói lại, lúc này anh cũng có nói đang ở dưới nhà chờ em đâu!”

“Em có hỏi sao?” Mạnh Cổ hình như đang tức giận: “Anh hỏi em chừng nào thì em về nhà, em nói chẳng cuội một lúc, sau đó anh nói em mau mau về nhà, anh nói sai chỗ nào hả?”

“Em chờ anh ở đây thì có chỗ nào không đúng? Rõ ràng lúc em tới còn trước hai phút mới tới giờ tan làm, sao nhanh như vậy mà không thấy tám hơi anh đâu.”

“Không có việc gì, cho nên anh về sớm.”

“Sao anh lại về sớm chứ? Em có ý đến trước giờ tan làm tới đây chờ anh, muốn cho anh một ngạc nhiên.”

“Anh cũng vậy!” Đây là giọng nói của Mạnh Cổ ư? Có sức thuyết phục quá, Trần Nhượng Vũ mặt hơi ửng đỏ.

Anh cũng chờ cô! Cô cảm thấy rất vui.

“Vậy.” Hai bên đều bỏ lỡ, nên làm sao bây giờ?

“Cái gì cái gì chứ, ngu chết đi được, em đứng đó chờ anh! Không được chạy lung tung!” Mạnh Cổ the thé trong điện thoại rồi cúp máy.

Trần Nhượng Vũ cất điện thoại vào túi, cô bật cười, rất vui, cho dù bị mắng cũng rất vui.

Tuy rằng cô biết, Mạnh Cổ phải một lúc nữa mới đến nơi nhưng cô vẫn chạy thật chậm ra tới cổng chính của bệnh viện. Lúc này là giờ tan tầm, trên đường dòng xe lưu thông đông đúc, cô đứng ở trên vỉa hè đếm xe. Nghĩ lại, anh phải một lúc nữa mới tới nơi.

Thế nhưng cô không vội, bởi tâm trạng của cô đang rất bay bổng. Vì thế, cô bắt đầu hát.

“Nếu không vì yêu anh, em sao có thể ở đây chờ anh.

Đợi nửa ngày không thấy anh, nhớ anh, nhớ anh, muốn gặp anh.

Nếu không vì yêu anh, em sao có thể tan làm đã chạy vội tới đón anh.

Dòng xe trên đường đang chen chúc nhau, nhớ anh, nhớ anh, muốn gặp anh.

Yêu là giày vò, là lỗi lầm, là tức giận.

Anh lái xe dừng vội, trong lòng nhớ đến anh.”

Cô sửa soạn lại lời bài hát “Tình Yêu” của Mạc Văn Úy ra hát. Cô hát chẳng ra thể thống gì cả. Nhưng cô hát một lần rồi lại hát lại lần nữa, bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình cũng rất tài hoa, rất tự mãn với bản thân.

Đây là ca khúc dành cho Mạnh Cổ! Cô thay Mạnh Cổ chế bài hát tình yêu!

Nghĩ đến điều này, cô vội vàng lấy ra quyển sổ nhỏ, ghi lời bài hát lại, cô quyết định sẽ dạy Mạnh Cổ bài hát này, bắt anh hát phiên bản này cho cô, coi như là thành ý của anh đối với cô.

Cô nhìn lại lời bài hát một lượt, sau đó hát lại một lần nữa, cố gắng gieo vần thuận miệng và phù hợp với Mạnh Cổ, quả thực cũng rất hay, cô vui vẻ mỉm cười một cái, nghe được tiếng còi ô tô.

Ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay là Mạnh Cổ.

Trần Nhượng Vũ vui mừng chạy vội tới, mở cửa xe nhanh chóng ngồi vào ghế phụ, động tác nhanh nhạy thanh thoát, hành văn liền mạch lưu loát, động tác trơn tru như mây bay nước chảy, tóm lại là rất sinh động.

Mạnh Cổ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô: “Có chuyện gì sao?”

“Chuyện tốt.”

“Sao anh không hề dự cảm thế nhỉ?”

“Ai biết được.” Trần Nhượng Vũ nhún nhún vai.

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô, nhìn đã mất rồi hỏi: “Muốn ăn gì.”

“Nếu có thể thì đưa em tới chỗ có thể ăn no sầu riêng, như vậy em cảm thấy rất hạnh phúc!”

Mạnh Cổ không nói lời nào, nhìn cô bằng ánh mắt: “Em muốn như thế nào!”

Trần Nhượng Vũ lắc lắc đầu, thay đổi lời đề nghị khác: “Vậy anh đưa em tới quán mì có măng tươi và rượu sake đi.”

Cô nghĩ, đó là nơi cô và anh bắt đầu nảy sinh quan hệ yêu đương, nơi đã có bước chuyển biến đột phá trong mối quan hệ. Cũng là nơi lần đầu tiên hai người thoải mái trò chuyện, nói về chuyện xưa. Cho nên, hôm nay là lần đầu tiên chính thức hẹn hò, nên tới lại nơi đó mới đúng.

Hơn nữa, trọng điểm là cô muốn uống chút rượu sake, tăng thêm can đảm để dạy anh bản tình ca “Anh muốn gặp gỡ Trần Nhượng Vũ.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Mạnh Cổ đáng yêu

Vẫn là chỗ ngồi lần trước ở quán ăn Nhật.

Mì sợi, măng tươi, đồ ăn sáng, rượu sake và trà.

Rượu Sake là Trần Nhượng Vũ muốn uống, Mạnh Cổ uống trà.

“Anh không thể uống rượu, anh còn phải lái xe đưa em về.” Đây là lời của Trần Nhượng Vũ nói lúc cô đang gọi rượu.

“Anh không uống, em uống ít thôi.”

“Em muốn uống.” Cô hùng hồn tuyên bố.

Mạnh Cổ liếc nhìn cô, không thêm so đo với cô, còn tự tay lấy cho cô một cái chén nhỏ.

Trần Nhượng Vũ vui sướng uống hai ngụm rượu, thông thoáng cổ họng rồi cô hỏi: “Bác sĩ Mạnh, chúng ta yêu nhau lấy điều kiện kết hôn là tiên quyết, đúng không?”

“Đúng.” Mạnh Cổ hào sảng đáp lại, đẩy về khẳng định, điều này khiến Trần Nhượng Vũ vô cùng hài lòng.

“Anh vì sao khẳng định là đã yêu em?”

“Thì khẳng định xem đó là khối u ác hay lành tính.”

Trần Nhượng Vũ ghen hòng: “Kiểu khẳng định gì vậy?”

“Đó là khoa học, quá trình phức tạp lắm.”

Trần Nhượng Vũ bĩu môi: “Nếu anh hỏi em, em có thể lấy ví dụ trong công việc ăn của em ra nói, ví dụ như xác định tên khách hàng bảo hiểm và trên từ đăng kí có giống nhau hay không. Anh xem, anh nói như vậy sẽ tạo ra sự chênh lệch cảm nhận về mặt tình cảm giữa hai chúng ta.”

“Uhm.” Anh còn dám ‘uhm’ ư?.

Mạnh Cổ loáng cái đã ăn gần hết đồ ăn trong đĩa, theo bản năng còn rót rượu định uống. Trần Nhượng Vũ đánh vào tay anh một cái, vì thế anh sửa lại, cầm chén trà uống.

“Có gì mà chênh lệch? Bảo hiểm có thể trả lại, u cũng sẽ tái phát, đều có tính chất phiêu lưu như nhau. Nhưng đều có đưa ra kết luận, có gì mà không giống nhau?”

“Hình như có lý. Có điều em thích có cảm giác chính xác hơn nữa.” Trần Nhượng Vũ bĩu môi, có bạn trai làm bác sĩ, một đồng vấn đề liền tuôn ra. Anh chẳng có chút lảng mạn gì cả. Còn nói là u ác hay lành tính, chẳng lẽ anh coi cô là u?

Mạnh Cổ cười cười, buông chén trà, bỗng nhiên nhìn xung quanh, sau đó nắm cằm của cô, đặt một nụ hôn.

Đang lúc thất thần suy nghĩ, Trần Nhượng Vũ bị anh dọa cho giật nảy cả người: “Này” một tiếng, vội vàng đẩy anh ra. Nhìn xung quanh, may quá, may quá, hai người ngồi ở góc khuất nên không có ai chú ý đến họ.

“Anh sao vậy?”

“Anh dùng phương thức phổ thông nhất biểu đạt với em.”

“Đáng ghét, em nghiêm túc đó.”

“Anh cũng rất nghiêm túc.”

“Anh không phải.” Trần Nhựt Vũ đang định nói thì nhân viên đem măng tươi tới bàn cô. Trần Nhựt Vũ ngồi nghiêm chỉnh lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Mạnh Cổ nhìn thấy cô bày ra vẻ mặt như vậy không nhịn được, bật cười. Trần Nhựt Vũ lờm anh một cái, quyết là phải nhét căng bụng trước. Mạnh Cổ giúp cô gấp rau, còn cô gấp măng tươi cho Mạnh Cổ.

Trần Nhựt Vũ hết chịu nổi, nói: “Bác sĩ Mạnh, giả thiết bây giờ đang là giai đoạn theo đuổi, chẳng lẽ anh không biết nên biểu hiện về yêu chiều một chút sao?”

“Sao anh cảm thấy chúng ta đang ở trong giai đoạn yêu đương nồng nàn.”

“Yêu đương nồng nàn chính là việc mời em đi ăn suốt ngày sao?”

Đây là ý gì? Biểu hiện nồng nàn là đây sao? Cô coi thường anh.

“Đây là biểu hiện của đàn ông.” Lời lẽ hùng hồn tuôn ra từ miệng của Mạnh Cổ.

Cô trừng mắt nhìn anh. Anh nhìn lại cô, nở nụ cười dịu dàng, sau đó gấp lấy miếng măng cuối cùng chủ động đưa tới miệng cô.

Hành động này của anh khiến cô rất hài lòng, có mở miệng thật lớn nuốt miếng măng vào, không biết được rằng trên đó anh đã nhúng đầy mù tạt. Cái loại cay nồng này khiến cô tê rần rần cả da đầu, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Mạnh Cổ cười haha, lấy khăn giấy cho cô, rồi đưa cô chén trà.

Trần Nhựt Vũ luống cuống cả chân tay, đáng vẻ vô cùng khổ sở, ra sức quẹt nước mắt. Hic, cô không muốn có một người bạn trai như này, cô muốn một người dịu dàng săn sóc cô cơ.

Mạnh Cổ vẫn còn đang cười nắc nẻ. Anh rút giấy ăn thay cô lau mặt, sau đó lại ngồi ở bên cạnh nhìn cô cười.

Trần Nhựt Vũ rất vất vả mới chinh chu lại được bản thân, đám hai cú vào người anh. Mạnh Cổ bị cô đánh mà vẫn nhe răng ra cười, còn hỏi cô muốn ăn thêm măng tươi nữa không.

Trần Nhựt Vũ mặc kệ anh, lấy quyền sở hữu ra, ghi tội ác của Mạnh Cổ hung hăng vào: Ấu trĩ ~ không biết săn sóc ~ không thay đổi.

Mạnh Cổ tò mò muốn biết cô viết gì, cô bèn lấy tay che đi, không cho anh nhìn trộm. Sau đó không để ý tới anh, một mình ăn bát mì to dùng.

Mạnh Cổ gấp thịt trong bát của mình sang bát của Trần Nhựt Vũ. Cô không khách sáo mà ăn nhiệt tình. Anh cũng đem trứng trong bát của mình chuyển sang cho cô, cô nhiệt tình ăn luôn. Nhưng cô không nhìn anh, cô còn đang rất tức giận.

Chờ cô ăn mì xong, lại phát hiện Mạnh Cổ không hề nhúc nhích, ngẩng đầu lên thấy anh đang chăm chú ngắm nhìn cô.

Cái tên này lại làm cô đỏ mặt: “Anh nhìn gì vậy?” Cô tỏ ra hung hăng. Tên đàn ông xấu xa này chắc đang coi thường cô, vậy việc gì cô phải tử tế với anh.

“Nhìn bạn gái anh.”

“Có ai đồng ý rồi sao?”

“Có rồi. Vừa rồi còn nói điều kiện kết hôn là tiên quyết.”

“Nhưng vừa rồi anh trêu đùa em, cho nên bây giờ em muốn suy nghĩ lại một lần nữa.”

Mạnh Cổ cười cười, xoa mặt cô: “Đàn ông đôi khi trêu đùa người mình yêu cũng là một cách biểu đạt tình yêu, em không hiểu điều này ư?”

“Anh với ông chủ Doãn có cách biểu đạt tình cảm rất khác người, đây là logic gì chứ?”

“Logic của đàn ông.”

Trần Nhựt Vũ bĩu môi, tỏ ra ghét bỏ anh: “Rõ ràng nên đối xử tốt với bạn gái, dịu dàng một chút, nhường nhịn cô ấy, nghe lời cô ấy, cô ấy muốn cái gì thì chiều cái đó,”

Mạnh Cổ không để tới mấy lời lảm nhảm của cô, gấp đồ ăn đưa tới miệng cô.

Trần Nhựt Vũ há miệng nuốt đồ ăn vào bụng, sau đó uống một ngụm rượu sake, sau đó mở ra quyển sổ nhỏ, cô rất muốn cùng anh bàn về kế hoạch trong tương lai của hai người một chút.

Nhưng, chuyện này nên bắt đầu nói từ đâu?

Nếu tình yêu mà có kế hoạch sẵn, liệu có còn là tình yêu không?

Nên biết tiến biết lùi. Cho dù có lên kế hoạch thì vẫn là kế hoạch, nhưng vẫn không thể ngăn cản được những biến hóa trong tình yêu, đôi khi có những bước tiến triển nằm ngoài dự đoán.

Nhớ lại ngày đó, cô lên kế hoạch rất kỹ càng theo đuổi anh, kết quả không làm bạn bè được lâu dài.

Cho nên, yêu đương mà vạch ra kế hoạch đúng là cái rắc. Kế hoạch ~ chính là thứ bị tình cảm chơi đùa. Để chứng minh cho sự vô dụng.

Thế nhưng, nếu không có kế hoạch, vậy muốn xác rõ tình cảm với anh thì nên làm gì. Nếu không, đành nói chuyện với Tư Tư và Lam Lam.

Trần Nhựt Vũ nhìn quyển sổ nhỏ, tiện tay viết vài chữ: Tâm sự với Lương Tư Tư và Cao Ngự Lam.

Bây giờ hai người tin tưởng lẫn nhau nhiều đến chừng nào, có cảm nhận được sự thay đổi của đối phương hay không. Không hề miễn cưỡng, mà chỉ thuận theo tự nhiên tự thay đổi.

Hoặc là, từ lúc nào hai người cảm hóa lẫn nhau. Loại cảm giác thôi thúc này có phát triển lâu dài hay không.

Nhưng nói ra mới biết, hai bên có để ý đến suy nghĩ của đối phương hay không, hay chỉ biểu hiện về ngoài, còn bên trong thì hoàn toàn ngược lại?

Trần Nhựt Vũ nhìn chăm chăm vào quyển sổ nhỏ, ghi nhớ lại những điều này, cảm thấy hơi buồn.

“Sao em lại trưng ra vẻ mặt sầu thảm đến thế này?”

“Em đang suy nghĩ về tình yêu.”

“Bộ dạng này của em khiến anh nghĩ tới em đang lo lắng xem nên chia gia tài thế nào sau khi ly hôn.”

Cô suy đi nghĩ lại, được rồi, cô cất quyển sổ nhỏ đi, ngồi nghiêm chỉnh lại, sau đó rót một chén rượu, đá vấn đề này sang cho anh.

“Bác sĩ Mạnh, vậy anh cảm thấy, chúng ta nên bắt đầu như

thế nào cho tốt?”

“Chúng ta đã bắt đầu rồi.” Mạnh Cổ si mê nhìn cô.

“Vậy khi nào thì tiến lên phía trước?”

“Bắt đầu như thế nào thì tiến lên phía trước cũng như vậy.”

Nói cũng bằng không.

Trần Nhựt Vũ đành phải uống thêm một chén rượu. Cô trầm tư suy nghĩ một hồi, sau đó lên tiếng: “Aizz, chúng ta còn chưa chụp ảnh cùng nhau.”

Cô lấy di động của mình ra, nghĩ lại thấy không được hay lắm. Di động của Mạnh Cổ xịn hơn. Vì thế cô bắt Mạnh Cổ lấy di động ra.

Mạnh Cổ công nạp di động cho Trần Nhựt Vũ, đáng tiếc là cô không biết dùng vì thế vừa mò vừa tìm chức năng chụp ảnh. Hai người tựa đầu vào nhau chụp một bức ảnh chung.

Trần Nhựt Vũ nhìn hình chụp chung của hai người, cô cảm thấy rất mãn nguyện. Sau đó, gửi ảnh sang điện thoại của cô.

Mạnh Cổ ở bên cạnh tỏ vẻ không hài lòng: “Em có thể đừng chọn vào thời điểm này để chụp ảnh được không? Ở đây bối cảnh và ánh sáng đều không đạt chuẩn, chụp người có thấy gì đâu.”

Trần Nhựt Vũ không để ý tới anh, ảnh được gửi sang máy, cô nhìn trái nhìn phải, rất hài lòng.

“Chờ đến ngày khác có ánh sáng đạt chuẩn thì chụp cái mới. Bây giờ muốn chụp thì chụp luôn. Anh xem, anh xem, như này mới đúng, đây mới là đang yêu nhau. Có bức ảnh chụp chung ngọt ngào vô cùng, muốn nhìn là có thể lôi ra nhìn được ngay.”

Mạnh Cổ nhìn bức ảnh trong di động của mình .

Mặt Trần Nhượng Vũ vì chụp sát quá cho nên phóng to như cái mặt, cô còn cười ngốc không tả được: “Xấu gần chết.” Anh bình luận.

“Này, chụp rồi không được xóa, nhất định phải giữ lại. Đây là bức ảnh lần đầu chúng ta chụp chung với nhau, rất có giá trị kỉ niệm.”

“Đúng là con gái.” Mạnh Cổ lắc đầu: “Nhưng em đừng lấy lí do này bắt anh để làm hình nền điện thoại đấy.” Có nhìn qua thôi cũng không muốn bức ảnh này làm hình nền.

“Không phép anh xóa.” Trần Nhượng Vũ tâm hồn đang rạo rức vì có bức ảnh chụp đẹp. “Em cũng không xóa đâu.” Màn hình của cô là bức ảnh tiên sinh đào hoa, vĩnh viễn cô cũng không đổi.

Mạnh Cổ nghi ngờ, giăng lấy điện thoại của Trần Nhượng Vũ ra xem: “Màn hình em để ảnh gì thế này?”

“Aiz aiz, không phải ảnh chụp đâu.” Trần Nhượng Vũ bị nắm

trúng tim đen, mặt hơi đỏ lên: “Trả lại cho em.”

Mạnh Cổ nhìn đi nhìn lại vài lần, nhưng lại thấy cô không nói gì, đành trả lại điện thoại cho cô.

Trần Nhượng Vũ cầm vội lấy di động, có chút lo lắng, sợ anh sẽ phát hiện cô đã sớm đặt anh làm hình nền điện thoại thì chết. Cô ho khan vài tiếng, cố gắng lảng sang chuyện khác, tò mò hỏi: “Hình nền của đề anh ảnh gì?”

“Mặc định.” Anh tỏ ra hào phóng đưa di động cho cô xem, là ảnh nền cài sẵn trong di động, rất cứng nhắc.

“Vô nghĩa.” Cô tỏ vẻ khinh bỉ.

Mạnh Cổ không nghĩ vậy: “Dù sao em cũng đừng đổi hình nền di động của anh, đừng chụp ảnh rồi nhét vào ví tiền của anh, đừng kéo anh đi chụp ảnh sticker là được.”

Trần Nhượng Vũ cười hihi: “Đây là những chuyện bạn gái trước đây của anh từng làm?”

Mạnh Cổ tỏ ra cảnh giác, anh không trả lời.

Cô tiếp tục cười hihi: “Yên tâm đi, em sẽ không làm mấy chuyện đó đâu. Em cũng có sáng kiến của riêng mình.”

“Là gì?”. Anh càng tỏ ra cảnh giác hơn

“Uhm” Cô vừa nghĩ vừa thấy có chút ngần ngại. Tu nhanh một chén rượu: “Lúc nào đi ra ngoài em sẽ nói với anh.” Bắt anh phải hát bản tình ca ấy, tìm chỗ nào không có người mới hành động được.

Mạnh Cổ nhìn chăm chú cô, thấy mặt cô đỏ bừng: “Chuyện mà có thể khiến em thẹn thùng như này, anh rất có hứng thú.”

Trần Nhượng Vũ bị sặc rượu, vội vàng lấy khăn lau miệng: “Có hứng thú là được rồi, có hứng thú là được rồi.”

Mạnh Cổ đột nhiên giờ chiều thăm dò sâu xa, sau đó hôn nhẹ lên má cô: “Mặt đỏ bừng rồi.”

Trần Nhượng Vũ đẩy anh ra, liếc mắt nhìn xung quanh, giọng nói có chút hờn dỗi: “Ở đây là nơi công cộng.”

Ánh mắt anh tối sầm lại, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gò má cô: “Càng đỏ hơn. Qua đây nào, để anh hôn một cái.”

“Anh đừng ép em.” Trần Nhượng Vũ dịch người ra chỗ khác, cách xa anh một chút mới được, sau đó cô uống một ngụm rượu. Còn dám đùa bỡn cô nữa, cô sẽ bắt anh hát tại chỗ luôn.

Mạnh Cổ cười thành tiếng, kéo cô sát qua bên người của mình, ngồi cạnh anh .

“Ép em gì chứ?” Giọng nói đầy vẻ mờ ám

“Ép em.” Lúc này không thể nói chuyện hát hò được, nó sẽ biến thành áp bức, không có ngạc nhiên sẽ không vui.

“Ép em, ép em đưa anh tới gặp cha mẹ em đó. Aiz.” Trần

Nhượng Vũ hình như nhớ tới chuyện gì đó: “Đúng rồi, bác sĩ Mạnh, chuyện gia đình, em phải giải quyết một chút.”

“Những chuyện như này nên để đàn ông làm.” Đưa anh tới thử xem, anh không tin cha mẹ cô không hài lòng về anh.

“Không được, anh còn chưa chinh phục hoàn toàn được em, cho nên

quá trình này vẫn còn quá sớm.”

Mạnh Cổ nghiêng người nhìn cô: “Trần Nhượng Vũ, sao anh cảm thấy những lời nói này của em đang si nhục về nam tính và sự tôn nghiêm của anh. Em nói chính phục là có ý gì?”

“Về nam tính và sự tôn nghiêm của anh quá yếu. Bác sĩ Mạnh, chính phục ở đây phải hiểu theo nghĩa thuần khiết, ý nói chúng ta chưa phát triển tới mức đưa đối phương về ra mắt cha mẹ. Còn

nữa, đến lúc đó em cũng phải chính phục cả cha mẹ anh nữa, hiện tại bây giờ thì chưa xảy ra chuyện gì, rồi lỡ may cha mẹ anh không thích em, sau đó diễn cảnh trong phim truyền hình, tìm em nói chuyện rồi đưa chi phiếu ép em phải rời khỏi anh.”

“Em muốn có chi phiếu sao?” Tình huống buồn nôn thế này mà cô còn định đóng vai chính sao?

“Muốn chứ, làm sao không muốn.” Trần Nhượng Vũ rất nghiêm túc: “Chúng ta có thể tích góp tiền, sau này sống những ngày thoải mái.”

“Em cầm chi phiếu rồi có phải sẽ thực hiện lời hứa rời anh mà đi

không?”

“Anh có chân mà, anh sẽ tới tìm em. Đến lúc đó em sẽ nói em phải rời khỏi anh. Liệu anh có nói nhưng anh chưa đồng ý hay không? Á, anh hỏi như vậy, lẽ nào cha mẹ anh làm thật sao?” Cô mở to hai mắt.

“Em nói đi đâu thế?” Mạnh Cổ tức giận.

“Nếu đúng là vậy, chúng ta hãy mau ra một con số đi, xem bao nhiêu là ổn. Nếu ít quá thì quá si nhục đến giá trị con người của anh, mà cao quá cha mẹ anh lại không cho thì sao.” Cô cắn môi, rất nghiêm túc suy nghĩ: “Anh nói xem, 100,000 tệ có đủ không?”

Mạnh Cổ không chịu đựng nổi nữa, đập bàn: “Trần Nhượng Vũ, em đang giỡn mặt anh sao?”

“Á, anh nhận ra rồi à?” Trần Nhượng Vũ cười haha, ngã lãn ra để cười: “Bác sĩ Mạnh, anh có thể đóng vai nam chính trong bộ phim buồn nôn ấy, còn chi phiếu nữa chứ, quá buồn cười.”

Mạnh Cổ nín chặt môi, nhìn thấy cô cười đến lãn lộn như vậy, chẳng thể hiểu nổi: “Rốt cuộc, em buồn cười ở chỗ nào? Em tự biên tự diễn hết mà.”

“Thì thấy buồn cười thôi.” Trần Nhượng Vũ vẫn cười. Vừa cười vừa vẩy tay tỏ vẻ chán ghét anh: “Con trai và con gái khi cười đều có lý do khác nhau. Anh cũng đâu phải là người hài hước.”

“Em nói cũng đúng.” Mạnh Cổ bỗng nhiên nói: “Con trai chỉ thích điều này thôi.”

Anh kéo cô sát vào người mình, ngăn chặn miệng của cô lại.

Không phải nụ hôn lướt nhẹ, không phải nụ hôn dịu dàng.

Một nụ hôn nóng bỏng, nhiệt tình và xâm chiếm.

Cuối cùng Trần Nhượng Vũ phải chạy thẳng ra ngoài. Mặt cô đỏ như gấc, cảm thấy người ở trong nhà hàng vẫn đang dõi mắt nhìn theo cô, cô lảm nhảm ki lời Bài hát “Anh muốn gặp gỡ Trần Nhượng Vũ.” Đợi Mạnh Cổ ra tới nơi, cô đã đọc xong hết.

Cô đứng tựa vào xe của Mạnh Cổ chờ anh, mặt nóng bừng.

Không lâu sau đó, Mạnh Cổ cũng chạy ra theo, nhìn thấy Trần Nhượng Vũ đang đứng chờ ở xe, anh nắm lấy tay cô, hỏi: “Trần Nhượng Vũ, em làm thế nào có thể chịu đựng được suốt một tuần không gặp anh.”

Anh hỏi xong, không đợi cô trả lời. Anh lại cúi đầu, đặt nụ hôn mãnh liệt lên môi cô.

Trần Nhượng Vũ rất muốn giận anh: “Anh cũng thế còn gì, cả tuần cũng không hẹn gặp em.” Nhưng miệng cô còn đang bận việc khác, tạm thời không nói được, vì thế cô đành oán hận ở trong lòng.

Người đi đường huyết sáo, hẳn là chê cười đôi tình nhân này quá nóng bỏng.

Trần Nhượng Vũ ngại ngùng vô cùng. Nhưng Mạnh Cổ không chịu buông cô ra.

Thì ra, giữa nam và nữ không chỉ có tính cách hài hước khác nhau mà cả trình độ da mặt dày cũng khác nhau vô cùng.

Cô rất ghét anh lúc này, nhưng trong lòng không thể diễn tả hết được vị ngọt ngào đang xâm chiếm trái tim cô.

Chương 54: Trần Nhược Vũ, Anh rất, rất, rất thích em

Lúc Trần Nhược Vũ ngồi vào xe gương mặt vẫn còn ửng đỏ. Mạnh Cổ ngồi ở ghế lái mỉm cười nhìn cô.

Cô giục anh lái xe, nhưng anh không động đậy gì cả.

“Anh không muốn đưa em về sớm.”

Nghe xong, Trần Nhược Vũ vừa thẹn vừa thấy vui vui: “Chúng ta có thể đi tới nơi khác dạo phố mà.” Thực lòng, cô cũng không muốn rời xa anh chút nào.

Mạnh Cổ lái xe tới ngã tư. Ở đó có một công viên nhỏ, đỗ xe xong, hai người dắt tay nhau đi bộ trong vườn hoa.

Đi được một lúc, Trần Nhược Vũ kéo tay Mạnh Cổ: “Bác sĩ Mạnh, trước đây anh và bạn gái cũng như vậy à.” Cô còn dùng động tác để chứng minh nữa. “Hay như này?” Trần Nhược Vũ khoa chân múa tay một lúc kéo tay anh.

“Cứ như này đi.” Mạnh Cổ buông tay cô ra, sóng vai đi bên cạnh Trần Nhược Vũ: “Cứ như này, chúng ta cùng nhau đi.”

“Vì sao?.”

“Gi mà vì sao?.”

“Vì sao không thể đi theo kiểu cặp đôi khuôn mẫu?.”

“Năm tới năm lui em không thấy phiền sao? Đâu phải trẻ con đâu mà có thể đi lạc đường được? Hơn nữa cứ nắm tay có nhiều lúc bất tiện lắm, cần làm gì lại phải thả ra rồi nắm lại, phiền chết đi được.”

Trần Nhược Vũ bĩu môi, tỏ vẻ không vui.

“Vậy em thích kiểu nào?.” Mạnh Cổ hỏi cô.

“Bạn trai trước kia của em, em thích kéo anh ấy đi.” Trần Nhược Vũ đang định ba hoa thêm một lúc nữa thì Mạnh Cổ đã lên tiếng chặn họng: “Chuyện trước đây đừng nên nói trước mặt anh.”

Trần Nhược Vũ không để ý tới anh, tiếp tục nói: “Nhưng anh cao quá, bàn tay còn to nữa, nắm tay anh rất dễ chịu.” Cô đem bàn tay của mình lồng vào bàn tay của anh, rất dễ chịu.

Sau đó cô buông tay anh ra, nói: “Nhưng mà bạn trai trước kia không thích em kéo đi, anh cũng không thích, con trai mấy người rất khó hiểu.”

“Con gái các em mới kì quái. Bị kéo đi như thế, làm sao mà vui được.”

“Gia tăng lần tiếp xúc thân mật, còn có thể công khai chủ quyền. Không cần phải nói gì hết, chỉ cần đi cùng nhau cũng khiến cho mọi người trên đường hiểu hết được. Nhìn đi, đây là bạn trai của tôi!” Cô khế hếch cằm lên, làm ra vẻ rất anh dũng.

“Cho dù đây người ở đường không biết, thì anh cũng là bạn trai của em. Có gì mà không biểu thị công khai chứ?.”

“Không hề giống nhau, đó là cảm giác thân mật, như thế đi dạo mới thấy vui. Hơn nữa, đây là biểu hiện bình thường của các đôi đang yêu nhau.” Trần Nhược Vũ không thể không coi thường anh: “Bác sĩ Mạnh, ba mối tình trước đây của anh, anh xử lí như nào vậy?”

Mạnh Cổ không nói chuyện, chỉ cúi đầu nhìn bàn tay của cô.

“Được rồi.” Anh đưa tay ra, nắm lấy tay của cô: “Thế thì để cho em công khai chủ quyền một chút vậy. Người đàn ông này là bạn trai của em.”

Trần Nhược Vũ không chịu: “Không cần đâu, dù sao không có hành động này thì anh vẫn là bạn trai của em.”

Cô không cố ý muốn thay đổi, mỗi người nên dung hòa đối phương, cô hy vọng sẽ để Mạnh Cổ cảm thấy thoải mái. Đi dạo là chuyện vặt, cô không để tâm.

“Này.” Nhưng Mạnh Cổ lại đề ý: “Sao em cứ thay đổi liên tục vậy.”

“Đã nói không cần rồi mà.”

“Nắm đi.” Anh kiên trì.

Trần Nhựt Vũ bỗng thấy rất vui, để cho anh nắm lấy tay mình. Hai người đi dạo được một lúc, cô buông tay đang nắm lấy tay anh ra, ôm lấy cánh tay của anh.

“Em làm sao vậy?.”

“Em muốn đổi tư thế nắm một chút, như thế này thoải mái hơn.”

Sắc mặt Mạnh Cổ đen sì: “Trần Nhựt Vũ, em nhầm chán quá.”

Trần Nhựt Vũ cười hì hì, tuyên bố: “Em thích ôm cánh tay anh hơn.”

Cô cười, tạo nên thế tương phản với vẻ mặt nhăn nhó của Mạnh Cổ, cuối cùng anh đành nhấc bước đi, cứ vậy để mặc cho cô ôm cánh tay của anh.

Đi được một lúc, Mạnh Cổ rốt cuộc đành tuyên bố rằng mấy chuyện đi bộ nắm tay như này đối với phái mạnh rất khó khăn, vì thế anh tìm một chiếc ghế băng ngồi xuống.

Xung quanh không có ai, rất im lặng. Đèn đường đã bật, ánh sáng đem lại cảm giác ấm áp lan tỏa xung quanh.

Trần Nhựt Vũ ngắm nhìn sườn mặt của Mạnh Cổ, cô nghĩ lúc yêu đương với Thích Dao anh cũng rất thích chụp ảnh chung, cũng thích nắm tay nhau đi dạo. Đàn ông ở tuổi 20 và 30 là hoàn toàn khác nhau.

“Em nhìn gì?.”

“Nhìn bạn trai của em.” Cô bắt chước theo giọng điệu của anh.

Mạnh Cổ cười cười: “Đã hết lo lắng chưa?” Anh cũng đang nói theo giọng điệu của cô.

“Em đang khảo sát.” Cô nhăn nhó cái mũi: “Bác sĩ Mạnh, em đang suy nghĩ, lúc anh 20 tuổi nhất định sẽ nhiệt tình hơn so với bây giờ nhiều.”

Mạnh Cổ đang cười bỗng ngăn người ra, anh định nói thì cô đã lên tiếng trước: “Nhưng mà cũng không hẳn, ánh mắt của anh bây giờ có thần hơn trước.”

Anh lại ngăn ra, cô lại tiếp tục nói: “Có những người đàn ông càng già càng xấu, còn anh càng già càng đẹp, em rất muốn thưởng thức vẻ đẹp này. Nhóc con, cố gắng bảo trì nhan sắc.”

Mạnh Cổ nhìn chăm chú cô, đầu tiên là bật cười, sau đó cười to: “Trần Nhựt Vũ, cách nói khoa trương của em ngày càng uyển chuyển, rất nhịp nhàng.”

Cô nghiêm mặt lại: “Chẳng lẽ em nói sai sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mạnh Cổ ôm cô vào trong lòng: “Trần Nhựt Vũ, thật may khi bây giờ em mới xuất hiện.”

Xuất hiện quá sớm, hẳn là anh chẳng yêu thương gì cô.

Trần Nhựt Vũ hiểu được ý của anh. Bởi vì cô cũng nghĩ như vậy.

Nếu xuất hiện muộn quá, có lẽ người ở bên cạnh anh lúc này không phải là cô.

“Trần Nhựt Vũ, may quá em đã theo đuổi anh.”

“Nhưng anh không đuổi theo.”

“Hiện tại, anh đã đuổi theo rồi đúng không?.”

Trần Nhựt Vũ ngẩn ngơ. Chờ một chút, chuyện này cần phải lên tiếng tính toán lại.

“Bác sĩ Mạnh, may là anh đã nhắc nhở em.” Trần Nhựt Vũ ngồi thẳng người dậy, làm thông thoáng cổ họng, nói bằng giọng điệu rất chân thành: “Chuyện là như thế này, em theo đuổi anh, anh cự tuyệt em, đuổi em đi rất thành công. Sau đó, chúng ta trở thành bạn bè. Tiếp đó, anh lại nói muốn làm bạn trai của em. Tuy rằng tạm thời chúng ta xem như đang phát triển tình cảm nhưng đang trong thời kì khảo sát, cho nên, anh đã nói thiếu vấn đề cực kì quan trọng ấy.”

Mạnh Cổ nhìn cô, chớp chớp mắt mấy cái, dường như chưa hiểu được tình hình gì đang xảy ra.

“Bác sĩ Mạnh, anh không có theo đuổi em, anh chỉ đơn phương tuyên bố muốn làm bạn trai của em.”

“Chuyện – gì – thế - này?..”

“Cho nên, hiện tại anh nên theo đuổi em mới phải.”

Sắc mặt Mạnh Cổ đen sì: “Trần Nhược Vũ, em uống say nên nói nhảm đúng không?..”

“Không đùa đâu. Yêu cầu của em rất thấp, không cần phải câu nệ đâu. Em rất muốn anh làm cho em một chuyện, mà nó phải khiến em cảm động, vui vẻ.” Trần Nhược Vũ vội vàng trả lời, ngấm lại một chút, rồi bổ sung thêm “Nhưng không cần anh phải động não, em đã giúp anh suy nghĩ xong rồi, chuẩn bị xong rồi, anh sẽ làm được.”

“Thật sao?..” Mạnh Cổ không tin tưởng.

“Thật đó.”

“Rất đơn giản, phù hợp với người đàn ông 30 tuổi?”

“Uhm.” Trần Nhược Vũ gật đầu, vẻ mặt mong chờ nhìn anh.

Mạnh Cổ rất lo lắng: “Em nói trước đi, đó là gì.”

“Anh đồng ý trước đi đã.”

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau, tỏ rõ vẻ kiên trì của đối phương.

Trong lòng Trần Nhược Vũ bồn chồn không yên, bỗng nhiên thấy mình làm việc theo cảm hứng quá. Như vậy có khiến anh thấy phiền chán không? Trong lòng bứt rứt vô cùng, cô định lên tiếng nhượng bộ thì Mạnh Cổ trả lời: “Được rồi, được rồi. Anh đồng ý, sẽ làm cho em một chuyện khiến em phải cảm động, chuyện khiến em vui vẻ.”

Cảm giác ấm áp đột nhiên dâng lên trong tim Trần Nhược Vũ.

Anh chưa làm gì cả, chỉ là một lời hứa mà thôi.

Trần Nhược Vũ cắn môi, rất muốn cười trộm một cái.

“Em dễ thỏa mãn vậy sao.”

Cô nghe thấy Mạnh Cổ thấp giọng than thở, cô càng muốn cười hơn. Cô lấy trong túi xách ra quyển sổ nhỏ: “Bác sĩ Mạnh, em muốn anh hát cho em.”

Vừa ngừng đầu, nhìn thấy ngay vẻ mặt đen sì của ác bá tiên sinh.

“Trần Nhược Vũ, cái kiểu ca hát như này là phù hợp với đàn ông 30 tuổi lắm sao?..”

Trần Nhược Vũ chớp mắt, có gì không hợp sao?

“Lúc 20 tuổi anh cũng không làm những chuyện như này.”

Hay, quá hay, thế thì bây giờ anh làm vì cô, cô càng muốn nghe anh hát: “Em còn giúp anh chọn ca khúc, lời bài hát cũng viết xong rồi.”

Sắc mặt của ác bá tiên sinh đã hết từ có thể miêu tả.

“Em viết lời bài hát?..” Giọng nói quá nguy hiểm.

Cô gật đầu.

“Trần Nhược Vũ, em thực sự vượt qua cả trí tưởng tượng của anh.” Quả thực muốn anh bắt đầu tức giận rồi.

Anh mất hứng sao?

“Anh đã đồng ý rồi mà.”

“Anh đồng ý làm cho em một chuyện cảm động, không đồng ý sẽ hát cho em nghe.”

Thì ra anh giả vờ nhượng bộ là đã sắp đặt cạm bẫy trước tất cả. Cô đang trong tâm trạng cảm động thì nay bị giáng mạnh xuống một cú, cảm xúc bay biến hết.

“Thế nhưng anh còn chưa biết là sẽ hát bài gì mà.” Cô muốn tranh đấu thêm một lúc.

Có là bài gì anh cũng không bao giờ hát!.” Anh khẳng định.

Về mặt cô ủ rũ, nắm chặt quyển sổ nhỏ trong tay.

Mạnh Cổ trầm mặc một lúc, nói: “Anh sẽ làm chuyện khác cho em.”

Nhưng cô không muốn. Trần Nhựt Vũ vẫn rất buồn bã.

“Anh sẽ làm cho em chuyện khác.” Anh hỏi lại cô lần nữa: “Được không?”

Trần Nhựt Vũ sợ run cả người, cô có thể nói không được sao? Ca hát mà bị bắt ép cũng chẳng có ý nghĩa gì. Vì chuyện này mà cãi nhau với anh thì hơi vô lý, sẽ khiến người khác chê cười.

“Em mất hứng sao?.”

Cô mất hứng chứ, nhưng vẫn lắc đầu. Cô bỏ chiếc sổ nhỏ và đem laptop cho vào trong túi. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mạnh Cổ, anh cũng nhìn cô, hai người rất chăm chú nhìn nhau.

Trần Nhựt Vũ nghĩ, có lẽ anh sẽ thấy cô bắt anh ca hát và việc bạn gái trước kia bắt anh sửa hình nền di động, để ảnh sticker vào trong ví tiền đều như nhau.

Không khí đang vui bỗng bị cô phá hỏng hết.

Trong lòng cô càng không thoải mái.

Cô thật là khờ. Hoặc không, cô chẳng có cá tính gì cả.

Mạnh Cổ đưa tay, cầm lấy tay cô: “Anh không thích ca hát.” Anh giải thích.

Cô gật đầu, cười nói “Không sao đâu” với anh. Cô phát hiện ra, mình hơi ích kỉ thì phải, cô đành lên tiếng giải thích: “Hôm nay lúc em đứng ở cổng bệnh viện chờ anh, đột nhiên em nghĩ tới bài hát đó, em lầm nhảm hát lại. Sau đó vừa hát vừa chờ anh, em cảm thấy lời bài hát này rất thích hợp trong tình huống này của em, cho nên...”

Cho nên cô muốn anh hát cho cô nghe, vì thế nên cô mới đưa ra lời đề nghị này.

Cô thật là khờ.

Cho dù anh có hát cũng không có nghĩa anh yêu cô nhiều hơn một chút, cho dù anh không hát cũng không có nghĩa anh yêu cô ít đi một chút. Đúng là tự mình đa tình, cho dù cô không nắm lấy tay anh, thì anh vẫn là bạn trai của cô.

Lúc hai người trở về xe, Mạnh Cổ yên lặng nắm lấy tay cô.

Lúc ngồi trên xe trở về, Mạnh Cổ đang lái xe, Trần Nhựt Vũ ngắm nhìn sườn mặt của anh, cảm giác độ ấm trên tay của anh vẫn lưu lại trong lòng bàn tay của cô. Cô bỗng nhiên bật cười: “Bác sĩ Mạnh, em nói với anh nhé, bài hát đó tên là ‘Anh Muốn Gặp Gỡ Trần Nhựt Vũ’. Em phải vất kiệt tài văn chương suốt đời của em để tạo nên một tác phẩm vĩ đại như vậy, để nó không bị chôn cất trong yên lặng, em sẽ hát cho anh nghe, sau đó anh khen em cũng chưa muộn.”

Mạnh Cổ bị cô chọc cho bật cười, gật đầu đồng ý.

Trần Nhựt Vũ bắt đầu hát.

“Nếu không vì yêu anh, em sao có thể ở đây chờ anh.

Đợi nửa ngày không thấy anh, nhớ anh, nhớ anh, muốn gặp anh.

Nếu không vì yêu anh, sao em có thể tan làm đã chạy vội tới đón anh.

Dòng xe trên đường đang chen chúc nhau, nhớ anh, nhớ anh, muốn gặp anh.

Yêu là giầy vò, là lỗi lầm, là tức giận.

Anh lái xe dừng vội, trong lòng nhớ đến anh.”

Cô hát, sau đó nghĩ tới việc cả hai đều tới nơi làm việc của đối phương chờ nhau, tâm tình bỗng nhiên tốt lên rất nhiều.

Tình yêu, thực sự làm cho cô đau buồn cũng khiến cô ngọt ngào.

Phía trước là đèn đỏ, Mạnh Cổ dừng xe. Trần Nhược Vũ rung đùi đắc ý tiếp tục hát:

“Yêu là giày vò, là đau khổ, là tức giận.

Anh lái xe dừng vội, trong lòng nhớ đến anh.”

Mạnh Cổ bỗng nhiên nhào người sang chỗ cô, đặt nụ hôn lướt nhẹ lên cánh môi của cô. Con ngươi của anh đen láy, sâu thẳm, cuốn hút đến mê người, anh nói: “Trần Nhược Vũ, anh thực sự rất, rất, rất thích em!”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Anh chịu không nổi thì phải làm sao bây giờ

Cô biết, anh nói là sự thực.

Một người có yêu mình hay không, chỉ cần cảm nhận được sẽ thấy.

Cô cảm nhận được.

Xe đi thẳng một đường tới nhà cô, thế nhưng cả hai vẫn chưa chịu xuống xe. Những lời nói không có dinh dưỡng cũng chẳng quan tâm nữa, cả hai im lặng ngồi trong xe.

Cuối cùng, cô ngáp một cái, buồn ngủ rồi. Mạnh Cổ mới bảo cô lên nhà đi ngủ.

Thế nhưng cô đi đến cổng chính, anh lại đuổi theo, nói muốn đưa cô lên nhà. Hai kẻ ngốc nắm tay nhau đi thang máy đến nhà cô, cô nghĩ đến cảnh tượng này lại bật cười.

“Em vào nhà đây.” Cô nói.

Mạnh Cổ gật đầu.

“Hôm nay Tư Tư không về nhà, em ở nhà một mình.” Cô nói, thấy biểu cảm của Mạnh Cổ, thấy mình đã lỡ lời, nhanh chóng sửa lại: “Em không có ý gì khác đâu, ý em nói cô ấy không về, em ở nhà một mình.”

Trần Nhược Vũ mặt đỏ lựng cả lên, Mạnh Cổ đứng cười haha.

“Em vào đây.” Trần Nhược Vũ lườm anh một cái, đáng ghét quá, người này chẳng đáng yêu gì cả.

Cô đưa tay vào trong túi xách tìm chìa khóa, anh ở bên cạnh nhìn chăm chú. Cô tìm nửa ngày không thấy đâu, bèn bực mình.

Cô đưa túi xách cho anh cầm, nhét cả hai tay vào tìm.

“Làm sao vậy?..”

“Em không tìm thấy chìa khóa. Xong rồi, xong rồi, em ném đi đâu rồi?..”

“Đừng nóng, cứ từ từ tìm.” Anh trấn an cô, giúp cô thử tìm chìa khóa trong túi, bên trong là một đồng đồ linh tinh nhưng quả thật không có chìa khóa.

“Em nghĩ lại xem, em để ở chỗ nào? Vừa rồi đi ra ngoài có để quên ở đâu không? Lúc ăn cơm? Hay ở công ty.”

“A, hỏng rồi.” Trần Nhược Vũ rút cuộc nhớ ra điều gì đó: “Hôm nay bạn em hỏi mượn bấm móng tay, em móc chìa khóa vào đó. Cô ấy dùng xong đặt trên bàn cho em, em quên nhét vào túi rồi.”

“Sợ ý quá.” Mạnh Cổ nhún mày: “Chìa khóa nhà sao có thể để linh tinh được.”

Trần Nhược Vũ cúi thấp đầu, giọng lí nhí giải thích: “Bình thường em rất chú ý mà.” Chỉ có điều tinh thần hôm nay không được tập trung mà thôi.

“Đi thôi.” Mạnh Cổ không muốn tiếp tục vấn đề này nữa, kéo tay cô đi xuống dưới nhà.

“Muộn thế này rồi, không vào trong công ty được đâu.” Trần Nhựt Vũ trong lòng có chút hoảng sợ, làm thế nào bây giờ? Cũng không thể gọi thợ khóa đến được, rất lãng phí tiền.

“À, em gọi điện thoại cho Lam Lam, ngủ nhờ nhà cô ấy một đêm.”

Mạnh Cổ đi phía trước, quay đầu lại: “Em thử gọi xem, cá với em là Doãn Tắc nghe máy.”

Trần Nhựt Vũ bĩu môi: “Để anh ấy nghe máy cũng không sao, em không có nhà để về thật mà. Huống hồ em là bạn thân của Lam Lam, anh ấy sẽ thấy ngại mà phải đối xử lễ độ với em.”

“Thế nhưng tên đó không biết xấu hổ là gì đâu, rất vô lễ đối với anh.” Mạnh Cổ giảng đạo: “Bằng từng ấy năm quan hệ bạn bè thân thiết, tên đó tuyệt đối sẽ trả thù lên người anh.”

“Đàn ông con trai, sợ cái gì chứ!” Trần Nhựt Vũ tung chiêu ‘chọc gậy bánh xe’: “Bác sĩ Mạnh, em có lòng tin đối với anh, em cá là anh sẽ thắng.”

“Anh để em quấy rầy Cao Ngữ Lam, sau đó Doãn Tắc sẽ tìm anh tính sổ, thà rằng anh để em tới nhà anh, cho bớt gây ra họa.” Mạnh Cổ trong tay còn đang cầm túi xách của Trần Nhựt Vũ, anh mở cửa xe cho cô.

“Hả?” Trần Nhựt Vũ ngẩn người.

Đến nhà anh?

Qua đêm?

Cô nam quả nữ!

“Trần Nhựt Vũ, trong đầu em đang chứa cái gì vậy?”

“Làm sao vậy?..”

“Trên mặt em viết 4 chữ to đùng: ‘NGỦ CHUNG MỘT GIƯỜNG.’”

“Em đâu có.” Trần Nhựt Vũ cuống hét cả lên: “Em không có!” Cô không nghĩ như vậy. Tuyệt đối không có! Khăng định không có!

Sau đó, cô thấy được vẻ mặt tươi cười của Mạnh Cổ, mới biết mình đang bị trêu đùa!

Tên đàn ông xấu xa này, rất không đáng yêu!

Cô mím chặt môi, vô cùng chán nản chui vào trong xe của anh. Cho dù thế nào thì kết cục đã định sẵn, dù sao anh cũng đưa cô về nhà, cho nên khi lên xe, những đề tài liên quan đến việc riêng tư như này, hạn chế đưa ra thảo luận là tốt nhất. Mạnh Cổ cười cười, lái xe rời khỏi khu nhà của cô, sau đó quăng chiếc túi của cô ra ghế sau, bắt đầu bon bon trên đường.

“Tới nhà của anh, có phòng khách cho em mà.”

“Phòng nhiều, giường nhiều không có nghĩa là an toàn.” Cô cố ý xỏ xiên anh.

Mạnh Cổ nhìn biểu cảm của cô mà chọc cho anh cười nắc nẻ, hỏi lại: “Trần Nhựt Vũ, anh đã nói qua với em chưa, anh là một người đàn ông trình tiết?..” “Ý là anh vẫn còn trong trắng?..” Quá coi thường anh luôn. Đánh chết cô cũng không tin.

“Ý anh là anh không muốn kiểu quan hệ nam nữ vớ vẩn, không có hứng với tình một đêm.”

“Uhm” Cô thờ dài, không muốn nói đến vấn đề như này.

Sau đó, Trần Nhựt Vũ bày ra vẻ mặt chán ghét vô cùng.

Mạnh Cổ lại bị chọc cho cười phá lên, anh không nhịn nổi, đưa tay xoa mặt cô: “Nếu từ ‘trong trắng’ này không đủ cho em yên tâm vậy thì anh dùng từ ‘trung trinh’, thế nào?”

“Ý anh là nếu anh bị cưỡng hiếp thì anh sẽ ra sức chống cự để bảo vệ sự trong sạch của mình?” Lần này đến lượt hai mắt Trần Nhựt Vũ sáng lên như đèn pha ô tô của anh: “Anh đã từng gặp chuyện như vậy sao?..”

Anh hoàn toàn coi thường câu hỏi này của cô, nói: “Anh là một người có tự chủ hay nói cách khác, anh có thể quay mặt lại với bất kì sự hấp dẫn nào.”

“Cái gì? Hấp dẫn? Ý là em là kẻ hấp dẫn anh hay là sự quyến rũ của một người con gái?” Mặc dù đối với chính bản thân của mình, Trần Nhựt Vũ không nghĩ mình hấp dẫn đến nhường đấy, nếu như anh ăn nói khoa trương đến vậy, cô cũng nên xác định lại một chút.

“Là ý anh nói, chúng ta mới bước đầu phát triển. Chưa tiến xa tới bước đấy, cho nên anh sẽ không xuống tay với em.”

“Uhm” Thực sự anh chẳng đáng yêu chút nào. Những lúc như này còn rèn luyện cái kiểu ăn nói khoa trương đến thế. Nói đúng hơn, anh đang hấp dẫn cô mới đúng.

“Mà sao em lại có phản ứng như này? Là không hài lòng với anh, hay không hài lòng anh không có hứng với tình một đêm với em? Chưa phát triển đến mức đột phá như thế? Hay là vì anh chưa khen em xinh đẹp như hoa, đáng người em rất nóng bỏng. Đúng vậy không?”

“Hừ.” Trần Nhựt Vũ quay đầu sang chỗ khác, anh biết rõ nguyên nhân vì sao vậy mà còn đùa bỡn cô.

Mạnh Cổ vừa lái xe vừa nói: “Mấy người con gái các em thật kì lạ! Lúc nói dối thì cũng không vui, nói thật thì lại tức giận.”

“Đàn ông các anh mới kì lạ. Lúc nên nói dối thì không nói dối, lúc không nên nói dối thì lại nói dối.”

“Có lẽ bởi vì đàn ông đôi khi không không chế được tư duy, chỉ sống thật với bản năng.”

“A?” Anh lại bắt đầu nói đến vấn đề sắc dục rồi sao? Trần Nhựt Vũ cảm nhận được mặt mình bắt đầu nóng lên, mấy câu nói rất là sâu sắc. Cô có nên ra điều cảnh cáo anh một chút hay không để cho anh nên nói chuyện có khuôn phép hơn. Liệu có thích hợp không nhỉ?

“Đúng rồi, quay đầu lại đây, anh dạy cho em cách nhận biết các bộ phận trên cơ thể con người.” Mạnh Cổ càng nói khiến sắc mặt Trần Nhựt Vũ càng đỏ hơn, cô còn chưa đề cập đến vấn đề nhạy cảm này mà. Nhưng anh lại rất hào hứng với đề tài này, càng lúc càng tỏ ra hào hứng thêm.

“Nếu đúng là em gặp phải tên lưu manh, em có biết nên đánh chỗ nào để cho hắn ngã xuống mà không chết không?”

“Hả?.” Trần Nhựt Vũ há hốc mồm, sao đột nhiên lại chuyển sang đánh tên lưu manh?

Mạnh Cổ liếc nhìn cô một cái: “Ngạc nhiên gì chứ? Con gái ở bên ngoài sẽ rất dễ gặp nguy hiểm, nếu biết bảo vệ mình thì sẽ tốt hơn. Chẳng lẽ em nghĩ đến lúc đó em gọi điện cho anh thì năm giây sau anh rơi từ trên trời xuống luôn được chắc?”

Cô đương nhiên đâu có ngu đến thế: “Hết lên, kêu cứu đều nhanh hơn so với việc gọi điện thoại cho anh.”

“Cho nên muốn dạy em một chút. Em phản ứng chậm chạp, gặp chuyện mà không có anh ở bên cạnh thì phải làm sao?” Anh bắt đầu lên mặt giảng bài, cũng bắt đầu nói rằng bệnh viện của anh thường có những ca cấp cứu là bệnh nhân nữ bị đánh đến trọng thương ngay ở trên đường.

Chuyện này cũng rất dễ xảy ra, Trần Nhựt Vũ chăm chú lắng nghe. Anh quan tâm tới cô, cô cảm thấy rất vui, khoe miệng Trần Nhựt Vũ khề cong lên.

Hai người bình an vô sự đến nhà của Mạnh Cổ.

Trên đường, Trần Nhựt Vũ còn muốn ghé vào cửa hàng mua quần áo ngủ, đồ dùng vệ sinh cá nhân nhưng vì quá muộn, siêu thị và các cửa hàng tạp hóa đều đóng cửa hết. Các cửa hàng 24/24 thì chỉ bán đồ dùng vệ sinh cá nhân, bàn chải đánh răng, khăn mặt và những thứ linh tinh khác. Mạnh Cổ nói, trong nhà anh có những thứ này mới toanh, không cần phải dùng xe để mua.

Kết quả, Trần Nhựt Vũ tay không bắt giặc, đi theo ác bá tiên sinh vào hang ổ của anh.

Có chút ngại, có chút không được tự nhiên.

Chỗ này sờ một chút, chỗ kia nhìn một ít. Tò mò và phần khích đan xen trong dòng cảm xúc của cô.

“Em rất muốn quan sát phòng này sao?” Mạnh Cổ đứng trước cửa một căn phòng, vẻ mặt mờ ám nói với cô.

“Thèm vào, em không muốn.” Mặt cô đỏ bừng quay sang chỗ khác, sau đó đi vào một căn phòng khác: “Đồ lưu manh. Khuya rồi, em muốn đi ngủ.”

Từ cuối cùng cô nén lại trong cổ họng, vừa nói vừa chạy thì đã phát hiện mình chui vào phòng ngủ của Mạnh Cổ từ lúc nào.

“Em muốn ngủ ở đây sao?.” Giọng Mạnh Cổ trầm xuống, lại còn cười cười nữa. Sau đó, kéo cô vào trong lòng: “Trần Nhựt Vũ, em cười mở như vậy lại còn nhiệt tình nữa. Lỡ may, anh không chịu nổi thì phải làm sao bây giờ?”

Mặt cô đỏ rực như hòn than, lại bị anh bôn cọt. Tên đàn ông xấu xa! Tên đàn ông đáng chết! Rất đáng ghét!

“Uhm? Em nói đi, anh nên làm gì bây giờ?” Mạnh Cổ kéo dài giọng ra, dùng giọng điệu gọi cảm trầm thấp nhất để nói. Mỗi câu nói đều chứa đầy ẩn ý, hàm súc vô cùng, xem đi, cực kì đáng ghét.

Trần Nhựt Vũ nghẹn cả họng, sau đó phản đòn, đánh vào tay anh: “Bây giờ là thời điểm chứng minh sự trong trắng và trung trinh của anh! Bác sĩ Mạnh, trăm ngàn lần anh nên bảo vệ nó.”

“Vậy hai từ kia có ý nghĩa là gì nhỉ?” Ác bá tiên sinh làm nũng. Xong rồi, xong rồi. Trần Nhựt Vũ hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ, hai từ kia ư, cô nghĩ không ra. Nhưng cơ thể có phản ứng kì lạ thì cô biết rất rõ.

Cần phải tỉnh táo lại!

“Anh, anh lại trêu em. Em sẽ, em sẽ, rất tức giận.” Lấp bắp mãi mới nói tròn được một câu. Đổi lại, Mạnh Cổ cười ha ha.

Cười cái gì mà cười? Anh thực sự, một chút, một chút cũng không đáng yêu.

Trần Nhựt Vũ nghiêm mặt lại, rất muốn cắn anh một cái.

Mạnh Cổ thỏa mãn xong, đợi đến khi lương tâm trời đất mới chịu tha cô ra. Anh đưa cho cô một chiếc áo thun dài tay của anh, và một chiếc quần vải ngắn đến đầu gối, để cho cô làm quần áo ngủ. Rồi đưa cô bàn chải và khăn mặt mới, để cô vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ.

Trần Nhựt Vũ mang theo gương mặt đỏ đi tới phòng khách, thấy anh đưa chân gối mới, ga trải giường mới. Sau đó anh dẫn tới toilet, dạy cô cách sử dụng nước ấm, đồ dùng thì nên đặt ở đâu, rồi anh ra ngoài.

Trần Nhựt Vũ khóa kĩ cửa, một mình ở trong toilet bình tĩnh lại. Cô đứng ở trước gương, ngắm nhìn gương mặt mình, nguyên cả khuôn mặt hồng hào vô cùng. Hai mắt tỏa sáng, đích thực là một người con gái đang hạnh phúc.

Cô nhìn mình trước gương, tự nói với bản thân: “Trần Nhựt Vũ, cố lên.”

Cảnh hoa đào cũng có thể phát triển và nở hoa.

Cô rất vui vẻ.

Mở vòi nước ấm. Trần Nhựt Vũ bắt đầu cởi quần áo lót và giặt sạch, để ngày mai có thể mặc lại.

Giặt sạch sẽ xong, cô bắt đầu tắm. Lúc đang xoa xà phòng lên người, bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Tóc gáy Trần Nhựt Vũ dựng hết cả lên, không thể nào, muộn như vậy rồi, còn ai tới tìm ư?

Trần Nhựt Vũ hoảng loạn vô cùng, không dám lộ mặt ra ngoài, đứng áp tai ở cửa nghe ngóng động tĩnh.

Cô nghe thấy tiếng Mạnh Cổ đi ra mở cửa, sau đó nghe thấy tiếng bước chân, đó là tiếng của mẹ anh. Trần Nhựt Vũ nghe mẹ anh nói cha và mẹ anh mới đi hội họp bạn bè vừa mới về. Có người bạn tặng một hộp trứng gà lớn, nhà cha mẹ anh thì còn nhiều nên định đưa cho Mạnh Cổ, vừa hay đi ngang qua nhà anh, nên liền lên đưa luôn.

Mạnh Cổ trả lời vài câu, mẹ Mạnh còn nói, cha anh còn đang chờ dưới nhà, bà phải đi luôn.

Trần Nhựt Vũ ở trong toilet hai tay lạy lặc, cầu mong mẹ anh mau chóng rời đi.

Thế nhưng mẹ Mạnh lại nói: “Mẹ muốn đi toilet.” Nghe giọng nói, hình như mẹ anh đang đi về hướng toilet.

Trần Nhựt Vũ trợn ngược cả hai mắt, đáng sợ quá!

Đừng nhé!

Cô bây giờ toàn thân là bọt xà phòng, còn không mặc quần áo! Sao cô có thể gặp người khác được chứ?!

Bước đi mỗi lúc một gần, gần hơn nữa, Trần Nhựt Vũ gấp gấp xoay người chạy, rất muốn bị ngã cho đến xây xẩm mặt mày đi, không muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra, cầu mong mây mấn sẽ đến với cô.

Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Màn tỏ tình kinh điển của Mông Lạnh

Trần Nhựt Vũ đực mặt đứng ở trước cửa, không hề biết rằng cô đã khóa ở bên trong thì ở ngoài sẽ không mở được. Dù sao, phản ứng đầu tiên của Trần Nhựt Vũ là định giả chết ở bên trong, sau đó để mọi việc cho Mạnh Cổ ở ngoài tự giải quyết.

Thế nhưng, cô đã quên mất phong cách ‘tự giải quyết’ của ác bá tiên sinh ghê rợn đến thế nào.

Tiếng bước chân của mẹ Mạnh đến gần toilet hơn, Trần Nhựt Vũ nghe thấy tiếng Mạnh Cổ vọng tới: “Mẹ, mẹ dùng toilet ở trong phòng con đi.”

“Sao vậy?..”

“Trần Nhựt Vũ đang tắm ở bên trong.”

Trần Nhựt Vũ hoảng sợ tới mức đập đầu vào ván cửa. Ác bá tiên sinh nhà cô có cần phải thẳng thắn đến nhường này không!

Thà rằng nói cô ở trong toilet cũng đừng nên nói cô đang ở trong đấy tắm chứ!

Mẹ ơi! Hình tượng của cô!

Trần Nhựt Vũ rất muốn hét lớn tiếng để giải thích: “Bác à, cháu và bác sĩ Mạnh không phải kiểu quan hệ như vậy đâu. Cháu chỉ đơn thuần là đi tắm thôi, không phải kiểu tắm rửa đấy đâu.”

Nhưng cô biết, nếu cố tình giải thích thì chỉ thêm giấu đầu lòi đuôi mà thôi.

Nhưng cô rất muốn giải thích!

Trần Nhựt Vũ bị vùi dập bởi sự thật quá tàn khốc, mẹ Mạnh và Mạnh Cổ nói gì đó cô cũng chẳng còn tâm trí nào để nghe ngóng.

Một lát sau, tiếng cửa đóng truyền từ bên ngoài vào, sau đó là tiếng bước chân đi tới toilet, rồi tiếng gõ cửa, là giọng nói của Mạnh Cổ: “Trần Nhựt Vũ, em vẫn ổn chứ? Mẹ anh đi rồi, em tắm nhanh lên, còn đi ngủ sớm.”

Tuy rằng biết rõ anh không nhìn thấy, nhưng cô vẫn đáp lại anh bằng cái bĩu môi. Quá đáng ghét, sao có thể nói cô đang tắm được chứ.

Còn hỏi cô có sao không? Hoàn toàn có vấn đề luôn!

“Nói chuyện đi.” Bên ngoài, Mạnh Cổ tiếp tục lên tiếng.

Trần Nhựt Vũ “uhm” một tiếng cho có lệ. Sau đó cô nghe được tiếng cười của Mạnh Cổ.

Đồ xấu xa, chỉ biết chê cười cô.

Trần Nhựt Vũ mềm oặt như chiếc bánh quy ỉu, tắm rửa xong, về mặt tối đen lại đi ra khỏi toilet.

Mạnh Cổ nghe thấy động tĩnh đi từ phòng khách vào, lấy khăn bông lau tóc cho cô. Trần Nhựt Vũ hết như con cún con đang được xoa đầu, than thở: “Mẹ anh nói gì vậy?..”

“Không nói gì cả. Nếu không phải cha anh đang chờ dưới nhà, mẹ anh còn muốn ở trong này dọa em một trận.”

“Ngần vạ lần xin bác ấy đừng chờ em.”

“Anh nói với bà là để lần sau đi. Chờ cho gan của em to hơn một chút, để em đỡ phải cộc đầu vào cánh cửa đến choáng váng cả đầu óc.”

“Em không nhát gan như vậy đâu.” Tuy rằng đúng là cô bị cộc đầu vào cửa đến choáng cả người, nhưng tuyệt đối không thể thừa nhận.

“Vậy mẹ anh cũng biết quan hệ của chúng ta?..” Cô hỏi.

“Đương nhiên. Nhà anh chưa bao giờ có con gái tới một mình. Huống chi là còn tắm rửa, ngủ qua đêm.”

“Vậy anh có giải thích với bác là vì sao em tắm rửa ở nhà anh không?..”

“Giải thích như nào chứ? Anh để bạn gái anh ngủ ở đây sao phải giải thích, càng giải thích mẹ anh càng thấy kì lạ hơn.”

Trần Nhựt Vũ đỏ ửng cả mặt, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ anh có nghĩ chúng ta có kiểu quan hệ ấy ấy không?..”

“Là loại quan hệ nào?..” Anh cười xấu xa.

Cô kéo khăn lau tóc xuống, trừng mắt nhìn anh, sau đó giăng lấy khăn đi vào trong phòng.

“Này, em sấy khô tóc mới được ngủ.” Mạnh Cổ cầm máy sấy chạy theo đít cô. Trần Nhựt Vũ bị ấn ngồi ở trên giường, tiếng máy sấy ‘rì rì’ vang lên bên tai. Mạnh Cổ đang giúp cô sấy tóc, vừa sấy vừa chê bai tóc cô quá dài, sấy rất tốn sức, cô bảo để cô tự sấy.

Trần Nhựt Vũ vừa sấy tóc vừa hỏi: “Bác sĩ Mạnh, liệu mẹ anh có nói chuyện này với cha anh không?..”

“Chắc là có.”

“Vậy hai người có chạy lên đây phản đối không?..”

“Đương nhiên là không. Nếu muốn phản đối, hai người họ sẽ tìm lúc khác.”

“Vậy ...” Trần Nhựt Vũ rất muốn hỏi hai người thực sự sẽ phản đối chuyện này chứ. Bởi gia đình cô và nhà anh hơi khác nhau, cho nên cả hai bên có gặp mặt chưa chắc đã thành đôi.

“Nếu là cha mẹ em, khẳng định hai người ấy sẽ xông lên ngay.”

“Vậy em cảm thấy tiếc khi cha mẹ anh không có động lực làm chuyện ấy? Nếu vậy anh sẽ gọi điện thoại cho họ lên đây ngồi chơi.”

“Này.” Anh chỉ biết đùa bỡn cô, cô đâm cho anh một cú.

Nắm nắm chưa kịp trúng người anh thì đã bị anh hôn. Nhịp tim Trần Nhựt Vũ bắt đầu đập nhanh hơn, sau đó cô nghe thấy tiếng Mạnh Cổ: “Trần Nhựt Vũ, hôm nay em nói yêu cầu của em với anh. Còn anh thì chưa nói yêu cầu của anh đối với em.”

“Anh còn có yêu cầu với em sao? Em tốt đến thế còn gì nữa!” Trần Nhựt Vũ trừng mắt với anh.

Mạnh Cổ cười haha, đụng đầu mình vào đầu cô một cái: “Trần Nhựt Vũ, anh phát hiện nếu như mình không nhớ đến em, không nhớ đến nụ cười của em thì những lúc như vậy anh cảm thấy tâm trạng rất tệ.”

“Tâm trạng của em bây giờ rất tệ, như sét đánh ngang tai đây!”

Mạnh Cổ nói tiếp: “Anh muốn hỏi em một câu.”

“Là câu gì?”

Anh nhìn vào mắt cô một lúc lâu, sau đó nói: “Trần Nhựt Vũ, anh từng có ba người bạn gái. Cũng từng có tình cảm rất sâu đậm, thậm chí anh còn nghĩ tới việc sẽ kết hôn, hiện tại người ấy đã quay về tìm anh. Trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu, anh thấy rằng trong chuyện tình cảm anh rất thất bại.

Anh đẹp trai, nghề nghiệp sáng lạn, có rất nhiều con gái thích anh, trước đây có không ít người theo đuổi, khẳng định một điều rằng sau này cũng sẽ có người theo đuổi. Yêu cầu của anh rất cao, tính hay soi mói, cũng rất ích kỉ. Công việc của anh bận rộn, có lẽ về sau còn bận hơn nữa.

Gia đình anh rất trọng vọng về anh, có kì vọng rất cao, anh đối với chính bản thân cũng có yêu cầu cao. Công việc của anh áp lực rất lớn, anh hoàn toàn không thể khiến nó không ảnh hưởng đến cuộc sống cá nhân. Anh không có thời gian chăm sóc bạn gái thường xuyên, anh không lãng mạn, nói chuyện thì khó nghe, tính tình thì cực xấu, anh rất bá đạo, thích người khác phải nghe lời anh. Trần Nhựt Vũ, anh là vậy đấy, em có dám yêu anh không?”

Dám không? Không dám cũng yêu rồi mà.

Bây giờ hỏi không thấy muộn sao?

Trần Nhựt Vũ chăm chú nhìn anh. Anh nói xong, toàn thân không hề nhúc nhích, cũng nhìn cô rất chăm chú. Cô biết, anh đang đợi câu trả lời của cô. Trần Nhựt Vũ hít một hơi, cô nghĩ nên trả lời bằng một câu nói phải thật đặc biệt, vô cùng cảm động đầy khí phách để cho anh cả đời này cũng không thể quên được.

Thế nhưng, nghĩ cả nửa ngày cũng chẳng nghĩ ra được câu nào.

Vì thế, cô đưa tay ôm lấy anh.

Ôm thật lưng của anh, đầu đặt ở bả vai anh, kề sát với đầu của anh.

Mạnh Cổ rất sững sốt, sau đó anh cũng đưa tay lên ôm cô, rất chặt, đem cô ghì sát vào trong lồng ngực của mình.

“Bác sĩ Mạnh, anh đã rất tốt với em rồi. Anh nhận ra khuyết điểm của mình ở đâu, sau này cũng có thể sửa. Đừng nghĩ rằng vì em là bạn gái của anh nên anh được dửng dưng lảng đãng đâu được đâu. Em cũng có suy nghĩ riêng của mình. Còn nữa, biết ưu điểm của mình là gì thì phải phát huy nhiệt tình vào, mỗi ngày phải bày ra bộ mặt đẹp trai ngời ngời cho em ngắm, còn phải thường xuyên cười nói với em, phải đối với em thật dịu dàng.”

Ừm, cô ngừng lại một chút, nghĩ thêm xem nên nói gì, cô còn muốn nói nữa. Nhất thời không nghĩ ra, vì thế Trần Nhựt Vũ bèn đưa ra tổng kết: “Tóm lại, anh phải đối xử tốt với em một chút, bằng không, anh sẽ chẳng đi đâu tìm được cô bạn gái đối với anh tốt như em đâu.”

“Trần Nhựt Vũ, em đang nói linh tinh cái gì thế.” Mạnh Cổ khẽ đẩy nhẹ người cô ra, trừng mắt nhìn cô: “Rốt cuộc em có tìm thấy trọng điểm trong câu nói của anh không?”

Cô đang nói vào trọng điểm mà, không đứng chỗ nào chứ? Bảo anh phải đối xử tốt với cô, mà cô cũng sẽ đối xử tốt với anh, trọng điểm quá rõ ràng rồi còn gì.

Hai người đọ mắt với nhau một lúc, cuối cùng người đầu hàng trước là Mạnh Cổ: “Thôi, bỏ đi bỏ đi. Đầu óc em có vấn đề, nói với em chỉ lãng phí tình cảm” Anh nhét cô vào trong chăn: “Em đi ngủ đi.”

Thế nhưng, Trần Nhược Vũ vẫn còn có chuyện cần nói.

“Bác sĩ Mạnh, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta chính thức hẹn hò. Mới có hẹn nhau một ngày mà đã hồn bay phách tán, bốn bề dậy sóng rồi.”

“Em suy nghĩ nhiều quá.”

Cô đứng là suy nghĩ nhiều, sau đó nghĩ tới trọng điểm nào đó: “Bác sĩ Mạnh, toilet anh đừng vào, anh dùng toilet ở phòng anh đi.”

“Mới đó mà đã khẳng định chủ quyền rồi sao?..”

“Tóm lại anh đừng vào đó.”

Bảo anh đừng vào anh càng phải vào đó. Sau đó anh nói: “Đồ lót của em phơi ở đó không có gió, anh đem ra ban công phơi cho em”

Trần Nhược Vũ mặt đỏ như gấc, anh nói xong liền cất bước, nói là hành động luôn.

Bởi vì cô mệt cho nên lười phê bình anh. Cô nhắm mắt lại, nghĩ tới đang ở trong một căn phòng xa lạ cô sẽ không ngủ được. Nhưng khi nghe thấy Mạnh Cổ nói ‘chúc ngủ ngon’ sau đó anh đặt một nụ hôn vô cùng dịu dàng khiến cô cảm thấy rất thoải mái, sau đó cô liền dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Trần Nhược Vũ ngủ thẳng đến sáng.

Trần Nhược Vũ tỉnh giấc bởi vì Mạnh Cổ đánh thức. Mở mắt đã nhìn thấy Mạnh Cổ đứng cạnh giường của cô, anh nói, anh đã đến giờ đi làm, bảo cô vệ sinh cá nhân rồi đi làm, đừng để bị muộn. Sau đó, anh đưa chùm chìa khóa nói đây là chìa khóa nhà anh. Bảo cô khi nào ra ngoài nhớ khóa cửa lại.

“Uhm.” Cô nhìn chùm chìa khóa đến ngây người.

“Tỉnh ngủ chưa?..” Anh véo má cô.

Cô cảm thấy tỉnh táo hơn một chút. Anh lại dặn: “Không được làm mất chìa khóa nhà anh, nhớ cất cho kĩ.”

“Uhm.” Sáng sớm đã phê bình cô. Anh còn lợi hại hơn cả mẹ cô.

“Chụt.” Anh hôn một cái rồi kêu lên mặt cô. Sau đó đi làm.

Trần Nhược Vũ nghe thấy tiếng đóng cửa mà ngây ngô đến nửa ngày chưa tỉnh. Nhìn đồng hồ, còn chưa đến 7h30. Cô ngồi một lúc để tỉnh táo hơn. Đứng rồi, ách bá tiên sinh nhà cô đi làm rất sớm.

Thế nhưng, không phải các nhân vật nam nữ chính mỗi khi thức dậy đều rất lưu luyến lẫn nhau, ôm nhau rồi nói những lời mật ngọt sao, lúc đó còn không nở rời nhau nữa ấy?

“Hi.” Trần Nhược Vũ ngã xuống giường, dùng chăn che mặt lại.

Được rồi, dù sao tối hôm qua hai người cũng không xảy ra chuyện gì buồn nôn cả. Ví dụ như bắt hai kẻ thông dâm cũng không xảy ra, anh nói lời từ biệt với cô cũng chẳng lăng mạn, phơi đồ lót cho cô không thể cho là lăng mạn được. Tóm lại là không lăng mạn.

Cho nên, hai người không phải cặp đôi yêu nhau bình thường. Trần Nhược Vũ chậm chạp rời giường.

Ngày thứ hai sau khi chính thức yêu nhau, thực sự không có màn mở màn lăng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Quyết định gây shock

Trần Nhược Vũ tới công ty, tìm chìa khóa của cô rồi xỏ chiếc chìa khóa của Mạnh Cổ thành một chùm, nhìn thấy chiếc chìa khóa nhà của anh cô lại mỉm cười, trong lòng có cảm giác ngọt ngào không nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên cô cầm chìa khóa của một người đàn ông độc thân.

Đến giữa trưa, thân là bạn gái đương nhiệm của anh, Trần Nhược Vũ nghĩ mình nên làm một chuyện gì đó. Đúng rồi, nên quan tâm đến vấn đề ăn uống của anh.

Cô gọi tin nhắn cho anh, hỏi anh đã ăn sáng chưa? Bữa trưa đã ăn chưa?

Nhưng Mạnh Cổ không nhắn tin lại.

Trần Nhượng Vũ cũng không lấy làm bức mình, cô cứ xử lý theo như mọi ngày. Giữa trưa cùng đồng nghiệp đi ăn cơm, sau đó về qua nhà thay quần áo rồi buổi chiều quay trở lại chỗ làm.

Bỗng nhiên nhận được điện thoại của Lương Tư Tư, cô ấy nói rằng hôm nay sẽ về nhà, hẹn Trần Nhượng Vũ cùng nhau ăn tối, Tư Tư mời, nói quán ăn xong Tư Tư còn nói rằng có chuyện quan trọng cần tuyên bố.

Trần Nhượng Vũ hiểu rằng đã có chuyện xảy ra, vội vàng đồng ý.

Vừa cúp điện thoại của Lương Tư Tư thì ác bá tiên sinh nhà cô gọi điện tới. Trong điện thoại anh nói, hôm nay có ca phẫu thuật, bây giờ anh mới có thời gian rảnh rỗi. Anh hỏi cô: “Anh ăn sáng ở căn tin của bệnh viện, cơm trưa ăn ở căn tin của bệnh viện. Em nói xem, tối nay thì anh nên ăn ở đâu?”

Người này thật là, rõ là muốn hẹn cô ăn cơm, còn bày đặt muốn cô mở giọng hẹn anh trước. Nhưng hôm nay thì cô không thể hẹn anh ăn cơm được rồi.

Trần Nhượng Vũ đem chuyện của Lương Tư Tư nói với anh, cô và Lương Tư Tư có hẹn cùng nhau ăn cơm tối. Mạnh Cổ cảm thấy không được vui.

“Em và cô ấy ở cùng một nhà, có chuyện gì thì đề về nhà rồi từ từ nói. Sao lại còn muốn hẹn nhau ra ngoài làm gì?”

“Cho nên nhất định là Lương Tư Tư gặp chuyện rắc rối rồi, em phải gặp cô ấy một chút.”

“Trần Nhượng Vũ, người khác thì trọng sắc khinh bạn. Còn em thì trọng bạn khinh sắc, phải vậy không?”

“Kiến thức của anh đối với phụ nữ quá nông cạn.” Trần Nhượng Vũ hoàn toàn đúng lý: “Phụ nữ trọng cả sắc lẫn bạn. Cả hai thứ đều muốn đạt được.”

“...”

Đầu dây bên kia im lặng khiến Trần Nhượng Vũ có chút áp lực, cô khụ khụ hai tiếng, đề ra điều rằng cô không hề làm sai gì cả.

“Trần Nhượng Vũ, tính cách ngang ngược của em ngày càng tăng dữ dội.” Rốt cục anh cũng lên tiếng.

“Nên thế, nên thế.” Phải nói là gần mực thì đen.

“Vậy tối nay anh chỉ ăn ở căn tin thôi.” Anh đồng ý tuyên bố, giống như vẻ đang sa đọa vì không có người quản lý bữa ăn của mình.

“Này.”

“Em cứ hẹn hò cho vui vào, đừng lo lắng cho anh.”

Trần Nhượng Vũ hết chỗ để nói. Đây là lời nói của người đàn ông 30 tuổi sao?

“Anh không được ăn đồ ăn ở căn tin, dinh dưỡng sẽ không đủ.” Là bạn gái của anh, cô nên bày tỏ chút thái độ.

“Căn tin ở bệnh viện còn được mệnh danh là căn tin dinh dưỡng.”

Anh còn nhấn mạnh cơ đấy.

Về mặt Trần Nhượng Vũ đen sì: “Anh đừng làm loạn.”

“Em không phải xen vào chuyện của anh.”

“Vậy được thôi.” Cô sẽ không lo cho anh nữa, nói xong cúp luôn điện thoại.

Tan sở, Trần Nhượng Vũ đi thẳng về nhà. Đến bến đỗ xe bus, cô thấy Chu Triết và một cô gái trẻ tuổi đang đứng nói chuyện.

Chu Triết nhìn Trần Nhượng Vũ gật đầu thay cho chào hỏi. Trần Nhượng Vũ mỉm cười chào lại, sau đó nhìn thấy cô gái kia đang nhìn chằm chằm vào cô, cô cũng mỉm cười chào lại.

Cô gái kia thoáng chút ngại ngùng nhìn Trần Nhượng Vũ nở nụ cười bên lên.

Gặp thì cũng gặp rồi, Chu Triết liền đứng ra giới thiệu: “Đây là hàng xóm cùng khu nhà của tôi, Trần Nhượng Vũ. Đây là đồng nghiệp của tôi, Lục Bảo Ny.”

Hai cô gái nhìn nhau chào hỏi, sau đó Trần Nhượng Vũ đi về nhà.

Lương Tur Tur đã về tới nhà, cô ấy tặng cho Trần Nhượng Vũ một bộ quần áo và đôi giày mới. Hai người gặp lại nhau đều rất vui mừng, vừa nói vừa cười một lúc lâu. Sau đó, Lương Tur Tur bảo Trần Nhượng Vũ mặc thử quần áo cô ấy mua xem sao. Số đo rất vừa vặn, Trần Nhượng Vũ vô cùng thích.

Vì thế Lương Tur Tur nói rằng cô ấy mặc luôn đi, còn trang điểm cho Trần Nhượng Vũ nữa, sau đó chính mình tự trang điểm và mặc quần áo, hai cô gái xinh đẹp cười hihi haha bước ra khỏi cửa đi ăn tiệc linh đình.

Ra đến cửa, Lương Tur Tur đang vẫy tay đón xe, Trần Nhượng Vũ nhìn về phía bên đỗ xe bus thấy Lục Bảo Ny đang ngồi đó khóc.

Trần Nhượng Vũ vội vàng kéo tay Lương Tur Tur.

“Sao vậy?..”

“Cô gái mặc áo khoác màu lam ngồi ở kia là đồng nghiệp của Chu Triết. Lúc mình về thì gặp cô ấy ở dưới nhà. Không biết cô ấy làm sao? Có nên qua đó hỏi thăm không?..”

“Là người xem mắt hàng xóm của bạn hả? Phải đi về quê nhà gây dựng sự nghiệp?..”

“Đúng. Lúc mình về nhà thấy hai người đang đứng nói chuyện, Chu Triết còn giới thiệu cho mình nữa. Sao bây giờ lại ngồi đây khóc? Mình có nên qua hỏi một chút hay không? Xem có phải bị ai bắt nạt không?..”

“Dừng ngay. Cô ấy bị người khác bắt nạt thì liên quan gì tới bạn. Mà dù có đúng là thế thì cô ấy nên gọi điện cho Chu Triết.”

Cũng đúng. Thế nhưng Trần Nhượng Vũ thấy Lục Bảo Ny khóc rất đáng thương, không khỏi lo lắng: “Thực sự không nên xen vào sao? Hỏi một câu thôi cũng không phiền gì cả.”

“Bạn đừng có lo lắng nhiều, gọi cho Chu Triết xem sao. Nói là đồng nghiệp của anh ta đang khóc.” Lương Tur Tur hai tay ôm trước ngực: “Con gái mà khóc trước cửa nhà của đàn ông, còn vì lý do gì chứ? Nói lại, Chu Triết là đối tượng xem mắt của bạn, là người có lý lịch sạch sẽ không? Sau lưng có làm nhiều chuyện gì xấu xa không?..”

“Không có đâu. Anh ta tốt lắm, nhìn không giống hạng người đang yêu đương rồi lại chạy đi xem mắt. Hơn nữa, kế hoạch của anh ta là sẽ về thành phố C, cho nên bây giờ sẽ không chạy đi tìm người yêu đâu. Vì thế mà mới quay về thành phố C xem mắt với mình mà.”

“Đúng rồi, vấn đề chính là chỗ này. Ở đây anh ta không thể quen biết bạn gái cho nên đồng nghiệp của anh ta đang khóc.”

Trần Nhượng Vũ không biết chuyện gì đang xảy ra nên cô gọi điện cho Chu Triết, cũng nên làm hết khả năng của một người bạn.

“Cô ấy đang khóc?..” Chu Triết nghe xong vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy. Cô ấy khóc mà tôi thấy hơi ngại nên không dám qua hỏi, cũng không biết cô ấy gặp chuyện gì. Tôi và bạn cùng phòng đang định ra ngoài đi chơi, cho nên gọi điện nói với anh một tiếng.”

“Được rồi. Tôi sẽ xuống ngay.” Chu Triết cúp điện thoại.

Lương Tur Tur hỏi: “Anh ta nói sao?..”

“Anh ấy nói sẽ xuống ngay.”

Lương Tur Tur nhủ mày: “Thật vậy sao? Nếu thế chúng ta nán lại một lúc xem sao.”

Đúng là lắm chuyện. Nhưng Trần Nhượng Vũ cũng không phản đối bởi cô cũng muốn xem.

Đáng tiếc Lục Bảo Ny không cho cơ hội để cô và Lương Tur Tur lắm chuyện. Đến khi Chu Triết xuống tới nơi, nước mắt đã khô, còn đi được một lúc nữa chứ. Kết quả, Chu Triết đi xuống đến cái bóng của Lục Bảo Ny cũng không thấy đâu cả.

Chu Triết không gặp được Lục Bảo Ny, nhìn theo bóng dáng của chiếc xe bus trên mặt hiện lên vẻ phiền muộn. Lương Tur Tur kéo tay Trần Nhượng Vũ ngồi lên taxi cũng đi luôn.

“Mình cá là hai người này có khúc mắc về chuyện tình cảm” Lương Tur Tur tràn đầy tự tin: “Chắc chắn là không sai, mình là chuyên gia về tình yêu mà.”

Bữa tối hôm nay, chuyên gia tình yêu khiến cho Trần Nhượng Vũ đờ cả người ra.

Lương Tur Tur tuyên bố, cô ấy sẽ từ chức tới thành phố H kết hôn.

Cầm Trần Nhượng Vũ hoảng tới mức thiếu chút nữa rơi xuống: “Kết hôn với ai?..”

Cô không nghe thấy Lương Tur Tur nói có bạn trai ở thành phố H, không phải cô ấy đi tới đó để giải sầu sao? Sao bây giờ đã chuyển thành từ chức và kết hôn?..

“Ồ đó, mình gặp được một người đàn ông. Mình và anh ấy đã lên giường với nhau.”

“Uhm,” Trần Nhựt Vũ gật đầu. Cùng người đàn ông khác lên giường đối với Lương Tư Tư chẳng có gì là lạ. Trần Nhựt Vũ đã được tôi luyện từ sớm nên không thấy ngạc nhiên.

“Anh ấy là lần đầu tiên.”

“Uhm,” Trần Nhựt Vũ gật đầu, cảm thấy có chút xấu hổ. Loại vấn đề riêng tư như này nói tới là thấy ngại.

“Mình định có trách nhiệm với anh ấy.”

Lần này Trần Nhựt Vũ không thể ‘ uhm ‘ tiếp được nữa.

“Tư Tư, bạn bình tĩnh một chút. Gặp được người tốt tuy không dễ dàng nhưng mình nói bạn nghe, bạn quen biết với đàn ông không phải là ít, đừng nên quyết định vội vàng như vậy. Bạn mới quen biết anh ta vài ngày thôi. Huống hồ ở thành phố H không có người quen, bạn từ chức tới đó kết hôn, lỡ may anh ta không phải người tốt thực sự thì phải làm sao? Nói thêm, nếu anh ta dùng việc này để uy hiếp bạn liệu có uẩn khúc gì bên trong hay không?.”

“Không phải anh ấy uy hiếp mình.”

“Thế nhưng ...” Trần Nhựt Vũ không biết nên nói gì.

Lương Tư Tư cười, chống cằm, lắc lắc ly rượu: “Nhựt Vũ, lúc mình ở sân bay đã quyết định rồi nên mới gọi điện thoại cho bạn, mình không còn đường để lui. Mình đã nói mà không làm sẽ rất mất mặt. Bạn biết đó, mình rất trọng sĩ diện cho nên hôm nay mình mới nói với bạn, mình muốn mạo hiểm một lần nữa.”

“Tư Tư, chuyện của Chu Hạo khiến bạn chịu đủ kích vậy sao?.”

“Đương nhiên không phải.” Lương Tư Tư không thừa nhận: “Tên khốn nạn ấy có ảnh hưởng cái rắm đến mình. Mình đã không còn yêu anh ta. Mình đừng phải anh ấy, bạn gái của anh ấy rất đáng ghét. Mình định bỏ qua nhưng thế nào lại giúp anh ấy, kết quả anh ấy còn chẳng cảm kích mình. Anh ấy không chấp nhận tình cảm của mình thì mình càng muốn anh ấy phải tiếp nhận.”

“Anh ta còn có bạn gái? Vậy hai người, hai người ...”

“Bạn gái của anh ấy là do gia đình sắp xếp, không có tình yêu. Mình nhận thấy rằng anh ấy chẳng có chút kinh nghiệm nào về nữ giới, khô khốc luôn. Cũng chẳng coi người bạn gái ấy ra gì, mình thật không chịu nổi.”

“Bạn chịu không nổi cho nên mới cùng anh ta lên giường, giúp anh ta tìm cảm giác về phụ nữ gì đó sao?.” Trần Nhựt Vũ rất muốn bỏ đầu Lương Tư Tư ra. Khẳng định là bị tên Chu Hạo kia đã kích, bây giờ tới thành phố H giờ con điên.

“Không cho phép bạn từ chức, ở lại đây đi. Chờ bạn bình tĩnh lại, chúng ta sẽ nói tiếp về vấn đề này, bạn sẽ biết bản thân mình ngớ ngẩn như thế nào.”

Lương Tư Tư cười haha: “Nhựt Vũ, hai tuần không gặp, bạn trở nên ngang ngược từ lúc nào vậy. Bạn yên tâm, mình rất bình tĩnh, mình biết bản thân đang làm gì. Anh ấy là người đàn ông hiếm gặp, mình rất thích anh ấy.”

“Là loại đàn ông nào?.”

“Là loại đàn ông chính trực đến cứng nhắc, nói chuyện thì dài dòng, thích cần nắn. Cái gì cũng không vừa mắt, ngay cả mình anh ấy cũng không vừa mắt... Uhm, mình không thể hình dung được.”

Còn nói Lương Tư Tư là chuyên gia tình yêu? Mà bây giờ đến hình dung một người đàn ông cũng không làm được. Trần Nhựt Vũ hết chỗ để nói.

“Tư Tư, bạn rất dễ rơi vào bẫy tình. Trước kia mình cũng không quản bạn chuyện này, nhưng bây giờ bạn muốn từ chức đến một nơi hoàn toàn xa lạ, cùng với một người đàn ông không thể hình dung được mà kết hôn ... Khoan đã, anh ta muốn kết hôn với bạn sao? Nếu việc này chưa được xác định bạn càng không thể đi. Bạn nên tiếp tục công việc, tiếp tục cuộc sống của mình. Việc này bạn nên suy nghĩ cẩn thận lại đi.”

“Mình không muốn đi nhưng việc này cũng không thể do mình quyết định được. So với trước kia, cũng như đang chơi một trò chơi. Trần Nhựt Vũ, mình không muốn nhắc lại chuyện trước kia. Thực sự không muốn như vậy.”

“Nhưng thực sự chuyện này không thể dễ dàng đưa ra quyết định được.”

“Tình yêu vốn là chuyện không thể dựa vào lí trí. Ai cũng không thể biết được chuyện sẽ xảy ra vào lúc nào, không ai biết được tình yêu sẽ kéo dài bao lâu. Nhựt Vũ, mình đã yêu đủ rồi không muốn tiếp diễn nữa, cho nên sẽ tìm đối tượng không yêu mà kết hôn.”

Trần Nhựt Vũ không hiểu: “Không phải vừa rồi bạn nói bạn thích anh ta sao? Sao bây giờ lại nói là không yêu?.”

“Thích chứ không phải yêu. Anh ấy không phải kiểu người mình yêu, mình cũng không phải kiểu người anh ấy sẽ yêu, cho nên hai người ở bên nhau sẽ rất an toàn.”

“An toàn?”. Về mặt Trần Nhựt Vũ xám ngoét, quả thực là muốn làm loạn rồi: “Bạn đang ra trận giết địch sao?”

“Cũng gần thế. Có phải rất kích thích, đúng không?”. Lương Tư Tư nở nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Kích thích! Kích thích sao, kích thích đến chết đi được!

“Tư Tư, bạn nhất định phải cân nhắc thật kỹ càng, việc này không thể xúc động mà đưa ra quyết định được. Bạn nên dành nhiều thời gian để suy nghĩ về chuyện này.” Trần Nhựt Vũ tận tình khuyên bảo, sau đó hỏi: “Anh ta đồng ý kết hôn với bạn?”

“Đồng ý rồi. Lúc ở sân bay mình gọi điện cho anh ấy, anh ấy đồng ý luôn.”

Hai người này điên rồi.

“Tư Tư, bạn không thể đi được. Ai biết người đàn ông kia có bệnh hay không. Bạn phải hết sức bình tĩnh. Bạn ngẫm lại đi, một người đàn ông bình thường sao có thể dễ dàng kết hôn như vậy? Bạn không phải đã nói hai người đều không vừa mắt nhau hay sao? Nếu không vừa mắt nhau tại sao lại cùng bạn lên giường, bây giờ còn đồng ý kết hôn với bạn, hai người đâu có tình cảm...”

“Không phải mỗi người đều lấy nhau vì có tình yêu. Có đôi khi lấy nhau vì tình yêu đã chết.” Lương Tư Tư cười nói: “Mình và người bạn gái của anh ấy đều kiêu ngạo ương ngạnh như nhau, nhưng mình lợi hại hơn một bậc. Mình giúp anh ấy xua đuổi đi phiền toái. Anh ấy cần một người vợ vừa hay mình xuất hiện, cho nên kết hôn.”

“Cho nên anh ta đồng ý kết hôn với bạn vì bạn đủ điều kiện đuổi đi người bạn gái kiêu ngạo ương ngạnh kia sao? Nói đúng hơn, anh ta bỏ một người kiêu ngạo ương ngạnh để tìm một người siêu kiêu ngạo ương ngạnh? Anh ta thực sự bình thường chứ?”. Trần Nhựt Vũ mơ màng, điên rồi, điên rồi, thế giới này làm sao vậy?.

“Nhựt Vũ, sao bạn không biết nắm bắt trọng điểm trong việc này vậy?”

“Nắm được mà, trọng điểm chính là bạn muốn tới thành phố H để lấy một kẻ bị điên.”

“Không, đó là trọng điểm của mình, không phải của bạn.”

“Trọng điểm của mình là không đồng ý để bạn đi, mình rất lo lắng cho bạn.”

“Không, trọng điểm của bạn chính là khi mình đi rồi ai sẽ san sẻ tiền thuê nhà với bạn? Thu nhập của bạn không thể trả được, về sau bạn phải ở đâu?”

Trần Nhựt Vũ há toác cả miệng, quá đúng, cô sao lại không nghĩ tới!

“Vì tiền thuê nhà, vậy bạn càng không được đi! Người đàn ông kia không đáng tin cậy, bạn mau quên anh ta đi.”

“Mình nhất định phải đi, mình quyết định rồi.”

“Vậy mình phải làm sao bây giờ?”

“Uhm.” Lương Tư Tư đưa ngón tay trở thon dài lên sờ sờ cằm: “Xem ra bạn chỉ có thể giống như mình, mau chóng lấy chồng.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Em cũng có thể đá trai

Bữa cơm này khiến cho Trần Nhựt Vũ choáng váng cả người. Nói trắng ra, Lương Tư Tư lảnh ít dữ nhiều, tiền đồ của bản thân cũng chưa có kết quả.

Nhưng Tư Tư đã hạ quyết tâm, điều này vượt qua trình độ tưởng tượng của Trần Nhựt Vũ. Ăn cơm xong, Tư Tư nói sẽ hẹn một vài đồng nghiệp cùng cấp trên trong công ty ra ngoài, quan hệ khá tốt, muốn trước khi đi nói lời chào tạm biệt với mọi người.

Trần Nhựt Vũ khá đau đầu, cô không còn cách nào có thể khuyên giải nữa, Lương Tư Tư cũng theo như lời cô ấy nói, muốn tiến lên phía trước chỉ còn có nước đem mọi chuyện công khai hết ra ngoài như vậy bản thân mới không có đường lui.

Kì thực, trong lòng cô ấy có lẽ đã bị kích động, đối với chuyện này cũng không thể nắm chắc được điều gì. Chỉ có điều Trần Nhựt Vũ không hiểu được, nếu không thể chắc chắn tại sao còn nhất định phải làm? Nếu đổi lại là cô, chắc chắn cô sẽ không dám.

Lương Tư Tư tiễn Trần Nhượng Vũ về và đi tới chỗ hẹn thứ hai. Trong lòng Trần Nhượng Vũ có chút buồn bực, cô thực sự rất lo lắng Lương Tư Tư lại xúc động làm những chuyện điên rồ khác. Bỗng thấy mình mất đi một người bạn tốt, tiền thuê nhà cũng không biết nên xử lý như nào, mấy chuyện này thực khiến cho người khác phiền muộn.

Vừa ngồi xe bus trở về, ở trước cổng đã gặp Chu Triết. Anh ta hơi ngạc nhiên, rồi lại có chút ngần ngại: “Sao trùng hợp đến vậy.”

“Đúng vậy. Tôi và bạn cùng phòng mới đi ăn cơm về. Anh và đồng nghiệp thế nào rồi?”

“À, tôi đã đi tìm cô ấy.” Chu Triết hơi ngại: “Cô ấy nói rằng không có việc gì cả. Thấy cô ấy không sao, tôi nói thêm vài câu rồi trở về.”

Hai người này, xảy ra chuyện như thế mà cũng nán lại tán gẫu vài câu, không thấy mệt sao. Trần Nhượng Vũ nhận thấy rằng những hành vi ngốc nghếch này rất giống cô và Mạnh Cổ, nói không chừng thì đúng như Tư Tư nói rồi.

Trần Nhượng Vũ hỏi thẳng vào vấn đề: “Anh thích cô ấy?”

“Hả? Không phải ...” Chu Triết xua tay: “Chúng tôi không phải quan hệ đấy. Cô ấy... Tôi...” Anh ta quanh co một hồi, cuối cùng nói: “Chỉ là quan hệ đồng nghiệp.”

Trần Nhượng Vũ nói: “Bạn cùng phòng của tôi nói, con gái sẽ chẳng bao giờ khóc trước nhà đồng nghiệp nam.”

Chu Triết kinh ngạc đến mức há miệng, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Trần Nhượng Vũ nhìn thấy anh ta ngây ngốc đứng đó, xem ra đúng là chưa nghĩ tới chuyện yêu đương ấy rồi. Cô suy nghĩ một lúc, hỏi: “Cô ấy vẫn còn độc thân?”

“À, đúng.” Chu Triết vội vàng trả lời: “Nhưng không phải cô ấy không tốt, cô ấy cũng có người theo đuổi. Tôi còn thấy có người tặng cô ấy hoa nhưng cô ấy từ chối.”

“Tôi chưa nói cô ấy không tốt.”

“Uhm” Chu Triết phản ứng theo phản xạ, vừa đầu đầu vừa thấy xấu hổ.

“Chu Triết, vậy còn anh?”

“Sao cơ?..”

“Anh ở đây, chưa từng có bạn gái sao?”

“Tôi muốn quay về thành phố C.” Câu trả lời này khiến hai người rơi vào trạng thái trầm mặc, sau đó cùng nhau bật cười.

Đi tới dưới nhà của Trần Nhượng Vũ, cô bỗng nói: “Chu Triết, bạn của tôi còn nói rằng, một người có yêu mình hay không, mình nhất định sẽ biết.”

Chu Triết ngây người, Trần Nhượng Vũ nhìn anh ta cười cười, anh ta cũng nhìn cô cười, hai người vẫy tay nói lời từ biệt.

Trần Nhượng Vũ cũng không biết tại sao, bỗng tâm trạng có phần không được vui. Cô vừa mới vào thang máy, tiếng chuông điện thoại reo lên, vừa lấy ra nhìn là Mạnh Cổ.

“Em đang ở đâu?”

“Em vừa về nhà.”

“Cùng Lương Tư Tư đi ăn cơm về sao?”

“Đúng vậy.”

“Ăn xong đi đâu?”

“Ăn xong về nhà.”

“Uhm” Giọng nói của Mạnh Cổ cho thấy anh không mặn mà gì cho lắm, anh nói: “Vậy anh cúp máy đây.” Nói xong, anh cúp thật.

Trần Nhượng Vũ không hiểu gì cả, liệu có phải người này đang làm nũng cô không? Chẳng lẽ bây giờ anh còn muốn nói vẫn còn sớm, cô phải hẹn anh ra ngoài?

Trần Nhượng Vũ bước khỏi thang máy, nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, cô cũng muốn gặp anh, đem chuyện của Tư Tư nói với anh, có lẽ anh sẽ cho lời khuyên có ích. Vì thế cô gọi lại cho anh, muốn hẹn anh ra ngoài. Kết quả, di động của Mạnh Cổ tắt máy.

Trần Nhượng Vũ nhủ mày, tâm tình bỗng tệ đi hẳn. Sao những lúc như này lại tắt máy, vô cùng đáng ghét. Hẳn là điện thoại của anh là hàng nhái mới

đúng. Trần Nhực Vũ ngồi ngầy người trong nhà một mình, càng nghĩ càng phiền não, càng nghĩ càng lo lắng. Tư Tư ... chuyện của cô ấy là thật chứ?

Vài ngày sau, tâm trạng của Trần Nhực Vũ không hề tốt chút nào.

Gần đây vì Lương Tư Tư thường biểu hiện ra những quyết định quá quyết, cô ấy nhanh chóng nộp đơn từ chức sau đó bàn giao lại công việc, sau đó tụ họp lại đám bạn tốt rồi thu dọn hành lý, sau đó làm bộ hồ sơ mới chờ công việc khác.

Trần Nhực Vũ khuyên cô ấy nhưng Tư Tư không nghe. Khi Lương Tư Tư rời đi, Trần Nhực Vũ cảm thấy bản thân cũng có lỗi nên cô không nhận tiền nhà của Lương Tư Tư. Trần Nhực Vũ vẫn có thể ở lại nhà cho đến cuối tháng 2 năm sau, khi đó cũng qua kì nghỉ Tết âm lịch, cô vẫn còn quãng thời gian dài để sắp xếp.

Mặt khác, có chuyện khiến Trần Nhực Vũ không được vui, thái độ nhiệt tình của Mạnh Cổ đối với cô chỉ sau một đêm bỗng nhiên phai nhạt đi. Cô gọi điện cho anh cũng chỉ trao đổi được vài ba câu, cô nhận thấy được anh không có sự nhiệt tình khi nói chuyện với cô, khiến cô không biết nên nói gì cả.

Trần Nhực Vũ đối với người lạnh lùng như này tuyệt không có vấn đề gì để nói, cô cúp điện thoại sau đó cũng chẳng muốn gọi lại nữa. Cô nghĩ, có lẽ vì lần đó cô dứt khoát từ chối anh và đi hẹn với Tư Tư cho nên bây giờ anh đang cố tình gây sự với cô, mà cô không biết nên dỗ dành anh như nào. Quan trọng nhất, tâm tình của cô cũng chẳng khá hơn là mấy, cho nên mấy cái chuyện dỗ dành gì đó, cô không có tâm trạng để đi dỗ anh.

Cứ như vậy, cả hai đều không chủ động hẹn gặp nhau, hai người vừa mới trở thành một đôi nhaoáng cái cũng qua hai tuần, không hề gặp mặt.

Nhưng trong hai tuần này đối với Trần Nhực Vũ có rất nhiều chuyện tốt xảy ra. Đầu tiên là vị khách mua bảo hiểm của cô có chút thành ý tỏ lòng biết ơn với Trần Nhực Vũ, tặng cho cô một chiếc cờ thù chữ*, chẳng những thế mà còn tặng cho cả công ty của cô một cái. Điều này khiến cho công ty của cô cảm thấy rất nở mày nở mặt. Sau đó, khách bảo hiểm của cô đang nằm viện còn giới thiệu khách hàng trong một công ty mua bảo hiểm của cô. Công việc của Trần Nhực Vũ đột nhiên tăng vọt về số lượng tiêu thụ.

Ở mới làm ăn kia, Triệu Hạ cũng hẹn gặp Trần Nhực Vũ để bàn bạc công việc, công việc của Triệu Hạ đang có số lượng tiêu thụ khá tốt, Triệu Hạ cũng rất hài lòng về phong cách làm việc và sự cố gắng của Trần Nhực Vũ, hy vọng cô ấy có thể đến công ty đảm nhiệm chức nhân viên tiêu thụ, giao cho Trần Nhực Vũ làm tổng đại lý hẳn một cửa hàng.

Trần Nhực Vũ vừa mừng vừa lo. Chuyện tốt chuyện xấu đột nhiên đều đến tới tấp với cô, cô cảm giác bản thân không thể chống đỡ được.

Hôm nay là cuối tuần, Lương Tư Tư đang thu dọn hành lý chuẩn bị cho chuyến bay tới thành phố H vào sáng ngày mai, bắt đầu cuộc sống mạo hiểm của cô ấy. Trần Nhực Vũ bắt đầu cảm nhận được cảm giác chia ly, nghĩ đến thôi đã muốn khóc.

Lúc này, hai người đều ngồi ở trong phòng khách, ngồi trên chiếc ghế sofa cỡ nhỏ nói chuyện phiếm. Trên bàn bày la liệt đồ ăn vặt và một tá bia.

“Chờ mình dần xếp ổn thỏa sẽ gọi địa chỉ nhà cho bạn, sau đó bạn chuyển giúp mình nốt mấy đồ còn lại tới đó.”

“Được.” Trần Nhực Vũ có chút men vào người, ôm chặt cánh tay của Lương Tư Tư: “Bạn nên suy nghĩ lại đi, bây giờ vẫn còn kịp.”

“Không kịp nữa rồi, Trần Nhực Vũ.”

“Thế nhưng bạn không sợ sao?”

“Sợ chứ.” Lương Tư Tư nở nụ cười, đây là lần đầu tiên cô ấy thừa nhận mình đang sợ: “Nhưng càng sợ mình lại càng muốn làm.”

Trần Nhực Vũ nhìn Lương Tư Tư, nước mắt không kiềm lại được mà lăn dài trên má.

“Tư Tư, về sau bạn đừng có nói với mình mấy câu trong tiểu thuyết ngôn tình kinh điển gì cả. Mình tuy rằng là con gái nhưng chẳng nghe ra được mấy cái đạo lý gì ở trong đó hết.”

“Vậy thì bây giờ chúng ta nên nói nhiều hơn một chút.”

“Tư Tư, vì sao trước đây khi anh ấy chưa làm bạn trai của mình thì mình có cảm giác bản thân đang yêu anh ấy. Khi anh ấy làm bạn trai của mình thì mình lại thấy như đang thất tình?”

“Có lẽ khi đó bạn không có ràng buộc gì cả.”

Trần Nhực Vũ bĩu môi, xoay người cầm lon bia rồi tu một ngụm: “Tư Tư, bạn muốn loại tư do như này sao?”

“Đúng thế. Ngoại trừ kiểu tự do này, mình không thể có thứ gì khác.”

“Tư Tư, mình mới yêu đương được vài ngày đã thất tình. Bạn đừng đi.”

“Sao vậy, không muốn bác sĩ Mạnh nữa sao? Muốn yêu đương như mình sao?”

“Mình thấy rất tiếc.” Trần Nhực Vũ bắt đầu thấy đầu óc quay cuồng, rốt cuộc òa lên: “Vì sao anh ấy lại đột nhiên đối xử với mình như vậy? Có tính tình xấu tệ này, còn tự cao tự đại, tính cách kém vô cùng. Trước kia người khác ghét bỏ anh ấy chắc chắn chẳng ai nói với anh ấy nguyên nhân vì sao. Anh

ấy rất đáng ghét, mình không muốn thích anh ấy nữa. Mình đau khổ như vậy, anh ấy nên dỗ dành mình vui lên mới đúng chứ? Nhưng sao anh ấy lại như vậy? Mình gọi điện cho anh ấy, anh ấy lại nói chuyện thờ ơ như thế, đúng là tên khốn.”

“Vậy bạn có mắng anh ấy hay không?..”

“Không có.” Trần Nhược Vũ tỏ ra đáng thương và ảm ức vô cùng.

“Nên mắng anh ấy chứ. Cho dù quan hệ của hai người thay đổi, tự do của bạn cũng sẽ không biến mất. Nhược Vũ, bạn muốn cười thì cứ cười, cảm thấy khó chịu thì cứ nói ra, bạn sợ cái gì chứ?”

Sợ cái gì ư? Cô sợ anh sẽ không được vui, sợ quan hệ của hai người sẽ xấu đi. Đúng vậy, cô sợ cái gì, còn có điều gì tệ hơn chuyện này chứ? Càng nghĩ càng thấy kì lạ.

Trần Nhược Vũ giống một tiếng trống làm cho tinh thần phấn chấn hơn, sau đó cô gọi điện cho Mạnh Cổ. Chưa đợi tiếng chuông kịp vang lên, Mạnh Cổ đã nghe máy, Trần Nhược Vũ không đợi anh lên tiếng mà đã hét vào trong điện thoại: “Anh là tên khốn. Dựa vào cái gì chứ? Lúc thì đối xử với em tử tế, lúc thì cáu kỉnh với em, anh cho là anh đẹp trai thì hay ho lắm sao? Anh cho rằng mình là bác sĩ thì giỏi lắm sao? Em trọng bạn khinh sắc thì làm sao? Em đi ăn cơm với Tư Tư không đi với anh thì sao? Anh là đứa trẻ ba tuổi phải đồ mới chịu ăn cơm chắc?”

Em nói cho anh biết, em cũng chẳng kém cạnh anh là mấy đâu, khách hàng của em cũng khen em đó, mọi người đều tin nhiệm em còn giới thiệu khách mới cho em nữa. Bạn của em cũng khen em, còn bảo em làm đại lí tiêu thụ. So ra, em có gì kém anh chứ? Anh cũng có người theo đuổi ư? Tuy rằng trước đây em thích anh nhưng sau đó là anh thô lỗ trước, chúng ta không ai nợ ai. Em nói cho anh biết, em cũng có thể đá trai.”

“Trần Nhược Vũ, em uống rượu sao?” Mạnh Cổ gào lên trong điện thoại.

Giọng điệu này quá quen thuộc khiến cho Trần Nhược Vũ khóc lớn tiếng: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh, Tư Tư cô ấy phải đi rồi. Cô ấy không cần em, anh đừng giống như cô ấy bỏ mặc em chứ?” Cô khóc rất lớn tiếng, Lương Tư Tư ở bên cạnh đá vào chân cô: “Bạn mắng bạn trai, liên quan gì đến mình?”

Trần Nhược Vũ tiếp tục gào khóc trong điện thoại: “Bác sĩ Mạnh, vì sao anh lại đối xử với em như vậy? Em rất tức giận đó, em cũng không muốn nhớ tới anh.”

Đầu dây bên kia, giọng nói của Mạnh Cổ rít qua từng kẽ răng: “Em đừng ở đó mà nói hươu nói vượn.”

“Em không hề. Em đang rất không được vui, anh lại đối xử với em rất xấu tính. Em quen biết bạn trai còn có thể nói chuyện hơn một năm, nói với anh chỉ được có hai ngày. Đúng rồi, anh nói xem, trước đây anh và bạn gái cũ nói chuyện thì được bao nhiêu ngày? Ba tháng đúng không? Em mới có hai ngày! Vì sao em lại kém xa đến vậy chứ?”

Đầu dây bên kia Mạnh Cổ không lên tiếng. Trần Nhược Vũ cũng không nghe anh nói, cô cứ bủn rủn lên không dứt, còn mắng cả Lương Tư Tư chỉ biết ngồi bên cạnh mà cười haha. Trần Nhược Vũ cầm điện thoại nói được vài phút, nói hết ra những gì khó chịu đối với Mạnh Cổ, dốc hết cả sự bất mãn đối với anh ra, nói rồi lại nói, nói đến khi có người bấm chuông cửa vẫn còn nói.

Lương Tư Tư lười biếng nhắc người đứng lên, đi ra cửa nhìn qua mắt mèo, nhìn ra bên ngoài thấy ai đó, liền nở nụ cười, Tư Tư mở cửa ra. Mạnh Cổ đang cầm điện thoại đứng ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Anh sai rồi

Lương Tư Tư đứng dựa người vào cửa cười hi hi: “Bác sĩ Mạnh, anh từ đâu tới? Nếu từ nhà anh tới đây thì giá vé máy bay bao tiền vậy?..”

Mạnh Cổ cau mày, không để ý tới lời trêu chọc của Lương Tư Tư, nghiêng người đi vào trong nhà.

Trong phòng khách, Trần Nhược Vũ còn đang cầm điện thoại lải nhải vào trong đó không ngừng. Mạnh Cổ hét cách, đành cúp điện thoại. Trần Nhược Vũ ngăn người trước điện thoại nửa ngày, sau đó khóc òa lên, ngẩng đầu nhìn về phía Lương Tư Tư: “Anh ấy cúp điện thoại của mình, anh ấy dám cúp điện thoại của mình. Tư Tư, mình đá anh ấy được không?”

“Không được!” Tiếng quát ghê rợn khiến Trần Nhược Vũ rơi vào hoảng sợ.

Cô vừa định nức nở thêm chút nữa thì nhìn thấy một người có hình dáng vô cùng giống Mạnh Cổ!

Trần Nhược Vũ cúi đầu nhìn điện thoại, người vừa rồi nói chuyện trong điện thoại rõ ràng là Mạnh Cổ, trước mắt bây giờ cũng là Mạnh Cổ. Nhất thời đầu óc của Trần Nhược Vũ dừng hoạt động, ngây ngốc hỏi một câu: “Rốt cuộc là có mấy Mạnh Cổ?..”

Lương Tư Tư bật cười haha.

Khuôn mặt Mạnh Cổ thì xanh mét lại, một tay nắm lấy tay của Trần Nhược Vũ kéo đứng dậy: “Lần sau em dám uống rượu làm loạn thử xem”

Trần Nhược Vũ lúc này mới cảm nhận được cảm giác này là thật, sau đó bắt đầu như nước vỡ đê phát tác trên người Mạnh Cổ: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh kia không phải là người tốt, anh ấy cúp điện thoại của em, còn không thèm để ý đến em nữa.”

Mạnh Cổ bị cô ỉn cho một cái lão đảo cả người, thiếu chút nữa thì ngã xuống. Ở bên cạnh, Lương Tư Tư còn đang cười haha, cười đến nước mắt chảy cả xuống. Anh không thể chịu được nữa đành ôm Trần Nhược Vũ, chặt vật đi vào trong phòng của cô.

Vừa vào đến phòng, Trần Nhược Vũ hét loạn cả lên: “Muốn lên giường cơ, anh ôm em lên giường.” Người ở ngoài là Lương Tư Tư được trận cười vỡ bụng.

Mạnh Cổ ngay cả đến mặt cũng chẳng buồn đỏ lên, đưa Trần Nhược Vũ tới giường, sau đó nhanh chóng xoay người khóa cửa phòng lại, mặc kệ Lương Tư Tư đang cười ngặt nghẽo ở ngoài. Xoay người lại, thấy Trần Nhược Vũ đang ôm chân ngồi trên giường, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“Em không đi giày.” Cô nói.

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô, sau đó lại thở dài, rồi đi tới bên cạnh cô ngồi xuống. Cô không muốn ngồi cạnh anh, đạp anh, đá anh, thấy anh chẳng nhúc nhích gì thế nên tự mình lăn sang chỗ khác.

Mạnh Cổ kéo cô sát bên người, muốn ôm cô nhưng lại bị cô đẩy ra.

“Trần Nhược Vũ, em đừng làm loạn.”

“Bác sĩ Mạnh, anh đừng có mà mặt dày. Em đang giận anh.”

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô, cô cũng trừng mắt nhìn lại.

Một lát sau, Mạnh Cổ nhận thua: “Được rồi, anh sai rồi, anh xin lỗi.”

“Sai như nào?”

“Là anh ích kỉ?”

“Anh ích kỉ như thế nào?”

Đối với vấn đề này, Mạnh Cổ vờ như không nghe thấy.

Trần Nhược Vũ tiếp tục hỏi anh: “Tại sao lại ích kỉ dai đến như thế?”

“Cũng không có lâu lắm” Mạnh Cổ có ý đồ muốn nắm quyền chủ động: “Hai tuần này anh rất bận, có đề tài nghiên cứu đang tham gia, sau đó phải viết luận văn, còn tham gia hoạt động thảo luận nữa ...”

“Vậy anh tham gia hoạt động thảo luận là được rồi, còn tìm em làm gì. Còn luận văn của anh thì thế nào rồi? Bác sĩ Mạnh vốn là người vui buồn thất thường, nóng lạnh bất ngờ sao không nghiên cứu về lĩnh vực này?”

Mạnh Cổ ghen cứng họng. Quả nhiên, sức chiến đấu của Trần Nhược Vũ nhà anh khi say rượu là không thể hình dung được.

“Anh nói xem, vì sao không để ý tới em?”

“Anh không hề như vậy.”

Cô trừng mắt nhìn anh, trừng mắt rồi bất giác nước mắt rơi lã chã: “Anh còn lí lẽ như vậy hẳn là cũng chẳng tình nguyện tới đây, còn nói là để ý tới em”

“Được rồi, là anh sai.” Anh thì thầm, sau đó kéo cô sát lại, giúp cô lau nước mắt.

“Trong quãng thời gian qua, em rất khó khăn. Muốn tìm người trò chuyện nhưng anh lại đối xử với em như vậy, em càng thấy khó khăn hơn rất nhiều.”

“Anh sai rồi.” Ác bá tiền sinh ăn nói khép nép, thái độ nhận sai rất chân thành.

“Sai như nào?”

“Không nên ở trong điện thoại quát mắng em, không nên nhỏ mọn như thế.”

“Vậy bây giờ anh đang bức mình gì chứ?”

“Khi nhìn thấy em đi ăn com cùng người đàn ông khác. Em còn trang điểm, ăn mặc rất xinh đẹp, vậy mà còn không thèm đi ăn com với anh. Em còn nói là đi ăn với Lương Tư Tư, đương nhiên là anh tức giận.”

Trần Nhược Vũ há hốc mồm, dụi dụi mắt, vẻ mặt như muốn hỏi: “Đây là Mạnh Cổ sao?..”

“Về mặt này của em có ý gì vậy?”

“Xem xem có phải đây là ác bá tiên sinh của em không, có phải em uống rượu nên nhận nhầm người không.”

Mạnh Cổ cốc vào đầu cô: “Chuyện đi ăn com anh có thể nhịn, nhưng em còn dám dẫn người đàn ông khác vào nhà, anh sẽ trừng trị em.”

Trần Nhược Vũ kéo tay anh xuống: “Em nghe chẳng hiểu gì cả.”

“Em còn dám đặt biệt danh cho anh? Cái gì mà ác bá tiên sinh?”

“Ý em là đang khen ngợi vẻ nam tính của anh.” Trần Nhược Vũ đang choáng váng đầu óc nhưng cũng không quên nịnh hót anh. Ngẫm lại thấy không đúng, anh đang giận sôi tiết tới đây, không thể đối với anh quá xu nịnh được: “Không phải, em nói sai rồi. Ý nói rằng, anh là người không phân rõ phải trái, tính tình thì xấu tệ, hết như con khùng long. Ý nghĩa của biệt danh này là khinh bỉ anh.”

“Còn gì nữa?..”

“Còn cả biệt danh đào hoa tiên sinh, nguyên cả một rừng hoa đào.”

Mạnh Cổ ngăn người, còn có cả loại biệt danh như này sao?

“Trần Nhược Vũ, em là người rảnh rỗi đến mức này sao?..”

“Cái kiểu ăn nói như này quả đúng là anh, không nhận sai người rồi. Nhưng em đi ăn com với ai chứ?” Trần Nhược Vũ cau mày, ngẫm nghĩ đến nát óc đột nhiên cô bỏ nhào vào người Mạnh Cổ: “Bác sĩ Mạnh, em đau đầu, anh giúp em xoa bóp đi.”

“Xoa bóp thì có ích gì chứ?..” Mạnh Cổ tức giận nhưng vẫn xoa bóp đầu cho cô.

“Bác sĩ Mạnh, em khát muốn uống nước.”

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô nửa ngày, sau đó đứng lên mở cửa chuẩn bị đi rót nước cho cô. Vừa mở cửa đã nghe thấy trong phòng của Lương Tư Tư truyền ra tiếng khóc. Mạnh Cổ quay đầu nhìn lại, thấy

Trần Nhược Vũ hình như chưa biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ đang ngơ ngác nhìn theo bóng của anh.

Ánh mắt ngây ngô ấy khiến cho chân Mạnh Cổ bỗng mềm nhũn cả đi, anh kiềm chế không được quay về ôm lấy cô.

Trần Nhược Vũ cũng ôm lại anh, ôm một lúc thấy hơi ngọt ngào, Trần Nhược Vũ hỏi: “Bác sĩ Mạnh, thị lực của anh vẫn tốt chứ?..”

“Cái gì?..”

“Em còn chẳng nhớ là em đi ăn com với ai cả. Anh có nhận sai người không?..”

“Không hề.” Mạnh Cổ nhiu mày, giống như đang hiểu được có điều bất ổn trong việc này.

“Vậy anh nhìn thấy em ở quán ăn?..”

“Ở dưới nhà em”

“Từ lúc nào?..”

“Thì em nói là đi ăn com với Lương Tư Tư không thể đi với anh, chính là ngày đó. Anh thấy thời gian vẫn còn sớm, cố ý tới tìm em, kết quả là thấy em đang vừa đi vừa cười nói vui vẻ với một người đàn ông. Là Chu Triết đúng không? Sau khi anh ta tiễn em lên nhà xong còn đứng một lúc lâu ở dưới nhà.”

Trần Nhược Vũ không đóng miệng lại được, vô cùng ngạc nhiên: “Vì thế anh ghê lạnh với em?..”

“Em và Lương Tư Tư đồng lõa gạt anh là đi ăn com, đương nhiên là anh phải tức giận. Anh còn gọi điện thoại cho em, hỏi em đang ở đâu, em còn nói là đang đi cùng Lương Tư Tư.”

Trần Nhược Vũ tiếp tục ngây ngốc há lớn miệng.

Mạnh Cổ nói tiếp: “Lúc ấy anh rất tức giận.”

“Uhm” Trần Nhực Vũ không biết nên nói gì, hoặc có thể không muốn nói gì cả.

Thấy cô phản ứng như vậy, Mạnh Cổ thấy hơi chột dạ, anh vội vàng đứng lên, khụ khụ hai tiếng rồi nói: “Nhưng ngày hôm sau, khi con tức vơi đi một ít, anh nghĩ nếu em gọi điện thoại nói chuyện với anh, đỡ dành anh một chút, có thể anh sẽ nghe em giải thích. Thế nhưng, em chẳng làm gì cả, mỗi lần gọi điện đến toàn nói mấy chuyện quái đản.”

“Uhm” Trần Nhực Vũ gật đầu, không có phản ứng gì.

Trần Nhực Vũ phản ứng như vậy khiến cho Mạnh Cổ không thể đoán ra được cô đang nghĩ gì, càng thấy chột dạ hơn: “Anh hôm nay xong việc rồi, hai ngày tới anh được nghỉ nên tới đây thăm em. Mấy ngày nay em cũng không tới tìm anh...” Kì thực, anh cũng rõ tính cách của mình xấu tệ đến mức nào, cô cũng không nhiệt tình như trước, trở nên lạnh nhạt, anh cũng có đôi chút lo lắng: “Khi anh lái xe đến dưới nhà của em, đợi một lúc lâu, đang nghĩ xem nên nói thế nào với em, kết quả là em đã gọi tới trước.”

“Uhm” Trần Nhực Vũ vẫn như trước, cả người uể oải.

“Này.” Mạnh Cổ xoay người, nhìn chăm chăm vào cô: “Anh đã nhận sai rồi, là lòng dạ anh hẹp hòi. Thế nhưng, anh cũng không trông cậy rằng em sẽ bỏ dành anh, em cũng đừng có mà giận dữ nữa. Anh cam đoan về sau sẽ không nhờ mọn như vậy, có chuyện gì khó chịu trong lòng nhất định sẽ nói với em, được chưa?”

Trần Nhực Vũ nhìn anh, nhìn rồi lại nhìn, bỗng nhiên nói: “Bác sĩ Mạnh, em khát nước.”

Mạnh Cổ nhíu mày, ngừng lại thấy nên ra ngoài rót nước cho cô. Rót nước xong quay lại phòng thì phát hiện cửa đã bị khóa.

“Trần Nhực Vũ.” Anh gõ cửa.

Cửa không mở nhưng có tiếng nói của Trần Nhực Vũ vọng ra: “Bác sĩ Mạnh, không phải chỉ có mình anh tức giận, bây giờ em cũng rất giận.”

Trần Nhực Vũ tức giận trong cơn say cũng rất ghê gớm.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Ngoại Truyện về Mạnh Cổ: Thận trọng trong việc lựa chọn

Nói thật, Mạnh Cổ không nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Trần Nhực Vũ anh có ấn tượng như thế nào.

Anh chỉ nhớ lúc ấy cô đi cùng Cao Ngữ Lam và nhóc con. Khi đó, anh vội vàng cốc vào đầu nhóc con một cái, sau đó cũng quay sang đùa bỡn với Cao Ngữ Lam. Đối với Cao Ngữ Lam, anh cũng rất ngạc nhiên. Đây là người con gái khi uống say vừa đánh vừa mắng Doãn Tắc khiến cho tên đó nhớ mãi không quên suốt ba năm, anh tự hỏi người con gái này rốt cuộc là như thế nào?

Quan trọng nhất chính là: “Duyên phận là chuyện rất thần kì.” Doãn Tắc tìm được cô gái ấy. Không, phải nói rằng đã đợi được đến ngày đó. Cho nên anh muốn gặp người con gái ấy một lần, xem rốt cuộc cô gái ấy như thế nào.

Gặp được rồi, cho nên anh không hề chú ý tới Trần Nhực Vũ cũng là chuyện bình thường. Anh chỉ nhớ rõ, cô ấy là bạn của Cao Ngữ Lam.

Sau đó lại nghe thấy cái tên Trần Nhực Vũ một lần nữa, là Doãn Tắc tới hỏi anh, hỏi rằng anh có muốn tìm bạn gái hay không.

Chuyện này Doãn của anh* biết rất rõ, đã lâu rồi anh chưa có bạn gái, không phải là anh không muốn mà là cơ hội chưa đến. Đương nhiên, nói về cơ hội thì nói ít không ít mà nói nhiều cũng chẳng nhiều. Anh biết rất rõ, điều kiện của mình rất tốt, luôn thu hút được ánh mắt của người khác phái, nhưng điều kiện có tốt đến mấy thì chuyện anh thích ai đó là hai việc hoàn toàn khác nhau.

(*) Doãn Tắc

Kì thực, anh không biết bản thân mình đã xảy ra chuyện gì, có thể do Thích Dao đã gây tổn thương sâu sắc cho anh, sau đó những lần yêu đương về sau đều gặp phải thất bại, có lẽ bóng ma về mối tình đầu vẫn theo anh dai dẳng.

Anh đã ba mươi tuổi, anh cũng nên nói chuyện yêu đương. Yêu là gì chứ? Một người đàn ông sao lại đi hỏi câu hỏi quê mùa và thiếu thực tế như này, quá ngây thơ, không phải vậy sao?

Anh cảm thấy không phải.

Bên cạnh có rất nhiều ví dụ. Ở đâu không nói đến, nhưng cha mẹ anh là một ví dụ, đó là một cặp đôi vô cùng ân ái. Không phải kiểu ân ái ngọt ngào đến phát ngấy, mà giống như cả hai đều là một đôi trời sinh cho nên cuộc sống của cha mẹ anh đều rất hạnh phúc. Trước đây, anh là đứa con ngỗ ngược thì không hiểu hết nhưng hiện anh đã ba mươi tuổi, anh thực sự hâm mộ cha mình, đã tìm được một đối tượng như mẹ anh, một người phụ nữ vô cùng đáng yêu.

Ví dụ khác đi, đó là người bạn thân thiết của anh – Lôi Phong. Tên trời đánh ấy đang trong men say của tình yêu, nói chuyện yêu đương đã được hơn hai mươi năm, đương nhiên chuyện này khiến người khác phải đổ kị, có người thì cảm thấy ngứa mắt vì hạnh phúc của tên đó.

Còn thằng nhãi Doãn Tắc nữa, kì thực tên này cũng chẳng khá hơn anh là mấy, cũng từng bị gái đá. Nhưng tên này vì điều kiện không tốt nên mới bị đá, còn anh ư, điều kiện anh quá tốt tại sao vẫn bị đá? Đương nhiên khiến anh cảm thấy căm phẫn vô cùng. Hơn nữa, ông trời đối với Doãn Tắc tốt hơn anh. Sau đó ông trời còn đưa người con gái trong lòng của Doãn Tắc trở lại.

Cho nên, làm sao anh có thể chịu nổi nhục nhã này được? Ai cũng có người yêu để nương tựa, vì cái gì mà anh không có?

Được rồi, có lẽ trong ba người, anh là tên soi mói kĩ tính nhất, có lẽ vì anh là tên khó biết cách chiều lòng người nhất nhưng anh vẫn cảm thấy mình nên đi tìm tình yêu thôi.

Thế nhưng, người con gái cùng ‘đồng loại’ với anh hiện đang ở nơi nào?

Doãn Tắc đề cập đến chuyện này, hỏi thăm tình hình cuộc sống tình cảm của anh chắc là có người nhờ vả đây.

“Lắm lời, chắc là cậu được ai nhờ vả phải vậy không. Hay đột nhiên phát hiện thì ra không thích Cao Ngữ Lam mà yêu mình sao?”

“Giời ơi.” Doãn Tắc tạo dáng khoa trương, mở mắt thật to: “Bị cậu phát hiện rồi, đáng ghét quá.”

“Nếu chuyện đã đến nước này, có lẽ mình cũng nên thông báo với người nhà.” Mạnh Cổ cầm lấy điện thoại: “Mình gọi điện cho mẹ, nói cho bà rằng cậu yêu mình, đến lúc đó bà hẹn cậu ra ngoài ăn cơm đừng có mà lẩn đi đâu.”

“Mình thêm vào, tên không có tình người.” Doãn Tắc khinh thường ra mặt: “Có nhất thiết phải lôi các cụ ra để nâng tầm sát thương cao thế này không.” Doãn Tắc duỗi đôi chân dài: “Này, sao không hỏi xem cô gái ngoan hiền nhà ai đã để mất tới cậu?”

“Không hỏi, cho cậu ghen chết.”

Doãn Tắc vờ như không nghe thấy, tự hỏi tự giải đáp: “Là Trần Nhục Vũ, cậu nhớ ra chưa?.”

“Là ai?.”

“Là bạn học kiêm bạn thân của Lam Lam. Lần trước đi cùng cả nhóc con tới bệnh viện của cậu đó, gặp qua rồi còn gì.”

“Ồ.” Mạnh Cổ không hề có chút ấn tượng nào. Đương nhiên Doãn Tắc không hề có ý định thâm nhập quá sâu xa, cho nên đề tài cô gái nào đó yêu quý bác sĩ Mạnh đến đây coi như tạm gián đoạn.

Khi Mạnh Cổ có ấn tượng với Trần Nhục Vũ là khi anh thường xuyên ở bệnh viện gặp được cô.

Lần đầu tiên là lúc anh tan tầm gặp được cô ở cổng bệnh viện, cô chào hỏi anh, anh cũng thân nhiên chào lại. Thật ra, anh cũng chẳng nhớ rõ cô là ai, chỉ nghĩ rằng cô có thể là một trong số người bệnh của anh, nhưng nhìn thấy cô hơi khàn trương khiến anh không thể không chú ý, nhưng kết quả anh vẫn rời đi.

Lần thứ hai là ở phòng bệnh, anh đang ở trong phòng của bệnh nhân chuẩn bị làm phẫu thuật để giải thích qua về vấn đề giải phẫu để người nhà bệnh nhân kí tên. Vừa ngẩng đầu lên, anh lại nhìn thấy cô đang thập thò ở cửa phòng giải phẫu, khi đó anh nhớ tới đã từng gặp qua cô một lần, lúc này Mạnh Cổ chỉ nghĩ chắc cô là người nhà của bệnh nhân, có lẽ vì lo lắng cho người nhà đang bị bệnh cho nên cô mới thấp thòm không yên tới vậy.

Vì thế anh nói với người nhà của bệnh nhân đang kí đơn giải phẫu rằng chờ anh một lát, sau đó anh đi ra, muốn hỏi xem giường bệnh của người nhà cô là số bao nhiêu, có chuyện gì quan trọng cần giúp đỡ không, kết quả anh vừa bước tới chỗ cô, cô đã quay đầu chạy trốn nhanh như bay, ngay cả bóng dáng anh cũng chưa kịp nhìn.

Quái lạ.

Mạnh Cổ quay lại văn phòng, chuyên tâm làm việc, đem cái cô gái trẻ tuổi quái đản kia ném ra khỏi đầu.

Lần thứ ba, anh lại gặp cô, lần này là cô tới khám bệnh.

Bệnh gì?

Bệnh thần kinh! Bởi vì cô chẳng có bệnh gì cả.

Nhìn thấy cô vẫn còn đang luống cuống chân tay, ăn nói lắp bắp, cô nói rằng là bạn của Cao Ngữ Lam, mà Cao Ngữ Lam là bạn gái của Doãn Tắc.

Phương thức tự giới thiệu như này khiến cho Mạnh Cổ có chút ấn tượng.

Kì thực, lúc nhìn vào máy tính và phiếu khám được đăng kí, nhìn thấy tên Trần Nhược Vũ anh đã nghĩ tới lời nói của Doãn Tắc, anh còn đang phân vân xem liệu có phải trùng tên trùng họ hay không, nhưng khi nhìn thấy cô, anh đã hiểu rõ vấn đề.

Theo đuổi đàn ông mà dùng cách thức đăng kí khám bệnh, lãng phí tài nguyên như này là điều anh không hề thích chút nào.

Thế nhưng cô không chỉ làm lãng phí tài nguyên của bệnh viện mà cô còn là đại biểu cho kiểu con gái có chỉ số thông minh thấp kém.

Cô tặng hoa cho anh nói lời cảm ơn vì anh đã chữa bệnh cho cô. Làm ơn đi, khám bệnh cho cô vì cô đăng kí khám, hơn nữa cô nào có bệnh gì, anh chỉ muốn mượn cơ hội này hù dọa cho cô một phen, muốn để cô biết khó mà lui, kết quả cô gái keo kiệt này không chịu nổi phí khám anh đề ra nhưng lần sau cô vẫn tới. Phiếu khám bệnh còn có thể ghi nợ sao? Ngủ đi!

Nói thêm, bình thường hoa tặng cho các bác sĩ tay nghề cao cũng là bệnh nhân phẫu thuật chiếm đa số. Anh nhận hoa không ít nhưng đều là người nhà bệnh nhân được anh phẫu thuật thành công, chứ chưa có ai bị anh ghi cho một đồng giấy kiểm tra tí mĩ mà tặng hoa cả.

Những bác sĩ mà kê nhiều thuốc, bắt kiểm tra nhiều nơi là bác sĩ không có chuẩn mực đạo đức, cô không biết điều này sao?

Một thời gian sau, cô nói Cao Ngữ Lam muốn hẹn đi ăn cơm, cô còn nói Doãn Tắc cũng sẽ tới, hỏi anh có muốn đi hay không. Anh rất muốn hỏi cô, tiểu thư à, cô có biết tôi và Doãn Tắc thân thiết với nhau thế nào không? Nếu tên đó mời ăn cơm, có cần cô phải đứng ra hẹn hò thay không?

Sau một thời gian nữa, cô tặng anh một bịch kẹo sầu riêng. Anh nghĩ anh không thể biểu hiện vẻ kinh ngạc cũng như không thể khống chế được sắc mặt đang thay đổi của mình.

Phải có đầu óc như nào mới nghĩ ra chuyện như này? Lúc theo đuổi đàn ông đi tặng cái loại đồ ăn có mùi khó chịu đến cực điểm như vậy?

Mạnh Cổ rất muốn cùng cô bàn luận một chút: “Tiểu thư à, cô thực sự đã theo đuổi đàn ông rồi chứ? Những loại chiêu trò như này sao cô có thể nghĩ ra được? Cô nghĩ rằng chỉ với quà cáp thế này có thể khiến đàn ông xao xuyến sao?”

Đương nhiên, anh không cùng cô thảo luận tới vấn đề này.

Trên thực tế, anh hoàn toàn giả ngu, vờ như không biết nói gì. Muốn thay đổi người khác có lẽ anh nên thẳng thắn đánh bay suy nghĩ trong đầu của cô, để những suy nghĩ ngu ngốc và tình tiết ấy mau chóng biến mất. Thế nhưng Doãn Tắc là tên ngang đường, tên đó là bạn thân của anh, cho dù thế nào anh cũng nên chữa lại mặt mũi cho Doãn Tắc.

Anh cảm thấy người con gái ngu ngốc đến mấy cũng sẽ hiểu được ý của anh, cho dù có là ngu siêu cấp đi chăng nữa cũng biết anh đang từ chối mối tình này.

Thế nhưng, Trần Nhược Vũ hoàn toàn không có dấu hiệu hiểu ra vấn đề này. Cô vẫn tìm đủ loại lí do tới gặp anh, có thể nói là càng bị khống chế thì tình thần của cô mỗi lúc một phát triển mạnh mẽ, chứng minh cho sự kiên trì của bản thân. Đôi lúc, anh rất muốn hỏi cô: “Tiểu thư à, rốt cuộc thì cô thích tôi ở điểm gì? Phải thế nào thì mới buông tha cho tôi?”

Mạnh Cổ cảm thấy sức chịu đựng của mình đã hết, đã đến lúc ngã bài ngựa, cũng không chờ anh làm rõ, Trần Nhược Vũ đã biến mất.

Không tiếng động, không tin tức, không hề có báo trước, cho dù là một cú điện thoại cũng không có, đột nhiên mất dạng.

Điều này khiến cho Mạnh Cổ thở dài nhẹ nhõm, nhưng cũng khơi mào tính hiếu kì trong lòng anh.

Người con gái kì quặc này, sao có thể dễ dàng từ bỏ đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ngoại Truyện về Mạnh Cổ: Mạnh Cổ chuẩn man 100%

Sau đó một khoảng thời gian Mạnh Cổ không gặp lại Trần Nhược Vũ, cho đến một ngày, khi anh lái xe qua siêu thị, nhớ tới trong nhà đồ ăn đã hết, anh dừng lại ghé vào mua mấy thứ.

Siêu thị này cũng không có gì đặc biệt nhưng vì đây là lần đầu anh tới mua nên không thông thạo các gian hàng cho lắm, anh đành chậm rãi đi tìm đồ cần mua, khi đẩy xe hàng đi qua một gian hàng, chợt nghe thấy tiếng ầm ầm vang lên, chấn động vô cùng lớn. Anh quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là có người đang làm đổ ‘núi’ giấy vệ sinh.

Ánh mắt của anh rất nhanh nhạy loáng cái đã nhìn thấy Trần Nhựt Vũ, đáng vẻ cô lên lút vẻ mặt thì hốt hoảng, giống như không thể vui ngay đầu vào đồng giấy vệ sinh đã bị làm đổ dưới đất, khiến cho ai chỉ cần nhìn liếc qua cũng biết chuyện này do cô gây ra.

Mạnh Cổ bật cười, cô gái này đúng là có chút lí thú, đi đến đâu cũng đổ đĩnh đồ chùa tới đó.

Anh đang do dự xem có nên tới gần hay không, hù dọa cô một chút. Do dự bởi cả hai miễn cưỡng cũng được xem là bạn bè nhưng cô lại đang có ý với anh, mà chuyện này thì anh chẳng thích chút nào.

Đang do dự xem có nên tới không, đang định đẩy xe đi thì không biết có một người đẩy xe đi ngang qua, anh đành quẹo sang một bên, vừa hay có đồ anh đang cần mua. Vì thế anh đứng ở đó chọn đồ một lúc, sau đó lại nghe thấy tiếng Trần Nhựt Vũ cùng một người nào đấy đang phân biệt cao thấp.

Hóa ra là như này, bà thím bị một đứa nhỏ đụng vào thắt lưng, tiện đây bà thím mượn đề tài này để mắng nhiếc đủ kiểu, và cô tiểu thư Trần Nhựt Vũ thấy việc bất bình ra tay giúp đỡ bắt đầu tung chưởng. Cô ngăn cản việc bà thím đang chửi bới loạn xạ trong siêu thị, còn rất phóng khoáng lấy ra 3 tệ rưỡi nói rằng sẽ chiêu đãi tiền đăng kí khám bệnh của bà thím. Làm cho bà thím chỉ còn cách xoay người rời đi, mặc kệ không để ý tới cô.

Mạnh Cổ đi ra, vừa hay thấy khuôn mặt Trần Nhựt Vũ lộ ra vẻ: “may quá bà ấy không lấy tiền”, cô vui vẻ cất 3 tệ rưỡi vào trong ví.

Hành động này của cô khiến Mạnh Cổ bật cười, đúng là quá hẹp hòi, keo kiệt đến thế mà còn bỏ tiền ra vờ như anh hùng.

Vì thế Mạnh Cổ chẳng cần suy nghĩ gì nhiều cố ý xếp hàng phía sau của Trần Nhựt Vũ, tiếp cận cô. Trần Nhựt Vũ nhìn thấy anh tỏ ra phản kích vô cùng. Lúc đầu cô tỏ ra phản kích sau đó cố đè nén cảm giác này xuống thành bình tĩnh, rồi tỏ ra rất thản nhiên. Kiểu phản ứng này phải gọi là thò con đội lốt gấu lớn khiến anh bật cười ha hả.

Thế nhưng anh không biết vì sao Trần Nhựt Vũ đột nhiên không tới tìm anh nữa. Có lẽ cô đã nghĩ thông suốt, hiểu được hai người không có khả năng rồi ư? Nhưng nếu là vậy thì phản ứng vừa rồi của cô có vẻ không hợp tình hợp lí cho lắm.

Cho nên, rốt cuộc là vì sao? Mạnh Cổ cảm thấy rất tò mò.

Lại một lần nữa gặp được Trần Nhựt Vũ ở một quán nước, cô đang ngồi xem mắt.

Anh nên đưa ra kết luận gì cho tình cảnh này nhỉ? Đúng rồi, đi đến đâu đổ đĩnh đồ chùa đến đó, rất phù hợp với hoàn cảnh này.

Bởi lẽ.

Người khác đi xem mắt một là xấu hổ, hai là sẽ tỏ vẻ ngần ngại hoặc ra vẻ trong thất vọng. Còn cô, đi xem mắt ra sao ư? Vô cùng dũng cảm, rất tự nhiên còn giới thiệu các gói bảo hiểm nữa chứ.

Đúng rồi, cô làm nghề bán bảo hiểm, tuy rằng công việc này không ổn định. Nhưng thân là bác sĩ anh cũng đã gặp qua nhiều loại người cho nên không thể kì thị công việc của người khác, đều là công việc cả thôi, có việc làm là tốt rồi.

Cô bán bảo hiểm và đang môi giới cho khách hàng không phải là điều khiến anh ngửa mặt.

Anh từ chối cô bởi rất nhiều nguyên nhân, nhất là khi anh cảm thấy cô coi việc theo đuổi anh như đang chơi trò chơi. Mỗi lần đối diện với anh cô đều tỏ ra rất hồi hộp nhưng không có cảm giác là cô yêu anh. Đương nhiên, anh là một người đàn ông đã trưởng thành không muốn chơi mấy trò vô bổ này.

Thứ hai, anh cũng biết cô và anh không thể là một đôi. Bọn họ là hai người ở hai thế giới khác nhau, cá tính, sở thích, học thức, gia đình, công việc đều khác nhau rất nhiều. Anh hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ chọn cô là đối tượng để yêu đương. Đừng nói là chỉ nói chuyện qua điện thoại, cho dù đối diện trực tiếp cũng chẳng thể đối thoại trong hòa bình được. Những chuyện cô gây ra anh còn nhớ rất rõ. Mà cô cũng không phải là kiểu người anh có thể thích được.

Được rồi, anh thừa nhận, anh là người đàn ông hơi soi mói một chút, tật xấu của anh cũng rất nhiều. Nhưng không có cảm giác là không có cảm giác, không cảm nhận được là không cảm nhận được, không thể miễn cưỡng, không thể đồng ý, cũng không thể chấp nhận.

Trong công việc đã bề bộn cho nên không thể tùy tiện chấp nhận một ai đó, cảm giác phải là đầu tiên, hoàn toàn có thể từ chối bất kì ai đó nếu không phù hợp, cho nên việc anh soi mói cũng chẳng có gì là sai cả.

Nói tóm lại, Trần Nhựt Vũ theo đuổi anh, anh tính toán đi tính toán lại số lượng người con gái theo đuổi anh, điều kiện của cô là tệ nhất, không đồng loại với anh nhất, cách xa với hình mẫu người con gái anh thích.

Cho nên, anh và cô là chuyện không thể nào.

Có điều, anh không ngại cũng cô làm bạn bè bình thường. Cô hẳn là một người bạn tốt, tính cách rất thú vị, đối với người khác cũng rất thật lòng, nếu chỉ làm bạn bè thôi thì anh chấp nhận được.

Cho nên khi anh cùng bạn rời khỏi quán nước đó, chào tạm biệt với bạn bè xong, anh đột nhiên nghĩ tới đám Doãn Tắc đang chuẩn bị hội hè chè chén, anh nghĩ đây chính là cơ hội anh biểu đạt thiện ý muốn làm bạn với cô.

Có lẽ trước đây anh từ chối thẳng thừng quá khiến cô cảm thấy còn ngại ngùng khi gặp anh, vậy nên anh cần chủ động một chút hẹn cô cùng đi tới đó, mọi người giữ mối quan hệ bạn bè cũng khá ổn. Dù sao lấy quan hệ giữa Doãn Tắc và Cao Ngữ Lam ra để nói thì sau này anh và Trần Nhược Vũ còn phải gặp nhau dài dài. Cải thiện quan hệ là điều tất yếu.

Anh trở lại quán nước vốn định cùng cô nói về vụ đàn đúm của Doãn Tắc. Thế nhưng anh không nghĩ tới rằng người con gái này đang cùng tên xem mắt đám ám chỉ anh là gay.

Anh không kì thị người gay, thậm chí anh cũng có bạn là gay. Nhưng anh rất đề ý chuyện bị người khác bịa đặt nói sau lưng.

Tình hình như này, liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông. Huống chi anh là một người đàn ông cực kì nam tính.

Mạnh Cổ không thể chấp nhận được chuyện này, tận mắt chứng kiến cô gây ra chuyện thị phi này, anh vô cùng tức giận.

Vì thế anh biểu đạt rõ thái độ bất mãn của mình với cô. Thậm chí anh còn nói lời cay độc, anh yêu cầu cô đừng có nói xấu sau lưng của người khác, tốt nhất là đừng tới tụ tập với Doãn Tắc và Cao Ngữ Lam. Nên gọi điện cho Cao Ngữ Lam tìm một lí do nào đó mà từ chối không tới được, nếu không khi gặp nhau rồi đôi bên chỉ thấy khó chịu.

Anh nhìn thấy được vẻ hối hận và đau khổ hiện lên trên mặt cô, anh cảm thấy cô xứng đáng bị như vậy. Sau đó, anh rời đi.

Anh đối với chuyện vì sao cô buông tha cho anh một chút tò mò cũng không có. Anh cảm thấy may mắn khi cách xa được người con gái như vậy. Ấn tượng về cô trong mắt anh hoàn toàn sụp đổ.

Không tốn quá nhiều thời gian Mạnh Cổ đã có thể đá bay Trần Nhược Vũ ra khỏi đầu. Bởi vì vừa về tới nhà, anh nhận được điện thoại của Lôi Phong, bàn mặt chược ba người đang thiếu một, rủ anh qua chơi. Anh đồng ý. Sau khi lái xe được nửa đường thì trời mưa, mà mấy cái tên vô lương tâm kia còn sai khiến anh đi mua đồ ăn vặt và đồ ăn khuya, anh đành rẽ vào một siêu thị nhỏ để vào mua.

Không hề nghĩ rằng, lúc đi ra khỏi cửa siêu thị nhỏ anh gặp lại Trần Nhược Vũ.

Đây có phải là một kiểu duyên phận?

Anh rất kinh ngạc, anh còn cảm thấy cô kinh ngạc hơn cả anh. Cô giống như bị thợ săn cầm súng săn đang đuổi theo sau, còn cô là một con thỏ, chạy nhanh đến mức mất dạng trong cơn mưa.

Mạnh Cổ nhất thời bị mê hoặc, cô gái này, thực sự khiến người ta không thể tìm được từ thích hợp để hình dung.

Tìm không thấy thì tìm không thấy, anh cũng chẳng muốn hình dung cô. Cô đâu là gì với anh, bọn họ hai người hoàn toàn chẳng có liên quan gì đến nhau.

Mạnh Cổ nghĩ như vậy nhưng Trần Nhược Vũ không buông tha cho anh.

Anh còn nhớ rất rõ hôm đó là ngày thứ Sáu, đó là một ngày đối với đại đa số dân đi làm công chức mà nói đó là một ngày vô cùng thoải mái, cuối tuần, có thể nghỉ ngơi.

Nhưng đối với bác sĩ ngoại khoa mà nói, đó cũng là ngày như đi đánh giặc.

Hôm nay Mạnh Cổ vừa đánh một trận vô cùng ác liệt, đến nửa đêm có ca phẫu thuật cấp cứu, hơn nữa anh phải phẫu thuật trong mấy tiếng liền, đến ba giờ sáng mới được nghỉ ngơi, trở về văn phòng trong tâm trạng vô cùng mệt mỏi, có thể đánh một giấc ngon lành.

Thế nhưng anh vừa ngủ được một lúc, vừa vào giấc được một chút thì có tiếng điện thoại vang lên. Anh sợ tới mức giật nảy cả mình, nghĩ đến chắc có ca cấp cứu nào đây, kết quả khi nhìn vào màn hình, hóa ra là Trần Nhược Vũ.

Lại là người con gái này!

Trời có giết cô ấy thì vào tâm này cũng không phải là lúc gọi điện thoại cho anh! Anh do dự nửa giây, nhưng vẫn bấm nút nghe, anh sợ cô có phải bộc phát căn bệnh mãn tính nào đó cần cầu cứu đến bác sĩ hay không, mà anh chính là vị bác sĩ duy nhất cô quen biết.

Kết quả! Con mẹ nó, người con gái dám gây sự với anh!

Cô dám gây sự với anh!

Đổi lại một lời xin lỗi chân thành thì cô tỏ ra kiêu ngạo với anh! Còn chọn cái thời gian ban đêm người ta đi ngủ để gọi mấy cú điện thoại quý quai này!

Gây sự xong, còn dám dập điện thoại trước anh.

Quá đủ rồi!

Hay cô nghĩ rằng làm thế này sẽ gây sự chú ý với anh? Cô khiến anh phải nhớ mãi không quên?

Được, anh sẽ nhớ kĩ!

Giữa nam và nữ ngoại trừ tình yêu ra, còn có một dạng tình cảm khác chính là: HẬN TÌNH!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Ngoại Truyện về Mạnh Cổ: Cúc Cu?

Mạnh Cổ cho rằng nam và nữ không hề giống nhau.

Ví như anh và Trần Nhựt Vũ chẳng hạn, người con gái kia nửa đêm lên con điên gọi điện quấy rầy anh, anh cũng không muốn lãng phí thời gian và sức lực để tính toán so đo với cô. Dù sao, làm bác sĩ cũng đã quá bận rộn, làm người đàn ông cũng chẳng nhàn rồi. Anh có nhiều việc cần làm đến vậy không nên tính toán chi li với đàn bà!

Đương nhiên, chuyện không chủ động lãng phí thời gian để so đo và chuyện đưa tới tận miệng để so đo là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Bởi lẽ, Trần Nhựt Vũ lại dâng tới tận miệng cơ hội để anh so đo này.

Cô có một người khách bị bệnh, cô tới thăm, bắt gặp cô tại phòng nghỉ ngơi, anh nhanh nhẹn kéo cô vào một góc.

Trần Nhựt Vũ lại một lần nữa chứng minh cô không giống người thường đến thế nào. Cô không chỉ theo đuổi đàn ông rất ‘ảo diệu’, mà hai người gặp gỡ cũng vô cùng ‘ảo diệu’, sự khiêu khích của cô cũng rất ‘ảo diệu’ và đặc biệt ngay cả khi cô cãi nhau với anh cũng ‘ảo diệu’ tuyệt đối.

Cô còn dám nói: “Bác sĩ Mạnh nói, đàn ông không thể tùy tiện đùa giỡn sao? Đúng là không biết lí lẽ. Đàn ông thì có gì đặc biệt hơn người? Đàn ông có tôn nghiêm còn phụ nữ thì không? Bác sĩ Mạnh đề cao mình như vậy, còn người khác đều là rác rưởi? Bác sĩ Mạnh là người có ăn học, chẳng lẽ đạo lí này cũng không biết? Tôi làm sai, tôi dám xin lỗi bác sĩ rồi, bác sĩ Mạnh dám sao? Dựa vào cái gì mà đi so sánh tôn nghiêm của đàn ông quan trọng hơn phụ nữ? Tôi nói cho anh biết, tôn nghiêm của phụ nữ so với đàn ông cũng quan trọng như ‘cái ấy’ của các người. Yêu đuổi là đau khổ, kiên cường mới có thể mang lại kiêu hãnh.”

Mạnh Cổ ngây người, rõ ràng cô là người sai cơ mà? Vì sao cô còn dùng vẻ căm phẫn mà có thể ăn nói hợp tình hợp lí thế này? Chờ một chút, cô đang nói gì chứ?

“Cúc cu?..”

Mạnh Cổ bắt đầu có phản ứng lại, anh bật cười haha, thật sự không thể nhịn được nữa rồi, anh cười lớn thành tiếng.

Không hiểu cô là con gái ở cái dạng gì mà có thể nói ra được câu như thế này?

Thấp kém, không có khí chất, vô cùng hài hước ... đương nhiên lại rất sinh động, ăn nói cũng rất thấu tình đạt lý.

Anh vẫn cười, anh thấy mặt cô mỗi lúc một đỏ hơn. Vẻ mặt xấu hổ, hối hận và hơi lúng túng nữa.

Trần Nhựt Vũ ơi Trần Nhựt Vũ, cô thật đúng là đi đâu cũng gây ra chấn động lớn là sao?

Người con gái như vậy, vì sao muốn ở trước mặt bên rều anh? Anh từ chối cô, cho nên cô ghi thù chuốc oán trong lòng? Thế nhưng, cô không phải là người như vậy.

Mạnh Cổ tự nhận rằng mình có đôi mắt tinh tường nhưng anh lại không xem thấu được con người của Trần Nhựt Vũ.

Hiện tại, anh đối với cô vô cùng tò mò.

Có đôi khi sự tình lại kì quái đến vậy. Anh và Trần Nhựt Vũ không nên cùng một lúc xuất hiện cạnh nhau, luôn gặp nhau vào những hoàn cảnh quỷ ám.

Bởi vì, cô nằm viện, trở thành bệnh nhân của anh.

Lí do cô nằm viện cũng hết sức ‘dùng mảnh’ như con người của cô vậy, cô bị người khác đánh cho phải nằm viện.

Lí do bị người khác đánh càn ‘ đùng mành ‘ cô vì muốn giúp khách hàng của mình lấy được phí bảo hiểm và đi gây sự với tên đã gây ra tai nạn. Việc này kinh động đến cảnh sát, công ty bảo hiểm, còn cô thì phụ trách ra ứng chiến thay cho khách hàng. Cho nên, sự việc này cho dù y tá hay bác sĩ đều biết suốt.

Chưa thấy người nào bán bảo hiểm lại như cô. Đây là một trong những lời bình luận của y tá đã nói, Mạnh Cổ nghe thấy, nhìn vết thương trên người Trần Nhược Vũ, cảm thấy chính bản thân mình chẳng biết gì về cô cả.

Tình trạng lúc nhập viện của Trần Nhược vũ không được khả quan, hai tên kia xuống tay cũng khá nặng. Mạnh Cổ vô cùng tức giận, anh luôn xem loại đàn ông mà đánh phụ nữ là lũ cặn bã, nhưng anh càng tức Trần Nhược Vũ hơn, không biết lượng sức mình, không có đầu óc, muốn tìm kiếm chứng cứ sao lại đi làm những chuyện như này, cho dù thế nào cũng không đến lượt cô ra tay.

Bây giờ chuyện đã thành như vậy, thực sự khiến người khác muốn mắng cho cô một trận.

Thế nhưng anh không mắng cô bởi vì có mắng cô cũng chẳng nghe thấy. Ngày đầu cô nhập viện, sốt đến mê man cả người, có mắng thì cũng chỉ anh nói anh nghe. Vốn là định gọi điện nói cho Cao Ngữ Lam nhưng e rằng Trần Nhược Vũ không muốn bạn bè biết chuyện nên anh không gọi.

Mà căn cứ vào đạo nghĩa bạn bè, hoặc phải nói là nề mặt Doãn Tắc và Cao Ngữ Lam, Mạnh Cổ phá lệ quan tâm đặc biệt tới cô, anh đảm nhận vai trò bác sĩ trực ban, tự mình chăm sóc bệnh tình của cô.

Cả đêm cô lâm nhảm không dứt. Cô gọi bác sĩ Mạnh, anh nghĩ chắc cô đang mê man nên ăn nói lâm nhảm, nói xong cũng chẳng nghe thấy câu trả lời, anh phải mở rộng màng nhĩ hết cỡ mới biết cô đang nói cái gì.

Cô kéo tay anh nói xin lỗi, cô nói không biết vì sao lại nói xấu anh với đối tượng xem mắt, cô còn nói cô rất giận anh bởi vì anh không thích có quan hệ gì với cô, anh còn cùng đám chị em y tá nói xấu cô, còn lấy quà tặng của cô cho người khác, khiến cô rất buồn.

Mạnh Cổ bưng tỉnh, hóa ra là thế.

Thế nhưng anh chưa từng có một lời bình luận nào về con người cô, càng không hề cùng đám chị e y tá tám nhảm. Cô tặng gì ư, cũng như người khác tặng quà cho anh, đương nhiên anh phải chia sẻ cho đồng nghiệp. Anh không hề nhằm vào cô, anh cũng không nghĩ rằng vì suy nghĩ còi mở của mình mà gây tổn thương cho cô.

“Trần Nhược Vũ.” Anh gọi tên cô.

Cô mở mắt nhìn anh, chớp chớp đôi mắt, đột nhiên nói: “ Anh đừng có làm ồn!..”

Làm ồn? Từ đầu đến cuối đều là cô độc thoại, rốt cuộc thì ai mới đang làm ồn? Cô còn dám dùng sức nắm chặt tay anh không buông, anh còn chưa thêm oán giận cô, cô đừng quá làm cao.

Anh thở dài, muốn rút tay về, muốn nói với cô rằng đừng nên suy nghĩ nhiều, ngủ một giấc đi, uống thuốc rồi, tiêm mũi hạ sốt rồi, cô sẽ không khó để vào giấc đâu.

Thế nhưng cô còn nói: “ Mẹ, có chuyện gì to tát đâu chứ, chúng ta cứ mặc kệ vậy đi, mẹ đừng so đo với người khác nữa. Không phải người khác coi thường nhà mình, mà là chính gia đình mình tự ti, mẹ càng để ý người khác lại càng muốn đặt điều. Mẹ cảm thấy người khác đang nói xấu mình, cảm thấy họ chê cười mình đều là bản thân mẹ tự nghĩ ra. Nhà nào cũng có chuyện để làm ai đi quan tâm xem con gái nhà khác đang làm công việc gì, kiếm được bao nhiêu tiền. Mẹ, con rất cố gắng, thật đó, mẹ đừng bực tức nữa.”

Mạnh Cổ thoáng sùng sốt.

“Cảm thấy người khác đang nói xấu mình, cảm thấy họ chê cười mình đều là bản thân tự nghĩ ra.” Anh không nghĩ tới, vậy mà cô lại nói như vậy.

Năm đó, anh và Thích Dao cũng đã từng nói như vậy, anh nói nếu em cảm thấy bị người khác coi thường thì đó không phải do họ coi rẻ em mà là em tự ti.

Thích Dao nghe xong giận tím mặt, cãi nhau một trận ầm ĩ với anh. Lúc ấy, bọn họ ngày nào cũng cãi nhau. Thích Dao cho rằng anh có thể nói ra câu này được bởi anh đứng từ trên cao cúi đầu mà nhìn xuống, cho nên dù cô có ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng ngực đến thế nào thì anh vẫn cảm thấy cô đang tự ti.

Mà anh quan tâm cô, yêu chiều cô, đầu có ngẩng cao tới đâu thì vẫn là tự ti.

Lúc ấy, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa cách. Anh nói cô đừng để ý nhưng cô lại càng để ý. Cô để ý lời nói của từng người một, để ý ánh mắt của tất cả mọi người, thậm chí còn để ý ánh mắt và lời nói của anh.

Cô cảm thấy cô chưa đủ cao, ít nhất là sánh với anh, cô muốn đường đường chính chính ở bên cạnh anh.

Đó là lí do vì sao cô chia tay với anh, anh chẳng thể hiểu nổi. Cô nói nếu bây giờ cô không rời xa anh thì đời này cô sẽ chẳng có cơ hội ngẩng cao đầu, mà anh sẽ mãi mãi đứng ở trên cao, cô không muốn lúc nào cũng phải ngước lên nhìn anh, cô hy vọng có thể tay trong tay tự tin đi cạnh anh.

Anh yêu cô như vậy, yêu sắc đẹp của cô đến thế, yêu sự thông minh, yêu tính cách kiên cường, yêu cái tính kiêu ngạo, yêu vì cô khác với những người khác.

Đương nhiên, Thích Dao cũng yêu anh, anh có thể cảm nhận được.

Vậy mà cuối cùng, tình yêu của cô dành cho anh, kém hơn cả tính kiêu ngạo của bản thân cô.

Mạnh Cổ vì chuyện này đã chịu tổn thương rất lớn, nỗi đau này thực sự cảm nhận được một cách rõ rệt, không phải vì người đàn ông khác, bởi anh bại trong tay chính người con gái mình yêu.

Hiện tại, trước mắt anh, lại có một người con gái nói rằng: “Cảm thấy xấu hổ là do tự mình tìm đến.” Anh thật sự muốn trở lại bảy năm trước, đưa Thích Dao tới đây, nói với cô: “Nghe đi, người ta nói lời này mới là thật.”

Đáng tiếc thời gian không thể quay lại, tình yêu đã hết cũng không thể đông đầy trở lại. Cho dù bây giờ Thích Dao xuất hiện trước mắt anh, anh cũng không muốn cùng cô thảo luận đến vấn đề này.

Đêm nay, Trần Nhượng Vũ bị sốt, Mạnh Cổ túc trực bên cạnh cô gần cả đêm. Không phải vì quan hệ bạn bè, mà chỉ đơn giản anh thích nghe mấy lời nói thuần túy trong cơn mê sảng của cô, đột nhiên thấy có hứng thú. Cô không biết bản thân mình đang nói gì, khẳng định là lúc bình thường sẽ không dám ho he mấy lời như thế này. Anh rất muốn ghi âm lại rồi mấy ngày sau cho cô nghe, anh muốn nhìn thấy biểu tình phấn khích của cô, hoặc sẽ nói với cô rằng: “Quá kiên cường, quá kiên cường.” Tôn nghiêm của phụ nữ và biểu tình này đều khiến người khác vô cùng phấn khích.

Trải qua sự kiện nằm viện lần này, Mạnh Cổ cảm thấy Trần Nhượng Vũ là một cô gái rất tốt. Có nghĩa khí, có trách nhiệm, tính tình tốt, còn rất biết pha trò.

Người con gái như vậy, nếu làm bạn cũng khá ổn.

Đúng vậy, làm bạn, đây là suy nghĩ thật lòng của Mạnh Cổ. Anh muốn nói chuyện rõ ràng với Trần Nhượng Vũ, bởi vì anh phát hiện, cô đối với anh vẫn còn chút tình ý.

Cô nhìn thấy anh sẽ đỏ mặt, sẽ không được tự nhiên sau đó còn hay lén lút nhìn trộm anh. Cũng thật hay, trước mặt anh cô cứ như con nhím xù lông, chỉ động chút xíu có thể dựng thẳng gai góc trên mình lên, chuẩn bị bảo vệ.

Cô thích anh. Thế nhưng không hẳn là vậy, có thể nói cô vừa bài xích vừa kháng cự việc thích anh.

Mạnh Cổ cảm thấy vậy, dường chỉ là cảm giác của anh. Anh không hy vọng sẽ có cảm giác nam nữ gì với cô, cô là một người con gái tốt mà anh không hy vọng vì chuyện này khiến mối quan hệ của hai người mất đi về tự nhiên.

Cho nên anh quyết định nói rõ ràng với cô, anh nói bọn họ vẫn có thể làm bạn bè tốt.

Cô đồng ý.

Nhưng cô lại chạy trốn. Cô lén lút làm thủ tục xuất viện sau đó chạy mất dạng.

Tại do anh giáo huấn cô vì vụ đánh nhau là hành vi ngu xuẩn? Sau đó cô đầu võ mồm với anh rồi mở tiệc ăn mừng vì thỏa lòng khẩu chiến, kết cục cô dám bỏ trốn.

Đúng là gặp phải quỷ, cô sợ cái gì mà phải trốn chứ?

Anh rõ ràng đối xử với cô khá tốt, anh còn gỡ rối tất cả mọi hiểu lầm giữa hai người, không, anh còn nói hai người sẽ làm bạn bè tốt. Vậy cô trốn cái gì chứ?

Sau đó một khoảng thời gian, cha mẹ Mạnh Cổ lại bắt đầu thu xếp việc xem mắt cho anh. Kỳ thực Mạnh Cổ cũng biết, cũng không phải do cha mẹ anh lưu ý đến chuyện này mà người khác luôn tự tìm tới cửa.

Dù sao là con trai của phó viện trưởng, là bác sĩ ngoại khoa trẻ tuổi tài năng đương nhiên là ‘hàng tốt’ rồi, anh không chủ động đi tìm ắt sẽ có người khác tới tìm anh. Cho nên, cuộc sống tình cảm của anh các trường bồi đắp ý không ít.

Vì thế, cha anh thường xuyên sắp xếp thời gian để cùng anh đi gặp mấy đối tượng xem mắt để cho anh gặp một lần, chỉ là quen biết thôi.

Mạnh Cổ có chút miễn cưỡng.

Anh nghĩ rằng yêu đương, là phải tự mình có bạn gái nhưng anh không nghĩ tới rằng phải nhờ cha mẹ sắp xếp.

Mạnh Cổ cảm thấy cha anh rất nghiêm khắc mà còn là kiểu mẫu của người đàn ông chủ nghĩa gia đình, cha con hai người nói với nhau được vài câu là bắt đầu ầm ĩ. Mẹ thường nói với anh rằng: “Sao phải ồn ào vậy chứ, con và cha con đúng là giống hệt nhau như đúc. Con và ông ấy đứng đối diện nhau thì chẳng khác gì đang đứng trước gương soi chính mình, cho nên nếu con thăm oán cha con không tốt tính thì con cũng nên ngẫm lại chính mình.”

Mạnh Cổ cảm thấy mẹ anh đang lên án thay cho sự bất công của cha anh đang hứng chịu.

Thật ra, Mạnh Cổ vô cùng hâm mộ cha mình, anh cảm thấy ông là một người siêu may mắn. May mắn nhất chính là có thể lấy được một người vợ tốt.

Mạnh Cổ rất rất thích người phụ nữ kiểu mẫu như mẹ anh, xinh đẹp, kiên cường và cơ trí.

Anh cũng muốn cưới một người con gái như vậy.

Về ngoài xinh đẹp, nội tâm lương thiện, căng tràn sức sống và có cá tính, kiên cường nhất thế giới.

Cho nên, năm đó anh mới yêu Thích Dao.

Lấy cái tính chúa của soi mói ra anh làm ví dụ, bộ dáng đào hoa của anh con gái xếp hàng dài từ đầu đường đến cuối đường vậy mà lên tới đại học anh mới có mối tình đầu, nguyên nhân bởi lẽ anh nhìn ai cũng thấy ngứa mắt.

Thích Dao là mối tình đầu của anh.

Thích Dao xinh đẹp, kiên cường

Thích Dao xinh đẹp, kiên cường, thông minh, trên người cô có tất cả các đặc điểm mà Mạnh Cổ yêu thích. Khi đó Mạnh Cổ cảm thấy chính mình vô cùng may mắn, anh có thể yêu đương, tìm đối tượng kết hôn, lập nghiệp đều thuận lợi.

Bởi vì anh có một người cha may mắn đến thế cơ mà.

Thì ra, không phải là như vậy.

Thì ra cho dù anh anh rất giống cha anh, thì ra cho dù Thích Dao rất giống mẹ anh, thì ra cho dù Thích Dao đáp ứng hết tất cả các yêu cầu cần và đủ của anh, thì ra cho dù hai người có yêu nhau đến thế nào.

Cuối cùng, cuộc sống cũng có sự sắp xếp khác.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngoại Truyện về Mạnh Cổ: Trần Nhược Vũ, rốt cuộc thì em muốn gì đây?

Có những lúc, Mạnh Cổ không thể tưởng tượng được Trần Nhược Vũ sẽ sắm vai gì để xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Cô là một trong những người bạn của anh, chỉ là một trong thôi nhé.

Mạnh Cổ tính tình thì xấu tệ nhưng lại thích lo chuyện bao đồng vào chuyện của người khác. Cái gọi là lo chuyện bao đồng chính là nếu bạn bè cần anh giúp đỡ gì anh sẽ vui vẻ mà giúp họ, nếu bạn bè có hi sự anh sẽ mua quà đến tặng, nhưng nếu bạn của anh làm chuyện gì khiến anh ngứa mắt anh sẽ phổ thẳng vào mặt, với thái độ khinh bỉ ra mặt.

Đương nhiên, những hành động trên chỉ nhằm vào bạn bè.

Mà từ sau khi Trần Nhược Vũ chạy trốn, Mạnh Cổ trong lòng thầm oán cô rất nhiều, dù sao nam nữ khác nhau, tình cảm bạn bè cũng có hạn, tuy rằng anh cũng có đôi chút nhớ nhung nhưng cũng chẳng nhiều lắm. Anh chỉ gọi cho cô hai lần, định hỏi han tình hình sức khỏe của cô nhưng không có ai nghe máy. Điều này khiến cho Mạnh Cổ cảm thấy không được tự nhiên, thấy rằng mình đang bị coi thường.

Cho nên, từ đó về sau anh không tìm cô nữa. Có một lần anh và Cao Ngữ Lam chạm mặt, anh tò mò hỏi thăm ai đó một chút nhưng về tình hình của Trần Nhược Vũ, Cao Ngữ Lam cũng không rõ lắm.

Sau đó, Mạnh Cổ nghĩ rằng coi như là đã hết, ai biết bụng dạ và suy nghĩ của con gái đang nghĩ cái quái gì chứ, hơn nữa Trần Nhược Vũ cổ quái đến như vậy. Dù sao bạn của cô cũng tới chỉ trả tiền thuốc men rồi, không làm chuyện gì quá đáng cả. Nếu cô còn trốn anh, thì anh sẽ làm mặt nóng tiếp đón cái mông lạnh của cô.

Vì thế ngày qua ngày, người bạn Trần Nhược Vũ của anh cứ như vậy mà xuất hiện trong mối quan hệ bạn bè.

Vào một buổi tối nào đó, Mạnh Cổ nhận được điện thoại của Doãn Tắc nói rằng Trần Nhược Vũ đã mất tích, số điện thoại quen biết đã gọi xong nhưng chẳng ai liên lạc với cô thường xuyên bởi ai cũng bận rộn. Anh giúp bọn họ bằng cách lấy địa chỉ nhà của Trần Nhược Vũ.

Đầu tiên, Mạnh Cổ hơi ngạc nhiên sau đó chuyển sang tức giận, đầy một bụng tức.

Người con gái Trần Nhược Vũ này rốt cuộc trái tim cô chứa gì chứ? Cô có biết người nhà sẽ lo lắng thế nào không? Cô bao nhiêu tuổi rồi? Anh nhớ rõ

là cô đã 26 tuổi, không phải 16 lại còn dám chơi trò hề này. Cho dù là cô trốn viện cũng chẳng sao nhưng sao lại chơi trò mất tích, khiến người nhà và bạn bè đều hoảng sợ không biết chuyện gì đã xảy ra với cô?

Mạnh Cổ nghĩ, nếu tìm được cô, anh phải giáo dục cô lại mới được.

Đôi khi cảm giác của con người rất kì lạ. Gặp một ai đó chỉ cần trò chuyện với câu nếu thấy hợp ý thì cảm thấy rất vui, có những người chỉ liếc mắt một cái cũng thấy ghét, không muốn nhìn lần thứ hai, mà cũng có người mãi mãi chỉ là quan hệ xã giao bình thường.

Mạnh Cổ không giải thích được cảm giác của mình với Trần Nhược Vũ.

Không phải ghét, không phải thích, có chút hứng thú, có chút tức giận.

Dù sao cũng rất lạ. Cô và người khác không hề giống nhau, vừa ngu vừa hài hước, anh mỗi lần thấy cô là thấy ngứa ngáy mồm miệng muốn đấu khẩu với cô.

Mà vị cô gái này cũng rất có khẩu vị, mồm mép không hề nép vế, cũng khiến người khác dù muốn mắng cô thôi cũng chẳng nổi.

Hóa ra là cô nằm viện, nguyên do là bị viêm dạ dày, hơn nữa còn cố ý chọn bệnh viện khác để lẩn trốn anh. Điều này khiến cho anh cực kì không thoải mái.

Đúng là người con gái kì lạ.

Hẳn là cô với gia đình có chút cãi vã hoặc cô đã xảy ra chuyện gì đó, tóm lại là cô đang tìm kế lẩn tránh, không muốn bị người khác tới làm phiền.

Mạnh Cổ và Cao Ngừ Lam, Doãn Tắc tìm thấy Trần Nhược Vũ, anh phụ trách đưa cô về nhà, trên đường đưa cô về cũng không quên dạy dỗ cho cô một bài, còn ép cô phải gọi điện thoại về cho gia đình.

Cô cãi lại, cấu kính nhưng tỏ ra rất nhẫn nại dưới cái tính lải nhải của anh.

Mạnh Cổ bỗng nhiên hiểu ra rằng, cô trốn là vì anh.

Cô còn thích anh.

Qua biểu cảm, ánh mắt của cô đều nói rằng cô thích anh, anh cảm nhận được. Và cô đang cố gắng không chế cảm giác này, anh cũng hiểu được.

Loại tình huống như này, giữa nam và nữ không thể đối diện trực tiếp với nhau được.

Khó trách cô lại chạy trốn!

Theo lý thuyết mà nói, tính theo chỉ số thông minh của anh, anh nên bảo trì khoảng cách với cô, dù sao anh cũng không muốn cùng cô phát sinh quan hệ gì cả.

Thế nhưng anh được cô thích, anh có chút đắc ý. Kì thực không phải hay ho gì mà đi đắc ý cả, vì sao ư, bởi số anh là số đào hoa, tuy rằng không phải anh tay ‘sát gái’ mà chỉ vì con gái thích anh chẳng ít chút nào. Vậy nên chuyện Trần Nhược Vũ có thích anh cũng chẳng phải to tát gì, không đáng để vui mừng chút nào.

Anh tính toán, anh nên cư xử thế nào.

Nhưng cho dù thế nào, điện thoại thì cô nhất định phải gọi, chuyện trốn nhà rồi mất tích như này anh không hề thích chút nào, trước đây anh đã từng trải qua thời kì ‘hiếu động’ nên rất rõ những chuyện này rất ngu xuẩn, anh đã rất hối hận cho nên anh sẽ không để cô hành động thiếu suy nghĩ như vậy được.

Được rồi, thật ra cũng không hẳn là vì nguyên nhân này.

Tóm lại, lúc ấy anh chỉ nghĩ rằng gọi điện xong xuôi anh sẽ đưa cô về nhà, sau đó anh sẽ giữ khoảng cách với cô. Anh là một người đàn ông có trách nhiệm, anh sẽ không để xảy ra hiểu lầm với cô, anh không có tình cảm với cô, vì biết rõ cô còn lưu luyến với anh nên anh sẽ không tiếp cận cô quá gần.

Cô muốn chạy, thì để cho cô chạy đi.

Tuy rằng đối với thái độ này của Trần Nhược Vũ khiến anh rất không thoải mái.

Lần đầu tiên ép gọi điện nhưng không được thuận lợi, đầu tiên là cô tỏ ra miễn cưỡng, sau đó cô chỉ ngồi rừ người ở trên ghế lái.

Nếu bình thường biểu hiện của cô sẽ là hung hăng mắng anh lắm chuyện, hoặc là đứng nói với anh về vấn đề khó xử của cô, anh nghĩ anh sẽ hiến kế cho cô để chiến thắng thành công.

Thế nhưng cô có tình không giống với người bình thường. Rõ ràng cô tỏ ra không phục với sự mắng nhiếc của anh vậy mà cô cúi đầu tỏ ra oan ức để anh nhìn thấy, rõ ràng yếu thế hơn, có tình không lớn tiếng, làm cho anh cảm thấy mình giống như thời niên thiếu lấy việc coi thường người là sự sung sướng

cho bản thân.

Đến cửa hàng mua bán, người bình thường sẽ nói rằng tôi không có tiền, không mua được, tôi muốn về nhà. Thế nhưng Trần Nhược Vũ không thế, cô không nói lời nào, yên lặng lấy ra ví tiền đưa cho người bán hàng xem. Người bán hàng nhiệt tình lộ rõ vẻ mặt hớn hỏ, biểu cảm ấy khiến cho Mạnh Cổ suýt chút nữa nhin không được mà bật cười haha.

Đương nhiên, anh không cười, anh cố gắng kiềm chế bản thân, điều này khiến anh giữ vững phong độ.

Anh luôn không tự giác ở trước mặt cô giữ vững phong độ của mình, mà anh lại là con người cực kì chú trọng đến hình tượng, đàn ông ở trước mặt phụ nữ luôn tỏ ra sĩ diện, cái loại cảm giác này sẽ khiến họ chiếm thế thượng phong.

Kì thật anh không nên như vậy, con không tước như anh luôn có yêu cầu cao về cái đẹp, cho nên anh không thể phát sinh quan hệ với Trần Nhược Vũ.

Nhưng anh cảm thấy bản thân cũng không hẳn là như vậy, có thể là do anh không thể khoanh tay đứng nhìn chuyện của cô được.

Là vậy sao?

Anh bỗng nhiên nhớ tới, trong ấn tượng của mình, mỗi lần với cô gái ‘ lạ đời ‘ này gặp nhau anh thường rất vui vẻ. Không, không, không thể nói là vui vẻ hết được, cũng có mấy lần anh tức giận. Ừm, vậy kết luận là gì nhỉ?

À, phải nói là, mỗi lần gặp cô, cô đều khiến cho thần kinh anh rung rinh.

Gọi điện thoại xong anh sẽ đưa cô về nhà và giữ khoảng cách với cô, đây là chuyện anh cần làm nhất. Đầu anh chắc bị đá đập cho hỏng nên lại tiếp tục trêu chọc cô.

Anh không nên trêu chọc cô nữa mới đúng.

Anh còn cố ý nói rằng sẽ giúp co mua di động, anh là chủ nợ, cô phải mời anh ăn cơm.

Trời biết, bắt ép người khác làm con nợ của mình, thì người khác sẽ đập anh một phát rồi chửi vào mặt là cút nhanh.

Thế nhưng Trần Nhược Vũ không vậy, cô sợ sẽ kích động anh lại làm tội thêm nặng.

Mạnh Cổ biết vì sao, bởi vì cô thích anh, cho nên cô mới có phản ứng như vậy. Thế nhưng kiểu phản ứng như này lại khiến anh không nhin được muốn bắt nạt cô.

Cô cùng anh cò kè nói lần khác sẽ mời, đương nhiên anh không đồng ý.

Thật đúng là chẳng ra sao cả. anh thành công khi hóa vai thổ phi hẹn cô đến ngày hôm sau phải mời anh ăn cơm, anh đã thấy hối hận.

Rốt cuộc anh đang làm gì vậy?

Anh đã qua cái thời đùa bỡn với học sinh để làm trò cười.

Cùng Đoãn Tắc vén váy nữ sinh, đập vào giày da của nữ sinh, ‘ thả bom’ trong oto nữ sinh, khiến cho họ phải gào thét vì tức giận, sau đó còn đuổi theo đòn đánh giết anh và tên họ Đoãn. Sau đó, cả hai còn bị Lôi Phong khinh bỉ ra mặt, nói rằng là hạ lưu, sống quá nhảm chán nên đi tạo phản.

Hiện tại, anh đã là người đàn ông trưởng thành, có sự nghiệp tuyệt vời. Anh ở tuổi này, rất nhiều người bằng anh đã có con nhỏ, anh sớm đã không phải là loại thổ phi lãng phí thời gian vào trò chơi nhảm nhí này rồi.

Vậy, bây giờ anh đang làm gì?

Anh cần tìm một đối tượng thích hợp để nói chuyện yêu đương, kết hôn và sinh con. Trần Nhược Vũ không phải đối tượng thích hợp của anh, thậm chí anh còn tưởng tượng xem khi hai người ngồi cùng bàn sẽ nói gì. Cô có thể nói anh tệ nhạt không, mà hẳn là anh cũng chẳng thấy cô thú vị chút nào.

Suy nghĩ của Mạnh Cổ rối như tơ vò, anh nghĩ đây sẽ lần cuối cùng, cùng cô ăn bữa cơm này, sau đó giữ khoảng cách với cô.

Kế hoạch an toàn và tốt đẹp cũng sẽ biến hóa khiến con người trở tay không kịp, kết quả nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ngày hôm sau khi đến giờ hẹn ăn cơm, Mạnh Cổ chôn chân ở phòng phẫu thuật không ra được. Một công trường xảy ra tai nạn, tình huống rất tệ, nhiều người bị thương, rất nhiều bác sĩ phải làm việc liên tục trong phòng cấp cứu và anh là một trong số đó.

Anh hết cách, đành phải rước phiền vào người đi tới phòng của y tá Điền, lúc này cô ấy đang có ca trực, người này lại biết Trần Nhược Vũ cho nên nhờ cô ấy giúp đỡ là tiện nhất. Anh đọc số di động của Trần Nhược Vũ, nhờ cô ấy nhắn tin hộ, nói anh đang bận việc, không thể cùng nhau ăn tối.

Mạnh Cổ bận việc đến nửa đêm. Anh lê thân mình vào phòng, chợp mắt một lúc, sau đó sẽ ăn cơm. Hộp cơm trên bàn đã nguội ngắt, mà anh cũng chẳng thấy đói nhưng anh biết, mình cần phải ăn chút gì đó.

Loại chuyện như này đến tuổi thành gia lập thất cũng như nhau vậy.

Nghĩ vậy, anh nhớ tới Trần Nhược Vũ. Không biết hôm nay lỡ hẹn, cô sẽ phản ứng ra sao? Cô chắc sẽ thờ phào nhẹ nhõm mà rời đi, giống như bây giờ anh đang thờ phào một hơi vậy.

Quả nhiên, anh không nên có suy nghĩ này.

Không nên trêu chọc vào cô, cô là một cô gái tốt, mà anh cũng chẳng hẳn là một tên đàn ông đào hoa, cho nên anh lấy cuộc sống của mình ra để cảnh cáo bản thân, nhắc nhở anh không nên để chuyện như này xảy ra.

Mạnh Cổ bỏ com vào lò vi sóng hâm lại, vừa ăn và nghĩ, nên như vậy, anh với cô nên giữ khoảng cách.

Ăn com xong, anh và đồng nghiệp thay ca, sau đó anh về nhà.

Ngày mai anh có ngày nghỉ, có thể thoải mái nghỉ ngơi. Anh tính xem mai nên làm gì, có lẽ anh nên trở về nhà ăn com bữa com gia đình, tuy rằng cha mẹ anh nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này để giới thiệu bạn gái cho anh, nhưng nói đi thì nói lại, có lẽ anh nên đi xem mắt, tìm một cô bạn gái.

Gần đây hành động của anh không rõ ràng, hơi thấy nhàm chán. Đàn ông ở thời kì cửa sổ không nên ‘ém’ lâu quá, nếu không sẽ bị coi thường.

Cũng như bây giờ vậy.

Mạnh Cổ về nhà, đang suy nghĩ nên gặp gỡ cô gái nào, vẫn là nhờ bạn bè giới thiệu thì tốt hơn, anh vừa nghĩ vừa thò tay vào túi quần, muốn coi quần áo tắm rửa đi ngủ, sờ sờ thì sờ tới điện thoại.

Anh bỗng nhiên rất muốn biết Trần Nhược Vũ có gọi điện cho anh không, anh có để cho cô chờ lâu hay không.

Anh mở di động ra, trợn tròn cả mắt.

“Thân mến. Anh cứ làm việc của anh, nhớ chú ý sức khỏe. Sao anh nỡ nhỡ y tá Điền xinh đẹp dịu dàng giúp anh chuyển lời, anh nên chân thành cảm ơn cô ấy. Còn bữa đại tiệc lãng mạn ngọt ngào này, tôi sẽ một mình thưởng thức, anh cũng đừng để mình đói. Không cần phải lo cho tôi.”

Mạnh Cổ vừa cảm thấy buồn nôn và da gà nổi hết cả lên. Người con gái này bị điên thật rồi sao?

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì chuyện gì mà khiến cô ấy phát bệnh?

Anh kéo xuống dưới, ở đó còn có một tin nhắn, thời gian gửi tới khá sớm.

““Bác sĩ Mạnh, tôi đến rồi. Tôi quyết định cùng anh ngắm chim thưởng hoa trong bầu không khí lãng mạn ở vườn hoa bệnh viện. Cùng anh thưởng thức bữa tối lãng mạn, anh mau xuống đây, tôi ở dưới vườn hoa chờ. Không gặp không về.”

Chim hót hoa thơm, cảnh sắc tuyệt vời, không khí lãng mạn ... ở vườn hoa.

Mạnh Cổ sững người, nhìn chằm chằm vào tin nhắn.

Nhìn rồi lại nhìn, sau đó anh bắt đầu có phản ứng. Anh bắt đầu bị kích thích, sau đó tức giận.

Hay lắm, rất hay!

Đến khi anh có phản ứng trở lại cũng là lúc hành vi bất lương của anh trời dậy, anh khen một cô gái, anh không nên trêu chọc lung tung, cô dám hoán đổi từ khách thành chủ!

Đây là ý gì?

Ý đã đều quá rõ ràng!

Cô còn dám nói anh đừng lo cho cô!

Anh sao có thể không lo? Hiện tại, nhịp tim của anh đang nhảy tung tung, anh muốn giết chết cô!

Có lẽ anh không được coi là một đối tượng tốt, có lẽ anh nói chuyện không dễ nghe, có lẽ thấy anh hiền lành nên ai cũng dễ ưa mến. Tóm lại, anh đã từng theo đuổi con gái, anh cũng được người khác theo đuổi, nhưng anh chưa từng, chưa từng, bị con gái giốn mặt!

Cô, cô dám giốn mặt anh!

Đàn ông thói hư tật xấu, ai cũng có, nhưng chưa bao giờ anh làm ảnh hưởng đến người khác.

Anh bị đối xử như này! Anh không thể kiềm chế được.

Anh muốn cùng cô giữ khoảng cách, nhưng nhìn thấy cô bị anh đẩy ra xa thì không được vui. Anh cho rằng cô và anh không cùng một thế giới, thế nhưng cô lại đạp lên suy nghĩ này khiến anh có chút phản cảm. Lúc anh trêu đùa cô thì được, nhưng bây giờ cô dám giỡn mặt với anh thì anh lại tức giận.

Chuyện này gay go rồi đây.

Nhưng anh cảm thấy Trần Nhượng Vũ còn xấu xa hơn anh.

Cô rõ ràng không muốn theo đuổi anh nữa, vì sao còn cố ý như vậy?

Cô trêu chọc anh, khiến anh rối loạn, khiêu chiến với anh.

Trần Nhượng Vũ, rốt cục thì em muốn gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Anh thất tình

Trần Nhượng Vũ ôm chân ngồi ở sau cánh cửa, cảm thấy bản thân rất oai phong.

Tên đàn ông xấu xa kì lạ kia, một khi ghen lên cũng thật quá đà. Cô đâu có nói dối, cô rõ ràng là nói thật, chỉ là chính anh tự suy diễn, anh còn không biết xấu hổ đi mắng người khác.

Không thèm để ý anh đến anh nữa, nhưng thật ra trong lòng cô lại rất khó chịu. Tự dưng đi rồi, mà ác bá tiên sinh nhà cô lại hiểu lầm cô. Trần Nhượng Vũ càng nghĩ càng muốn khóc.

“Em đừng ngồi dưới đất, ở đó lạnh lắm.” Giọng nói Mạnh Cổ tức giận thấy rõ.

Trần Nhượng Vũ bỗng hoảng sợ, nhìn trái nhìn phải, làm gì có ai, sao anh biết cô đang ngồi dưới đất? Suy nghĩ mất nửa ngày, cô nhớ tới người vừa nói chuyện, có lẽ anh nghe thấy tiếng động cô ngồi ở dưới đất.

Trần Nhượng Vũ xoa xoa cái đầu phản ứng chậm chạp của cô, thấy hơi đau đầu.

“Bác sĩ Mạnh, em đau đầu.”

“Em mở cửa đi, anh khám cho em.”

“Không cho anh khám, để cho anh tức chết.”

Mạnh Cổ thở dài: “Trần Nhượng Vũ.”

“Sao nữa!.” Giọng nói của cô bắt đầu căng lên.

“Em đứng lên đi, đừng ngồi dưới đất, lạnh lắm.”

“Không đứng dậy được.” Cổ tình làm trái ý anh.

“Em muốn bị bệnh sao.” Giọng nói của anh còn hung dữ hơn cả cô.

“Thử thì thử.” Cô càng tỏ ra hung dữ hơn.

Ngoài cửa, Mạnh Cổ thở dài, rất muốn đá văng cánh cửa này ra chỗ khác. Anh ngồi xổm xuống, cách một cánh cửa nói với cô: “Trần Nhượng Vũ, em không phải đang khát sao? Anh đưa nước cho em.”

“Không uống.”

“Vậy em khát thì phải làm sao?.”

“Khát chết cũng được, dù sao anh cũng chẳng đau lòng.”

Mạnh Cổ rất muốn mắng cô ăn nói bốc bả, về sau ai dám cho Trần Nhượng Vũ nhà anh uống rượu, anh sẽ đánh chết hắn.

“Trần Nhựt Vũ, em uống mấy chai?.”

“Em không say.”

“Anh đâu nói em say, chỉ muốn hỏi em một chút, bàng quang của em có trướng chưa?.”

“Bàng quang ở đâu em cũng chẳng biết.”

“Được rồi, em có đầy bụng không? Muốn đi toilet không?.”

“Hả?.” Trần Nhựt Vũ ngẩn người. Đúng là, cô khóa nhầm cửa rồi, cô không phải khóa Mạnh Cổ ở bên ngoài mà cô khóa cô ở bên trong.

Khát không uống được nước, mót cũng không đi được toilet.

Quá ngu!

Trần Nhựt Vũ tỉnh táo hơn một chút.

Ngoài cửa, Mạnh Cổ nói tiếp: “Em mở cửa ra đi, uống nước trước đã, sau đó đi toilet rồi về giường nghỉ ngơi một lúc. Anh sẽ giúp em mát xa, đầu không đau nữa thì em hãy tiếp tục phê bình anh, được không?.”

“Không được.” Mặc kệ anh nói gì, cứ trả lời là không được. Lần này, anh thực sự quá đáng, không tìm hiểu kĩ đã mắng cô, ngày sau thì thế nào?

Trần Nhựt Vũ bắt đầu khóc bù lu bù loa trong phòng, bọn họ còn có sau này sao? Vì sao cô không có niềm tin vậy.

Ngoài cửa, Mạnh Cổ mặt mày đen xì: “Em khóc cái gì?.”

“Thương tiếc một chút khi em mất đi hai ngày lưu luyến trong tình cảm” Trần Nhựt Vũ vừa quệt nước mắt vừa nghe thấy Mạnh Cổ ở bên ngoài bắt đầu đọc ‘Tam Tự Kinh’*.

()Tam Tự Kinh (chữ Hán: 三字經)[1] là một cuốn sách của Trung Quốc được soạn từ đời Tống, đến đời Minh, Thanh được bổ sung. Sách được dùng để dạy học cho học sinh mới đi học. Ở Việt Nam trước đây cũng dùng sách này. Nội dung cuốn sách hơn 1000 chữ, bố trí ba chữ một câu có vần. Hiện nay những người học chữ Hán cũng học nó để có số vốn 600 chữ để rồi tiếp tục học lên cao. (Wiki)*

“Anh còn dám mắng người!”

“Anh đâu có mắng ai.” Giọng mặt Mạnh Cổ xanh như tàu lá, đáng tiếc Trần Nhựt Vũ không nhìn thấy: “Em đứng lên trước đi, đừng ngồi ở dưới đất.” Anh tận tình dỗ dành.

“Không cần anh lo.”

“Anh mặc kệ em cũng được, vậy em đi ra ngoài đi toilet trước đi, uống nhiều nước như vậy không thấy buồn sao? Em đóng cửa nhốt mình ở trong đây làm gì?.”

Anh vừa nói dứt lời, anh nói là đi toilet, cô cũng thấy buồn thật. Hic, hic, hic cô khóa nhầm cửa rồi, nhưng tuyệt đối không thể nhận sai.

Hai người kéo co một lúc, một trong một ngoài. Cuối cùng Mạnh Cổ lên tiếng hỏi: “Phải làm thế nào mới chịu đứng lên?.”

Bên trong không có tiếng trả lời.

Lại hỏi: “Phải làm sao em mới chịu mở cửa?.”

Bên trong vẫn không có tiếng trả lời.

Mạnh Cổ lại hỏi: “Phải làm sao em mới hết tức giận?.”

“Em nghĩ thông suốt rồi sẽ nói với anh.” Lần này là tiếng nói vang vọng của Trần Nhựt Vũ.

“Vậy em cảm thấy lúc nào mới thích hợp để nói với anh?.”

“Anh về nhà đi.”

“Không về.”

“Anh ra khỏi nhà em đi.”

“Không ra.”

Trong ngoài cửa đều im bất tiếng nói chuyện.

“Hai người có thể dừng hành xử như trẻ con thế được không?.” Một giọng nói trong trẻo phá tan bầu không khí của hai kẻ ngồi này.

Mạnh Cổ quay đầu nhìn lại, Lương Tur Tur ăn mặc chỉnh tề, trang điểm xinh đẹp hai tay đang ôm ngực đứng trước cửa phòng của cô ấy, dường như tiếng khóc vừa rồi anh nghe thấy chỉ là ảo giác.

Mạnh Cổ đứng lên, cảm thấy hơi xấu hổ. Lương Tur Tur không để ý tới anh, đi tới, gõ cửa phòng Trần Nhượng Vũ, nói: “Nhượng Vũ, bạn mở cửa đi.”

Trần Nhượng Vũ nhanh tay mở cửa, nghe lời đến thế cơ à, Mạnh Cổ trừng mắt, lông mày dựng ngược cả lên.

Trần Nhượng Vũ cần phải làm chuyện trước tiên là đi vào phòng toilet: “Chờ mình quay ra còn lợi hại hơn nữa.”

Lương Tur Tur và Mạnh Cổ không hẹn mà cùng bĩu môi, tỏ vẻ coi thường câu nói của cô.

Đợi cho Trần Nhượng Vũ đi ra, cô và Mạnh Cổ hai người bị áp tải ngồi xuống sofa, Lương Tur Tur đứng, nhìn hai người nói: “Được rồi, ngày mai mình đi rồi, không có cơ hội xen vào chuyện của hai người. Thật ra mình cũng không muốn xen vào, nhưng hai người quá chỉ là tẻ nhạt, làm cho người khác rất ngứa mắt. Cho nên, bây giờ có gì thì nói đi, nhân cơ hội mình ở đây hãy nói cho rõ ràng.”

Mạnh Cổ dương dương tự đắc: “Tôi không phải người tẻ nhạt, chẳng qua tôi chỉ phối hợp diễn xuất với trình độ của cô ấy.”

“Trình độ em gì chứ?” Trần Nhượng Vũ trừng mắt nhìn anh: “Em ngoan ngoãn, đoan trang không giống người nào đó ngây thơ mà còn keo kiệt, lại còn cứng nhắc.”

“Ng ngoan đoan trang là tính chất đặc biệt trên người của em, bây giờ em lại phát hiện thêm ra sao? Là ai muốn hát hò, ai ghi sổ nhớ, còn khóa mình ở trong phòng thiếu chút nữa tự làm ‘nghen’ ‘chính mình?’”

“Đó là vì ai mua sầu riêng mà còn dám để ở ngoài cửa để người khác trộm mất. Là ai không biết phân biệt đúng sai xử oan cho người khác, ích kỉ còn không thèm để ý đến người khác.”

“Dừng, dừng.” Lương Tur Tur không chịu nổi: “Hai người, nên từ từ nói một đề tính toán cho rõ ràng. Nhượng Vũ, bạn nói trước đi, bạn nêu rõ quan điểm của mình.”

“Anh ấy nói, thời gian qua lạnh nhạt với mình vì ngày đó mình nói là đi ăn cơm với bạn, anh ấy thấy mình đi ăn cơm cùng người đàn ông khác. Bạn nói xem, làm sao có thể không giận được chứ!”

“Thế thôi sao?”

“Mình bị oan. Rõ ràng là không phải, mình ở trước cổng nhà nhìn thấy Chu Triết cho nên mới cùng nhau về nhà mà thôi.”

“Được rồi.” Lương Tur Tur rồi tầm mắt sang Mạnh Cổ: “Bác sĩ Mạnh, ngày đó Nhượng Vũ đi ăn cơm với tôi, sau đó tôi có hẹn gặp mặt đám bạn khác, cho nên bạn ấy tự về nhà. Chuyện là như vậy.”

Trần Nhượng Vũ trừng mắt nhìn Mạnh Cổ, sau đó gật đầu bỏ phiếu kiên quyết.

Mạnh Cổ yên lặng, tự biết mình đuối lý, vô cùng xấu hổ.

Lương Tur Tur nói tiếp: “Không phải có nhiều chuyện sao? Bác sĩ Mạnh, nếu anh bắt được cô ấy đang hồng hạnh vượt tường* thì hãy mắng cô ấy nhưng đây không phải chỉ là hiểu lầm thôi sao? Còn bạn nữa, Nhượng Vũ, bạn cảm thấy anh ấy lạnh nhạt với bạn, sao bạn không đi tìm đánh cho anh ấy một trận, đánh rồi sẽ biết lí do vì sao lại lãnh đạm với nhau sao? Hai người nhìn nhau lâu đến vậy, có ích gì chứ?”

() Hồng hạnh vượt tường ý chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn ngoại tình.*

"Xuân xác khắp vườn không cách giữ, một đóa hồng hạnh vượt tường ra". (Yahoo)

Hai người liếc nhìn nhau một cái, cả hai đều không lên tiếng.

Trần Nhượng Vũ nín chặt môi, nửa ngày mới chịu lên tiếng: “Nhưng sao có thể mắng nhiếc loạn xạ lên như vậy chứ, rất ảnh hưởng đến tình cảm. Hơn nữa, anh ấy bận rộn như vậy, đôi khi câu gắt mình cũng hiểu được, mình cũng muốn tới chỗ anh ấy. Muốn chăm sóc cho anh ấy nhưng cứ ở bên nhau là lại cãi nhau. Thực sự là mình chẳng làm được gì.”

Thì ra không đánh cũng không mắng chỉ là đau lòng. Cô cố gắng nhẫn nhịn mấy ngày qua chẳng phải phí công rồi sao?

Mạnh Cổ nhìn cô, rất muốn nói xin lỗi, nhưng Lương Tur Tur đang ở trước mặt, anh đành nuốt lời nói vào bụng.

Trần Nhượng Vũ thấy hơi choáng váng, quờ tay lấy một lon bia, uống một ngụm.

Mạnh Cổ và Lương Tur Tur đều trừng mắt nhìn cô, đến ngum thứ hai vì quá xấu hổ nên cô đành đặt lon bia trở lại bàn.

“ Là anh ấy không tốt, Tur Tur bạn phê bình anh ấy đi.”

“ Minh phê bình anh ấy làm cái gì, nếu bạn cảm thấy anh ấy không tốt thì đá đi, mình đưa bạn tới thành phố H cùng nhau đi tìm mùa xuân.”

Hai người con gái bị Mạnh Cổ trừng mắt.

Trần Nhược Vũ cúi đầu, thỏ thẻ nói: “ Mình không muốn đi, mùa xuân ở thành phố H không có bác sĩ Mạnh, mình thích anh ấy lâu như vậy mà.”

Mạnh Cổ hơi thờ gáp gáp, Lương Tur Tur liếc mắt nhìn anh: “ Đừng kích động, bạn ấy say rồi.”

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn lại Lương Tur Tur: “ Uống rượu mới nói lời thực lòng.”

“ Chờ đến thành phố H, tìm được người so với anh ấy tốt hơn và hợp với mình, bạn hãy nói cho mình biết. Mình muốn so sánh độ đẹp trai, vẻ dịu dàng và chăm sóc nhiệt tình một chút.” Trần Nhược Vũ không nhìn thấy cảm xúc của hai người còn lại, tự mình lảm bảm một mình.

Lương Tur Tur nở nụ cười, nhìn về phía Mạnh Cổ: “ Lời thật đó.”

“ Cô ấy say rồi.” Mạnh Cổ lạnh nhạt nói.

“ Tốt nhất thì nên làm bác sĩ, mình rất thích đáng về anh ấy khi mặc áo blouse trắng.” Trần Nhược Vũ còn nói thêm: “ Mình buồn ngủ.”

Hai người quay đầu nhìn Trần Nhược Vũ, Mạnh Cổ thờ dài, hết chịu nổi, liền kéo cô vào trong lòng.

Lương Tur Tur nhìn thấy vậy, hốc mắt bỗng đỏ lên. Cô lớn tiếng nói: “ Được rồi. Hai người yêu đương thì nên vui vẻ một chút, chỉ số thông minh nên bảo trì ở mức bình thường. Mình về phòng ngủ, hai người gây ‘tiếng động’ thì nhỏ thôi, đừng quấy rầy đến mình.”

“ Bạn không lo lắng cho mình nữa sao?.” Trần Nhược Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói, có chút không nỡ.

“ Bạn muốn mình lo như thế nào? Đến lúc đó mình giúp bạn gả cho người khác, giúp bạn lên giường, giúp bạn sinh đứa con sao?.”

“ Không cần.” Trần Nhược Vũ đỏ mặt dựa vào người Mạnh Cổ, hưởng thụ cái ôm của anh: “ Ác bá tiên sinh nhà mình là người đàn ông trinh tiết.”

Lương Tur Tur và Mạnh Cổ lé mắt nhìn cô.

“ Cô ấy say thật rồi, anh dọn dẹp tàn cuộc đi.” Lương Tur Tur nói với Mạnh Cổ, sau đó xoay người đi vào phòng.

Mạnh Cổ nhìn Trần Nhược Vũ, cô đang chớp mắt nhìn anh.

“ Em buồn ngủ.”

“ Uhm.”

“ Em không có say, em rất tỉnh.”

“ Thật sao?.”

“ Thật đó. Em tỉnh nên mới biết được anh mắng oan em, anh không phân rõ phải trái, em mới yêu được hai ngày đã thất tình.”

Mạnh Cổ đã không muốn cùng cô tranh cãi: “ Về phòng đi đã, ngủ một giấc dậy em sẽ hết thất tình.”

“ Không, không, không thể một mình em thất tình. Bác sĩ Mạnh, anh cũng thất tình.”

“ Anh không phải.” Mạnh Cổ vươn tay, ôm gọn cô vào lòng.

Trần Nhược Vũ giật mình kêu lên một tiếng. Sau đó có phản ứng lại, cảm giác rất quen thuộc. Cô ôm cổ Mạnh Cổ, tựa đầu vào vai anh, nói với anh: “ Anh thất tình.”

Anh ôm cô vào trong phòng ngủ, không muốn nói chuyện kiểu suy dinh dưỡng với cô.

“ Bác sĩ Mạnh, hóa ra anh khỏe như vậy.” Càng nói càng thiếu dinh dưỡng, vừa nói vừa nhéo tay anh: “ Rất cường tráng.”

“ Cảm ơn.” Mạnh Cổ chẳng hề thấy biết ơn đối với lời khen của cô.

“ Nếu không anh thử ôm em đi, xem anh có thể ôm được trong bao lâu. Em sẽ nhớ giúp anh.”

Lời nói này và chuyện thất tình không hề có liên quan với nhau.

Mạnh Cổ không để ý tới cô, quảng cô lên giường, sau đó đắp chăn, rồi nói: “Ngủ đi.”

“Bác sĩ Mạnh, anh thấy yêu đương và chữa bệnh cái nào khó hơn.”

Mạnh Cổ sùng sốt.

“Em cảm thấy đều như nhau, rất khó.” Cô phát biểu quan điểm của mình.

“Em đã chữa bệnh đầu mà biết.” Anh tức giận, rốt cuộc thì ai mới là bác sĩ đây.

“Em không chữa bệnh nhưng em biết xem bệnh đó. Bác sĩ thường xuyên nói, bệnh thì cũng có nhiều nguyên nhân, nhiều loại, hiện tại trong giới Y học cũng chưa nói rõ được.”

“Thì sao?.” Lời này đúng là anh đã nói qua, có những bệnh không thể phân tích rõ ràng được.

“Cho nên ...” Cô trừng mắt nhìn một lúc, ngáp một cái, đợi thật lâu mới lên tiếng: “Cho nên ...” Giọng nói mỗi lúc một nhỏ dần, sau đó cô đi ngủ!

Mạnh Cổ há hốc mồm, lại còn thế này nữa! Cô hành động thật bất ngờ.

Anh ngồi ở bên giường cô một lúc, ngẫm nghĩ một lúc. Cho nên bệnh rốt cuộc bắt đầu từ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tốc chiến tốc thắng

Trần Nhượng Vũ vừa ngủ vừa ngáy, không hề để ý tới Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ ngồi đó cũng thấy lười suy xét với cái đầu ngu ngốc của cô. Anh ngồi một lúc, thấy cô ngủ say bỗng thấy giận, anh đứng ở dưới nhà cô chờ nửa ngày, tuy rằng chưa muốn nói lời xin lỗi với cô nhưng anh rất muốn gặp cô một lần. Bây giờ, vào đến tận cửa, ngồi lên tận giường rồi cơ hội nói chuyện một lúc cũng chẳng có.

Cô uống rượu say bí tỉ, bây giờ thì lăn ra ngủ, anh ở đây một mình cũng chẳng có ích gì, Mạnh Cổ nghĩ một lúc, quyết định hôm nay tạm thời rút quân, ngày mai tái chiến. Anh giúp cô đắp chăn, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi tới ngoài cửa. Đi tới cửa anh khựng lại một chút, quay trở về bên giường của cô, tiến sát người Trần Nhượng Vũ, cúi đầu xuống hôn lên cánh môi của cô: “Nói rồi, gặp một lần anh sẽ hôn một lần, anh không hề nuốt lời nhé, Trần Nhượng Vũ.”

Trần Nhượng Vũ không để ý tới anh, cử động một chút cũng không có, chỉ ngủ.

Mạnh Cổ tức giận đưa tay bóp mũi của cô, cô cũng chẳng tỉnh lại, chỉ theo bản năng dùng tay đánh anh. Mạnh Cổ rút tay lại, sau đó vuốt ve khuôn mặt của cô. Lần này cô lầm bầm một câu: “Đáng ghét.”, sờ sờ lại mặt chính mình rồi quay người tiếp tục đi ngủ.

“Trần Nhượng Vũ.” Mạnh Cổ gọi cô.

Cô không để ý.

Anh lại gọi tiếp, còn lắc lắc bả vai của cô nữa, muốn đánh thức cô dậy. Cô mơ màng xoay người về phía anh, hai mắt vẫn nhắm nghiền: “Sao vậy?.”

“Em có nhớ anh không? Trần Nhượng Vũ.”

Cô vốn dĩ chẳng lọt tai được chữ nào, chỉ ‘ừm’ một tiếng cho qua chuyện rồi tiếp tục đi ngủ.

“Anh rất nhớ em, Trần Nhượng Vũ. Vậy mà em chẳng thèm gọi điện hẹn anh, nếu em làm nũng, dỗ dành anh, chúng ta sớm có thể gặp nhau rồi, đúng không? Em cần phải học hành lại một chút.”

Trần Nhượng Vũ không có phản ứng, chỉ ngủ, sau đó đá một phát, xoay người ôm chăn ngủ tiếp.

Mạnh Cổ thờ dài, đưa tay giúp cô đắp chăn: “Gần đây anh thay đổi rồi, nhất định là lấy bệnh của em, em phải chịu trách nhiệm đó.”

Không có ai để ý đến anh. Mạnh Cổ ngồi một lúc, sau đó nói: “Ngày mai anh lại tới.”

Anh hôn nụ hôn tạm biệt lên trán cô, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng, đang chuẩn bị khóa cửa lại thì thấy Lương Tư Tư thò đầu từ trong phòng của cô

ấy ra, cô nhìn Mạnh Cổ, cười hỏi: “Bạn ấy ngủ rồi?”

Mạnh Cổ gật đầu.

Lương Tư Tư lại nói: “Anh ở lại nói chuyện phiếm một lúc.”

Nói chuyện phiếm một lúc?

Mạnh Cổ nghĩ một lúc, sau đó gật đầu.

“Bác sĩ Mạnh, anh thích Trần Nhượng Vũ ở điểm nào?”

Thích ở điểm nào? Mạnh Cổ chớp chớp mắt, không trả lời. Anh và Lương Tư Tư không thân thiết cho lắm, cũng không muốn tán gẫu hay tâm sự gì với cô ấy.

Lương Tư Tư không thêm đề ý, cô hỏi tiếp: “Bác sĩ Mạnh, anh thấy chương mất với tôi, nhưng anh lại thích Trần Nhượng Vũ, anh thấy tôi không bằng bạn ấy sao?”

“Sao vậy? Cô muốn thử tôi?”

Anh quả nhiên là đoán ra được. Lương Tư Tư cười haha.

“Bác sĩ Mạnh, tôi và Nhượng Vũ ở chung với nhau được hơn một năm, chúng tôi chia sẻ rất nhiều chuyện. Tôi từng hỏi qua bạn ấy, muốn tìm một người đàn ông như thế nào, bạn ấy nghĩ rất lâu, rồi trả lời rằng yêu cầu của bạn ấy không cao, tìm được người thích là thích, chỉ cần đôi phương yêu mình, đối xử với bạn ấy tốt là được.”

Mạnh Cổ không nói chuyện.

“Bác sĩ Mạnh, anh có biết không? Thật ra, yêu cầu bạn trai của bạn ấy còn cao hơn so với tôi.”

“Vậy sao?” Mạnh Cổ thấy lời này không lọt tai được. Trần Nhượng Vũ nhà anh quả thực chẳng có đòi hỏi gì, không tham lam, anh rất hài lòng.

“Thoạt nhìn thì không có yêu cầu gì bởi vì không biết mình có yêu cầu gì, bởi vì bạn ấy lý tưởng hóa, trên thực tế, yêu cầu của bạn ấy rất cao. Kỳ vọng rất cao nhưng không có cách cụ thể hóa, anh có biết vì sao không? Chỉ vì bạn ấy muốn gì cũng không biết vì không biết cho nên rất miễn cưỡng, dễ dàng bị tổn thương, và cũng chẳng không biết vì sao mình lại đau khổ. Giống như hôm nay chẳng hạn, bạn ấy cấu kính, bởi bạn ấy không biết xảy ra chuyện gì, sau đó còn quát nạt anh, nhưng thực tế bạn ấy cũng rất khó chịu, chỉ có điều không biết biểu đạt như thế nào. Anh đang đợi bạn ấy cúi đầu xin lỗi, làm nũng với anh, giải thích, nhưng bạn ấy lại chờ anh bình tĩnh lại.”

Mạnh Cổ biết Lương Tư Tư nói hoàn toàn đúng, Trần Nhượng Vũ nhà anh suy nghĩ về tình yêu rất nhiều, nhưng đáng tiếc trọng điểm của mọi vấn đề giữa hai người luôn lệch lạc.

“Bác sĩ Mạnh, tôi thấy anh cần phải thay đổi chuyện tình cảm sao cho thật khôn khéo, anh là loại người rất khó ở chung nhưng cũng không phải là không thay đổi được, thế nhưng Trần Nhượng Vũ cũng có điểm rất nổi bật. Bạn ấy có mị lực, nếu tôi là đàn ông, tôi cũng sẽ thích bạn ấy. Được rồi, tôi đi hơi xa vấn đề, kì thực là tôi muốn nói, bác sĩ Mạnh, lần này anh phản ứng hơi thái quá, làm chuyện ngu xuẩn nhưng tôi cảm thấy hai người có thể ở cùng với nhau.”

Lí luận cái kiểu gì vậy? Mạnh Cổ không nhẫn nại được nữa, hỏi: “Chúng tôi đều có tình cảm với nhau, đương nhiên là phải ở chung với nhau.”

“Có tình cảm thì sẽ ở chung sao?” Lương Tư Tư cười cười: “Bác sĩ Mạnh, anh có nghĩ tới sự chênh lệch giữa hai người không? Cuộc sống và quan niệm của bạn ấy không hoàn toàn giống với anh. Bạn ấy không thích nghe hòa nhạc, bạn ấy thích xem phim hoạt hình, anh muốn xem bản tin chính trị nhưng bạn ấy lại thích xem chương trình giải trí. Bạn ấy mua đồ ăn cũng tính từ xu một, còn tìm từng hàng để hỏi giá cả, anh đồng ý để bạn ấy tiếp tục sống như vậy không? Anh dùng đồ đắt tiền bạn ấy sẽ đau lòng, nhưng nếu là đồ bạn ấy mua thì anh sẽ coi thường, anh có thấy đó là chênh lệch không?”

Lương Tư Tư nhìn Mạnh Cổ, tiếp tục nói: “Cha mẹ bạn ấy thích sĩ diện, có lẽ sẽ đưa anh đi tới từng nhà của bạn bè, hàng xóm, họ hàng để khoe mẽ, sẽ coi anh như một món hàng, không phải vì họ túng thiếu, cũng không phải vì hám của, mà vì họ cần mặt mũi, anh hiểu chứ, vậy anh có chịu đựng được không?”

Mạnh Cổ nhủ mảy, vừa định lên tiếng thì Lương Tư Tư đã nói tiếp: “Bác sĩ Mạnh, nếu anh đưa bạn ấy đi tới họ hàng nhà anh, người nhà anh sẽ hỏi bạn ấy làm nghề gì? Anh có ngại khi nói rằng bạn ấy bán bảo hiểm không? Đương nhiên, làm nghề bán bảo hiểm chẳng có gì là xấu xa, nhưng vì công việc của bạn ấy, có lẽ sẽ tìm được thêm vài hợp đồng từ người nhà anh, anh có nhận được không?”

Mạnh Cổ nâng tay, ngăn cản Lương Tư Tư nói tiếp: “Lương tiểu thư, cô không cần khoe khoang tài hiểu biết của mình, những gì cô nói tôi cũng đều nghĩ tới, có lẽ một số việc sẽ không thể hòa bình, cân bằng được nhưng tôi muốn ở bên cạnh Trần Nhượng Vũ không phải nhất thời xúc động, tôi đã nghĩ tới vấn đề này từ sớm.”

“Tôi biết. Tôi đã nói, có lẽ anh thấy rằng đối với chuyện tình cảm anh sẽ lí trí, khôn khéo. Nhưng bác sĩ Mạnh à, người đàn ông đối với tình cảm không hẳn là quá khôn khéo, mà vì họ không muốn. Làm người yêu của anh, anh đã dùng lí trí để phân tích qua từng vấn đề chưa?”

“Yêu đương còn phải phân tích cái gì, Lương tiểu thư, cô nghĩ nhiều rồi, là phụ nữ cũng không nên quá khôn khéo, có đôi khi nên giống với Trần Nhược Vũ nhà tôi, ngu ngốc một chút mới đáng yêu.”

Lương Tư Tư cười haha: “Bác sĩ Mạnh, anh đừng nghĩ Trần Nhược Vũ ngu ngốc, kì thực đối với chuyện tình yêu phụ nữ mới là người khôn khéo nhất, chuyện gì đã xảy ra họ đều biết hết, chẳng qua họ đang giả vờ như ngu ngốc mà thôi. Vì sợ mất đi cho nên mới vờ như không thấy, vì sợ tổn thương cho nên mới vờ như không hiểu. Nhưng thực ra họ đều hiểu rất rõ ràng. Đàn ông nghĩ rằng phụ nữ không khôn khéo bằng mình mà tự thấy đắc chí, lại không chính bản thân mình mới là kẻ ngốc.”

“Lương tiểu thư, cô đang định dạy dỗ tôi về tình yêu để khoe khoang tình sử của mình sao?..”

“Không, bác sĩ Mạnh, chuyện tình cảm nam nữ này trong lòng mỗi người đều có giáo trình cho riêng mình, cho dù chưa từng yêu đương nhưng tự bản thân họ sẽ hiểu được. Huống chi bác sĩ Mạnh từng thương thức qua không ít hoa đào, nói về kinh nghiệm phong phú, tôi không cần dạy anh.”

“Cô quá khen, tôi không dính vào hoa đào nào cả.” Nói đùa sao, hiện tại trên người anh lộ rõ hàng chữ BẠN TRAI TRẦN NHƯỢC VŨ, dính cái gì, đào với chà hoa, đây là đang vu khống.

Lương Tư Tư cười cười, cũng không tranh luận cùng anh, chỉ nói: “Tôi đã nói suy nghĩ của mình với anh, đây là chìa khóa nhà của Trần Nhược Vũ.

Tôi quen bạn ấy là lúc ở công ty, bạn ấy đến phỏng vấn. Công ty của chúng tôi khi phỏng vấn bạn ấy, hỏi về ý tưởng trong công việc, những người khác đều đối đáp rất trôi chảy duy chỉ có bạn ấy đứng ngây người một chỗ.

Những người phỏng vấn rất khó chịu, hỏi vì sao bạn ấy đứng lâu như vậy, thì bạn ấy nói đến đề xin việc vì không có chỗ đi làm, còn chưa có cơ hội tiếp xúc với công việc thực tế, cho nên không có ý tưởng gì cả, nhưng nếu không nói thì không tạo được ấn tượng, rốt cục là chẳng biết nên nói gì. Kết quả, đương nhiên là bạn ấy biết trước được, phỏng nhân sự chúng tôi cho rằng bạn ấy không đủ khéo léo, sẽ không uyển chuyển được trong lúc làm việc, khẳng định là sẽ chẳng làm nên việc gì.”

Mạnh Cô gật đầu, kiểu phong cách này quả thực Trần Nhược Vũ có thể làm được.

“Anh xem, bạn ấy không biết như vậy là sẽ không tạo ra được ấn tượng, nhưng lại không biết tạo ra ấn tượng đối với người khác. Bạn ấy có ý tưởng, độc lập nhưng không có cá tính. Bạn ấy không phải ngốc chẳng qua là lười tính kế mà thôi.

Cho nên, nếu anh muốn tức giận với bạn ấy, hãy nói cho bạn ấy biết anh đang tức chuyện gì. Nếu anh muốn làm nũng hoặc bảo bạn ấy làm nũng với anh, có bày ra vẻ mặt lãnh nhạ cũng vô dụng, phải dùng phương thức trực tiếp một chút.”

“Tôi đương nhiên biết.” Mạnh Cô có chút không phục. Trần Nhược Vũ là người như thế nào anh đương nhiên hiểu rất rõ, anh suy nghĩ rất nhiều mới quyết định ở bên cạnh cô. Những lời Lương Tư Tư nói với anh chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

“Anh nên biết là đúng.” Lương Tư Tư nhún vai, tỏ vẻ nghi ngờ: “Người đàn ông nói biết, thật ra trong lòng cũng chẳng rõ là có biết hay không.”

“Lương tiểu thư, chỉ khi không nắm chắc chuyện gì đó mới nhấn mạnh nó nhiều lần. Cô đã từng bắt gian tại trận?..”

Lương Tư Tư sùng sốt, gương mặt có chút đau khổ, cô dừng lại một chút, tự giễu: “Đúng vậy, tôi không hiểu rõ đàn ông, anh nói rất đúng.”

Mạnh Cô nhú mồm, không lên tiếng.

“Bác sĩ Mạnh, thật ra đặc điểm của anh không thể khiến người khác thích nổi, Trần Nhược Vũ nói đúng, con gái ở bên cạnh anh, đều bị tính cách của anh dọa cho sợ chạy đứt dép.”

“Cô đừng dọa tôi, tôi và Trần Nhược Vũ ở bên nhau rất tốt.”

Lương Tư Tư gật gù, chợt cười: “Vậy anh nhất định phải làm được, tôi giao Trần Nhược Vũ cho anh.”

Mạnh Cô ngẩn người, theo bản năng gật đầu, anh hiểu được những gì Lương Tư Tư đang nói là thật lòng, cô ấy quan tâm đến Trần Nhược Vũ cũng là thật lòng. Mạnh Cô thấy những gì mình vừa nói hơi ác miệng, bỗng không được tự nhiên, vòng vo đề tài hỏi: “Ngày mai cô đi đâu?..”

“Đi tới thành phố H.”

“Không quay về?..” Nếu không Trần Nhược Vũ cũng không khóc vì chuyện này.

“Đúng.”

Mạnh Cô nhú mồm: “Vậy nhà này xử lí như thế nào? Muốn trả lại?..” Lấy trạng thái bình thường của Trần Nhược Vũ so với quỹ mà nói, rất giống nhau, nếu sau khi nghe được tin này, gánh nặng tiền thuê nhà cô sẽ lo sợ đến chết mất.

“Đúng, đó là một vấn đề hay.” Lương Tư Tư nở nụ cười: “Bác sĩ Mạnh, tiền thuê nhà của chúng tôi đã trả tới Tết âm lịch năm sau. Nói cách khác, Trần Nhược Vũ sẽ ở lại nhà này thêm mấy tháng nữa, nếu hai người ở bên nhau có lẽ sang năm bạn ấy không phải thuê nhà nữa, còn nếu hai người không ở cạnh nhau đến lúc đó, thì bạn ấy sẽ thuê một căn nhà nhỏ hơn, sống cuộc sống đầy căng thẳng hoặc là ở lại thành phố A, không thì về thành phố C thôi.”

Cô đang hù dọa anh sao? Mạnh Cổ nhú mồm, nghe thấy chuyện Trần Nhực Vũ rồi đi khiến cho anh mất hứng.

“Bác sĩ Mạnh, coi như đây là giới hạn khiêu chiến đi.”

Đúng là đang khiêu chiến thật.

Nhất là anh vừa phạm phải một sai lầm rất ngây thơ, vô cùng hạ đẳng, Trần Nhực Vũ còn đang trong giai đoạn thử thách anh. Hơn nữa, khó khăn nhất là từ sau khi hai người xác minh quan hệ, mấy chiêu thức anh sử dụng đối phó với Trần Nhực Vũ hình như đã hết tác dụng.

Mạnh Cổ nhú mồm, không được rồi, xem ra anh phải dùng thêm sức, tốc chiến tốc thắng.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Mạnh Cổ vào bếp

Dạng chiến đấu theo kiểu tốc chiến tốc thắng một người làm thì không bao giờ thành công. Muốn để đối phương hết hi vọng, chỉ dựa vào bản thân cũng không đủ.

Ngày hôm sau, Mạnh Cổ làm tài xế đưa Trần Nhực Vũ và Lương Tư Tư ra sân bay.

Trần Nhực Vũ rất muốn khóc nhưng cô cố nén lại. Nhìn Lương Tư Tư khuất dần trong tầm mắt, bỗng nhiên cô nghĩ, người con gái này bỏ đi vì một người đàn ông, là hướng về cuộc sống hay đang đi tới chiến trường? Hoặc giả, sống cùng người đàn ông ấy chính là đang đi đánh giặc?

Cô quay đầu lại, Mạnh Cổ vẻ mặt vui vẻ tung búng, bỗng thấy rất bức mình, anh không hề chung cảm xúc với cô, thật đáng ghét.

“Làm sao vậy?.” Mạnh Cổ thấy cô như vậy, hỏi.

“Mặc kệ em” Trần Nhực Vũ lắc lắc đầu rồi đi.

Được rồi, cô cũng có chiến trường của cô, cô đang tính toán xem, làm thế nào để sống cùng Mạnh Cổ cả đời mà không phải đổi người đàn ông khác.

Cô không để mất anh, anh cũng sẽ không để mất cô.

Cô muốn cùng một người sống đến trọn đời, cô hy vọng người đó là Mạnh Cổ.

Thế nhưng hiện tại xem ra anh đối với cô chưa có đủ cảm giác an toàn, theo lý thuyết thì không nên như vậy. Điều kiện của anh so với cô tốt hơn nhiều, cô không cảm thấy yên bình chút nào cả. Còn anh? Anh vẫn cố chấp là cô chưa đủ nhiệt tình?

Trần Nhực Vũ đang suy nghĩ, cô thấy Mạnh Cổ lái xe vừa nhìn chăm chăm cô, cô liếc mắt một cái, chợt thấy bản thân có khí thế từ trong người toát ra.

Mạnh Cổ lại hỏi cô: “Làm sao vậy?.”

“Mặc kệ em” Cô xoay đầu sang một bên, quyết định duy trì khí thế hùng hục này.

Thế nhưng nên nói thế nào thì cô chưa nghĩ ra. Đi qua siêu thị, cô nói dừng xe muốn vào đó mua vài thứ. Mạnh Cổ đương nhiên không có ý kiến, đi siêu thị cùng bạn gái, xem như là khởi đầu tốt.

Hai người đẩy xe đi vào siêu thị mua sắm.

“Em muốn mua gì?.”

“Em chưa nghĩ ra.” Trần Nhực Vũ trả lời.

Mạnh Cổ há miệng thờ dõc, rồi đóng lại.

Trần Nhực Vũ sờ chỗ này, nhìn chỗ kia, như người mất hồn mất vía.

Mạnh Cổ hết chịu nổi, bèn lên tiếng: “Lần sau trong nhà thiếu cái gì, liệt kê ra một danh sách sau đó đến đây mua, như vậy sẽ hiệu quả hơn.”

Trần Nhực Vũ liền đáp: “Mua đồ không phải quan trọng hiệu suất mà là thú vui.”

Mạnh Cổ ghen hờn, không trả lời. Đối với anh, hiệu quả chính là lạc thú. Có điều, phái nữ không nghĩ như vậy.

Trần Nhựt Vũ liếc mắt với anh một cái: “Anh đi mua đồ cứ như đi đánh giặc, chẳng đáng yêu chút nào.”

Mạnh Cổ không hé răng một câu, Trần Nhựt Vũ lại hỏi: “Bác sĩ Mạnh, anh rất ưa sạch sẽ?”. Cô nhớ tới lần áo sơ mi của anh dính bẩn anh liền mua ngay chiếc áo khác.

“Anh chỉ yêu thích sạch sẽ.”

“Nhà của anh ai dọn?”. Cô nghĩ tới nhà của anh chẳng có nổi một hạt bụi.

Mạnh Cổ ho khan một hai tiếng, rồi cười. Trần Nhựt Vũ lườm anh một cái: “Làm sao bày ra cái vẻ mặt kì lạ vậy?”

“Không, chỉ là thấy trong đề tài nói chuyện của chúng ta đã có chút tiến triển.”

Trần Nhựt Vũ nhú mi: “Tiến triển cái gì?”

“Đã muốn ở nhà anh làm công việc nhà.”

“Anh nghĩ nhiều rồi, em chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, xem anh có phải là người có tật xấu hay soi mói không.”

“Anh làm quái gì có tật xấu nào?”

“Lần trước, áo sơ mi của anh bẩn có chút xú mà anh đã vung tiền đi mua cái khác, không phải tật xấu sao?”

“Nhưng trên đó có nước mũi của em.”

Bên cạnh có hai người con gái đi ngang qua, nghe được câu này quay đầu lại nhìn Trần Nhựt Vũ, cười haha, Trần Nhựt Vũ vô cùng xấu hổ, trừng mắt liếc mắt Mạnh Cổ một cái: “Rõ ràng là không phải.”

“Có nước mũi dính trên quần áo chẳng lẽ em sẽ mặc lên người sao? Không nhanh chạy đi mua cái mới sẽ rất khó chịu trong người.”

Trần Nhựt Vũ không để ý đến anh, đi lướt qua người Mạnh Cổ, anh vội chạy đuổi theo: “Này, em không thể tức giận chỉ vì anh nói thật.”

Trần Nhựt Vũ không đáp lời, chỉ đi về phía trước, Mạnh Cổ còn nói: “Chúng ta hôm qua đã làm hòa rồi mà.”

“Còn chưa xong đâu.” Cô còn đang lo lắng, anh sao có thể nhân lúc cô chưa tỉnh ngủ mà đàm phán hòa giải được chứ.

“Làm sao còn chưa xong?”. Mạnh Cổ đi đến bên người cô, dùng cánh tay chạm vào người cô: “Nhỏ mọn, em nói xem, phải thế nào thì em mới chịu?”

Trần Nhựt Vũ chưa có trả lời nhưng Mạnh Cổ bỗng nhiên ngửi thấy được mùi vị đáng ghét vô cùng, anh nhìn thấy hai mắt Trần Nhựt Vũ sáng lấp lánh, bỗng thấy không ổn. Quay đầu thấy, cách đó không xa đúng là kệ bán sầu riêng!!!!

Trần Nhựt Vũ quay đầu nhìn anh, không nói lời nào.

Mạnh Cổ nhìn cô, sau đó lại nhìn về phía sầu riêng, sau đó nhìn vào mắt cô hạ chỉ: “Em chọn đi.”

Đáy mắt Trần Nhựt Vũ lóe lên ý cười, đi thẳng tới kệ sầu riêng. Cô nhờ nhân viên trong siêu thị chọn giúp mình, tầm 8kg, hoặc hơn cũng được. Trần Nhựt Vũ về mặt đây tiếc nuối: “Lần trước còn là 10kg đó.”

Mạnh Cổ không lên tiếng bao biện, còn nhớ đến chuyện lần trước dai đến thế sao.

Trần Nhựt Vũ có sầu riêng, tâm tình chuyển biến rõ rệt, không đi dạo nữa, hỏi thúc Mạnh Cổ lái xe nhanh về nhà để ăn sầu riêng. Mạnh Cổ giúp cô khiêng sầu riêng tới quầy thu ngân, hỏi cô: “Đây coi như làm hòa?”

Trần Nhựt Vũ gật đầu, sau đó đem sầu riêng đặt lên chiếc bàn tính tiền sáng bóng: “Tính tiền.”

Quả là quá đã, Trần Nhựt Vũ rất hài lòng, đây được xem như một bữa tiệc sầu riêng no nê, vô cùng vui mừng. Làm hòa sau khi tỉnh ngủ, lần sau anh còn dám bắt nạt cô, cô sẽ mua một đồng sầu riêng về ăn để chết anh.

Tính tiền xong, Trần Nhựt Vũ tâm trạng rạo rực đi trước dẫn đường, đi tới đuôi xe của Mạnh Cổ, anh ở phía đuôi xe thò đầu ra lăm bắm điều gì đó, giống như mình chẳng bằng nổi quả sầu riêng.

“Anh vừa nói gì?”. Trần Nhựt Vũ quay đầu.

“Đâu có gì.” Mạnh Cổ hung hăng ném veo sầu riêng vào trong cốp xe, Trần Nhựt Vũ đau lòng không thôi: “Ồi ời, anh đừng ném nó, nhờ hồng thì sao.”

Mạnh Cổ mím chặt môi, Trần Nhựt Vũ lưu luyến không rời: “Em muốn ăn ngay bây giờ.”

Mạnh Cổ ghen hờn. Sau đó bỗng nhiên lên tiếng: “Thôi xong, quên mua chai xịt phòng.” Nói xong anh định quay lại siêu thị thì bị Trần Nhược Vũ lờm cho một cái, ý bảo anh còn không mau lên xe.

Mạnh Cổ ngoan ngoãn đi chui lên xe, Trần Nhược Vũ vô cùng đắc ý, mặt mày tươi cười rạng rỡ. Mùi sầu riêng nồng nặc trong xe làm cho vẻ mặt Mạnh Cổ nhả hết cả lại, cô thì càng lúc càng hào hứng. Đang đắc ý, Mạnh Cổ đột nhiên nắm cầm cô, dùng sức hôn cô một cái: “Em ăn sầu riêng rồi anh không hôn được, phải hôn trước thôi.”

Trần Nhược Vũ sững sốt, không kịp phản ứng lại. Mạnh Cổ thừa cơ xâm nhập, hai người “gấp lại sau bao ngày xa cách”, sự nhiệt tình như được thiêu đốt bằng ngọn lửa bùng cháy, hôn đến khi không còn chút đường khí nào lưu luyến tách ra.

Một đường đi thẳng về nhà, Mạnh Cổ vừa lái xe còn vừa lấy tay nắm tay của cô, trong lòng Trần Nhược Vũ tràn ngập vị ngọt ngào, cô liền quên hết chuyện xảy ra mấy hôm trước.

Về tới nhà. Trần Nhược Vũ đứng ở cửa phòng bếp, vừa ăn sầu riêng vừa nói chuyện, Mạnh Cổ ngồi ở sofa trong phòng phách, cố gắng cách xa sầu riêng càng xa càng tốt, Trần Nhược Vũ cảm thấy cũng khá đầy chứ, có thể cho anh biết sợ là gì.

Lần đầu tiên cô nói chuyện của Tư Tư cho anh, cô có dụng ý muốn cho anh thấy rằng phụ nữ có thể quyết đoán trong tình cảm và hành động cùng một lúc, nhắc nhở anh chớ nên coi thường cô, bằng không cô cũng có thể dừng cảm như Lương Tư Tư.

Kết quả, Mạnh Cổ phản ứng như sau: “Cô ấy đi lập gia đình? Quen biết mới có vài tuần? Quả nhiên, cô ấy không phải người phụ nữ bình thường.”

Trần Nhược Vũ đen mặt ăn sầu riêng, được rồi, ví dụ này của cô có chút cực đoan. Hướng phát triển quả thực hơi viễn vông.

“Anh cảm thấy chuyện này rất đáng lo đúng không?” Vậy đi đành đi đường vòng, tìm con đường dịu dàng một chút, để anh đối xử tốt với cô hơn một chút, bằng không cô sẽ làm việc ngu xuẩn khiến anh phải hối hận.

“Anh không biết có nên lo hay không. Kiểu phụ nữ như Lương Tư Tư, cho dù có quãng đến núi sâu thì cũng có thể lừa được hổ rừng, sư tử nghe lời cô ấy.”

“Vậy còn em?”

“Em khẳng định là người bị lừa rồi.”

“Ý anh nói em là hổ, sư tử?”

“Là mẹ của chúng.” Mạnh Cổ gật đầu.

Một lát sau Trần Nhược Vũ mới hiểu được anh đang nói gì. Cô ‘hừ’ một tiếng tỏ vẻ không phục, cũng không thể tỏ ra hung hăng được nếu thể khác gì cô đang thừa nhận, giả vờ như không hiểu, sau đấy tiếp tục ăn sầu riêng: “Dù sao em cũng rất lo lắng.”

“Em còn lo lắng cho cô ấy? Em có cần lo lắng đến mức muốn cùng người đàn ông của cô ấy kết hôn hay không?” Mạnh Cổ nghĩ, hiện trong nhà chẳng có ai ngoài anh và Trần Nhược Vũ của nhà anh, vô cùng thoải mái: “Nói thêm, anh cũng muốn nhìn xem tên kia là dạng gì, nếu thấy hần, anh phải đánh cho hần một trận.”

“Vì sao lại đánh anh ta?”

“Hắn nên sớm làm chuyện này, nên đem Lương Tư Tư đi sớm một chút, như vậy chúng ta mới có thời gian ở cùng với nhau, có lẽ tiến triển không chỉ dừng ở đây.”

Trần Nhược Vũ liếc nhìn anh: “Muốn tiến triển đến đâu? Em cảm thấy lời này như có chữ ...”

“Em hiểu lệch đi đâu thế? Khẳng định là trong đầu em cũng có ý niệm sắc dục với anh.”

“Anh đừng có nói bừa.” Trần Nhược Vũ không thể thừa nhận cô từng mộng xuân, cố gắng duy trì sắc mặt: “Em muốn nói cho anh biết, em rất thật lòng, không phải đùa đâu.”

“Anh cũng vậy.” Mạnh Cổ vừa chứng kiến Trần Nhược Vũ nhà anh đứng đắn như vậy, anh cũng phải nghiêm túc lại thôi: “Anh chẳng những coi đó là thật mà anh còn thấy chúng ta tiến triển quá chậm”

“Chậm ở chỗ nào?” Anh còn định muốn nói là chưa phát triển trên giường thì chắc chắn cô sẽ dùng xác sầu riêng đập lên đầu anh.

“Chậm là chưa đến gặp cha mẹ. Như vậy cho thấy quan hệ chưa được rõ ràng. Trần Nhược Vũ, em sẵn sàng gặp cha mẹ anh chưa?”

Lời phụ huynh ra, còn ai dám lên tiếng.

Khí thế Trần Nhược Vũ lập tức xẹt ngời. Cô ngấm lại, nhanh miệng nói: “Không chuẩn bị tốt là do biểu hiện của anh chưa tốt, em còn muốn khảo sát thêm một thời gian nữa.”

Mạnh Cổ lập tức im bặt.

“Cho nên, anh cần đối tốt với em. Yêu cầu của em không quá cao, anh không cần gây sự chọc tức em là được.”

Yêu cầu không cao.

Ừm, quả thực là yêu cầu không cao. Mạnh Cổ gật đầu.

Trần Nhựt Vũ nhà anh rất dễ lấy lòng, trước kia anh khiêu chiến ác liệt với cô như thế, bây giờ nên đối với cô tốt một chút, khẳng định cô sẽ một lòng một dạ với anh.

Trần Nhựt Vũ thấy Mạnh Cổ tràn đầy tự tin, không biết anh đang suy nghĩ gì: “Cho nên, anh định đối xử tốt với em như thế nào?.”

“Đương nhiên anh sẽ khiến em vô cùng cảm động.”

Ngày hôm sau.

Mạnh Cổ đột nhiên đi mua đồ ăn chạy đến nhà Trần Nhựt Vũ, cần phải biểu hiện một chút với cô, anh nói sẽ nấu cơm cho cô ăn.

Trần Nhựt Vũ không hề hoài nghi, bởi vì cô đã từng nhìn thấy anh ở siêu thị mua loại bột tét đất tiền, sau đó nhìn thấy tủ lạnh nhà Mạnh Cổ chất đầy đồ ăn, hơn nữa còn có tay nghề đầu bếp siêu đẳng của Doãn Tắc, ghép lại tất cả các chi tiết với nhau, tay nghề Mạnh Cổ chắc chắn không hề kém cỏi.

Cô trả lời vờ như cho qua, nhưng thật ra vô cùng cảm động. Sau đó, để mặc anh ở trong bếp, yên tâm ngồi trong phòng khách xem tivi, mười phút sau, cô vào bếp thị sát tình hình một chút.

Trợn tròn hai mắt.

“Ai lấy dao phẫu thuật để mổ cá bao giờ chứ?.”

Đương nhiên là có.

Mạnh Cổ đáp: “Cha anh.”

Trần Nhựt Vũ há miệng, cầm nín nửa ngày: “Mẹ anh đối phó thế nào với cha anh trong tình huống này?.”

“Bao ông rời khỏi bếp.”

Anh dùng ánh mắt hi vọng nhìn cô. Trần Nhựt Vũ nhìn nhìn, rồi lại nhìn, trong phòng bếp như một bãi chiến trường, bỗng nhiên hiểu được anh nên rời khỏi phòng bếp. Anh mua đồ ăn tới nhà cô nấu ăn, chỉ là giả vờ giả vịt.

Chẳng lẽ anh nghĩ, cô sẽ nói: “Không cần đâu, để em làm cũng được.” Sau đó anh tỏ ra biết thời thế, để cho cô xuống bếp, mà anh chỉ khoanh tay chờ cơm dâng tới miệng, đây là ‘ý’ muốn cho cô cảm động?

Trần Nhựt Vũ trừng mắt nhìn: “Từ từ mà làm, nhóc con, anh so với cha anh còn ghê gớm hơn nhiều.”

Người đàn ông này, thực sự đã khiến cho cô ‘cảm động.’

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Mộng Lạnh vừa giận vừa đáng yêu

Bữa cơm này, Mạnh Cổ lấy tay nghề bác sĩ để kho cá.

Trần Nhựt Vũ không thể chứng kiến được nữa, đành phải động tay vào công việc, sau đó cô phát hiện sự nghiệp nấu cơm của bác sĩ Mạnh đã tan tành, bác sĩ đã quên bấm nút nồi cơm, gạo vẫn chưa thành cơm. Vì thế, chờ cơm chín thì đồ ăn cô xào đã nguội ngắt.

Sau khi ăn xong cô phải dùng số lượng thời gian gấp đôi để sửa sang lại phòng bếp như lúc ban đầu.

Mạnh Cổ chứng kiến sự thất bại của mình nhưng anh lại rất cảm động, lấu lỉnh hệt như một chú mèo nhỏ. Đúng, Trần Nhựt Vũ của anh, hỏi thì đáp, mà

đáp thì luôn tỏ ra cố gắng hết mình.

“Rõ ràng em thấy anh mua bít tết đắt chết người ở siêu thị cơ mà.”

“Đúng là anh có rán bít tết.”

“Rán như nào?”

“Dùng gia vị của Doãn Tắc ướp bít tết, sau đó thả vào trong nồi rán, để đến khi rán chín thì gọi Doãn Tắc mang nước sốt tới, là xong.”

“Em còn thấy trong tủ lạnh của anh có một đồng đồ ăn.”

“À, tình huống lúc đó là anh muốn hẹn em tới nhà ăn cơm, nên anh cần chuẩn bị trước một chút. Kết quả là em nổi giận đùng đùng còn mang cả cặp lồng cơm mộng giò đi mất.”

“...” Trần Nhựt Vũ không biết nên nói gì, được rồi, ác bá tiên sinh là một nghệ tru nổi tiếng chỉ là do cô tưởng tượng.

“Thật ra mỗi người chúng ta có sở trường riêng là được rồi.” Da mặt của người đàn ông này siêu dày, còn nói năng hùng hồn miệng đầy lí lẽ: “Sau này anh phụ trách phòng khách, em phụ trách phòng bếp.”

Trần Nhựt Vũ lườm anh một cái.

Hôm nay, lúc rời đi kế hoạch của Mạnh Cổ chưa thực sự chu toàn, nhưng sau biểu hiện này là sự chờ mong đầy giá trị.

Buổi tối, Trần Nhựt Vũ nằm ở trên giường, cô bật cười.

Cô vừa mới bắt đầu yêu anh, ngoại trừ cái bản tính xấu xa của anh ra thì mọi mặt của anh đều rất tốt, hiện tại lại cảm thấy cho dù tính anh xấu nhưng cũng không vấn đề gì cả.

Đào hoa tiên sinh kì thực chính là một người đàn ông không bình thường.

Cánh đào bay đi, còn lại những nụ đào. Aiz, không đúng, các cô ấy không thể bay đi được, tạm thời cô chỉ có một người.

Trần Nhựt Vũ mang theo nụ cười chìm vào mộng đẹp.

Nếu cô là một người phụ nữ bình thường, mà Mạnh Cổ cũng sẽ là một người đàn ông bình thường, cho nên chuyện tình của hai người cũng nên diễn ra theo dạng bình thường, phổ thông nhất.

Mỗi ngày điện thoại chỉ dùng để gọi tin nhắn, mỗi tuần gặp hai ba lần. Tuy rằng không phải dạng tình yêu bắn tung tóe ra bốn phía nhưng Trần Nhựt Vũ rất hài lòng. Mạnh Cổ tuy rằng rất bận, muốn không nói, còn nếu đột ngột hủy hẹn cô cũng không để tâm, cảm thấy rất bình thường.

Trần Nhựt Vũ gọi điện cho Lương Tư Tư, gọi đến mấy lần cô ấy mới nghe máy, sau đó kể chuyện tình yêu với Mạnh Cổ, sau đó hỏi thăm tình hình của Lương Tư Tư.

Lương Tư Tư chỉ nói rằng mọi chuyện vẫn tốt, còn những chuyện xấu khác không đề cập tới, nói rằng cô ấy vẫn sống tốt, bảo Trần Nhựt Vũ đừng quá lo lắng. Dù thế nào thì Trần Nhựt Vũ cũng chẳng yên tâm được, có đôi khi cô lại ngẫu nhiên lấy ra mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình mà Lương Tư Tư để lại trong ngăn tủ, cảm thấy Tư Tư đang yêu, nhưng so với cô thì Tư Tư có khát vọng tình yêu lớn hơn.

Mà người có khát vọng luôn là người yếu đuối.

Trong lúc này, người bên thành phố C gọi điện tới, một cú là người trong nhà gọi tới, theo thường lệ hỏi chuyện của Trần Nhựt Vũ và Chu Triết tiến triển như thế nào rồi, Trần Nhựt Vũ rất muốn nói rằng mình đã có bạn trai, nhưng rốt cục cô vẫn không nói. Nhà cô và Mạnh Cổ còn chưa trao đổi qua, cha mẹ cô thì thích sĩ diện, cô suy nghĩ trước tiên nên nói qua loa một chút. Cho rằng chuyện yêu đương là chuyện của hai người, nhưng sau này có thể sống chung cho nên cũng cần sự đồng thuận từ phía cha mẹ.

Cú điện thoại thứ hai là của người bạn tốt Dương Dương, nói rằng tết âm lịch, Tề Na muốn tụ tập với bạn học, rủ Trần Nhựt Vũ tới. Dương Dương nói, bọn họ và mấy người khác đã lén lút tìm kiếm chứng cứ vụ Cao Ngữ Lam bắt cả hai tay với Lưu Vĩ Bình, thì ra năm đó chính Tề Na đã phá ròi, Lưu Vĩ Bình thực sự có ý với Cao Ngữ Lam cho nên Tề Na lợi dụng chuyện này để rủ mọi người diễn vở kịch bắt kẻ thông dâm, vừa xướng vừa diễn.

Dương Dương nói: “Nhựt Vũ, bạn sẽ tới chứ? Chúng ta nên gọi cả Lưu Vĩ Bình tới nữa, chuyện năm đó, trong lòng chúng ta cũng hiểu rõ ai cũng cảm thấy không thoải mái, vẫn là nên làm cho rõ ràng. Bạn và Lam Lam chịu không ít oan ức. Cho dù Lưu Vĩ Bình không thể tới làm chứng, chúng ta cũng không thể để Tề Na kiêu ngạo mãi như vậy được, cô ta còn định mời cả Lam Lam tới nữa, hẳn là muốn làm mất mặt bạn ấy. Lần này chúng ta tới, nên nói cho rõ, không thể để Lam Lam chịu tù nhục.”

Trần Nhựt Vũ bật cười: “Dương Dương, Lam Lam thời gian qua rất tốt, hạnh phúc tới mức phải khiến người khác hâm mộ. Mình biết các bạn có lòng nhưng mình cảm thấy Lam Lam đã không giống với trước kia, hiện tại cô ấy đã có chỗ dựa, hẳn là chẳng phải sợ gì Tề Na. Bạn yên tâm, mình sẽ tham gia họp lớp.”

Cúp điện thoại, Trần Nhực Vũ gọi điện cho Cao Ngử Lam. Trong khoảng thời gian này hai người cũng gặp qua nhau, đối với Cao Ngử Lam phát triển tình cảm vô cùng thuận lợi, tiến triển như vũ bão, Trần Nhực Vũ cảm thấy rất hâm mộ.

Cô và Cao Ngử Lam nói chuyện về buổi họp lớp, chỉ cần biết Cao Ngử Lam được mời tới, nhất định cả hai sẽ đi. Sau đó, hai người hẹn nhau, Trần Nhực Vũ nói về chuyện nhà cửa của Cao Ngử Lam.

“Nhà của bạn đúng là rất tiện nghi.”

“Cũng chỉ là một căn phòng thôi.”

“Lam Lam, bạn mau gả đi, không được chần chừ nữa, chuyển đến nhà của ông chủ Doãn ở. Dù sao hai người cũng ở chung rồi, nên chuyển đến nhà ông chủ Doãn cũng như vậy cả thôi. Vậy thì có thể nhượng lại nhà này cho mình.” Chuyện nhà cửa khiến cho Trần Nhực Vũ cảm thấy rất có áp lực, tuy rằng cô đã nhờ và Triệu Hạ tìm giúp căn nhà khác, chuyển tới đó có thể an tâm công tác, cũng nên chuẩn bị từ sớm.

Điện thoại đầu bên Cao Ngử Lam sau khi nghe câu nói của Trần Nhực Vũ: “Dù sao hai người cũng ở chung” xấu hổ đến đỏ cả mặt, đáp lại vài câu cho có lệ. Sau đó, cô dốc sức giúp Trần Nhực Vũ tìm phòng, thật ra nếu chuyện này nói với Doãn Tắc cũng chẳng khác gì với Mạnh Cổ, đảm bảo Doãn Tắc sẽ đưa chuyện.

Vì thế, tốc độ phát triển sẽ nhanh hơn. Mạnh Cổ có thể thực hiện kế hoạch to lớn của anh.

Hôm nay lúc tan tầm, nhận được điện thoại của Mạnh Cổ: “Trần Nhực Vũ, em nhận được bưu phẩm của anh chưa? Sao không trả lời?”

“Chuyển phát cái gì vậy?..”

“Người chuyển phát chưa tới? Hừm, bên đó làm việc không hiệu suất chút nào cả. Để anh gọi điện hỏi một chút.”

Anh nói gọi điện hỏi mà hơn nửa ngày cũng không thấy gọi lại, Trần Nhực Vũ cảm thấy hơi lo lắng. Rốt cuộc anh chuyển phát nhanh thứ gì chứ?

Cô đành gọi điện cho anh, điện thoại chờ khá lâu mới thấy anh nghe máy.

“Anh gọi gì cho em vậy?..”

“Là một bất ngờ.”

“Bất ngờ gì chứ?..”

“Nói ra sẽ không còn bất ngờ nữa?..”

“Kẹo sầu riêng?..”

“Chiều đó dùng qua rồi, không có gì mới mẻ.”

“Hoa?..”

“Cô gái à, ngày đó anh tặng hoa, kết quả em hỏi giá rồi nói số tiền mua hoa có thể mua được mười cân cái bông, ra lệnh cho anh về sau không được mua nữa, nhớ lại chưa?..”

“Vâng.” Đúng là có chuyện như này, trái tim cô như rỉ máu, bó hoa kia có thể mua được một đồng đồ ăn.

“Vậy rốt cuộc anh chuyển gì cho em? Chuyển phát nhanh như nào rồi?..”

“Anh ta nói hiện đang có rất nhiều thứ cần chuyển, cho nên sẽ tới muộn. Anh bảo với bên đó là mai chuyển cũng được, em không phải chờ nữa đâu, tan làm sớm đi, về nhà nghỉ ngơi. Hôm nay anh bận, tối mai chúng ta cùng đi ăn cơm, được không?..”

“Vâng.” Hiện tại cô còn tâm trí đâu mà nghĩ tới việc ăn cơm, cô đang tò mò xem thứ mà anh chuyển cho cô là gì.

“Vậy rốt cuộc anh chuyển gì cho em?..” Cô có dự cảm không được tốt.

“Ngày mai nhận được em sẽ biết.”

“Không được, bây giờ em muốn biết.”

Mạnh Cổ bị ép, không còn cách nào: “Chỉ thiếu thời mà.”

“Anh nói cái gì?..” Trần Nhực Vũ gào rú vào điện thoại, đứng phắt dậy. Đồng nghiệp xung quanh đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, cô đành cầm đi động chạy ra bên ngoài.

“Bác sĩ Mạnh, sao anh lại dùng cách buồn nôn như vậy đưa tiền cho em?”

“Đương nhiên không phải. Anh như vậy có thấy phong phú không? Đó không phải là chi phiếu bình thường, mà là tiền lương của anh.” Mạnh Cổ cảm thấy mình vô cùng thông minh. Đây chính là hành động lãng mạn lại rất cảm động.

“Anh nói cái gì?” Trần Nhược Vũ cảm thấy như muốn điên lên: “Anh đang nói đùa phải không?”

“Anh không hay nói đùa.” Được rồi, Mạnh Cổ thừa nhận, người con gái của anh đang có phản ứng như này tuyệt đối có thể tin chắc rằng đang rất cảm động.

“Anh để tiền lương trong túi văn kiện, sau đó đưa cho nhân viên chuyển phát, sau đó người ta cầm túi văn kiện ấy, bây giờ không biết đang ở chốn nào?” Trần Nhược Vũ gào thét ở trong lòng.

“Ừm” Mạnh Cổ không kìm chế được lên tiếng biện hộ cho bản thân: “Theo như quy trình là như vậy, anh đưa văn kiện cho nhân viên chuyển phát, sau đó họ đưa về công ty rồi đưa cho nhân viên đi giao hàng, cho nên sẽ không thể tồn tại những chuyện bỏ trốn như em nói, hơn nữa nhân viên chuyển phát cũng không biết bên trong là cái gì, anh đã để nó trong chiếc hộp, giống như quà tặng vậy, rất an toàn. Hơn nữa họ cũng không có mặt mã để mở...”

“Đưa số điện thoại người chuyển phát cho em!” Trần Nhược Vũ một câu cắt phăng lời của anh, hiện tại hai từ ‘hỗn loạn’ không đủ để hình dung tâm trạng của cô.

Mạnh Cổ đọc dãy số, Trần Nhược Vũ chạy về bàn làm việc, nhớ kỹ số điện thoại, sau đó cúp máy của anh, gọi điện thoại cho nhân viên chuyển phát. Người chuyển phát trả lời hết như Mạnh Cổ ban nãy, có nhiều hàng cần phải giao, phải sáng mai mới tới được chỗ cô.

“Mặc kệ anh có bao nhiêu thứ cần chuyển, văn kiện của tôi là quan trọng nhất, tôi chờ anh, chờ đến mấy giờ cũng được.” Trần Nhược Vũ ăn nói hùng hổ, người chuyển phát nhanh bị đàn áp vô cùng. Áp ứng trả lời giải thích về thời gian giao hàng.

“Đừng nói như vậy, ngày hôm nay tôi nhất định phải lấy được văn kiện ấy, anh không đến được thì tôi đến lấy! Anh nói đi, anh đang ở đâu?” Đó là tiền lương, tên phá sản kia không biết nặng nhẹ chơi đùa cũng quá trớn, gọi chi phiếu bằng cách này muốn đùa cợt sao? Nếu hôm nay cô không tận mắt nhìn thấy tờ chi phiếu, sao có thể ngu được chứ!

Cuối cùng, nhân viên chuyển phát nhanh bị Trần Nhược Vũ dọa cho sợ, đành đồng ý sẽ ưu tiên giao hàng cho cô trước, như vậy Trần Nhược Vũ mới chịu bỏ qua.

Nói chuyện xong, cô gọi ngay cho Mạnh Cổ, nói rằng nhân viên chuyển phát sẽ giao hàng cho cô luôn, cô sẽ ở công ty chờ, sau đó tỏ ra hung hăng: “Hôm nay mà không nhận được, em sẽ không tha thứ cho anh.” Không đợi Mạnh Cổ trả lời, cô liền dập máy.

Cảm di động mà cả bụng nguyên một cục tức, nhìn màn hình di động có hình đào hoa tiên sinh cô dùng sức đập mạnh vào gáy anh một cái. Đầu óc của phái mạnh rốt cuộc phát triển như thế nào vậy? Chuyển tiền lương cho bạn gái bằng cách này, gọi là lãng mạn với chả cảm động sao?

Thật đúng là điên rồ, dọa người đến sắp chết.

Trần Nhược Vũ đợi cho đến khi nhận được văn kiện. Cô cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ sau đó mới kí tên. Nhân viên chuyển phát thấy cô hung hăng như vậy cảm thấy hơi sợ, Trần Nhược Vũ mạnh tay xé bao kiểm tra.

Mở bao văn kiện ra, nhìn thấy hộp quà tặng, mở ra vừa hay thấy tám chi phiếu bình yên vô sự nằm trong hộp, cô thở phào một hơi, lúc này mới chịu tiếp vào giấy nhận hàng.

Nhân viên chuyển phát nhìn vào trong chiếc hộp, có vẻ hiểu được phần nào: “Bạn trai cô rất hào phóng.”

Trần Nhược Vũ liếc mắt một cái: “Nghe anh nói như tôi đang được ông chủ chu cấp vậy?”

“Sao có thể như vậy được, nhìn cô không giống với người được bao nuôi.” Chú chuyển phát nhanh khoát tay, nói là nói như vậy, trên mặt cũng biểu tình vẻ trái ngược. Đi ra bên ngoài còn lầm bầm một câu: “Đầu năm nay, kiểu người nào cũng có.”

Trần Nhược Vũ nhìn thấy mọi thứ vẫn còn nguyên, con tức cũng giảm dần, nhưng nghĩ tới Mạnh Cổ dùng cách này hù dọa cô, hù chết cô còn chưa tính, còn khiến người khác cảm thấy cô là người phụ nữ như vậy, có chút không thoải mái. Cô gọi điện cho Mạnh Cổ, kể lể về việc này rồi muốn gặp mặt anh nói chuyện.

Buổi tối, Trần Nhược Vũ nằm ở trên giường, cầm tờ chi phiếu của Mạnh Cổ ngắm nhìn. Lúc này mọi chuyện cũng qua rồi, cô không còn tức nữa, ngược lại còn thấy cảm giác ngọt ngào, muốn gọi cho Tư Tư.

Được rồi, người đàn ông này đem tiền lương đưa cho cô, tuy rằng quá trình hơi kinh khủng một chút, nhưng cầm tờ chi phiếu trên tay, cảm giác rất đối ngọt ngào.

Ác bá tiên sinh à, anh là tình anh trong xã hội ư, anh quá ngây thơ.

Nhưng mà, ngây thơ lại rất đáng yêu.

Không phải, không thể cảm thấy anh rất đáng yêu, làm ra chuyện ngu ngốc như này, miễn cưỡng cho là đáng giận, đáng yêu mới đúng.

Chỉ có điều, có một chút, đáng yêu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đầu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cuộc đời có nơi nào mà không gặp lại nhau chứ, gặp lại chỉ muốn đá cho một phát

Ngày hôm sau, khi tan tầm, Mạnh Cổ nói rằng tối anh mới có thể đi được, anh bảo sẽ ăn cơm tại bệnh viện, nói cô cũng nên ăn ở nhà trước. Trần Nhược Vũ đồng ý, cô ăn xong sẽ tới bệnh viện chờ anh.

Hai người cứ như vậy mà chót lờ lợn, lúc tan làm Trần Nhược Vũ về qua nhà. Chờ tới lúc chuẩn bị ra khỏi cửa để tới chỗ hẹn với Mạnh Cổ thì gặp Lục Bảo Ny ở tiểu khu.

Đối với Lục Bảo Ny, ấn tượng của Trần Nhược Vũ khá sâu sắc, liếc mắt một cái cô cũng có thể nhận ra. Về mặt của Lục Bảo Ny có vẻ khàn trương, do dự, ngẩng đầu nhìn thấy Trần Nhược Vũ mãi lúc sau mới có phản ứng, bỗng trở nên kinh ngạc, quay đầu bỏ chạy.

Trần Nhược Vũ thấy hơi bức mình, không biết cô gái này bị làm sao nữa, kết quả Lục Bảo Ny chạy được một khoảng khá xa, sau đó mới quay đầu nhìn Trần Nhược Vũ nói: “Cái đó, xin chị, nếu gặp Chu Triết, đừng nói với anh ấy là gặp qua em.”

Trần Nhược Vũ sững sốt, theo bản năng chỉ biết gật đầu.

Lục Bảo Ny lại cường điệu hơn: “Ngần vạ lần đừng nói cho anh ấy biết.”

Lúc này Trần Nhược Vũ không gật đầu, về mặt cô nghi ngờ, Lục Bảo Ny vừa chạy vừa nói: “Em không làm chuyện gì xấu cả, chỉ có điều, em không để anh ấy biết là em đến tìm. Em biết, em không nên tới tìm anh ấy, vậy chị đừng cho anh ấy biết.” Về mặt của Lục Bảo Ny đỏ bừng, khàn trương đến mức nói lắp.

“Uhm.” Lúc này, Trần Nhược Vũ đã hiểu được mọi chuyện.

“Chị hứa đi, là sẽ không nói, đúng không?.” Lục Bảo Ny hỏi.

“Uhm.” Trần Nhược Vũ trả lời.

Lục Bảo Ny thở nhẹ ra: “Vậy em đi đây, ngại quá, hẹn gặp lại.”

Trần Nhược Vũ gật đầu, đi theo hướng của Lục Bảo Ny rời khỏi tiểu khu, đến bến đỗ chờ xe bus. Lục Bảo Ny cũng đang đứng đó chờ. Hai người đi được một đoạn mới phát hiện là cùng đường, đều cười gượng một cái.

Lục Bảo Ny hơi bồn chồn khi đứng chờ xe bus, cũng không nói chuyện với Trần Nhược Vũ. Trần Nhược Vũ nhìn cô một lúc, đột nhiên hỏi: “Em thích Chu Triết?.”

Lục Bảo Ny bị dọa cho giật bắn cả người, gương mặt ửng đỏ cả lên, chân tay luống cuống.

“À, ra vậy.” Trần Nhược Vũ gật gật đầu.

“Em, em ... không có.” Lục Bảo Ny có ý giải thích nhưng thấy được về mặt không chút tin tưởng của Trần Nhược Vũ, gấp đến độ giữ chặt tay của cô: “Chị đừng nói cho anh ấy biết, xin chị đó.”

Trần Nhược Vũ nhìn cô, nghĩ đến lúc trước mình theo đuổi Mạnh Cổ khổ sở như nào, lên tiếng hỏi: “Em đến tìm anh ấy là muốn thổ lộ?.”

Lục Bảo Ny e thẹn đáp: “Em, em cũng không biết nên nói với anh ấy chuyện gì, chỉ biết đi đến thôi.”

“Đến rồi mới thấy hối hận, còn muốn bỏ chạy?.”

“Anh ... em ...” Lục Bảo Ny quanh co nửa ngày: “Anh ấy phải về nhà, em định sẽ nói với anh ấy, nhưng sợ lại mang đến phiền phức. Anh ấy là một người tốt. Nhưng nếu không nói, em sợ sẽ không còn cơ hội để nói.”

“Vậy thì nói thôi.”

Lục Bảo Ny lắc đầu: “Vẫn là không nên. Gia đình em không muốn em chuyển tới nơi khác, cho dù em có nói, cũng có ý nghĩa gì đâu. Hơn nữa, anh ấy

cũng không thích em”

“Anh ấy lần trước rất lo lắng, còn chạy đi tìm em.”

Lục Bảo Ny thoáng kinh ngạc, dường như không dự đoán được Trần Nhựt Vũ sẽ biết chuyện này: “Anh ấy đối với ai cũng tốt, nếu em xảy ra chuyện gì anh ấy cũng sẽ quan tâm.”

Trần Nhựt Vũ không biết nên nói gì. Lục Bảo Ny cúi gầm xuống, cũng không biết nói gì.

Một lát sau, Trần Nhựt Vũ nhìn không được, cô nói: “Bảo Ny, chị có thể gọi em là Bảo Ny được không?”

Lục Bảo Ny ngẩng đầu nhìn cô, gật gật.

Trần Nhựt Vũ nói: “Chị nói em nghe, người yêu chị là bác sĩ, điều kiện anh ấy rất tốt, so với chị thì tốt hơn nhiều, do dự rất lâu, sau đó chị vẫn kiên trì theo đuổi anh ấy.”

Lục Bảo Ny nhìn cô, chờ câu tiếp theo.

“Nhưng anh ấy từ chối chị. Sau đó chị bỏ cuộc.”

“Vâng.” Lục Bảo Ny cúi đầu, bị đá kích.

“Thế nhưng sau đó, anh ấy lại theo đuổi chị, và bây giờ hai người đang ở bên nhau.”

“Hả?.” Lục Bảo Ny kinh ngạc ngẩng đầu.

Trần Nhựt Vũ nói: “Ý của chị, nếu lúc trước kia chị không kiên trì theo đuổi anh ấy, cả hai sẽ không có ngày hôm nay. Tuy rằng trong quá trình cũng gặp thất bại nhưng chị đã từng tranh thủ cơ hội của mình. Em không dám thử, cảm thấy cam tâm sao?”

Lục Bảo Ny há to miệng, đứng sững một chỗ.

Xe bus gần tới nơi, cô phải lên xe luôn, bước lên vài bước quay lại nói: “Chị phải đi rồi.”

Lục Bảo Ny lúc này mới có phản ứng lại, vội kêu lên: “Chị có thể cho em số di động được không. Em, em không có người để chia sẻ.”

Trần Nhựt Vũ đưa số điện thoại của mình cho cô, Lục Bảo Ny nói: “Cảm ơn.” Sau đó cô vẫn vẫy tay ngồi lên xe bus.

Trên đường đi, tâm trạng của Trần Nhựt Vũ rất tốt. Tâm sự của người yêu đơn phương ai hiểu chứ? Đương nhiên là cô!

Trần Nhựt Vũ lại muốn hát một bài. Nếu Bảo Ny có thể may mắn như cô, cuối cùng có thể ở bên cạnh người mình yêu, như vậy sẽ là chuyện rất tốt. Hơn nữa, nếu như vậy thì Chu Triết sẽ tìm được nữa còn lại, cha mẹ cô cũng sẽ không o ép nữa. Cũng không biết phải đợi tới khi nào cô mới dám đưa Mạnh Cổ về nhà ra mắt.

Trần Nhựt Vũ đi vào trong bệnh viện, theo thường lệ, cô sẽ ngồi chờ ở vườn hoa. Cô gọi điện thoại cho Mạnh Cổ, anh nói ít nhất phải hơn mười phút nữa mới xuống dưới được, Trần Nhựt Vũ nói không sao, để cho anh yên tâm làm việc.

Cúp điện thoại, cô ngồi một mình ở trong vườn hoa, thời tiết hôm nay hơi lạnh, ở vườn hoa cũng không có gì đặc sắc, lá cây theo làn gió cũng giã ra đung đưa. Trần Nhựt Vũ bỗng nhiên cảm thấy thiên nhiên ngập tràn chán lý, nhìn xem, thực vật đều nói cho cô biết, cho dù khóm hoa có đẹp đến thế nào thì cũng sẽ lụi tàn, chỉ có duy nhất cành cây sẽ bền bỉ đến giây phút cuối cùng.

Cô là cành đào, còn đẹp hơn cả hoa đào.

Vừa nghĩ như vậy, lạ nhìn thấy một bông hoa đào, hơn nữa là một bông hoa đào cực kì chói mắt. Thích Dao, đang mặc chiếc áo blouse trắng, đi cùng một bác sĩ khác đi ngang qua hành lang.

Trần Nhựt Vũ vô cùng kinh ngạc, sao người phụ nữ này lại xuất hiện ở đây? Là đồng nghiệp của Mạnh Cổ?

Lúc này, Thích Dao cũng nhìn thấy cô, giống như vừa nhìn đã nhận ra, cô ta dừng lại, nhìn về phía của Trần Nhựt Vũ.

Ánh mắt này.

Trần Nhựt Vũ nghĩ: “Cuộc đời có nơi nào không gặp lại nhau chứ, gặp lại là muốn đá một phát.” Tình cảnh hai người con gái gặp nhau. Cũng không biết Thích Dao có biết cô và Mạnh Cổ đang phát triển như nào không?

Trần Nhựt Vũ ngồi thẳng lưng, nhìn chăm chăm Thích Dao, cô nghĩ bạn gái đương nhiệm không thể để mất khí thế được, nếu không ác bá tiên sinh nhà cô còn mặt mũi nào đi nhìn người khác chứ?

Cũng may, Thích Dao không đi thẳng tới chỗ cô, chỉ dừng lại nhìn vài lần sau đó đuổi theo bác sĩ nữ đi đằng trước, cả hai cùng nhau rời đi.

Trần Nhựt Vũ cắn cắn môi, cô và Mạnh Cổ từ khi xác định quan hệ đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thích Dao, kì thực nếu nói cô không để ý tới người phụ nữ này là không đúng. Lúc trước, Mạnh Cổ có tình cảm rất sâu đậm với Thích Dao, cô cũng biết. Bởi vì chuyện tình dở dang này mà hai cuộc tình sau của Mạnh Cổ đều không thành, cô cũng biết. Mạnh Cổ vì Thích Dao mà đến năm 30 tuổi cũng chưa có gia đình, cô cũng biết.

Được rồi, những lí do liên tiếp cứ hơi ra, người phụ nữ không chỉ là virus cảm bình thường, thoát nhìn thì chỉ cảm thấy đau đầu sổ mũi, nhưng kì thực cũng sẽ khiến người khác phải mất mạng.

Trần Nhựt Vũ sờ sờ túi xách, lấy tấm chi phiếu tiền lương của Mạnh Cổ ra ngắm, thấy trong lòng yên bình hơn. Người đàn ông này ngay cả tiền lương cũng đưa cho cô, cô còn sợ cái gì chứ.

Đào hoa tiên sinh thông minh như vậy, nhất định sẽ biết hoa không trường thọ được, chỉ có cảnh mới bầu bạn được suốt đời.

Trần Nhựt Vũ ở trong lòng tự đề cao chính mình, tự mình cổ vũ cho bản thân, nhìn chằm chằm cảnh cây đến gần cả người, cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên bị cốc lên đầu một cái, cô quay ngoắt lại, nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Mạnh Cổ đang tươi cười rạng rỡ.

“Hi, người yêu, em ngẩn người trông rất đáng yêu.”

A, lời ngon tiếng ngọt.

Trần Nhựt Vũ nhanh tay giúp anh thêm đường cho hài hòa: “Đáng yêu đến nhường nào?”

“Đáng yêu giống như Trần Nhựt Vũ.”

Quá ấm áp, dường như cô lại được tăng bốc thêm một tầng. Trần Nhựt Vũ vui vẻ cười tươi, cười xong lại nghĩ tới anh khen cô đáng yêu đến gần cả người.

Hừ, đầu cơ trục lợi, căn bản là không phải khen.

“Bác sĩ Mạnh, em nhắc nhở anh, thời kì khảo sát của anh còn chưa qua, hơn nữa ngày hôm qua còn mắc phải sai lầm cực lớn, vừa rồi lại chạm vào điểm yếu của em. Anh nói xem, nên xử lí anh như thế nào?”

“Chạm vào điểm yếu của em?.” Mạnh Cổ nghi hoặc: “Vậy trước khi trừng phạt anh, em nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Hả? Sao chịu phạt cũng sáng khoái đến vậy?

Thái độ của anh khiến cho Trần Nhựt Vũ cảm thấy chính mình đang cố tình gây sự, cô cắn cắn môi, lên tiếng: “Anh và Thích Dao là đồng nghiệp, vậy mà không nói với em.”

“Thích Dao? À, hai bệnh viện trao đổi hoạt động, bệnh viện của cô ấy cử người đến đây đào tạo ngắn hạn. Lần trước không phải đã đề cập với em là bệnh viện anh có hoạt động trao đổi sao, em còn mắng anh là sao không đi trao đổi hoạt động nữa đi, tới tìm em làm gì.”

“Vậy anh chưa nói chuyện với Thích Dao.”

Mạnh Cổ vừa muốn mở miệng thì nhìn về phía sau của Trần Nhựt Vũ.

Trần Nhựt Vũ giật mình, nhìn theo tầm mắt của anh, thấy Thích Dao đứng ở cách đó không xa.

“Hai người làm sao vậy? Em nghe thấy nhắc đến tên của em” Thích Dao đang định cởi chiếc áo blouse để thay vào đó là chiếc áo khoác gió màu vàng, duyên dáng yêu kiều, mặt mày tươi cười rạng rỡ.

Đúng là người đẹp! Trần Nhựt Vũ ở trong lòng phi nhỏ vào cái thái độ giả vờ giả vịt của cô ta, nhìn thấy cô mà tò cái vẻ này đúng là muốn kích động cãi nhau mà.

“Nghe thấy nhắc tới tên của cô?.” Trần Nhựt Vũ không đợi Mạnh Cổ lên tiếng, giành nói trước: “Cô là người đấy?.”

Mạnh Cổ ở phía sau Trần Nhựt Vũ ho khan hai tiếng.

Hai người đồng loạt quay sang trừng mắt nhìn anh, trừng mắt xong lại quay đầu nhìn chằm chằm đối phương.

“Tôi chính là Thích Dao.” Thích Dao biết rõ là Trần Nhựt Vũ đang giả vờ, lại tỏ ra không nề mặt: “Chúng ta đã gặp nhau ở nhà của Mạnh Cổ, cô không nhớ sao? Tôi là bạn cũ của Mạnh Cổ, cô nhất định đã nghe qua tên tôi.”

“Cô tên là Thích Dao?.” Trần Nhựt Vũ không để ý tới câu bạn cũ kia, chỉ hỏi tên cô ta, dường như vừa rồi không nghe thấy gì.

Mạnh Cổ lại ho hai tiếng.

Lúc này hai người khác phái không thèm nhìn anh, chỉ chằm chằm nhìn đối phương.

“Đúng vậy, tôi là Thích Dao.” Thích Dao gần từng tiếng, nói rõ từng chữ, thân hình cao gầy đầy khí thế.

Trần Nhượng Vũ vênh cằm, nhưng so với khí chất của đối phương còn kém một chút, tự biết mình không bằng người, cô thêm so đo kiểu này nữa, chỉ nói: “Tên cô nghe lạ thật.”

Mạnh Cổ lại ho hai tiếng.

Trần Nhượng Vũ quay đầu nhìn anh, sau đó rời mắt sang chỗ khác: “Chúng tôi không nói đến cô, cô chắc nghe lầm. Tôi nói là uống thuốc. Là uống thuốc* chứ không phải Thích Dao*.”

(*) Uống thuốc - 吃药 - chí yào

(*) Thích Dao - 戚瑶 - qí yáo

Hai từ này phát âm gần như nhau.

Cảm ơn người đẹp Hina.

Thích Dao đánh mặt lại, Mạnh Cổ bật cười haha.

“Cười cái gì mà cười.” Trần Nhượng Vũ tròn mắt với anh: “Anh vẫn còn ho, đi uống thuốc đi.”

“Được, được, chúng ta đi mua thuốc về uống.” Mạnh Cổ kéo tay Trần Nhượng Vũ: “Em xem, tiếng phở thông của em tệ quá, uống thuốc với Thích Dao mà nói cũng không rõ.”

“Ai nói thế, em nói rất rõ ràng.” Trần Nhượng Vũ bỏ lại Thích Dao ở đằng sau, kéo tay Mạnh Cổ đi. Vừa đi vừa nói: “Là anh nghe không rõ, quả thực đã tới giờ uống thuốc.”

Thích Dao đứng ở phía sau trừng mắt nhìn theo bóng của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Anh sẽ danh chính ngôn thuận xuống tay với em

Mạnh Cổ đưa Trần Nhượng Vũ ra gara lấy xe, anh nghĩ một lúc sau đó cười: “Trần Nhượng Vũ, từ hồi em làm bạn gái của anh, công lực của em tăng thêm nhiều phần.”

“Cái gì công lực chứ, em vẫn luôn duy trì công lực.”

“Đúng, đúng. Chỉ có điều sau khi làm bạn gái anh thì công lực bộc lộ càng rõ.”

“Anh không phát hiện ra cô ấy là người như vậy sao? Rốt cuộc thì định tỏ về gì chứ? Bác sĩ Mạnh, con mắt nhìn người của anh thật sự quá kém. Không đúng, trước kia kém bây giờ thì ổn rồi.” Trần Nhượng Vũ càng ngắm càng thấy mất hứng: “Nói ngay, anh cố tình không bày ra vẻ mặt ôn hòa, ý là ám chỉ cho cô ấy có thể lên mặt với em đúng không?”

“Em nghĩ đi đâu thế?.” Mạnh Cổ tức giận.

“Được rồi, tạm thời em tin anh.” Trần Nhượng Vũ soi mói ánh mắt của Mạnh Cổ, nói tiếp: “Bác sĩ Mạnh, đối mặt với bạn gái trước đây, phiên anh đem mấy lời nói cay độc ra mà đối phó, nên phát huy triệt để một chút, duy trì hình tượng sự trinh tiết của anh.”

“Em đánh giá anh cao vậy sao?.” Mạnh Cổ nghiêng ngả khuôn mặt của cô: “Lần sau mà gặp cô ấy em cứ bơ đi, nếu cô ấy có vấn đề gì thì em cứ đến tìm anh.”

“Vì sao?”

“Vì sao gì chứ?.” Mạnh Cổ nói: “Loại chuyện như này đương nhiên phải do đàn ông giải quyết. Thật ra, anh cũng muốn nói rõ với cô ấy nhưng em thấy đó, cô ấy không có thái độ quần quít gì lấy anh, bị khiêu khích như vậy ắt cũng chẳng thoải mái gì. Anh sẽ nói với cô ấy, bảo cô ấy đừng tìm em nữa.”

“Không cần.” Trần Nhượng Vũ bĩu môi: “Vì sao anh lại muốn lấy lý do để gặp cô ấy chứ.”

“Này, cái này không gọi là lấy cớ.”

“Khăng định cô ấy sẽ hẹn hò đấy. Chọc giận anh một lần thì anh sẽ phải đi tìm cô ấy một lần, vậy đương nhiên cô ấy càng phải chọc anh tới bến, anh không để ý tới cô ấy thì cô ấy sẽ không có ai diễn cùng.”

“Vậy nếu cô ấy tới tìm em, nhưng không trút giận lên người anh, thì sao anh có thể trối chân được cô ấy lại chứ.”

“Nếu anh muốn trối chân cô ấy tức là anh sẽ nghĩ tới đúng không, đừng có chạm đầu ngón tay vào người cô ấy.” Trần Nhựt Vũ giờ hất một ngón tay lên lắc lắc, nói tiếp: “Anh yên tâm, em có trút giận thì cũng phải trút lên người cô ấy. Cho dù cô ấy có kêu gào thế nào, em cũng chỉ trừng mắt nhìn cô ấy mà không nói lời nào, cho tức chết thì thôi.” Trần Nhựt Vũ nắm chặt tay thành nắm đấm, làm biểu tình nín thở nhẫn nhịn.

Mạnh Cổ bị chọc cho cười aha: “Trần Nhựt Vũ, trước đây anh đã quá xem thường em”

“Đương nhiên rồi.” Cô vênh cằm lên, giọng ông ông: “Dù sao lập trường của anh cũng cần phải rõ ràng, ngôn ngữ cử chỉ cần phải hạn chế, không thể cho cô ấy một tia hy vọng nào cả. Anh có thể làm được vì anh đủ tư cách đó. Còn hành vi của cô ấy, em sẽ không đổ lên đầu anh.”

Mạnh Cổ không cười, chỉ nhìn chăm chăm cô, thấy sắc mặt cô ửng hồng: “Sao thế, anh lái xe nhanh lên.”

Mạnh Cổ kéo cô sát bên người mình, hôn chụt một cái, sau đó khởi động xe: “Muốn đi đâu?”

Trần Nhựt Vũ ngó nghiêng xung quanh, đảm bảo không có ai nhìn thấy hai người mới cảm thấy yên tâm. Cô nghĩ: “Ra ngoài chơi thì tốn tiền, đến nhà anh thì lát anh phải đưa em về, hay về nhà em đi.”

“Vậy em chạy đến đây đón anh làm gì, xong việc anh đến thẳng nhà em có phải hay hơn không?”

“Nhưng em muốn đến đón anh, anh làm việc vất vả, tan làm nhìn thấy em không vui sao?”

Mạnh Cổ nhìn cô một lúc lâu.

“Nhìn cái gì vậy, em ngồi xe bus tiện lắm, dù sao em cũng rảnh mà. Anh đến nhà em đi, chúng ta uống nước nghỉ ngơi, sau đó nói về sự kiện chuyển phát ngày thơ ấy, rồi anh về sớm một chút ngủ sớm.”

“Không về nhà được không?”

“Không được.” Trần Nhựt Vũ mặt đỏ như gấc.

Mạnh Cổ vừa lái xe vừa liếc nhìn cô, nhìn không được xoa xoa gương mặt của cô. Mặt cô càng đỏ, anh càng vuốt ve, sau đó anh nở nụ cười.

Anh bỗng nhiên đọc một dãy số, Trần Nhựt Vũ nhú mày: “Có ý gì vậy?”

“Đây là mật mã tài khoản tiền lương của anh.”

“Anh đưa cho em, thì anh lấy gì để dùng? Hàng tháng em đưa tiền cho anh sao?”

“Nếu em thích như vậy cũng được.”

“Cái gì mà cũng được.” Trần Nhựt Vũ bắt đầu bùng nổ: “Nếu em không đưa tiền cho anh, thì anh không thể ăn cơm, không trả nổi tiền điện thoại, tiền điện, nói chung là chẳng mua được cái gì cả.” Chiếc cảm nhỏ héch lên: “Anh nói vài câu dễ nghe đi, em sẽ cân nhắc xem hàng tháng có nên đưa nhiều cho anh một chút hay không.”

Mạnh Cổ cười haha: “Mấy phí này hàng tháng sẽ tự động trừ vào tài khoản, mua gì thì có thể tín dụng, hiện tại đều dùng thẻ tín dụng hết, em không biết sao?” Anh chu cái miệng lại hệt như một đứa nhò: “Thẻ tín dụng cũng có khoản nhất định, hàng tháng sẽ tự động trừ tiền thu phí sau đó sẽ báo con số còn lại cho anh, anh có thể ra ngân hàng rút tiền, vậy nên anh vẫn có khoản chi tiêu, cái thẻ này em cầm chẳng có liên quan gì cả.”

Trần Nhựt Vũ há hốc mồm: “Anh đều chuẩn bị xong xuôi việc di dời tài sản, vậy đưa cho em cái thẻ rỗng làm cái gì?” Tên này quá khôn lỏi.

“Không phải là thẻ rỗng, bên trong có tiền. Không phải phụ nữ thường hay nói phải nắm tài nguyên của đàn ông thì cũng như nắm được sinh mạng và gốc rễ của họ sao? Đây là tài nguyên của anh, em có cảm động không? Đương nhiên, chuyện khác cũng cần phải tính lại, tiền riêng, chờ sau khi đám cưới sẽ gộp cả của em vào.”

Trần Nhựt Vũ không để ý tới hai từ ‘tiền riêng’, cô đang muốn so đo chuyện khác với anh: “Nếu anh không dùng chuyển phát gọi tiền đến cho em, thì có lẽ em sẽ cảm động.”

“Dùng chuyển phát mới đánh bật được hiệu quả của sự ngạc nhiên lên.”

“Làm sao có thể được, hù dọa chết người? Anh rốt cuộc có chút ý thức nào về độ an toàn của tiền bạc không vậy?” Trần Nhựt Vũ lúc này mới ý thức được lời nói vừa nãy của anh: “Chờ một chút, người phụ nữ nào nói với anh tài nguyên coi như sinh mạng vậy?”

“Không nhớ rõ nữa, có lẽ là bạn?”

“Hừ, loại này là kiểu so sánh hạ lưu, là suy nghĩ của cánh đàn ông tự biên tự diễn cho mình rất hiểu phụ nữ. Kì thực phụ nữ như em rất đơn thuần, không hề nghĩ đến những chuyện như này.”

Mạnh Cổ cười trộm: “Anh nghĩ em nên thưởng thức kiểu so sánh như thế này, rất sinh động. Nhớ đến cái kiểu phụ nữ đoan trang đơn thuần thôi cũng không nói, nhưng tôn nghiêm của đàn ông phải so sánh với ‘cậu nhỏ’ vừa phải kiên cường bá đạo mới là chính xác. Anh cảm thấy cô ấy so sánh như vậy rất ảo diệu, rất đáng yêu.”

Cơ mặt Trần Nhựt Vũ cứng đờ, mặt đỏ bừng bừng, sau anh tự nhiên giờ lại bài năm xưa ra vậy. Đúng là không nể mặt cô chút nào.

Mạnh Cổ liếc nhìn cô một cái, cười đến lộ cả hàm răng trắng bóng: “Sao mặt em đỏ vậy, em cũng nghe qua lời này sao?.”

Trần Nhựt Vũ nghẹn cứng họng, lớn tiếng: “Cho dù là so sánh sinh động anh cũng đừng đem vận mệnh của chính mình để trong túi chuyển phát nhanh chứ.”

Mạnh Cổ sùng sốt.

Trần Nhựt Vũ đột nhiên phát hiện không đúng, nhanh miệng bổ sung: “Ý em nói là chi phiếu ý.”

Mạnh Cổ cười haha: “Trần Nhựt Vũ, em muốn chọc cho anh cười đến chết sao?.”

Trần Nhựt Vũ đỏ mặt, không nói nên lời.

Mạnh Cổ càng cười càng lớn: “Em nói đúng, những thứ như thế anh nên tự tay đặt vào tay em mới được.”

Trần Nhựt Vũ mặt đỏ: “Này, anh đừng dùng lời nói sắc dục như vậy.”

“Đưa chi phiếu cho em thì có gì là sắc dục? Hay em nghĩ rằng anh và em muốn đưa gì đó vào tận tay em?.”

A a a a, trí tưởng tượng của Trần Nhựt Vũ bắt đầu hỗn loạn. Biểu tình của cô chọc cho Mạnh Cổ cười không dừng lại được.

Trần Nhựt Vũ nghiêng đầu sang một bên, mặc kệ anh.

Bỗng Mạnh Cổ dừng xe ở ven đường, Trần Nhựt Vũ kinh ngạc quay đầu lại: “Sao vậy?.”

Mạnh Cổ ho nhẹ, nói: “À, cho em kiểm tra anh một chút.”

Trần Nhựt Vũ há to miệng, đỉnh đầu như bốc khói, đang chuẩn bị lên con thì Mạnh Cổ nói: “Chi phiếu.”

Anh chỉ tay ra phía ngoài, Trần Nhựt Vũ nhìn theo, thấy ven đường ở một cột rút thẻ tự động. Trần Nhựt Vũ mới biết mình lại bị anh trêu đùa. Cô xoay người, đánh ba cái vào tay anh.

Mạnh Cổ cười haha, Trần Nhựt Vũ trừng mắt với anh: “Đọc lại mặt mã một lần nữa.”

Mạnh Cổ đọc lại, Trần Nhựt Vũ lờm anh một cái, sau đó xách túi đi xuống xe. Xem thì xem!

Đi tới cột rút tiền, cô móc thẻ bên trong ra, bỗng thấy hơi luống cuống, không phải vì bên trong thẻ có bao nhiêu tiền, mà chính là cảm giác mình và Mạnh Cổ đang tiến triển thêm vài bước nữa. Cô quay đầu nhìn thoáng qua Mạnh Cổ, thấy anh đang ôm tay lái nhìn cô cười cười.

Trần Nhựt Vũ lại đỏ mặt, cô cắn môi, cảm thấy hơi ngượng, cẩn thận đưa hẻ vào, sau đó bấm mặt mã, nhìn lướt qua con số bên trong, sau đó rút vội thẻ ra. Chạy nhanh như bay vào trong xe.

“Vừa lòng chưa?.” Mạnh Cổ vẫn đang cười.

Trần Nhựt Vũ ‘bịch, bịch’ đâm cho anh hai cú: “Nhiều tiền như vậy mà chuyển phát bị thất lạc em sẽ đánh chết anh.”

“Làm mất thì anh sẽ báo mất thẻ.”

“Này.” Trần Nhựt Vũ nghẹn suýt chết, anh còn không biết hỏi cái, thái độ tàn bạo.

“Được rồi, được rồi, đã nói mỗi lần em nắm bắt trọng điểm đều rất khác người, nếu là người phụ nữ khác sẽ cảm động tới mức tự động dâng lên một nụ hôn.”

Trần Nhựt Vũ trừng mắt nhìn anh, Mạnh Cổ lập tức sửa lại: “À, có người khác hôn thì cũng chẳng liên quan tới anh.”

Trần Nhựt Vũ bĩu môi, đem chiếc thẻ nhét vào trong ví tiền: “Tịch thu.”

“Được.”

“Đề cho nó sườn ầm ví tiền của em”

“Được.”

“Em sẽ không tiêu tiền của anh đâu, em giúp anh giữ.”

“Không sao, em cứ mua thoải mái, ngoại trừ sườn riêng thì còn có gì khác không?”

“Này, anh đừng kích thích em, em sẽ cho đó là kích lệ.” Trần Nhựt Vũ không phục, liếc mắt nhìn anh một cái.

Mạnh Cổ cười cười, hỏi cô: “Trần Nhựt Vũ, em có biết vì sao anh lại đưa thẻ cho em không?”

Muốn đồ cho cô vui, muốn cô cảm động ... “Vì muốn gia tăng sự tự tin của em?”

“Vì muốn em mau tiến vào cuộc sống của anh.” Mạnh Cổ nhìn cô: “Trần Nhựt Vũ, có người đã nhắc nhở anh rằng, cách sống của chúng ta, sự cảm nhận cùng với thói chí tiêu có khác biệt nhau rất lớn. Đây chính là tai họa ngầm và cần phải tiêu diệt, đúng không?” Anh đưa tay xoa xoa đầu cô: “Em cầm tài chính của anh, là em có quyền lớn nhất, em sẽ giúp anh chỉ tiêu trong cuộc sống. Ví dụ như thói quen dùng kem dưỡng da tay của anh, quần áo anh mặc, anh thích ăn gì, uống gì, đều do em đảm nhận, biết chưa?”

Trần Nhựt Vũ tưởng tượng tới cuộc sống sau này, mặt lại bắt đầu nóng hằm hạp. Cô khôn có tiền tích kiệm, cuộc sống cũng không dư dả. Cô muốn tặng anh quà, vì anh nên mua những gì, nhưng cô đã quan sát thử, anh dùng những đồ mà cô không mua nổi, mà mua những thứ rẻ tiền cho anh cũng không thích hợp.

Cho nên, việc cô có thể làm chính là phải cải thiện lại bản thân, để không khiến cho anh mất mặt. Cô cảm thấy, nên vì anh mà dốc sức thay đổi, mua quần áo mới, đồ make up cần phải biến mình trở nên xinh đẹp. Cô lau sạch đôi gầy da, quần áo cũng là lượt kĩ hơn, không phải vì cô hăm hủ vinh, mà chỉ vì không muốn chênh lệch với anh quá nhiều.

Thật ra, yêu đương với anh, cô đã nghĩ rất nhiều. Tuy rằng anh thích cô không phải vì điều kiện hay vẻ bề ngoài, nhưng hai người thường xuyên xuất hiện bên cạnh nhau, cô phải cố gắng thích hợp với hoàn cảnh và vị trí của anh. Cô sẽ không thể nghĩ rằng sẽ có câu chuyện cô bé lọ lem và hoàng tử yêu nhau rồi hoàng tử sẽ vì cô bé lọ lem mà ở bờ ăn bụi được chung sống hạnh phúc được, nhưng cô biết, hoàng tử mà cô yêu, có tính cách rất đặc biệt.

Cô vẫn là Trần Nhựt Vũ, nhưng cô hy vọng mình có thể trở thành Trần Nhựt Vũ của bác sĩ Mạnh.

Chỉ có điều, cô không đoán được, thì ra ngoài vẻ lạnh lùng và tính cách ác bác tiên sinh thì anh và cô cũng rất giống nhau, tại vì muốn kéo gần khoảng cách chênh lệch lại mà cả hai đều nỗ lực.

Trần Nhựt Vũ cười đến tít cả mắt, nhào người sang bên Mạnh Cổ, hôn lên mặt anh một cái: “Bác sĩ Mạnh, anh cố lên. Còn thiếu một chút nữa thôi, em khẳng định anh sẽ là của em”

Mạnh Cổ cũng hí hóp mắt lại, ánh mắt đầy tà ý: “Muốn khẳng định anh là của em việc này không đơn giản đâu ...”

“Bốp.” Không đợi tên lưu manh nói ra toàn câu sắc dục, anh đã bị đánh.

Buổi tối hôm nay, Mạnh Cổ ở lại nhà Trần Nhựt Vũ tới khuya mới chịu về. Đương nhiên không hề có chuyện đòi bại nào xảy ra cả, chỉ là anh không muốn đi, nói chuyện trên trời dưới biển liên thiên mã.

Trần Nhựt Vũ kể chuyện của Lục Bảo Ny, còn nói rằng Chu Triết và Lục Bảo Ny nếu là một đôi, thì người trong nhà cô có thể giải quyết được.

Mạnh Cổ đối với chuyện của người khác anh không có hứng thú, nhưng chuyện tạo cơ hội để ra mắt với người trong nhà của cô thì đúng là nên trao đổi một lần.

“Vậy cũng hay, vài ngày nữa tìm lấy một ngày, hẹn cha mẹ anh, chúng ta cùng ăn bữa cơm, sau đó sau Tết âm lịch, anh sẽ về nhà cùng em, ra mắt cha mẹ em.”

“Như vậy nhanh quá, chúng ta yêu đương chưa được lâu.”

“Tích thu tài sản của anh rồi còn gì, còn dám nói quá nhanh để ra mắt cha mẹ?”

“Đó là hai việc khác nhau.”

“Như nhau cả thôi. Anh nói em nghe, chẳng nhanh chút nào. Gặp gỡ người lớn, Tết âm lịch trở về vừa hay là lúc em trả nhà, em chuyển qua nhà anh ở đi. Qua một thời gian sống chung, nếu em không có ý kiến gì, đối với biểu hiện trên giường của anh em thấy hài lòng thì chúng ta kết hôn, trình tự như vậy quá tuyệt vời.”

Trần Nhựt Vũ lại bắt đầu đỏ mặt: “Cái gì mà trên giường, anh lại bắt đầu ăn nói sắc dục.”

“Không phải là sắc dục, là chuyện đứng đắn.”

“Ý của anh chính là sống thử, nếu cảm thấy không có vấn đề gì thì kết hôn sao?”

“Đúng.”

“Đây được cho là lời cầu hôn sao?”

“Em cho là như vậy cũng được.”

“Sao em cảm thấy quá nhanh vậy.”

“Không hề, làm từng bước từng bước một.”

“Vậy nếu đối với biểu hiện trên giường của anh em không hài lòng thì sao?”

“Trần Nhựt Vũ, em đang ‘cổ vũ’ anh sao? Cái gì có thể nghi ngờ nhưng chuyện này tốt nhất là đừng nên. Nếu không, anh sẽ không nhịn nữa mà chúng ta sẽ chứng minh luôn.”

Trần Nhựt Vũ đỏ mặt, ôm vội chiếc chăn lên người.

Xem thấy cô không có chút tương lai nào, Mạnh Cổ bực mình: “Mau mau đi gặp người lớn. Gặp người lớn xong rồi tới lúc đó anh sẽ danh chính ngôn thuận xuống tay với em.”

“Rốt cuộc thì anh đang suy nghĩ cái gì?” Trần Nhựt Vũ đá anh một cú.

“Suy nghĩ vấn đề của đàn ông.” Mạnh Cổ không hề tỏ ra xấu hổ, dù chỉ là một chút.

Trần Nhựt Vũ bĩu môi: “Em còn muốn sau Tết âm lịch, sẽ tham khảo ý kiến trong nhà, dự đoán trước tình huống, sau đó an bài cho mọi người gặp mặt. Chờ anh gặp cha mẹ em xong, em sẽ xét đến ý kiến của anh.”

“Vì sao trình tự lại như thế này.”

“Em muốn cho anh xác định trước.”

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô, cô nghĩ nhà cô là hang hùm miệng cọp, anh gặp xong có quay đầu rút lui không?

Thế nhưng, Trần Nhựt Vũ không nghĩ tới, cha mẹ hai bên chưa gặp nhau, cô lại gặp cha mẹ của Chu Triết trước!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Đàn ông là chiếc hố xí tắc đường ống

Nghiêm túc mà nói việc này do Lục Bảo Ny gây ra.

Ngày đó khi Lục Bảo Ny được Trần Nhựt Vũ tổng động viên, trở về trần trở mặt một thời gian, sau đó hạ quyết tâm sẽ nói ra tiếng lòng của mình.

Cô gọi điện thoại cho Trần Nhựt Vũ, nói rằng mấy ngày nay đang tìm cơ hội hành động, cô nói cho dù không được may mắn như Trần Nhựt Vũ nhưng cuối cùng cũng được đền bù xứng đáng, nhưng cô không hề hành động theo cảm tính, không hề cảm thấy oan ức, cũng không thấy tiếc nuối gì cả.

Trần Nhựt Vũ nghe xong có chút khản trương, Lục Bảo Ny ngược lại an ủi cô, nói bản thân đã suy nghĩ cẩn thận, đã chuẩn bị tâm lý tốt, còn nói cho dù kết quả ra sao cũng sẽ nói qua với cô một tiếng.

Ba ngày sau, Trần Nhựt Vũ nhận được điện thoại của Lục Bảo Ny, trong điện thoại cô gào khóc, nói rằng vừa mới hẹn Chu Triết ra gặp mặt để nói. Phản ứng của anh ấy là sững sờ, dường như không biết nên trả lời cô thế nào, cuối cùng cảm nín nửa ngày, anh nói rằng đã chuẩn bị xong xuôi tất cả về thành phố C, sẽ không ở lại đây nữa.

Trần Nhựt Vũ nói rằng cô hiểu được tình cảm của Lục Bảo Ny đối với Chu Triết, cho nên hiện tại hai người cũng đã tách ra, chuyện quay trở về quê Lục Bảo Ny cũng biết nhưng cô vẫn không chịu được liên gọi điện cho Trần Nhựt Vũ. Bề ngoài biết được kết quả đã định sớm nên cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, nhưng vì sao đang vui mừng khi trút được tiếng lòng thì lại khóc.

Trần Nhựt Vũ gặp phải tình cảnh như này cũng không mấy vui vẻ, cô nói: “Xin lỗi.” Cô cảm thấy rằng nếu như bản thân không nói với Lục Bảo Ny vài câu đó, thì cô ấy sẽ không phải chịu ám ức như thế này, còn khóc đã man đến thế, nhưng Lục Bảo Ny lại nói câu cảm ơn với cô.

Trần Nhựt Vũ kể chuyện này với Cao Ngự Lâm, hỏi ý kiến của cô. Cao Ngự Lâm nói như vậy cũng khá tốt, nói ra còn sung sướng hơn là chất chứa ở trong lòng. Cô cảm thấy Lục Bảo Ny vui mừng vì rốt cuộc cũng là làm chuyện mà ban đầu không dám làm, khổ sở vì không thể ôm tiếp hy vọng, kì thực cô cũng ảo tưởng qua rằng sẽ ở bên cạnh Chu Triết.

Đối với chuyện này, Lương Tư Tư có một cách nhìn khác, cô ấy cảm thấy chẳng có gì đáng để đau buồn cả, người đàn ông kia nói là đã thu xếp ổn thỏa về nhà, cũng không có nói là không thích Lục Bảo Ny. Nếu người con gái kia đã dự đoán được một phần nào đó, có lẽ cô ấy cũng chiếm được một chút, từng có người thích qua mình, đây cũng coi như thỏa lòng mong muốn. Nếu cô ấy dự đoán được thế cục từ trước, thì đây mới chỉ là bắt đầu, giải quyết chuyện tình yêu thường khó khăn, một là đi theo anh ta về nhà hai là tìm kiếm lí do để người đàn ông đó ở lại, thế có phải ổn hết rồi không?

“Nhưng có lẽ Chu Triết không nói không thích cô ấy chính là cách từ chối khéo, ca tính của anh ấy không phải dạng ba phải.”

“Vậy cô Bảo Ny kia xác định chưa? Hỏi rõ chưa? Hỏi chắc chắn rồi chứ? Đàn ông đôi khi không chu đáo như chúng ta tưởng. Anh ta cũng không từ chối thẳng thừng, chỉ nói rằng sẽ về nhà, uyển chuyển cái rắm. Loại tình huống như này anh ta nên từ chối thẳng thừng, không cho Lục Bảo Ny chút hy vọng, thế mới đúng chứ?”

Trần Nhựt Vũ ngẫm lại, nghe qua đúng là có hai khả năng tồn tại. Thế nhưng cô lại không dám đi cổ vũ Lục Bảo Ny, lỡ may Chu Triết không để ý tới điều này, chẳng phải sẽ để lại sẹo cho cho Bảo Ny hay sao, lại còn gây rắc rối cho Chu Triết nữa.

“Đúng, việc này bạn không nên xen vào.” Lương Tư Tư nói: “Bọn họ đã muốn như vậy, thì kệ. Dù sao cũng không phải bắt đầu, kệ đi.”

Vì thế Trần Nhựt Vũ không nói lại vấn đề này với Lục Bảo Ny, gặp lại Chu Triết ở tiểu khu cũng chỉ trao đổi vài câu, cũng chẳng nhìn ra sự khác thường nào ở anh, cả hai người đều không nhắc tới chuyện của Lục Bảo Ny.

Trong khoảng thời gian này, Trần Nhựt Vũ còn cả đồng chuyện cần phải làm. Cô đã từ chức ở công ty bán bảo hiểm, đi tới công ty mạo dịch của Triệu Hạ để làm, làm đại lí kinh doanh bao cao su.

Bởi vì Tết âm lịch ngày càng đến gần, cô cũng cần sắp xếp cuộc sống của chính mình, công ty Triệu Hạ phát triển khá ổn, tiền lương cũng ổn định, như vậy khi cô cần thuê nhà mới, kinh tế cũng có đủ khả năng.

Tuy rằng cô rất hy vọng sớm ngày Mạnh Cổ tu thành chính quả, nhưng thời qua quá nhanh, cô không thể chắc rằng đến ngày đó mình sẽ sống chung với Mạnh Cổ.

Chung quy là vẫn chưa nắm chắc, cho nên cô cần phải chủ động, không nên phụ thuộc quá vào anh, lại không thể để ảnh hưởng tới anh vì những chuyện này.

Cô sợ anh sẽ mất hứng, hơn nữa cô đang hy vọng anh đối với cô cũng giống như cô đối với anh. Có lẽ cô nên dỗ cho anh vui vẻ một chút, làm món đồ ăn mà anh thích ăn, hơn nữa cô cũng kì vọng anh sẽ bao dung với cô, ví dụ như khi mua sầu riêng anh sẽ không xụ mặt một đồng ra nữa.

Tuy nhiên, hai người cũng có cãi nhau.

Lần đó, anh hẹn cô đi xem phim, bộ phim là phim hoạt hình mà Trần Nhựt Vũ thích. Nhưng hôm đó anh phải tăng ca, tới khuya mới xong. Trần Nhựt Vũ đành nói rằng nên về nhà sớm nghỉ ngơi. Nhưng Mạnh Cổ kiên trì nói rằng nhất định phải xem, nhưng trong lúc xem phim anh ngủ gật đến ba lần, khiến cho Trần Nhựt Vũ rất tức giận.

Cô nói với anh vài câu, nếu tăng ca cũng không nên miễn cưỡng đi xem phim như vậy khiến cô trở thành con người xấu xa, mà cô cũng không cảm thấy thoải mái. Thế nhưng anh lại tỏ ra cực kì mất hứng, nói còn to tiếng hơn cô, anh nói rằng anh đang chăm sóc cô, rất vất vả đưa cô đi xem phim, cô còn không cảm kích mà còn mắng anh.

Vì chuyện này mà khiến cho cả hai đều không vui. Mạnh Cổ thậm chí còn nói nếu không vì xem phim thì chẳng cãi nhau, khiến Trần Nhựt Vũ càng thêm bực dọc.

Còn có một lần, Mạnh Cổ quyết tâm vài ngày sẽ không tăng ca, đưa Trần Nhựt Vũ ra ngoài ăn cơm. Trần Nhựt Vũ cho rằng ở nhà nấu vài món là được rồi nhưng Mạnh Cổ không đồng ý, cảm thấy mấy ngày này cần phải đặc sắc, cô sao lại qua loa đến thế được. Vì thế Trần Nhựt Vũ nhường anh, cùng anh ra ngoài. Sau đó anh được một nửa thì ngập lía lịa, làm cho Trần Nhựt Vũ càng không thoải mái, vì thế lúc ra về cô nói sẽ ngồi xe bus về nhà, bảo Mạnh Cổ nhanh về nhà. Mạnh Cổ cho rằng lời nói này của cô là không tôn trọng anh, để bạn gái ngồi xe bus còn mình lái xe về nhà thì còn đâu là thể diện nữa.

Thế là vì gọi là mặt mũi, sớm biết đã không ra ngoài ăn cơm, hai người lại gây gổ với nhau.

Còn ghê rợn hơn là Mạnh Cổ không thích đi dạo phố, cần mua gì thì đi thẳng tới nơi cần mua, nhưng Trần Nhựt Vũ lại thích so sánh giá cả, so sánh kiểu dáng hoặc so sánh với sản phẩm trên truyền hình, còn anh thì không thích đi dạo để mua sắm, từ khi có Trần Nhựt Vũ giúp anh mua quần áo, đồ dùng cá nhân, anh bắt đầu hiện nguyên hình bản tính thiếu gia, liệt kê một loạt danh sách cần phải mua, từ chối việc cô dẫn anh đi mua sắm linh tinh, sau đó còn nói soi mói đồ cô mua về, không hài lòng ở chỗ nào nữa.

Vì chuyện mua sắm, mà hai người cũng tốn không ít nước bọt để tranh cãi.

Những việc nhỏ nhặt như này cũng đủ khiến Trần Nhựt Vũ trở nên cảnh giác, cô lo lắng tình cảm của hai người chưa đủ sâu nặng, nếu sống chung với

nhau quá sớm chỉ sợ tranh cãi chỉ tăng chứ không giảm. Ôn ă, tranh cãi sẽ nhiều hơn, cô cũng hiểu được. Chuyện này nên phát triển chậm lại một chút, đợi đến thời điểm thích hợp, hai người đã dần thích ứng, có đủ bao dung, sau đó hãy sống chung với nhau.

Mạnh Cổ đối với suy nghĩ này của cô tỏ ra cực kì bất mãn, anh cảm thấy anh đối với cô chưa đủ bao dung hay cô đối với anh chưa đủ tin tưởng là chuyện không nên.

Trần Nhược Vũ thờ dài, nói chuyện với Lương Tư Tư, cô ấy nói thần kinh đàn ông thô kệch như chân voi. Mà đối với Mạnh Cổ, anh thường xuyên có những hành động ngây thơ vô cùng. Cao Ngừ Lam đã nói với Trần Nhược Vũ, cô nói rằng nếu có đàn ông ngây thơ, thì rất ít người có thể so sánh được với Doãn Tắc. Nhưng nói xong câu này hóa ra chỉ vì biện hộ cho Doãn Tắc, nói rằng đàn ông thật ra chỉ như trẻ nhỏ, cho dù là người đàn ông đặc biệt đến thế nào cũng không ngoại lệ, Doãn Tắc cũng chỉ là đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu mà thôi.

Trần Nhược Vũ bật cười, ngấm lại phụ nữ đúng là động vật kì lạ, có thể lờ đi điểm yếu của đàn ông ra để nói, lại có thể giúp họ tìm ra thứ để chứng minh cho bản tính của họ. Soi mói cũng giống như khoan dung.

Nói tóm lại, Trần Nhược Vũ còn đang bận công việc và cố gắng duy trì tình cảm, cô không biết được Lục Bảo Ny và Chu Triết đã gợn sóng đến nhường nào.

Đầu tiên là ngày đó cô gặp được Chu Triết ở tiểu khu, sau khi chào đón cô xong bỗng nhiên nhớ tới lần trước khi Chu Triết nói thời gian về nhà đã qua, sao anh vẫn còn ở đây?

Không quá hai ngày, cô nhận được điện thoại của Lục Bảo Ny, Lục Bảo Ny tỏ ra khá hưng phấn nói rằng Chu Triết bây giờ không đi nữa, anh và cô còn nói chuyện với nhau, trong lúc nói chuyện còn hơi khẩn trương, rất quan tâm đến cô, còn hỏi mấy câu cực kì ngu dốt. Cô hỏi Trần Nhược Vũ đây là tín hiệu gì? Có phải cô có hy vọng đúng không?

Trần Nhược Vũ không dám đoán, cũng không dám cổ vũ. Trên thực tế, cô muốn cổ vũ cũng không cần, Lục Bảo Ny ắt hẳn đã suy nghĩ thấu đáo. Vì thế Trần Nhược Vũ nhắc nhở cô, Chu Triết điều gì cũng chưa nói rõ, ý rằng kế hoạch quay về nhà cũng chưa hẳn thay đổi, cho dù có ái muội đến thế nào cũng sẽ không duy trì được bao lâu. Thời gian và khoảng cách sẽ giết chết tình cảm.

Lục Bảo Ny hít một hơi thật sâu, nói đã biết nên làm thế nào, rồi cảm ơn Trần Nhược Vũ.

Trần Nhược Vũ cúp điện thoại bỗng thấy mình và Lương Tư Tư lại như nhau, nên lo chuyện ác bá tiên sinh nhà cô, rồi cũng nên về nhà một chuyến.

Sau đó, cô nhận được tin Lục Bảo Ny đang theo đuổi Chu Triết. Chu Triết chưa nhận lời cũng không từ chối, hai người giống như địch bất động ta cũng bất động.

Lục Bảo Ny thường đến tiểu khu tìm Chu Triết, vì thế cũng tiện đường tìm Trần Nhược Vũ tâm sự. Cô nói với Trần Nhược Vũ, cô cảm thấy Chu Triết cũng thích mình, trước kia cô không dám có suy nghĩ này bởi anh đối với anh cũng tốt, kể cả với cô. Thế nhưng hiện tại, cô ra sức theo đuổi anh, xem xét phản ứng của anh, cô đã nghĩ thông suốt trước đây anh đối tốt với cô, là có ý anh cũng có cảm tình với cô.

Cô cảm nhận được điều này, cho nên Chu Triết mới tạm hoãn kế hoạch này, không trở về thành phố C, điều này đã được chứng minh.

“Em muốn cố gắng một chút, cho dù không đến được với nhau, thì ít ra em đã từng cố gắng, sẽ không thấy hối hận.”

Trần Nhược Vũ cảm thấy Lục Bảo Ny thực sự rất dũng cảm, cô thấy Chu Triết chưa đủ quyết đoán. Có điểm giống như Mạnh Cổ trước kia, cả ngày đều mờ ám, không rõ ràng, rốt cuộc là ý gì? Cô không biết rốt cuộc trong đầu họ đang suy nghĩ cái gì nữa.

Vì chuyện này, cô đến hỏi Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ nói: “Khi đó là không nắm chắc, đương nhiên không thể giải quyết rõ ràng với em. Em cũng không ngừng lại khi đó em dùng thái độ gì đối với anh, trước tiên anh cần phải xác nhận rõ, rốt cuộc em có chỗ nào hấp dẫn mới có thể đi bước tiếp theo, đúng không?”

“Không đúng, có thành ý mà, giống như Lục Bảo Ny vậy, mặc kệ con đường phía trước như thế nào, đều dám theo đuổi.”

“Bảo Ny đó là chết rồi mới hồi sinh. Anh đây là từ từ dây dưa với em, anh dây dưa quá tốt.”

“Cùng với phụ nữ dây dưa, suy nghĩ này vốn không đúng đắn, không có trách nhiệm. Nếu không nắm chắc, không xác định được, vì sao còn mờ ám làm gì?”

Mạnh Cổ lé mắt nhìn cô nửa ngày: “Trong đầu em đang suy nghĩ cái gì, rất rành rồi sao? Mờ ám có thể do chúng ta không chế được sao? Không có phụ nữ các em phối hợp, thì mờ ám sao có thể diễn ra? Còn chê anh không có trách nhiệm, em ném đá vào mặt hồ yên ả sau đó bỏ chạy, em có trách nhiệm sao? Anh nhớ lại những lúc em trêu chọc anh, quay đi một cái liền bày ra vẻ mặt vô tội ‘Em chưa làm gì cả’ nghĩ đến là anh thấy tức.”

“Dù sao đàn ông các anh chơi trò chơi mập mờ là không đúng.” Trần Nhược Vũ nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra câu để phản bác, mãi mới nói ra được câu ‘dù sao’.

“Vậy em cứ coi đàn ông là chiếc hồ xí tắc đường ống đi.”

Anh còn để ý sao?

Bốp, Trần Nhực Vũ đánh ác bá tiên sinh một cái.

Trần Nhực Vũ không nghĩ tới, Chu Triết và Lục Bảo Ny không chỉ dừng lại ở đó, Chu Triết chạm chạp tới mức kinh động đến cả cha mẹ anh. Ngày đó, cha mẹ anh gọi tới thành phố A, nói rằng sẽ tới đó, còn tìm tới tận cửa nhà cô, hẹn cô đi ăn cơm.

Trần Nhực Vũ ngây ngẩn cả người, quả nhiên chuyện người khác không nên xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Anh còn muốn ăn món khác

Mẹ của Chu Triết hẹn Trần Nhực Vũ ăn cơm, đối với cuộc hẹn này, Trần Nhực Vũ nhận thấy rằng Chu Triết vẫn chưa nắm rõ tình hình. Bởi vì anh không tham dự, cũng không gọi điện cho cô. Nhưng thật ra mẹ cô cũng biết, bởi bà gọi điện cho Trần Nhực Vũ, nói rằng mẹ Chu Triết tới thành phố A, dặn dò cô phải tiếp đón chu đáo.

Trời biết vì sao cô lại phải tiếp đãi cha mẹ của Chu Triết, cô và họ có quan hệ gì chứ? Nhưng Trần Nhực Vũ chưa kịp tìm lí do từ chối thì tiếng chuông cửa vang lên, hai vị đại nhân không có quan hệ với cô đã xuất hiện ở cửa.

Cha mẹ Chu Triết rất khách sáo, nói rằng Chu bận việc, hai người ở đây cũng không có bạn bè, và lại biết Trần Nhực Vũ lại ở đây vì thế tìm tới cô để nhờ giúp đỡ, cô dẫn hai vị trưởng bối đi dạo khắp thành phố A, sau đó đi ăn cơm.

Da đầu Trần Nhực Vũ run lẩy bẩy, rất muốn nói rằng sự chênh lệch độ tuổi giữa cô và cha mẹ Chu Triết rất khó có thể làm bạn bè bình thường, chưa nói đến việc thoải mái nói chuyện.

Nhưng mà người lớn thì vẫn là người lớn, Trần Nhực Vũ nào dám không tiếp đón nồng hậu. Vì thế cô đành quyết tâm, đem theo tâm trạng lo sợ cùng hai vị trưởng bối đi dạo tới những nơi nổi tiếng của thành phố A, sau đó tìm một nhà khá tới ăn cơm.

Thái độ của cha mẹ Chu Triết thì ngược lại, rất thân mật, hòa nhã nhưng lại khiến Trần Nhực Vũ cảm thấy lo lắng, trưởng bối tìm hậu bối đi ăn cơm, bình thường thôi cũng cho thấy mục đích không hề đơn thuần.

Quả nhiên, trong lúc ăn cơm, hai vị trưởng bối hỏi về cuộc sống của Trần Nhực Vũ ở thành phố A, sau đó vô tình nhắc tới chuyện quay về thành phố C hay không, rồi nói tới chuyện thời tiết, mấy lời khách sáo đã nói xong, mẹ Chu liền đi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu Vũ, cháu gần đây có gặp qua A Triết không, hai đứa có trò chuyện gì không? Bác vẫn hy vọng hai đứa có thể nuôi dưỡng tình cảm.”

Đến rồi, đến rồi, Trần Nhực Vũ lạnh hết cả sống lưng, cẩn thận trả lời: “Cháu và Chu Triết đều là bạn tốt, lại ở cùng một khu nên đôi khi cũng có gặp nhau.” Cô nói như vậy, đã rõ ràng chưa?

Cha Chu không lên tiếng, chỉ im lặng uống trà. Mẹ Chu cười cười, nói tiếp: “Tiểu Vũ à, A Triết vốn là định đầu tháng quay về nhà, nhưng bây giờ là giữa tháng rồi cũng không có động tĩnh gì. Hai bác hỏi nó, thì nó chỉ ậm ừ cho qua, công việc thì nó vẫn nói là thuận lợi, mọi chuyện khác cũng vẫn tốt, thế nhưng khi nói đến chuyện về nhà thì nó lại do dự. Sắp tới Tết âm lịch, nếu đến bây giờ mà nó vẫn chưa có ý định trở về thì gần Tết chuyện vận chuyển hành lí về nhà sẽ rất khó khăn. Bác và cha nó nghĩ là nếu có vấn đề gì, thì chắc chắn là chuyện tình cảm.”

Trần Nhực Vũ không biết nên trả lời thế nào, chỉ nghĩ rằng, đúng là một vị trưởng bối suy nghĩ sâu sắc.

“Tiểu Vũ à, có phải cháu không muốn về thành phố C?.”

“Dạ?.” Trần Nhực Vũ há hốc mồm, chuyện con trai nhà bác và chuyện cô có về thành phố C hay không đâu có liên quan, nhưng có lẽ Chu Triết chưa nói rõ chuyện này với người trong gia đình, Lục Bảo Ny và Chu Triết cũng chưa rõ ràng, cô không thể bán đứng hai người họ được.

“Bác à, cháu và Chu Triết chỉ là bạn bè bình thường. Công việc của cháu đang dần ổn định, cháu cũng không có ý định quay trở về thành phố C, nhưng kế hoạch của Chu Triết hoãn lại, có khả năng không phải do cháu. Có lẽ anh ấy còn có việc chưa sắp xếp xong.”

“Còn có thể là chuyện gì khác chứ? Thời gian ngắn như vậy, mà nó phải quay trở về nhà, ngoài chuyện nam nữ ra thì còn có thể là gì?.”

Trần Nhực Vũ lại há hốc mồm, cô cũng không thể nói là Chu Triết vì một cô gái khác. Xong rồi, xong rồi, cô không thể chịu được nữa rồi.

Lòng bàn tay Trần Nhực Vũ ướt đẫm mồ hôi.

“Cháu, cháu cũng không biết rõ vì sao Chu Triết lại trì hoãn việc quay trở về nhà.” Trần Nhục Vũ nói xong lời này bỗng thấy chột dạ, cô nhận thấy biểu cảm của mình không đủ sức thuyết phục, bởi vì cha mẹ Chu Triết đều tỏ vẻ không tin, lộ rõ lên mặt.

Trần Nhục Vũ không chỉ đổ mồ hôi trong lòng bàn tay, mẹ Chu nhìn chăm chăm cô, nhưng không hỏi vặn lại. Bà lại hỏi Trần Nhục Vũ một đề tài khác, hỏi về người sinh sống ở thành phố A có vất vả không, người tuổi trẻ ở đây có hoạt động gì khi rảnh rỗi.

Bà hỏi một câu, Trần Nhục Vũ trả lời một câu, đầu óc cô trống trơn, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào mới phải.

Cô thật sự, không thể nói chuyện thoải mái với người lớn được.

Một lát sau, cha mẹ Chu Triết cùng lên tiếng, gọi điện cho Chu Triết, hỏi anh ta xong việc chưa, rồi gọi tới đây cùng nhau ăn cơm.

Mặt Trần Nhục Vũ tái xanh. Xong rồi, xong rồi, gọi cả Chu Triết cùng tới, lại muốn biến thành buổi xem mắt hay sao?

Tình cảm của cô và Mạnh Cổ đang trong thời gian ngọt ngào, bây giờ cô lại ngồi cùng cha mẹ của người đàn ông khác cùng nhau ăn cơm, chuyện này nên gọi là thế nào? Nếu như Mạnh Cổ biết, từ đào hoa tiên sinh biến thành ác bá tiên sinh sẽ rất đáng sợ.

Trần Nhục Vũ tìm cớ chạy vào trong toilet, lấy nhanh điện thoại ra gọi cho Mạnh Cổ.

“Bác sĩ Mạnh, em có chuyện muốn nói ngay với anh.”

“Làm sao vậy? Em đang ở đâu?..”

Trần Nhục Vũ đọc tên nhà hàng. Mạnh Cổ nở nụ cười: “Sao vậy, Trần tiểu thư? Em rốt cuộc đã nghĩ thông suốt muốn chứng minh năng lực tiêu tiền của mình rồi sao, muốn cho anh xem hóa đơn ‘chảy máu’ hay sao?”

“Không phải, không phải. Bác sĩ Mạnh, chứng sợ người lớn của em lại phát tác, muốn được cõ vũ.”

“Ai là trưởng bối?..”

“Cha mẹ Chu Triết.” Trần Nhục Vũ kể rõ mọi chuyện: “Hiện tại hai người gọi cả Chu Triết tới, em cũng không thể đi được, dạ dày bắt đầu đau, khó thở nữa.”

“Trần Nhục Vũ, em muốn chết sao? Muốn hồng hạnh vượt tường còn dám giả vờ đáng thương với anh.”

“Em nào dám vượt tường?..” Còn có ẩn tình bên trong, khó mà giải thích hết với anh được: “Anh đừng vội hung dữ với em, em nói thật với anh đó.”

“Anh bây giờ đang rất khó chịu. Loại chuyện như này giải quyết là xong, em khẩn trương cái quái gì? Bây giờ, em ra ngoài đi, nói rõ với họ là em với con trai họ không có quan hệ gì hết, em có bạn trai rồi. Sau đó em nói, cảm thấy không thoải mái, nói bye bye, rồi mau đến bệnh viện, chịu trách nhiệm với bạn trai của em. Đúng là không giám sát chặt em là không được.”

“Anh đừng làm loạn, bây giờ chưa thể lờ anh ra được, nếu không họ sẽ nói với cha mẹ em, em còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần báo cáo với người nhà.”

“Trần Nhục Vũ, gần đây hình tượng của anh đang có biến chuyển lớn, rất dẹt đáng sợ không?..”

“Anh đừng làm loạn.” Nói là nói như vậy, nhưng anh làm loạn cũng đúng, cô cảm thấy trong lòng kiên định hơn rất nhiều, có thể đi ra ngoài ứng phó với hai vị trưởng bối.

“Em mau tới bệnh viện chịu trách nhiệm với anh đi. Ngày mai anh muốn ăn thịt nướng, ngày kia muốn ăn sườn xào chua ngọt, ngày kia ...”

“Được rồi, được rồi.” Trần Nhục Vũ cắt lời của anh.

“Anh còn muốn ăn món khác, nhưng có lẽ chắc là em không đồng ý đâu.”

Lời nói này của Mạnh Cổ khiến Trần Nhục Vũ cân nhắc một lúc, sau đó mới hiểu ra được, mặt lại bắt đầu đỏ: “Bác sĩ Mạnh, anh đừng cả ngày chỉ nói mấy lời sắc dục.”

“Làm gì có sắc dục chứ, anh nói từ tế.”

“Anh còn dám nói!” Trần Nhục Vũ mặt đỏ như gấc, dạy dỗ anh một bài: “Bên cạnh anh không có người khác chứ?..” Mấy lời này để người khác nghe thấy thì còn gì là mặt mũi.

“Có người thì làm sao? Anh đùa với bạn gái anh, ai quản được chứ?..”

“Thực sự không có ai nghe thấy chứ?” Cô rất muốn đảm bảo cho anh một cú.

“Được rồi, không có ai cả, trong văn phòng chỉ có mỗi anh.” Giọng nói Mạnh Cổ đầy vẻ sung sướng, hiển nhiên khiến cô suốt ruột là niềm vui của anh, anh còn nói tiếp: “Trần Nhục Vũ, chúng ta ngày càng ăn ý, đến lúc gặp cha mẹ rồi.”

“Từ vấn đề này anh cho rằng chúng ta ngày càng ăn ý?”

“Mỗi lời nói sắc sảo của anh em nghe đều hiểu, ám chỉ em cũng hiểu được, đây là ăn ý, quan hệ thân thiết đó.”

“Hừm” Cô định ra ngoài, nhưng không nhin được, bèn hỏi: “Hôm nay anh ăn cơm chưa? Dạ dày còn đau không?”

“Em còn dám ‘hừm’ anh, lo lắng cho anh làm gì.” Ác bá tiên sinh chơi xấu.

“Mặc kệ anh, em ra ngoài đây. Chờ giải quyết chuyện bên này xong, em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Này...” Đáng tiếc, Mạnh Cổ còn chưa nói xong chữ ‘này’ thì Trần Nhượng Vũ đã cúp điện thoại. Quả nhiên, trò chuyện với bác sĩ Mạnh nhà cô chính là liều thuốc hữu hiệu, lúc này tinh thần phấn chấn, cảm xúc rất ổn.

Trần Nhượng Vũ vừa đi ra ngoài, nghĩ nên nói thế nào để thoát thân được. Chuyện khác thì không sợ, chỉ sợ hai người này gọi Chu Triết tới, hỏi cùng giết tạt, mà lộ ra chuyện cô có bạn trai, thì đôi bên cũng không biết nên xử lý như nào.

Trần Nhượng Vũ dự cảm rất chuẩn. Đi một vòng đề tài, quả nhiên hai vị trưởng bối lên kế hoạch Chu Triết và Trần Nhượng Vũ phát triển tình cảm ra sao. Đại khái họ cho rằng Trần Nhượng Vũ không trở về thành phố C đã ảnh hưởng tới dự định của Chu Triết.

Mẹ Chu nói với Trần Nhượng Vũ, nói rằng hàng xóm của dì Lí giới thiệu cô cho gia đình bà, bà và dì Lí có hơn 20 năm giao tình, chỉ nghe qua dì Lí nói qua về cô, đúng là một cô gái tốt.

Trần Nhượng Vũ hơi ngại, chỉ biết gật đầu. Dì Lí cô biết, ở dưới tầng nhà cô, cũng là người chứng kiến cô lớn lên. Hiện tại, cô đã lớn, cũng chăm chỉ, lại hiểu thuận, chỉ hận không thể kéo cô về làm con dâu của nhà mình, đáng tiếc nhà dì Lí cũng sinh con gái. Trần Nhượng Vũ không nghĩ tới, dì Lí cũng có con gái, sao không thúc đẩy tiêu thụ nhà mình mà lại giúp đỡ cô chứ.

“Bác nghe rất nhiều chuyện về cháu, cũng biết cháu là cô gái tốt, cho nên mới tích cực sắp xếp cho hai đứa gặp nhau. Hai người lại có duyên như vậy, ở chung một tiểu khu, đây không phải do ông trời sắp xếp sao? Bác thấy hai đứa nói chuyện cũng hợp nhau, bây giờ cũng đều ở thành phố A, còn tưởng rằng hai đứa sẽ thành một đôi, không nghĩ rằng lâu như vậy mà không có tiến triển gì. Hai người già này cũng rất sốt ruột.”

Trần Nhượng Vũ lễ phép cười đáp lại, gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không đúng, cô rất muốn nói: “Bác à, ông trời sắp xếp nhiều chuyện lắm nhưng không phải chuyện này”, nhưng đối với người lớn cô rất ngại tranh luận, vì thế đành cười cho qua chuyện.

“Thật ra, con trai bác không muốn trở về nhà bác cũng hiểu được. Thành phố A so với thành phố C nóng nực hơn, kinh tế phát triển mạnh hơn, ở đây phát triển sự nghiệp quả thực rất tốt. Nhưng dù sao cha mẹ cũng đều ở thành phố C, vài năm nữa cũng phải trở về, cho nên hai bác cũng không vội, hai thành phố cách nhau cũng không xa, đến lúc đó muốn gặp nhau lúc nào cũng được.”

Trần Nhượng Vũ ngây ngô cười haha, rót trà cho mẹ Chu: “Bác uống trà đi ạ. Chu Triết không trở về quả thực không phải vì cháu, chờ anh ấy đến đây, chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng, bác đừng gấp.”

Trần Nhượng Vũ nói người khác đừng vội, thật ra cô sốt ruột mồn chết. Người tên Chu Triết này sao mãi chưa xuất hiện, anh nên tới sớm một chút chiêu đãi cha mẹ mình, cô không thể chống đỡ được nữa rồi. Cô vẫy tay với nhân viên phục vụ, nói đun một bình trà khác, cố ý trì hoãn thời gian.

Nhưng vừa vẫy tay, cô đã thấy mẹ Mạnh Cổ xách túi lớn túi bé, chắc mới đi mua sắm về, đứng cách đó không xa đang nhìn cô cười. Nhìn qua giống thì thấy giống cô, không ngờ trùng hợp đến vậy, quả đúng là Trần Nhượng Vũ.

Trần Nhượng Vũ thiếu chút nữa đập cả đầu vào bàn, lúc này muốn trốn đi toilet liệu có kịp không? Giả vờ như không thấy liệu có kịp không? Được rồi, được rồi, bình tĩnh lại, cô chỉ ăn cơm cùng trưởng bối mà thôi, có chuyện gì đâu chứ.

Tự sốc lại tâm lý, sau đó thấy Chu Triết từ cửa lớn đi vào, nhìn thấy bọn họ và đang đi tới.

Xong rồi xong rồi, lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mau dẫn anh về nhà đi

Lúc Chu Triết đi tới bàn ăn, mẹ Mạnh chỉ cười hìhì nhìn Trần Nhượng Vũ chào hỏi.

Trường hợp này so với tưởng tượng của Trần Nhượng Vũ còn ‘ nhẹ nhàng ‘ hơn cô nghĩ rất nhiều. Cha mẹ của Chu Triết cũng chào hỏi mẹ Mạnh, đôi bên cũng không hỏi câu “ Bà là ai”, Chu Triết ngại ngùng nhìn Trần Nhượng Vũ xin lỗi, nói đã làm phiền cô. Mẹ Mạnh nhân cơ hội hỏi Trần Nhượng Vũ có thời gian hay không, bà muốn nói chuyện với cô, đi dạo đâu đó.

Cha mẹ Chu Triết vừa thấy con trai mình tỏ ra không được vui, cũng hiểu ý nói mấy câu rồi, tỏ ý không làm phiền cô nữa. Vì thế đôi bên nói vài lời rồi Trần Nhượng Vũ thuận lợi theo mẹ Mạnh ra khỏi nhà ăn.

Mẹ Mạnh dẫn Trần Nhượng Vũ đi được một lúc, Trần Nhượng Vũ thấy bà xách túi lớn túi nhỏ, đang nghĩ tới nên mở miệng như thế nào để giúp bà xách thì mẹ Mạnh đã nhanh chân tạt vào quán cafe.

Aiz, xem ra một vị trưởng bối khác chuẩn bị bắt đầu.

Trần Nhượng Vũ thăm thở dài trong lòng, ngậm ngùi đi theo mẹ Mạnh vào trong. Cô đang nghĩ, không còn cách nào khác rồi, không thể nói dối đi vào nhà toilet để tìm ác bá tiên sinh truyền cho năng lượng.

Mẹ Mạnh ngồi xuống, cười hihi, vô cùng thân thiết.

Hai người gọi đồ uống, Trần Nhượng Vũ ngồi ngay ngắn ở ghế, chờ mẹ Mạnh lên tiếng trước.

Thế nhưng, mẹ Mạnh cũng không hề tỏ ra vội vàng, bà chỉ cười hihi, uống cafe, rồi lại cười hihi nhìn Trần Nhượng Vũ, nửa ngày cũng chẳng nói câu nào. Ngay lúc Trần Nhượng Vũ đang khần trương, không biết nên nói gì thì mẹ Mạnh đã lên tiếng.

“ Tiểu Vũ, hai vị kia là ai vậy?..”

Đến rồi, đến rồi. Đây quả nhiên là một câu trả lời khó.

Trần Nhượng Vũ do dự nửa giây, đầu óc lộn xộn mất đi cả sự thông minh, vì thế nói thẳng: “ Là trưởng bối ở nhà cháu, cháu từng theo cha mẹ đi xem mắt, người vào sau là Chu tiên sinh, cho nên họ và cháu coi như có quen biết. Lần này hai bác ấy tới thành phố A, liền tìm tới cháu đi dạo phố và ăn cơm.”

Mẹ Mạnh còn chưa nói gì, Trần Nhượng Vũ đã nhanh miệng bổ sung: “ Chuyện này bác sĩ Mạnh cũng biết, cháu đã gọi điện thoại cho anh ấy.”

Mẹ Mạnh cười hihi: “ Bác biết, vừa rồi bác có gọi điện thoại cho nó.”

“ Dạ?..” Trần Nhượng Vũ giật mình, há tròn cả miệng.

“ Bác giúp cha nó đi mua quần áo, thấy một số thứ phù hợp với nó, liền gọi cho nó. Kết quả nó nói bây giờ quần áo đã có người mua rồi, bảo bác không cần phải quan tâm”

Lời nói này khiến cho Trần Nhượng Vũ phải cắn cắn môi, cảm thấy có chút ngượng. Tên Mạnh Cỗ này, cô mua cho anh mấy thư thôi, quay đầu lại đã đi tuyên truyền rằng quần áo của anh đã có người mua.

“ Nó còn nói cháu đang đi xem mắt, cùng người khác ăn cơm. Bác thuận miệng hỏi hai ba câu, nó nói đó là bạn của cha mẹ cháu, nó còn nói có người muốn cướp con dâu của bác, hỏi bác có suốt ruột có bực mình không. Vì thế bác tới đây xem sao.”

Trần Nhượng Vũ nghe xong mặt tái nhợt, hăm hại bạn gái đã mạn đến vậy sao? Tên ác bá tiên sinh này, có cần phải giờ giọng trực tiếp với mẹ mình như vậy không. May quá, vừa rồi cô không nói dối, nếu không trước mặt mẹ Mạnh đã ghi điểm xấu to đùng.

Trần Nhượng Vũ tự mình cảnh tỉnh bản thân, cô ngẩng đầu nhìn, mẹ Mạnh đang cười hihi nhìn cô. Cô cảm thấy nụ cười này rất đáng yêu. Thế nhưng vừa rồi biết rõ thân phận của cha mẹ Chu Triết, lại còn hỏi cô, đây là đang thử cô sao? Muốn xem cô có đang nói dối không sao?

Trần Nhượng Vũ thiếu chút nữa không kìm chế được mà đưa tay buộc lại tóc và lau mồ hôi.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

May thay cô phản ứng chậm, không thông minh, nếu đầu linh hoạt hơn chút nữa, nghĩ ra cách ứng phó nhanh hơn một chút, rồi biện minh một đồng, lúc đó mới ngượng mặt làm sao.

“ Tiểu Vũ, cháu và Mạnh Cỗ yêu nhau lâu như vậy, bác chờ hai đứa tới gặp bác, thế sao cháu vẫn chưa tới?..”

“ Cái đó ...” Cô sai rồi, phản ứng chậm kết hợp với không thông minh cũng không phải là chuyện hay, lúc này nên nói gì mới phải đây?

“ Cháu cảm thấy thời cơ chưa tới.” Thật sự không biết nên nói gì cả, đành nói tình hình thực tế.

“ Vậy khi nào mới có thời cơ?..” Mẹ Mạnh uống một hớp cafe, vẫn cười hihi.

“ Đại khái là ... chưa có thời điểm thích hợp.”

“Vậy sao.” Mẹ Mạnh buông tách cà phê trên tay xuống, nhìn Trần Nhựt Vũ, cười: “Mạnh Cổ quen biết bạn gái bác đều gặp qua, tính cả cháu nữa là người thứ tư.”

Trần Nhựt Vũ nhếch miệng, gật đầu. Hiện tại là đang đến thời điểm đối đáp sao?

“Chuyện không tin tưởng như này không chỉ có mình cháu.”

“Dạ?.” Trần Nhựt Vũ có chút không phục: “Bác à, người không tin tưởng hẳn phải là Thích Dao. Cảm thấy gia thế và điều kiện không thể sống cùng nhau tới già, cô ấy so với cháu càng thiếu sự tin tưởng. Cháu cảm thấy mình và bác sĩ Mạnh có thể sống với nhau tới già, chỉ là chúng cháu cần thời gian để hợp lý hóa một số vấn đề, không phải cháu không có lòng tin.”

Mẹ Mạnh cười haha, cười xong nói: “Cháu sai rồi, Thích Dao không phải không có lòng tin, Thích Dao rất tự tin, cô ấy cảm thấy Mạnh Cổ nhất định sẽ chờ mình, thế nhưng không thể ngờ rằng, điều mà Thích Dao nghĩ là sai lầm.”

Nói rồi cười, nhưng mà rất có khí thế. Trần Nhựt Vũ gật đầu, cái này đúng là sự tin tưởng, quả nhiên là một người mẹ vì con mình mà che chở, cười hihi, nhưng rất sắc bén.

Trần Nhựt Vũ không biết nên nói gì cả, vì thế chỉ trầm mặc ngồi đó.

Mẹ Mạnh đợi một lúc, nói tiếp: “Tiểu Vũ, cháu có biết chó có bao nhiêu chiếc xương không?.”

“Dạ?.” Trần Nhựt Vũ há hốc mồm, nghĩ nghĩ: “Hình như, hình như là 204 ...”

“Là 206 chiếc.”

“Vâng.” Trần Nhựt Vũ cúi đầu, cảm thấy quá thiếu hiểu biết. Nếu đây là ra oai phủ đầu, thì mẹ Mạnh đúng là quá bình thản.

Mẹ Mạnh lại nói tiếp: “Tiểu Vũ, cháu có biết mạch máu cũng phân ra từng loại không?.”

Trần Nhựt Vũ không dám trả lời, sợ lại hớ hênh.

Thế nhưng mẹ Mạnh còn nói tiếp: “Tiểu Vũ, cháu có biết thần kinh con người có bao nhiêu dây không?.”

Trần Nhựt Vũ cảm thấy mình không thể trầm mặc mãi như này được, cô trả lời: “Bác à, cháu chỉ biết thần kinh của cháu rất thô kệch.”

Mẹ Mạnh sùng sốt, sau đó cười haha.

Trần Nhựt Vũ không biết chuyện này có gì buồn cười, hai tay chà xát vào đầu gối, nói: “Bác à, cháu không biết làm thế nào để lấy lòng người khác. Hay là bạn gái của bác sĩ Mạnh, phải trải qua cuộc khảo sát về kiến thức Y học sao?.”

“Đương nhiên không cần.” Mẹ Mạnh cười hihi: “Tuy rằng bác cũng học Y nhưng bác đã trở thành bà nội trợ từ lâu rồi, cháu là bạn gái của Mạnh Cổ, không phải đồng nghiệp, làm sao lại muốn khảo sát kiến thức Y của cháu chứ.”

“Vâng.” Vậy vừa rồi là cô tự giễu cột bản thân mình sao? Trần Nhựt Vũ có chút bực mình, cô cảm thấy chuyện này chắc có chút hài hước nào cả.

“Cháu không tới gặp hai bác, bác cảm thấy đây không phải là chuyện xấu.” Mẹ Mạnh uống một hớp cà phê, chậm rãi nói: “Tuy rằng Mạnh Cổ có trách bác, nhưng bác cảm thấy cháu nghĩ như vậy không có gì là sai. Không phải bác tự khen con trai mình nhưng điều kiện của Mạnh Cổ quả thực rất tốt, không ít có người theo đuổi nó không những thế còn tới nhà tặng quà cho hai bác rất nhiều, đây là tỏ vẻ lễ phép.”

Trần Nhựt Vũ sắc mặt đen sì, nhớ lại, quả thực lần ngoài món chân kia ra thì cho tới nay chưa tặng cho bà món quà nào cả, cho nên cô không lẽ phép?

Mẹ Mạnh tiếp tục nói: “Mà Mạnh Cổ quen biết bạn gái, trừ cháu ra, người nào sau khi xác định tình cảm đều vội vàng tới ra mắt. Gặp người lớn để xác định chuyện nghiêm túc rồi phát triển từng bước, nhưng cuối cùng đều chia tay với Mạnh Cổ. Cho nên, có thể xác định quan hệ của hai đứa tới bây giờ không phải do phía người lớn, mà vấn đề ở hai đứa.”

Trần Nhựt Vũ nhìn mẹ Mạnh, vô cùng khẩn trương, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, bây giờ cô rất hồ đồ, không biết nên nói gì với mẹ Mạnh. Rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý cô?

“Tiểu Vũ, cháu nói thần kinh cháu thô kệch, kì thực một chút cháu cũng không phải, bác cảm thấy thần kinh thô không đúng phải là khôn khéo mới chính xác. Nó nói qua với bác không ít chuyện khi hai đứa ở bên nhau, cũng nói về suy nghĩ của cháu. Tiểu Vũ, cháu suy nghĩ rất nhiều, bác nghĩ cháu nghĩ nhiều như vậy là thật lòng muốn ở bên cạnh Mạnh Cổ. Nhưng mà lúc trước Thích Dao cũng nghĩ nhiều, cô ấy rất cá tính nhưng cháu thì không.”

Trần Nhựt Vũ càng hồ đồ, mẹ Mạnh à, bác có thể nói thẳng ra được không. Cô không có cá tính, cho nên chứng sợ hãi người lớn phát tác mới nguy hiểm tới chết người.

“Bác à, cháu không hiểu rõ lắm.”

Mẹ Mạnh cười cười: “Tiểu Vũ, có cá tính là tốt, không có cá tính cũng không phải chuyện gì xấu cả. Có lẽ phép không phải cười cười rồi tặng quà, mà

là thực lòng thực dạ tôn trọng. Cha của Mạnh Cổ từng đưa nó đi xem mắt một cô gái, đứa nhỏ kia cũng có cá tính, đối với mẹ của mình phê bình phản bác không ít, hoạt bát sắc bén. Mạnh Cổ đánh giá về đối tượng xem mắt của mình là: Ngán. Cảm giác của bác cũng hết như nó. Mà với bác, bác cảm thấy cần phải kiên trì, chịu đựng mới là tính cách tốt. Không để ý tới cảm nhận của người khác không phải là chuyện tốt, nhưng đôi khi cũng không cần phải quá nhường nhịn, vừa nhu vừa cương mới là hòa hợp nhất, cháu hiểu được ý bác không?.”

Trần Nhựt Vũ miễn cưỡng có phản ứng, hơi hơi gật đầu, cô có thể xem đây là đang khen cô không?

Kết quả, mẹ Mạnh nói: “Nhưng mà nhà bác đều có tính là không để ý đến cảm nhận của người khác. Bác còn đỡ hơn hai người kia, hai cha con nhà nó một chút cũng không đáng yêu.”

Trần Nhựt Vũ cười gượng, gật đầu tán thành. Nhưng vẫn chưa rõ ý mẹ Mạnh muốn nói gì. Nghe người lớn nói chuyện, đúng là rất hao tổn chất xám.

Mẹ Mạnh còn nói: “Kì thực, bác và cha nó không giống nhau. Tính tình Mạnh Cổ hết như cha nó, cho nên bác nghĩ, hẳn khi cháu ở bên cạnh nó xuất hiện không ít vấn đề.”

Đề tài chính đã đến rồi sao? Trần Nhựt Vũ lau mồ hôi vào quần, khôi phục tinh thần.

“Tiểu Vũ, cháu có biết, cuộc sống giống như cơ thể con người, cho dù cháu khỏe mạnh, không có biểu hiện bệnh tật, nhưng thật ra nguy hiểm tứ phía. Tính cảm con người cũng vậy, giống như có thể của chính họ, dường như có thể liếc mắt là nhìn thấu, đơn giản là nhìn thấy đầu và tứ chi, nhưng kì thực nó rất phức tạp, rất khó có thể chạm tới. Xương cốt, mạch máu, dây thần kinh, cơ bắp ... Có những lúc cháu sẽ không biết được, những tế bào ác tính đã phát triển.”

Đầu óc Trần Nhựt Vũ bắt đầu choáng váng. Không hồ danh là xuất thân từ bác sĩ, nếu ví dụ cũng phải nói tới u để nói sao?

“Kì thực, con người đối với cơ thể của chính mình lại luôn rõ ràng nhất. Khi nào cảm thấy mệt, đau ở chỗ nào, có phải bị tảo bón hay không, kinh nguyệt có đều hay không, thật ra ai cũng biết chỉ có điều họ có để ý chuyện này hay không. Đối với tính cảm cũng như nhau, vấn đề nhỏ thì ai cũng nhìn thấy, nhưng lại thường xem nhẹ không để ý, đợi khi không thể không nhìn thẳng vào nó thì đã phát triển tới mức cần phải dùng dao để cắt bỏ. Nhìn đau để phẫu thuật, có thể giải quyết được vấn đề, nhưng nếu đó là u lành tính, còn nếu là ác tính, thì còn phải xem nó có lan rộng hay không, có thể loại trừ tận gốc hay không.

Có khi khối u đó phát triển không chỉ ở một chỗ, biết rõ là nó ở đâu nhưng không thể động dao kéo vào. Đôi khi quan hệ con người cũng như vậy, hàng ngày giữ gìn sức khỏe là rất quan trọng, bình thường muốn rèn luyện sức khỏe, bảo vệ cơ thể. Không thể quá nhàn rỗi, không thể sợ mệt mỏi vất vả, kiên trì bền bỉ, không thể dừng lại. Có lẽ cháu cảm thấy bác nói hơi khoa trương, nếu thành như vậy, sẽ rất mệt mỏi, sống thế nào? Kì thực, nếu nói mệt mỏi thì là mệt mỏi, nếu cảm thấy không vất vả thì sẽ không thấy khổ, vận động và rèn luyện đã trở thành một bộ phận trong guồng sinh hoạt của con người, mọi người đều hưởng thụ nó, nếu không vận động sẽ cảm thấy không thoải mái. Cảm thấy mệt mỏi, sẽ không có cơ thể khỏe mạnh.”

Trần Nhựt Vũ gật đầu, dường như cô nghe hiểu. Cô cảm thấy chính mình là như vậy, cô đang bảo vệ tính cảm với Mạnh Cổ, cô không thấy mệt mỏi, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, mỗi ngày đều mong chờ được ở bên cạnh anh.

“Tiểu Vũ, bác rất thích cháu. Cháu có thể kiên nhẫn chờ nó tan làm, không kêu ca, không giận dỗi, cháu rất biết thông cảm cho người khác, có thể chịu được vất vả. Quan trọng hơn hết, Mạnh Cổ đã thay đổi trong mắt bác, điều mà nó đã mong chờ trong nhiều năm, bây giờ có thể thả lỏng, vui vẻ. Nhưng tất xấu của nó bác biết, cháu có thể nhẫn nhịn, đàn ông chính là trẻ nhỏ, cần phải dạy dỗ. Để cho nó yêu cháu còn chưa đủ, còn phải làm cho nó trung thành với cháu.”

Lần này Trần Nhựt Vũ xác định được, mẹ Mạnh đang khen cô, Trần Nhựt Vũ vui vẻ trở lại, ra sức gật đầu.

Mẹ Mạnh cũng khá hài lòng, cười nói: “Bác đang chờ cháu có thể tìm được cảm giác chắc chắn, sớm một chút tới gặp hai bác.”

Trần Nhựt Vũ cười, vừa định nói: “Cảm ơn bác.” Kết quả mẹ Mạnh lại lên tiếng: “Đúng rồi, lần trước cháu say rượu, cha nó hình như không thích cháu, bác đang chờ cháu và ông ấy chạm mặt nhau.”

Trần Nhựt Vũ cười gượng nhưng sắc mặt đã đen sì. Câu nói này của mẹ Mạnh quá lợi hại, vừa nói thích cô xong liền lấy cha Mạnh Cổ ra dọa nạt, nếu đúng là thích cô, muốn cô trở thành con dâu, chẳng lẽ không nên giúp cô để cha anh chấp nhận cô sao? Để cô đứng ra đối mặt, tự mình giải quyết thì còn ý nghĩa gì nữa.

Bà còn nói, Mạnh Cổ rất giống cha, Mạnh Cổ và cha Mạnh đều là người khó chịu. Không đúng, ông ấy là người lớn, là trưởng bối của cô mà cô mắc chứng bệnh sợ người lớn, khẳng định cha Mạnh Cổ còn cao siêu hơn anh.

Trần Nhựt Vũ nửa vui nửa buồn cứ đan xen lấy nhau, phụ nữ đang yêu, đúng là vượt qua núi này lại thấy núi khác.

Nói chuyện xong, Trần Nhựt Vũ cùng mẹ Mạnh đi tới bệnh viện. Mẹ Mạnh đi tìm bác sĩ Mạnh lớn, Trần Nhựt Vũ đi tìm bác sĩ Mạnh nhỏ, bác sĩ Mạnh nhỏ mặt mày cau có, thờ hồng học trước mặt Trần Nhựt Vũ.

Trong văn phòng không có người, vì thế Mạnh Cổ ngoắc ngoắc ngón tay với cô, rồi chỉ vào mặt mình. Trần Nhựt Vũ không để ý tới anh.

“Trần Nhựt Vũ, em ngứa da phải không? Gặp tên đàn ông khác còn không hiến dâng nụ hôn làm nũng dỗi anh bớt giận?.”

“Sao nào? Không hôn anh thì anh định đánh em chắc?.” Trần Nhựt Vũ không thèm để ý tới anh, anh dám mặt báo kiểm mẹ mình tới ‘tiếp đón’ cô,

hại cô chút nữa thờ không ra hơi, cô còn chưa tính sổ với anh.

Cô đang trong cơn bực tức thì lại bị anh hung hăng hôn ngẫu nhiên. Cô hoảng sợ, tức giận đấm anh một cái, anh lại hôn một cái, sau đó tiếp tục hôn cô.

Trần Nhược Vũ sợ run người, đây là bệnh viện! Bệnh viện! Anh rốt cuộc có biết phân biệt phải trái không? Quá kiêu ngạo! Tên đàn ông này quả nhiên quá nhiều tật xấu.

Cô dùng sức giãy dụa, đẩy anh ra xa, sau đó lùi lại mất bước.

“Này.” Mạnh Cổ nhú mày tỏ vẻ bất mãn.

Trần Nhược Vũ cũng học vờ mặt của anh, hai tay ôm trước ngực, ngồi xuống ghế của anh, muốn nói vài câu tỏ rõ khí thế, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra, vừa bị hôn, tim còn đang nhảy loạn xạ, quả nhiên chỉ số thông minh cũng bị ảnh hưởng.

“Anh đợi một chút, em đang biên soạn lời nói.”

Mạnh Cổ cười haha, không muốn chờ cô biên soạn xong, nói: “Trần Nhược Vũ, em hiện tại tạm cho rằng đã gặp qua nhà anh, mau dẫn anh về nhà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mạnh Cổ giở trò đòi bại

Trần Nhược Vũ bĩu môi, rốt cuộc đã nghĩ đến chuyện tính sổ với anh: “Bác sĩ Mạnh, anh cố ý, phải không?”

“Cố ý gì chứ?”

“Cố ý để mẹ anh đến ‘tiếp đón’ em.” Thật sự quá giao hoạt, anh có thể làm việc xấu xa đến vậy sao?

Mạnh Cổ nhếch miệng cười: “Cái này cơ duyên trùng hợp, là do ông trời an bài, Cho nên em tính gặp qua người lớn phải không?”

“Không đúng, mẹ anh nói cha anh không thích em.”

Mạnh Cổ tươi cười, sau đó nhún mày, nói thầm: “Sao có thể bóc mẽ con cơ chứ.” Biểu tình này của anh khiến cô bật cười, cô không xác định là ‘mẹ’ hay ‘cha’ nhưng dù sao giống như anh đang bị hớ một vố.

“Trần Nhược Vũ, em đã bị nhân tài nhà anh đe dọa, vậy em cũng không thể để anh mất mặt. Mau dẫn anh về nhà, để cho cha mẹ em đối phó với anh.” Mạnh Cổ kéo tay cô, đề nghị, vừa nói vừa nháy mắt tỏ vẻ vô cùng đáng yêu.

Trần Nhược Vũ cố nén nụ cười, sau đó nhìn phía sau của anh.

“Em nhìn cái gì?”

“Nhìn xem sau anh có đuôi ngựa nào không?”

“...”

Hôm nay, Trần Nhược Vũ bị ngứa da cho nên bác sĩ Mạnh áp tải về nhà, còn phải nấu cơm cho anh ăn, giặt quần áo cho anh, còn dọn dẹp nhà cho anh nữa, còn giúp anh tỉa móng tay, ngoáy lỗ tai, thế mới làm cho anh khoan hồng độ lượng không thêm so đo với lời nói đùa của cô.

Nhưng đối với chuyện gặp người lớn, cô chỉ nói: “Chờ em thông báo với anh.”

Mạnh Cổ mím miệng, nhún mày, khiến Trần Nhược Vũ lại muốn đi xem anh có cái đuôi nào ở đằng sau hay không.

Tết âm lịch rốt cuộc cũng sắp tới.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủn đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện.

Ngày đó, khi cha mẹ Chu Triết tới tìm Trần Nhược Vũ, Chu Triết đi gặp Lục Bảo Ny, cha mẹ anh ta đều rất ngạc nhiên, cảm thấy bản thân mình không thể do dự được nữa, cho nên tới tìm Lục Bảo Ny, hỏi cô: “Em có đồng ý theo anh về thành phố C hay không?”

Lục Bảo Ny mừng rỡ.

Chu Triết nói: “ Anh không có tiền, gây dựng sự nghiệp là vốn đi vay, còn thiếu chưa trả hết.”

Lục Bảo Ny đáp: “ Không sao cả, em có thể làm kế toán cho anh, không cần tiền lương.”

Chu Triết còn nói: “ Nếu người nhà em không đồng ý, em có đi theo anh không?.”

Hốc mắt Lục Bảo Ny đỏ hoe: “ Anh dám dẫn em đi, em sẽ đi theo anh.”

Ngày đó, Lục Bảo Ny gọi điện cho Trần Nhượng Vũ, sau đó cô ấy và Chu Triết còn mời cô và Mạnh Cổ đi ăn cơm. Giải bày tất cả mọi chuyện.

Kì thực Chu Triết đối với Lục Bảo Ny rất có hảo cảm, cho nên luôn đối tốt với cô. Nhưng Lục Bảo Ny không phải là kế toán bình thường, cô chính là con của ông chủ nơi Chu Triết đang làm việc. Lục Bảo Ny đi làm cũng là do gia đình sắp xếp, để cô có việc để làm, sẽ không thấy nhàm chán.

Nhưng Lục Bảo Ny chưa từng tỏ ra là người có tiền, làm việc rất chăm chỉ, đối với đồng nghiệp cũng quan tâm, là một cô gái tốt. Đối với Chu Triết, chuyện cô yêu anh cũng có nguyên nhân. Cha mẹ và cậu của Lục Bảo Ny đối với người ngoại tỉnh đều rất khinh thường, nhất là Chu Triết đến từ một thành phố nhỏ. Tuy rằng, trong công việc biểu hiện của Chu Triết rất tốt, làm việc chăm chỉ nhưng thực tế thì sự tôn trọng đối với anh cũng có giới hạn, nhưng người có cốt khí như Chu Triết đâu dễ bị đánh gục, anh hạ quyết tâm sẽ lấy đó làm động lực để tiếp tục công việc của mình.

Chỉ có vậy mà đôi bạn trẻ tuổi đã có sự thâm mến đối với nhau. Chu Triết yên lặng vì bản thân sẽ quay về nhà để gây dựng sự nghiệp vì thế anh không dám có tình cảm gì đối với Lục Bảo Ny. Với anh mà nói, cô chính là một động lực cổ vũ, ở thành phố này vất vả và làm việc, có một cô gái dễ thương cổ vũ cho anh. Có lẽ anh và cô sẽ không gặp lại nhau, nhưng sự ấm áp mà cô dành cho anh, anh sẽ nhớ mãi.

Nhưng anh không dự đoán được, lúc anh tới công ty đưa đơn từ chức, định quay trở về nhà thì Lục Bảo Ny bỗng đuổi theo anh. Thành linh xảy ra, trở tay không kịp, Chu Triết mừng rỡ lại than thầm tình duyên, anh cảm thấy mình không thể để Lục Bảo Ny theo mình chịu khổ, gia đình của cô là trở ngại không nhỏ đối với anh, dù sao anh đã làm công ở Lục gia vài năm, đối với quan niệm của họ và tác phong làm việc anh hiểu rất rõ ràng.

Nhưng đôi khi đàn ông có dũng khí cũng đến từ phụ nữ, không cần phát cờ hò reo, chỉ cần ánh mắt thâm tình cùng bàn tay nhỏ nhắn ấm áp cũng khiến tiềm năng vô hạn phát ra.

Chu Triết không có tính tình mạnh mẽ, nóng nảy, cũng không phải người hô phong hoán vũ, anh chỉ là người dịu dàng, ôn hòa và lương thiện, có lẽ thời gian rồi đi không còn nhiều, có lẽ cha mẹ đã mong chờ ngày này từ lâu, cho nên đã trở thành áp lực đối với anh, lại cũng có thể do Lục Bảo Ny thổ lộ khiến cho anh có lòng tin, tóm lại anh không muốn phí nhiều thời gian, rốt cuộc cũng đã hạ quyết tâm gạt đầu trước thông điệp tình yêu của Lục Bảo Ny.

Trương lai không rõ, nhưng tình yêu có là được rồi. Hơn nữa, cả hai người đều cảm thấy rằng cho dù sở hữu được tình yêu tốt đẹp thì cũng không thể ngăn được những cuộc phiêu lưu sẽ tới. Cho nên, sau khi suy nghĩ thấu đáo, không bằng thử dừng cảm một lần. Lục Bảo Ny dứt khoát đồng ý với Chu Triết, Tết âm lịch sẽ về anh đón năm mới, rồi quay trở lại thành phố A thuyết phục gia đình.

Chu Triết và Lục Bảo Ny đỏ ửng cả mặt khi nói ra kế hoạch này, Mạnh Cổ lập tức dùng ánh mắt tà ma liếc nhìn Trần Nhượng Vũ, chỉ tiếc rèn sắt không thành.

Trần Nhượng Vũ giả vờ như không nhìn thấy, nhưng cảm nhận được cảm giác Mạnh Cổ coi thường suy nghĩ của cô đến thế nào.

Về tới nhà, Mạnh Cổ bắt đầu tính toán sổ sách.

“ Em xem xem, Lục Bảo Ny đó, người ta so với vấn đề của chúng ta còn nghiêm trọng hơn nhiều, nhưng vẫn quyết định so gan với người lớn, bây giờ còn muốn về thành phố C sống, em có cảm thấy hồ thẹn hay không?.”

Trần Nhượng Vũ cúi đầu không nói lời nào.

“ Không nói đến Lục Bảo Ny đi, nói về Lương Tư Tư bạn tốt của em, người ta cũng lo lắng đến chuyện tình cảm khá nhiều, so với em cũng chẳng kém? Nhưng người ta dám mạo hiểm hơn em? Bây giờ còn kết hôn nữa, em có thấy áy náy không?.”

Trần Nhượng Vũ không phản bác, bởi không thể nghĩ ra câu nào để nói cả, tiếp tục cúi đầu.

“ Không nói đến Lương Tư Tư đã chạy theo tình ái, nói về người bạn tốt khác của em là Cao Ngữ Lam, em xem người ta tiến triển đến thế nào rồi? Doãn Tắc so với anh liệu có độ tin tưởng được hay không? Thế nhưng người ta Tết âm lịch đã trở về nhà tính toán chuyện kết hôn! Còn anh?.” Mạnh Cổ càng nói càng điên tiết: “ Làm sao anh cứ như người tàng hình không rõ thân phận!.”

“ Thân phận của anh đã được xác minh mà.” Trần Nhượng Vũ lí nhí giải thích, kết quả là bị anh lườm cho một cái.

“ Em còn dám nói.” Mạnh Cổ thờ hồng học, bỗng nhiên nói tiếp: “ Đưa chìa khóa cho anh.”

“ Chìa khóa nào?.”

“ Chìa khóa nhà của anh.”

Trần Nhượng Vũ ngẩn ngơ, cảm thấy có chút bị thương, cô nhỏ giọng: “ Anh đừng như vậy.”

“Như vậy là như thế nào?..”

“Có chuyện gì từ từ nói.”

“Anh rất từ từ nói, ăn nói rất rõ ràng, chứng minh đầy đủ.” Anh chìa bàn tay ra: “Đưa đây.”

Trần Nhượng Vũ ngơ ngác nhìn anh, trong lòng đau khổ vô cùng: “Bác sĩ Mạnh, anh đừng như vậy. Tết âm lịch lần này em về nhà sẽ nói chuyện với gia đình.”

“Đưa đây.” Sắc mặt Mạnh Cô không chút thay đổi, rất kiên quyết.

Trần Nhượng Vũ cắn môi, hốc mắt đỏ lên, thiếu chút nữa là khóc. Nếu còn cầu xin anh nữa thì rất mất mặt.

Cô cầm túi xách lên, kiểm chế dòng nước mắt lại, lấy ra chiếc chìa khóa, rất muốn đập thẳng vào đầu anh, nhưng trên đó còn có chìa khóa của mình, cô định gỡ chiếc chìa khóa của mình ra, đưa chìa khóa nhà cho anh.

Đưa cho anh, sẽ không để ý tới anh nữa, anh quá đáng rồi, chưa thấy người đàn ông nào vui buồn thất thường thế này, đối với anh tốt như vậy, hóa ra chỉ là kẻ ngốc, đến cả lợn cũng phải cười vào mặt cô.

Thế nhưng anh không cho cô cơ hội tháo chiếc chìa khóa ra, cô vừa đem chiếc chìa khóa gỡ ra thì bị anh giật lấy.

Trần Nhượng Vũ cắn răng chịu đau, cũng không thèm nhìn anh, chỉ cảm thấy trái tim như tro tàn, rất đau khổ. Cô ném xâu chìa khóa vào trong túi xách, quay đầu ra cửa chính định rời đi, lần này tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh.

Thế nhưng Mạnh Cô bước vài bước đuổi theo, tạch tạch vài tiếng, sau đó còn huyết sáo, thanh thoi đi tới trước mặt cô, làm trò trước mặt cô sau đó nhét chiếc chìa khóa vào trong ví tiền.

Trần Nhượng Vũ tròn mắt há mồm, thẳng thắn này định làm gì đây?

Cô vọt tới cửa chính, định xoay khóa cửa, phát hiện không mở được.

Anh dấm khóa cửa!

Dấm khóa cửa!

Con gien của Trần Nhượng Vũ bùng phát, xoay người đánh tên đang đắc ý ở phía sau, muốn đánh chết anh.

“Tên khốn! Đồ đê! Đồ khốn! Anh dám hù dọa người khác như vậy sao? Anh còn tưởng mình là trẻ con ba tuổi chắc? Đàn ông lớn đầu rồi mà giống như trẻ nhỏ, anh ngây thơ hay ngu dốt vậy? Khốn nạn, em ghét anh, ghét nhất là anh! Sẽ không nấu cơm cho anh! Không để ý tới anh! Anh cút đi! Làm thế nào biến trước mặt em đi! Em muốn tiêu hết tiền của anh, một xu cũng không để lại cho anh! Sau đó mua mười cái khóa nhốt anh trong nhà! Em ghét anh nhất! Không bao giờ để ý tới anh nữa ... Ừm... Ừm...”

Mất một lúc lâu, miệng bị bịt kín.

Người bị đặt lên trên giường.

Túi xách bị rơi xuống mặt đất, không có ai thèm đếm xỉa tới.

Hai tay của cô bị anh túm chặt, không thể động đậy, vì thế cô lấy chân đá anh, cuối cùng chân cũng bị chặn, bên trong dép lê bay vào một xó cũng không ai để ý.

Hai người rất chuyên tâm, rất nhiệt tình, rất hòa hợp, rất nồng nhiệt.

Tim Trần Nhượng Vũ tê rần, tuy rằng sau khi yêu đương, anh cũng không ít lần hưng dữ thế nhưng khi anh trở nên ngang ngạnh và không có chút lưu tình như này, khiến đầu óc cô trống trơn, không có sức đề chống đỡ.

Thế nhưng cô không phục, cực kì cực kì không phục. Anh thật sự quá đáng, sau có thể đối xử thế này với cô được.

Nhưng anh bắt đầu làm loạn, ôm ấp tới lui, nụ hôn của anh rất dễ chịu, cánh tay của anh rất có lực, đôi mắt của anh thâm thúy nhưng lại phát ra ánh sáng.

Mạnh Cô buông môi ra, hơi buông lỏng vòng ôm.

Mặt ai đó rất gần.

Bốn mắt nhìn nhau, bắt đầu gọn sóng!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Mạnh Cổ thất thân

Mạnh Cổ nghiêng đầu đề cô xuống, tiếp tục hôn cô, Trần Nhượng Vũ ra sức vùng vẫy, đâm hai cú vào người anh; sau đó đến đá, đạp.

Mạnh Cổ cười haha, lùi lại mấy bước, Trần Nhượng Vũ đuổi theo, lần này đâm chưa đâm được đã bị anh ôm bồng lên.

Trần Nhượng Vũ sợ tới mức hét chói cả tai, theo bản năng ôm lấy anh, anh nhân cơ hội này vỗ nhẹ vào mặt cô một cái, ý bảo cô nên biết phối hợp, Trần Nhượng Vũ rên ư ừ, cô đưa tay ôm chặt lấy anh.

“Trần Nhượng Vũ, em còn muốn mắng anh nữa không?.” Mạnh Cổ cười hờ hết cả răng lẫn lợi, giọng nói mang đầy tính uy hiếp. Tạo ra bộ dáng kiêu ngạo, ý nói nếu em còn thể nữa anh sẽ quăng em xuống đất.

Trần Nhượng Vũ hơi hoảng, cô không phải xác định xem Mạnh Cổ có quăng cô xuống đất hay không, mà cô đang nghĩ tên đàn ông xấu xa này luôn làm những việc ngoài sức tưởng tượng. Nhưng lúc này, cô đơn yếu thể không nên quá tỏ ra anh hùng mà làm gì.

Trần Nhượng Vũ không nói lời nào. Sắc mặt cô ửng hồng, sống mắt mềm mại như tơ, cắn môi bộ dáng vừa xấu hổ vừa run sợ. Mạnh Cổ nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên nói: “Trần Nhượng Vũ, em thay đổi trông rất đẹp.”

Trần Nhượng Vũ vô cùng xấu hổ, mặt đỏ bừng, muốn trốn tránh ánh mắt nhưng lại không biết trốn vào đâu vì thể đang nằm trên người anh liền cắn vào lỗ tai anh một cái. Mạnh Cổ không kịp né, hơi đau nên anh buông lỏng cánh tay. Trần Nhượng Vũ giãy dụa xoay người muốn chạy, nhưng chỉ được vài bước đã bị anh bắt lại.

Hai người náo loạn một lúc, rồi lại ‘đo’ môi. Trần Nhượng Vũ bị cuốn theo lửa tình khiến đầu óc choáng váng, cô thở dốc, hành động dưới thân anh bỗng chậm lại, cùng lúc đó cô và Mạnh Cổ bỏ nhào lên giường.

Trong nháy mắt, Trần Nhượng Vũ phát hiện cả hai đã vào trong phòng từ lúc nào. Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng ở ngoài cửa sổ chiếu vào, hình ảnh trước mắt đều rất mơ hồ. Mạnh Cổ đặt cô ở dưới thân mình, tóc cô rối loạn, trên mặt anh mang theo ý cười, ánh mắt sáng ngời, vẻ đẹp trai hiện lên mờ ảo.

Trần Nhượng Vũ bị anh đè xuống, tỏ vẻ tức giận, tên đàn ông xấu xa này thoát nhìn đã muốn cắn cho một phát.

Cô đang muốn ‘thực hiện ước mơ’ cho anh, còn chưa kịp cắn đã bị một trận chấn động như rung chuyển địa cầu, cô bị Mạnh Cổ đàn áp dưới thân mình.

“Trần Nhượng Vũ, lúc như này đàn ông nên ở trên.”

Ai nói? Cô thì không!

Trần Nhượng Vũ dùng sức, đem Mạnh Cổ đẩy xuống dưới, cười trên người anh, hai tay ấn vai anh xuống, tuyên bố đầy tính nghiêm túc: “Em thắng!”

Mạnh Cổ mở miệng cười to, sau đó mỉm cười, rồi không cười nữa.

Anh nhìn chăm chăm cô, cô cũng nhìn anh.

Sau đó, anh nhẹ giọng nói: “Trần Nhượng Vũ, anh đã từng nói với em rằng anh sẽ không chơi trò tình một đêm?.”

Khí thế Trần Nhượng Vũ đang hùng hực, chuẩn bị dạy dỗ anh một bài học, để cho anh phải sợ cô, anh sẽ đưa chìa khóa cho cô, tỏ vẻ ngay thơ rồi chân thành xin lỗi, vậy sao bây giờ lại chuyển thành chủ đề tình một đêm?

Đề tài đột nhiên biến đổi không giới hạn?

Trần Nhượng Vũ sững sốt, nhìn thấy ánh mắt nóng như lửa của anh cảm nhận được tình huống có phần lệch lạc.

Một nam một nữ, quần áo xộc xệch, tóc tai rối bù, tứ chi đang quấn lấy nhau, ở trên giường ...

Hơi thở của ác bá tiên sinh nhà cô trở nên gấp gáp, vẻ mặt khác thường, mà dưới móng cô hình như có thứ gì đó rần rần đang trồi lên không phải là cơ bụng!

Nhịp tim Trần Nhượng Vũ nhảy tung tung, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, tầm mắt bị anh giam cầm, trên người giống như bị tuyết làm cho đóng băng. Cô định há mồm nói gì đó, thể nhưng không khí trong phòng bỗng nhiên tăng lên, cả người cô mềm nhũn nói không nên lời.

Biểu hiện ngốc nghếch của cô khiến cho Mạnh Cổ nhất thời vui vẻ, anh xoa xoa mặt cô, nở nụ cười.

Cười cái gì mà cười? Thật đáng ghét.

Cô muốn đuổi anh ra chỗ khác, lau sạch đi cái vết mặt đẫm sữa của anh, thế nhưng khi anh sờ vào mặt cô, nhiệt độ cơ thể của cô nóng lên, ngón tay thon dài của anh lướt qua lỗ tai nóng hổi của cô.

Cô lại bị anh đặt ở dưới thân, cô thở phào một hơi, lại trở nên thiếu không khí trong nháy mắt, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của Mạnh Cô: “Theo như em nói, chuyện như này hẳn là đàn ông nên ở trên.”

Anh hôn cô, không cho cô có cơ hội phản bác, trên thực tế cô cũng không tính phản bác, bởi chẳng biết phản bác như thế nào. Cô ôm lấy gáy của anh, đáp lại nụ hôn nồng nhiệt ấy.

Anh dùng sức khiến nụ hôn sâu hơn, hai tay bận rộn tiến vào trong lớp quần áo của cô, nhịp tim của cô trong lòng bàn tay anh của đã đập tung tung.

Cô không biết phải làm sao, ý thức của cô vẫn rất tỉnh táo, lẽ ra cô nên kháng cự nhưng lại cảm thấy có chút hưng phấn. Cô cảm thấy không nên như vậy, nhưng cũng không hẳn là vậy, trở tay không kịp, rồi lại tự cho rằng nên thuận theo tự nhiên.

“Trần Nhược Vũ.”

Cô nghe thấy tiếng anh gọi tên cô, cô thờ dốt nhìn anh, đôi mắt anh phát sáng trong đêm, khuôn mặt đẹp trai hiện lên nụ cười đầy dụ hoặc.

Anh cúi xuống, hôn cô, sau đó lại gọi: “Trần Nhược Vũ.”

Cô không trả lời mà chỉ nhìn anh, sau đó không biết vì sao cô lại cảm thấy ngại ngùng nhắm hai mắt lại.

Động tác bé nhỏ này đã như lời mời đối với anh, cô cảm giác được anh đang cởi áo của cô, nghe được tiếng nhịp tim đập của mình, cô thuận theo động tác của anh, duỗi thẳng cánh tay để anh cởi quần áo của mình ra. Động tác của anh dịu dàng không chút do dự, cô vẫn nhắm chặt hai mắt không dám hé mở, đến khi trên người không còn mảnh vải nào, mới cảm nhận được cơ thể đang run vì lạnh.

Mạnh Cô rời khỏi người cô, cô nhanh tay đem mặt vùi trong gối, hơi he hé mắt ra, lại nhìn thấy chiếc chăn ngay ở đó cô vội vàng chui vào trong.

Trong chăn cũng không khí cũng chẳng ấm hơn chút nào, cô khẽ run lên, nhưng rất nhanh ở phía sau có tấm thân nóng rẫy đang kéo cô áp sát vào lồng ngực của anh.

Cô bị kéo tới, rồi lại bị hôn.

Mạnh Cô hôn cô, cô cũng đáp lại. Anh hôn lên mắt cô, hôn lên trán, hôn chóp mũi của cô, cô không thấy lạnh nữa ngược lại rất ấm.

Anh kéo tay cô, đặt ở trước ngực mình, cô cảm nhận được nhịp tim đang đập của anh, giống như cô, rất dữ dội.

“Trần Nhược Vũ.” Anh gọi tên cô.

Cô không trả lời, chỉ nâng mắt nhìn anh, ánh mắt của anh rất dịu dàng, anh kéo cô vào trong ngực, phủ lên người cô, gọi tiếp: “Trần Nhược Vũ.”

Phiền phức quá, gọi mãi thôi.

Cô chôn đầu ở trước ngực anh, nghe thấy nhịp tim của anh đang đập, bỗng thấy buồn cười.

Anh không vội vàng, chậm rãi chu du khắp cơ thể của cô. Cô cũng học theo anh, nhưng phát hiện mình không phải là đối thủ. Anh xâm lược, công chiếm cô, cô không thể thờ, nhịp tim đập nhanh, da thịt anh nóng như lửa, cơ bắp anh căng lên.

Hai người biến thành tư thế nghiêng, anh hôn môi cô, hôn lên ngực của cô, hôn bụng của cô, cô cảm giác được anh đang tách hai chân của cô, vỗ về chơi đùa ở nơi tư mật ấy, cô rất khấn trương, rất căng thẳng sau đó lại nghe được giọng nói anh an ủi, vỗ về cô.

Anh tiến lên trên, hôn môi cô, chợt hỏi: “Trần Nhược Vũ, sẽ không khéo đến mức trong túi xách của em có bao cao su do em bán chứ?.”

Cô mở to hai mắt, nghĩ nửa ngày mới phản ứng được anh đang nói gì, anh nhìn bộ dáng của cô, thờ dãi: “Anh cũng không có, anh không nghĩ là nhanh như vậy.”

Cô chớp chớp hai mắt, cho nên...?

“Đều tại em, em cứ suy nghĩ méo mó, ướt át khó chịu suốt ngày, khiến anh nghĩ cũng không dám nghĩ, cho nên bây giờ mới không chuẩn bị.” Giận thì giận, nhưng tay anh cũng đâu có ngừng nghỉ.

Trần Nhược Vũ bị đầu ngón tay của anh trêu đùa bỗng nhúu mày, trong lòng không phục cho lắm. Anh không chuẩn bị thì liên quan gì đến cô, quả là dục gia chi tội, hà họa vô từ*.

(*) Muốn gán tội cho một ai đó thì nhất định có thể tìm ra cớ để gán tội.

Cảm ơn cô Yume91 đã dịch giúp tôi câu thành ngữ này.

Được rồi, những lúc như này, trong đầu mà cũng nói được câu thành ngữ là quá giỏi rồi. Nhưng khoan, trọng điểm trong lời nói của anh, ý là sao? Chờ tới lần khác anh chuẩn bị cho tốt?

Cô cảm thấy, cô chẳng có liên quan gì cả nhưng nghĩ tới điều này bỗng trong lòng thấy mát mát, có điểm kì lạ.

Thế nhưng ngay sau đó, hai tay của cô bị một tay của anh nắm lấy đè lên đỉnh đầu, cô cảm giác được mỗi tác da tác thịt của mình đều bị cơ thể cường tráng ở trên mà sát tạo ra dòng nhiệt vô cùng nóng bỏng, cô không biết nên phải làm sao, đang muốn mở miệng hỏi anh, thì cảm giác được có ngọn lửa tiến quân nhanh chóng và đầy quyết đoán vọt vào.

Xâm chiếm với tốc độ nhanh như vậy, cô kêu cũng chưa kịp, đau cũng không kịp, cứ như vậy sao?

Mạnh Cổ buông cổ tay của cô ra, ôm lấy cơ thể mềm mại vào lòng, khẽ hôn lên cánh môi của cô.

Đầu óc Trần Nhược Vũ hơi mụ mẫm, cảm nhận được cơn đau, đã đau lại còn nóng nữa, cũng không quá đau, vẫn trong khả năng chịu đựng được, nhưng chuyện xảy ra quá nhanh cô vẫn chưa cảm nhận được đây đều là sự thật.

Không phải là nên ... nên ... thương lượng, thảo luận qua một chút sao?

Tên đàn ông xấu xa, tên đàn ông xấu xa, tên đàn ông xấu xa!

Cô cắn lại anh, anh quay đầu né tránh, trừng mắt cảnh cáo, rồi “ừm” một tiếng. Còn dám “ừm” ư, Trần Nhược Vũ bủ môi, lườm anh, Mạnh Cổ cắn cô một cái sau đó bắt đầu chuyển động.

Cô thở hắt ra một tiếng, bắt lấy cánh tay của anh. Anh cúi đầu xuống, ngắm nhìn cơ thể của cô, cô nhắm mắt lại, lại mở, thấy anh đang nhìn cô cười.

“Bác sĩ Mạnh.” Cô rót cuộc cũng mở miệng nói chuyện.

“Ừm.” Anh trả lời, động tác ở thân dưới nhanh và mạnh hơn, khiến cho cô hít thở cũng khó khăn hơn.

“Mạnh Cổ.” Cô gọi.

“Ừm”

“Ác bá tiên sinh.”

Anh cúi xuống, cắn lên cánh môi của cô.

“Đào hoa tiên sinh.”

“Rốt cuộc thì anh có bao nhiêu tên vậy?.” Anh dùng sức mạnh hơn.

Cô ‘a’ một tiếng, thiếu chút nữa là cong cả người lên, cô lại gọi: “Bác sĩ Mông Cổ.”

Anh cười haha, động tác tăng thêm lực, nói tiếp: “Anh thích nghe em gọi bác sĩ Mạnh hơn.”

“Nhưng anh lại gọi em là Trần Nhược Vũ, giống như là đang mang phiền phức tới cho em” Cô nhủ mảy, kiềm chế tiếng rên rỉ, hơi thở gấp gáp, ổn định mãi mới nói lên lời: “Nhưng em lại thấy nó rất thân quen.”

“Trần Nhược Vũ.” Hơi thở của anh cũng gấp chẳng kém, cô chạm tới tấm lưng trần đầy năng lượng của anh.

“Trần Nhược Vũ.” Anh gọi.

“Làm sao.” Cô trừng mắt nhìn anh, không thấy phiền sao.

“Đối thoại của chúng ta rất suy dinh dưỡng.”

“Là anh không có dinh dưỡng, còn dong dài.” Vừa định đóng miệng lại thì đã bị anh chuyển đổi tư thế, nói chính xác là tư thế có lợi cho anh.

“Em sai rồi, em sai rồi! Là em suy dinh dưỡng.” Cô mau chóng cầu xin tha thứ. Nhưng bây giờ sức tấn công của anh quá mạnh mẽ, cô cảm giác như từng góc ngách nhỏ của mình đang bị anh càn quét, anh từng chút từng chút xâm chiếm toàn bộ cơ thể của cô.

“Bác sĩ Mạnh.” Cô rên hừ hừ, giọng điệu mềm nhũn cầu xin, đáng tiếc vừa mới nói là thích nghe cô gọi như vậy bây giờ đã lơ đãng, không thèm để ý tới. Anh hết sức chăm chỉ, mà cô thì không nói nên lời.

Ngoài phòng, ánh trăng sáng ngời, dường như đang soi rọi trái tim của Trần Nhược Vũ, cô nghe thấy tiếng thở dốc của Mạnh Cổ, nghe thấy anh gọi tên

cô, cô phàn nàn về anh rồi bị anh truy đuổi đến kiệt sức. Mồ hôi và nhiệt độ tăng vọt khiến cô choáng váng, cô ôm chặt lấy Mạnh Cổ, nghe tiếng tim đập cuồng loạn của anh.

Thình thịch ... thình thịch ... thình thịch ...

Tiếng thở dốc cũng dần trở nên ổn định, hai người ôm chặt lấy nhau.

“Trần Nhựt Vũ, hình như em chưa nói qua là em yêu anh.”

“...”

Thời điểm này còn so đo tính toán nữa, tên đàn ông này nên đá xuống giường luôn nhỉ?

Trần Nhựt Vũ ngáp một cái, cảm thấy hơi lúng túng: “Anh cũng chưa từng nói qua. A, mà bây giờ cũng chẳng nên nói làm gì, nếu mà nói em sẽ không thấy có chút thành ý nào cả.”

“...”

Thời điểm này mà còn so đo tính toán với phụ nữ, có nên ăn đòn không nhỉ?

Bỏ đi, bỏ đi, không đáng để so đo.

Trần Nhựt Vũ không nghe thấy tiếng Mạnh Cổ nói chuyện, vì thế chuẩn bị say giấc nồng. Thế nhưng ác bá tiên sinh lại khôi phục tinh thần chiến đấu hăng hái, anh đột nhiên hỏi: “Trần Nhựt Vũ, em đã biết nên nói thế nào với người nhà em chưa?”

“Sao cơ?..”

“Nếu họ đến đây làm ầm lên, em tính nên giải quyết ra sao?..”

Cô nghĩ nửa ngày: “Chuyện đó em biết cách giải quyết.”

Anh gợi ý cho cô: “Em cứ đưa anh về nhà ra mắt, anh sẽ nói chuyện với cha mẹ em.”

“Bác sĩ Mạnh, anh cứ chờ tin tức của em.”

Mạnh Cổ không hài lòng, cốc vào đầu cô một cái, bắt đầu nói hươu nói vượn: “Bằng không, em có thể nói, em đã khiến anh mất đi trinh tiết, em phải chịu trách nhiệm”

“...”

Quá nửa đêm rồi, đừng làm loạn.

“Hoặc nếu không, em cứ nói có thể em đã có bầu. Chuyện này không hề nói dối, dù sao cũng có căn cứ chứng thực mà.”

“...”

Được rồi, sự thật quả là đã có chuyện phát sinh, nhưng có đúng anh là bác sĩ không? Làm gì qua vài ngày đã biết cô to bụng rồi.

“Em xem, nói đi nói lại, vẫn là đưa anh về nhà em, nói chuyện với người trong nhà là hợp lý nhất, anh sẽ không còn lo lắng.” Đào hoa tiên sinh tiếp tục phát biểu ý kiến của mình.

“Bác sĩ Mạnh.”

“Sao vậy?..”

“Em yêu anh.” Cơ thể đang được một người đàn ông đang ôm mình, cảm giác này rất đổi chân thật. Trần Nhựt Vũ cười trộm: “Em yêu anh.” Cô nói một lần, rồi lại một lần, anh định lên tiếng thì cô đã cắt ngang: “Im miệng, đi ngủ.”

Anh im miệng luôn.

Trần Nhựt Vũ mỉm cười, trong đầu nghĩ, cha anh còn khó qua hơn cả ải của cha mẹ cô.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chiêu trò của Mạnh Cổ

Vài ngày trước khi về nhà, Trần Nhược Vũ đều ở nhà của Mạnh Cổ. Cô rút cuộc cũng hiểu được ý Mạnh Cổ nói anh không chơi trò tình một đêm nghĩa là như nào, anh muốn chơi trò ‘tình hàng đêm’!.

Anh trả chìa khóa lại cho cô, nhưng cô không thêm cảm.

Tịch thu xong lại đưa lại, làm gì có chuyện dễ dàng bốn cột cô như vậy. Cô yêu cầu anh phải xin lỗi, kiểm điểm lại chính bản thân, thế nhưng anh không hề tiếp thu, cự tuyệt chuyện nhận lỗi của mình, bày ra cái vẻ tuyệt tình không hề hối cải.

Anh nhất quyết không chịu cúi đầu, anh cũng không ngờ cô sẽ từ chối nhận lại chìa khóa nhà anh.

Sau đó, anh cũng không thêm đưa chìa khóa cho cô nữa, nhưng mỗi ngày đều ủ mưu dẫn dụ cô về nhà mình.

“Tan làm, đừng ngồi xe bus, anh tới đón em, đang ở trên đường rồi.”

“Dạ dày anh đau, chưa ăn tối. Căn tin bệnh viện có đưa lên hộp cơm nhưng nguội ngắt rồi, không muốn ăn.

Em ăn no nằm nhà xem tivi sao?

Vậy anh phải làm sao bây giờ?

Anh không muốn ăn ở bên ngoài, em nấu bát mì cho anh được không?

Sao cơ?

Anh không muốn tới nhà em ăn, nhà của anh có mì hộp với khẩu vị của anh. Nếu không có người nấu cơm cho anh, xem ra anh chỉ còn nước chết đói mà thôi.”

“Một người xem tivi buồn lắm, đến nhà của anh đi, tivi nhà anh to lắm, lại có cả rạp chiếu phim thu nhỏ, giường nhà anh ngủ cũng ngon hơn. Quan trọng là, anh đang đứng ở dưới lầu nhà em, em không xuống anh sẽ không về.”

Trần Nhược Vũ mới yên ổn được vài ngày đã bị tên đàn ông này đến làm phiền. Lúc trước sao cô chỉ cảm thấy ác bá tiên sinh ăn nói cay độc thôi? Anh rõ ràng là kẻ lừa đảo lắm mồm!

Chỉ số thông minh của đàn ông thực sự không đáng tin chút nào.

Trần Nhược Vũ vừa khinh bỉ anh vừa tự nhận thấy mình đã trúng kế của anh, biết rõ ràng anh đang diễn kịch nhưng vẫn phục tùng theo anh.

Vì thế, khi cô đang nấu cơm anh ở bên cạnh cô quấy rối, cô rửa bát thì anh ở bên cạnh chỉ huy, cô giặt quần áo thì anh lại đi thay quần áo, cô dọn phòng thì anh ở bên cạnh nhắc khéo là Tết phải dẫn anh về nhà.

Đương nhiên, cô đâu vội đồng ý, thế là anh liền thử nghiệm cô, thử nghiệm cuộc sống vợ chồng cần phải có.

Trần Nhược Vũ không thể không thừa nhận, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cả hai đã sát cánh bên nhau, cùng ăn cùng ngủ, đúng là một đôi thật sự. Cả hai đều tự mình điều chỉnh thói quen sinh hoạt, cố gắng thích ứng với sở thích của đối phương.

Ừm, trên giường, cô cũng thấy không tệ lắm. Được rồi, tuy rằng không đúng đắn cho lắm, nhưng biểu hiện của anh phải nói là tốt.

Ngoại trừ lần đầu tiên có cảm giác đau đớn ra, kết hợp với kiểu lừa đảo của anh phá hỏng hết bầu không khí ra, thì vài lần sau có thể nói là hoàn mỹ.

Lần thứ hai thân mật, cô đã chạm tới cực hạn của cảm giác, ở trong lòng anh co rút liên tục, không thể khống chế được mà rên lên, anh vô cùng đắc ý, chiến đấu không ngừng nghỉ, dũng mãnh đưa cô lên đỉnh lần thứ hai. Trần Nhược Vũ nước mắt đầy mặt, thở hổn hển như mới đi đánh giặc về, mặt đỏ lên vì ngại ngùng.

Tên đàn ông chẳng biết xấu hổ kia, thờ hồng học, tuyên bố đây mới là sức mạnh đích thực của anh, lần đầu tiên có là cái gì. Nói xong, anh ngấm lại, bổ sung lần đầu tiên cũng không hề kém cạnh, anh không khiến cô đau đến chết, cũng có thể đem lại cảm giác sung sướng. Sau đó, lại ngấm tiếp, bổ sung mỗi lần đều đạt được trọng điểm, cho nên anh vốn đã siêu phẩm nay càng siêu phẩm hơn.

Đúng là kiểu trò chuyện vô văn, Trần Nhược Vũ nhắm mắt lại, giả vờ đi ngủ, những lúc này mà nói chuyện phiếm với anh, khẳng định cái bản mặt của anh sẽ vênh ngược lên trời. Trước khi đi ngủ, cô đột nhiên nghĩ tới, lần đầu tiên của anh, ắt hẳn anh cũng sẽ khản trương chứ nhỉ.

Lúc tỉnh lại là bị Mạnh Cổ đánh thức, anh gào thét lên là ngủ quên, muộn làm của anh rồi. Quà nhiên, lãng mạn sẽ giết chết thời gian sao? Anh muộn liên quan gì đến cô, thời gian đi làm của cô vẫn còn sớm, nhưng anh lại cho rằng phụ xướng phụ tùy*, tóm lại là anh ra ngoài thì cô cũng phải ra ngoài.

(*)

(Nghĩa đen) Tùy nghĩa là theo. Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo.

(Nghĩa bóng) Một quan niệm phong kiến cho là người phụ nữ phải luôn luôn phục tùng người chồng.

Theo Wiki.

Trần Nhượng Vũ đen mặt, tức giận đến nghiêng cả răng lại, thế giới này có người không lãng mạn, không săn sóc người khác nhất định là anh.

Không có nụ hôn dịu dàng vào buổi sáng, không có người dịu dàng ân cần nói rằng em ngủ đi, anh phải đi làm. Sáng sớm tinh mơ nhất định phải đưa ra cái lí luận vô lí đây là như thế nào?

Tóm lại, vài ngày bất chúc cuộc sống sinh hoạt vợ chồng, khổ nhiều mà sướng thì ít. Trần Nhượng Vũ không biết ác bá tiên sinh nhà cô có phải không tin tưởng vào chuyện không có anh thì cô không được không, dù sao anh đang cố gắng che đi tật xấu của bản thân, nhưng nó lại lộ hết cả ra, đang dùng chính tính cách thực sự để đối diện với cô.

Vợ chồng, không phải thế này sao?

Tết âm lịch, cô không dẫn anh về nhà.

Bởi vì trước ngày cô trở về nhà, mẹ cô gọi điện tới, mắng cô suốt. Nguyên nhân là Chu Triết dẫn Lục Bảo Ný về nhà, mẹ Trần biết được chuyện cưới hỏi với gia đình nhà họ Chu đã đi tong. Chu Triết đã bị con gái nhà người khác cướp mất. Điều này khiến cho mẹ cô cảm thấy rất mất mặt, rồi cho rằng con gái đang đối địch với bà.

Lần nói chuyện đó không được thoải mái cho lắm, Trần Nhượng Vũ bị mẹ mắng mỗ nhiều quá đành nói ra mình đã có bạn trai, là người thành phố A, làm bác sĩ. Mẹ Trần không hề có chút tin tưởng, nghĩ cô đang nói dối, căn bản không nghe lọt lỗ tai câu nào, nói chẳng được mấy câu thì cúp điện thoại.

Trần Nhượng Vũ thở dài, cảm thấy rất oan ức, cô càng lo lắng hơn nếu đưa Mạnh Cổ về nhà và kết quả làm cho Mạnh Cổ thấy được vẻ không tốt của nhà, cô lo nghĩ mất một thời gian rồi quyết định nhân cơ hội về nhà này, sẽ nói hết tất cả, chỉ cần cha mẹ đồng ý, mọi người trong gia đình chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, cô sẽ đưa Mạnh Cổ về nhà.

Vì thế, Mạnh Cổ tỏ ra ai oán và kinh thường Trần Nhượng Vũ thông qua ánh mắt của mình, nhưng Trần Nhượng Vũ vẫn quyết tâm xách vali trở về nhà.

Ngồi trên xe, cô đều gọi điện nói chuyện với Mạnh Cổ. Người này, một lúc lại gọi đến, một lúc lại gọi tới. Khiến cho Trần Nhượng Vũ chưa trở về nhà đã thấy nhớ anh.

Sắp về đến nhà, trong lòng cô bỗng nặng trĩu, cảm giác mỗi lúc một nặng nề. Khi nào thì gia đình từ hy vọng biến thành áp lực đối với cô? Đứng ở trước cửa, Trần Nhượng Vũ hít sâu, cổ vũ chính mình, cô đã có quyết định, năm mới này, cô nhất định sẽ phối hợp cải thiện mối quan hệ với người nhà. Cha mẹ nhất định sẽ hiểu cô.

Vừa định nâng tay gõ cửa, thì cửa lớn bỗng nhiên mở ra, mấy gương mặt quen thuộc ở phía sau cánh cửa, hiện nhiên đang chuẩn bị rời đi, nhìn thấy Trần Nhượng Vũ, lớn tiếng nói: “Tiểu Vũ, về rồi sao?”

Má ơi, trong nhà toàn là người. Da đầu Trần Nhượng Vũ run rẩy.

Cô, dì, chú bác và đại gia đình đều có mặt. Trần Nhượng Vũ thở không ra hơi, sao Tết âm lịch năm nay mọi người đều tề tụ ở nhà cô hết vậy? Vậy cô sao có thể nói chuyện với cha mẹ được?

Vận may của Trần Nhượng Vũ không xuất hiện thường xuyên. Mấy năm trước đều đón Tết ở nhà người khác, năm nay đột nhiên quyết định ăn Tết ở thành phố C, các cô chú trong nhà cũng tới hết nhà của Trần Nhượng Vũ, cả đại gia đình nói chuyện vui vẻ, ngay cả bà ngoại ở nước ngoài cũng về quê ăn Tết, lâu không thấy bà nhìn thấy Trần Nhượng Vũ rất vui mừng, nhưng lại bị con cháu vây quanh nên chỉ có thể khóc không ra nước mắt khi nhìn thấy đứa cháu.

“Tiểu Vũ à, mẹ cháu nói bây giờ cháu vẫn chưa có bạn trai, sao lại thế? Có cần mọi người giúp cháu không, nhanh chóng sẽ gả đi được.”

Đây là chú của cô, giọng nói sang sảng. Con gái của chú cũng đã ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn, sao không nghĩ chuyện kết hôn hay không cũng bình thường thôi. Trần Nhượng Vũ bất lực, giọng nói thì thào: “Cháu có bạn trai rồi.”

Thế nhưng lời nói này không mấy ai để ý, mọi người đều không ai nghe thấy, mẹ cô còn lườm cô một cái.

Trần Nhượng Vũ thở dài, sao lại lườm cô chứ? Cô đúng là có bạn trai rồi mà.

“Tiểu Vũ à, cháu đang làm gì? Một tháng kiếm được bao nhiêu? Anh họ cháu bây giờ công việc cũng khá ổn định, làm quản lí hãng rượu ở thành phố L, nhà xe đều có. Còn cháu?”

Lần này Trần Nhượng Vũ còn chưa kịp mở miệng đã bị mẹ cô trừng mắt một cái, nhét quả cam vào trong tay cô, ý nói cô không được lên tiếng nói

chuyện.

“Tiểu Vũ à, công việc không tốt cũng không sao, nhưng bạn trai thì nên có, nếu không sao gả đi được, có cần cô giới thiệu cho vài đối tượng không, cháu thấy sao?.”

Trần Nhựt Vũ nuốt một miếng cam xuống, cuống quýt xua tay: “Dạ không cần, cảm ơn cô, cháu đã có bạn trai.”

Lời nói này lại bị mọi người xem nhẹ. Cô và chú bị mẹ cô chuyển đề tài, mẹ Trần nói là vốn có đối tượng tốt nhưng Trần Nhựt Vũ bận quá nên không thể qua lại được cho nên bị người khác cướp mất. Cô gái đó cũng khá tốt, điều kiện cũng ổn, cho nên hai người đã gắn thành một đôi.

Vì thế cô gái đó theo chàng trai dứt áo ra đi, tìm cơ hội cùng người nhà bàn bạc. Mẹ Trần cảm thấy không khí không được, bác hai cứ xuyên xỏ sang Trần Nhựt Vũ, điều kiện như vậy cũng không nên quá đề ý. Mẹ Trần không phục, lên tiếng tranh cãi.

Trong nhà ồn ào, không có người hỏi ý kiến của Trần Nhựt Vũ, cô yên lặng ăn cam, ngay cả thờ cũng thấy khó khăn.

Bà ở bên cạnh vươn tay về phía Trần Nhựt Vũ, cô nhìn thấy, đi về phía bà. Bà cô tai không được thính cho lắm, không nghe được rõ mọi người nói chuyện, liền hỏi cô: “Mọi người giới thiệu cho cháu đối tượng xem mắt sao?.”

“Bà ngoại, cháu có bạn trai rồi.”

“Có bạn trai rồi sao?.” Bà ngoại cười hihi: “Được rồi, vậy làm nghề gì?.”

“Là bác sĩ ngoại khoa.”

“Bác sĩ rất tốt, về ngoại được không?.”

“Dạ đẹp trai lắm ạ.”

“Tên cậu ta là gì?.”

“Anh ấy tên là Mạnh Cổ.”

Vì thế, trong khi mẹ cô đang nhiệt tình trao đổi với các cô chú trong nhà, Trần Nhựt Vũ lại giới thiệu Mạnh Cổ cho bà ngoại.

Nhưng có điều trí nhớ của bà cô không được tốt, hay quên, nghe xong chuyện của Mạnh Cổ, ngày hôm sau bà lại hỏi lại: “Tiểu Vũ, cháu có bạn trai chưa?.”

“Thưa bà, cháu có bạn trai rồi.” Trần Nhựt Vũ rất kiên nhẫn. Lần này các cô chú trong nhà cũng nói đỡ giúp cô: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, Tiểu Vũ có bạn trai rồi, công việc rất ổn, mọi người đều gặp qua rồi, rất khá.”

“À à.” Bà ngoại nắm lấy gậy chống, gật đầu: “Đúng rồi, bạn trai Tiểu Vũ là bác sĩ, ta nhớ ra rồi.”

“Dạ vâng, là bác sĩ.” Trần Nhựt Vũ sờ sờ nếp nhăn trên tay bà, nhìn bà cười.

Bên cạnh người lớn cũng ra sức ‘tung hứng’ cùng: “Đúng, đúng, là bác sĩ.”

Phụ họa xong rồi lại nhỏ giọng nói: “Mẹ càng ngày càng lú lẫn, ngay cả bác sĩ cũng nghĩ ra để giúp cho Tiểu Vũ, lần trước bà trở về, mọi người không đề ý sao, mẹ càng ngày càng già.”

Trần Nhựt Vũ vuốt ve tay bà ngoại, thở dài.

Bởi vì người trong nhà đều đến đủ, Trần Nhựt Vũ ở trong nhà không ra ngoài. Cô và bà ngoại ở trong căn phòng nhỏ, bà ngủ trên giường, cô nằm dưới đất. Chú hai và em trai cô ngủ cùng một phòng, sau đó em trai cô cũng bị đá ra khỏi phòng, phải ngủ ở sofa trong phòng khách.

Bà ngoại cô ngủ giấc rất to, cả đêm giấc không ngừng, Trần Nhựt Vũ nằm ở dưới đất không ngủ nổi, bị tiếng gáy khò khè làm cho vài ngày sau thành mất ngủ luôn. Em trai cô ngủ ở sofa, ngày thứ ba bị lạnh, lăn ra ốm.

Hai người đều bị cha Trần oán giận, cha Trần cũng không thể nói mọi người nên ra khách ở, sao có thể bảo khách trong nhà đi chỗ khác ngủ chứ, nhưng còn người trong nhà, phải tính sao?

Trần Nhựt Vũ nói sẽ chi tiền, mời mọi người ngủ ở khách sạn, làm vậy liệu có được không? Kết quả bị cha cô giáo huấn cho một bài không nên đề cập đến vấn đề tiền nong, hiện tại mẹ con còn chưa nguôi giận, chờ họ hàng trong nhà đi rồi sẽ nói chuyện từ từ với cô. Vậy đành phải đợi thôi, chứ dùng tiền không phải cách hay, không có tiền ở khách sạn, nhưng cũng không thể kéo dài tình trạng như này mãi, vậy phải tính sao?

Cha Trần chưa cho Trần Nhựt Vũ cơ hội phản bác, lại bị mẹ cô gọi ra.

Về mặt em trai của cô rất tội nghiệp, vừa tức vừa tỏ vẻ bất lực: “Ai bảo không có tiền ở khách sạn chứ, là ki bo mới đúng. Cả nhà chúng ta ai cũng ki bo.”

“Chị trả tiền cho em, em đến khách sạn ở tạm vậy.” Trần Nhựt Vũ đi cũng không được, đau lòng để cho em trai mình đi vậy.

Em trai cô ban đầu vui vẻ sau đó lại xụ mặt xuống, bởi sợ cha mẹ cô không đồng ý, có tiền cũng không dám ra ngoài ờ.

“Dở hơi.” Trần Nhựt Vũ nhìn em trai tỏ vẻ khinh bỉ.

“Chị cũng dở hơi.” Em trai cô cũng có thái độ tương tự như chị gái: “Chị không dám chống cự cường quyền cùng em, chỉ biết để em đương đầu một mình, em không làm vật hy sinh để mẹ mắng chết đâu.”

Hôm đó, Trần Nhựt Vũ lén lút gọi điện cho Mạnh Cổ nói về việc này, Mạnh Cổ thở dài: “Nhà em đúng là dở hơi hết, rất vô dụng.”

Trần Nhựt Vũ không phục, nghĩ anh có bản lĩnh thì anh tới đây đi, anh gặp qua mới biết được.

Thế nhưng cô không nghĩ, Mạnh Cổ đúng là không mời cũng tới.

Ngày đó đầu tháng ba, bạn bè tụ họp.

Trần Nhựt Vũ và Cao Ngữ Lam, Doãn Tắc cùng nhau tới. Lần này, chủ đề của đám bạn cũ là: “Tề Na và Cao Ngữ Lam đại chiến”. Trần Nhựt Vũ diễn cùng nhưng không hề thấy áp lực, cô cũng không phải lo lắng cho Cao Ngữ Lam, bởi bên cạnh cô đã có vệ sĩ đi cùng, căn bản không cần mọi người hợp tác diễn chung.

Vì thế, có thể yên tâm ăn uống và xem kịch hay. Thế nhưng, bạn bè đang chề cháo được một nửa, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Có người xuất hiện ở cửa, vô cùng quen mắt.

Trần Nhựt Vũ ngây ra như phỗng, sốc vô cùng, ác bá tiên sinh nhà cô sao lại ở đây?

“Người nhà của ai vậy?.” Bạn cũ hỏi, không phải người nhà của trong hội thì không được nhập cuộc.

Mạnh Cổ nhìn chằm chằm Trần Nhựt Vũ, ra điều nếu không đứng lên nhận ngay thì sẽ chết không toàn thây. Trần Nhựt Vũ gơ tay một cách yếu ớt: “Là của mình, người nhà của mình.”

Tác giả có điều muốn nói: Chương sau, Mạnh Cổ đối phó cha mẹ Trần Nhựt Vũ. Trần Nhựt Vũ đối phó với cha Mạnh Cổ.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Bó hoa xương người

Người nhà đặt mông xuống ghế, về mặt vô cùng đắc ý.

Trần Nhựt Vũ bỗng thấy có áp lực: “Sao anh lại tới đây?.” Cô dùng giọng nói nhỏ nhất để hỏi anh.

Người nhà liếc ngang qua, khí thế dọa người: “Em không mời anh, chẳng lẽ người khác thì không được mời.”

Thật ra, anh tới đây là giúp Doãn Tắc mang nhẫn cầu hôn tới. Tên kia sớm đã đưa Cao Ngữ Lam về thành phố C định nột gia đình nhà vợ, nhưng lại không kịp lấy nhẫn đính hôn cho nên phải nhờ tới anh.

Trần Nhựt Vũ cho rằng con người này quán gian xảo, trước đây ngày nào cũng bày mưu tính kế để ép cô dẫn về ra mắt gia đình, bây giờ thì tự mình dẫn xác tới, tính dùng chiêu này để hù dọa cô, quả đúng là đáng ghét.

Người nhà liếc mắt cô một cái, nhìn thấy thứ mà cô đang uống, nhủ mảy: “Không phải không cho em uống Coca sao? Không có lợi cho sức khỏe!.” Giăng lấy cốc nước của cô, sau đó uống nửa cốc, rồi đưa cốc cho Doãn Tắc: “Giúp cô ấy lấy cốc nước trái cây.”

Trần Nhựt Vũ mếu máo, lại bắt nạt cô, quá đáng ghét.

Người ngồi bên cạnh, Dương Dương nhìn chằm chằm cô, sau đó liếc mắt nhìn Mạnh Cổ một cái, sau đó gơ ngón tay cái lên, cười vô cùng mờ ám. Trần Nhựt Vũ đỏ ửng cả mặt, quá đáng ghét, tên đàn ông này không hề cho cô chuẩn bị sẵn sàng tâm lý chút nào.

Hóa ra cô cũng có người nhà. Trong lòng bỗng nhiên thấy đắc ý.

Bạn bè đều chứng kiến được ‘người nhà’ và Doãn Tắc kẻ xướng người họa, về mặt thì vênh váo, còn mắng chửi người nhưng không dùng lời thô tục,

sau đó xử lí êm đẹp đôi vợ chồng Tề Na, khiến cho Trần Nhượng Vũ trở thành tiêu điểm

Trần Nhượng Vũ đau khổ vì đầu vào bàn ăn, cô đã chuẩn bị rất tốt để đứng lên vì Cao Ngự Lam, cùng Tề Na tranh cãi không hề run sợ. Được rồi, trình độ cãi nhau của cô rất tệ, hơn nữa với sự xuất hiện của Doãn Tắc cô cũng không cần phải tìm tới người giúp đỡ, nhưng tình hình tệ nhất cô không ngờ tới là người nổi bật lại chính là bạn trai cô.

Mạnh Cổ mắng xong một câu, mọi người đồng loạt nhìn Trần Nhượng Vũ, cũng quen rồi, Trần Nhượng Vũ tỏ vẻ thản nhiên. Da mặt dày đã được tôi luyện, cô cũng phải cảm ơn ác bá tiên sinh đã tạo cơ hội này cho cô, cô cũng làm nên chuyện rồi.

Thấy cô im lặng như vậy, Doãn Tắc còn trách rằng cô cứ như vậy khiến cho Mạnh Cổ không được vui, cho nên Mạnh Cổ đang tìm cách ‘giải sầu’, khiến cho mình không được nổi bật, không còn đất diễn.

Doãn Tắc đang gán tội cho người khác, đúng chưa? Rõ ràng hai tên miệng quạ này đang thay nhau tung hứng từng người lên chiến đấu một, không có đất diễn hay không nổi bật thì liên quan gì đến cô?

Trần Nhượng Vũ nhìn về phía Cao Ngự Lam, ánh mắt dịu dàng của cô ấy đang nhìn Doãn Tắc. Cô cũng đâu có kém gì, Trần Nhượng Vũ nghĩ, cô cũng trở nên tự tin dũng cảm, không cúi đầu chạy trốn, chỉ có điều là Cao Ngự Lam chưa chứng kiến được mà thôi.

Vậy còn cô nhỉ? Trần Nhượng Vũ nhìn thấy Mạnh Cổ đang trừng mắt tỏ vẻ không hài lòng về cô. Cô không hiểu, cô chọc tức gì anh chứ?

Quay đầu nhìn thức ăn trên bàn, cô bỗng thờ dãi, ác bá tiên sinh nhà cô chỉ lo cãi nhau, xem ra là chưa ăn gì. Cô lấy cho anh một cái bát, múc cho anh một bát canh, sau đó gấp đồ ăn đặt vào đĩa của anh.

Sắc mặt Mạnh Cổ đang bùng bùng lửa giận bỗng chuyển sang chế độ tươi cười.

Trần Nhượng Vũ cũng mỉm cười, đàn ông là loại sinh vật rất dễ dàng chọc giận nhưng cũng rất dễ để lấy lòng.

Bạn học cũ bắt đầu chuyển sự chú ý sang màn cầu hôn của Doãn Tắc. Trần Nhượng Vũ biết rằng ông chủ Doãn Tắc luôn có hành động khác người, nhưng cô không thể ngờ rằng sự lãng mạn của anh cũng khác người đến đã mạn như vậy.

Anh ở trước mặt mọi người tặng nhẫn cho Cao Ngự Lam: “Lần trước là nhẫn đính tình, lần này là nhẫn đính hôn, đợi đến khi kết hôn, sẽ tặng em nhẫn kết hôn.” Cao Ngự Lam cảm động đến nước mắt lưng tròng, Trần Nhượng Vũ cũng vui thay cho bạn.

Người đàn ông này thật sự rất có tâm, lúc trước kia khi sở hữu được Cao Ngự Lam luôn yêu chiều cô, bây giờ muốn xóa sạch đi bóng ma trong lòng của cô, đã làm rất nhiều chuyện, rất khiến người khác cảm động.

Đầu tiên, sau màn trao nhẫn, đến màn tặng hoa. Bó thứ nhất là dùng cá hồi cuộn thành, rau dưa hợp lại thành một, mọi người đều choáng váng cả mặt mày, đồ ăn có thể biến thành một bó hoa xinh đẹp đến vậy, so với hoa hồng còn đẹp hơn nhiều lần.

Lãng mạn quá mức, khiến người ta không khỏi ghen tị.

Cao Ngự Lam nước mắt lấm lem đầy mặt, ôm chặt lấy Doãn Tắc. Trần Nhượng Vũ cảm động đến sắp khóc, thì ra người lãng mạn như này vẫn chưa tuyệt chủng hẳn.

Mạnh Cổ chủ động cầm bó hoa thay Cao Ngự Lam, Trần Nhượng Vũ nghĩ, người đàn ông của nhà cô cũng không hề kém cạnh, đến lúc cần kíp vẫn biết quan tâm đến người khác.

Thế nhưng Mạnh Cổ quay người lại, đem rau dưa gạt sang một bên, cầm miếng cá hồi nhìn Trần Nhượng Vũ nói: “Gọi nhân viên đem mù tạc và nước chấm tới cho anh.”

Nước chấm và mù tạc? Có lẽ nào nên hoan hô vì sự thông thái của anh không!

Kết quả anh còn nói: “Anh cũng có thể đem xương con người chế tạo thành một thứ mới mẻ hơn.”

Trần Nhượng Vũ đen mặt, đem xương người tạo thành bó hoa cầu hôn, ai dám gả cho anh.

“Em cứ chờ xem.” Anh còn dám lên tiếng!

Trần Nhượng Vũ khóc không ra nước mắt.

Nếu đó là bó hoa làm từ xương người, cô sẽ không bao giờ nhận!

Buổi họp mặt bạn bè kết thúc, Trần Nhượng Vũ bị Mạnh Cổ kéo tay chạy trốn. Bởi vì khi nước chấm và mù tạc được mang lên, anh còn ra sức kêu gọi mọi người cùng nhau ăn cá hồi. May mắn đây không phải lẩu chứ nếu không thì đến xác rau cũng chẳng còn lấy một cọng, đảm bảo bó hoa sẽ tan nát.

Doãn Tắc sau khi bay bổng với tình yêu xong, vừa quay đầu thấy Mạnh Cổ đang ung dung ăn uống, nổi giận đùng đùng, thiếu chút nữa trình diễn luôn bài anh em tàn sát lẫn nhau. Chẳng biết xấu hổ, Mạnh Cổ còn cười haha, kéo tay Trần Nhượng Vũ bỏ chạy.

“Hẹn hò với anh.” Anh yêu cầu, cả hai đi dạo phố xong liền thấy mệt mỏi, vì mấy ngày nay cô chẳng được ngủ giấc tử tế, vì thế anh đưa cô về khách sạn.

Trần Nhược Vũ đang nằm trên chiếc giường mềm mại chìm vào giấc ngủ, có bạn trai thật tốt, có thể tìm nơi cho cô đi ngủ.

Đang say giấc nồng, cô đang ngủ mơ, mơ thấy mẹ đang hỏi cô: “Tiểu Vũ, mẹ đưa bạn trai con tới.” Vừa nói vừa dẫn theo một hàng dài đàn ông tới.

Trần Nhược Vũ bị dọa cho ngây người, nói: “Con có bạn trai rồi, thật đó.” Nói xong, cô chạy ra lời Mạnh Cổ tới, kết quả, kéo theo hàng dài Mạnh Cổ.

Cô cũng kinh ngạc, mẹ cô lớn tiếng: “Cậu ta là bạn trai con?”

Trần Nhược Vũ đang định nói: “Vâng.” Thì kết quả mẹ cô biến thành cha Mạnh: “Tôi đã đồng ý chưa?”

Biến chuyển như này khiến cô sợ hãi, đột nhiên tỉnh dậy.

Vừa mở mắt, khuôn mặt Mạnh Cổ đã ở ngay trước mặt cô, giật mình dường như cha Mạnh biến thành anh, dọa cô sợ phát khiếp.

Mạnh Cổ nhú mày, chạm nhẹ vào đôi lông mày đang nhú của cô: “Ngủ giống hệt heo, vừa mở mắt sao lại sợ đến thế.”

Trần Nhược Vũ vẫn chưa định hình lại được, không trả lời anh. Mạnh Cổ ôm cô vào trong ngực mình, vỗ nhẹ sau lưng cô: “Sao vậy? Nằm mơ?”

“Vâng.”

“Mơ thấy gì?”

“Một đồng bạn trai.”

“...”

Sau một lúc: “Trần Nhược Vũ, em có một đồng bạn trai?”

“...”

Câu hỏi này khiến Trần Nhược Vũ hoàn toàn tỉnh táo.

“Không xong rồi, bây giờ mấy giờ rồi?” Trong phòng tối đen, chỉ có ngọn đèn ngủ sáng mờ mờ.

“Mới năm giờ.”

“Em ngủ lâu vậy sao?” Cô hét chói tai: “Xong rồi, xong rồi, cả đêm em không về mẹ em sẽ đánh gãy chân mất.”

“Chưa phải là ban đêm, em đâu có cả đêm không về?”

“Không phải năm giờ rồi sao? Trời sẽ sáng đó.” Cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, kéo rèm cửa ra, tối đen.

“Là năm giờ chiều, đương nhiên trời sẽ tối.” Mạnh Cổ tức giận, xoa xoa lưng cô.

Trần Nhược Vũ ngửa ngửa, bắt lấy tay anh. Anh tiếp tục sờ, sờ thất lưng của cô, rồi từ từ nhích lên trên.

“Đừng làm loạn.” Cô nắm lấy tay anh, lần này anh nghe lời, rút ra xa, nhưng rất nhanh lại chạy trở lại, đưa điện thoại cho cô.

Trần Nhược Vũ ổn định lại hơi thở, cầm vội lấy điện thoại, không có cuộc gọi nhớ nào, xem ra người trong nhà không tìm cô.

“Gọi điện thoại về nhà.”

“Được.” Cô đang có ý này, cô định gọi về nói một lúc nữa sẽ về.

“Nói với mẹ em là hôm nay ngủ lại ở nhà bạn.”

“Hả?” Trần Nhược Vũ quay đầu, nhìn thấy ánh mắt Mạnh Cổ bỗng hóa thành sói, mặt mày cô đỏ lựng.

Anh lại tiếp tục sờ lần, ôm lấy cô, cắn lỗ tai của cô: “Chẳng lẽ em không nhớ anh sao?”

Nhớ đến chết, nhưng cô càng sợ gãy chân hơn.

“Ngày mai về, phải nói chuyện chúng ta với cha mẹ em, biết chưa? Nói hết tất cả, càng nhiều người biết càng tốt.”

Hừ, không phải đang thảo luận chuyện ngủ qua đêm sao, sao lại chuyển nhanh đến việc ngày mai? Nhưng Trần Nhược Vũ vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Anh đã đến đây, đương nhiên cô phải nói rõ ràng với cha mẹ càng sớm càng tốt.

“Em làm việc anh không được yên tâm, cho nên hôm nay ở lại đây, để anh dạy dỗ em một chút, cho em dừng khí và năng lượng.”

Vì sao từng chữ từng câu nghe rất bình thường, nhưng sao từ miệng của ác bá tiên sinh nói ra đều mang lại cảm giác sắc đục vậy?

Trần Nhựt Vũ mím chặt môi, hơi do dự.

“Ngoan.”

Chỉ một từ rất dịu dàng, ác bá tiên sinh đã thu phục hoàn toàn được Trần Nhựt Vũ.

Đầu óc Trần Nhựt Vũ choáng váng, gọi điện về trong nhà nói rằng đang vui vẻ với bạn học cũ, hẹn ngủ lại ở nhà bạn, tối cô không về.

Mẹ Trần đang chơi mạt chược, vận may đang đến kìm không được, không hề quan tâm đến chuyện của con gái, không nhanh không chậm trả lời rồi cúp phăng điện thoại.

Hóa ra đơn giản đến vậy, Trần Nhựt Vũ cảm thấy lảng lảng. Đưa Mạnh Cổ đi ăn các món ngon ở thành phố C, sau đó đến chợ đêm nổi tiếng ở đây, hẹn hò lãng mạn buổi tối, ban đêm quay trở lại khách sạn ngọt ngào.

Không cần ngủ dưới đất, không phải nghe tiếng gáy, còn được ác bá tiên sinh âu yếm giúp cô làm ấm giường, Trần Nhựt Vũ vô cùng vui vẻ, hoàn toàn xem nhẹ những chuyện nguy hiểm sắp xảy ra.

Cho đến ngày hôm sau, mang theo tâm tình đang bay bổng mở cửa vào nhà, ngay lập tức cô trợn tròn cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tính tình anh rất tốt

Trong nhà rất đông người.

Hai bàn mạt chược, trên sofa cũng chật kín người, ghế dựa đều trở thành mắc treo quần áo, mọi người ngồi đông như kiến. Ngoại trừ mấy người thân tới chúc Tết ra thì còn có vài người cô không quen biết. Trong đó, có một người trẻ tuổi ngồi bên cạnh cô của Trần Nhựt Vũ. Cha Trần cũng ngồi đó nói chuyện, điều này khiến cho Trần Nhựt Vũ có dự cảm không tốt.

Trần Nhựt Vũ hơi ngạc nhiên, mọi người trong nhà đều hơn bốn mươi tuổi, cô nghĩ đến việc chỉ hai ngày nữa họ hàng thân thích sẽ rời. Lúc đó, sẽ cùng Mạnh Cổ thương lượng kết quả, cho dù thế nào thì hôm nay cũng sẽ tìm cơ hội nói chuyện của Mạnh Cổ với cha mẹ, sau đó hai ngày tới cô sẽ tích cực ở bên cạnh anh, chờ họ hàng đi rồi, gia đình yên ắng lại một chút, cô sẽ dẫn Mạnh Cổ về nhà cho cha mẹ gặp mặt, rồi hết ngày nghỉ, cả hai sẽ cùng nhau trở về thành phố A.

Thế nhưng theo tình hình hiện nay, cô sẽ không bị dẫn đi xem mắt chứ?

Năm mới đến rồi mà cũng không cho người khác cơ hội sống sao?

Lúc mở cửa, mọi người đều biết, sau đó đồng loạt quay sang nhìn cô, mọi người trong phòng đều cười.

“Về rồi, về rồi. Trần Nhựt Vũ, cháu nhanh tới đây, để cô nhìn chút nào.”

Trần Nhựt Vũ mỉm cười, đi tới.

Kì thực chẳng còn chỗ trống nào để ngồi cả, vốn cô cũng không định ngồi, đứng như vậy để cô cả kéo tay hân huyên mấy câu. Sau đó, cha cô đứng lên, nháy mắt với Trần Nhựt Vũ ý bảo ngồi xuống đó, cô vờ như không thấy.

Thế nhưng nếu đứng mãi thì cũng không phải biện pháp hay, cô của Trần Nhựt Vũ không hề ngần ngại liền giới thiệu người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh cho cô, nói là cùng công ty với cô, năm mới đến chúc Tết, vừa hay cô muốn tới nhà Trần Nhựt Vũ cho nên dẫn anh ta đi cùng. Người đàn ông này tên là Lý Siêu, gương mặt cũng sáng sủa, phẩm chất khá tốt, biểu hiện trong công việc cũng rất tốt, qua năm mới, mọi người nên giao kết bạn mới, cùng nhau đi chơi, làm bạn bè.

Trần Nhựt Vũ cười gượng, nhìn Lý Siêu, Lý Siêu cũng hơi ngần ngại nhưng vẫn mỉm cười đáp lại.

Trần Nhựt Vũ cảm thấy đáng thương thay cho Lý Siêu, mới có đầu năm mà bị kéo tới nhà một người xa lạ, hết như con khi pha trò. Cô cả của Trần Nhựt Vũ là người có cá tính mạnh mẽ, chắc Lý Siêu là cấp dưới của cô, bị đàn áp mà phải tới đây.

Hai bên giới thiệu xong, tình cảnh chẳng khảm khá hơn là mấy. Cô của Trần Nhục Vũ nói: “Lý Siêu, cậu xem xem, Tiểu Vũ nhà tôi rất xinh đẹp, lại ngoan ngoãn, nghe lời, hiếu thảo, hai người sẽ sớm là bạn thân.”

Lý Siêu không biết nói gì, chỉ gật nhẹ đầu.

Trần Nhục Vũ cười không nổi, tính cô rất hiền, rất hiền nên dễ hay xảy ra vấn đề. Lý Siêu xem ra cũng không phải là người có tính cách đặc trưng gì cả, cho nên anh ta sẽ không phải là một vấn đề lớn. Tình huống như này, đổi lại là ác bá tiên sinh nhà cô, sẽ khiến không ít người phải nín thở. Trần Nhục Vũ nghĩ rằng, cô vẫn thích người có cá tính xấu xa hơn.

Trần Nhục Vũ nói muốn đi toilet, thất lễ một chút. Sau đó dạo một vòng, rồi kéo tay cha cô nói là toilet bị tắc, muốn cha cô vào thông.

Toilet luôn là cái cớ mà dùng để thoát thân, cũng là nơi để trưng cầu ý kiến.

Cha Trần không hiểu, muốn đi toilet thì tự mình thông lấy, gọi cha thì có ích lợi gì chứ? Còn chưa kịp mở miệng, đã bị con gái xét hỏi: “Cha, chuyện gì xảy ra vậy, sao mọi người không nói với con một tiếng?”

“Gi mà không nói với con chứ? Hôm qua, cô cả của con gọi điện tới, nói là hôm nay tới chúc Tết, trong điện thoại cũng nhắc tới chuyện của con. Cô hai con nói là muốn giới thiệu đối tượng cho con, cô cả con trả lời là vừa hay có một đối tượng khá vừa mắt, hôm nay sẽ tới nhà cô chúc Tết, cô sẽ đưa tới nhà ta. Hôm qua con không ở nhà, nói với con kiểu gì?”

“Cha, chuyện này nên từ chối, con đã có bạn trai rồi. Vậy bao giờ thì tan cuộc?”

“Con đừng có tâm lý bài xích, mọi người giới thiệu đối tượng cho con là có ý tốt. Con đừng lấy lý do để từ chối, mẹ con hôm qua nhắc đến chuyện này liền không được vui, con lớn như vậy rồi, đừng khiến cha mẹ phải bận tâm. Trước mắt con cứ thử quen biết với cậu Lý Siêu này xem sao, cũng không bảo con phải lập tức kết hôn ngay, cha cũng nói chuyện với cậu ta một lúc, cảm thấy cũng khá được, nếu con không thích thì đến lúc đó hãy nói với cô con một tiếng, sau đó không gặp cũng không sao. Chứ đừng nói là mình có bạn trai rồi, đừng chọc giận mẹ con, đến lúc đó không có người đưa tới, con định tính sao?”

Cha Trần nói còn chưa xong, mẹ Trần bỗng xuất hiện ở cửa toilet: “Hai người ở trong này thì thầm to nhỏ chuyện gì? Tiểu Vũ lại gây ra chuyện gì? Khiến tôi tức giận sao?”

“Không có gì, không có gì.” Cha Trần nháy mắt với Trần Nhục Vũ.

Thế nhưng cô không để ý, cô nói: “Con có bạn trai rồi, con không xem mắt đâu.”

Sắc mặt mẹ cô trầm xuống, sau đó cười lạnh: “Có bạn trai rồi? Được, bây giờ gọi cậu ta tới đây, mẹ xem xem cậu ta như thế nào.”

“Bên ngoài nhiều người như vậy, con tính là sau hai ngày nữa sẽ gọi anh ấy tới.”

“Sao phải qua hai ngày, cô con dẫn cả đối tượng xem mắt tới, con có bạn trai không đưa tới, là kiểu gì? Năm mới tới rồi, ngay cả việc tặng quà cũng không biết sao?”

“Đưa người tới rồi để mọi người xem như con khi làm trò thì mới được cho là lễ phép sao?” Trần Nhục Vũ rất tức giận, cô nghĩ tới việc ác bá tiên sinh nhà cô sẽ giống như Lý Siêu bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào rồi đánh giá, có nghĩ thôi cô cũng thấy đau lòng: “Cô cả dẫn người tới như vậy con thấy rất xấu hổ, mọi người có thể nghĩ tới cảm nhận của con trẻ một chút được không, chúng con cũng có lòng tự trọng, không thể làm theo ý của mọi người mãi được.”

Giọng nói của Trần Nhục Vũ hơi lớn, khiến mẹ cô tức đến đỏ cả mặt: “Đưa người tới đây, còn không phải vì con. Hai người già này vì ai chứ? Không phải dốt hết tâm tư vì muốn tốt cho con trẻ sao?”

“Bạn bè của con tới nhà chơi, cho dù là nam hay nữ, mọi người đều hỏi xem người ta làm nghề gì, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, gia thế như nào, bạn trai làm nghề gì, tiền lương bao nhiêu, vậy là đang muốn tốt cho con sao? Đây chính là thói hư tật xấu của người già. Sau đó, lại hỏi đến chuyện con cái, chồng làm nghề gì, thu nhập bao nhiêu, hai người ngồi đó hỏi đủ thứ chuyện, rồi nói chuyện này không được, chuyện kia không đúng, sau đó mọi người ngồi một chỗ xoi mói đủ chuyện, thị phi rất nhiều, vậy có nghĩ cho người trẻ tuổi như con không?”

Trần Nhục Vũ nhất thời kích động, giọng nói lớn, nói cũng nhiều. Mẹ Trần nghe cả một tràng dài như vậy, mọi người trong phòng khách liền tới xem có chuyện gì đang xảy ra. Về mặt mẹ Trần bùng bùng sát khí, ‘bốp’ tát cô một cái.

Trần Nhục Vũ cắn răng, chịu cái tát này, không hề hé nửa lời, sau đó lướt qua người mẹ cô đi thẳng vào phòng.

Cha Trần ở bên cạnh sốt ruột: “Có chuyện gì thì từ từ nói, sao lại đánh con chứ?”

Mẹ Trần đánh xong cũng thấy hối hận, mọi người đứng ở đó cũng không biết nên nói gì, về mặt cũng trầm ngâm. Cô hai của Trần Nhục Vũ hiểu ra vấn đề, liền lên tiếng hạ hỏa: “Đừng nóng giận, đang là năm mới, đứa nhỏ có gì không đúng từ từ dạy dỗ lại. Nào nào, chúng ta ra ngoài uống trà.” Vừa nói, vừa kéo mẹ Trần ra ngoài phòng khách.

Trần Nhục Vũ dờ dẩn ngồi trong phòng khiến cho em trai cô hơi thấy sợ. Phòng của cậu đã bị chú hai chiếm đóng, không có chỗ ngủ, mẹ nói, trong nhà có khách không được ra ngoài chơi, trong phòng khách thì có cả đồng người, cậu đành phải ôm truyện tranh trốn trong phòng chị đọc, kết quả khi

chị trở về thì sắc mặt đen sì, dọa cậu sợ tới giật bắn cả mình.

“Chị, chị làm sao vậy?.” Cậu cẩn thận hỏi.

Trần Nhựt Vũ ngồi ở mép giường, không để ý tới em trai mình.

Em trai cô cẩn thận mở cửa phòng ra ngoài quan sát, bên ngoài vẫn bình thường, cha Trần lên lút liếc sang nhìn phòng của Trần Nhựt Vũ, sau đó em trai cô lúi vào trong phòng, nhỏ giọng hỏi: “Chị, cho em ít tin tức, xảy ra chuyện gì? Sao hỏa đùng vũ trụ? Có cần em ra khỏi nhà tránh mặt một chút.”

Trần Nhựt Vũ vẫn không để ý tới cậu, cô đang khổ sở đến phát khóc. Cỗ nén cảm xúc của mình lại, tên nhóc xấu xa này còn làm loạn. Cô rút điện thoại ra, gọi cho Mạnh Cổ, những lúc như này chỉ có ác bá tiên sinh mới có thể an ủi cô.

Điện thoại có người nghe máy, không đợi cô lên tiếng trước, Mạnh Cổ đã tranh lời: “Nói chuyện nhanh đến vậy sao?.”

“Còn chưa nói được.” Nói đến là thấy buồn, anh còn đang chờ đợi tin tức từ cô, vậy mà cô khiến cho mọi chuyện hồng bét.

“Làm sao vậy?.” Anh cảm nhận được sự khác thường trong giọng nói của cô.

Cô do dự nửa ngày, chỉ nói: “Tâm trạng em không được tốt lắm.”

Em trai cô dùng thái độ nghi ngờ quan sát Trần Nhựt Vũ, nổi da gà quá, người con gái này còn biết làm nũng đó, tình huống này ...

“Vì sao tâm trạng không tốt? Em leo cầu thang cao quá hả?.” Anh đưa cô tới tận nhà, tòa nhà này hơi cao, có lẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

“Em cãi nhau với mẹ.” Cô cắn môi, đưa tay xoa xoa gương mặt.

“Ừm.” Đầu dây bên kia tỏ vẻ không đồng tình: “Vậy em có cần tới anh đá cửa hộ không, hay là xuống dưới đi, chúng ta cùng nhau bỏ trốn?.”

Cô bị anh chọc cho phì cười: “Hai người sẽ bị đánh gãy chân.”

“Không đâu.”

“Em vừa rồi bị đánh đó.”

Lúc này, đầu dây bên kia im lặng, sau đó Mạnh Cổ nói: “Nhà em ở tầng mấy, anh sẽ lên đó.”

“Anh còn chưa đi sao?.” Anh rõ ràng nói là đi tìm Doãn Tắc giải khuây, sau đó sẽ chờ tin tức từ cô.

“Anh ở dưới nhà em, tên Doãn Tắc kia chả có hứng thú gì cả, nên anh chờ em.”

Trần Nhựt Vũ cảm động đến muốn khóc: “Em sẽ xuống dưới, anh đừng đi.”

Cúp điện thoại, cô lau nước mắt, không thềm để ý tới về mặt kinh ngạc của em trai, Trần Nhựt Vũ mở cửa đi ra ngoài.

Đi ngang qua phòng khách, mọi người đang nói chuyện cũng dừng lại, Trần Nhựt Vũ không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Con ra ngoài có chuyện.” Sau đó cô mở cửa đi ra ngoài.

Mẹ Trần đuổi tới cửa, muốn gọi cô quay lại nhưng Trần Nhựt Vũ đã nhanh chân chạy, không còn chút bóng dáng.

Chạy tới dưới nhà, nhìn thấy xe Mạnh Cổ qua nhiên vẫn đỗ ở chỗ đưa cô về nhà. Cô chạy nhanh tới, Mạnh Cổ xuống xe, cô nhào vòng lòng, ôm chặt lấy anh.

“Đáng thương quá.” Mạnh Cổ xoa xoa đầu cô: “Em làm việc luôn khiến anh lo lắng, nhưng còn vượt qua cả trí tưởng tượng của anh.”

“Em đâu có.” Đang an ủi người khác đây sao?

“Ai đánh em?.”

“Mẹ em.”

“Nhà em, mẹ em là to nhất?.” Kì thực chuyện gia đình cô anh đã được cung cấp thông tin đầy đủ nhưng vẫn cần xác nhận một chút.

“Vâng.”

“Đi, chúng ta lên nhà em.”

“Đừng.” Cô vội vàng giữ chặt lấy anh, trên nhà đều là đầm rồng hang hổ, hôm nay không nên chiến.

“Sao vậy?..”

“Trên nhà em có nhiều người lắm, đều là người trong nhà, cô cả cũng đến, còn dẫn theo cả một người đàn ông”

“Uhm” Đàn ông? Đây là trong điểm rồi: “Năm mới rồi, mà vẫn còn xem mắt?..”

Trần Nhược Vũ cúi đầu, rất khó chịu: “Em đã nói với mọi người là em có bạn trai rồi.”

“Vậy nên mọi người mới nói là em đang nói dối?..”

Trần Nhược Vũ càng khó chịu hơn: “Anh đừng làm cho em khóc, em vẫn đang cố nhẫn nhịn đó, em mà khóc là kinh thiên động địa luôn.”

“Kinh thiên động địa như nào, giống như trên giường không? Vừa khóc còn vừa khua tay anh?”

Cô đấm một cú vào trước ngực anh: “Bây giờ em đang rất khó chịu, anh đừng nói những lời có tính sắc dục nữa.”

Anh cười cười, rồi dang rộng vòng tay: “Lại đây nào.”

Cô cắn cắn môi, nhào vào trong lòng anh, cuối cùng cũng không kìm chế được nữa, khóc òa lên.

Qua một lúc lâu, khóc chán rồi. Mạnh Cổ lấy khăn tay lau sạch nước mắt của cô, hỏi cụ thể chuyện gì đã xảy ra, sau đó kéo cô vào trong tiểu khu: “Vẫn là nên về nhà, nếu mọi người không tin em thì để anh lên tiếng. Chứng minh lời nói của em là thật, có trọng lượng, về sau không được coi thường em”

“Nhưng mọi người nói chuyện rất khó nghe, anh đừng nóng nảy.”

“Không đâu, tính tình anh rất tốt.”

“Còn nữa, anh cố gắng kìm chế câu từ một chút, đều là người trong nhà, đừng khiến mọi người khó xử.”

“Không đâu, anh nói chuyện rất biết cân nhắc.”

Có sao?

“Bác sĩ Mạnh, anh hãy tự hiểu lấy bản thân của mình.” Tự trọng của anh đã bị chính bạn gái phi nhò.

“Đương nhiên rồi, anh có nhận xét rất khách quan về bản thân.”

Tay cầm tay đi lên trên nhà, đã tới trước cửa nhà của Trần Nhược Vũ. Cô có chút lo lắng nhìn Mạnh Cổ, anh cũng nhìn cô, bỗng nhiên anh nắm chặt lấy cằm của cô, hôn một cái: “Tối hôm qua dùng quá sức, năng lượng đều truyền cho em hết, bây giờ muốn lấy lại một ít.”

Làm loạn cái gì đây? Cô nhin không được đánh anh một cái.

Nhìn thấy anh cười hi hi, cô bỗng nhiên hiểu ra: “Bác sĩ Mạnh, anh đừng quá căng thẳng.”

“Anh đâu có căng thẳng, tình huống nào mà anh chưa từng gặp qua? Anh chưa bao giờ sợ cãi nhau hết.”

“Anh không phải đến cãi nhau, mà đến gặp người lớn.” Nhất định phải nhắc lại chuyện này cho anh biết.

“Anh biết.” Cho nên anh mới càng căng thẳng.

Không, anh không căng thẳng.

“Trần Nhược Vũ, hôn anh một cái.”

“Đừng có làm loạn.” Cô còn căng thẳng hơn cả anh.

Vừa định nhắc nhân muốn chạy, thì bị anh kéo lại, ngón tay thon dài đẩy về quyết đoán đã đặt ở chuông cửa nhà cô.

Trần Nhược Vũ nhìn chăm chăm cánh cửa, tim đập nhanh hơn.

Thần tiên, thần linh phù hộ cho ác bá tiên sinh nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Mạnh Cổ đại gia chiến đấu gia đình nhà vợ

Người mở cửa là cô hai.

Nhìn thấy Trần Nhực Vũ dẫn theo một người đàn ông trẻ tuổi về nhà cô hai không khỏi sững sờ.

Trần Nhực Vũ dẫn Mạnh Cổ vào trong phòng khách, tiếng nói chuyện dừng phắt lại, mọi người đều ngáy ngẩn cả người. Người thật vô cùng sống động.

Tên gián điệp là cậu em trai của Trần Nhực Vũ nghe ngóng thấy động tĩnh yên ắng trong phòng khách liền thò đầu ra, vừa thấy tình cảnh này, chạy nhanh như chú mèo nhỏ vọt ra xem náo nhiệt.

“Đây là bạn trai của con, tên là Mạnh Cổ.” Trần Nhực Vũ hơi căng thẳng nhưng vẫn giới thiệu đầy đủ.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm hai người, không lên tiếng trả lời. Mẹ Trần há hốc cả mồm, kinh ngạc đến mức có thể nhét nguyên cả quả trứng vịt vào trong miệng. Trong lòng bà còn đang hồi hận vì đã ra tay đánh con gái, nhưng vì con gái không nghe lời, luôn tìm lí do để đối phó với cha mẹ. Bà sốt ruột thay cho con gái, muốn tìm cho con mình một đối tượng tốt, thế nhưng không nghĩ tới, con gái đi ra nhà một lúc đã dẫn được bạn trai về đến nhà.

Không gấp đến mức dạo quanh một vòng trên đường rồi nhặt bừa ai về đấy chứ?

Trước hết, người có phản ứng là bà ngoại của Trần Nhực Vũ. Bà chống gậy đi tới, nhìn Mạnh Cổ, sau đó nói: “Là bạn trai bác sĩ của Tiểu Vũ đã nói sao? Rất đẹp trai, rất đẹp trai.”

Trần Nhực Vũ chạm vào tay của Mạnh Cổ: “Đây là bà ngoại của em.”

“Cháu chào bà ngoại.” Mạnh Cổ phản ứng rất nhanh, niềm nở chào bà.

“Cháu ngoan.” Bà ngoại rất vui mừng, quay đầu nói với mọi người: “Nhìn xem, các con đều hồ đồ hết cả rồi, ta mới không hồ đồ, ta nhớ không lầm mà, Tiểu Vũ có bạn trai là bác sĩ.”

Trần Nhực Vũ cảm động suýt chút nữa thì lệ chan đầy mặt, vẫn là bà ngoại tốt nhất, cô chỉ nói có một lần mà bà đã tin cô có bạn trai là bác sĩ.

Lúc này, mọi người mới có phản ứng trở lại. Cha Trần tìm chỗ ngồi cho Mạnh Cổ, những người đang đánh mặt chược cũng dừng tay, nhìn thẳng tới một chỗ, tivi cũng không xem nữa, tiếng tivi cũng được vặn nhỏ đi, tiếng cắn hạt dưa cũng không còn, ở trước mặt trai đẹp cần phải có hình tượng, để lát sau có thăm dò thì còn có khí thế.

Tóm lại, là cả một đồng bùng bùng.

Sau đó, người bị cô cả dẫn tới là Lý Siêu cũng tìm được cơ hội thoát thân, đứng dậy xin phép ra về trước. Trần Nhực Vũ nhìn thấy ánh mắt của anh ta như vừa trút được gánh nặng, nhanh chóng muốn được giải phóng, trong lòng đối với anh ta cũng có chút đồng tình.

Mạnh Cổ nhìn thấy sắc mặt của cô nhìn theo Lý Siêu ra về, anh nói: “Em giới thiệu đi.”

“Đây là cha em, đây là mẹ em.”

“Cha, mẹ.” Giọng nói của Mạnh Cổ không hề tỏ ra khách sáo, không hề gọi là “Bác trai, bác gái.”

Cha và mẹ cô còn chưa tiêu hóa được hiện thực rằng con gái của mình mang về một người bạn trai đẹp trai đến vậy, nhưng lại nhanh chóng được sự thân thiết của Mạnh Cổ trấn an.

Hai người họ có thể la toáng lên không?

Kế tiếp là anh chị em họ, cô di chú bác giới thiệu lần lượt. Biểu hiện của Mạnh Cổ hết sức tự nhiên, mặc kệ là nhớ hay không nhớ, cứ gọi theo Trần Nhực Vũ là được rồi.

Giới thiệu đã xong, mọi người nhất thời chưa biết nên nói gì. Dù sao lúc trước náo loạn một phen, vì chuyện xem mắt mà mẹ đánh con gái, kết quả lúc ra ngoài con gái mang về một người bạn trai không chê vào đâu được, đây giống như ‘tặng’ lại cho mẹ cô một bàn tay vô hình lên má, tuy rằng trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng mọi người cảm thấy có chút xấu hổ.

Không cần phải phân trần cũng đủ biết cô cả mắt mặt đến thế nào, lôi kéo người khác tới đây để xem mắt bây giờ thì ... sượng hết cả mặt.

Dưới tình huống như này, vẫn là nên để cha Trần chọn đề tài: “À.” Nhất thời mở miệng không biết nên gọi cậu trai trẻ này như nào.

“Con tên là Mạnh Cổ.”

“À, Mạnh Cổ sao. Là người thành phố A?”

”

“Dạ vâng.”

“Làm nghề gì vậy?”

“Con là bác sĩ.”

Mọi người đều đồng loạt liếc mắt nhìn theo cha Trần, không phải mọi người đã biết hết rồi sao.

Cha Trần ho hai tiếng, mới dạo đầu thôi mà, thăm dò vấn đề đều như vậy, cần phải có trình tự, gấp cái gì.

“Vậy, một tháng ...”

Lời còn chưa dứt đã bị con gái lườm một cái, cha Trần đột nhiên nhớ tới lúc trước con gái đã mắng người già lúc nào cũng chỉ soi mói vào mấy chuyện tế nhị, tuy rằng cha Trần luôn muốn hỏi câu hỏi xưa cũ: “Nghề nghiệp – thu nhập – tên tuổi” ba câu hỏi này nhưng với tình huống đặc thù như hiện nay, ông cần phải biết tùy cơ ứng biến.

“Một tháng đi làm mấy ngày vậy?”

Người trong nhà cố nhịn lại, không dám cười thành tiếng, cha Trần vờ như không nghe thấy.

“Bình thường thì một tuần cũng phải đi làm chính hai đến ba ngày, nhưng thường xuyên tăng ca, bởi vậy chúng con thường đổi ca cho nhau.” Biểu hiện của Mạnh Cổ rất tự nhiên, rất lễ phép. Trần Nhượng Vũ tạm thời có thể yên tâm được.

“Cậu làm ở khoa nào?” Cha Trần rốt cuộc cũng tìm được đề tài mới, vô cùng hứng chí.

“Dạ, ngoại khoa.”

Hỏi làm ở khoa gì quá nhiên rất ổn, cha Trần hài lòng với câu hỏi của mình, sau đó tìm được chủ đề để giao lưu tiếp: “Đến đây từ khi nào vậy? Tiểu Vũ đứng là, sao không đưa cậu tới nhà sớm ra mắt.”

“Hôm qua con mới tới.” Mạnh Cổ trả lời khách khí, lời còn chưa nói hết, chủ của cô đã lên tiếng: “Khó trách, hôm qua Tiểu Vũ không về nhà.”

Lời này dường như có ý trêu chọc, người nói vô tâm người nghe có ý, mẹ Trần nghe thấy liền cảm thấy không được thoải mái, ý nói con gái nhà bà không biết kim chế sao?

Chú cô mở đầu sau đó cô cả cũng nhập cuộc, nói thêm: “Đang là năm mới, sao lại đến hai tay không?”

Bầu không khí xấu hổ bắt đầu lan tỏa, cha Trần định lên tiếng chữa cháy thì Mạnh Cổ liền lên tiếng: “Là cháu lo lắng không chú đáo, vốn là muốn đến thành phố C cùng Nhượng Vũ nghĩ xem nên mua quà gì cho cha mẹ nhưng cháu lại nghe cô ấy nói hôm nay đã khiến người trong nhà không được vui. Nhượng Vũ nhà cháu không được thông minh cho lắm, không biết lấy lòng người khác, nên lời nói ra cũng không ai tin, cho nên cháu cùng cô ấy về nhà ra mắt, cùng cha mẹ nói lời xin lỗi, lúc nào trở về cháu sẽ dạy dỗ lại cô ấy, cháu rất xin lỗi.”

Lời này vừa nói xong, tất cả đều rơi vào trạng thái trầm mặc.

Trong bóng có kim

Có làm không vậy, Trần Nhượng Vũ rốt cuộc là của nhà ai? Nói như thế dường như anh mới là người lớn, còn những người khác là người ngoài.

Thế nhưng, người ta nói lại rất khách khí, lại không lộ ra điểm yếu nào, mọi người giống như bị dội gáo nước lạnh, không biết nên nói gì.

Cha và mẹ cô hình như quá sức nhẫn nhịn, cảm thấy tên nhóc này như đang khởi binh hỏi tội vậy.

Con gái của mình, muốn đánh muốn mắng là chuyện của gia đình, cậu ta nói như vậy quả đúng là không biết lễ phép. Nhưng bộ dạng đẹp trai như vậy, nghề nghiệp lại tốt, vừa nhìn cũng biết là người có điều kiện, ăn nói còn khéo miệng, vừa nghe thôi cũng biết là chức vụ không phải tầm thường, con gái tìm được một người như vậy, quả là đã khiến cha mẹ nở mặt nở mày.

Buổi ra mắt cha mẹ lần này quả đúng là sự giằng xé về nội tâm, cha mẹ Trần hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên dùng thái độ gì để đáp lại.

Nhưng mà mẹ Trần vẫn phải bảo vệ con gái của mình, hơn nữa họ hàng đang ở đây, cũng cần phải giữ thể diện. Cho nên, lời nói của cô cả và chú bà coi như không nghe thấy, chỉ tiếp đón Mạnh Cổ, uống trà và ăn hoa quả.

Mạnh Cổ nhận đồ, sau đó mời lại mọi người: “Nước cam quả thực rất ngọt, mọi người đừng khách sáo, ăn thử đi ạ.”

Mẹ Trần ghen hờn, đảo chính từ khách sang chủ nhà, có cần phải mạnh mẽ đến vậy không.

Mẹ Trần đành phải ngậm ngùi đón tiếp nồng hậu, Mạnh Cổ nói chuyện rất linh hoạt vì thế không khí trong nhà cũng giảm bớt được vài độ nóng. Tất cả đều vây quanh Mạnh Cổ, hỏi cha mẹ anh làm nghề gì, có nhà có xe không, rồi hỏi anh quen biết Trần Nhượng Vũ như thế nào, anh có dự tính gì với Trần Nhượng Vũ không.

Mẹ của Mạnh Cổ cũng là người trong ngành Y, sau khi kết hôn với cha anh thì không làm bác sĩ nữa, trở thành bà quản gia, cha cô thì là viện phó của bệnh viện. Mẹ Trần cảm thấy như mình trẻ lại được mười tuổi, thắt lưng dựng thẳng cả lên, trên mặt như phủ ánh hào quang chói lọi. Bà liếc nhìn con gái, giống như đang trách mắng sao không đưa anh về ra mắt từ sớm.

Trần Nhượng Vũ nhếch miệng không nói chuyện, biết mẹ đã sớm quên chuyện cô đã nói qua điện thoại rồi, đã nói rồi nhưng mẹ đâu có tin.

Mạnh Cổ nói là có xe có nhà, nhà là cha mẹ tặng khi anh vào bệnh viện của cha anh làm, còn xe là anh tự mua.

Em trai Trần Nhượng Vũ ở bên cạnh xen miệng vào: “Cha anh là phó viện trưởng, anh làm bác sĩ có cần phải lao lực thể không?”

Mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng về phía em trai của cô, đây là trọng điểm sao? Quan trọng quà tặng là căn nhà, được chưa?

Tóm lại mỗi lần Mạnh Cổ trả lời mẹ Trần giống như dựng thẳng cả người lên vậy, trong lòng rất đổi vui sướng con gái nhà mình nào có thua ai? Trước mặt nếu không vì giữ thể diện thì bà đã phát tiết hết ra ngoài rồi.

“Tiểu Mạnh năm nay bao tuổi rồi?” Đây là chú cô hỏi.

“Cháu sắp sang tuổi 31.” Mạnh Cổ mỉm cười, nhưng trong lòng không được thoải mái. Anh so với Trần Nhượng Vũ nhà anh đâu có già hơn là bao đâu.

“Không còn nhỏ nữa rồi, sao không tính đến chuyện kết hôn?” Cô hai hỏi.

Mẹ Trần trong lòng có chút bực mình, sao cứ nhắm vào điểm yếu của người khác mãi thế.

“Đó là vì chưa gặp được Trần Nhượng Vũ.” Mạnh Cổ tiếp tục mỉm cười. Đúng là không biết xấu hổ.

Với câu trả lời này, vài người có tuổi trong nhà cũng phải đỏ cả mặt lên, quả nhiên là người trẻ tuổi, ăn nói quá sắc bén. Mọi người đều nhìn về phía Trần Nhượng Vũ, gương mặt cô lúc này cũng đỏ không kém, rất muốn đánh cho Mạnh Cổ vài cái.

Mọi người ngưng ngưng xong xuôi, tiếp tục đặt câu hỏi: “Cha mẹ cháu đã gặp Tiểu Vũ chưa?”

Mẹ Trần cảm thấy cô cả đang tự tìm tới rắc rối, giọng nói chua hơn cả giấm. Con gái bà vừa xinh đẹp đáng yêu, gặp cha mẹ người khác có gì mà phải sợ!

“Gặp qua rồi ạ.” Mạnh Cổ cười cười, gật đầu, nhìn thoáng qua Trần Nhượng Vũ.

Trần Nhượng Vũ hiểu được ý của cô anh, cô nhỏ giọng nhắc nhở: “Là cô cả.”

Cô cả tiếp tục truy hỏi: “Cha mẹ cháu đối với Tiểu Vũ có hài lòng không?”

Mẹ Trần không thể nhịn được nữa định lên tiếng thì Mạnh Cổ lại lên tiếng: “Như cô thấy đó, cha mẹ cháu có mắt nhìn người như vậy, đều giống hệt cháu.”

Lời này quả nhiên có trình độ về ăn nói, làm cho người nghe rất thoải mái. Mẹ Trần vô cùng hài lòng.

“Cũng không biết con đã khiến cha mẹ thuận mắt chưa.” Mạnh Cổ nhân thời cơ, nhìn về phía cha mẹ Trần Nhượng Vũ hỏi.

Trần Nhượng Vũ không nhịn được nổi nữa, véo trộm anh một cái, sau đột nhiên lại dùng chiêu này hỏi cha mẹ cô chứ.

Những lúc như này, ngay cả trong lòng đang rối tinh rối mù lên, còn tâm trí đâu để mà trả lời, hơn nữa không thể làm cho họ hàng thân thích chế giễu được, mẹ Trần theo bản năng trả lời: “Mẹ và cha Tiểu Vũ không có ý kiến gì, hai đứa có tình cảm với nhau, vui vẻ là được rồi.”

Mạnh Cổ cười rõ tươi: “Cảm ơn cha mẹ, con và Trần Nhượng Vũ đã tính xong hết rồi ạ. Sau khi ra mắt cha mẹ, con sẽ đưa cô ấy về nhà mình để bàn bạc chuyện đám cưới.”

“Hi hi.” Mẹ Trần không nghĩ nhiều, gật vội đầu.

Trần Nhượng Vũ mặt mày đen sì, chuyện này không quyết định nhanh đến vậy chứ? Về mặt xụ xuống của mẹ cô đâu? Một đồng vắn đề của cha cô đâu? Kiểu soi mói điển hình của dòng họ Trần đâu hết rồi?

“Chỉ tiếc là người ở thành phố khác.” Giọng cô cả chua lòn.

Mẹ Trần rất muốn lật bàn, ý nói con gái ngoan của bà phải sống xa nhà? Phải tới nơi khác ở?

“Đúng vậy, cháu ở thành phố khác, thật ngại quá. Nhưng mà thành phố A không hề thua kém thành phố C, cháu sẽ không khiến Nhược Vũ phải vất vả, cảm ơn cô cả đã quan tâm.” Mạnh Cổ tiếp tục giương kiếm chiến đấu, trả lời rất rành rọt.

Lời nói sắc bén vô cùng, cái gì mà thành phố A không hề thua kém thành phố C, rõ ràng là tốt hơn tí lần! Mẹ Trần lòng dạ như được vuốt ve, rất sung sướng.

Trần Nhược Vũ rút cuộc đã nhìn thấu thế cục, nhiều người không phải chuyện xấu, ăn nói xỏ xiên cũng không phải chuyện xấu, nó chỉ khiến ác bá tiên sinh nhà cô càng tăng thêm phần sáng chói. Nhìn sắc mặt của mẹ cô, nở hoa tung bùng, hạnh diện vô cùng.

Quá gian xảo, rất gian xảo!

Cô liếc mắt với Mạnh Cổ một cái, anh đáp cô bằng nụ cười mỉm.

Trong một ngày, tâm tình của mẹ Trần giống như ngồi xe vượt qua từng ngọn núi, pháp phồng rồi hưng phấn như lên tận mây xanh.

Đầu tiên, là bị con gái chọc tức cho đến xanh mặt, sau đó con gái lại dẫn Mạnh Cổ về hù dọa bà. Tiếp đến, họ hàng xung quanh bầu vào xỏ xiên nhưng vô tác dụng, rồi bà lại được Mạnh Cổ dỗ cho vui hiện ra cả trên mặt.

Đến lúc ăn cơm, cả một đại gia đình đều lên tiếng, đương nhiên họ hàng đòi ra ngoài nhà hàng ăn uống, điều này khiến cho mẹ Trần đau lòng. Nhưng Mạnh Cổ lại nói, anh sẽ đãi khách, khiến cho bà không thể đắc ý được nữa, con rể tương lai hào phóng như vậy sẽ rất dễ xảy ra nhiều chuyện.

Đặt móng xuống ghế, họ hàng đều gọi món đắt tiền, mẹ Trần sợ đến run cả họng, sợ Mạnh Cổ mất hứng, kết quả anh chỉ tùm tùm cười tỏ ra rất thoải mái, không hề để ý, tâm trạng của bà như trút được tảng đá to.

Trong lúc ăn cơm, Trần Nhược Vũ gấp con tôm lớn vào trong bát mình, bị Mạnh Cổ trừng mắt cho một cái, sau đó cô vội vàng gấp tôm vào trong bát cho anh, hành động này bị chú nhìn thấy, lôi ra chọc ngoáy.

Sắc mặt mẹ Trần trầm xuống, cảm thấy con gái mình bị coi thường rất mất mặt. Thế nhưng, Mạnh Cổ lột vỏ tôm sạch sẽ sau đó đặt vào trong bát cho cô. Anh nói, tay chân cô vụng về, có lần lột tôm không cẩn thận đứt tay, nhìn thấy máu cô khóc thành sông luôn. Từ đó về sau, hai người đã giao kèo rồi, không cho cô động tay vào công việc lột tôm.

Nhịp tim của mẹ Trần rốt cục cũng ổn định lại được, cảm thấy người trẻ tuổi bây giờ thật có lắm kiểu hành động rất buồn nôn, chẳng qua là không nói thẳng ra mà thôi. Con gái của bà cũng thật là, có việc lột tôm thôi mà cũng vụng về đến sao? Nhưng mà bà cũng nhìn thấy con gái mình đang gặm cua có thể sẽ chảy máu. Nhưng nghĩ vậy thôi, nhìn thấy con gái gấp càng cua vào trong bát Mạnh Cổ, sau đó anh lại bóc vỏ cho cô, rồi đặt lại vào bát của Trần Nhược Vũ.

Mẹ Trần lại muốn nôn một trận nữa, nhưng có buồn nôn thì cũng rất mất lòng.

Cuối cùng, tới lúc tính tiền. Tâm trạng mẹ Trần lại thấp thỏm không yên. Đầu tiên, nhân viên đưa hóa đơn và dãy số dài dằng dặc ra khiến cho mẹ Trần hoảng sợ, liếc vội Mạnh Cổ một cái. Giương mắt anh chẳng có biểu hiện bất thường nào cả, cũng coi như là Trần Nhược Vũ mời thôi mà. Trần Nhược Vũ cũng chẳng có biểu hiện khác thường nào hết.

Cô cá lập tức lên tiếng: “Định để cho nhà gái trả tiền sao?”

Mẹ Trần định lên tiếng nói giúp, nhưng Mạnh Cổ đã lên tiếng: “Ở nhà cháu, Trần Nhược Vũ cầm chìa khóa, tiền của cháu đều do cô ấy quản.”

Hai mắt mẹ Trần sáng bùng, tâm tình bỗng vọt thẳng lên đỉnh núi, nhìn thấy họ hàng trong nhà đang ngậy hết cả ra.

Tình cảm nói từ miệng ra nào đáng tin, phụ nữ nắm kinh tế mới là thật nhất.

Con rể đúng là rất hiểu biết! Ai còn dám xỏ xiên nữa bà sẽ liều với người đó!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Trần Nhược Vũ tự chui đầu vào lưới

Mọi việc phát triển ngoài sức tưởng tượng của Trần Nhược Vũ.

Mạnh Cổ quá thuận lợi khi qua ải, nhưng đến buổi tối khi anh từ nhà cô về khách sạn, phiền toái đã tìm tới cô. Mẹ Trần bắt đầu đưa cô vào trong phòng truy hỏi theo phong cách tình tế.

Quen biết nhau như thế nào, ở chung nhau từ bao giờ, anh đối với cô có tốt không, tình tình có tật xấu nào không, vấn đề tiền bạc đều do cô nắm hết sao, có tiêu tiền của anh chưa, trong nhà anh như thế nào, thái độ của cha mẹ anh đối với cô ra sao, tính thì khi nào kết hôn, nhà của anh đứng tên cha mẹ hay của anh, lúc kết hôn có sống cùng cha mẹ không, tiền lương một tháng của anh được bao nhiêu, cơ hội thăng tiến cao không, hai người định tiến hành từng bước như thế nào, cô có chịu thiệt thòi không, có dùng biện pháp tránh thai không, khi nào thì sinh con ...

Trần Nhược Vũ bị hỏi tới choáng váng cả đầu óc, có một số việc cô vẫn chưa nghĩ qua, bây giờ đã bị mẹ cô liệt kê hẳn một danh sách dài thườn thượt.

Hỏi han đến tận 12 giờ vẫn chưa dừng, cô không chịu nổi được nữa, cầu xin được tha thứ để trở về phòng, kết quả cô hai còn chưa ngủ, lại lòi cả đồng vấn đề ra hỏi lần nữa, Trần Nhược Vũ mặt mày xám ngoét, thực sự rất khó chịu, đang muốn giả vờ đi ngủ thì mẹ Trần chạy tới, nghĩ ra vấn đề mới định hỏi tiếp.

Trần Nhược Vũ hết cách, đành lấy lý do đi toilet gọi điện muốn Mạnh Cổ cô vũ cô.

“Vì sao lúc anh ở đây mọi người không hỏi, anh đi rồi mọi người hỏi tới tấp em.” Từ buồn ngủ biến thành sắp khóc.

“Em đúng là vô dụng.” Mạnh Cổ khinh bỉ cô: “Em cứ nghiêm túc và thẳng thắn nói rằng em mệt, có gì ngày mai nói, đừng làm phiền em. Sau đó mặc kệ tất cả, em đi ngủ.”

“Được.” Trần Nhược Vũ nhận chỉ thị, đi về phòng.

Kết quả, mẹ và cô hai đang ở trong phòng đợi cô. Trần Nhược Vũ coi như không có việc gì xảy ra, chui vào chăn chuẩn bị đi ngủ, nói rằng có chuyện gì thì ngày mai nói, bà ngoại đang ngủ, mọi người đừng làm ồn, thức đêm không có lợi cho sức khỏe, mọi người nên nghỉ sớm.

Lời còn chưa nói hết mẹ Trần đã đánh vào gáy cô một cái, cô hai cũng coi như không thấy gì, hai người tiếp tục thảo luận về cuộc sống ở thành phố A, còn nói nếu kết hôn thì nên tổ chức ở hai nơi hay như thế nào, nên chi bao nhiêu thì hợp lý, không biết ở đó thì cần phải chú ý những gì.

Cô hai hỏi Trần Nhược Vũ về cha mẹ của Mạnh Cổ, họ nghĩ sao, sau đó nói với mẹ Trần rằng anh là con một trong nhà, điều kiện lại tốt, sợ sẽ kiêu căng rất khó tiếp xúc. Nên khoản chi tiền cũng không thể đòi quá ít, nuôi con gái cũng đâu có dễ dàng gì, vất vả lắm mới nuôi lớn đến chừng này.

Mẹ Trần có chút lo lắng, nếu môn đăng hộ đối thì rất dễ xử lý, đằng này chị sợ bên nhà trai coi thường cô là ở thành phố nhỏ. Vì thế lại lòi Trần Nhược Vũ dậy hỏi chuyện của Mạnh Cổ.

Trần Nhược Vũ rất muốn đánh một giấc cho yên ổn, đối với mấy chuyện này cô không hề có hứng thú, càng không hiểu, còn chưa tới bước đó mà, cô căn bản là chẳng quan tâm.

Trần Nhược Vũ nhắm tịt mắt nói rằng cô buồn ngủ lắm rồi, nhưng mẹ Trần và cô hai đang vào đà rôm rả, không để ý đến cô. Lúc này, tiếng điện thoại vang lên, là của Mạnh Cổ gọi tới.

“Đã mặc kệ chưa?.” Mạnh Cổ hỏi.

“Rồi.” Trần Nhược Vũ cảm thấy oan ức, miếu máo trả lời.

“Em đúng là vô dụng.”

“Uhm.” Vậy cô biết phải làm sao chứ.

“Bây giờ em nói với mọi người, là nếu còn muốn nói chuyện phiếm thì anh mời mọi người đi ăn khuya, ra ngoài rồi nói, để cho em ngủ ngon lành.”

“Uhm.”

“Uhm cái gì mà uhm, nói đi, đừng cúp điện thoại.”

Vì thế, Trần Nhược Vũ nhìn chằm chằm vào hai người lớn trong nhà, nói: “Là Mạnh Cổ gọi tới, anh ấy nói nếu mẹ và cô hai còn định nói gì nữa thì anh sẽ mời hai người đi ăn khuya, ra ngoài nói chuyện, để cho con còn đi ngủ.”

“Hả?.” Mẹ Trần và cô hai kinh ngạc.

“Đưa nhỏ này, sao con lại nói với cậu ấy. Muốn thế này rồi, ăn khuya gì nữa, để cho cậu ấy còn đi nghỉ, có việc gì thì ngày mai nói.”

Trần Nhược Vũ nói vào trong điện thoại: “Mẹ em nói, để cho anh nghỉ ngơi thoải mái, không đi ăn khuya.”

“Nói với mẹ em, chúc mẹ em ngủ ngon, đi ngủ đi.”

“Uhm,” Trần Nhược Vũ nhận chỉ thị: “Mẹ, Mạnh Cổ nói ngủ ngon, đi ngủ thôi.”

Mẹ Trần còn định nói gì nhưng thấy con gái vẫn chưa cúp điện thoại, hiển nhiên là con rể còn đang ở đầu dây chuẩn bị ra chỉ thị tiếp, nhất thời bà cảm thấy ngại, rồi nhắc nhở vài câu sau đó trở về phòng.

Cô hai cũng hết người diễn cùng, đành đi ngủ. Trần Nhực Vũ thở phào một hơi, nói với anh: “Được rồi, tan họp, ngủ thôi, ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, cô chui vào trong chăn nhắm mắt chuẩn bị ngủ, bỗng cửa phòng lại mở toang ra, mẹ cô lác lác thất lưng đi vào, ngồi bên cạnh chăn của Trần Nhực Vũ, nhỏ giọng nói: “Con gái à, mẹ nghĩ, Mạnh Cổ tuy rằng là người tốt, nhưng gia đình cậu ấy so với chúng ta khác nhau nhiều lắm, hai đứa có hợp nhau không? Mẹ nói vậy nhưng vẫn muốn tốt cho con thôi, nếu trong nhà cậu ấy đối xử với con không tốt con nhớ phải nói với mẹ. Mẹ không cần giàu sang gì cả.”

Trần Nhực Vũ giật mình, hốc mắt đỏ lên, thiếu chút nữa là vùng dậy ôm lấy mẹ, nhưng nhất thời nghĩ tới việc mẹ cô sẽ tiếp tục dây dưa về chuyện gia đình Mạnh Cổ, nên cô vẫn phải giả vờ như đã đi ngủ.

Mẹ Trần đợi một lúc, thấy con gái đã ngủ thật rồi, thôi đành chờ đến mai vậy.

Sau một lúc lâu, Trần Nhực Vũ mở mắt, gọi tin nhắn tới cho Mạnh Cổ: “Mẹ em hỏi anh và gia đình anh liệu có đối tốt với em không, bà nói bà không ham giàu sang. Cho nên anh phải đối tốt với em một chút, em có chỗ dựa là mẹ đó.”

Chỉ trong chốc lát Mạnh Cổ đã trả lời tin nhắn: “Xin chuyển lời đến mẹ vợ, con gái bà ‘thất thân lẫn thất tâm’, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi.”

Trần Nhực Vũ miếu máo trừng to hai mắt đọc tin nhắn, hơn nửa ngày mới nhắn lại cho anh một chữ: “Hừm.”. Hừm xong cảm thấy thỏa mãn, rồi tiếp tục đi ngủ.

Mạnh Cổ ở lại thành phố C cho đến khi hết ngày nghỉ Tết. Trừ việc tới gia đình nhà họ Trần thăm hỏi ra thì anh còn dẫn cha mẹ cô cùng em trai đi dạo phố mua sắm, ý nghĩa này nói lên anh chính là con rể tương lai của họ.

Những lúc như này Trần Nhực Vũ liền tỏ ra là người nắm tiền và quyền trong gia đình của ác bá tiên sinh, không được mua cái này, không được mua cái kia, sẽ lãng phí tiền bạc đều phải tính toán, kết quả là cô bị ác bá tiên sinh và ba người nhà họ Trần lờn suốt, cô đương nhiên có nguyên tắc và quan điểm của riêng mình, không nhân nhượng.

Khiến cho cha Trần lác đầu, em trai ghét bỏ trọng sắc khinh em, mẹ Trần nói thẳng con gái ăn cây táo rào cây sung. Vì thế gia đình quyết định Mạnh Cổ không thể không ra mặt thu hồi tạm thời lại ví tiền của anh, Trần gia lập tức không náo loạn nữa, mua sắm điên cuồng. Trần Nhực Vũ âm thầm nhìn Mạnh Cổ thanh minh, cô hài lòng với kết quả này.

Đi dạo được hai ngày, mọi người đều nhất trí cho rằng vì ví tiền của bác sĩ Mạnh, Trần Nhực Vũ đã rất nhanh biến thành nữ cường nhân. Mạnh Cổ nói lý với Trần Nhực Vũ rằng, anh cho rằng cô đã chuẩn bị tốt đối mặt với gia đình nhà anh.

Trần Nhực Vũ không để ý tới anh, cô cảm thấy anh đang nói đùa mà thôi.

Vào ngày mùng 6 Tết, ánh nắng ấm áp, thời tiết vô cùng đẹp, Mạnh Cổ tạm biệt gia đình nhà họ Trần, đưa Trần Nhực Vũ trở về thành phố A.

Trần Nhực Vũ cải thiện quan hệ với mẹ, khiến tâm trạng cô vô cùng tốt, trên đường còn hát: “Anh muốn đi tìm Trần Nhực Vũ.” Vừa hát vừa viết vào quyển sổ nhỏ.

“Em viết cái gì vậy?.” Mạnh Cổ lái xe, không nhìn được trong quyển sổ cô đang viết gì, liền hỏi.

“Viết lại những chuyện ngu ngốc anh đã trải qua.”

“Phiền quá, anh trải qua thì cũng có em ở bên cạnh, nhưng mà viết như này liệu có đủ không? Hay anh mua cho em quyển sổ to hơn.”

“Hừ.” Trần Nhực Vũ nhăn mặt.

“Những chuyện thông minh anh đã làm qua em nhớ hết được không?.” Mạnh Cổ lại hỏi.

“Không cần phải nhớ, chuyện anh trải qua, từng chuyện một em đều không quên.”

“Là những chuyện gì?.”

“Theo đuổi em, quan tâm tới em. Muốn em là vợ của anh, chỉ số thông minh của anh biểu hiện như thế nào.”

Mạnh Cổ cười cười, gật đầu, càng nghĩ càng buồn cười, bật cười ha hả.

“Này, anh có gì mà buồn cười chứ.”

“Không có gì.”

“Không có gì là sao?.”

“Chỉ là anh đối với em rất tin tưởng.”

Mạnh Cổ nói những lời này cô không hiểu hết được, sau đó cô lăn ra ngủ ở trên xe, đến lúc khi tỉnh lại, cô rốt cục đã hiểu được ý trong lời nói của Mạnh Cổ.

Bởi vì anh đưa cô tới một nhà hàng, lúc dẫn cô vào mới nói cho cô biết rằng cha mẹ anh đang ở trong chờ cô.

Cái gì?

Trần Nhượng Vũ muốn bỏ trốn, quá sợ hãi.

Có cần phải đột kích nhanh đến vậy không?

“Em còn chưa chuẩn bị tốt.” Xong rồi, xong rồi, chứng sợ hãi khi gặp người lớn trong nháy mắt đã phát tác.

Cô lôi kéo tay anh, hỏi anh: “Gặp cha mẹ anh nên nói gì bây giờ?.”

“Theo tự nhiên thôi.”

“Nếu nói không nên lời thì phải làm sao?.”

“Vậy thì ăn cơm.”

“Nếu hỏi em thì phải làm sao?.”

“Trả lời theo tự nhiên.”

“Nếu cho em chi phiếu thì em phải làm sao?.”

“..”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Trần Nhượng Vũ đại chiến cha chồng

Cho dù Trần Nhượng Vũ có nghĩ ra bất kì tình huống như thế nào, cuối cùng vẫn bị kéo vào phòng ăn.

Lúc đẩy cửa vào, Trần Nhượng Vũ liếc mắt liền nhìn thấy người ngồi ở ghế chính đang mỉm cười nói chuyện là mẹ Mạnh, còn người đang giữ bộ mặt nghiêm túc chính là viện trưởng Mạnh.

Nhất thời, Trần Nhượng Vũ cảm thấy như hai chân mình bị nện đá, không đi nổi, dù thế nào cũng không thể tỏ ra tự nhiên được, chân tay trở nên luống cuống.

Mạnh Cổ xoa xoa đầu cô, dùng sức nắm lấy cánh tay của cô, ôm nửa người cô đi vào.

“Cha, mẹ.” Mạnh Cổ thoải mái chào hỏi.

“Cháu ... chào ...hai bác.” Trần Nhượng Vũ chào hai người, chào hỏi xong, rên rĩ trong lòng, thôi xong rồi, lại lấp bắp nữa, ấn tượng đầu tiên đã không tốt rồi, dẫn đến hệ lụy đằng sau mất thôi.

“Hai đứa ngồi xuống đây.” Mẹ Mạnh cười hihi, còn đứng dậy rót trà cho hai người: “Uống chút trà cho ấm bụng.”

Trần Nhượng Vũ sợ chết khiếp, không dám uống, đặt ở trên bàn, tự thấy xấu hổ với bản thân.

“Sao lại tới muộn như vậy.” Viện trưởng Mạnh mở miệng, nói đúng trọng tâm: “Mẹ con đói bụng rồi.”

“Không sao, mẹ ăn qua rồi. Hai đứa muốn ăn gì, gọi món đi.”

“Đường cao tốc thu phí, rồi nội thành bị tắc đường.” Mạnh Cổ thuận miệng trả lời, cầm thực đơn gọi món.

Trần Nhượng Vũ cũng rất muốn ghé sát vào anh để giả vờ chọn món nhưng lại cảm thấy như vậy sẽ không lễ phép. Bất kể chuyện gì cũng không dám làm, ngồi im một chỗ, mở to hai mắt, càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Mẹ Mạnh bỗng lấy trong túi ra một bao lì xì đỏ đưa cho Trần Nhượng Vũ: “Tiểu Vũ, năm mới vui vẻ, hai bác không biết tặng gì nên tặng cho cháu bao lì xì lấy may mắn.”

Trần Nhượng Vũ bị dọa đến ngây người, vội vàng liếc mắt nhìn Mạnh Cổ một cái. Trong lòng hét lớn: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh, người nhà anh đưa chi phiếu bỏ trong bao lì xì cho em, có thể cầm được không?.”

Mạnh Cổ rời mắt khỏi quyển thực đơn, ngẩng đầu lên: “Mau cảm ơn mẹ.”

“Cảm ơn mẹ.” Trần Nhượng Vũ tiếp chỉ hành động, nhận xong thấy có chỗ không đúng, lại nhanh sửa lại: “Không phải, ý cháu nói là cảm ơn bác.”

Mạnh Cổ khinh bỉ nhìn cô, Trần Nhượng Vũ vờ như không nhìn thấy.

Mẹ Mạnh tủm tỉm cười, giống như Trần Nhượng Vũ đang chọc cho bà vui. Sau đó, bà hỏi về tình hình ở thành phố C, hỏi thăm sức khỏe người trong nhà của cô, Trần Nhượng Vũ nghe một câu gật đầu một cái, hỏi gì thì đáp nấy, bộ dạng bờ đờ khiến Mạnh Cổ không nhịn được vỗ vỗ vào đầu cô.

Trần Nhượng Vũ quay sang nhìn anh, trong lòng như muốn nói: “Hồi hộp quá anh ơi, làm sao bây giờ?”

Mạnh Cổ dường như có thể đọc được tiếng lòng của cô, nhìn cô nói: “Ăn thôi.”

Uh, đúng rồi. Khi ăn sẽ bận rộn, lúc đó cô sẽ không còn hồi hộp nữa.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, Trần Nhượng Vũ vừa ăn vừa ngấm ngấm đối phó, bát tri bát giác ăn hết hai bát cơm. Đến khi không thể chống đỡ được nữa mới nhận ra mình ăn hơi nhiều.

Xong rồi, xong rồi, ấn tượng lần thứ hai lại tan nát.

Trần Nhượng Vũ giương mắt vọng trộm nhìn cha mẹ của Mạnh Cổ, quay đầu nhìn ác bá tiên sinh nhà cô, lúc này nếu lên tiếng giải thích bình thường cô không ăn nhiều tới vậy đâu, chỉ một bát thôi, liệu có còn kịp?

Mạnh Cổ nhận ra ánh mắt của cô, thờ dài, sau đó lại xoa xoa đầu cô.

Huhuhu, Trần Nhượng Vũ rất muốn khóc. Cô muốn lưu lại ấn tượng siêu tốt trong lòng cha mẹ anh. Tất cả đều do anh, vì sao đột nhiên lại muốn như vậy, ngấm ngấm sắp xếp cũng không nói cho cô biết. Một chút thời gian chuẩn bị tâm lý cũng không có.

Nếu được chuẩn bị tâm lý, cô sẽ mặc bộ quần áo đẹp nhất, trang điểm xinh như hoa, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, luyện tập trả lời các câu hỏi, còn nữa cô sẽ chuẩn bị khả năng ứng phó tốt nhất với người lớn, tạo ra những đề tài để nói chuyện phiếm, nhất định sẽ không có biểu hiện như bây giờ.

“Cô Trần, cha mẹ trong nhà làm nghề gì?.”

Trần Nhượng Vũ oán giận trong lòng còn chưa xong, chợt nghe thấy tiếng cha Mạnh hỏi. Trần Nhượng Vũ giật mình, hồi phục nhanh chóng tinh thần.

“Dạ, cha mẹ cháu đều làm ở xưởng dệt vải.”

“Ừm.” Cha Mạnh lên tiếng đầy bí ẩn, không nói tiếp.

Trần Nhượng Vũ ngồi thẳng lưng, đoan trang đến mức không thể đoan trang hơn.

Cha Mạnh gấp đồ ăn, tiếp tục ăn cơm, tạm thời không hỏi cô gì nữa.

Trần Nhượng Vũ quay đầu nhìn, cô đâu có nhận rồi, cô cũng có việc phải làm nhưng không thể chỉ ăn mãi được, tìm cách chống đỡ bằng cách uống nước.

“Cô Trần và Mạnh Cổ quen biết như thế nào?.” Cha Mạnh nuốt xong miếng cơm, uống ngụm trà, lau lau miệng, bắt đầu hỏi.

Trần Nhượng Vũ bắt đầu căng thẳng, đánh giá biểu hiện của cha Mạnh, giống như bắt đầu xét hỏi.

“Dạ, dạ, chúng cháu có chung bạn bè. Ý cháu là, bạn thân của bác sĩ Mạnh là bạn trai của bạn thân cháu, mọi người đều là bạn bè, cho nên có một ngày cháu tới bệnh viện của bác sĩ Mạnh, à, ý cháu nói bác sĩ Mạnh ở đây là Mạnh Cổ, không phải là bác. Đương nhiên, bệnh viện bác sĩ Mạnh đang làm việc chính là bệnh viện của bác, ý cháu nói là, hai người cùng làm bác sĩ ở chung một bệnh viện, cho nên, à, cho nên quen biết nhau từ đó.”

Trần Nhượng Vũ nói xong, ngấm lại, cảm thấy vô cùng xấu hổ, không hiểu mình đang nói cái gì nữa, không biết viện trưởng đại nhân có hiểu được không.

Theo tình hình quan sát, cảm xúc của ông không rõ ràng lắm. Trần Nhượng Vũ mếu máo đau lòng vô cùng, ấn tượng thứ ba cũng đi tong rồi sao?

Lúc này, Mạnh Cổ chẳng biết lấy đâu ra chai rượu nho, Trần Nhượng Vũ đang căng thẳng không biết anh đã gọi rượu từ lúc nào. Anh rót cho cô một ly, nói: “Giảm béo.”

Trần Nhựt Vũ cảm thấy rất có lí, dạ dày cô đang khó chịu, sắc mặt vô cùng giảm sút, nên uống một ly cho bình tĩnh trở lại.

Trần Nhựt Vũ nhận ly rượu, nhấp một ngụm, cảm thấy vị cũng khá ngon, cho nên uống thêm một ngụm nữa.

Buồng ly, đã nghe thấy giọng của cha Mạnh hỏi: “Cô thích Mạnh Cổ ở điểm nào?”

“Anh ấy rất tốt ạ.” Cô trả lời, nhận lại là ba ánh mắt đến từ ba phía.

“Ý cháu là điểm nào cháu cũng thích.” Cô trả lời lại, tiếp tục nhận được cả ba ánh mắt.

Quá không công bằng, Trần Nhựt Vũ muốn hét lên, rõ ràng vấn đề như này người nhà cô đâu có hỏi qua Mạnh Cổ, sao bây giờ cô lại phải trả lời câu hỏi này. Vấn đề này quá ngây thơ cũng không có trí tuệ gì cả, đúng là chẳng có gì mới mẻ, hỏi rồi thì để làm gì chứ?

Trần Nhựt Vũ nhìn không được nhấp một ngụm rượu nữa, lại trả lời: “Anh ấy rất đẹp trai.”

Lúc này cả ba người không nhìn chăm chăm cô nữa, mẹ Mạnh che miệng cười, Mạnh Cổ thì tỏ vẻ đầy thất vọng, hận rèn sắt không thành thép, cha Mạnh không có bất kì biểu cảm nào hết. Chẳng lẽ trả lời như vậy vẫn chưa tốt sao?

Vì thế, Trần Nhựt Vũ bổ sung thêm một câu: “Bác sĩ Mạnh rất giống viện trưởng Mạnh, giống thật đó ạ.”

Lúc này, mẹ Mạnh cười ra tiếng, Mạnh Cổ thờ dài, xoa xoa đầu cô, mà theo phản ứng của cha Mạnh thì vẫn chẳng có gì đặc biệt, xem ra lần nịnh hót này của cô không có tác dụng.

Được rồi, cô cần phải tinh táo hơn nữa, trực tiếp khen một người lớn tuổi như vậy là cô suy nghĩ còn thiếu sót, tuy rằng đây là sự thật nhưng đối phương không tỏ ra vui mừng thì khẳng định là không hề dễ dàng mắc bẫy.

Trần Nhựt Vũ uể oải nhấp một ngụm rượu.

Loại rượu này càng uống càng thấy thơm. Không biết uống một lúc rồi giả vờ say ngã xuống bất tỉnh nhân sự liệu có được không nhỉ?

“Cô Trần đối với tương lai có kế hoạch gì chưa?”

Kế hoạch? Vấn đề này đúng là khó trả lời.

Trần Nhựt Vũ cảm thấy trình độ giữa hai nhà đúng là quá khác biệt. Cha mẹ cô chỉ cần biết cô và Mạnh Cổ đã đi đến bước nào thế nhưng người ta là con của viện trưởng, cao ngất ngưỡng đến như vậy, ngay cả tương lai cũng cần vạch rõ.

“Dạ, cháu sẽ chăm chỉ làm việc, kinh tế độc lập.” Cô nói ở trong lòng, có thể cảm nhận được không hay, mẹ Mạnh chỉ là bà nội trợ bình thường, không có kinh tế độc lập, cho nên cha Mạnh sẽ không thích đáp án này?

Ngẩng đầu quả nhiên cha Mạnh vẫn không có phản ứng gì, Trần Nhựt Vũ cắn môi, sau đó xoay xoay ly rượu, nói: “Cháu sẽ học nấu cơm, chăm sóc tốt cuộc sống của bác sĩ Mạnh. Cháu, cháu không bán linh gì cả, kế hoạch to lớn thì không có, cháu chỉ muốn kết hôn với bác sĩ Mạnh, cháu sẽ cùng anh ấy sống tốt từng ngày.”

Cha Mạnh xụ mặt xuống không lên tiếng, Trần Nhựt Vũ cảm thấy áp lực rất lớn. Cô theo bản năng nghiêng đầu nhìn Mạnh Cổ, muốn được anh cổ vũ, anh mỉm cười lại với cô.

Thật sự là một tên ngốc đẹp trai đang cười, Trần Nhựt Vũ trong lòng bỗng trở nên nhộn nhạo, rồi tới tin nhắn của Mạnh Cổ đã nhắn cho cô. Đúng rồi, sao cô lại không nghĩ tới nó chứ, sao cô phải sợ viện trưởng Mạnh chứ?

Con của ông đã ‘thất thân lẫn thất tâm’ trong tay cô, ông còn có thể làm gì được chứ? Ông nên cảm thấy phiền não và áp lực thay cho họ mới đúng chứ? Cô rõ ràng đang chiếm thế thượng phong mà.

Nghĩ như vậy, tinh thần bỗng phấn chấn hơn hẳn.

“Cô Trần bán bảo hiểm?”

“Hiện giờ thì không ạ.”

“Vậy làm gì?”

“Quản lí ạ.”

“Quản lí gì vậy?”

Cha Mạnh muốn truy đuổi đến cùng sao? Trần Nhựt Vũ uống một ngụm rượu, đáp: “Ở công ty mậu dịch, cháu làm quản lí bộ phận tiêu thụ bao cao su.”

So với việc bán bảo hiểm thì chức cao hơn.

Trần Nhựt Vũ thản nhiên nhìn cha Mạnh, trả lời không nhiều không ít một chữ, không hề dọa người chút nào.

Cha Mạnh ngênh đón ánh mắt của cô, trầm ngâm một lúc, hỏi: “Cô Trần, cô cảm thấy xứng với con trai của tôi sao?”

Đang có ý nhục mạ cô sao?

“Xứng ạ!” Trần Nhựt Vũ ra sức gật đầu: “Môn đăng hộ đối!”

Mẹ Mạnh nhếch môi nở nụ cười, Mạnh Cổ cũng cười ra tiếng, chỉ có cha Mạnh vẫn đang nhìn chăm chú Trần Nhựt Vũ.

Trần Nhựt Vũ hếch cằm, hỏi: “Viện trưởng Mạnh, bác có bất động sản không ạ?”

Cha Mạnh sững sốt, Trần Nhựt Vũ không đợi ông trả lời, hỏi tiếp: “Có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng ạ?”

Cha Mạnh lại sững sốt, quay đầu nhìn mẹ Mạnh, mẹ Mạnh chỉ lo cười, không để ý đến chồng.

Trần Nhựt Vũ không muốn nghe ông trả lời, tiếp tục nói: “Viện trưởng Mạnh, cháu có một người bạn học cũ, ở thành phố C có đất đai, xây thành hai tòa nhà, chẳng phải làm việc gì cả, chỉ ngồi thu tiền thuê nhà thôi cũng mới cả tay. Tài sản bất động sản của nhà bạn ấy khẳng định là hơn nhiều so với nhà bác.”

Cô nâng chén rượu, uống một ngụm, phát hiện trong ly không có gì, Mạnh Cổ cũng không rót thêm cho cô, cô đành lấy cốc nước, uống một ngụm, nói tiếp: “Cháu có một khách hàng, làm nghề vật liệu xây dựng ở thành phố A, buôn bán rất có lời, cực giàu có. Anh ta mua biệt thự, sau đó còn đầu tư mở ba bốn cửa hàng, hoạt động buôn bán cũng khá khá, khẳng định bất động sản của anh ta nhiều hơn bác, cũng giàu có hơn bác.”

Mạnh Cổ lần đầu tiên nghe thấy cô nói, nhin không được hỏi: “Hai người ấy cũng theo đuổi em? Nhưng em không thích tiền mà coi trọng vẻ đẹp trai của anh sao?”

“Không phải. Đừng làm phiền em.” Trần Nhựt Vũ lườm anh một cái, tiếp tục nói chuyện với cha Mạnh: “Viện trưởng Mạnh, bác xem, hai nhà này đều mạnh về tiền tài, bác so với người ta hẳn là kém hơn? Nhà cháu cũng thế, kém lắm, cho nên hai nhà chúng ta đều giống nhau. Thế giới này có rất nhiều người ăn không no mặc không đủ ấm, không có nhà để ở, bác nhật định so với họ thì khá khá hơn, nhà cháu cũng thế, cho nên hai nhà chúng ta rất giống nhau.”

Ba ánh mắt nhìn chăm chăm cô, cô nắc một cái, chột hạ một câu: “Hai nhà chúng ta đều chẳng giàu mà cũng chẳng nghèo như người khác, cho nên môn đăng hộ đối, vô cùng xứng!”

Mẹ Mạnh cười ha ha, Mạnh Cổ cũng miệng tròn vo. Cha Mạnh lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên lại hỏi: “Cô Trần, nếu đúng như những gì cô nói, tôi muốn thỉnh giáo cô một chút, nếu cô làm con dâu nhà tôi, bạn bè họ hàng hỏi tôi, con dâu của anh là người như thế nào, tôi nên trả lời ra sao?”

“Trả lời như thực tế ạ.”

“Nói là bán bao cao su?” Giọng nói này giống như nghề nghiệp này sẽ khiến ông mất mặt.

Quả nhiên là một vấn đề.

Thế nhưng Trần Nhựt Vũ không cần suy nghĩ, đã trả lời: “Không ạ, bác trả lời là phụ nữ.”

Phụ nữ tức là con dâu, tuyệt đối không hề mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Món quà bất ngờ

Từ nhà hàng ra về Trần Nhựt Vũ như hạt mưa xuôi theo chiều gió, lần nói chuyện này với cha Mạnh, chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Sao cô có thể ăn nói ngu ngốc đến như vậy chứ, nói chuyện phiếm với trường bối mà toàn khiến người nghe ghen hờn, thật sự không thành công được sao? Cô muốn biểu hiện sự lễ phép, đoan trang, rụt rè cơ mà!

Nhưng kết quả thì sao chứ?

Rốt cuộc cha của Mạnh Cổ nghĩ sao về Trần Nhựt Vũ thì không ai biết cả, bởi vì cô không nhìn ra được tâm tư của cha Mạnh.

Ông không cười, cũng chẳng tỏ ra vui vẻ, thế nhưng ông không tức giận, lấy sự hiểu biết với người lớn của Trần Nhượng Vũ ra để đoán thì không tài nào hiểu được suy nghĩ của cha Mạnh.

Ông cũng không nói rằng sẽ phản đối chuyện của hai người, cũng không nói đồng ý, sau khi ăn cơm xong, đặt câu hỏi xong, mọi người chỉ ra về.

Trần Nhượng Vũ rất sầu, chỉ vậy thôi sao? Dù gì cũng nên cho một đáp án chứ.

Cô không dám hỏi cha mẹ của Mạnh Cổ vì thế cô hỏi anh, nhưng bác sĩ Mạnh nhỏ thừa nước đục thả câu, không trả lời cô. Cuộc đại chiến của Trần Nhượng Vũ này với cha của anh, khiến Mạnh Cổ rất sáng khoái, lúc về nhà vừa mới bước chân vào tới cửa anh đã bắt đầu giờ trò lưu manh.

“Không được.” Cô mặc kệ anh, cô bắt anh phải hát cho cô nghe: “Cha anh không thích em, tâm hồn mỏng manh yếu đuối của em đã bị tổn thương, anh phải hát để an ủi em”

“Ai nói là không thích em?.” Ác bá tiên sinh tiếp tục giờ trò lưu manh: “Ông có nói là ông không thích đâu.”

“Thật sao?.”

“Đúng.” Anh đang rất bận rộn, ày, phải nhanh đưa Trần Nhượng Vũ của anh lên giường thôi.

“Vây, vậy chuyện đó rất đáng ăn mừng, chúng ta nên chúc mừng một chút.”

“Đúng thế, anh đang chúc mừng đây.” Trên xương quai xanh của cô để lại một dấu nhỏ hồng hồng, càng nhìn càng thấy thích mắt.

“Không phải, chúc mừng là phải uống rượu ca hát chứ.”

Mạnh Cổ sững sốt, Trần Nhượng Vũ muốn đẩy anh ra để chạy tới nhà bếp.

Nửa tiếng sau, Mạnh Cổ gọi điện cho Doãn Tắc: “Người anh em, Trần Nhượng Vũ nhà tôi đang say khướt.”

“Mình biết.” Giọng nói của Doãn Tắc như đang thổi lửa vào trong lời nói “Mình đang định gọi điện cho cậu đây, thằng nhãi nhà cậu không đi mà đôn đốc người con gái của mình, sao lại chọn cái lúc này gọi điện cho Lam Lam? Cô ấy và cha mẹ cậu nói chuyện gì thì cũng chẳng cần phải báo cáo với Lam Lam nhà tôi. Bên đây bận rất nhiều việc, có biết không?.”

“Cút, ông đây không làm được thì cậu cũng đừng mơ có được, nếu không ông đây sẽ thấy bất bình ở trong lòng”

“Thèm vào, ngứa thịt rồi phải không?.” Doãn Tắc chẳng tỏ ra nể mặt chút nào, mắng thẳng vào mặt Mạnh Cổ.

Hai người đàn ông cãi nhau hết 10 phút, đến khi hết hứng cãi nhau thì hai người phụ nữ kia vẫn chưa nói hết chuyện, thật khiến người khác khó chịu.

“Trần Nhượng Vũ nhà cậu sao uống rượu vào là nói nhiều vậy?.”

“Chẳng những nói nhiều mà còn rất sắc bén.”

“Thật đúng là chẳng đáng yêu. Lam Lam nhà mình đáng yêu hơn nhiều.”

“Cút, vừa uống rượu vào rồi gây loạn đến mắt cả não, còn đáng yêu sao? Như Trần Nhượng Vũ nhà mình, uống rượu xong gây họa gì nhớ rất rõ ràng, sẽ không khiến mình phải đi tìm suốt ba năm”

“Đồ thói tha, chờ mình quay trở về thành phố A chúng ta sẽ từ từ nói chuyện ‘tình cảm’.” Doãn Tắc và Mạnh Cổ lại đấu võ mồm thêm 5 phút, về sau đôi bên không nhận được nữa: “Mình đi lỗi cô ấy về giường”

“Mình cũng đi.”

Phụ nữ là loài động vật, cho dù thế nào thì cũng như nhau cả thôi.

Tết âm lịch qua đi, cuộc sống của Trần Nhượng Vũ đều rất thuận buồm xuôi gió.

Cô trả lại nhà thuê, chuyển đến sống cùng với Mạnh Cổ. Bắt đầu cuộc sống hai người cùng anh.

Công việc của Trần Nhượng Vũ cũng rất thuận lợi, cuộc sống tự tại, chỉ có chuyện đám cưới là hơi buồn một chút.

Cha mẹ Trần bắt đầu thúc đẩy chuyện cưới hỏi của cô, hỏi ngày đám cưới của hai người, mà trước mắt thì Trần Nhượng Vũ còn chưa xác định được thái độ của cha mẹ Mạnh Cổ, hơn nữa giai đoạn này Mạnh Cổ cũng chưa đề cập tới chuyện kết hôn.

Cha mẹ Mạnh Cổ từ sau bữa cơm lần trước cũng dần dần gặp Trần Nhượng Vũ nhiều hơn, giống như cùng con dâu ăn bữa cơm nhưng thái độ cha Mạnh vẫn không thể xác định được.

Nói thật, Trần Nhực Vũ không biết nên lấy lòng người lớn như thế nào, ngoại trừ lúc về nhà nhờ Mạnh Cổ cố vấn ra thì cô vẫn không có chiêu trò nào hữu hiệu cả. Từng nghĩ đến việc mang com tói cho Mạnh Cổ cũng mang thêm một phần cho viện trưởng Mạnh nhưng đưa được hai lần thì viện trưởng Mạnh tỏ vẻ không được vui, còn bảo với Mạnh Cổ nói với cô rằng mẹ Mạnh sẽ đưa tói. Điều này khiến Trần Nhực Vũ cảm thấy xấu hổ, dường như cô đang tranh công của mẹ Mạnh vậy, vì thế cô không dám đưa com nữa.

Sau đó, cô cũng nói chuyện nhiều với người lớn nhưng đề tài cũng nhanh chóng rút cạn, cha mẹ Mạnh trong lúc nói chuyện tuyệt đối không có cơ hội để cô chen vào, ngẫu nhiên nói vài câu cũng khiến người khác giật mình, sắc mặt của cha Mạnh cũng khiến cô thấy hối hận vì mình nói quá nhiều. Cho nên, mỗi lần đi tới nhà của cha mẹ Mạnh cô chỉ có thể yên lặng nấu com.

Sau đó, Trần Nhực Vũ lại đưa ra ý tưởng sẽ tặng cho hai người một món quà, thế nhưng trong nhà cha mẹ Mạnh Cổ đầy đủ thực phẩm và hoa quả có lợi cho sức khỏe, muốn tặng quà cho viện trưởng không phải chuyện ngày một ngày hai có thể làm được. Về kinh tế, Trần Nhực Vũ cũng phải tích góp ghê gớm lắm.

Trần Nhực Vũ rất có tâm muốn nhìn nọt viện trưởng Mạnh một chút, thấy vậy Mạnh Cổ bèn đưa ra một sáng kiến cho cô, nói là chúc cha mẹ hạnh phúc bền lâu, bảo Trần Nhực Vũ tặng cho họ vài sản phẩm mới của công ty cô.

Trần Nhực Vũ nửa tin nửa nghi ngờ, sao có thể hoàn toàn tin được: “Thật sao? Tặng cho cha mẹ cái này, không có vấn đề gì chứ?..”

“Đương nhiên.” Bác sĩ Mạnh tỏ vẻ dày dặn kinh nghiệm, tràn đầy tự tin. Điều này khiến cho Trần Nhực Vũ cảm thấy gia đình nhà bác sĩ Mạnh lớn cũng nên cần, không nên suy nghĩ nhiều làm gì. Một khi đã như vậy, cô sẽ nghe theo chỉ thị của Mạnh Cổ tặng hẳn một bộ bao cao su kiểu mới.

Đến khi tặng quà, sắc mặt cha Mạnh ... ừm, phải là sắc mặt kia, Trần Nhực Vũ không thể hình dung được.

Lúc về nhà, cô cảm thấy không yên tâm, hỏi Mạnh Cổ: “Có phải em sai rồi không? Sao anh lại cười, cười như thế này có phải anh đang cố ý hăm hại em?..”

“Không hề, không hề, sao có thể như vậy chứ.” Nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của cha, người làm con như anh quá sung sướng ở trong lòng.

“Nhưng cha mẹ anh cũng đã lớn tuổi, em không biết cuộc sống vợ chồng của hai người như nào, tặng quà như vậy không có sai sót gì chứ?..”

“Muốn biết được cuộc sống vợ chồng của cha mẹ anh như nào, thì em cứ sống với anh đến lúc đó rồi sẽ biết.”

Trần Nhực Vũ trừng mắt nhìn anh, lại nhìn không được bật cười. Muốn cùng nhau sống đến già sao, lời nói này quá ư là ngọt ngào.

Hơn nữa, lúc cha mẹ Mạnh hôm nay tiễn cô ra tới cửa, cũng có nói chuyện, cha Mạnh hỏi cô, hai người ở cùng với nhau được một thời gian, định bao giờ thì đi đăng ký?

A, vậy ý của cha Mạnh, là chấp nhận cô rồi sao? Đồng ý cô là con dâu của họ rồi sao?

Thế nhưng sao bình thường không thấy rõ được phản ứng của cha Mạnh nhỉ?

Aiz, aiz, đúng là suy nghĩ của người có tuổi thường hay rối loạn. Không biết bác sĩ Mạnh nhỏ nhà cô khi già có như thế không nữa?

Trần Nhực Vũ cắn cắn môi, nhìn chăm chăm Mạnh Cổ, Mạnh Cổ cũng nhìn cô, anh chỉ cười.

Hừ, nhất định là anh biết điều gì đó!

Cho nên, bác sĩ Mạnh à, chúng ta sẽ sống cùng nhau tới già sao?.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Chạy Đâu Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.